VNIVERSA GRAMMATICA GRÆCA.

Institutiones Etymologicæ ex N. Clenardo, cum Scholiis P. Antesignani, multis his quidem in locis recognitis, auctis & emẽdatis: Orthographia verò, Syntaxis & Prosodia, ex optimis, & qui in Scholis Societatis Iesv potissimùm probantur auctoribus per Alexandrvm Scot, Scotum I. V. D. collectæ, & suis locis insertæ, Scholiis & Annotationibus illustratæ.

Operi accesserunt indices duo, iis qui priùs in Antesignani editione habebantur multo copiosiores, rerum vnus, verborum alter, tyronibus maximè necessarij.

Et in eorundem gratiam ad operis calcem annexus est Petri Antesignani de praxi præceptorum Grammatices.

Auctorum nomina ex quibus quæq; partes desumptæ sunt, sexta habet pagina.



LVGDVNI,
EX OFFICINA HVGONIS A PORTA.
APVD FRATRES DE GABIANO.
M. D. XCIIII.

AD CONSVLES ET SENATVM CARPENTORACTI.

* * *

GRAMMATICAS haſce lucubrationes vel (dicam rectius) veterum & recentium Grammaticorum ſub vnum quaſi ſignum collecta ſtudiá, (Viri nobiles, Viri prudentes) in lucem, idque ſub tutela veſtri nominis, mihi viſum eſt dare: illud frequens amicorum, qui me ad id ſtudij genus impulerunt adhortatio: hoc (ad commune vobiſcum mihi augendæ & promouendæ Reipub. litterariæ ſtudium) cauſæ duplices effecerunt: Prior eſt, quia lucem aliquam tenui huic & inopi cauſæ, (quod pro Deiotaro Tullius) nec ſcriptione admodum digne, afferre conatus ſum luce veſtra: quorum ornatiſsima, natura & ſitu ædificiorum pulcherrima, antiqua & omnibus rebus aucta vrbs ſplendet, inter Veniſsini Comitatus primas: veſtra in ea prudētia non ſolū incolumis, ſed & virtute ornata: Cauſa

altera, & arctior: quòd vestra me huc impellit beneuolentiâ condita comitas, qua priuatim insigni semper in me Vr. ac publicè pridem per Epistolam eximij cuiusdam affectus & cultus plenam, qua me commune hoc Gallici imperij incēdium quasi ex specula otiosè & cartis immersum, nec sine lachrymis spectantem, ad publica in vrbe vestra captanda munia excitastis, iterum iterumque munificè vocastis, venientem, vix dum limina salutantem cum honore & amore excepistis, hærentem habuistis, abeuntemque dimisistis. Quo meo merito? nullo fateor, sed solo beneficæ & humanæ naturæ impulsu quam velut Genio vel fato, inter ascitas gentes propriè esse vestram, vel vnica me tacente, loquitur SADOLETORVM familia: ex qua tertius iam secundi (singulique ætatis & seculi sui lumina) tenet Episcopatum: quænam enim terrarum ora tam abdita, cuius vrbes, sedesque non penetrauit IACOBI SADOLETI eloquentia? Cuius animum cordisque penetralia non occupauit IACOBI SACRATI, nepotis pietas, flexítve prudentia? FRANCISCI verò quē vos (felices) præsentem in vrbe vestra, salutatis & colitis, quanta prudentia, pietas, eloquentia, & nos quē præsentes pridem præsentē, de Græcorum metris, de Astronomiæ acutissimis demōstrationibus subtiliter differentem audiuimus: & vos omnes testis esse potestis idonei. Quod vestrū eo præclarius beneficiū, quòd in hactenus

ver

verbis factísve immunem, tam munifici fuistis. Id ne vltra sim verborum saltem hoc, scriptique munus accipite: Nouum vetusque ingenij partum, nouum dispositu, compositu veterem: Partum, quem non tam polire mens mihi, quàm meridiano otio, meridiando, floribus & indumentis alieni ingenij ornatū spectare: Vos eum suscipite, tutores, imo patres, tangite, ex positum tollite, comitatis, grauitatis, & auctoritatis vestrę scuto contra maligni oris dentem defendite: Ita Deus potentissimum hoc Gallorum imperium insana ciuilium bellorum flamma, aliquando eripiat, vos vestramque vrbem ab ea qua vndique cincti, seruet incolumem. Lugd. Kalend. Octobris ∞. IↃ. XCIII.

Auctores singularum Grammaticæ partium quos hoc opere secuti sumus.

Orthographiæ & Etymologiæ auctores Nicolaus Clenardus, Petrus Antesignanus.

Dialectorum Angelus Caninius.

Syntaxeως Ioannes Varennius, Scholiis & annotationibus auctus.

Prosodiæ:
- De Accentibus Gulielmus Baillius è Societate IESV:
- De Syllabarum Quantitate F. Vergara, adiectis tabulis Gulielmi Baillij.

De Passionibus dictionum Triphon Grammaticus.

Ad calcem operis accessit libellus P. Antesignani de Praxi Præceptorum Grammatices.

TITVLI AC PRÆCIPVA CAPITA EORVM QVÆ HOC LIBRO CONTINENTVR; QVO faciliùs quicquid ex èis quæratur, discretis possit locis inueniri.

Quarta

passi

Δάι

Appen-

Penul

DE SYNTAXI.

DE PROSODIA PRIMVMQVE DE ACCENTIBVS.

DE SYLLABARVM QVANTITATE.

OPVSCVLVM DE PRAXI ET VSV PRAECEPTORVM GRAMMATICES: in quo hæc continentur:

Omiſſa vel commiſſa in quibuſdam exemplaribus.

pag.17. lin.9. ἀνάποινον l. ἀναά-ποινον.
pag.42.lin.9. δειελ l. δειρή.
pag.43.l.20. ἀγνόιησεν l. ἀγνόιησιν.
pag.59. l.13. laſeris l. luſeris.
pag.60. l.4. φισιολογία l. φυσιο-λογία.
pag.72.l.21. ἀγείμϑυ l. ἀγειρομϑυ.
pag.77. l.2. ἀγὲρ l. ἀγὼρ.
pag.105. l.13. ἄδης l. ἄδης.
pag.111. l.34. ἔαθεν l. ἄκαθεν.
pag.177. lin.27. Huioſmodi l. Huiuſmodi.
pag.220. l.35. ἐλόασιν l. ἐλόωσιν.
p.232. l.25. πίπρημι l. πίμπρημι.
pag.241.l.32.talis, *adde* τοσῦτος.
pag.272.l.2.*in margine adde* 7.
ibid. l.25. nam hunc, a *dele*, a.
pag.292.l.26. adminiſtrabant, *adde*, Plura exẽpla enumerat ANTESIGNANVS pag.290. & 291.
pag.331. l.24. μινόθω l. μινύθω.
pag. 349. l. 5. βρώξας & βρώξω l. βλώξας, βλώξω.
ibid. l.29. μνήσωσαι l. μνήσασαι.
pag.352. μελήσαι l. μελήσεται.
pag.366. l.22. ἴωαγαν l. ἴωαγον.
pag.374. l.28. πεπρωμϑύων l. πεπερωμϑύον.
pag.375.l.39. διαδρήσομαι l. διαδρήσωμαι.
pag.377.l.22. pag.361. l.pag.59. verſ.32.
pag. 439. lin. 13. βουκολιάζομαι, *adde* & Dor. βωκολιάσδομαι.
pag.441.lin.10. *in margine*, peculiales l. peculiares.
pag.463. l.23. circumdatus e
adde, περίσκειται, *negotii*
datum eſt.
pag.465. l.11. ἀντικάλλυδε l. ἀ-
τικάθευδε.
pag.476.l.18. ἐξεναίετο l. ἐξεκαί
pag. 486. lin. 30. περικαπέδδομ
l. περικατέδδομαι.
pag.497. l.45. δὴς l. δὺς.
pag. 503. l. 6. εἰσέλθομϑυ l. εἰσ
θωμϑυ.
pag.508. l.37. κατέδραμϑυ l.κα
δραμε.
pag.521. l.39. ἐπέταζε l. ἐπέταξ
pag.527. l.34. ἐναοχίσασϑ l. ἐνα
χίσασϑ.
ibid. l.40. ἀναμυρίσασϑ l. ἀν
μυρίσασϑ.
pag.553. ἐρχθένται l. ἐρχθέντα.
pag.554. l.27. διαλλεγμϑύα l.
ηλλαγμϑύα.
pag. 569. *in margine*, varb
l. verbo.
pag.570. l.33. ἀςηθεὶς l. ἀσηθεὶς
pag.599. l.9. μελήτη l. μελήση
pag.602. l.24. ὤψειν l. ὤφειν.
pag.612. l.6. certam l. certum
pag.613. l.4. tum l. cum.
pag.635 l.31. χολῇ l. χαλῇ.
pag. 673. lin. 28. περαποιεμϑ
l. περαποιεμϑύῳ.
pag.675.l.43. Participium. P
l. Participium pro Sup.
pag.674.l.33. ἐν εἰδὼς l. εὖ εἰδ
In Epigram. ſub finem maio
Indicis.donec lege tander

Plura eius generis quæ legendo deprehendi fortè poterun
tuo per te (Lector candide) iudicio corrige.

IN VERBORVM SINGVLARIVM INDICEM
PRÆFATIO.

DVo præcipuè ad laudatissima Græcarum litterarum studia conantibus, semper restiterũt, & à poëtarum maximè lectione deterruerunt, Summa scilicet Græcorũ, an dicam fœlicitas, an lasciuia? in dictionib. vel variè cõpenẽdis, vel ex aliis & aliis deducendis: vt nomina comparatiua, superlatiua, verbalia, patronymica, possessiua, diminutiua, &c. Verba in έω, άω, όω, άζω, ίζω, αίνω, ύνω, ύω, όω, σσω, *à quibusuis nominibus deriuãdi: Aduerbia infinita loci qualitatis, &c. variè formandi nullus finis: & Dialectorum diuersitas, variæ figuræ, poëtici tropi, litterarumq́; mutationes quibus vna eademq́; sibi ipsa dictio dissimilis esse videatur: vnde factum est, vt innumera vocabula, legendis Auctoribus, nullis quamuis copiosis Lexicis comprehensa subinde occurrant. Accessit non exiguus anomalorum verborum numerus quorum themata alia quidem in dissuetudinem iuerunt, sartis tectis, conseruatis quæ à themate manarunt temporibus: Alia in communi vsu, & Dictionariis inueniantur expressa. Quæ tamen tantæ non sunt difficultatis, vt Adolescentes, è tam amœno Græcæ litteraturæ campo explodant: Nam in compositis, etsi illis quidem quotidie increscẽtibus, aliqua semper deducendi cernitur analogia: Dialectorum verò & figurarum fastidium vel exigua in legendis examinandisq́; poëtis diligẽtia releuabit: Denique anomala quidem pauca sunt, & breuibus circumscripta terminis. Vix enim vllum inuenies cuius non sit in hoc opere aliqua facta mentio: Ad Dialectorum autem cognitionem, Praxis præceptorum à P. Antesignano edita & ad finem huius operis apposita, non parum conferet adiumenti: vt omnimoda Meandrorum expeditio, in huius operis solum vsu posita esse videatur: Ne itaque irregulariũ & aliorum verborum tempora rudioribus inuentu difficilia, dictionumq́; variè compositarum, figura tropo-ve inuersarum exempla deinceps, Græcæ orationis lectorẽ torqueant. Ex iis copiosum indicem P. Antesignanus composuit, aliiq́; perspecto eius vsu subinde adauxerunt, vt non indicis tantum singularium vocum, sed & compendij, id ferè quod ex eo vocabulo loco citato colligi possit propositurі vices subire videatur: Quantum autem nostra editione, contulerimus adiumenti, satis ipsa verborum & exemplorum inserta copia per se loquitur: Viam autẽ & rationem in prioribus editionibus inuentam & seruatam reseruauimus. Nam vnicuique dictioni suũ thema, quod tyronibus esset inuestigatu difficilè, apposuimus: vocabulo autem deriuato litteram* d. *ac deriuati primitiuum: Composito, cuius compositio est sub obscura, litteram* c. *ac vocabuli compositi partes: ei verò quod dialecto,*

Notæ ac litteræ sequẽti Indici insertæ qd designẽt c. d.

aut poëtica licentia aliáve figura inuersum est aut quod ἀνωμαλίαν quan-dam continet, illam dictionem quæ communis lingua vtitur, aut quæ eiu analogiam seruet, inserta ea littera quæ huiusmodi Dialectum, aut figuran

A. I. D. Æ. B. T. C. L. p. ἀ. f.

anomaliámve indicet: nempe A. idioma Atticum, I. Ionicum, D. Doricum Æ. Æolicum, B. Bœoticum, T. Tarentinum, C. Cretense, L. Laconicum p. poëticum tropum, vel duas pluresve linguarum proprietates vni voca-bulo attributas, ἀ ἀνωμαλίαν, & f. reliquas in genere figuras quæ ex loc citato erunt colligendæ: sed & communi huiusmodi dictioni, quæ inuers apponitur, eius thema insuper, cum res ita postulat, annectitur. Cùm autē vocabulum secundò aut tertiò positum (siue illud primitiuum fuerit siue thema, siue dictio communi analogia formata) idem habuerit cum eo cui respondet, quodq́ue prima sede collocatur, initium, plerúmque (ne In-dex in volumen excrescat) è communi illo initio scribitur in posterioribu locis vnum aut alterum solùm elementum terminationi variæ adhærens præfixa pro reliquis principalibus ac primoribus literis hac nota- quæ di-ctionem prima sui parte truncatam demonstrat, & quod in ea deest è di-ctione priore loco posita supplendum. Contrà si contingat vt finis siue ter-minatio posterioris dictionis sit eadem cum priori, è communi illo fine appo-nitur in posteriori vna aut altera tantùm litera cum punctuli nota, qu illam postre a sui parte mancam significet, & quod in ea desideratur priori mutuandum. Præterea cum duæ aut plures dictiones ad idem them vel ad idem primitiuum referendæ, sese consequuntur, posterioribus them non annectitur, neque etiam primitiuum, sed tantùm litera d. quæ voca-bulum cui adhæret deriuatiuum esse designat. Mirabitur autem fortass quispiam, quòd & in hoc Indice, & passim toto opere, videat adduci alicu-ius temporis non semper primam personam singularem, sed nunc hanc, nun illam cuiusuis numeri, quamuis non rarò ea in re propter quam adducitur eadem sit & reliquarum omnium ratio. verùm istud ideo factum est, quòd satis constet huiusmodi personam apud probatum aliquem authorem inue-niri. quod cùm ita se habeat, non video cur ea potiùs quàm prima singu-laris non debeat proponi, cùm ex ea reliquas non minùs quàm ex prima liceat colligere.

Notæ arithmeticæ.

Quod ad numeros huius Indicis attinet, primus semper libri paginam, alter verò ac sequentes, si diastole tantùm separentur, pa-ginæ citatæ versum designant, præterquam in Praxi, vbi parem numerum ex pagina adductæ margine referunt: qui & ipse interiori similiin con-textu aut Scholiis posito respondet.

VER

VERBORVM SINGVLARIVM INDEX.

ἀέθλια

ἄμμιν

ἀνάστην

(40
ἀνεκ

ἀνή

ἀντε

ἀπα

ἀπεμο

ἀποθε-

ἀποφλοιγ

ἀσκηθὴς

ἀφιπτή

Quæ ſequuntur operarum incuria ſuis locis omiſſa, ad finem huius elementi adiecimus, iterum reſtituenda.

B

B, Varia Dialectorum cōſuetudine mutatur variè, 23. & ſeq.

βλας

βραχὺ

γεγαμ

γηρα

Δ

διακ...

ἐγκάτ

ἐεσσά

εἰδὲ

ἔκδυ

ἐκ…

ἐκτι

ἐλ

ἐντ

ἐξεσ

ἐπέ

ἐπιβά

ἐπιφυ[illegible]

ἕσσα

ἐτρά

ζω

ἠλαύν[illegible]

ἠμφὶ

ἤρτη

ζ

K

κα

κατήκω

M

μετε

N

O

Π

παροί

περι

προὐ

τίσζαι

ὠμα

τῷ Θεῷ δόξα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ὅστις ὄρος Μουσῶν φιλέεις ἐπιβαινέμεναι ἄκρον
Ἔνθα σοι ἄῤῥηκτος κέρασα πόδεσσι βίβλος.
Ἢ σ' ἐπὶ Παρνασσὸν μετώπεσσι δυσάμβατον αἰ
Βήσετ' ἄγουσα μώλη πρὶν δακέθυμος ἱδρώς;
Ἔνθα δρέπων κορυφὰς ἀρετῶν Μουσῶν τε ἀώτους
Χαῖρε καὶ ἀντὶ χάρης ἔχε δοτῆρι χάριν.

Ἐδουάρδος ὁ Σκωτὸς τοῦ παιζ
ἀδελφός.

Eiuſdem ſub eodem argumento.

Culmina Parnaßi qui curſu ſcandere certas,
Huc ades, hic pedibus ſcala libellus erit:
Pieridúmque choris decus inſeret, ipſa corollis
Hoc duce te cinget caſta Minerua comas.
Hic vario triſtem recreat ſermone ſenectam
Viue diu, accepti & muneris eſto memor.

P. Gerbeti apud Carpentoractenſes humaniorum litterarum profeſſoris ad auctorem τετραστιχόν.

Cecropiæ quod prodit opus mirentur Athenæ
Per quod Mopſopiæ lux rediuiua venit.
Namque ſecundus adeſt Cecrops, ni Cecrope maior,
Huic etenim finem nec Libitina dabit.
Ergo nocturnam redolentia ſcripta lucernam
Ede, tui certa hæc ſigna laboris erunt:
Signa laboris erunt tua quæ poſt funera viuent,
Vlla tibi finem nec Libitina dabit.

Eiuſdem.

Quando tua ex Marco ſtudio paradigmata voluo,
Permiror mentem: Nam CICERONIS *habes.*
Quid mirum ſi cum Muſis & Apolline certes?
Pandora tu reliquis? Diphthera nonne mihi?
Pergito: ἄλεξ' ἄνδρες, *donec in Tritonidis arcem*
Tu Coriphæus eas, ſed Ciceronis ope.
Exoptata diu viuent monumenta laboris,
Parte tui ſemper ΣΚΩΤΕ *ſuperſtes eris.*

GVLIELMI BAILLII E' SOCIETATE IESV AD LIBELLVM de Accentibus à se editum Carmen.

NONDVM *frigoribus rigentioris*
Vrsæ, nec Boreæ minis remissis,
Audes aërias plagas subire?
Expecta Zephyros tepentiores;
Qui te suscipiant amœniore
Flatu: quo properas? Caput reconde
Terris. Nonne vides Amygdalarum
Primas delicias tepentis anni
Flores vix genitos leui perire
Exorta glacie? peremniorem
Vitam Morus amat, procul fugatis
Arctoïs nebulis calente cœlo
Quæ postrema parit. Rudis libelle
Florum more cades fugaciorum.
Non te fasciolæ venustiores
Claudent; purpura delicatiore
Non te veste teget; latus superbum
Nec pictum rutilo micabit auro;
Nec cocco madidus rubebit index;
Nec viues memori decorus æuo.
Quò te præcipitas rudis libelle?
Præcox, quidquid iners manus laborat,
Nunquam durat opus. Miser peribis
Vix natus, quid agis? benigniorem
Lectorem propera tibi parare,
Qui te fronte legat sereniore,
Lima depositâ seueriore:
Dic illi, resera sinus amicos,
Et me ceu proprium foue laborem,
Fingas esse tuum, magis placebo:
Sed quid te remoror libelle multis?
Coruo sordet Olor, meus videri
Nequis, ac aliis simul placere.

FORMIS GVICHARDI
IVLLIERON.

Summa Priuilegij.

CVRIAE *Lugdunensis decreto cautum [...] quis Bibliopola, imprimere, vendere aut [...] aduectam, retinere poßit Grammaticā Græcam [...] uersam ex varijs auctoribus collectam, & dig[...] per Alexandrum Scot, Scotum I.V.D. præter [...] & Dauidem de Gabiano fratres, Bibliopolas Lu[g]dunenses, cui hoc iuris concessum est ad quin[quen]nium, idq́; ad pœnam confiscationis, damnorum [...] interesse inde promanantium: vt fusius ipsius D[...]ti verbis habetur. Dat. Lugd. XXIIII. Ianuar. 15[...]*

LECTORI CANDIDO S.

INVTILE *prorsus iudicauimus (amice Lector) propter eam quæ à nobis in Syntaxeως præfatione monstrata est rationem, longam illam à Grammaticis de artis suæ nomine, Etymologia, partibusq́; susceptam disputationem huic loco attexere. Consilium tantum instituti operis nosce:* OMNES *Grammaticæ partes, quæ singulæ & singulis penè seculis à suis scriptæ auctoribus, in vnũ cogere volumẽ (quod ne prius à se præstitum sit, Librariorũ vel parcimonia vel auaritia factum esse scribit Fridericus Sylburgius) animus fuit. Has ex selectis, & hæreseos suspicione maximè liberis auctoribus, primum elegimus: neque fuit quicquam antiquius, quàm ipsorum passim auctorum, non modo dispositionem sed verba etiam sarta tecta conseruare. Nicolai Clenardi Institutiones Etymologicas, cũ Scholiis P. Antesignani ab eo quẽ dudũ nominaui viro, diligẽte & Græcæ litteraturæ apprimè erudito, recensitis elegimus. Antesignani vero errata, ab illo (ne paginarum & versuum numerus in Indice notatus turbaretur) in notarum libello, Henrico Stephano in Paralypomenis Grammaticarũ Græcæ linguæ institutionum, aliisq́; scriptoribus passim, à nobis quædam emendata suis*

locis

locis vnciolis hisce [ ] inclusa reposuimus, adiecta ad oram libri (ANNOTATIO) ne labatur incautior lector, néve quisquam sibi à me subductam opellam criminetur. Ambiguæ quædam adhuc fide aut alio quodam institutionum loco emendata di- gẽtius, apposita hac † nota designat: Reliquas Grammaticæ partes ex suis quasque desumptas auctoribus eodem pœnè studio persequuti sumus: Manca ex aliis auctoribus, si quando suppleuerũt, sui- bis (quãtum fieri potuit) ad Scholij instar, minu- charactere subiecimus: Errata si quæ occurrunt negligentius scripta, monuimus. Porro Dialectorum & Analogiæ rationẽ ab Angelo Caninio descripta in operis limine constituendi, vir spectatæ fidei doctrinæ politissimæ auctor fuit: quam, & adi- Græcarum dictionum versione Latina, totam ad- misit: in qua multa non satis ad limam tran- emendauimus, quædam, ne dum emendaremus, ceps operarũ diligentia, mensáq; grauioribus occup- studiis effecerunt. Syllabicarum quantitatum re- quæ ex F. Vergara depromptæ sunt, Guilelmi Ba- è Societate Iesu, diligentis scriptoris Tabulas, casdem ferè contineant præceptiones, propter- mam earum facilitatem, & rectissimam au- docendi viam, subijciendas duximus. Hæc te (le- de operis consilio præmonitum esse volui. In quid præteritum, erratum aut minus explic- deprehenderis, id tuo marte beneuolè supple- de restituendi, supplendiq; officio humani- manis obnoxium admone. Vale.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α	α	ἄλφα	Alpha	a
Β	β ϐ	βῆτα	Vita	v
Γ	γ Γ	γάμμα	Gamma	g
Δ	δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε	ε	ἒ ψιλὸν	Epſilon	e
Ζ	ζ ζ	ζῆτα	Zita	z
Η	η	ἦτα	Ita	i
Θ	ϑ θ	θῆτα	Thita	th
Ι	ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ	κ	κάππα	Cappa	k c
Λ	λ	λάμδα	Lamda	l
Μ	μ	μῦ	My	m
Ν	ν	νῦ	Ny	n
Ξ	ξ	ξῖ	Xi	x
Ο	ο	ὂ μικρὸν	O micron	o paruum
Π	ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ	ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ	σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ	τ	ταῦ	Tau	t
Υ	υ	ὖ ψιλὸν	Y pſilon	y
Φ	φ	φῖ	Phi	ph
Χ	χ	χῖ	Chi	ch
Ψ	ψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω	ω	ὦ μέγα.	O mega	o magnum.

SCOLIA.

QVATVOR Huius paginæ columnarum prima ad læuam, continet elementorũ figuras, primo quidem loco maiuſculas, quibus vti ſolent in titulis ſiue inſcriptionibus librorũ, inque periodorum, verſuum, & propriorum nominum initiis. Deinde ſequuntur minuſculæ, quibus vbique vtuntur, etiam vbi maiuſculæ locum habent, niſi in principiis orationum : ν tamen & ς in fine tantùm ponuntur. Secunda ac tertia columna continent nomina literarum : ſecunda quidem Græcis characteribus, tertia verò Latinis, in rudiorũ gratiam.

Maiuſcularũ literarum vſus.

Literæ minuſculæ.

Figurarum ν & ς ſedes.

Porrò quarta columna ad dexteram, elementorum potestatem siue valorem complectitur, quo pacto scilicet debeant enuntiari. De qua re variæ sunt hodie ac multiplices Grammaticorũ opiniones; dum quidam † curiosè nimis ad antiquam pronuntiãdi rationem omnia volunt reuocare: cùm tamen ipsi prorsus incerti sint quo pacto prisci illi hæc pronuntiarint: & coniecturæ sint admodum ieiunæ. Illis itaque non est fides adhibenda, nisi priùs priscorum aliquem ab inferis excitarint.

Literarum pronuntiatio vnde petenda.

Quare adolescentes huiusce rei cupidos (cùm hæc omnia potiùs viua voce, quàm librorum lectione possint percipi) ad doctos Græcarum literarum professores remitto.

Potestas siue pronuntiatio quarundam literarum.

Qui verò illis destituuntur, & proprio Marte linguam Græcam discere coguntur, pronuntient elementa Græca more Latinorum Græcis in hac tabella respondentium. Cæterùm in quibus discrepent, paucis perstringam. β profertur vt u consonum: sed illius sonus magis accedit ad b, quàm ad f. γ hodie omninò profertur vt g: quidam tamen ante ε, η, ι, & similes efferunt vt Latini suum g ante a, o, vel u. aliquando pronuntiatur vt n, vt videbis apud CLENARDVM in sequẽtibus. δ profertur hodie à doctis blæsiùs quam d nostrum, nempe lingua posita inter dentes cum quodam sibilo: ego malim vt d Latinũ pronuntiare. ζ debet sonum literarum δσ, non σδ, retinere; vt ξ, κσ; & ψ, πσ; non autem σκ, σπ. η, ι, & υ, atque diphthongi ει, οι, ῃ, & υι, sonant hodie vt i vocale apud Latinos: consonantis verò nunquam naturam induunt: propriè tamẽ vnicum ι deberet respondere nostro i: η verò & ῃ magis accedere ad sonum e: sic υ & υι ad sonum u, vt à Gallis profertur: in ει autem & οι debuerat vtraque vocalis aliquo modo audiri. θ debet prolatione à τ & δ discerni: nam magis sibilat & spumosiori spiritu effertur. κ ante ε, η, ι, &c. sonat vt ante α, nempe vt k vel q. ξ vt cs, non vt è nostris quidam proferũt x in *exercitus* & similibus, dicentes *egzercitus* pro *ecsercitus*. ο & ω hodie prolatione non distinguuntur, veluti neque ο breue & ω longum. σ vt s in *sum*, etiam inter duas vocales, non vt nostri faciunt, qui *miser mizer* proferunt. φ effertur hodie vt f: tamen illius sonus ad prolationem p debet accedere. χ ante ε, η, &c. vt ante α.

Septem vocalium diuisio.

Ex his septem vocales: longæ, η, ω: Breues, ε, ο: Ancipites, α, ι, υ: quæ & Communes dicuntur, quòd modò sint longæ, modò breues.

DIPH-

DIPHTHONGI.

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
æ, av, i, ev, i, u.	a, i, o, iv, i, ov.

In αυ, ευ, ηυ, ωυ, pronũtiatur υ vt u[1] cõsonans. 1 — *υ*

Vocales præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω, propterea quòd in diphthongis præponantur: Subiunctiuæ autem, ι, υ, quòd subsequantur. Faciunt verò per se syllabam, quoties duobus in apice punctis notantur; παΐς, païs, *puer vel puella*, disyllabum; ἄϋπνος ayπnos, *insomnis*, trisyllabum. Cæterùm in tribus, ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus[2] affigitur, sed infrà subscribitur. 2

Altera vocaliũ diuisio.

Annotatio de ϊ & ϋ in diæresi.

Annotatio de ι, siue puncto subscripto.

[1] VT Si ex dictione Latina *aue* reiiciatur *e*, atque in *au*, retineatur pronuntiatio quæ erat in integro *aue*. Rectiùs, meo quidem iudicio, faciunt, qui υ hîc pronuntiant vt u in diphthongis Latinis au, eu, *audio*, *euge*. Porrò diphthongus ου non profertur vt Galli proferunt u Latinum in dictione *dominus*, sed veluti *ou* in dictionibus Gallicis *nous*, *vous*, aut vt u ab Italis effertur. 1

υ quomodo pronuntietur in diphthongis.

[2] Supple, Quamuis dictum sit dici subiunctiuam quòd subsequatur. 2

Semiuocales octo ζ, λ, μ, ν, ρ, σ, ψ, ξ.

[1] Mutæ nouẽ	Tenues π, κ, τ.	Duplices	[2] ζ σδ.	2	*Consonantium diuisio.*
	Mediæ β, γ, δ.		[3] ξ κσ, γσ, χσ.	1.3	
	Aspiratæ φ, χ, θ.		[3] ψ πσ, βσ, φσ.	3	

[4] Liquidę, siue immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ. 4

σ Solitaria & suæ potestatis est.

[1] MVTAE Appellantur aut Tenues, aut Mediæ, aut Aspiratæ quadam relatione, non quidem habita ratione vnius tenuis ad alteram tenuem; sed tenuis π, ad mediam β, & aspiratam φ. nam hæ tres magnam habent inter se affinitatem, & facile vna migrat in alteram; quippe quæ eodem instrumento vocis proferantur, nempe labiorum adminiculo, atque sola spiritus intensione vel remissione differant. nam in prolatione φ, maximam spiritus copiam, in π minimam, in β 1

Mutæ quare dicantur Tenues, Mediæ, vel Aspiratæ: & earum affinitas.

mediocrem adhibemus. Eadem est ratio secundi ordinis mutarum κ, γ, χ, quæ palati; ac tertij, τ, δ, θ, quæ dentium auxilio proferuntur. Quod dico, verum esse deprehendetur, si vnicuique ordini præponatur vocalis, hoc modo, απ, αϐ, αφ: & ακ, αγ, αχ; atque ατ, αδ, αθ.

Annotatio de δ, ζ, & σδ.
Dorismus, σδ, pro ζ.
Æolismus, ζ, pro σσ.

2 [2] Hinc colligunt quidam, δ debere proferri blæsiùs quàm d Latinum: & in prolatione ζ, sonum σδ debere aliquo modo retineri. adde quòd Dores confunderent ζ cum σδ, & verba in ζω per σδω efferrent. Verùm ego illis potiùs assentior qui per literarum metathesin id fieri asseuerant, σδω pro δσω: atque idcirco malim ζ valere δσ quàm σδ. Æoles autem verba in σσω efferunt per ζω; vnde ζ creditur valere non solùm σδ, sed etiam duplex σσ.

ξ

3 [3] Ξ magnam habet cognationem cum secundo mutarum ordine, κ, γ, χ. nam sæpe ex illis conflatur, aut in eas dissoluitur, vt satis constat ex verbis in κω, γω, χω, quorum futurum habet ξω, pro κσω, γσω, χσω: & ex nominibus finitis in ξ, quorum genitiuus est κος, γος, χος, non ξος. Sic se habet ψ cum π, β, φ, primo mutarum ordine.

ψ
Liquidæ quare sic vocentur.
Immutabiles quoque cur dicantur.

4 [4] Appellantur *Liquidæ* eadem ratione qua apud Latinos l, m, n, r: quòd post mutam positæ, quasi liquescentes ac euanescentes, vim consonantis interdum amittant, neque vocalem præcedentem longam efficiant, vt aliæ consonantes. *Immutabiles* autem dictæ sunt, quòd non tam facilè mutentur quàm aliæ consonantes in inflexionibus nominum & verborum, sicuti planum fiet ex sequentibus.

DE ORTHOGRAPHIA ET Consonantium nexu appendix.

Consonantium mutatio vnde oriatur.
Consonantium nexus.

QVONIAM Ex consonantium mutua quadam affinitate vel odio, vt ita dicam, penè infinitæ literarum mutationes oriuntur, dum scilicet duæ aut tres consonantes non possunt inter duas vocales, vel in principio dictionis ante vocalem propter mutuum odium consistere, cùm cognatæ propter mutuam inter se affinitatem gaudeant coniungi & inuicem combinari, volui paucis perstringere, quæ consonantes simul possint inter duas vocales, vel in principio dictionis collocari, & quæ non: ac si inter duas vocales reperiantur, num ad præcedentem, an ad sequentem syllabam, illarum prior pertineat; vt in τύπτω, id est *verbero*, num π, syllabam præcedentem τύ, an sequentem πω, sequatur. Quæ res profectò est animaduersione digna: cùm ad veram

veram orthographiam non parum conducat, & ad intelligendas, tam in nominibus quàm in verbis, varias consonantium inter se mutationes, penè necessaria videatur. Primò itaque sciendum, quòd si duæ mutæ debeant simul poni, vt vna alteram consequatur, necessariò tenuis præcedet tenuem, vt τέτυπται, *verberatus est*, pro τέτυφται: vel propriam aspiratam, vt Σαπφὼ, *Sappho*, pro Σαφφὼ: & media mediam, vt ἕϐδομος, *septimus*, non ἕπδομος, licet veniat ab ἑπτὰ, id est *septē*; ὄγδοος, *octauus*, non ὄκδοος, ab ὀκτὼ, *octo*: atque aspirata aspiratam, vt ἐτύφθην, *verberatus sum*, pro ἐτύπθην. non tamē quæuis tenuis quamuis tenuem, aut media mediam, vel aspirata aspiratam antecedet. nam τ, δ, θ, nunquam primum inter affines, sed semper secundum locum occupant: vt, ex τέκω quidem, inserto per pleonasmum τ ante ω, & mutato ε in ι, dicam τίκτω, id est *pario*, vbi τ sequitur aliam tenuem κ: in πέτω verò, posito π ante ω, non possum dicere πίτπω: (nam τ præcederet aliam tenuem; quod fieri non potest) itaque dicendum πίπτω, id est, *cado*; vbi τ secundum locum occupat. Præterea vnaquæque tenuis, vel media, potest seipsam præcedere: vt ἵππος, *equus*: ἐκκλησία, *ecclesia, cœtus*, γλῶττα, *lingua*: ἄϐϐαλεν pro ἀπέϐαλεν, *abiecit*. (Sed *perperam* est hoc ab Antesignano obseruatū nam pro ἀνέϐαλε siue ἀνάϐαλε dicitur ἄμϐαλε, vt ἀμϐαίνειν, pro ἀναϐαίνειν: ἄϐϐαλε autē pro ἀπέϐαλε, abiecit; vel ἀπόϐαλε, abiice, sicut ὑϐϐάλλει apud Hesych. pro ὑποϐάλλει, subiicit. Vide Schol. pag. 50. & 212.) ἄγγελος, *nuntius*: ἅδδην, *satis*. aspirata verò nunquam seipsam præcedit: non enim dicere possumus Σαφφὼ, sed Σαπφώ. Hoc quoque sciendum, quaslibet duas mutas inter duas vocales positas (modò eadem non geminetur, vt ἵππος; aut tenuis aspiratam præcedat, vt Σαπφὼ) ambas ad sequentē syllabam pertinere, vt τύ-πτω: præter γδ, vt quibusdam placet, qui nituntur regula generali, quæ ait: Duas aut tres consonantes nunquam ad syllabam sequentem pertinere, nisi aliqua dictio Græca incipiat ab illis consonantibus: si verò illę reperiantur in principio alicuius vocabuli, quum erunt inter duas vocales, semper ad syllabam sequentem pertinebunt, nisi in compositione: vt in τύπτω *verbero*, & ἄστρον *astrum*, πτ & στ pertinent ad syllabas sequētes: quia aliæ multæ dictiones Græcę incipiunt à πτ, & στ: vt πτύω *spuo*, & στρέφω *verto*, & aliæ multæ. In cōpositione verò, vt ἐκρέω, *effluo*, ab ἐκ & ῥέω, κ pertinet ad præcedentem ratione compositionis: quamuis κ & ρ inueniantur in

Mutarū connectendarū ratio.

πτ	pro	φτ.
πφ		φφ.
βδ		πδ.
γδ		κδ.
φθ		πθ.

τ, δ, θ, quo loco ponantur.

κτ.

πτ non τπ.

Quæ mutæ geminentur, & quæ non.

ANNOTATIO.

Duæ mutæ inter duas vocales, ad quā trahantur.

γδ.

Regula generalis de cōsonantium connexu.

πτ, στ.

Compositionis vis in cōsonantiū aut cōsonā-

tis distinctione, vt ἐκ-ρέω, ἐξ-ά-γω.

principio multarũ dictionum, vt κρατέω, *potens sum*, &c. imò vnica consona ratione compositionis ad præcedentem syllabam pertinebit, quum inuenietur inter duas vocales, vt in ἐξάγω, *educo*, ξ pertinet ad præcedentem. nam dictio componitur ab ἐξ & ἄγω.

γδ, nunquã dictionis initiũ.

Cæterùm si nullum vocabulum Græcum incipit à γδ: ideo iuxta eorum sententiã, γ trahetur ad syllabam præcedentem. Et hactenus de mutis: pergamus ad duplices, liquidas, & σ.

Duplex cũ alia consonãte nunquã cõnectitur.

Duplices nunquam inueniuntur in principio dictionis coniunctæ cum aliqua consonante. Itaque in medio dictionis positæ inter duas vocales cum aliqua consonante, non possunt coniungi, ita vt ad syllabam sequentem pertineant: vt in ἔλξις, *tractus*, & ἕξπους, *sex pedum*, λξ & ξπ non possunt trahi ad syllabam sequentem: quare diuidantur necesse est, ἕλ-ξις, ἕξ-πους. Idem iudicato de aliis.

Liquidæ cum alia consonante nectendæ, aut ab ea distinguẽdæ ratio.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, consonantem præcedentes, vt ἄρτος, *panis*, nunquam ad syllabam sequẽtem pertinent, præter μν, vt μνᾶ, *mna, mina*: ἀ-μνὸς, *agnus*. Quum vero consonantem sequuntur, illæ & consona præcedens ad syllabam sequentẽ trahuntur, vt πα-τρὸς, *patris*; modò non sequantur aliam liquidam: nam tum diuiduntur, præter μν, vt dictũ est; veluti ἅρ-μα, *currus*.

μν nexus.

Si verò sequantur duas consonantes quæ per se traherentur ad syllabam sequentem, cum liquida coniunctæ, ad sequentem quoque omnes trahentur; vt ἄ-στρον. nam σ & τ ad sequentẽ pertinerent, vt patet ex στήλη, *columna*.

A σθλ nulla dictio incipit.

Quidam hinc excipiunt σθλ, vt ἐσθλὸς, *bonus*: quia nullum vocabulum Græcum incipit à σθλ: quamuis σθ interdum in principio dictionis inueniantur, vt σθένω, *possum*; & ideo ad syllabam sequentẽ pertineant, quum inter duas vocales solæ reperiuntur, vt ἀσθενὴς, *debilis*.

σθμ nunquã in principio dictionis.

Idem iudicium est de σθμ, vt ἄσθμα, *anhelitus, anhelatio*. nulla enim dictio incipit à σθμ.

Regulæ de consonantiũ nexu, pars altera confutatur.

Tamen regula illa generalis suprà posita (quod bona illorum venia dixerim) eos qui illa nitũtur, aliqua ex parte fallit. nam quamuis verum esse, sicuti est, fatear, consonantes quæ in principio coniunguntur, in medio quoque, nisi compositio obstet, debere coniungi: verumtamen regulæ conuersæ non possum assentiri, nempe consonantes in medio diuidendas, quæ in principio non inueniuntur coniunctæ.

A θμ dictio non incipit.

nam si hoc esset verum, (cùm θμ nunquam in principio inueniantur) βαθμὸς *gradus*, & ἄσθμα, necessario sic diuiderentur, βαθ-μὸς, ἄσθ-μα: quod & absurdum est, & omnium Grammaticorum canonibus contrarium, qui vno ore affirmant, Nullam syllabam in aspiratam

dem

Nulla syllaba in aspiratã desinit.
Liquidæ cũ aliis consonantibus.

desinere. Quare meo quidem iudicio γδ, σθλ, & σθμ, poterunt coniungi, ὄ-γδο͂ς, ἐ-σθλὸς, ἄ-σθμα. Nunc dicẽdum quas consonantes liquidæ possint præcedere ac sequi, & quas non: ac primò quidem vnaquæque liquida seipsam præcedit & sequitur in medio dictionis: in principio verò aut fine, nulla prorsus consona geminatur. Porrò λ præcedit omnes consonantes præter ζ, ϱ, ψ: sequitur autem omnes mutas præter δ: sed duplices aut σ nunquam sequitur. μ præcedit tantùm tres mutas, π, β, φ; vnam duplicem ψ, & vnam liquidam ν: sequitur sex mutas, κ, γ, χ, τ, δ, θ, (sed χ non nisi rarissimè) duas liquidas λ, ρ, & σ: alias consonantes nunquam aut præcedit aut sequitur. ν præcedit tantùm tres mutas, τ, δ, θ, & σ: alias consonantes nunquam: sequitur verò omnes mutas præter β, omnes quoque liquidas: duplices verò aut σ, nunquam. ϱ præcedit omnes consonantes, præter ζ, λ: sequitur autem omnes mutas; at post alias consonantes nunquam inuenitur. Et hæc de liquidis. Porrò σ tantummodo mutas & μ præcedit, atq; cum eis ad syllabam sequentem trahitur: sequitur verò solùm tres liquidas, λ, ν, ϱ, ídque raro: cum aliis autem consonantibus nunquam connectitur: ipsum tamen sæpe geminatur, γλῶσσα, *lingua*.

Literæ geminatæ non connectuntur.
λ, μ
ν
ϱ
σ cum aliis consonantibus.

CANONES PRONVNTIATIONIS.

Accentus. Acutus.
Grauis.
Circumflex.

Accentus tres: Acutus ´, Θεός, Theós, *Deus:* λόγος, lógos, *sermo:* τύπτομεν, ty'ptomen, *verberamus.* Grauis ` , τιμὴ, timì, *honor.* Circumflexus ˜ , ποιῶ, piô, *facio: βοᾶτε*, voâte, *clamatis.* Acutus & circumflexus, attollunt syllabam quam afficiunt; grauis, deprimit.

Spiritus. Asper. Lenis.
Spirituum sedes vocales, diphthongi, & ρ in principio, ac ϱϱ geminũ in medio dictionis.

Spiritus duo: Asper siue densus ῾, ἅμα, háma, *simul:* Lenis siue tenuis ᾿, ἐγὼ, egò, *ego.* Semper autem vocalis aut diphthongus initio dictionis alterum possidet è spiritibus. [1] Consonans ρ in principio quidem aspiratur, ῥώμη, rhómi, *robur:* in medio verò si geminetur, priore loco leuigatur, posteriore aspiratur, πόῤῥω, pórrho, *longè.*

ϱ initiale quando leuigetur.

[1] P non semper in principio aspiratur, vt author ait. Nam † si secunda quoque syllaba incipiat à ρ in aliquo

nomine, tum primū ρ leuigatur: vt ῥαριὰς, ῥάριον, ῥάρος, ῥωρὸς, *Rarias*, (Cereris epitheton, Suidæ) *puer, robustus, vehemens.* Verùm nulla præter hæc 4 inuenies. Cæterùm ρ simplex in medio dictionis (de quo author nihil loquitur) nullo spiritu notatur, sed intelligitur habere tenuem: tamen apud poëtas in opt. exemplaribus interdum inuenies vnicum ρ cum spiritu aspero in media dictione: sed id fit solùm, dum poëtæ metri gratia ex gemino ῤῥ primum subtrahunt, vt ἄρεκτον, pro ἄῤῥεκτον, *infectum*: & sic de aliis.

ρ mediæ dictionis quem spiritum habeat. Vnicum ρ quādo aspiretur in medio.

Apostrophus.

π, κ, τ in φ, χ, θ

1 Apostrophos, nota est reiectę vocalis,[1] α, ε, ι, ο: aut diphthongi, αι, οι: quod fit ob sequentem
2 vocalem:[2] quæ si aspiretur, migrat præcedens tenuis in aspiratam, πάντα ἔλεγον, *omnia dixi*,
3 πάντ᾽ ἔλεγον, pandelegon: ([3] prolatio enim est in morem vnicæ dictionis) ἀπὸ οὗ, *à quo*, ἀφ᾽ οὗ: κατὰ οὗ, *contra quem*, καθ᾽ οὗ: νύκτα ὅλην, *noctem totam*, νύχθ᾽ ὅλην.

Vocaliū per apostrophū reiectarum quantitas. αι & οι quando breues.

1 Vocales Quæ per apostrophum reiiciuntur, aut sunt natura breues, vt ε, ο: aut ancipites correptæ, α, ι: aut diphthongi αι, οι, quæ in ratione accentuum habentur in fine pro breuibus, & apud poëtas sæpe corripiūtur, dum sunt finales: longa enim per apostrophum
2 non eliditur. [2] Si vocalis (inquit) sequentis dictionis notetur spiritu aspero, & reiecta vltima vocali præcedentis dictionis, remaneat in illius fine aliqua tenuium mutarum π, κ, τ, migrabunt tenues in proprias aspiratas
3 φ, χ, θ. [3] Reddit rationem quare scripserit literis Latinis pandelegon vnica dictione, cùm in Gręco sint duæ: quia, inquit, in huiuscemodi apostrophis prolatio duarum dictionum est in morem vnicæ. imò (quod magis mirabere) consona præcedentis dictionis vltima pertinet ad syllabam sequentem, non ad præcedentem, vt ἀ-φ᾽ οὗ: neque solùm vltima, sed etiam penultima, modò possit coniungi cum vltima, vt νύ-χθ᾽ ὅλην. nam χθ facilè (vt in superioribus dictum est) coniunguntur: sed in πάν-τ᾽ ἔλεγον, ν trahitur ad præcedentem. nam ντ non coniunguntur. Ratio quare ad sequentem ita trahantur, est; quia prima sequentis dictionis vocalis succedit in locum abiectæ. æquum est igitur vt consonantes quæ ad vocalem abiectam referebantur, nunc ad vocalem sequentem trahantur, & non ad præcedentem: ex hoc enim absurdum sæpenumero sequeretur,

Consonantes syllabæ apostrophum passæ, ad quam vocalem pertineant.

syllaba

ſyllaba in aſpiratam deſinente, vt in ἀφ' οὗ & νύχθ' ὅλην. quod nunquam in purè Græcis poteſt contingere. nam ἰωσὴφ, ἐνὼχ, & ῥοὺθ, *Ioſeph*, *Enoch*, *&* *Rhuth*, Hebraïca ſunt, & non Græca; pro quibus Græci dicerent ἰώσηφος, ἔνωχος, ῥούθη, & Latini *Ioſephus*, *Enochus*, *Rhutha*. Porrò in οὐχ οὗτος; *nonne ille?* & ſimilibus, χ trahitur ad ſyllabam ſequentem, quamuis apoſtropho non notetur: re vera tamen apoſtrophi nota intelligitur, & οὐχ pro οὐχὶ dictum eſt. ſolet enim interdum apoſtrophi nota abiici, vt διὸ, pro δι' ὅ, *quapropter*: καθάπαν, pro καθ' ἅπαν, *omnino*: καθάπαξ pro καθ' ἅπαξ, *ſemel*, *omnino*: καθάπερ pro καθ' ἅπερ, *quemadmodum*: ἀνθῶν pro ἀνθ' ὧν, *eo quòd*: quæ exempla ſatis manifeſtè declarant, conſonantes ſyllabæ apoſtrophum paſſæ ad ſequentis dictionis vocalem pertinere. nullus enim non videt in ἀνθῶν, θ nectendum cum ω, ἀνθῶν, & non cum α, ἀνθ-ῶν. Dictiones quoque monoſyllabæ, quod dicimus, neceſſariò verũ eſſe, per ſe ſatis indicant, vt σὲ, *te*, σ' ἐγὼ, *te ego*: vbi σ non poteſt niſi ad ſyllabam ſequentem trahi. Hæc pluribus ſum proſecutus, quòd viderem ab omnibus ferme typographis, qui orthographiæ maximè ſtudent, id aliter obſeruari. Illis verò imponit compoſitionis regula perperam intellecta. cùm enim videant ab omnibus vno ore receptum eſſe, vt vltima conſonans hatum præpoſitionum, ἐν, εἰς, ἐξ, πρὸς, συν, ὑπὲρ, in compoſitione ante vocalem poſitarum, non ad ſequentem, ſed ad pręcedentem vocalem ratione compoſitionis trahatur, (vt ἐν-άγω, *induco*: εἰσ-άγω, *introduco*: ἐξ-άγω, *educo*: προσ-άγω, *adduco*: συν-άγω, *conduco*, id eſt, ſimul duco: ὑπερ-άγω, *ſupero*) credunt eandem eſſe rationem in παράγω, *tranſeo*: κατάγω, *deduco*, & ſimilibus: & à fortiori in apoſtropho, vt ἐπ' ἐμοὶ, *in me*. Verùm ratio non eſt eadem. nam in ὑπεράγω, ρ iungitur cum ε: quia ante compoſitionem cum eo iungebatur. in παρὰ verò, ρ non adhæret cum πα, ſed cum α finali: quare in compoſitione aut apoſtropho, non cum πα, ſed cum vocali quæ in locum τοῦ α ſuccedit, connectetur. Et de his hactenus. Obiter tamen & illud addam, vocalem acutam quæ per apoſtrophum abiicitur, in nominibus quidem retrahere accentum in penultimam, δεινὰ, δείν' ἔπη, *grauia verba*: in aliis verò dictionibus vnà cum vocali accentus quoque abiicitur, ἀπὸ, ἀφ' οὗ.

Quæ deſinũt in aſpiratam, Græca non ſunt.

οὐχ pro οὐχὶ. Apoſtrophi nota abiecta.

Typographi orthographiæ obſeruatores.

ρ in ὑπερ-άγω, cum præcedenti ſyllaba, in παράγω, cum ſequẽti nectitur.

Num accentus vocalis abiecta abijciatur.

[1] Gamma γ ante γ, ξ, χ, ſonat perinde vt n: ἄγγελος angelos, *nuntius*: λύγξ lynx, *ſingultus*, *vel* 1

Diuerſa quarũdã literarũ pronunciãdi ratio.

γ vt n lynx *fera*: ἔγχος enchos, *hasta*. sic ante κ; † sed
κ vt g ipsum κ sonandum vt g, πέφαγκα pephanga, *apparui*.

τ vt d Tau τ post ν, vt d: τὸν τάνταλον ton Dandalon, *Tantalum*.

ν vt m Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον tom vion, *vitam*: τὴν μερίδα tim merida, *particulam*: τὸν πίθον, tom bithon, per b, *dolium*.

π vt b Pi π post μ, vt b Latinum: πέμπω pembo, 2 *mitto*. Itidem post ν [2] in diuersis dictionibus: τὸν πίθον tom bithon, *dolium*.

γ pro ν positum, & quare.

1 CREDO Græcos olim non ita γ ante κ, γ, χ, ξ, protulisse; sed potiùs scripsisse γ pro ν ante has literas, quia ν proferrent vt γ: vel certè quòd ν natiuum sonum hîc non retineret. est enim ν difficillimæ pronuntiationis, si ponatur ante aliam consonantem, vt licet ex præpositione Latina *con* in compositione coniicere. Qui linguam Hebræam callent, hoc apertiùs norunt: vix enim apud illos reperias n ante aliam consonantem: sed ferè semper illud mutant in consonam quæ sequitur, vt faciunt Latini in *collaudo*. imò Græci (vt antea diximus) nunquam ponunt ν ante aliam consonantem in eadem dictione, nisi ante aliud ν, & ante tertium ordinem mutarum τ, δ, θ, & aliquando ante σ: sed mutant ν in aliquam aliam consonantem, vel illud omnino elidunt: vt poteris colligere ex σὺν, *cum*, & ἐν, *in*, in compositis: de quibus copiosè CLENARDVS in tractatu de Inuestigatione thematis in voce συῤῥήγνυσθαι, *confringi*. Interdum verò aliam cõsonam inserunt, vt ἀνδρὸς, *viri*, 2 pro ἀνρός. [2] Modò diuersæ illæ dictiones puncto non diuidantur. nam si dictio periodum claudens desinat in ν, & prima litera alterius sententiæ sit π, hæc regula non habebit locum, neque etiam præcedentes, si simile quidpiam contigerit. imò è doctioribus multi hodie diuersam hanc literarũ γ, κ, τ, ν, π, pronuntiandi rationem neque obseruant, neque obseruandam censent.

Hebraïsmus.
Collaudo pro conlaudo.
ν non præcedit vllam cõsonantem præter ν, τ, δ, θ, σ: ante alias aut mutatur, aut eliditur, aut tertia consonans inseritur.

Insueta literarũ pronuntiatio vbi locum habeat.

ALII CANONES TERMINATIONIS, EX ANGELO CANINIO Anglarensi.

NVLLVM Græcum nomen exit in ε, vel ο. Nam τὸ θρέττε, *confidere*. in Aristophanis Equitibus fictū est, vt barbare loquētes seruos imitaretur. vt quidam inducit militem dicentem, Vbi vadis? Nam τοιόσδε, *talis*. & τόσος δε, *tantus*. composita sunt è δε.

In duali quintæ est ε. Αἴαντε, *Aiaces duo*. τιτᾶνε, *Titanes duo*. At ἐκεῖνο, *illud*. τοσοῦτο, *tantum*. τοῦτο, *hoc*. & quædam alia amiserunt vltimum ν.

Nullum etiam desinit in Mutam, ne particula quidem vlla: nec in ζ,λ,μ. Quæ his literis finiuntur, peregrina sunt, Ἀχάβ, *Achab*. Βοὸζ, *Booz*. Ἐνώχ, *Enoch*. Ἀδάμ· *Adam*. quæ tamen ad Græcam formam reuocari possunt, vt terminentur ος, Ἀχάβος· *Achabus*. vel ας, Annibal Ἀννίβας, Ἀννίβου, *Annibal*. Polyb.

Ἢλ, quod adducit Eustath. apocope factum est ex ἧλος, *clauus*.

Ἐκ, *ex*. & οὐκ, *non*. non sunt integra. ἐξ enim sequente consonante mutat ξ in κ, οὐ vero ante vocalē accipit κ, ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso*. ἐκ τούτου, *ex hoc*. οὐ θέλω, οὐκ ἐθέλω, *non volo*. vt Sicubi, pro siubi. Quidam ex Ionico οὐκὶ, *nequaquam*. apostropho, ι fieri οὐκ aiunt, οὐκ' ἔστι, *non est*.

Supersunt decem literæ, quibus nomina finiri possunt: quinque vocales, α,η,ι,υ,ω. totidem consonantes, ν,ρ,ς,ξ,ψ.

Nomina quæ terminantur α longo, η, ω, omnia

fœmi

fœmina, ἡ Λήδα, *Leda*. ἡ τιμὴ, *honor*. ἡ Λητώ, *Latona*. nam δῶ pro δῶμα, apocope, neutrũ, id est, domus.

Quæ desinunt in ι, υ, omnia neutra. Tria in ι notat Aristoteles, μέλι, *mel*. πέπερι, *piper*. κόμμι, *gummi*. Alia ergo peregrina, βέρβερι, *concha, & ostreum quod uniones & bacchas continet. ex Eustathio, vide Athen. lib. 3.* ex lingua Indica. σίνηπι, *Sinapi*. & forte duo posteriora, πέπερι, κόμμι.

Poëtica illa ex apocope, ἔρι, *lana vel lanugo*. τρόφι, *magnum, plenum*. κρῖ, *farina crassior quæ per cribrum transmissa est.* pro ἔριον, τρόφιμον, κρῖμνον. Et neutra adiectiua à masculinis in ις, φιλόπατρις, φιλόπατρι, *quod fauet patriæ.*

In υ quinque, γόνυ, *genu*. δόρυ, *hastile*. ἄστυ, *vrbs. Il. β.* πῶϋ, *grex ouium*. νάπυ, *sinapium*. Et neutra à masculinis in υς, ἡδὺς, ἡδύ, *suauis*. Legitur tamen μῶλυ, *moly herbæ genus apud Dioscor. lib. 3. cap. 54.* seb ab Homero fictum. Odyss. κ.

Quæ exeunt in α breue, ι, ρ, ξ, ψ, σ, media, hoc est, partim masculina, partim fœminina, & quædam neutra.

Omnia pluralia neutra in α, vt præterita perfecta, & Aorista priora actiua.

Ε, & α indicatiui vertitur in η in subiunctiuo, ο in ω. τύπτεις, *verberas*. τύπτῃς, *verberes*. τύπτομεν, *verberamus*. τύπτωμεν, *verberemus*. ἔτυψα, *verberaui*. ἐὰν τύψω, *si verberauero*.

Ι in datiuorum omnium vltima syllaba, vel solum, vel in diphthongo. τιμῇ, *honori*. τιμαῖν, τιμαῖς. Αἴαντι, *Aiaci*. Αἰάντοιν, Αἴασι.

Σ in accusatiuis pluralibus omnibus, præter neutra, quæ habent α.

Σ potestate continet δ, θ, τ. Quod cernitur in obliquis quintæ declinationis, & in futuris tertiæ coniugationis, ἔρις, ἔριδος, *lis*. κόρυς, κόρυθος, *galea & galerita*. χάρις, χάριτος, *gratia*. ᾄδω, *cano*. ᾄσω. πλήθω, im

impleo. πλήσω. ἀνύτω,ἀνύσω, *perficio, perficiam.*

Ξ γ,κ,χ,αἶξ,αἰγός, *caper, vel capra.* κόραξ, κόρακος. *coruus.* θρὶξ,τριχός,*capillus pilus,vellus.* ἄγω,ἄξω,*duco.* πέκω,πέξω, *pecto.* βρέχω,β[illegible]*o,proluo,irrigo.*

Ψ β,π,φ. ἄραψ,ἄραβος, *Arabs.* κύκλωψ,κύκλωπος, *Cyclops.* κίνυψ,κίνυφος,*Cinyphs.* λείβω,λείψω, *Sacrifico, sacrificabo,* λέπω,λέψω, *decortico,cabo.* γράφω, γράψω, *scribo, scribam.*

ALPHABETVM, IN QVO DIALEctorum,& Analogiæ bona pars explicatur, ex eodem Angelo Caninio.

VERVM quoniam omnis propemodum dialectorum varietas,& Analogię ratio in Literarum certa mutatione,additione,detractione posita est: commodissimum esse duximus, hoc singula ordine collocare, vt quicquid mutatum, additum, detractum esset, suo in loco & litera facile posset reperiri. Atque vt analogiæ constantissima ratio planius exponeretur, & vis intelligeretur: non modò quid singulæ dialecti varient, verùm etiam quas literas immutent Latini Græcis verbis exprimendis, & in suæ linguæ vsum conuertendis, demonstrauimus. Nec aspernati sumus linguarũ, quibus vulgo vtimur, exempla, quò res fieret illustrior. Ad extremum etiam multa quæ Græci & Latini è Punica lingua in suam transtulerunt, quæ quidẽ ad rem faciebant,in mediũ attulimus.

Αλφα ex E.

Huius literæ pronunciatio facillima est in linguis omnibus,vt Punicè Ana,ἀνά,ex quo Ana Medicorum. Nos ad varietates dialectorũ veniamus. Nam de ipsarum quidem literarum nominibus, quæ Syriaca sunt,hic non est dicendi locus.

Principio itaque Iones in quibusdam vocibus

vertunt in α breue, μέγεθος μέγαθος, *magnitudo.* τέμνω τάμνω, *seco.* τρέπομαι τράπομαι, *vertor.* τρεφθεὶς τραφθείς, *cōuersus.* Sic βερεθρον, *Barathrum.* Homerus, alij βάραθρον.

Quod factitant & Dorienses, πιέζω πιάζω, *premo, vexo, onero.* τρέχω τράχω, *curro.* ἄρτεμις ἄρταμις, *Diana.* φρεσὶ φρασὶ, *mentibus.* Pindarus. γὲ γὰ, ἔγωγε ἐγώνγα, σύγε τύγα, *tutemet.* & in diphthongo, εἴκε αἴκα, *si.* κύπειρον κύπαιρον, *cyperus, iunci genus.* κλείς κλᾷξ, κλεῖδα κλᾷδα, *clauis, clauem.* Callimachus, λήϊον λᾷον, *fruges.* Cretenses τέως τάως, *interim.* ἕερση ἀερσα, *ros.*

Æolij in aduerbiis in θεν, detracto ν, ε mutant in α, ὄπισθεν ὄπισθα, *pone, retro.* ἄτερθεν ἄτερθα, *sine, præter, seorsum.* ἔνθεν ἔνθα, *inde, hinc.* πρόσθεν πρόσθα, *ante coram, antea, prius.*

Id Latini aliquando imitati sunt, μένω maneo, ἔρρασος aries, quidam scribunt ἐρράς, ἐρωδιὸς ardea, syncope τοῦ ω. Sic ex ἔνος fit annus.

Sic Græci è Punico Ella faciūt ἀλλὰ, *sed.* Erabon ἀῤῥαβὼν, arrabo, *pignus.* Batel βάταλος, *odiosus, turpis.* Melet μάλθη, malta, *cera subacta.* Etrusce. Pilleges παλλακὶς pellex. Peleg πέλαγος pelagus, & Latinè Besas basio, Bes basium, Esua asso, Feti fatuus. Etrusce ἔῤῥε, arri, *Abi in malam rem.* κεράτιον, *Corniculum, siliqua.* caratto. Bend Punice, benda, banda.

Alpha. ex H

Dorienses & Æolij η passim mutant in α longum, huius credo literæ sono patenti atq; hiulco delectati. Quamobrem Theocritus de mulieribus Corinthiis loquens ait, πλατειάσδοισαι ἅπαντα, *ore deducto pronuntiare omnia.* Exempla sunt, φήμη φάμα fama, πληγὴ πλαγὰ plaga, μηχανὴ μαχανὰ machina, φηγὸς φαγὸς fagus: μῆλον μᾶλον malum. Latini enim eos sequuntur, quando etiam in Magna Græcia Doricè loquebātur. Sic μήτηρ μάτηρ, *mater.* ἠὼς ἀὼς *aurora.* ἡδὺς ἀδὺς, *suauis.* γηρύω γαρύω, *clamo, loquor, discer*

discerno. λήψομαι λαψῶμαι, *accipiam.* καναχὴς καναχὴς, *resonans, sonorus.* ἡμέρα ἁμέρα, *dies.* ἥλιος ἅλιος, *Sol.* ἡδονὴ ἁδονά, *voluptas.* aliáque innumerabilia. Docet Herodianus in imparisyllabis oxytonis non mutari, ποιμὴν, *pastor.* λιμὴν, *portus.* non ποιμὰν, λιμὰν, præter ἐσθὴς ἐσθὰς, *vestis.* Pindar. Pythiis. malè ergo apud Theocrit. ἅδιον ὦ ποιμάν, *vanior ô pastor.*

Attici in paucissimis suauitatis causa η mutarunt in α longum, κήλη κάλη, *hernia.* κηλήτης καλήτης, *herniosus.* ἠχέτης ἀχέτης, *resonans, sonorus: cicadarum epithetum.* δήμητερ δάματερ, *Ceres.* admirantis aduerbium. sic è λήμη, *lippitudo.* fecerunt γλάμων, addito γ. *id est, lippus.*

Iones contrà in α breue, πήρα πάρη. *pera.* λεληκυῖα λελακυῖα, *obstrepens, lippiens.* μεμηκυῖα μεμακυῖα, *mugiens.* τεθηλυῖα τεθαλυῖα, *germinans.* μεσημβρίη μεσαμβρία, *meridies.* λελημμένος λελαμμένος, *captus, cogitans.* ληφθεὶς λαμφθεὶς, *sumptus.* cum epenthesi μ. sic διχῆ διχα, *bifariam.* τριχῆ τρίχα, *trifariam.* τέτραχα, πέτραχα. Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἰλ. γ. *huc age nympha, seu sponsa chara.*

Alph. ex ο, ω, εα, αε.

Huc pertinet, cùm Poëtæ η resoluunt in εα, ἤγην ἐάγην, *fractus sum.* ἥφθην ἐάφθην, *captus sum.* ἧδε ἕαδε, *placuit.* & Æolicè ἄαδε, & ἑαδὼς, ἥλη ἑάλη, *captus est.* ἥλω ἑάλω, ἥλωκα ἑάλωκα, *capt⁹ est.* ἥνδανε ἑάνδανε, *placuit.*

O Doricè aliquando in α, εἴκοσι εἴκατι, *viginti.* & Æolicè ὄσα, ἄσσα, *quædam.* ex quo Atticum ἄττα. Sic Latini ἄροτρον aratrum, etsi a longum est. καρδία cor, πορῶ ex quo πορίζω, paro, *rem facio, mercor.* λόγχη, lancea. Etrusce solidus, saldo: Hispan. γάνος gana, *lætitia, splendor oblectamentum.*

Iidem Dorienses ω in α productum cõuertunt, πρῶτος πρᾶτος, πρώτιστος πράτιστος, *primus.* φωριαμὸς φαριαμὸς, *arca.* sic θῶκος θᾶκος, *sedes, locus, concio.*

In genitiuo plurali primæ & secũdæ parisyllaborum, ληστῶν λῃστᾶν, *latronum.* θυρῶν θυρᾶν, *portarum.*

Et

Et in aoristis mediis prioribus, ἐπήξω ἐπάξα, *fixisti, densasti.* ἐπείω ἐπεία, *emisti.*

Æolij in participiis secundæ contractorum, γελῶν γελᾶν, *ridens, cachinnum tollens.* ἐλῶν ἐλᾶν, *impellens.* Bœotice ποσειδῶν ποτειδᾶν, *Neptunus.* φυσῶντες φυσᾶντες, *flantes, tumentes.* Tarentini Doriensium Colonia, ὦτα ἆτα, *aures.* ὡς ἄς, *vt.* Cretenses ἔωλον ἄελοι, methathesi, *vanum absoletum.*

Contrahitur etiã ex εα, θέασαι θᾶσαι, *vide.* Idyl. 1. vt Atticè εὐφυέα εὐφυᾶ, *industrium ingeniosum.* πειραιέα πειραιᾶ, *Piræum.* Verùm hoc tantum præeunte vocali: non enim diceretur εὐγενέα εὐγενᾶ, *generosus.* ἀληθέα ἀληθᾶ, *verum.* sed εὐγενῆ ἀληθῆ.

Et ex αε, ἄεθλον ἆθλον, *præmium.* ἀέκων ἄκων, *inultus.* ἀεργὸς ἀργός, *otiosus.*

A Abundans.

A initio aliquando abundat, ςαφὶς ἀςαφὶς, *uua passa.* ςαχὺς ἄςαχυς, *spica.* quod propriũ Atticorũ esse dicunt. Etrusce. Vulturius *auoltoio.* Hispanice Percipere *apercebir,* & Galiicè *apperceuoir.* Poëtice ἄαπλα pro ἆπλα ab ἄω, *spiro.* ἀάχετος pro ἄχετος, *intolerabilis, seu quod retineri nõ potest.* Syriace Labã, albus, alban, dealbauit, Mar amarus, ex quo forsitan mare.

Deficiens.

Cadit, ἀσπαίρω σπαίρω, *palpito more morientium.* ἀμαυρόω μαυρόω, *obscuro, hebeto.* ἀςεροπὴ ςεροπὴ, *fulgur.* vt ἀμέλγω, *eliceo,* mulgeo. ἄρουρα rus rura, ἀμῶ ἀμητὸς, *messis, unde* meto. Nam deductio sæpe fit à verbali, ἵςημι, *sto.* ςατὸς, *stabilis ex quo,* statuo. φημὶ, *dico.* φατὸς, *dicendus, hinc* fateor. πάσχω, *patior.* πάθος, *passio:* vel ex παθητὸς, *patibilis, hinc* patior. γεύομαι, *gusto.* γευςὸς, *gustabilis. unde* gusto. λέγω, *dico.* λόγος, *dictio. hinc* loquor. ἐρεύγω, *ructo.* ἐρευκτὸς, *quod ructa emittitur, hinc* ructo. ἀκάσκα, ἡσύχως, *pacificè, quiete.* ex quo fit quiesco. Syriace Anu, νώ nos, hamar merum. Sic Appendix pendice Etrusce, Apotheca bottega,

Puni

Punice alhud leuto, non, vt quidam ſentit, ἁλιευτική, *piſcatoria*. Aſqer ſchiera.

In medio poëticè metri cauſa abundat, πυλωρὸς πυλαωρὸς, *Ianitor*. κέρατος κεράατος, *cornu*. Sic κράατι, κράατα, *capiti, capita*. ναιετῶσα ναιετώσης, ναιεταώσης, *habitans*. Οδ. α. ἐυναιεταώντων, *Beatorum*. β. ὠρίων ὠαρίων, *Orion*. ἄχραντος ἀχράαντος, *purus incontaminatus*. τλάσης τλαάσης *patiaris, audeas, ſuſtineas*. Ιλ. ν. ἄνελπτος ἀνάελπτος, *inſperabilis*. Heſiod. vt Hom. ἄποινοι, *pretiū*. ἀνάποινον, *carens pretio redēptionis*. ἄγασθε ἀγάασθε, *grauiter tuliſtis, nocuiſtis, coëgiſtis, venerati eſtis*. ἀχαιΐδες ἀχαιϊάδες, *Græcæ*. πηληϊάδης, *Pelides*. ἀμφιτρυωνιάδης, *Hercules*. φαάντατος, *ſplendidiſſimus*. φάανθεν, *apparuerūt*. θαασσέμεν, *ſedere*. κεκράανται, *perfecta ſunt*. Οδ. ο. πεντάετες, *quinquennium*. ἑξάετες, *ſexennium*. In ſecunda contractorum coniug. ante α, ὁρᾷ ὁράᾳ, *videt*. ἀσχαλάᾳ παρὰ νηῒ πολυζύγῳ, *ægrè fert in naui multa tranſtra habente*. & in Infinit. ὁρᾶν ὁράαν, *videre*. ἐλᾶν, *ferire*. μάστιξεν δ' ἐλάαν· *verberauit ad agitandum*.

In αὐθαδιάζω, *contumacem reddo*. ἀνακυμβαλιάζω, *ſurſum cum ſonitu iacio*. ſecundum α. *abundat*.

Hoc modo è Syriaco Catros fit κίθαρις, vel κιθάρα, *lyra*. Menica μανιάκης, *brachiale, torques*. Punice machzen, Etruſce magazino, Riqma ricamo.

Iones in tertia plur. præt. perf. paſſ. eliſo ν ponunt α, κέκλινται κεκλίαται, *inclinati ſunt*. πεποίηνται πεποιέαται, *facti ſunt*. Et in opt. τύπτοιντο τυπτοίατο, *vapularent*. μνήσαιντο μνησαίατο, *recordentur*. ſed de hac re in præt. paſſ.

Æolice in genit. plur. primæ & ſecūdæ impariſ. ληστάων, *latronum*. μουσάων, *Muſarum*. Callimachus etiam in tertia, νησάων à νῆσος, *inſula*. quòd perrarum eſt.

Eliditur in medio propter metrum, γαλακτοφάγοι γλακτοφάγοι, *lacte victitantes*. Ιλ. γ. ἐλάσας ἔλσας, *profectus*. Οδ. ε. δεδίαμεν δεδίατε, δέδιμεν δέδιτε, *timemus, timete*.

Vt à χάρις χάριτος, fit gratia, κυπάρισσος cupressus, βαλανεῖον Balneum, παλάμη palma, γάλως glos. Compaganus cōpagno Etrusce. Sic è Punico taraq τρέχω, *curro*. caraq κρώζω κρωγμὸς, crocito, *crocitatio*. Etrusce παράλυσις, *paralysis*. parlasia, παραλυτικὸς, *paraliticus*. parletico. Farasa Syriace, φάρος, *integumentum, vestis*.

In fine quædam particulæ amittunt α, ἄρα ἄρ, *itaque, igitur vtique nempe*. ἀνὰ ἂν, *cum*. παρὰ πὰρ, *per*. ex quo Per.

Quod poëtæ in compositione metri causa faciunt, quibusdam literis propter orthographiæ leges mutatis.

ΑΝΑ

Ἀναλύω, ἀλλύω, *dissoluo, diluo, reuoco*. pro ἀνλύω ex quo ἀλλύουσα, *retexens*. & ἀλλύεσκεν, *soluebat*. Οδ. α. pro ἀναλύουσα, ἀνέλυε cum Ionica paragoge. ἀνατανύω ἀντανύω, *sursum traho*. Opp. & ἀναδύω ἀνδύω, *demergo*. ἀνέλεγον ἄλλεγον, *colligebam, deligebam, excipiebam*. ἀναλέξαι ἀλλέξαι, *collegisse*. ἀναβαίνων ἀμβαίνων, *ascendens*. ἀναβήτῃ ἀμβασῇ, *ascenderit*. Dorice, ἀναβαλλώμεθα ἀμβαλλώμεθα, *retardemus, remoremur, recusemus*. & ἀμβολιεργος Hesiodus pro ἀναβολιεργός, *dilator, cunctator*. ἀνάσχου ἄνσχεο, *sustine*. ἀναστάντες ἀνστάντες, *assurgentes*. ἀναμίξας ἀμμίξας, *cùm immiscuisset*. ἀναδύεται ἀνδύεται, *recusat*. ἀναπαλὼν ἀμπαλὼν, *cùm quassasset, vibrasset*. & Ionice ἀμπεπαλών. ἀνακαλέω ἀγκαλέω, *reuoco*. ἀναπαιανίσαι ἀμπαιανίσαι, *rursus canere Pæana*. ἀναπέτασον ἀμπέτασον, *extende*. ἀνακρούομαι ἀγκρούομαι, *prælude*. ἀνακλίνας ἀγκλίνας, *reclinans*. ἀναχήσεσθαι ἀνχήσεσθαι, *subitum ire*. ἀνέβαλε ἄμβαλε, *retardauit*. qui scribunt ἀέβαλε, male legerunt antiquum codicem. ἀνέπνευσε ἄμπνυτο, *expirauit*. ἀνάπωσις ἄμπωσις, *fluxus & refluxus maris*. quo etiam oratores vtuntur.

Cum nominibus etiam, tametsi casum regit, fere conglutinatur, ἀνὰ πεδίον ἀμπεδίον, *per campum*.

ἀνὰ δόνακας ἀνδόνακας, *inter arundines*. ἀνὰ βωμοῖς ἀμβωμοῖσιν, *in aris*. Ιλ. θ. ἀνὰ φυτὰ ἀμφυτὰ, *per virgulta*. ἀνὰ στόμα ἀνστόμα, *in ore*. ἀνὰ νέκυας ἀννέκυας, *per cadauera*. ἀνὰ μέγα ἀμμέγα, *per magnum*. ἀνὰ φόνον ἀμφόνον, *per cædem*.

Sic ἀναμίγδην ἀμμίγδην, *confusè*. ἀνάδιχα ἄνδιχα, *Bifariam*. & διάνδιχα, *seorsum*. ἀνάπηρος ἄμπηρος, *fractus, mutilatus*.

ΚΑΤᾺ

Καταθνήσκω, καθθνήσκω, *morior*. κατέθανε κάτθανε, *mortuus est*. καταθανὼν καθθανὼν, *moriens*. καταθάψαι καθθάψαι, *sepelire*. Ιλ. ω. κατατύπλεσθαι κατλύπλεσθαι, *cōnumerare*. κατέβαλε κάββαλε, *deiecit*. καταλείπειν καλλείπειν, *derelinquere*. Ιλ. κ. καταλείπεται καλλείπεται Nicāder Alex. κατέλιπε κάλλιπε, *reliquit*. καταλείψειν καλλείψειν, *relictum ire*. in quibus τ in λ. κατέπεσε κάππεσε, *decidit*. καταρρέζουσα poëtice, καρρέζουσα, *demulcens*. Ιλ. ε. καταπνείσασα καππνείσασα, *igne concepta*. Theocrit. Idyl. 2. κατάφαγε κάπφαγε, *comede*. καταδῦσαι καδδῦσαι, *demergere*. καταδραθέτην καδδραθέτην, *obdormiuere duo*. κατάσχεθε κάσχεθε, *detinete*. Ιλ. λ. καταστορνῦσα καστορνῦσα, *insternens*. καταχεῦσαι καχχεῦσαι, *effundere*. κατανεύσας καννεύσας, *cùm annuisset*. καταμίξας καμμίξας, *cùm miscuisset*. κατακείοντες κακκείοντες, *dormituri*. κατακτῆναι κακκτῆναι, *concussisse*. καταμύω καμμύω, *inclinor, cōcido*. quod cōmune est omnibus.

Cum nominibus, κατὰ κορυφὴν κακκορυφὴν, *ex vertice*. κατὰ πεδίον καππεδίον, *ex campo*. κατὰ μέσον καμμέσον, *ex medio*. κατὰ φάλαρα καπφάλαρα, *per phaleras*. κατὰ ῥόον καῤῥόον, *secundo flumine*. κατὰ λαπάραν καλλαπάρην, *per ilia*. καταμονίη καμμονίη, *victoria ex duello*.

Sic κατὰ δὲ καδδὲ, κατὰ μὲν καμμὲν, *secundū quidē*. Οδ. σ. κατά ῥα καῤῥά, *secundum quidem*. Dorice κατὰ τοῦτο καττοῦτο, *ex hoc*.

ΠΑΡΆ

Παραθέμενος παρθέμενος, *apponens*. παρατιθεῖ παρτιθεῖ, *comparat*. παρέθετο πάρθετο, *apposuit*. παραστᾶσα

παρστᾶτα, assistens. παρπιθὼν παρπιθὼν, cum suasisset. & Ionice *παραιπεπιθών. παρμένων παρμένων, assistens.* Parmeno.

Latini è διὰ & παρὰ in compositione elidunt α, di & per, διαφέρω differo, διαγινώσκω dignosco, διαλύω diluo.

Παραμένω permaneo, παραμίσγω permisceo.

Latini α aliquando vertunt in i breue, τρυτάνη Trutina, κάναστρον canistrum, σταλάζω stillo.

Punice Sciarqi scirocco, scilocco Etrusce, ventus. fondac fondico. ψαλὶς, Æol. σπαλὶς, spilla, *nouacula.*

Sic ago adigo, facio reficio, habeo adhibeo.

In u breue, κραιπάλη crapula, στραγγαλῶ strãgulo.

In æ diphthongum, sed perraro, Ἀσκληπιὸς Æsculapius.

B H͂ T A.

Cvm è Mutis prima sit β, paucis de Mutarum mutatione prius agendum.

Eæ, vt diximus, sunt nouem, β γ δ, π κ τ, φ χ θ. quarum vis ac potestas planè est mirifica. Mediæ enim cum mediis, cum tenuibus tenues, densæ conueniunt cum densis, *βδέλλα, hirudo, sanguisuga. ὄγδοος, octauus. πτωχὸς, mendicus. κτῆνος, iumentum. φθόνος, inuidia. ἄχθος, pondus.* Hæ vicissim, non temere tamen, permutantur,

Primum Mediæ, sed rarô, in aspiratas, *πρόγνυ πρόχνυ, in genua. ἄνωγθι ἄνωχθι, iube. κεκράγθι κέκραχθι, vociferare.* Aspiratę in medias, *λέλεχα λέλεγμαι, elegit, disseruit. ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, fodi, exæquaui. βέβρεχα βέβρεγμαι, irrigaui, prolui.*

Tenues in medias vertuntur in deriuatione: *ἑπτὰ, septem. ἕβδομος, septimus. ἑβδομήκοντα, septuaginta. ὀκτὼ, octo. ὄγδοος, octauus. ὀγδοήκοντα, octuaginta. μέμικται, mixtum est. μίγδην & μίγδα, mixtim, simul, vna. ἐπιγέγραπται, inscriptum est. ἐπιγράβδην, in superficie,*

stri

strictim. φαίνω, *Appareo, accendo, clareo.* πέφανται, *apparuit.* ἀναφανδόν, *coram omnibus, clarè, manifestè.* τέτμηται, *incisum est.* τμήδην, *festinanter, cæsim.* διακέκριται, *diiudicatum est.* διακριδόν, *distinctè.* διείρηται, *publicatum est.* διαῤῥήδην, *palam.* πέπλεκται, *implicitum, nexum est.* πλέγδην, *implicite.* πέφυκται, *fugit.* φύγδην, *fugiendo.* αἴρω, ἦρται, *tollo.* ἄρδην, *penitus.*

Poëtice in syncope, δεδοίκαμεν δέδοιμεν, *metuimus.* ἐοίκαμεν ἔοιμεν, *similes fuimus.* ἔχειν, ἐχέμεν, syncope ἔσμεν, *habere, possidere.*

Eædem in densas propter accentum aspiratum aut in compositione, aut in apostropho. ἀπὸ ἵστημι ἀφίστημι, *auerto.* κατὰ αἱρῶ καθαιρῶ, *deiicio.* ἀπὸ ἕξω ἀφέξω, *recipiam, abstinebo.* ἀπὸ οὗ ἀφ᾽ οὗ, *à quo.* κατὰ ὃν καθ᾽ ὅν, *ex quo.*

Iones quidem ob has duas causas nihil mutant, ἀπίστημι, καταιρῶ, ἀπ᾽ οὗ, κατ᾽ ὅν. nec κ: οὐκ οὕτω. Quin etiam in flexu nominum non recipiunt, φ, κίνυψ κίνυφος, ipsi κίνυπος, *nomen fluuij.*

Æolij verò multô minus id faciunt, qui densum spiritum prorsus ignorant.

Quædam vsus communis ab Ionibus accepta, vt longi temporis præscriptione sua fecit, ἀπηλιώτης, *Subsolanus.* ἀντήλιος, *Soli aduersus.* ab ἥλιος. Errat itaque Triclinius, qui ἀντήλιος fieri putat ab ἀνατόλιος, *Orientalis, Eöus.* contra analogiam. nam ο mutatur in η in fine prioris compositi tantum, vt suo loco dicetur. λεύκιππος, *albus equus.* κράτιππος, *fortis equus.* ab ἵππος, *equus.* σακκυφάντης, *qui saccos facit.* κροκύφαντος, *quod per subtegmen immittitur.* ab ὑφαίνω, *texo.* πεμπτάμερος, *quinque dierum.* Pind. ab ἁμέρα. cùm dicatur πενθημιμερὴς, vt ἑφθημιμερὴς, *septem dierum.* ab ἑπτά.

Præterea ob syncopen tenues mutãtur in aspiratas, προοίμιον, φροίμιον, *exordium.* φροιμιάζεσθαι. *præfari.* ἐξαπίνης ἐξαίφνης, *ex improuiso.* τέτταρες ἵπποι, τέθριπ-

πος, *quadriiugus*. τερατεία τερθρεία, *vanitas*. πλόκαμος πλοχμὸς, *cæſaries*. τράπω θράπω, *confundo*. ἀκακωμένος ἀκαχμένος, *acutus*. alij ab ἀκάζω, *acuo*. pro ἠκασμένος, σ in χ. quidam addunt φρῶ, à προϊῶ, ſyncope & trope φρῶ, *mitto*. εἰσφρῶ, *irrumpo*. quod etiam duci poteſt à φέρω, φρῶ φρημὶ, *fero*. ex quo φρὲς, *fer*. vt θὲς, *pone*.

Contra denſæ in tenues, ne plures aſpiratæ nimis cõfragoſe coëant. θρὶξ τριχὸς, non θριχὸς, *pilus*. θάπτω, *ſepelio*. ἔταφον, *ſepeliui*. τρέφω pro θρέφω, *nutrio*. ex quo θρέψω. τρέχω pro θρέχω, *curro*. ex quo θρέξω. ἔχω, *habeo*. pro ἕχω, ex quo ἕξω. ἵσταθι, *ſtatue*. δίδοθι, *dato*. ſed τίθετι, *pone*. τύπηθι, *vapula*. at τύφθητι, *verberator*. ἔχω χεὶρ, *habeo manus*. ἐκεχειρία, *induciæ, remiſſio*. ἀμφὶ ἔχω, ἀμπεχόνη, *indumentum*.

Sic in repetitione præteritorum, φαίνω, *appareo*. πέφηνα, *apparui*. χαίρω, *lætor*. κέχαρκα, *lætatus ſum*. θείνω τέθακα, *percutio, percuſſi*.

Aliquando plures aſpiratæ neceſſario coëunt etiam initio dictionis, & in duabus ſyllabis continentibus, θρεφθεὶς, *educatus*. ἁφὴ, *tactus*. διαθρυφθεὶ ἔκπεσε χειρὸς, *comminutum excidit manu*. & κορινθόθι οἰκία ναίων, *Corinthi habitans circumfuſus*. ἀμφιχυθεὶς, *circumfuſus*. δόμον ἄρμενον ἀμφέθεθ' αὐτῇ, *domum commodam circumpoſuit ſibi*. Opp. Halieut.

Iones denſas vertunt in tenues, δέχω δέκω, *ſuſcipio*. ex quo δωροδόκος, *muneribus inhians*. ξενοδόκος, *hoſpes*. πανδοκεύτρια, *caupona mulier*: Attica. σιτοδόχος autẽ *qui frumentum accipit*. à δέχω, τεύχω τύκω, *ſtruo*. αὖθις αὖτις, *rurſus*. vt Latine ἄχυρον, Acus aceris.

Et in eodem verbo viciſſim vtramque, χιτὼν κιθὼν, *tunica*. βάτραχος βάθρακος, *rana*. ἀκάνθιον ἀχάνθιον, *ſpina*. ἐντεῦθεν ἐνθεῦτεν, *hinc*.

Extant etiam in linguis vernaculis huius rei creberrima exempla. nos vno erimus contenti. E Caput Latino Hiſpani faciunt cabo & cabeça, Itali capo, Galli *chef*. in eadem itaque voce

ex

existit B, P, F. Sed redeundum iam ad B.

Primo Siculi & Macedones nonnunquam φ mutant in β, Φίλιππος Βίλιππος, *Phylippus*. φρύγες βρίγες, *Phryges*. cum ι. φερενίκη βερενίκη, *quæ victoriam reportat*. φῶ βῶ, *dicam*. ex quo βάζω, *dico, loquor*. κῦφος κῦβος, *vas concauum quod dicitur nauicula*. κεφαλὴ κεβλὴ, *caput*. extrito α. Quomodo Latini φάλαινα balæna, νέφος nubes, νεφέλη nebula, κυφὸς gibbus, ὀμφαλὸς vmbilicus, ἄμφω ambo, δνοφερὸν tenebræ, quasi denefræ.

Ad hunc modum Etrusci fiber, beuero. Et Hispani, fremitus bramido. Et Græci è Fibóset βεβάστη, Dea.

Æolij & Beoti δ in β, δελφῖνες βελφῖνες, *Delphines*. δελφοὶ βελφοὶ, *Delphi oppidum & populus*. δέλεαρ βέλεαρ, & syncope atque crasi βλῆρ, *esca ad capiendum*. ἐνδῦσαι ἐμβῦσαι, *induere*. σάνδαλα σάμβαλα, *calceamēta*. βούλομαι δήλομαι, *volo curo*. βουλὴ δηλή, *consilium, Senatus, sententia, voluntas*. vt δὶς bis, δίπους bipes. Punice Mard morbus. Etrusce Funda Fromba, Hispanice ῥᾶβδος rabbo, pro cauda. vel duis bis, duëllum bellum, Duëllius, Bellius, vt docet Cic. in Oratore.

M in β, ἐπιστομεῖν ἐπιστοβεῖν, *calumniari*. τέρμινθος τερέβινθος, *Terebinthus, herba assiduè virens*. Sic Latini è scamno fecerunt scabellum, n extrito, vt columna columella. Et Etrusci è cammaro gambero, vt Galli è marmore *marbre*, flammula *flambeau*.

Sic μολῶ μολίσκω, & hyperthesi μλοΐσκω, μ in β cum crasi βλώσκω, *vado, accedo*. vt θορῶ θοείσκω θρώσκω, *salio, terreor*. Sic βλίττω, *mel ex fauis aufero*. fit à μέλι, quasi μελίττω, *mellitum facio*.

Æolice μύρμηξ βύρμαξ, κος, βύρμακα, ex quo fit formica. Sic μέλλω, *debeo*. βέλλω, *mitto, iacio*.

Interiici etiam solet in syncope post μ, γάμος, *nuptiæ, connubium*. γαμηρὸς γαμβρὸς, *gener, sponsus*. μεσημερία μεσημβρία, *meridies*. ἀγαμεμνόλημα vel πα-

ραμεμέληκε παρμέμβλωκε, *adeſt,manſit.* η in ω. ἥμαρτες ἤμβροτες, *peccaſti.* in quo eſt metatheſis potius quã ſyncope. μέλομαι μεμέλομαι μέμβλομαι, *curro.* εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, ἔμβραμαι & ἐμβραμένα, *fato decretus, fatalis.* Laconice. ὀλάχνιον ὀλβάχνιον, *caniſtri genus.* ſ more Syracuſano. ἀδὴς ἀβδὴς, *flagellum.* σίδα σίβδα, *herbæ genus.* Initio,in vno, δύω βδύω, *duo.*

Latini comburo pro conuro, βλέφαρον palpebra, pro palpera. Gallicè *chambre,nombre,* camera,numerus.

Etruſce gremium grembo, cymatilis ciambelotto,metatheſi.

Hiſpanice hombre,ſembrar,homo,ſeminare,n in r. Syriace Lamda, λάμβδα.

Pamphylij,vt tradit Heraclitus,β omnibus vocalibus præponunt, φάος φάβος, *lumen,lux.* ἀέλιος βαβέλιος, *Sol.* ὀρούω ὀρουβῶ, *ruo,commoueo.* inflexum.quod videtur referre Æolicũ digamma. Cretenſes ἡλικιώτης βαλικιώτης, *coæuus,æqualis.* & Lacones ἄξον βάξον, *frange.* ab ἄγνυμι, *frango.* ἀνθινὸς βένθινος, *floridus.* α in ε. Heſychius citat θάβακος, *ſedes, ſella.* & δάβαλος, *lampas, fax.* pro θᾶκος, δαλός.

Æolij ρ tantum præponunt β, cùm ſequens ſyllaba habet vel κ, ῥάκος βράκος, *pannus vilis, veſtis lacera.* vel δ, ῥόδον βρόδον, *roſa.* vel ζ, ῥίζα, βρίζα, *radix.* vel τ, ῥυτὴρ βρυτήρ, *habena, frænum, flagellum quo cædebantur ſerui.*

Cretenſes βα aliquando præponunt, σκαρίζω βασκαρίζω, *ſalto,turbor,bullio.* τραχηλίζω βαστραχηλίζω, addito σ, *ſupino, Plaut. reſupino, Liui. ceruicem ferio, aperio,dirimo.*

B à Latinis ſæpe vertitur in p, vt Cretice ἀβλαβὲς ἀβλόπες, *Innocuus,innoxius.* βαβαὶ papæ, βόσκω paſco, πύξος buxus, κανωβὸς Canopus, *ciuitas.* κύββα cuppa, βδέω pedo, βυθὸς puteus. Sic à βαθὺς, pateo, patens. Etruſce Pruina brina, πίθος *botte*, Pulſo

Buſ

Buffo, quod Galli *pousser*. Syriace abba ἄππα, Pater.

Sic Græci è Punico Borg fecerunt Πύρσον, *turrim*.

Et Latini è Sarab ſirupum, & Sebar ſpero, Bar purus, Qelub, calappio Etruſce. Beram Luſitanice Porem.

In Ph raro, θρίαμβος triumphus, cui tamen Cicero detrahit aſpirationem. βένθος fundum.

In u conſonantem perſæpe, ὄροβος eruum, βιῶ viuo, βίοτος vita, βία vis, neceſſitas. βέλω vel βέλομαι volo, βαίνω venio, βορὸς vorax, βορὰ deuoratio, βοὴ vox, βαδίζω vado. ζ cadit, vt ὀλολύζω vlulo. βόσκω veſcor, & βεβαιῶ voueo. nam diphthongos aliquãdo in breues vocales conuerti ſuo loco legas licebit.

In duobus verbis Latinis hoc obſeruauit Cicero, aufero, aufugio, pro abfero, abfugio.

Sic è Punico Baccara fit vacca: baccar, vulgo vaccaro, & Beccaro, Syriace bia via.

Hoc modo è παραβολὴ, parauola & craſi parola, vt auricula orecchio. Nam Hiſpani, qui multa incorruptius ſeruarunt, dicunt Palabra per metatheſin, pro parabla. ex quo fit Parlare & *parler*. non à παραλαλεῖν, quod longe aliud eſt: *eſt enim nugari, & obloqui*. Quinetiam Loquacem Itali vocant parabolanum.

Videtur etiam verti in τ, βραδὺς, poëtice βαρδὺς. bardus, *tardus ingenio, ſtupidus, hebes*.

ΓΑ'ΜΜΑ, Ionice ΓΕ'ΜΜΑ.

MALE pronunciatur à multis ante ε & ι vocales, quaſi G molle, & effœminatũ, cùm ſemper vnum habeat ſonum, qui exauditur ante alias vocales, α, ο, ω. γάλως, *ſoror mariti ſeu viri*. γόμος, *onus, pondus, ius carnium, merx*. Eodem ſono γέλως, *riſus*. γείτων, *vicinus*. γύλιος, *ſporta*.

Ante γ, ξ, χ ſonat N, ἄγγελος angelos, λὺγξ lynx, λόγχη lonche, *haſta*. Sic ante κ, ſed ipſum κ vt γ, πέ-

φαίνω, apparui. ἀγκύλος, *aduncus, & apud poëtas rotūdus.*

Barbara hoc ſemper non ſeruant, Ἀγγαῖος Aggæos, non Angæos, *Aggæus.*

Β Attice vertitur in γ, βλήχων γλήχων, *Pulegium herbæ genus quod in brumali die in carnariis floreſcit.* Sic βλέφαρα γλέφαρα, *palpebræ.* contra Bœoti γυναῖκες βανῆκες, *mulieres.*

Etruſce Rubus rogo, Rubo guſo. Punice Rabaz, ragazo. Rabies, Gallicè *rage.* Sic π in γ, φαρυγερεὼν γαργαρεὼν, *gurgulio, guttur.*

Δ in γ, κρήγυον, pro κηρήδυον, *verum bonum, placidum, idoneum.*

Sic Etruſci Modium moggio, ποδεῖον poggio, *ſacculus laneus, vdo.* Meridies merigge, Mandere mangiare, Diurnum giorno, Teſtudo teſtuggine, Syriace Budia bugia. Viridarium, Hiſpan. vergel, vltimo r in l.

Etiam Attice κ in γ, κναφεῖον γναφεῖον, *fullonis taberna.* κνάφαλλον γνάφαλλον, *tomentum, floccus.* vt Latine κυβερνῶ guberno, πλὰξ κὸς plaga, κωβιὸς gobio, μυκῶμαι mugio, κράββατος grabatum, τριάκοντα triginta, ἑξήκοντα ſexaginta, κόμμι gummi, φρίκη frigus.

Etruſce καμπὴ gamba, *flexura, curuamen.* κόλπος golfo, Crepido greppo, κρυπτὴ, crypta, *cauerna ſubterranea fornicata, locus abditus.* grotta, Bicongius bigoncio, Deliquare dileguare. Sic à v[...]iculo, quo ſericum inficitur, vermiglio. Etruſce Gabella à Punico cabala, κατὶς, Homerice κτὶς, gatto, *viuerra.* κώλυψ, πος, galoppa, *talus aſtragalus.* è Leqet Punico legit, collegit.

Contra γ in κ ἀμόργη amurca, *id eſt oliuæ recrementum.* Γάϊος Caius, quæ per C pronunciantur Latine. γωρυτὸς corytus, *theca, pharetra.* μίσγω miſceo, γλάνις clanius, *piſcis genus.* εἴργω vel ἔργω arceo, γόγγρος congrus, *piſcis.*

E Punicis Gemal κάμηλος camelus, Gorab κόρακ[...]

corno, corbo Etruſce, Gane cano, Gare curro. Syriace, Fag ficus, Garaba Etruſce caraffa.

Attice etiam λ in γ, *μόλις μόγις, vix tandem, difficilè, ægrè.* vt ad *μογίζω, laboro.* referatur. Grammatici Latini Magis à *μᾶλλον* hac ratione ducunt. Etruſci hoc modo Lilium giglio. Hiſpanice Alienus ageno, Mulier muger. contra σιγάω ſileo.

Abundat, *γλάμων, lippus, qui vitiatis eſt oculis.* à *λήμη, lippitudo, humor in oculis concretus. γνόφος, nubes, caligo.* à *νέφος, nubilum, aër coactus. ἐρίγδουπος, ſonorus.* & *ἐριγδούπησαν, ſonuerat.* Ιλ. λ. ab *ἔρι, valde.* & *δουπῶ, ſono. ἀγνοέω, ignoro.* ab α & *νοέω, noſco. ἕλετο ἕντο, ſumpſit.* Dorice, & proſtheſi γέντο, vt Ιλ. θ. *γέντο δ᾽ ἱμάσθλην, accepit autem tabernam.* Latine, Natus gnatus, Nauus gnauus. Vare guari Punice, Etruſce Ire gire. Ranunculus *grenouille* Gallicè. Sic è Leſan Punico *γλῶσσα, lingua. ῥαικὸς γραικὸς, Græcus. μαχανὰ* magagna, *machina.* Douen Punice dogana.

Tollitur, *γαῖα αἶα, terra, puluis, terrarum orbis.* vt *γάλα κλος*, lac. *γερινὸς ινος*, rana, υ in α, vt *κύων νὸς*, canis, *γινώσκω* noſco. Hiſpanice Germanus hermano.

In medio, ἐγὼ, Bœotice ἰὼ, & ἰὼν, ego, Etruſce io, Hiſp. yó. vt Magis, Luſitanice maïs, Hiſp. mas, Gall. *mais*, pro Sed, vt illud, *Non equidem inuideo, miror magis*, ſed miror. alia ſunt innumerabilia, quæ deperdunt G.

ΔΕ´ΛΤΑ.

B Æolice in δ, *ὀβολὸς ὀδελός, obolus, ſexta pars drachmæ.*

Dorice γ in δ, *γνόφος δνόφος, caligo. γῆ δᾶ, terra. οὐ δᾶν, i. οὐ μὰ τὴν γῆν, non per terram. φεῦ γῆ, φεῦ δᾶ, heu terra. ἀλδάδα,* hoc eſt *ἀλέου νὴ τὴν γῆν, fuge, caue per terram. γεφύρα δεφῦρα, pons, & metaphorice exitus.* Sic fortè *γλυκὺς* dulcis, quaſi gulcis. vt Iungere, *ioindre* Gallicè.

Ζ in δ, *Ζὰς Δὰς, Iupiter.* ex quo *διὸς, Iouis.* vel à *δὶς*

κνίζα, *vrtica*. κνίδη, Attice. ζορκὰς δορκὰς, *caprea*. ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, *ſacrifico*. μεείζω ἀμέρδω, *diuido in partes*. quaſi ἀμέρζω, *priuo portione*. μέζεα μήδεα, *pudenda*.

Lacedemonij & Bœoti in duplex δδ, μᾶζα μᾶδδα, *polẽta, maſſa hordeacia*. χρήζω χρήδδω, *Indigeo*. γυμνάζομαι γυμνάδδομαι, *laboro, me exerceo*. ſic χάζω, cedo.

Sic veteres Medentius pro Mezentius.

Dorienſes σ in δ, ὀσμὴ ὀδμὴ, *odor*. ἴσμεν ἴδμεν, *ſcimus*. κεκασμένος Hom. κεκαδμένος Pindarus, *inſtructus*.

Θ in δ, ἐθέλω ἔλδω metatheſi, *volo, ſtatuo*. γήθεται γάδεται, *lætor*. & τ, τῆτες τῆδες, *hoc anno*.

Sic θεὸς Deus, γηθέω, Dor. γαθέω gaudeo, πέρθω perdo, ἔνθεν inde.

Abundat nonnunquam, ὕω, *pluo*. ὕδωρ, *pluuia*. πίω, *bibo*. πίδαξ, *fons*. ἐχθοδοπῶ, *ſum inimicus*. ex ἔχθος, *odiũ*. & ὄψ, *vox, viſus, aſpectus*. ἀνέρος ἀνδρός, *viri*.

Sic Latinè Redeo, redhibeo, Induperator. Proſum, prodeſt. Galli Tener, *tendre*, Cineres *cendres*.

Sic τείνω τέννω Æolice, tendo, μυελὸς medulla, Hiſpani denuò detrahunt, meollo.

Poëtice geminatur ob metrum, ἔδεισε ἔδδεισε, *timuit*. ἀδεὲς ἀδδεὲς, *audax, intrepidum*. ἄδην ἄδδην, *ſatis, abundè*. ἀδηφάγος ἀδδηφάγος, *vorax*. περιέδδεισαν, *timuerunt nimis*. Ιλ. λ. ἐριδδήσασθαι, *contendere*. ψ. ἀδδηκότες, pro ἀηδηκότες, ſyncope & diplaſiaſmo, *inuiti, pertæſi*. Sic Lucret. Redducit.

Ionice & Æolice tollitur aliquando, δεινὸς αἰνός, ε in α. *grauis, vehemens*.

Ob metrum cadit, μόλιβδος μόλιβος, *plumbum*. Syriace Cadd, κάδδος cadus. Sic è Gelida Syriaco gelu, vel gelida σεμίδαλις ſimila.

Latine δ in l, Ὀδυσσεὺς Æol. Ὀδύσσευς Vlyſſes, vt δίσκος λίσκος, *diſcus, maſſa ferri. corpus ſolis, lapis grauis qui ad aurem iaciebatur*. Πολυδεύκης Pollux, quaſi Poldux. δαὴρ leuir pro deuir. δάκρυον lachryma. Hiſp.

Hiſp. Cauda cola. τρίπους τρίποδος, treſpolo Etruſce, addito s, *tripus*. Cicada cicala.

In t, ἔνδον intus, σπυρὶς σπυρίδος, ſporta pro ſporda, vt Cedite cette, apud Plautum. Pes pedis, dim. petiolus. & Etruſce Nitidus netto. τάπης, τος, δάπις δος, *tapes, tis*. ὕδερος, vterus. Sic veteres ſcribebant Alexanter, Caſſantra.

Sic Græce è Punico Qedra faciunt χύτρα, *olla*. ex Oden οὖς ὠτός, *auris*. è De τοῦ, Hade αὐτοῦ, Hadi αὕτη, *hic, & hæc*.

Syriace & Perſice Ardab ἀρτάβη, méſuræ genus. Videtur etiam verti in n, λακίδες laciniæ.

ΕΨΙΛΟΝ, veteres aliquando ſcribebant ΕΙ.

GRAMMATICI recentiores vocant ε ψιλὸν, e tenue, quòd raptim pronuncietur: vt η e longum, tardius.

Quod quoniam è ſola loquendi conſuetudine demonſtrari poteſt è linguæ Etruſcæ vſu docere poſſum. In ea multa ſunt vocabula, quæ vno pronunciandæ huius literę diſcrimine diſſimilem habent ſignificationem. E itaque in his exauditur, Capello, Veglio, capillus, vigilo. in his η, Capello, Veglio, pileus, ſenex. Quomodo credibile & conſentaneum eſt feciſſe Græcos in ἔρως, *amor*. ἥρως, *heros*. ἕδος, *ſedes*. ἧδος, *voluptas*. βέλος, *telum*. βηλὸς, *cælum, limen*. aliíſque generis eiuſdem. Terentianus de e hoc eſt ε, & e, vel η item de o ο, o ω, ſic ſcribit:

Igitur ſonitum reddere cùm voles minori,
Retrorſus adactam modice teneto linguam,
Rictu neque magno ſat erit patere labra.
At longior alto tragicum ſub oris antro
Molita, rotundis acuit ſonum labellis.

Minor eſt ε, ο. longior η, ω.

Sic Latinos non eodem modo pronunciaſſe putandum eſt, tempus, tempus. ſolum, ſolum.

Iones vertunt aliquando α in ε, τέσσαρα τέσσερα,

quatuor. τεσσαράκοντα, τεσσεράκοντα, *quadraginta.* κέρεα κέρεα, *cornua, decas remuneratio.* γέραα γέρεα, ἄρσην ἔρσην, *mas.* εἶτα εἶτε, *postea, adhuc, an, nonne?* ἔπειτα ἔπειτε Megarice. *iam vero inde.* ἕνεκα εἵνεκεν, *causa, propter.* huc referatur ἄνεῳ ἄνεοι, *muti, taciti.* Attice ὕαλος ὕελος, *vitrum.*

Æolij itidem, κράτος κρέτος, *robur, vis, potentia.* γαλήνη γελάνα, *tranquillitas, serenitas.* qui in prima plural. pass. etiam addunt ν, λεγόμεθα λεγόμεθεν, *dicimur.* φερόμεθα φερόμεθεν, *ferimur.* Sic ἄρα ἄρεν, *itaque, igitur.* ...

Vt Latini τάλαντον talentum. Et in compos. Mando commendo. παλλακὴ, vel παλλακίς, pellex. πάλλω, vel βάλλω, pello. καμάρα camera, ἄντα ante, ἄντα σέθεν, Homer. *coram te.*

Sic Græci è Punico Zauag ζεύγω. *iungo, necto.* & Zaug ζεῦγος, *iugum vehiculum rhæda.* Latini Radd reddo, Tall tellus. Syriace Laui, & Laïta λέων, leo. κάρα Hispanice cara, Etrusce cera. παλαίω Hispanice peleo, pugno, *palæstra certo, luctor.*

Iones, sed perraro, η in ε, ἡσσόω ἑσσόω, *vinco.* ἥσσονες ἕσσονες, *inferiores.* vt Æolicè πειθήσης πε. θέσης, *lugebis.* ἀδικῆσαι ἀδικέσαι, per σ. *iniustè opprimere.* ἄρης ἄρης *Mars,* ἀρήϊος ἀρέϊος, *Martius, bellicosus.*

Quod poëtæ interdum faciunt propter metrũ, ξηρὸς ξερὸς, *siccus, aridus, mancus, durus.* ἀγαθῶ ... *bonis abundo, lætor.* νοσηρὸς νοσερὸς, *insalubris.* ἀσκηθὴς ἀσκεθὴς, *Sanus, illæsus.* θελημὸς θελεμὸς, *volens, fœcundus, quietus.* φηραὶ, φεραὶ, *Vrbs in Thessalia.*

Sic Latini è κρηπὶς, ῖδος, faciunt crepida, & crepido. μήδω medeor, remediũ. huc pertinet μετεώρος quod fit à μετήορος poëtarum voce, *sublimis, elatus, tumidus.*

Qui etiam ει diphthongum in duo εε resoluunt. εἴργω ἔεργω, *veto, arceo.* εἷσο ἕεσο, *indutus erat.* εἵσατο ἑέσατο, *induit.* εἶργο ἔεργο, *nexus erat.* Οδ. ο. ab εἴργω, ... pro ἔεκτο. ῥεῖθρον ῥέεθρον, *fluentum, alueus.*

Æolij nonnunquam ο mutant in ε, ὀδόντες ἔδοντες *dentes*, ὀδυνὴ ἐδυνὰ, *dolor, cruciatus*. βροντὴ βρέντα, *tonitru, strepitus*. πρός σε πρέσσε, Hesychius πέρσε, *ad te*.

Vt γόνυ genu, πούς ποδός, pes pedis. ῥιγόω rigeo, προπορεύω vel προπορεύομαι propero, στήμων νος, stamẽ. Dorice ἀπόλλων ἀπέλλων, *Apollo*. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *homicida*. ἁλοτρίβανος ἁλετρίβανος, *pistillum sali terendo aptum*. Veteres Latini Vortices, vorsus: nunc vertices, versus. Bonus bene, pro bone.

E initio abundat poëtice, ἕης Ιλ. π. pro ἧς, *misisti*. ἥνδανεν ἑήνδανεν, *placuit, placebat*. ἔλπων ἐέλπων, *sperans*. εἴκοσι ἐείκοσιν, *viginti*. εἶπε ἔειπε, *dicito*. ὡς ἕως, *vt*. & cum ι, εἴως χυτλώσαιτο, *vt perfunderetur*. Οδ. ζ. ἔλδομαι ἐέλδομαι, *cupio, curo*. εἴλεον ἐείλεον, *in angustũ cogebam*. ἐώργει ἐεώργει, *fecerat*. Οδ. ξ. ἕδνα ἔεδνα, *munera sponsalia*. ἕρση ἐέρση, *ros*. ἴση ἐΐση, *æqualis*. ἕλσαι, *trahere*. ab ἕλω, *traho*. Æolice, ἐέλσαι Ιλ. φ. *trahere*.

Æolij δάπεδον ἐδάπεδον, *solum, fundamentum*. hoc Hispanis & Gallis familiare Spiritus espiritu. Spero espero, στέγη *estage, contignatio*.

Iidem etiam ex ει, extrito ι, sequentem geminãt, κείρω κέῤῥω, *tondeo, rado, meto*. δείρω δέῤῥω, *Detraho*. χεῖρες χέῤῥες, *manus*. χείρων χέῤῥων, *deterior*. ἀγείρω ἀγέῤῥω, *cogo glomero*. φθείρω φθέῤῥω, *vexo, vasto*. & ἔῤῥω. semper cũ tenui. εἵματα ἔμματα, *vestes*. ὠτειλὴ ὀτέλλα cum ο. *vulnus*. κτεῖναι κτέννναι, *occidere*. ἐγείνατο ἐγγένατο, *genuit*.

Ionice interiicitur in genitiuis primę & secũdæ parisy. ποιητῶν ποιητέων, μουσῶν μουσέων, *poëtarũ, Musarũ*.

Aliquando in quinta, χειρέων, *manuum*. εἰδέων, *formarum*. σκελέοιν, *crurum*. Hippoc. κληδὼν κλεηδὼν, *diuinatio, fama, sors*. ποσειδῶν ποσειδέων, *Neptunus*.

Sic κενὸς κενεὸς, *vacuus*. ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, *frater germanus*. μνᾶς μνέας, *mna cẽtũ drachmæ*. διπλῆ διπλέη, *duplex*. Herod. & ὁρῶ ὁρέω, *video*. χρώμενος χρεώμενος, *vtens*. πειρώμενος πειρεώμενος, *tentans*. ἐκτῶντο ἐκτέωντο, *acquirebant, possidebant*.

Hoc poëtæ faciunt ob metrum, γενέεσθαι, *esse.* μεμνέωτο, *recordatus est.* θεειώσω, *Sulphure purgabo, Deo sacrificabo.* ἐρέεσθαι, *interrogare.* ἐξερέηται, *quærat.* ἰοχέαιρα, *sagittis gaudens.* ὠεόν, *ouum.* βλήεται, *percussus est.* Οδ. ρ. τὶν τεΐν, *tibi.* ἐτελείετο, *fiebat.* πενθείετον, *lugetis.* Ιλ. ψ. παρστήετον, *adstabatis.* ἀδραστείδης, *Adrastides.* τεξείεσθε, *parietis.* Aratus, pro τέξεισθε Dorice. Nicander τέων pro τῶν Ionice, id est ὧν mascul. *quorum.* quod Grammatici non probant.

Iidem aorista & futura inflexa addito ε, grauitona faciunt, τυπῶ τυπέω, έεις, έει, *verberabo.* τυφθῶ τυφθέω, έεις, έει, *vapulauero.* θῶ θέω, έῃς έῃ, *posuero.* βῶ βέω, *iuero.* στῶ στέω, *stetero.* quibus sæpe adiungunt ι, θείω, στείω, βείω. θανεῖν θανέειν, *mori.* ἰδεῖν ἰδέειν, *videri.* κτανεῖσθαι κτανέεσθαι, *interficere.* τυποῦμαι τυπέομαι, *verberabo & verberabor.*

Latine κιγκλὶς cancelli. Iua Hebraïce, aueo. Punice Albarda, alebarda Etrusce.

Contra in deriuatis aliquando deperit, προσώπιον προνώπιον, *ante faciem.* ἐστήκω στήκω, *persto.* ἐσκορακίζειν σκορακίζειν, *vitupero, profligo, quasi ad coruos eijcio, exinanio.* ἐς κέαρ βάλλειν σκερβόλλειν, *in cor mittere.* ἐνέρτερος νέρτερος, *inferior, demissior.* ἔνερθε νέρθεν, *infra, intra.* ἐγρηγορεῖν γρηγορεῖν, *vigilare.* ἐχθὲς χθὲς, *heri.* ἐκεῖνος κεῖνος, *ille.* ἐκεῖσε κεῖσε, *illuc.* ἐθέλω θέλω, *volo.* ἑορτὴ ὁρτὴ Ionice, *festum, celebritas.* Latine ἐρίζω rixor, ἐρύγω ructo. Etrusce Exclamatio schiamazzo, Ecclesia chiesa, Externus strano, Exemplum pro pœna, scempio. νεοσσὸς νοσσὸς, *pullus, fœtus.* ἐρεύθω, *rigo.* ἐρυθρὸς, *ruber, puniceus.* ἐλεύθω, *venio.* ἤλυσις, *aduentus.* τεύχω, *facio.* τέτυγμαι, *factus sum.* εὔτυκτος, *facilis factu, elaboratus.* νευστάζω, *quatio, annuo.* νυστάζω, *dormito, nicto.* γλεῦκος, *mustum.* γλυκύς, *dulcis.* κεύθω, *tego, occulto.* κύστις, *vesica.* κεῦθος, *cauerna.* ἄκυθος, *sterilis.* πεύθω, *audio.* πέπυσμαι πύστις, *rumor, fama.* ἄπυστος, *obscurus, cuius nulla est fama.* σεύω, *fugo, cico.* ἔσσυμαι, *fugatus sum.* φεύγω, *fugio.*

πεφυ

πεφυγμένος, Οδ. α. εἴρω, *nuncio.* ἶρος, *nuncius.* ἶρις, *Iris. & gemmæ nomen.* εἴδω, *scio.* ἰδέα, *Idea, originalis.* λείπω, *linquo, tributum soluo.* λιμὸς, *fames.* χεὶρ, *manus.* χιράδες, & χιράγρα, *cicatrices pedum, & morbus articularis.* nam primam corripit Horatius. στείχω στιχῶ, *accedo.* πείθω πιθῶ, *suadeo.* φείδω φιδῶ, *parco, libero, seruo.* Sic ὀρείχαλκος, Latini poëtæ orichalcum.

Poëticè metri causa ἐγένετο ἔγεντο, *fuit.* ἔπελε ἔπλε, *erat.* Ιλ. μ. ἐπέλετο ἔπλετο, περιπελόμενος περιπλόμενος, *vincẽs.* πελάτις, *cliẽs mercenari⁹.* πλάτις, *vicina, uxor.* ἐκλέεο ἔκλεο, *vocabaris.* ἐπέλοιντο ἔπλοιντο, *essent.* à πέλημι. προσεπέλαζε προσέπλαζε, *admouit.* κεκέραμαι κέκραμαι, *mixtus sum.* ἐνενήκοντα ἐννήκοντα, *nonaginta.* ἠνύετο ἤνυτο ἄνυτο Theocritus, *expediebatur.* ἐρύετο ἔρυτο, *liberabat.* τιμήεντα τιμῆντα, *honoratum.* λαέρτιος λάρτιος, *Laërtius.* ἐδέμεναι Doricè ἔδμεναι, ἰδέμεναι ἴδμεναι, *scire.* ἰέμεν ἴμεν, *ire.* κλέεα κλέα, *laudes.* σπέεα σπέα, *spelunca.* δυσκλέεα δυσκλέα, *ignobilem.* σπέεσσι σπέσσι. στήθεσσι pro στηθέεσσι, *pectoribus.* φέρετε φέρτε Ionicè, *ferte.*

Hũc referatur ταχέα τάχα, *cito.* σαφέα σάφα, *manifestè.* ὠκέα ὦκα, *celeriter.* ἐρινεὸς ἐρινός, *caprificus, ficus syluestris.*

Latinè ὠλένη vlna. Sic è φυτεύω, *planto, sero, gigno, molior*, fit id verbum, quod dum agit Horatius, *non metuit ne vir rure recurrat.* & νεύω nuo ex quo annuo, renuo. Syriace Pelac πλὰξ plaga, φεύγω fugio, πεύθω puto.

In fine aliquando ob metrum tollitur, ἐλόεε λόε, *lauabat.* Οδ. κ. προσενήχεε προσένηχε, *adstrepebat.* Theoc. Id. 25. ab ἠχέω ῶ, *resono clango, tinnio, sono.* vt illa Latina, dic, duc, fac, fer, & *Inger mi calices amariores.* Catull.

E Latinè aliquãdo in u breue, ἔποψ, πος, vpupa. καταπέλτης catapulta, σκόπελος scopulus. βρεντήσιον Brundusium. κλέω, *pro* κλείω, *celebro, decanto.* ex quo κλέομαι, clueo, μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν, *consilio &*

prudentia cluo. ἕλκος, Æol. ἕλκος vlcus. σὸς, τεὸς Dor. tuus, ἑὸς suus. τένδω tundo.

In longum raro, εἷς ἑνὸς vnus, ἓν ἑνὸς vnum, ἔθω vtor, ἔθος vsus.

In e breue sæpissime, νέμος nemus, νέω neo, τρέμω tremo.

ΖΗ͂ΤΑ.

Hanc literam, vt docet Quintilianus, in suis verbis Latini ignorant.

Æolij aliquando mutant δι in ζ, διαβάλλειν ζαβάλλειν, *criminor, accuso, calumnior, inuisum & suspectum reddo.* διὰ νυκτὸς ζανυκτὸς, *noctu.* Poëtice ἀζηχὲς ex ἀδιεχὲς, id est, ἀδιαλείπτως, *nullo interuallo assiduè, iugiter.* quidam ζάβολος è διάβολος, *calumniator.*

Etrusci hoc imitantur, Mediũ mezo, Hordeum orzo, Rudis rozo, Viridarium verzieri, Frondosus frózuto. Hispanice, Gaudiũ gozo, Gaudere gozar.

Iidem Æolij hanc literam sæpe resoluunt in δσ, Ζεὺς Δσεὺς, *Iupiter.* μελίζειν μελίδσειν, *dulce sonare, modulari.* vt Dorienses in σδ, μελίσδειν, συρίσδειν, *fistula canere, siue Syrum agere.*

Tarentini, qui sunt in magna Græcia, duplex σσ in ζ, in verbis, πλάσσω πλάζω, *compono, plasmo, formo.* ἀνάσσω ἀνάζω, *impero.* νίπτω, Æolice νίσσω, secundum Tarentinos νίζω, *lauo, frango, onero, tergo, purgo, eluo.*

Sapphirus Etrusce zaffiro.

Additur in quorundam verborum sextæ deriuatione, ἑρπύω ἑρπύζω, *serpo, gradior.* μύω μύζω, *claudo, occulto, conniueo, constringo, sugo.* τρύω, *tero, corrumpo, vexo.* τρύζω, *strido, gemo.* κνύω κνύζω, *prurio, rado, ferio.*

Latini, qui ζ non habent, in I consonantem aliquando conuertunt, ζεύγω iugo, ζεῦγος iugum, μεῖζον maius, forsitan & κνυζῶ, *deturpo.* ex quo κνυζῶμαι, gannio, υ in α. Quæ Longobardi suæ origini restituunt, zonzo mazor, zogo. Etrusci cum g pronũciant giungo, maggiore, giogo. vt forte λύζω, quod est

eſt ſingultio, lugeo. Sunt enim inter ſe cognata, vt illud indicat, *Oraq́ ſingultu concutiente ſonant*, de lugente Cupidine. Et Ariſtoph. εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, *ſingultit & lachrymatur.*

In S, ζυθὸς Sythus, Ζάκυνθος Saguntũ, Priſcianus.

H T A.

Eſt E longum, cuius ſonus in ouium balatu ſentitur, vt Cratinus & Varro tradiderunt.

Hac litera Græci veteres vſi non ſunt, ſed ε, quę ambarum vim retinebat, vt Latinis E.

Η & ω, vt ab ε & ο differrent, inueniſſe ferunt Simonidem.

Iones α paſſim vertunt in η, præſertim in fœmininis ſecũdæ pariſyl. σοφίη, *ſapientia.* μανίη, *inſania.* ἡμέρη, *dies.* ἱστορίη, *hiſtoria.* ἀληθείη, *veritas.* Αἰνείας Αἰνείης, *Æneas.* Ερμείας Ερμείης, *Mercurius.*

Et in medio, cùm α eſt productum, πρῆξις, *actio.* πρῆγμα, *res, opus, factum.* πεπρηχέναι, *agere, rem gerere, moliri, contendere.* ἄκρητος, *purus, ſimplex.* διήκονος, *miniſter.* τρηχὺς, *Aſper, durus.* ἐκδιδρήσκω, *clam fugio.* διπλήσιος, *duplex.* θώρηξ, *pectus.* ῥηΐδιον, à ῥᾴδιον, *facile.* τιτῆνες, *Titanes.*

Επικρῆσαι Οδ. η. pro ἐπικεράσαι, *admiſcere.* Sic τέτρηχα & τέτρηγα, à τετάραχα & τετάραγα, *turbaui, confudi.* Sic κέκληγα à κλάζω, *reſono, frango, flecto.* Syriace Liſcha λέσχη, *confabulatio, conciliabulum.*

Fit Ionicè ex εα, ἔαρ ἦρ, ἔαρος ἦρος, *ver, veris.* φρέαρ, φρέατος φρητός, *puteus.*

Dorienſes, κέαρ κῆρ, *cor, animus.* κρέας κρῆς, *caro.* vt Latinè Deago dego. Qui etiam α è craſi factum vertunt in η, καὶ ἐγὼ κἀγὼ Attice, κἠγὼν, *& ego.* καὶ ἐκ, κἀκ κἠκ, *& ex.* τὰ ἐμὰ, τἀμὰ τἠμά· *mea.* καὶ ἄν, κἄν κἤν, *etſi.* καὶ ἔφη, κἄφη κἦφα, *& ait.*

In ſecunda quidem contractorum pro α perpetuo ponunt η, ὁρᾷς ὁρῇς, *vides.* ὁρᾷ ὁρῇ, *videt.* ὅρα ὅρη, *vide.* βοᾶ, βοῶ, *clamare.* πηδᾶν παδῆν, *ſaltare, laſciuire.*

Quod Attici in quatuor verbis sunt secuti, ζῶ ζῇς ζῇ, *viuo,is,viuit.* πεινῶ,πεινῇς,ῇ, *esurio,is,it.* διψῶ, ῇς, ῇ, *sitio,is,it.* χρῶμαι χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *uti.*

Huc pertinet Homericus ille imperatiuus, τῆ, cape,sume. à τάω τῶ· τάε τῆ. τῆ Κύκλωψ, *sume Cyclops.* πίε οἶνον, *bibe vinum.*

Duo εε in η, δὲ ἔπειτα δὴ ἔπειτα, *tum verò.* νῦν δὲ ἔλεξον, νῦν δ᾽ ἤλεξον. alij à δὴ, eliso ε sequente, *id est, nunc autem dixi.*

Bœoti αι in plur.pass.in η, λεγόμεναι λεγόμενη, *quæ dicuntur.* ποιεύμεναι ποιεύμενη, *quæ fiunt.* Eustathius. Sic ἀχαιὸς ἀχηὸς, *Achiuus.* παλαιὸς παληὸς, *vetus, senex.* ἀρχαῖος ἀρχῆος, *idem: & etiam fatuus, stultus, ineptus.*

Æolicè, ευ in η, Ὀρφεὺς Ὀρφης, Ὀρφεῦ Ὀρφη, *Orpheus.* Ἀχιλλεὺς Ἀχίλλης, Ἀχιλλεῦ Ἀχίλλη. vt Latini, Achilles, ô Achille.

In communi compositione multa vertunt α in η. ἄγω, *duco, ago, fero, perfero, adduco.* στρατηγὸς, *Imperator, dux belli, prætor.* στρατήγημα, *Stratagema astutia, calliditas imperatoria.* περιήγημα, *circunductio.* περιηγὴς, *rotundus, circularis.* κυνηγέω, *venor.* κυνηγεσία, *venatio.* dicitur tamen, λοχαγὸς, *præfectus agminis.* οὐραγὸς, *extremi agminis ductor.* quod à Doriensibus manasse videtur. ἀκούω, *audio, censeo, pareo.* ἀνήκοος, *ignarus, qui non audit.* ἐπήκοος, *propitius, audibilis.* ὑπήκοος, *attentus.* φιλήκοος, *cui scientias audiendi innata cupiditas.* ἀγείρω, *congrego.* ὁμηγερὴς, *congregatus.* νεφεληγερέτης, *coactor nubium, excitator.* ἀγορεύω, *loquor, nuncio.* vel ἀγορὰ, *nundinæ, mercatus, platea.* δημηγορῶ, *concionor ad populū.* κακηγορεῖν, *maledicere, vituperare.* πανήγυρις, *ludi publici, celebritas.* συνήγορος, *Patronus, aduocatus.* ἀρύω, *traho, haurio, imbuo.* ἐτνήρυσις, *cochlear, rudicula.* ἀνὴρ, *vir, homo.* ἀγήνωρ, *superbus, magnanimus.* ἀντήνωρ, *Antenor, aduersator.* μεγήνωρ, Dor. μεγάνωρ, *magnificus.* vt κυναγέω, & alia. ἀκέομαι, *curo, sano, reparo.* ἀνήκεστος, *deploratus, incurabilis.* ἀμέλγω, *mulgeo eliceo.* ἱππημολγὸς, *qui*

qui veſcitur lacte equino. ἀνύω, *perſoluo,expedio,perago.* ἀνήνυστος,*irritus,inutilis.* ἄνεμος, *ventus.* ἐπήνεμος, *vento expoſitus.* εὐήνεμος,*qui ventos habet ſecundos.* ἠνεμόεις, *altus,ventoſus.* tamen ἀνεμώλιος,*ventoſus, futilis.* ἀλέγω, *curo, curam habeo, fugio.* δυσηλεγής, *grauis, moleſtus.* ἀρόω,*aro.* ἀνήροτος, *incultus.* ἀμείβω,*retribuo,rependo,recedo,præteruehor,alterno,muto,commuto.* ἐπημοιβὸς,*mutatorius.* ἀντημοιβός, *contrarius.* ἄφενος,*opes, facultates, reditus vnius anni.* ῥυηφενής, *diues,opulentus.* ἀλείφω, *lino,inficio exerceo,incito.* ὑπηλιφὴς,*ſubunctus,perunctus.* ἀνηλιφής, *inunctus,non vnctus.* ab ἄγνυμι, *frango.* dicitur ναυηγῶ & ναυαγῶ, *naufragium facio.*

Huc ſpectant, ἄμαθος,*arena,puluis.* ἠμαθόεις,*arenoſus.* ἀγείρω ἠγερέθω, *cogo,glomero,congrego.* ἀείρω ἠερέθω, *erigo,tollo,ſurgo,porto.* Sic Ariſtot. ab ἔθος,*mos,conſuetudo.* ducit ἦθος,*domicilium,natale ſolum.*

Sic Græci è Syriaco Caroz fecerunt κήρυξ,*fecialis,caduceator,præco, legatus, buccinator.* Et Latini è Punico Dia dies.

Æolij in prima contractorum vertunt ε in η, ἀδικέω ἀδικήω, *inique opprimo,violo,offendo.* ποθέω ποθήω,*deſidero,cupio.* καλέω καλήω,*voco,inuito,imploro.*(& Cypriorum more καλήζω) ex quo καλῶ,& poëtice καλήμεναι. Sic è κεκάλεκα fit κέκληκα,*vocaui,citaui,nominatim appellaui.*

Quod Iones faciũt in ει diph. κλείω κληΐω,*laudo, memoro,obſideo,claudo.* κλεὶς κλειδὸς,*clauis.* κληῒς κληῗδος, *tranſtrum.* ἀγγεῖον ἀγγήϊον, *ſaccus,marſupium, vas fictile.* ἀληθηΐη,*veritas.* βασιλήϊα,*regia,& regnũ.* ξεινήϊον, *hoſpiti datum xenium.* ἱρήϊον, *templum,hoſtia.* πηλείδης πηληΐδης,& poëtice πηληϊάδης,*Pelei filius,Pelides.*

Dorienſes ꝗ in η, κεῖνος τῆνος,*ille.* μείων μήων,*minor.* πλείων πλήων,*maior,diuturnior,longior.* λύκειος λύκηος, *Lycæus: Epythet. Apoll.* πειρίθοος πηρίθοος, *Perithous.* ὄρειος ὄρηος, *ſylueſtris,montoſus.* φέρειν φέρην, *ferre.*

Quod magis videtur Æoliorum eſſe, vt μαθεῖν

μαθῶν, *didiciſſe, intellexiſſe, comperiſſe.* ἐλθῶν, *veniſſe.* λαβῶν, *accepiſſe.* κυθέρεια κυθέρηα, Latinè Cytherea. ἀειδὼν ἀηδὼν, *Luſcinia, Aedon, philomela auis.* quod commune eſt. Cretenſes χεῖρες χῆρες, *manus.* ἀλεξάνδρεια, Alexandrea ſupplex, Horatius.

Poëtæ ſæpe metri neceſſitate ε mutant in η, τιθέμενος, *ponens.* τιθήμενος. Ιλ. κ. & τιθήμεναι, *ponentes.* ψ. σπέεσι σπήεσιν, *ſpeluncis.* Οδ. ι. ἔην ἤην, *erat.* ω. μακέδονες μακήδονες, *Macedones.* Callim. ἀετὸς, ἀητὸς, & αἰητὸς, *aquila.* Aratus, Ionice θεῶμαι θηεῦμαι, ἐθεῶντο θηεῦντο, ἐθεάσαντο, θηήσαντο, *video, videbant, viderunt.*

In deriuatione & compoſitione multa vertunt ε in η, ἐλῶ, *agito, impello, vexo, inſequor.* τροχήλατος, *curru agitatus.* χρυσήλατος, *aureus, ex auro ductus.* χαλκήλατος, & poëtice χαλκέλατος, *æneus, ex ære ductus.* κωνηλατῶ, ἐλεύθω, *venio.* νεήλυθος, *advenor.* ἱππήλατος, *equitabilis.* ἐλεύθω, *venio.* νεήλυθος, *aduena.* προσήλυθος, *proſelytus, aduena.* ὁμηλυσίη, *congregatio.* ἐρατὸς, *amabilis.* πολυήρατος, *valde amabilis.* νικήρατος, *Niceratus.* ἐρέτης, *remex.* ὑπηρέτης, *carnifex.* ὑπηρετῶ, *miniſtro, ſeruio.* ἐρετμὸς, *remus.* ἐπήρετμος, *remo actus.* φιλήρετμος, *amator rei nauticæ.* ἔνος, *annus.* ἦνις, *iuuenca.* ὁ ἐνιαύσιος, *anniculus.* ἐρέφω, *orno, tego, corono.* ἐπηρεφὴς, *coopertus.* at ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, *alta domus,* ob metrum. ἐρίζω, *litigo, certo.* ἀμφήριστος, *controuerſus.*

I Æolice in η, ψιμύθιον ψημύθιον, *ceruſa.* κικίω κηκίω, *ſalto, emergo.* Etym.

O in η in deriuatione, θύον, *arbor odorifera, ſacrificium.* θυήεις, *ara.* κότος, *ira.* κοτήεις, *iratus.* γύον, *membrum.* ἀμφιγυήεις, *claudus vtroque pede.*

Quomodo mutetur in compoſitione, dicetur infra in O micro.

H initio aliquando abundat, βαιὸν ἠβαιὸν, *paulum.* μύω ἠμύω, *claudo, nicto.* εἴρω ἠείρω, *necto.* ἴσαν ἤισαν, *ibant.* aliqui addunt ἤισαν, *intelligebant.* pro ἴσαν, ἠπιστάμην, *ſciebam.* ab ἴσημι, *cognoſco.*

In medio, ἐπιβάλλω, *tendo, peruenio.* ἐπήβολος, ὁ

ἐπιτυ

ἐπιτυχής, *voti compos.* κατηβολέων, *animam agens.* Nicander, ὁ ἐν καταβολῇ ὤν, ὁ λειποθυμῶν, *animo delinquẽs.* ἐπηέτανος ab ἐπὶ ἔτος, *annuus.* κίχλαι κίχηλαι, *turdi.* Epicharmus. Sic πολιήτης, *ciuis.* εὐηγενὴς, *felix, generosus.* βίη ἡρακληείη, *vis Herculea.* ἰφικληείη, *Iphyclis.* πηγασὶς πηγασηῒς, *Pegaseus.* ποταμὶς ποταμηῒς, *fluuiatilis.* ἀΐσυλος ἀήσυλος ſublato iota, *impius, iniuſtus, malus, infandus.* φανῇ φανήῃ, *appareat.*

Communiter in illis quatuor præteritis, quæ veteres vocant ἡμαρτημένους παρακειμένους, *vitioſa præterita.* τέτμηκα, *ſecui.* μεμένηκα, *manſi.* δεδέμηκα, *domui.* κέκμηκα, *laboraui.*

Hac ratione Ennius dixit; Metieo Suffecieo, pro metio ſuffecio, ſed duriſſimè.

In fine, ἐπειὴ, *quandoquidem, quoniam.* ὀτιὴ, *quare.* τιή, *cur.* quidã malũt deeſſe δ, pro ἐπειδὴ, ὀτιδὴ, τιδή.

Huc ſpectant Dorica, ἐγώνη, τυΐνη, ἐμίνη, τίνη, pro ἐγὼ, σὺ, ἐμοὶ, σοί, *ego, tu, mihi, tibi.*

In opt. plur. decidere ſolet. εἴημεν εἶμεν, *eſſemus.* φαίημεν φαῖμεν, *dicamus.* δοίημεν δοῖμεν, *dederimus.* εἴησαν εἶεν, *eſſent.* φαίησαν φαῖεν, *diceret.* Sic Latini poëtæ, Audibam, Lenibam, detracto e.

Latinè, ἄγημα agmẽ ἔρημος, ermo Etruſce. *Eremus.*

ΘΗΤΑ.

Hæc litera quaſi balbutientium more pronunciãda eſt, quod optimè in ſua lingua Pœni faciũt.

Δ in θ Dorice, ψεῦδος ψύθος, *falſum.* & Æolice μήδω μήθω, *ſuadeo, diſco.* δάσος θάσος, *denſitas, locus ſylnoſus.*

Σ in quibuſdam verbalibus in θ, μηνιθμὸς, *Iracundia.* ὀρχηθμός, *tripudium, ſaltatio.* Sic δυσμὴ δυθμὴ, *Solis occaſus.* κεκορυσμένος κεκορυθμένος, *armatus, acutus.* alij ſyncope à κεκορυθημένος, *Galea armatus.* ἅλις, *ſatis.* ἤλιθα, *plurimum.* quidam ab ἁλίζω.

Contra è Varith Punico hæres, vel ab Hebraïco iaras. Qeſiſa, καπίθη Xenophonti, menſuræ genus.

Τ in θ Attice, κολόκυντα κολόκυνθα, *Cucurbita.*

Latini contra θ in τ, λήθω λάθω Dorice, lateo. μίνθη menta. θεῶ θεῶμαι tueor, intueor. ποθῶ opto per metathesin. ἔθω vtor, θυμοῦμαι tumeo, θυμὸς tumor, vxor tumet, Plautus, θυμοῦται, *Irascitur*. Sic à ῥοθῶ roto & rota. τιτθὸς, Etrusce tetta, *mamma*. vt Cretenses θέρεος τίεθος, Hesychius: *æstate, exitu veris.*

Et Græci in Punicis, Thaur ταῦρος taurus, toro. Harrath ἀρότης arator, harath ἀρῶ aro. Themen, τιμὴ æstimatio, theman τιμῶ æstimo.

Etrusce θρησκεία tresca, *religio, ceremonia, superstitio*. Hispani θεῖος tio, *diuinus, patruus.*

Θ Doriensium more post χ sæpe abundat, διχῆ διχθὰ, τριχῆ τριχθὰ, τετραχῆ τετραχθὰ, *bifariam, trifariam, quadrifariam.*

In deriuatione, ὄχη ὄχθη, *ripa*. χαμαὶ χθαμαλὸς, *humilis*. ἄχος ἄχθος, *sarcina, grauitas, angor, dolor, cura solicitudo*. μαλακὸς μαλθακὸς, *mollis, delicatus, languidus, ignauus*. ἶφι, *fortiter, potenter*. ἴφθιλος, *potens, fortis*. non ab ἶφι & θυμὸς, vt quidā sentiūt, *id est, animi cōfidētia.*

Sic πεπόνηκα πέπονα πέπονθα, *laboraui, diligentia perfeci, exantlaui*. & ἐγρηγόρθασιν Ιλ. κ. pro ἐγρηγόρασιν, *vigilauerunt, experrecti sunt.*

Alioqui cadit Doricè, ἐσθλὸς ἐσλὸς, *bonus, strenuus, frugi*. vt Etrusce ἆσθμα asma, *difficultas respirandi, anhelitus.*

Θ Latinè videtur verti in B. supra ostēdimus δ mutari in B. θ autem & δ affines literæ sunt, οὖθαρ vber, ἐρυθρὸς ruber, quasi ruther, ε detracto. ἄλλοθι alibi, πλῆθος vel πληθὺς plebes.

ΙΩ͂ΤΑ.

In Græcis vocabulis semper est vocalis, in Barbaris non item, vt, Ιώσηπος, Ιάκωβος, *Iosephus, Iacobus*. trisyllaba sunt. Itaque errat Claudianus, qui hoc quatuor syllabarum facit ἰουδαῖος, *Iudæus*. pro tribus syllabis vtitur Lucianus, vt Latini omnes. Ιησοῦς etiā bisyllabum est. Nam hæc omnia in sua lingua habent

NOTA

habent I consonantem, vt Latinè Ianus, iecur, iustus. Sed Græci nimirum omnia à se profecta videri volunt.

Iones aliquando ε vertunt in ι, ἑςία ἱςίη, *focus, lar, penates, ara, regia familia, domus, sedes.* ex quo ἐπίςιος, pro ἐφέςιος, *domesticus, familiaris, supplex, hospitalis, sedes.*

Latinè σικελία Sicilia, πλέκω plico. quidam ἄνεμος animus anima. Veteres Menerua, Leber, Magester, nunc Minerua, liber, magister.

Sic è Punico Leuban fit λίβανος thus, vel Lebunta λιβανωτόν. Elle, ille, la, lud. Chetan χιτὼν, *tunica, amictus, indusium, Gallicè hoqueton.* Zabiba zibibbo, Esua ἰσῶ, *æquo.* susena, Hispanicè açuçena, lilium album. ex quo ἔλαιον σούσινον Diosc. *est oleum ex lilijs confectum.* Pegar Syriace, piger fuit.

Vt Latinè τέγγω, tingo, ἐν in, ἐνδύω induo, τέρμων, ονος, terminus.

Æolij υ in ι, ὕψόθεν ἰψόθεν, *desuper.* ὕπαρ ἴπαρ, *visum. visio vera.*

Hoc modo fit βύβλος βίβλος, *papirus, iuncus, bõbyx, codex, liber, scyrpus.* λύω, *crimen diluo, absoluo, libero, dimitto, aperio, redimo, dissideo, soluo, enauigo.* λιάζω, *fugio declino, euito.* Lycoph. τετράδυον τετράδιον, *quaternio, quaternus.* ἀφροδύτη ἀφροδίτη, *Venus.*

Latinè Optumus optimus, Maxumus maximus, Famulus familia. φρύγω frigo, ςύφω stipo, λυγίζω ligo. γηρύω, & Dor. γαρύω garrio. φύω fio, φυσήθλα fistula.

Syracusani excluso υ ponũt ι, ἔνναΤος εἶναΤος, *nonus.* ἐννέτης εἰνέτης, *nouennis.* ἐννεάνυχες εἰνάνυχες, *nouem noctibus.* ἐννεαφώσων εἰναφώσων, *velorum nouem.* ἐννεάπηχυς εἰνάπηχυς, *nouem cubitorum.* ἔνδον ἐνδοῖ, *domi.* πέδον πεδοῖ, *humi, pedibus.*

Contrahitur è duobus ιι, διίφιλος δίφιλος, *Ioui amicus.* χίιος χῖος, *Chio insula.* περιίαχε περίαχε, *circum-*

ſonuit clamauit. Sic ὑγίεια ὑγεία, ſanitas, valetudo. & Epith. Mineruæ.

Ionice ex ιε, ἱέρος ἱρὸς, Sacer, magnus, diuinus. ἱέραξ ἴρηξ, Accipiter, & piſcis genus. ἱερεὺς ἱρεὺς, Sacerdos, augur. ἱερεῖον ἱρήϊον, victima.

Hæc litera poëtis vtiliſſima eſt, quod exempla declarabunt.

Poſt ε additur metri cauſa, κενὸς κεινὸς, vacuus, vanus. ἔρεον εἴρεον, vellus. δέρη δειρὴ, ceruix. Αἰνέας Αἰνείας, Æneas. ξένος ξεῖνος, hoſpes. στενωπὸς στεινωπὸς, locus anguſtus, angiportus. φρέαρ φρεῖαρ, puteus. μέλανι μείλανι, nigro. ἐλάτινος εἰλάτινος, Abiegnus. ἐαρινὸς εἰαρινὸς, vernus. μέλινος μείλινος, fraxineus. θεμέλια θεμείλια, fundamentum. Λέανδρος Λείανδρος, Leander. φωλεὸς φωλειὸς, cauerna, & ſchola. δέος δεῖος, timor. χρέος χρεῖος, debitum, æs alienum. χρεὼ χρειὼ, neceſſitas, opus. κρέα κρεῖα, carnes. πέρατα πείρατα, extremitates. σπέος σπεῖος, ſpelunca. ῥεὴς ῥεέος ἐϋρρεῖος, pulchrè fluens. ἀκλεέας ἀκλεῖας, ſed in his duobus poteſt eſſe craſis. ἐλεύθω εἰλείθυια, inclytus. quæ Pindaro eſt ἐλεύθω, Lucina. πνοὴ πνοιὴ, flatus. ὄα ὄη, Sorbus arbor Theoph. lib. 3. cap. 21.

In verbis, κλέω κλείω, laudo, celebro, memoro, decanto, obſideo præcludo. ἀοιδῆσι κλείουσαι, carminibus celebrantes. ἔρομαι εἴρομαι, percontor, interrogo. ἐρωτῶ εἰρωτῶ, idẽ. πνέω πνείω, ſpiro. μένεα πνείοντες ἀχαιοὶ, furores ſpirantes Achiui. νέομαι νείομαι, vado, redeo, iter facio. πέκω πείκω, pecto, vello, tondeo. Οδ. β. νεικέω νεικείω, contendo, caſtigo. πλέειν πλείειν, nauigare. ἐρύω εἰρύω, diſcerpere diſtrahere, ſeruare. ἀπορρέω ἀπορρείω, effluo, dilabor, dimano. ἐλήλυθα εἰλήλουθα, veni. cum ο Bœotice. ὀκνέω ὀκνείω, pigreſco, ſum tardus, negligo, dubito, non audeo. ζέω ζείω, ferueo, comburo, exæſtuo, ſcateo. ὑμνέων ὑμνείων, hymnum dicens, vel laudes decantans. item conquæror, & cõuitior. μαχεόμενος μαχειόμενος, pugnans. οἰνοβαρέων οἰνοβαρείων, temulẽtus. γενόμενος γεινόμενος, natus, procreatus. δέδοικα

δείδοικα, *metui.* κενώσω κεινώσω, *euacuabo, purgabo, exhauriam.* δεδέχατο δειδέχατο, *suscepit, admisit, voluit, expectauit.* δεδιότες δειδιότες, *veriti.* περάσω πειρήσω, *transigam, penetrabo, proferam, promouebo, vendam.* α in η Ionice, ἀκαχέατο ἀκαχείατο, *tristabantur.* ἔρευ ἔρεο ἔρειο, *quære, interroga.* σπέεο σπεῖο, *sequere.* αἰδέεο αἰδεῖο, *respicere.* in quibus duobus potius est crasis.

Θῶ, στῶ, βῶ, Ionice θέω, στέω, βέω, poëtice θείω, στείω, βείω, *posuero, stetero, iuero.* & alia multa huius generis.

In aliis partibus, ἐμοῦ ἐμέο ἐμεῖο, *mei.* σοῦ σέο σεῖο, *tui.* εἷο, *sui.* ἡμείων, *nostri.* ὑμείων, *vestri.* σφείων, *sui.* ἕως εἵως, *donec.* τέως τείως, *tunc.* ἕνεκα εἵνεκα, *propter.* quo & oratores vtuntur, ῥέα ῥεῖα, *facilè.* in eodem versu Hesiod. ἔσω, *intra.* εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, *intra maris latum sinum.* Att. à μνᾶ, *mina,* μναιαῖος & μναιαῖος, *minæ pondus habens.*

Post ο etiam, sed rarius, γελῶ, poëtice γελόω, & γελοίω, *rideo.* γελοίων Οδ. υ. pro ἐγέλων, *ridebam.* & post paulò, γελοίωντες, *ridentes.* pro γελῶντες. ἀλοῶ ἀλοιῶ, *verbero.* ἠγνόησεν ἠγνοίησεν, *ignorauit.* ἀγνοῇ ἀγνοίησεν, Οδ. ω. *ignoret.* δημότης δημοίτης & Dorice δαμοίτας, *popularis, plebeius, gentilis.* vt ὁδοίτης, *viæ dux.* ab ὁδὸς, *via.* & ὁροίτης, *terminator, finitor.* ab ὅρος, *terminus.* Sic à δεσπότης, *herus.* δεσπόινα, *hæra.* φόνιος φοίνιος, *cruentus. a.*

In dual tertiæ parisyl. ἵπποιν ἵπποιιν, *æquorum.* ποδοῖν ποδοῖιν, *pedum.* ὤμοιν ὤμοιιν, *humerorum.* μαρναμένοιν μαρναμένοιιν, *pugnantium.* τοῖν τοῖιν, *horũ duorũ.*

Huc referantur, γελοῖος γελοίιος, *ridiculus.* αἰδοῖος αἰδοίιος, *venerabilis, castus, pudicus.* ὀρθὸς ὄρθιος, *altus, erectus.* δαφοινὸς, *cruentus, fuluus.* λοῖσθος λοίσθιος, *ultimus.* πτολίπορθος πτολιπόρθιος, *populator.* ἄεθλα, *præmia, certamina.* ἀέθλια ποσσὶν ἄροιτο. Ιλ. ι. *pedibus acciperet.*

Additur & aliis, ἱππιοχάρμης, *equis gaudens.* ἀργιόδους, *albus dentes.* ab ἵππος, *equus.* ἀργός, *albus.* Eustathius addit. ἆσσον ἄσσιον, *propius.* μᾶλλον μάλλιον, *potius.* αἶψα αἴψιον, *statim.*

Sic

Sic ἔδω ἐδίω, *comedo*. vt μνᾶ mina. ἄλλος alius. ναῦς nauis. ναύτης nauita & nauta. & forte ὄρω vel ὄρομαι orior. ἀκὴ acies. σκίπων ſcipio.

Etruſce φάντασμα fantaſima, *viſum, ſpectrum*, σπασμὸς ſpaſimo, *diſtentio neruorum*. πτωχὸς pitocco, *mendicus, pauper*. Heſychius citat ἀειμάζω pro ἁρμόζω. quod Æolicum eſſe puto, *id eſt, apto, quadro*.

In præpoſitionibus poëtice abundat: tam ſimplicibus quàm compoſitis. ἐν εἰν, *in, per*. ἐνάλιος εἰνάλιος, *marinus, maritimus*. εἰνόδιος, *compitalis, in via poſitus*. dicitur & ἐνί. ἐνιχραύω, *lædo, cladem affero*. ἐνισκήπτω, *irruo, imprecor*. & εἰνί. Ιλ. ω. κατὰ καταί, *contra, ſecundum*. καταβάτης καταιβάτης, *decliuis*. quod vſus commune fecit. καταβατὸς καταιβατός, *peruius*. παρὰ παραί, *à, ab*. παραιβάτης, *tranſgreſſor, ſocius in curru*. è quo παραιβατέω ῶ. commune, *aſſideo*. παραίφασις, *admonitio*. παραιφάμενος, *admonens*. παραιπεπιθοῦσα, *diſſuadens, perſuadens, flectens, fallens*. Ιλ. ξ. pro παραπιθοῦσα. & παραιπεπίθῃσιν. Οδ. χ. pro παραπίθῃ, *admoneat*. περὶ πειρίθοος pro περίθοος, *Perithous*.

Πρός. προτὶ eſſe debebat. ſed Dorice dicitur προτί, *ad, per, ab, apud, erga, verſus, iuxta, prope, ſupra, &c.* quo Homerus vtitur, & expuncto ρ. ποτί. quæ præpoſitio apud Dorienſes eſt tritiſſima.

In compoſitione ſequente vocali cadit προσμάσσομαι ποτιμάσσομαι, *conglutino, miſceo*. πρόσωπον πότωπον, *perſona, vultus, ſpecies*. προσάγω ποτάγω, *adduco, admoneo, admitto*. προσέχω ποτέχω, *attendo, aduerto*. προσορῶ ποθορῶ, *aſpicio, obſeruo*. Theo. dixit ποτίθει pro ποτιτίθει hoc eſt προσίθετι. vel προστίθει. à τιθέω ῶ, *appone, compone, imputa*.

Cum articulis quidem ſemper decidit ι, & fit quaſi vna vox, πρὸς τοῦ ποτὶ τῶ ποττῶ, *per hunc*. πρὸς τὸν ποτὸν, *ad hunc*. πρὸς τὴν ποττὰν, *ad hanc*. πρὸς τοὺς ποττώς, *ad hos*. πρὸς τὰς ποττάς, *ad has*. πρὸς τὰ ποττὰ *ad hæc*.

Ἀπὸ ἀπαί, *à, ab, ex, de.* Nicander. ὑπὸ ὑπαί, *à, ab, sub.* Homerus. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης, *sub pedem vnum Idæ montis.* vt πρὸ pro & præ, Lat. ὑπὲρ ὑπείρ, *super, supra.* ὑπείρεχε pro ὑπερεῖχεν, *supereminebat.* ὑπείροχος, *excellens, eminens.*

Attici Pronominibus demonstratiuis ἰ. οὑτοσί. αὑτηί· τουτί, *hic, hæc, hoc.* Sic ὡδί. οὑτωσί, *sic.* ἐνθαδί. δευρί, *hic, huc.* Eustathius addit νυνμενί. νυνδί. νυνγαρί, *nunc.*

Iones omnibus datiuis plural. parisyll. αι conuersa in η cum iota subscripto. τοῖς προφήταις τοῖσι προφήτῃσι, *Prophetis.* τῇσι μούσῃσι, *Musis.* τοῖσι λόγοισιν, *sermonibus.* Atticis non addunt. vt λεῴσι, *populis.*

Dorienses veteres adiiciebant in partic. aor. priorum. ὀλέσας ὀλέσαις, *perdens, qui perdidit.* τύψας τύψαις, *qui verberauit.* ὀλέσαντος. τύψαντος.

At Æolij nominibus quintæ in ας longum θόας θόαις, *Thoas.* μέλας μέλαις, *Niger.* non tamen Αἴας Αἴαις, *Aiax.* ob vocis insuauitatem.

Et accusatiuus plural. fœm. in ας. τὰς σοφάς. ταῖς σόφαις, *prudentes, prudentibus.* τὰς καλὰς ταῖς κάλαις, *pulchras, pulchris.* νύμφας νύμφαις, *sponsas, sponsis.*

Tollitur è diphthongis. αι. ει. οι. καίω κάω, *vro, inflammo.* κλαίω κλάω, *fleo, plango.* αἰεὶ ἀεί, *semper.* εἰς ἐς, *in.* αἰετὸς ἀετός, *Aquila.* ποιῶ ποῶ, *facio.* ποίημα πόημα poëma. Attic. χρύσειος χρύσεος, *aureus.* ἀργύρεος, *argenteus.* χάλκεος, *æneus.* σιδήρεος, *ferreus.* ἀπόδειξις ἀπόδεξις, *demōstratio.* μείζων μέζων, *maior.* κρείσσων κρέσσων, *melior.* πλείονες πλέονες, *plures.* ἐπιτήδειος ἐπιτήδεος, *opportunus, aptus.* ἀπείργω ἀπέργω aberceo. ἀγείρεσθαι ἀγέρεσθαι, *congregare.* θήλεια, *fœmina.* βαρεῖα, *molesta, onerosa.* εὐρεῖα, *lata, spaciosa.* θηλέα, βαρέα, εὐρέα, Ionice.

Πάλαιος, ἕταρος, ἄχαος, pro παλαιὸς, *antiquus.* ἑταῖρος, *amicus.* ἀχαιὸς, *Achiuus.* secundum Æolios, qui sæpe diuisione contenti sunt, παῖς πάϊς, *puer.* Ἀτρείδης Ἀτρεΐδης, *Atrides.* ἀργεῖος ἀργέϊος, *Argiuus.* κοῖλον κόϊλον, *concauum, sinuosum.*

Poëti

Poëticè τετράμοιρος τετράμορος, *quadripertitus.*

In diſyllabis quibuſdam eliditur mutato tono, φλοιὸς, φλόος, *cortex.* ῥοιὰ ῥόα, *malum Punicum.* χροιὰ χρόα, *color.* Sic δαίω δαῶ, *diuido, appono ad menſam, luceo, comburo, diſco.*

In deriuatis, πείθω, *perſuadeo.* πιθανὸς, *perſuaſibilis.* λείχω, *lingo.* λιχανὸς, *digitus index.* λείπω, *deficio.* λιμὸς, *fames.* σείω, *quatio.* σῖτος, *triticum.*

Æolicè in pronominibus, ἡμεῖς ἄμμες, *nos.* ὑμεῖς ὔμμες, *vos.*

Tarentini αἴνιγμα, ἄνεγμα, *ænigma.* Sic ἔμπειρος ἄμπερος, *peritus.* ε in α. Εγχώελος ἔγχωρος, *incola.* Nicander. ὀΐεσσιν ὄεσσιν, *ouibus.* Οδ. ι. βιώσεσθε, *viuetis.* πῶς, *quomodo.* τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι, *tunc viuetis infelices.* ex antiquo poëta citatur à Grammaticis. Ariſt. Auib. ἔυερος pro ἄεελος, *mollis, mitis.*

Latinè δεξιτερὴ dextera, Audaciter audacter. Laridum lardum, calidus caldus. vt Surrigo ſurgo, Lamina lamna.

Et Punice Reis caput, ſumma Latinè res.

Etruſce Erigo ergo. Erectus erto.

In fine etiam tollitur, μέλι mel, πέπερι piper, ἐστὶ eſt, ἐνὶ en. vt forte initio abundat, ὀργίζομαι iurgor, etſi hîc eſt conſonans.

ΚΆΠΠΑ.

Pronunciandum Q Latinum ſiue u, quidam enim nimis molliter proferunt, quod hæ voces oſtendunt. Punice Qalam κάλαμος calamus, Qane κάννα canna.

Iones in Interrogatiuis & Relatiuis mutant π in κ, πῶς κῶς, ὅπως ὅκως, *quomodo.* πῆ κῆ qua, πόσος κόσος, *quantus.* ὁπόσος ὁκόσος, *quot, quantus, quotus.* ποῖος κοῖος, *qualis.* ὁποῖος ὁκοῖος, *quiuis.* πότε κότε quoties, ὁπότε ὁκότε, *quando, poſteaquam.* Sic πύαμος κύαμος, *faba.*

Sic Latinè σπινθὴρ ſcintilla, quaſi ſpintilla. & λείπω λίμπω, ex quo λιμπάνω linquo. Etruſci Sperno

ſcher

ſcherno,Spina ſchiena,Rupes roccia.

Dorienſes in aliquot aduerbiis τ in κ, πότε πόκα, *quando.* ὅτε ὄκα, *quando,dum,alias.* ἄλλοτε ἄλλοκα, *interdum,alibi.* τότε τόκα,ex quo forte tunc.

Τέσσαρα Dorice τέτορα, Latine quatuor, τίς quis. Hiſpanicè Strictus eſtrecho, Pectus pechos, Dictus dicho,Lectus Lecho.

Etruſ. Poſteà poſcia, Infantulus fanciullo, Anguſtia angoſcia, Oſtium vſcio, Turma ciurma, Portulaca porcellana, Guttula gocciola.

Sic è Punico Teibot fit κιβωτὸς, *arca, ciſta, capſa.*

Additur quibuſdam anomalis, quæ à Futuro ducuntur, ἀρέσω ἀρέσκω, *placeo, obſequor. iuuo, rem gratam facio.* μεθύσω μεθύσκω, *inebrio.* Sic Etruſce Quero cerco, niſi potius è Syriaco qerqer.

Poëtice abundat,& Aolicè, ὄχος ὄκχος, *vehiculum, plauſtrũ, rota, funis.* ὀχεῦσιν ὀκχέοντι, *vehentib. curru.* Pindarus. ὅκα ὄκκα, *quãdo.* ἰαχὴ, *clamor.* ἴακχος, *Bacchus.* Etru. Aqua acqua, λύκος piſcis, luccio. σικύη zucca, *cucurbita.* Placuit piacque. Sic κλύπος, *ſonitus, fragor.* & κλυπῶ, *obſtrepo, vel ſonũ edo.* à λύπω vel τύπτω, *verbero.*

Cocu Punice, κόκκυξ, Latinè cuculus. Galli melius exprimunt cocu. Huth ἰχθὺς, χ propter θ, *piſcis.*

Sic Buq buccina, Sulam ſcala, Ferot fructus Syriace.

Tollitur aliquando initio, καύχημα αὔχημα, *gloria, exultatio, iactantia.* καπάνη ἀπάνη, *rheda mularis, & currus virga media.* κυφὸς ὑβὸς, *Gibboſus, incuruus.* φ in β. καλινδοῦμαι ἀλινδοῦμαι, *verſor, verto.*

Vt Lat. κάπρος aper, μαλακὸς mollis. τηλίκος, Æol. τάλικος talis, Etruſce cotale. Etruſc. σκάπτω zappo zappa, *fodio.*

K à Latinis aliquando vertitur in P. λύκος lupus, σκυλεύω ſpolio, σκῦλον ſpolium.

Sic λαγὼς lepus, nam κ eſt γ affine, vt ῥὼξ, ῥωγὸς rupes, Etruſce roccia.

Achæi

Achæi pro σκώσει dicunt σπάζει. Sic σκαίρω σπαίρω, *tripudio.*

Syriace Gaiar adulter, gaiarta adultera, Gallic. *Paillard paillarde.* Sic Magalia mapalia.

In fine etiam additur, νῦν nunc. & forte g, ἄρα, ς & ἂρ ergo.

Οὐ aduer. sequente vocali accipit κ, οὐκ ἐγώ, *non ego.* quæ si habeat densum, vertitur κ in χ, οὐχ οὕτως, *non sic.* alij putant οὐχὶ integrũ esse, vt ναὶ ναιχὶ, *sanè.* & ι Apostropho tolli, οὐχ οὕτως, οὐχ' ἁρπάζω, *non rapio.*

In fine periodi semper dicitur οὔ, addito acuto. Homerus tamen dixit, οὐ οἱ ἔπειτα, Αρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, *non poterit effugere canes posteriores.* quod suauitatis causa fecisse videtur.

Apud Latinos etiam C additur, ne existat hiatus, Sicubi, Nuncubi, pro siubi, numubi, vt μὴ ἔτι μηκέτι, *ne amplius.*

ΛΆΜΒΔΑ, Dorice ΛΆΝ.

Princeps est Liquidarum, quæ etiam immutabiles dicuntur, quia in inclinatione nominum & verborum non mutantur, ἕλλην, ἕλλην☉, *Græcus.* ῥήτωρ ῥήτορ☉, *rhetor.* ψάλλω ψαλῶ, *digitis pulso, cano.* νέμω νεμῶ, *diuido, tribuo, gero administro.* κρίνω κρινῶ, *indico accuso. discerno.* σπείρω σπερῶ, *semino.* Alioqui mutabiles sunt.

Attici itaque ν mutant aliquando in λ, νίτρον λίτρον, *nitrum.* πνεύμων πλεύμων, vt Latini pulmo. huc spectat ἀδμολίη, *ignorantia.* ex α, *non.* & ἴδμων, *peritus.* ἐέλμενοι, Ιλ. μ. pro ἐεργμένοι, *contracti.* τρίγλῃ ἢ τριγόνοισιν ἐπώνυμοί εἰσι γονῆσιν, Opp. *muli autem a triangulo cognomine sunt.* νεογνὸς νεογιλός, *nuper natus, paruulus.*

Latinè νύμφη lympha, Bonus, diminit. bonulus bellus. Bononia Bologna.

Etrusce πάνορμ☉ Palermo, *locus in Sicilia.* venenũ veleno, ναύπακτος, *Naupactus in Ætolia.* lepanto, Mone

Monedula mulacchia, Asiones assiuoli.

Catel Punice, κλείνω pro κλείλω, *occido*. Psanterin Syriace, ψαλτήριον, *psalterium*. quod legitur in Daniele, qui certè Græcis verbis vsus non fuisset.

A Poëtis ob metrũ Æolico more geminatur, ἔλαβεν ἔλλαβεν, *accepit*. ἐλλιτάνευσεν, *supplicauit*. ἐλλιτάμην, ἔλλαχον, *sortitus sum*. πολύλλιστος, *nactus sum*. ἄλληκτος, *indesinens*. ἄλλυτος, *insolubilis*. Oppian. ἀπολλήξῃς. Ιλ.ο. μοι· ὄλλυκος, *lupus signũ cæleste*. Aratus. Æolicè σελλάνα, *luna*. vt Lat. Poëtæ, Relligio, Relliquiæ.

Abundat in deriuatione, κῦδος, *gloria*. κυδάλιμος, *gloriosus, decorus*. πεύκη, *Picea arbor*. πευκάλιμος, *densus, amarus, acutus, prudens, præsagus*. εἶδος, *species*. εἰδάλιμος, *speciosus*. pro κύδιμος, πεύκιμος, εἴδιμος. τρέπω, *verto, muto, persequor, fundo*. τροπαλίζω, *verto*. ἐντροπαλίζω, *retro verto*. πύκτης, *pugil*. πυκταλίζω & πυκταλεύω, *pugilatione certo*. pro ἐντροπίζω πυκτίζω. πυκτεύω. Punice Semid σμίδαλις, *siligo, similago*.

Latinè ἔγχελυς anguilla. κολώνη collis. collina Etrusce. παλύνω. & Dor. παλαύνω albesco. palleo. σταλάζω stillo. στεῖρα sterilis. ἄργιλλος argilla. Syriace Gaiaf adulter. Gaiafa adultera. Etrusce gaglioffo gaglioffa.

Tollitur λαιψηρὸς αἰψηρός, *leuis, celer*. λείβω εἴβω, *libo, perfundo, rigo*. Ἀχιλλεὺς Ἀχιλεύς. quod Grammatici ducunt ab α & χιλός, *pabulum, frumentum, triticum*. θάλουσαν Nicander pro θάλλουσαν, *virescentem*. θρυλλῶ θρυλῶ, *diuulgo, rumorem iacto*. Sic Martialis Marcelianum dixit pro Marcelliano.

Etrusce Galbanum gabbano, Plerique parecchi. Sic δάκτυλος digitus, ἀγκύλος vncus, Gamla Syriac. γάμμα.

A in D, μελετῶ meditor, μυδαλέος madidus, ἄμυλον amido Etrusce, *amylum Latinè*. vt ἔλαφος, *ceruus*. ἔδαφος, *pauimentum*. μονοπωλεῖον, *potestas vendendi soli tributa*. Hisp. monipodio, pro conspiratione.

MΥ͂, Ionice ΜΩ͂.

In compositione N ante β, μ, π, φ, ψ, vertitur in μ, ἐν βαίνω ἐμβαίνω, *Introeo conscendo, adeo.* ἐν μένω ἐμμένω, *immoror, sto, sisto.* σὺν πλέκω συμπλέκω, *concinno, connecto, immisceo.* σὺν φέρω συμφέρω, *confero, cumulo.* σὺν ψῆφος σύμψηφος, *eiusdem sententiæ subscriptor.*

Æolij π mutant in μ, πατῶ ματῶ, *pessundo calco, lædo, ambulo.* παθεῦσα μαθεῦσα, *supplicio affecta, iniuria lacessita.* vt Latinè ὕπνος somnus, pro sopnus. Cyprij dicunt ἀβρεμὴς pro ἀβλεπὴς, λ in ρ, *despectus, vilis, indignus qui videatur.*

Abundat in deriuatione, ἄχυρον, *acus, palea.* ἀχυρμιὰ, *aceruus palearum.* ὀχὸς, *vehiculum.* ὀχμὸς ὀχμάζω, *detineo, sub currum duco.* λείχω λιχμάζω, *lingo, lambo.* τέκω, *pario.* τέκμωρ, *signum, indicium.* ἔμπειρος ἐμπείραμος & ἐμπέραμος, *peritus, prudens.* ἀλκὴ, *robur, subsidiũ.* ἄλκιμος, *fortis, robustus.* ἄνθος, *flos.* ἄνθιμος, *floridus.* πρωὶ, *manè diluculo, præmaturè.* πρώϊμος *festinus, celer.* γνάθος, *maxilla.* γναθμὸς, *idem.* βεβρὰς βεμβράς, *piscis.*

Vt Qinnemon Syriace, κιννάμωμον, *Cinnamomũ.*

Poëticè in carm. geminatur, ἄμορος ἄμμορος, *infelix.* ἔμαθεν ἔμμαθεν, *didicit.* Οδ. ρ. ἔμορεν ἔμμορεν, Ιλ. α. *natus est.* à μείρω, *diuido.* ἀμιγῆ, *purum, non mixtum, syncerum.* ἄμμιγα, *simul, vna, confusè.* φιλομειδὴς φιλομμειδὴς, *risum amans.* quod Zeres vnico μ mauult. Æolicè, ἡμεῖς ἄμμες, *nos.* ὑμεῖς ὔμμες, *vos.*

Cadit initio secundum Æolios, μία ἴα, *vna.* μέχρις ἄχρις, *vsque.* ε in α. Vt in medio, κρόμμυον κρόμυον, *carpe.* propter metrum.

Latinè μιμοῦμαι μιμητὴς imitor, quasi mimitor: κομμῶ como, σκίμπων scipio, *baculus.* Sic Etrusce μιμώ.. .. ος mona, pro mimona, & gatto mamone, ..ρά, ..μα tragea, *bellaria, secunda mensa.* vt in P, μικκύλος Dorice, Etrusce piccolo, *pusillus, paruus.*

In N, πυγμὴ pugnus pugna. Punice Am ἂν an. Vt Syriace Romcha, Etrusce ronca Mespylam

rei..

nespolo Domina donna. μηδεὶς, Hispa. nadie, *nullus.* Gall. Racemus *raisin.*

N Υ.

Ante β, μ, π, pronunciatur, vt M, τὸν βόλον, tom bolon, *retinaculum, iactū retis.* τὸν μόρον tom moron, *morbum, cruciatum.* τὸν πόκον tom bocon, *vellus.*

Ante γ, κ, χ in compositione mutatur in γ, sonum tamen retinet, ἐν γράφω ἐγγράφω, *inscribo, addo, indicor, mulctor.* σὺν κλείω συγκλείω, *concludo, arcto, obsero.* σὺν χέω συγχέω, *confundo, prosterno, turbo.*

Ante λ. ρ. σ in sequētem. συλλέγω, *percipio, colligo.* σύῤῥους, *simul fluens.* σύσσιτος, *sodalis.* ἐν tamen ante σ retinet ν, ἔνσωμος, *corporeus.*

Dorienses sequentes ϑ vel τ, conuertunt λ in ν. ἦλθον ἦνθον, *veni.* βέλτιστος βέντιστος, *optimus.* φίλτατος φίντατος, *amicissimus.* φίλτις φίντις, *auriga.* diminutiuum Pindaro. ἐκέλετο κέντο, *iubebat.* Alcman. εἴλετο ἕλετο ἕντο. & prosthesi γ. γέντο, *cepit.*

Latinè γρυλλίζω grunnio. μέγαλος vt dicebant veteres. magnus. Etrusce Colus colicula conocchia. vt Acus acicula. Syriace Luz nux.

Æolij in partic. præter. perfect. σ in ν. retracto accentu, εἰρηκὼς εἰρήκων. ὄντος, *locutus.* νενοηκὼς νενοήκων. νενοήκοντος, *qui intellexit, cogitauit, sensit.* vt Cretenses. ἐν ἐς. ἐς χορὸν ἐν χορόν, *ad chorū.* ἐν ἀγοράν, *ad forum.* & mutato ε in ι, ἰν. ἰν φάος pro ἐς φάος. Hesych. *in lucem.*

Dorienses verbis in ιω & υω addunt ν. τίω τίνω, *soluo, reddo, pendo, luo, rependo, persoluo honoro, colo, magnifico.* πίω πίνω, *bibo, haurio.* φθίω φθίνω, *corrumpo, tabesco, perdo.* θύω θύνω, *sacrifico, ruo, curro.* ἐκχύω ἐκχύνω, *circumfundo, effundo.* δύω δυνω, *ingredior, demitto.* ἀρτύω ἀρτυνω, *condio, instruo, promo, comparo.* quę sunt ferè Anomala.

Poëtæ interiecto ν, è grauitionis faciūt in flexa. ἵκω ἱκνῶ, *venio, emitto.* οἴχω οἰχνῶ, *discedo, peregrinor.* ἄγω, ἀγνῶ, *ago, duco.* & cum epenthesi ι, ἀγινῶ, ...

affero, comporto. ἄμω ἀρνῶ, *tollo.* πέρω Homericè. pro περῶ. περνῶ. ex quo πέρνημι. & πέρνασκεν. Ιλ. υ. *transeo, transfigo, penetro, emetior.*

Geminát & ob metrum. ἐνέπω ἐννέπω, *dico, narro.* ἕνη ἔννη, *vetus & noua luna.* ἄνεται ἄννεται, *desinit, finit.* quod Æoliis vsitatum. ἔναιεν. ἔνναιεν, *habitabat.* ἐννοσίγαιος, *terræ concussor.*

Addunt etiã soni clarioris gratia. μινύθω, *minuo.* μίνυνθα, *paululum.* μινυνθάδιος, *breui durans.* ἐκλίθη ἐκλίνθη, *inclinatus est, auersus est, demissus est.* ἀμπνύνθη pro ἀνεπνύθη, *respirauit.* ἀκαμαντοχάρμης, *pugna infatigabilis.* ab ἀκάμαντος, *indefessus.* πλάζομαι. πλάγξομαι, *erro errabo.* Οδ. ο. πλάγχθη, *seductus est.* Οδ. α. παλιμπλαγχθέντα, *iterũ errantes.* Ιλ. α. pro πλάζομαι. ἐπλάχθη. παλιμπλαχθέντας. πλαγγὼν, *puppa cerea.* ab ἔπλαγον, *percussi.* λήγω, *desino.* λέληχα. trope λέλοχα λέλογχα, *sortitus sum.* alij à λέγω. nam γ est loco ν. χάζω κέχαδα κέχανδα, *capio, capax sum.* χανδάνω, *contineo.* κλάζω. ἔκλαξα, *clamo, ui.* ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί, *sonuerunt sagittæ.* & κλαγγή. pro κλαγή, *clãgor.* βροτὸς, *mortalis.* ἀμβροσία, *Ambrosia.* & reliqua composita. τερψίμβροτος, *mortales delectans.* φαεσίμβροτος, *ferens lucem mortalibus.* πλειστόμβροτος, *abundãs hominibus.* ἐναρίμβροτος, *homicida.* Κλεόμβροτος. in quibus μ pro ν. ἀβρότη, *nox.* & ἀμφιβρότη, *contegens hominem.* metri causa non receperunt μ.

Iones λήψομαι λάμψομαι, *accipiam.* ἐλήφθην ἐλάμφθην, *acceptus sum.* ληφθεὶς λαμφθεὶς, *sumptus.*

Argiui & Cretenses vocibus, quæ in penultima habent ει. detracto ι addunt ν. σπείδω (ex quo σπείσομαι) σπένδω, *libo.* ἐνείκω, *fero.* ex quo ἤνεικα. ἐνέγκω. Sic αἰεὶ αἰὲν & ἀέ, *semper.* vt ἀέννaος & ἀέναος, *semper fluens.* Sic ab ἐνόω. τὸ κινῶ, *moueo.* fut. ἐνόσω, *quatiam.* fit ἐνοσίχθων, εἰνοσίφυλλος, *altus, ventis efflatus.* & ἐννοσίγαιος, *terræ percussor.* & in part. τιθεὶς τιθένς, *ponens.* quam formam Latini secuti sunt. μέντοι μέντον, *nihilominus tamen, certò.* Eusta. εἰδέναι ἐνδέναι, *scire.*

Hesy

Hesych. Æolicè φαεινὸς φαεννός, *lucidus, clarus, speciosus.* Sic δέννος à δεινός, *conuitium.*

In compositione ante νῆσος, *insula.* ν repetitur. πελοπόννησος, *Peloponesus.* ἐλαφόννησος, *insula ceruis abūdans.* προκόννησος, *insula hinnulis abūdans.* ἀλωπεκόννησος, *insula vulpibus abundans.* Legitur tamen ἀλόνησος. χερρόνησος, *Chersonesus.* Panicula Etrusce pannocchia.

Latini δασὺς densus. παχὺς pinguis. λείχω lingo. Etrusci iterum detrahunt lecco. πήγω. πάγω Dorice. pago & pango. ἔχις anguis, εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. κίκιννοι cincinni. τόκα tunc. θίγω tango. ἑκατὸν cētum. σχίζω scindo. κηπὸς. Dorice καπὸς campus. & οὐλὴ vulnus. οὖρον vrina. φύραμα. τος. fermentū.

Etrusci Lutra lontra. Laterna lanterna. καπάνη capanna. ἄβακος banco. Retusus rintuzato. Pauitare pauentare. Vampa. & Auampo. à vapore. Cubitus gombito. Hispani examen enxambre. Potio ponçona. Potionare enpoçonar. Gallicè Cucumis *concombre.*

Græci è Punico Lachia λάχνη, *lana, lanugo, vellus.* & è Syriaco Sabbeca σαμβύκη, *sambuca.* Lapid. λαμπὰς, λαμπάδος, *fax, candelabrū.* μ pro ν, propter π. Sadin σινδών, *amictus ex lino.* Tuppin τύμπανα, *tympana.*

Lacones & Cyprij ex αυ tollunt υ, & addunt ν. αὕτη ἄνδα, τ in δ, *ipsa.* αὐχὴν ἀμφὴν, χ in φ, *ceruix, collum.* τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀντεῦς, *anni eiusdem.* Sic ἀήτης ἄντης, ex quo fit ventus: aut ab ἀεὶς ἀέντος, *flans, spirans.* ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων, *ventorum vis molliter spirantium.*

In fine tertiæ verborum in ε, vel ι, additur sequente vocali, quod tum vocatur ἐφελκυστικὸν, *quod fini adijcitur.* ἔτυπτεν αὐτὸν, *verberabat ipsum.* φέρουσιν αὐλὸν, *ferunt iaculum.* & datiuis pluralibus quintæ, ἀνδράσιν ἐκείνοις, *viris illis.*

Vnum legitur etiam post ει, ἤσκειν εἴρια καλὰ, Ιλ. γ. *parabat lanas pulchras.*

Iones & veteres Attici ob hanc causam non addunt ν, quod ex Herodoto cognosces. Attice, ἔσθ' ὅτε, *est quādo.* ἔσθ' ὅπως, *est quomodo.* pro ἔστι ὅτε, ἔστι ὅπως.

Quidam scribunt Atticos ν addere etiam sequente consonante, quod poëtæ faciunt ob metrum, ὤπασεν δ' ἄρα πᾶσιν, *diuidebat igitur omnibus.*

Dorienses in fine addunt, ἐγὼ ἐγών, ἐμοὶ ἐμίν, τοὶ τίν, expuncto ο, *ego, mihi, tibi.*

Auctor Etymologici ex Herodiano citat Pindarū, qui scripserit ἀκαμαντοχάρμαν, *pugna indefesse.* in vocatiuo, ab ἀκαμαντοχάρμης, addito ν. Qua ratione explicari potest vsitatissimū illud verbum, ὦ τᾶν, ἔτης, ἔτο, vocat. ὦ ἔτα, *ô amicè.* addito ν ὦ ἔταν eliso ε, ὦ τᾶν, nam vsus obtinuit vt inflecteretur.

Quidam formam deriuatam putant, vt Ερμῆς Ερμᾶν, *Mercurius.* μέγιστος μεγιστᾶν, *maximus.* sed malè.

Iidem in tertia præteriti duobus εε in η contractis addunt ν, ἔπλεε ἔπλην, *nauigabat.* ἔρρεε ἔρρην, *fluebat.* ἔεν ἦν, Eustath. *erat.*

Punice Garbi, Etrusce garbino, ventus.

In præposit. σὺν ante ζ in compositione decidit, ν σὺν ζυγὸς σύζυγος, *coniunx, maritus.*

Vt aliquando in πάλιν, *iterum, retro, retrorsum.* παλίωξις, *iterata persecutio.* παλίσκιος, *vmbrosus.* alioquin παλίντονος, *reflexus.* παλίνδρομος, *reciprocus.* παλίλλογος, *iterū collectus.* ν mutato in λ. παλιμπλαγχθείς, *iterum oberrans, dispalatus.*

Poëtæ elidunt aliquando metri lege, καγχάζω καχάζω cachinnor, φάρυγξ, φάρυγγος· φάρυξ, φάρυγος, *fauces.* quod etiā Æolij faciūt. ἐννεαέτης ἐνεαέτης, *nouē, nenus.*

Latini Columna columella, Monstrum mostellum mostellaria, Lingua ligula, Effingo effigies.

Etrusci, Sponsa sposo, Mensura misura. Hispa. SeSensus seso Sensatus sesudo.

Græci è Punico Carn κέρας, quod melius expres

presserunt Latini cornu, Inna ἶνα, *vt.*

Aduerbia in θεν vltimum ν sæpe apud poëtas amittunt, πρόσθεν πρόσθε, *ante, vlterius, anterius.* ὄπισθεν ὄπισθε, *retro, ponè, ex aduerso, retrorsum.* ἑκατέρωθεν ἑκάτερθε, *vtrinque.* syncope.

Quod Latini faciunt in Πλάτων Plato, Σόλων Solo, & aliis permultis. contra Græci Latinis nominibus in O, addunt ν, Κικέρων, Κάτων, *Cicero, Cato.*

N videtur à Latinis verti in B, πίνω bibo, τὶν tibi.

In G, apud vetustissimos Latinos, sequente G vel C. Agchises, Agceps, Aggulus, Aggens, pro Anchises, anceps, angulus, angens: vt ἔγκυος, *prægnans, grauida.* ἔγγονος, *nepos, oriundus.* ἐγχέω, *infundo, libo.* ἄγγελος, *nuncius, legatus, internuncius.* Sic Innobilis ignobilis, Innarus ignarus, ignauus. Syriace Eno ἐγώ.

In μ, πύανος πύαμος, *faba, ligumen.* χλαμὺς χλανίς, *vestis militaris, chlamis.* Sic τήγανον, *sartago, patella.* tegame Etrusce. Sic ναρκισσίτης, *lapis narcessites.* vulgo marchessita.

Punice Anahar ἡμέρα, *dies.* quasi ἰμέρα, vel Dorice ἀνέρα.

Anbub fistulæ genus, vnde anbubai qui ea canit. Horatius, Ambubaiarum collegia.

In τ, Γανυμήδης catamitus, Mane matutinus, pro manutinus, nisi potius à Matuta. Sic fortè Περσεφόνη Περσεφάττα Attice, *Proserpina.*

Ξ Î.

Ξ Æolicè resoluitur in σκ, ξένος σκένος, *hospes, nouus, absurdus.* ξίφος σκίφος, *ensis.* ξιφίας σκιφίας, piscis, *item cometæ genus ad ensis instar fastigiati.* & ξιφύδριον σκιφύδριον, *gladiolus.* Epicharmus apud Athen. Vt Latinè, ἀξίνη ascia, Exeo, Etrusce esco, Exuccus sciocco, Exauguratus sciagurato, Exalbidus scialbo. Hispani X pronunciant vt sc, Exemplo, Xabon, vt si scriberetur escemplo, sciabon.

Bœoti κ vertunt in ξ, εἴκασιν, εἴξασιν, *inerunt*. Aristoph. Nebulis, loquitur rusticus Strepsiades. ἷξον pro ἷκον, *peruenerunt*. Οδ. ε. Alij malunt Futurum reuocare ad præsens. ἵκω, *venio*. ἵξω ἷξον, paratatico, de qua re suo loco. Contra μύξα, Latinè mucus.

In præpositione quidem ἐξ sequente consonante, ξ in κ abit, ἐκ τούτου, ἐξ ἐκείνου, *ex hoc, ex illo*. Nisi in fine versus, ἀμφοτέρων ἔξ Τείχων ἄνδρες ἔβαινον, Theocr. Idyll. 27. *ex vtroque muro viri ibant.*

Grammatici ex Archilocho citant, διὲξ σωλῆνος, *per fistulam, canalem, tubam*. διὲξ τὸ μύρτον, *per baccam seu fructum myrti*. pro διά. Homerus verò, διὲκ κακότητα φύγωμεν, *per mala fugiamus*. Nicander παρὲκ λόφον, *prope tumulum*. & mox, παρὲξ λισπρωτὸν ἅλω δρόμον, *per planum areæ spacium.*

Contra ἐξ in compositione sequente consonante mutat ξ in κ, ἐκκαίδεκα, ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, *sedecim palmos longa erant*. Veteres Attici non mutabant, ἐξπουν, ἐξκλινον, quæ nunc cum α dicuntur ἑξάπουν, *sex pedes habens*. ἑξάκλινον, *sex lectulos habens*. Grammatici è Sophocle adducunt, ἐξπηχυσί, *sex cubitos habens.*

Attici veteres in præposi. σὺν, σ in ξ, σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος, *commilito, socius in bello*. ξυγγραφεύς, *scriptor, scriba*. ξυνθήκη, *pactum conuentum, fœdus*. Quod post Thucydidem pauci vsurpant.

Dorienses hoc faciunt in futuris & aor. prior. quartæ grauit. κλείω, *laudo, celebro, dico*. κλείσω κλαξῶ, καθίσω καθιξῶ ἐκάθιξα, ἁρπαξῶ, *rapiam propriè de feris, præcipiam, arripiam*. In Theocr. etiam quædam circunflexa, νικαξῇ, *vinces*. ἐγέλαξεν, *risit*. ἔφθαξα, *occupaui, anteuerti*. Sic κλεὶς κλᾷξ, *clauis*. ὄρνις ὄρνιξ, *auis, ales, oraculum*. χος, χι, χα, Æolicè ψῆφος πσάφαξ, *calculus, suffragium, decretum*. Lacones, ἀπέσωσεν ἀπέσωξεν, *tandem seruauit, euasit, salutem parauit*. ω in ου, σ in ξ. δίφρος δίφραξ, *subsellium, sella.*

Iones

Iones duplex σσ in ξ, διασὸς διξὸς, *duplex.* τριασὸς τριξὸς, *triplex.* Æolicè διξὰ, τριξὰ, πενταξὰ, pro διχῆ, τριχῆ, πενταχῆ, *diuisim, tripliciter, quintupliciter.*

Latinè πάσσαλος paxillus, πίσσα pix, διπλοῦς duplex, Αἴας Aiax. Punice Seif ξίφος, *ensis.* Sic Ses ἕξ, vt σῦς ὗς, *sus.* Latinè melius sex.

O, veteres aliquando ου.

Vocatur μικρὸν, paruum, vt differat ab ω, quod nominatur μέγα, magnum.

Hæc duo elementa longissimè sono distant, tametsi vulgò nullum discrimẽ existit. ο enim summis labris pronunciandum est, ω totum implet palatum. Quod Ælius Dionysius disertè exponit.

Id Etrusci optimè obseruant. In his enim auditur o paruum, Torre, Botte, Torta, turris, doliũ, placenta. In his o magnum. Torre. Botte. Torta. auferre busones. detorta. Vt si quis secus pronunciet. ambiguam facturus sit orationem.

Hoc Græcos verisimile est fecisse in βόλος, *rete piscatorum, funda.* βῶλος, *Gleba, rubrica item qua pictores aurum suis operibus inducunt.* πόρος, *meatus, alueus, canalis.* πῶρος, *luctus, callum.* χολὴ, *fel, bilis, ira imperfecta.* χωλή, *clauda, manca.* aliísque generis eiusdem.

Hæc litera in nominum compositione maximo est vsui: quod nos admonuit. vt hoc loco de ratione ac methodo nominum compositionis quæ huic linguæ mirificam addit venustatem, elegantiam, & felicissimam verborũ copiam, diceremus. Cùm præsertim hæc pars (vt pleraque alia necessaria) à Grammaticis sit prorsus præterita. Nos quædam è veteribus. cætera nostra obseruatione collegimus.

De Compositione.

Compositio itaque fit vel ex præpositione & nomine verbóue. de qua cùm peruulgata sit, nihil hoc loco dicemus: nisi quòd sæpe duæ præposi-

tiones. aliquando tres etiã coagmentantur. ἵστημι, sto. ἀνίστημι, excito, arrigo, suscito, surgere iubeo, eleuo, erigo, restituo, instauro, exstruo, statuo, moueo, traduco, trãseo. ἐπανίστημι, insurgo, excito, erigo, instigo, aggredior. συνεπανίστημι, simul conspiro, vna coniuro. ἵημι, mitto, iaculor, cupio, sedeo, induo, proficiscor. ἐξίημι, exeo, prodeo, eijcio, emitto, depromo, depono, edo. παρεξίημι, prætereo, transmitto. ἀντιπαρεξίημι, persequor, me oppono. ἀντιπρο-καταλαμβάνω, anticipo, præuenio. ἀντιπαρεξάγω, exercitum oppono, contraduco. ὑπεξαναδύομαι, fallo, clam exsto. Homerus felicissimè, vt alia, composuit. ὑπεκπρο-φυγεῖν, subterfugere, clam effugere. ὑπεκπρορέειν, subinterfluo. ὑπεκπροθέειν, præcurro, vinco, subexcurro. ἐκκατέπαλτο, exiliuit. & παρεκπροφυγεῖν, propè aliquem fugere. duæ eædem προ πρό. προπροκυλινδόμενος, supplico ad pedes prouolutus. προπροκαλυπτόμενος, valde admodum tectus. προπροτιταινόμενος, admodũ experrectus, extẽtus.

Particulæ verò etiam quatuor. ὁπωσδηποτοῦν, quomodocumque quoquomodo, vtcumque. & quinque καθ' ἃ περ ἂν εἰ. καθαπερανεί, vt quemadmodum.

Perraro duo nomina cum alia particula: In Homero duo obseruaui. παναώριος, pauci temporis, cito & ante diem moriturus, intempestiuus. δυσαριστοτόκεια, bona proles difficulter acquisita, vel mulier quæ infeliciter peperit. cuius imitator Nicander dixit eadem forma. πανακαρπής, omnino sterilis. πανεργής, inefficax, incoctus, crudus. Opp. πανάϋπνος, omnino insomnis. Sic Repandirostrũ dixit Pacuuius. sed dure. durius Næuius trisceclisenem. & dulcioriloquum.

Tria autem nomina in grauibus scriptoribus rarissimè. tamen Lycophron dixit. βουπλανόκτιστος, creatus à boue errante. φιλαυθόμαιμος, consanguineus. αὐτουργοτέχνης, suiipsius operis fabricator, & conditor. quæ duriuscula sunt.

Nam Comici quidem lasciuiunt. dum risum vndique captant. μακροκαμπυλαύχην, incuruatum

lor.

longum caput. σφραγιδονυχαργοκομήτης, *qui anulis, vſque ad vngues digitos onerat.* Ariſtophanes multa compoſuit. vt vnum etiã legatur in fine ἐκκλησιαζουσῶν, *id eſt cõcionantium* è partibus duodetriginta, quod vt ratio compoſitionis & huius linguæ felicitas appareat, inſpicere eſt operæprecium.

λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτοτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλιοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων, *Dictiones autem ex quibus hæc vox compoſita eſt ſic verti poterunt. patella, fruſtum, piſcis. cartilaginoſi, muſtelli caput, reliquiæ acris potionis, immutat luſeris planta ferulacei generis cum melle infuſo turdus, cum merula columba, gallus aſſatus, capita cincli, liniæ leporis ſapa intinctus hircorum alatorum.*

Plautus aliquando conatus eſt, ſed infeliciter non ſuo ſed linguæ vitio vt in Perſa. Nugipolyloquides. Argentiextenebronides. & alia, ridicula illa quidem, ſed Græcorum elegantiæ, & vt ita dicam rotunditati imparia.

Pauca tamen non inſuauia ſunt. ſultis, ſodes. capſis. ſolitaurilia vel ſuouitaurilia. vt quidam ſcribunt. ſed male. ſi Quintiliano credimus.

Cum duo nomina componũtur ſpectare oportet vltimam prioris, in qua omne eſt artificium collocatum.

Pauca à nominatiuo fiunt. vt νέα πόλις νεάπολις, *Neapolis, quaſi noua ciuitas.* σκιαμαχία, *pugna vmbratilis.* ἀγγελιαφόρος, *Nuncius, tabellarius.* Ηρακλέης, *Herculis & Iunonis gloria.* Ηράκλειτος, *Heraclitus.* γηγενής, *terrigena.* tamẽ Ηρόφιλος Ηρόδοτος. Ηρόδωρος à genitiuo.

Magna pars fit à genitiuo ſingulari. reſectis aliis literis ſic vt maneat ο. λῃστής. λῃστοῦ, *latro.* λῃστοκτόνος, *prædonum interfector.* vt aduerb. ὁμοῦ, *ſimilis.* ὁμότιμος, *æqualis.* ἡμέρα ἡμέρας, *dies.* ἡμερόκοιτος, *qui die dormit.* οἶκος οἴκου, *domus.* οἰκοδόμος, *ædificator.* ἀγὼν

ἀγῶ

ἀγῶνος, certamen. ἀγωνοθέτης, *agonatheta, qui præmia ponit certantibus.*

Fœminina abſolutæ ſignificationis in ια. λόγος, *ſermo.* φυσιολογία, *phyſica.* νόμος, *lex, terræ tractus.* αὐτονομία, *libertas.* ἕξις, *habitus.* καχεξία, *malus habitus.* Quidam male cõpoſuit χρονόγνωσις pro χρονογνωσία, *cognitio temporis.* Falluntur qui Æglogas ſcribunt & deducunt ex αἶξ, *caper.* & λόγος αἰγλογή, quod ne caprarius quidem diceret: nam eſſet αἰγολογία. Scribi debet ἐκλογή, *electio, delectus, ſecretio, ſeparatio, ſelectio.* quod è Theocriti Idylliis ſelegerit quædam imitanda.

In vno interponitur καί. καλοκάγαθος, *probus.* καλοκαγαθία, *probitas.* in altero πρός. ἀλλοπρόσαλλος, *Epithetum Martis, id eſt, verſutus, varius, mutabilis, qui omnibus ſe accommodat.* vt vnum legitur cum οὐ. οὐκαλέγων, *non curans.* Sunt etiam ducta à numeris cum καί. ἑκκαιδεκάδωρος, *ſedecim palmos longas.* ὀκτωκαιδεκέτης, *octodecim annos natus.*

A genitiuo integro pauciſſima fiunt. ναῦς, *nauis.* νεώς, *templum, oraculum.* & οἶκος, *domus.* νεώσοικος, *porticus ad mare ædificata, ſtatio naualis.* κύων κυνὸς, *canis.* & οὐρά, *cauda.* κυνόσουρα, *vrſa minor.* οὐδέν. ἑνος, *nihil.* & ὥρα, *cura.* οὐδενόσωρα, *quæ nihili facienda ſunt.* Ιλ. θ. ſic κυνόσωρα, *nullius pretij.* & διόσκουροι. ſiue διοσκούρω, *Caſtor & Pollux, quaſi Iouis filij Caſtores ambo.*

Dorienſes in aliquibus mutant ο in ε. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, *Homicida, lethalis.* ἀλοτείβανος ἀλετρίβανος, *cochleare.* ἀνδροφόντης ἀνδρεφόντης, *homicida.* Αργοφόντης Αργεφόντης, *Argi interfector.* cui poëtæ addito ι dicũt Αργειφόντης. Sic dixit Nicander ἀθερειγόνης pro ἀθερογόνης, *ſpicas habens.*

Poëtæ cùm multæ breues coëunt, mutant ο in η. θεητόκος, *Deipara.* λαμπαδηφόρος, *lampadas ferens.* θαλαμηπόλος, *cubicularius, nuptialis.* στεφανηφόρος, *coronam ferens.* θανατηφόρος, *lethalis mortifer.* σταχυηλόγος, *ſpici*

ſpicilegus. θεηπόλος, *Dei adminiſter.* μοιρηγενής, *fortunatus, diuino fato præditus.* ἐλαφηβόλος, *venator ceruorum.* βοτρυηφόρος, *racemifer.* διδυμητόκος, *quæ geminos peperit.* & Dor. διδυματόκος. πολλοστημόρειος, *multipartitus.* δαφνηφάγος, *qui laurum comedit.* ὀλιγηπελίη, *animi defectus.* κακηπελίη, *langor animi.*

Quibuſdā additur σ. θεόσδοτος, *Deodatus.* θεοσεχθεία, *odium in Deum.* μογοστόκος, *quæ in partu laborat.* δικασπόλος, *qui in iudicio verſatur. vel circa iura.* cadit etiá ο. θεσπέσιος, *magnus, mirificus, diuinus, mirabilis.* θέσκελος, *Deo ſimilis.* θέσφατον, *Oraculum.*

Aliis ι. ὁδοιπόρος, *viator.* πυλοιγενής, *Pylius.* ὁδοιδόκος, *obſeſſor viarum.* ὀροιτύπος, *ruricola.* χολοιβόρος, *viroſus, exedens bilis inſtar.*

Quædam habent αι. Κλυταιμνήστρα, *Clytæmneſtra.* μεσαιπόλιος, *ſemicanus.* ἀκραιφνής, *purus, ſyncerus, per ſumma lucens.* pro ἀκροφανής, *Auroræ Epithet.* alij ab ἀκεραιοφανής. Nicander χαλαίπους, *Varus, loripes.* de Vulcano. Theocritus Idyl. 15. μαλακαίποδες pro μαλακόποδες, *qui habet teneros pedes.*

Attici in ſuis nominibus retinent ω. λεὼς λεώ. λεωφόρος, *via publica.* νεωκόρος, *ædituus, templi miniſter.* λαγωβόλον, *turba popularis.* λεωεργὸς λεωργός, *audax, temerarius.* Æſchyl. Quod fit etiam in quinta contractorum. κρέας. κρέατος κρέως. κρεωνομία, *viſceratio, carnium diſtributio.* γηρωβοσκός, *ſenum nutritor.*

In compoſitis à γαῖα, *terra.* αι in ε. α in ω. γεωλόφος, *collis.* γεωμέτρης, *Geometra.* γεωεργὸς γεωργός, *Agricola.* λεπτόγεως, *ſterilis, parum ferax.* aliquando tamen habent ειο. ἐπίγειος, *terreſtris, humi repens.* μελανόγειος, *cuius terra nigra eſt.* legitur & γαιοδότης, *terræ dator.* quod Analogiam ſequitur. At γαιήοχος Neptuni epithetum. mutat ο in η. ὁ συνέχων τὴν γῆν, *qui continet terram.* quod male & contra analogiam Didymus Ciceronis zoïlus ducit à γαίω, *glorior ſuperbio, exulto.* & ὄχος, *currus.*

Simile

Simile ſuperiorum eſt μετήορος poëticè. Atticè μετέωρος, *ſublimis, elatus tumidus, erectus*. ab ἀείρω, *eleuo, ſuſpendo, erigo, tollo, porto, extollo*.

Cum ſecunda pars incipit ab ε Atticè fit contractio in ου. Λυκόεργος. φυτόεργος. κακόεργος. Homerus. Attici Λυκοῦργος, *Lycurgus*. φυτοῦργος, *ſator*. κακοῦργος, *maleficus, facinoroſus perditus*.

Sic εὐνόεχος εὐνοῦχος, *Eunuchus, qui ſeruat lectum*. σκηπτόεχος σκηπτοῦχος, *Sceptrifer*. κλειδοῦχος, *clauiger*. πολιοῦχος, *cuſtos vrbis, gubernator, Patronus, Epith. Iouis & Mineruæ*. Æſchylus dixit πολιασσοῦχος, ob metrum.

Ab ὁμοῦ, *ſimul, vna*. non contrahuntur. ὁμοεθνής, *gentilis, eiuſdem gentis*, non ὁμοεθνής. Sic αὐτοετής, *Anniculus*. tamen αὐτουργός, *artifex opifex, qui ſuo Marte profecit*.

Sequente ει non contrahitur. ὁμοειδής, *eiuſdem ſpeciei, vniformis*. ἑτεροειδής, *diuerſæ ſpeciei, multiformis*. Homerus tamen dixit. θεείδης pro θεοειδής, *religioſus, pius*.

Cùm ab α, in ἄναξ, *rex princeps*. fit contractio in ω. χειροάναξ χειρώναξ, *operarius, opifex, qui victum manu ſibi quærit*. ἑρμοάναξ ἑρμώναξ, *Mercurij dominus*. In aliis eliditur ο. ψιχάρπαξ, *micarum raptor*. μητράδελφος, *Auunculus ex matre, matris frater*. δήμαρχος, *tribuum magiſter & defenſor, tribunus*.

In tertia nonnulla habent ι, ἀρχὸς, *princeps*. ἀρχιτέκτων, *machinator, qui ſtructuræ ædificiorum præeſt*. ἀρχιλῃστής, *princeps latronum*. ἀρχιμάγειρος, *magiſter coquorum*. ἀμβολιεργός, *Dilator operum*. ἐναντίβιος autem, *contrariam habens vitam, aduerſarius*, pro ἐναντιόβιος, ſyncope. vt ζείδωρος, pro ζειόδωρος, *fertilis, ferax, almus, viuificus*, à ζειὰ, *ſpelta*. non à ζωή, *vita*.

Vt δρυτόμος pro δρυοτόμος, *arborator, putator, faber lignarius*. πολιόπορθος πτολίπορθος, *vrbis expugnator, & populator*. συοφορβὸς συφορβὸς, *ſubulcus*. vt μυοκτόνος, *murium interfector*.

Τινὰ

Γυναικομανὴς γυναιμανὴς, *ad furorem cogens mulieres.* σπερμαλόγος σπερμολόγος, *loquax, verbosus, nugator.* κραταιογύαλος κραταιγύαλος, *roborans membra, validos habens artus.* αἱματοπότης αἱμοπότης, & trope αἱμηπότης, *sanguipota, sanguinarius.* κελαινοεφὴς κελαινεφής, *ater vt nubes, nigro, denigrans.*

Composita à κάλλος, *pulchritudo, ornatus, vnguentum, vestis purpurea, lana tincta, flos.* habent ι, καλλίμαχος, *Callimachus.* καλλιάναξ, *rex pulcher.* καλλιρόη, *fons Athenis.*

Monosyllaba in ους, amittunt σ, βούτομον, *herba palustris, acutam habens aciem, dicta quasi valide secans.* βούγλωσσα, *lingua bubula: herbæ nomen.* νουθέτησις, *admonitio, castigatio.* Et in αυς, ναυμαχία, *prælium nauale.* legitur tamen in Aristophane γραοσόβης, *abactor vetularum.* à γραῦς, *anus, vetula, item crustula in polentis quæ supernatat dum coquũtur ligumina.* Sic ναοποιὸς, *nauium exstructor.* à ναῦς, *nauis.*

Quædam priorem partem contrahunt, νεομηνία νουμηνία, *neomenia, nouilunium. Calendæ.* Θεοκυδίδης Θουκυδίδης, *Thucidides.* Θεοχαρείλας Θουχαρείλας, *Gratus Deo.* Θεόμορος Θούμορος, *Prudens.* Θεοδόσιος Θουδόσιος in carmine, *Theodosius.* Κλεόνικος Κλούνικος, *Cleonicus.*

Quædam fiunt à datiuo, χειρίσοφος, *Gesticulans.* αἰγίβοτος, *terra apta pascendis apris.* ἁλίπαστος, *mari seu sale salsus, præsulsus.* θερειλεχὴς, *Vmbrosus: Platani Epithetum.* ὀρείαυλος, *montanus.* ὀρείχαλκος, *orichalcum, æs montanum.* ἐγχείμορος, *hastatus.* sequentibus duabus consonantibus, ε cadit, ὀρίτροφος, *in monte nutritus.* ἐγχίκτυπος, *hasta resonans.* tamen ὀρίγανον, *origanum, herbæ nomen.* Ὀρειβάσιος, Ὀρειχθύης pro Ὀριχθύης.

A plurali datiuo, ὀρεσίτροφος, ναυσίπορος, *nauibus meabilis.* δακρυσίστακτος, *stillans lachrymis.* ἐγχεσίμωρος, *hasta exercitatus.* In quibus non geminatur σ nisi in illo, κηρεσσιφόρητος, *à Parca agitatus.* Ιλ. θ. in fine geminatur, γυναικάνδρεσσι ποθεινοὶ, *mollibus optabiles.*

Epi

Epicharmus, pro ἀνδρογυνοις, *semiuiris, mollibus.*

Quædam habent in medio σι ex epentheſi, nec fiunt à datiuo, πηγεσίμαλλος, *habens lanam, infixam aut vellus denſum & nigrum.* Πρωτεσίλαος, ἀλφεσίβοια, *quæ boues inuenit.* pro πηγόμαλλος, Πρωτόλαος, ἀλφέβοια. ἀερσιπότητος, *in aëre volans, ſublimis.* Heſiod. pro ἀεροπότητος. Αγεσίλαος pro Αγέλαος. ἑλκεσίπεπλος pro ἑλκέπεπλος, *veſtem trahens, id eſt, habens longam veſtem.*

At ἀερσίπους, *aëripes, celeripes, pedes in altum eleuans.* ab ἀέρσω fut. Æolico, cuius thema ἀείρω, *erigo, porto, tollo.*

Nonnulla amittunt ι, ἐγχέσπαλος, *haſtam vibrans.* ὀρεσκῷος, *habitans cauernas montium.* τελεσφόρος, *almus, fertilis, ferens tributum.* ἐπισβόλος, *conuiciator.*

Neutra quidem quintæ ſæpenumerò integra componuntur, ſiue à nominatiuo, ſiue ab accuſatiuo, δορυφόρος, *prætorianus miles.* μεγάθυμος, *magnanimus.* μελάνδετος, *nigrum habens manipulum.* ἡδυεπὴς, *ſuauiloquus.* ὀξύστομος, *acuti oris.* πολυμαθὴς, *eruditus.* μεγασθενὴς, *valde potens.* ὀνομάκλυτος, *nomine inclytus.* γλυκύῤῥιζα, *dulcis radix.* φωσφόρος, *Lucifer.* κερασφόρος, *corniger, cornutus.* πυρφόρος, *ignifer.*

Aliquando etiam à genitiuo, παντόμιμος, *hiſtrio.* παντόμορφος, *qui ſe in omnes formas commutat.* vt contra πάγκακος, *omnino malus.* παγχαλέπος, *perdifficilis.* & à plural. παντολέων, *Pantaleon.*

Ab accuſatiuo ſingulari perpauca, νουνεχής, *prudens, mentis compos.* ἀνδράποδον, *captiuus, mancipium.*

A plur. vnum reperi, ἄτη ἄτας, *nocumentum, noxa, clades, detrimentum, odium calamitas exitium, error, culpa.* ἀτάσθαλος, *iniuſtus, impius, inhumanus dirus.* ἀτασθαλία, *ſuperbia, improbitas, peccatum delirium.*

VERBORVM COMPOSITIO.

Atque hoc quidem modo nomina componuntur. Verba verò vel in præſenti, vel in aoriſto, vel in futuro.

Cũ à Præsenti: ferè prior pars exit in ε, φέρω, *porto.* φερένικος, *Victor.* φερέοικος, *domiporta, testudo.* φερέπονος, *patiens laborum.* ἔχω, *habeo.* ἐχενηΐς, *pisciculi nomen, nauẽ retinens, Latini vocãt Remoram.* τρέχω, *curro, incurro.* τρεχέδειπνος, *qui captat prandia.* μένω, *maneo, duro, expecto.* Μενέλαος, Μενεπτόλεμος, *bellicosus, belli patiens.* ἕλκω, *traho.* ἑλκεχίτων, *cui vestis longa est.* ἄρχω, *incipio, sum author, princeps.* ἀρχέκακος, *author malignus.* ἐπιχαίρω, *lætor alienis malis, insulto, & in bonam partem.* ἐπιχαιρεκακία, *Gaudium ex alienis malis.* ἄγω, *duco, fero, affero.* ἀγέστρατος, *dux exercitus.* ἀγελείη, *prædatrix.*

Pauca habent ι, τέρπω, *delecto, demulceo.* τερπικέραυνος, *fulmine gaudens.* φυσῶ, *spiro, inflo.* φυσίγναθος, *buccas inflans, Epith. ranæ.* χαλῶ, *laxo, relaxo, dimitto, refero.* χαλίφρων, *mẽtẽ laxãs, desipiẽs.* οἰδέω, *tumeo, irascor.* Οἰδίπους, *tumidos pedes habens.* βλέπω, *intueor, respicio, video, specto, caueo.* βλεπιδαίμων, *tortis oculis intuens.*

Pauca enim ο, λειποτάκτης, *desertor aciei.* λειποψυχία, *exinanitio, animi deliquium.* μελλόνυμφος, *sponsus, uxorem ducturus.*

Syncope fit aliquando, μιαίνω, *fœdo, polluo.* μιαιφόνος, *cruentus, crudelis, homicida.* τανύω, *porrigo, extẽdo, traho.* τανύφυλλος, *habens longas frondes, vel folia lata.*

Rarò additur σ, ne multæ breues conueniant, φερέσβιος, *ferens vitam mortalibus, frugifer.*

Ταλάω ῶ, *audeo, suffero, tolero.* ταλαίπωρος, *miser, ærumnosus.* ὁ τὸ πένθος τλῶν, *qui dolorẽ tolerat.* at τλάω, *tolero.* Τληπόλεμος, *Tlepolemus Herculis filius à Sarpedone peremtus.*

In secundo aoristo est ε, ἔδακον, *momordi.* δακέθυμος, *mordax, molestus.* aliquando ι, ἔλαθον, *latuit, imprudenter fecit.* λαθιφθογγος, *vocem obliuisci faciens.* vt ὀψὲ, *sero, vesperi, tardè.* ὀψιμαθὴς, *sero studiosus.*

In futur. verò ι, πείθω πείσω, *persuadeo, bo.* Πεισίστρατος, δείσω, *timebo, metuam.* δεισιδαίμων, *religiosus, superstitiosus.* σείσω, *quatiam, vibrabo.* σεισίχθων, *terræ con-*

cussor. ἐρύσω, *traham, discerpam. & seruabo.* ἐρυσίπτολις, *vrbis seruatrix, & vrbis vastatrix.* σώσω, *saluabo, liberabo.* σωσίθεος, *à Deo seruatus.* κρύψω, *delitescam.* κρυψίνους, *dissimulator, astutus.* λύσω, *crimine liberabo, absoluam.* λυσιμελής, *soluens membra.* ὀλέσω, *perdam.* ὠλεσίκαρπος, *fructus perdens.* ο in ω, ob metrum. legitur tamen ἀκερσεκόμης, *intonsus.* à κέρσω Æolico, *tondebo, radam, deuorabo.*

Quæ fiunt à Circunflexis, aliquando longam vocalem vertunt in breuem. εὑρήσω, *inueniam, inuestigabo, eruam.* εὑρεσιεπής, *verborum inuentor, eloquens.* contra. δοκησίσοφος, *qui in speciem sibi sapiens videtur:* ἀρνησίθεος, *qui deos negat:* quæ longam retinent.

Quæ habent ι in penultima sumunt ο, μίξω, *miscebo.* μιξόθηρος, *semiferus.* μιξοβάρβαρος, *semibarbarus.* βρίθω βρίσω, *onero, grauo, deprimo.* βρισόμαχος, *bellicosus.*

Vnũ etiã υ δρύψω, *lacerabo vnguibus.* δρυψόπαις, *miserabilis. Phauorinus,* τὴν λαμύραν, οἱ δὲ ἁπαλόπαιδα *explicat.* Περσεφόνη, *Proserpina, &* περσέπολις, *euertẽs oppida,* videntur fieri à πέρσω, *perdam, diripiam, populabor.*

Nonnulla secundam partem à futuro ducunt primæ & secundæ grauit. quæ exeunt in ψ. vel ξ. τρίψω, *teram.* οἰκότριψ, *verna, seruus, vernaculus.* κλέψω, *furabor, fallam.* βοῦκλεψ, *fur boum.* νίψω, *lauabo, eluam.* χέρνιψ, *purgatio, manuum ablutio.* βλέψω, *videbo, intuebor.* κατῶβλεψ, *capite qui est in terram dimisso, silicernii.* τέξω, *pariam.* καλλίτεξ, *pulchrum partum edens.* ἐπίτεξ, *vicina partui.* Sic αἰγίλιψ. πος, *asper, præaltus.* à λείψω extrito ε, *relinquam.* Itaque miror quid Marullo in mentẽ venerit, vt pro crepidis carbatinis apud Catullum legeret crepidas cercolipas. Quod verbum ipse confinxit in eóque deceptus est. nam κερκόλιψ. πος. à λίπος, *pinguedo, unguentum,* duci non potest. Cuius etiã significatio Marullo repugnat. cum fiat à λείψω. vt αἰγίλιψ. Quamobrem dum

Poli

Politianum insectatur odio cæcus labitur. Athenæus hanc formam ducit à præt. pas. Sed significatio mihi hoc pati non videtur.

Cum pars posterior incipit à vocali, antecedens eliditur, φείδομαι, *parco, abstineo.* φείδιππος, *equis parcens.* ῥίψω, *proijciam, spargam.* ῥίψασπις, *qui abiecto scuto fugit.* ἔλιπον, *reliquit.* λιπανδρος, *infrequens.* λιφαιμος, *exanguis.*

Πέντε aliquando retinet ε, πεντεσύριγγος, *quinque fistularum.* πεντέκλινον, *quinque lectis instructus.* πεντέμηνος, *quinque menses natus.* aliquando vertit in α, πεντάκλινον, πεντάμηνος, πενταέτης, *quinquennis.*

Ἕξ, *sex.* accipit α, ἑξάκλινον, *sex lectus habens.* ἑξαέτης, & ἑξέτης, *sexennis.* ὀκτὼ, *octo.* ὀκτώπους, *octo pedum.* & ὀκτάπους vsitatius, εἰκοσιστάδιον, & εἰκοσαστάδιον, *viginti stadiorum.* εἰκοσάεδρος, *viginti basibus constans.* ἑκατὸν, *centum.* accipit τα, ἑκατόνταρχος, *Centurio.* ἑκατοντάχειρ, Æolicè ἑκατόγχειρ, *Centimanus.* Sic μυριόνταρχος, Æschylus, *qui præest militum millibus.*

Τριάκοντα & τεσσαράκοντα, *triginta, quadraginta,* & similia, cum ἔτος, *annus.* contrahuntur in ου Attice, τριακονταέτης, τριακοντούτης, *tricennalis.* τετταρακοντούτης, *quadragenarius.* ἑβδομηκοντούτης, *septuagenarius.* Fœminina in τις.

Ὀπισθὲ, *retro, ponè, post.* mutat ε in ο, ὀπισθόδομος, *ærarium Atheniensium.* ὀπισθοφόρος, *retroferens.*

Posterior Pars cōpositi significationē ostendit.

Nam actiua ferè fiunt à præt. medio, vel nominib. quæ à medio præter. ducuntur, λέλογα, *dixi.* ψευδολόγος, *mendax.* τέτοκα, *peperi.* πρωτοτόκος, *primipara.* τέτυπα, *percussi.* χαλκοτύπος, *faber ferrarius.* ἔσκαφα, *fodi.* φυτοσκάφος, *fossor, rusticus.*

Aliquando à præsenti, ποιῶ, *fingo.* λογοποιὸς, *orationum scriptor, item mendax, vaniloquus.* κρίνω, *iudico.* θεοκρίνης, *Deus iudicans.*

Quædam à tertia passiui præteriti, sed in της.

τίθειται, *positus sum.* νομοθέτης, *legislator.* ἀγωνοθέτης, *munerarius, qui munera certantibus largitur.* δέδεκται, *suscepit, admisit, probauit.* θεοδέκτης, *Theodectes.* κέκειται. *accusatus, indicatus est.* δικαιοκρίτης, *iustus index.*

Quæ passiuam habent significationem, ab eadem, sed in ος, δέδοται, *datus, concessus, est.* θεόδοτος, *à Deo datus.* πέπεμπται, *missus, ductus, vectus est.* θεόπεμπτος, *à Deo missus.* δεδίδακται, *doctus est.* αὐτοδίδακτος, *suo studio doctus.* θεοδίδακτος, *Diuinitus edoctus.* κέκριται, *indicatus est.* θεόκριτος, *diuino indicio electus:* non verô qui iudicat Deos. Itaque ipse Theocritus quomodo suum nomē pro Paride Dearum iudice in Fistula accipiat, alij iudicent.

Aliquando à secundo aoristo pass. in ης oxytonum, ἐτράφη, *nutritus, educatus est.* εὐτραφὴς, *pinguis, bene corpulentus.* ἐπάγη, *concretus est.* εὐπαγὴς, *munitus, bene compactus.* ἀλείφω ἠλίφη, *inungo.* νεηλιφής, *nuper illitus.*

Aliquādo mutatur tonus, πρωτοτόκος *primipara.* act. πρωτότοκος, *primogenitus.* pass. Sic λαοτρόφος, *nutriēs populum.* λαότροφος, *nutritus à populo.* λυκοκτόνος, *interfector luporum.* λυκόκτονος, *interfectus à lupo.* ξιφοκτόνος *gladio interficiens*, ξιφόκτονος, *gladio interfectus.*

A, Eυ, Δυς.

Maximum in compositione vsum præbent tres particulæ, A. Eυ, Δυς. prima priuat; aliquando etiam auget. secunda facilitatem & commoditatē, tertia difficultatem atque incommoditatem declarat.

A In ος Communia.

Ἄλογος, *expers rationis.* ἄνομος, *exlex.* ἄφοβος, *impauidus.* ἄκακος, *simplex.* ἄξυλος ὕλη, *nemorosa sylua.* & ἀχανὲς πέλαγος, *immensum pelagus, vastum.* poëtica.

Mutatur in η. λέκτρον, *lectus thalamus.* ἠλέκτρα, *Electra.* ὁ ἄγαμος, *calebs.* πέρας, *terminus, finis, extremitas, punctum.* ἤπειρος, *continens, id est, terra firma.* ἡ ἀπείρατος γῆ, *innauigabilis terra.*

IN ων. ἀπείρων, *magnus, infinitus.* ἀναίμων, *exanguis.*

Hic

Hic obseruandum nomina in *ικος.* si accipiant *α.* amittere *ικ.* *λογικὸς, rationalis, qui ratione vtitur. ἄλογος, irrationalis, stultus. μουσικος, musicus. ἄμουσος, inconcinnus, insulsus. τεχνικὸς, artificiosus artium peritus. ἄτεχνος, imperitus, arte carens. γραμματικος, Grammaticus. ἀγράμματος, illiteratus. αἰσθητικὸς, sensu præditus, sensibilis. ἀναίσθητος, insensibilis, sensu destitutus. ἁμαρτητικὸς, peccator, offensor. ἀναμάρτητος, insons, innocens, innoxius, integer. νοητικὸς, rationalis. ἀνόητος, stultus, crassus, indoctus, rudis, imprudens. καταληκτικὸς, pendulus, cui aliquid deest ad perfectionem. ἀκατάληκτος, cui nihil ad perfectionem deest in fine.*

Itaque voces illæ Ciceronis 8 ad Atticum. *ἀπολιτικώτατος, minimè ciuilis.* & *ἀστρατηγικώτατος, imperitissimus rei militaris,* deprauatæ mihi esse videntur. cùm analogiæ omnino repugnent. Nam ipsum Ciceronem hoc non vidisse dicere equidem non ausim. atque *ἀστράτηγητος* quidem dicitur. *ἀπολίτικος* verò, quod ego sciam, nemo Græcus dixit.

In *ης* & in *ις* communia.

Ἀηδὴς, iniucundus, molestus, acerbus, morosus. ἀκλεὴς, illaudatus, inglorius, ignobilis. ἀμαθὴς, indoctus, indocilis, stultus, rudis, imperitus. ἀκαλαῤῥείτης, amœnè, & quiete fluens. ἄχαρις, ingratus, sine gratia, insuauis, difficilis. ἄπολις, extorris, patria orbatus. ἄκικυς, infirmus.

IN *α.*

Fœminina absoluta. *λόγος, ratio, sermo. ἀλογία, rationis priuatio, absurditas, contemptus, maledictio. τροφὴ, nutrimentum. ἀτροφία, inedia, ieiunium. γνῶσις, cognitio, familiaritas, consilium, decretum. ἀγνωσία, ignorantia. κατάληψις, comprehensio, cognitio, adeptio. ἀκαταληψία, incomprehensibilitas. νοῦς, mens. ἄνοια, dementia. πρόνοια, prouisio, prouidentia. αἰδὼς, reuerentia, religio, maiestas, decus, verecundia. ἀναίδεια, impudentia, impudens audacia, improbitas.*

Quædam fiunt à secunda præter. perfect. pas-

siui, λέλουσαι, *lotus es.* ἀλουσία, *scabrities à non lauando, illuuies.* πεπαίδευσαι, *eruditus es.* παίδευσις, *eruditio.* ἀπαιδευσία, *procacitas linguæ, insolentia, ineptia, inscitia, immoderatio verborum.* Quidam ἀπαίδεια finxit à παιδεία, *disciplina.* quod à Græca analogia abhorret.

Et à tertia, ἤλπισται, *speratũ est.* ἀνελπιστία, *desperatio.* non ab ἐλπὶς, *spes.* μέμνηται, *meminit.* ἀμνηστία, *obliuio iniuriarum.* addito σ, non à μνήμη, *memoria, momentum.* ᾔσχυνται, *puduit.* ἀναισχυντία, *impudentia.* non ab αἰσχύνη, *infamia, pudor, verecundia, item dedecus.*

Quæ fiunt à verbis, sæpe in οσυνη, ἀφραίνω, *desipio, insanio.* ἀφροσύνη, *insipientia, vanitas.* ἀγνωμονέω, *iniquè ago, inimicè me gero.* ἀγνωμοσύνη, *iniquitas animi.* vt simplicia βρίθω, *onero, grauo.* βριθοσύνη, *grauitas.*

A, sequente vocali fere assumit ν, ἄνανδρος, *innupta, parum virilis.* ἀναίματος, *incruentus.* ἄνιππος, *sine equis, pedes.* ἀνόητος, *futilis, ineptus.* ἀνέλπιστος, *desperatus, præter spem.* poëtæ aliquando addunt alterum α, ἀναέλπτος: ἀναέξοδος, *deuius.* Hom. vtrunque addidit, ἀνάποινον, pro ἄποινον, *præmio carens.*

Aliquando nihil ἄοκνος, *impiger, accuratus.* ἄοικος, *extorris.* ἀόριστος, *interminatus.* ἄοζος, *ramosus, multa ligna comburens, Suidæ.*

Obseruaui prætereà nullum verbum cum α priuante, exire in ζω vel ζομαι, præter ἀλογεύομαι, *præter rationem versor.* quo Cicero vtitur ad Atticum, è veteribus verò, quod sciam, nemo. Itaque mihi suspectum videtur.

E Y.

Non aliter quàm α præponitur, εὔθυμος, *lætus.* εὔβοτος, *fertilis.* εὔλυτος, *solubilis.* εὐκλεὴς, *præclarus.* εὐρεὴς, *fluidus.* εὔελπις, *spem retinens, spe fretus.*

Fœm. absoluta ια, εὐθυμία, *lætitia, securitas.* εὐψυχία, *magnanimitas.* εὔνοια, *fauor.* εὐμάθεια, *docilitas.*

In οσυνη paucissima, εὐφροσύνη, *delectatio.* εὐγνωμοσύνη, *beneuolentia, æquitas animi, gratitudo.*

Poëtæ

Poëtæ ſæpe metri cauſa diphthongum diuidũt: *εὔξοος ἐΰξοος, politus. εὔζωνος ἐΰζωνος, benè cinctus, ſtrenuus miles. εὔδμητος ἐΰδμητος, benè fabricatus. εὐφρονέων ἐϋφρονέων, ſapiens, prudens, rectè ſentiens.*

Geminant etiam ſequentem conſonantem, vt ſyllaba longa fiat, *εὐμελίης ἐϋμμελίης, benè haſtatus, bellicoſus. εὐραφὴς ἐϋῤῥαφὴς, benè ſutus. εὔροος ἐΰῤῥοος, pulchrè fluens, meatum facilem præbens. εὔσελμος ἐΰσσελμος, pulchrum tabulatum habens, vel paginam.*

Aliquando vertunt ε in η, *εὔκομος ἠΰκομος, benè comatus, luxurians. εὐγένειος ἠϋγένειος, nobilis, generoſus.* vt εὖτε ἠΰτε, *quando, cum, dum, velut, ſicut.*

ΔΥΣ.

Præponitur quomodo δυ, *δύσκολος, moroſus, difficilis. δύστροπος, inexorabilis. δυσκρατὴς, intemperans. δύσερις, litigioſus, iurgator. δύσελπις, abiectæ ſpei. δύσερως, difficilis in amore.* Propriis, *δύσπαρις, infſtus.*

Sed aptiſſimè Verbalibus. *δύσκριτος, difficilis iudicatu. δυσανέφικτος, inperueſtigabilis. δυσπαρακολούθητος, obſcurus, quem difficilè quis aſſequi poteſt. δυσθεώρητος, difficilis contemplatu.*

Fœm. abſoluta in ια. *δυσφορία, tolerandi difficultas. δυσκρασία, diuerſa conſtitutio, mala temperies. δύσνοια, maleuolentia. δυσαριστοτόκεια, mulier optimum filium infeliciter enixa.*

Sed iam redeamus ad ο micron.

Attici vt docet Athenæus aliquando vertunt α in ο. *μαλάχη μολόχη, malua. ἄσταφις ὄσταφις, vua paſſa. πάρδαλις πόρδαλις, panthera cuius mas pardus dicitur. ἀστακὸς ὀστακός, cancri genus.*

Æolij. *πταρμὸς πτόρμος, ſternutatio. στρατὸς στρότος, exercitus. θρασέος θρόσεος, audax. σταλεὶς στολείς, miſſus.* τ in π. *ἄνω ὄνω, ſupra. ἀνέληται ὀνέληται, erexerit. ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, regreſſus eſt, ſe recepit, commigrauit, procul abſuit.*

Latinè δαμῷ domo. Punice Harag ὀργή, *ira.*

Talla tollo. Sarab sorbeo. Sic Iain οἶνος, *vinum,& potus ex hordeo confectus*. Har. ὄρος, *mons*. lalal ὀλολύζω, *cum clamore ploro, plaudo, clamito*. Carcon κρόκος crocum. μάρμαρος marmor.

E in o in præterit. med. λέγω, *dico*. λέλογα, *dixi*. πείθω, *suadeo*. πέποιθα, *suasi*. λείπω λέλοιπα, *linquo, liqui*.

In deriuatione. τρέμω τρομέω, *timeo, tremo*. δέμω δομέω, *ædifico, exstruo*. δρέμω, *curro*. παλινδρομέω, *recurro, remeo, recido, reciprocor*.

Latinè Pendo pondus pondero. θέρω torreo. σπένδω spondeo. nam veteres ἔσπενδον cum spondebant. Tego toga.

Æolij ω in o. cum ex impar. parisyllaba faciunt. ἔρως ἔρωτος, *amor*. ἔρος ἔρου. ἐξ ἔρον ἕντο, *desiderium edendi represserunt*. ἱδρώς. ἱδρῶτος. ἱδρῶτι. ἱδρῷ. Ιλ. ρ. ab ἱδρός. alij apocopen malunt. ab ἱδρῶτι, *sudor*.

Sic ὥρα ὄρα, *hora, tempus*. ὠτείλη ὀτέλλα, *vulnus cicatrix*. ἔστρωται ἐστόρωται, *stratum est*.

Sic poëtæ. εὐρύχωρος εὐρύχορος, *spaciosus, capax, amplus*. φυσίζωος φυσίζοος, *victum producens, viuificans*.

Homerus. ἴομεν, *eamus*. ἀγείρομεν, *congregemus*. ἐρύσσομεν, *trahamus*. & alia permulta. pro ἴωμεν. ἀγείρωμεν. ἐρύσωμεν. Sed potest esse modi enallage. Sic πωτῶμαι, *volo, volas*. ποτηνός, *volatus*. ποῖ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, *qua animo euolasti?*

Abundat initio. μοργνύω ὀμοργνύω. μόργνυμι & ὀμόργνυμι, *abstergo*. Punicè Rae ὁρῶ, *video, aspicio, spero, caueo, respicio*.

O Poëticè in secũda contractorũ additur ante ω, ὁρῶ ὁρόω, *video*. ὁρόων, *videns*. ἀντιόων, *aduersans*. ὀκριόωντο, *litigarũt, asperè congressi sunt*. κρεμόω, *suspendo*. Ιλ. η. ἠγορόωντο, *loquebantur*. Herodot. ἀλόω. Οδ. ε. imperatiuus pro ἀλῶ, ab ἀλάομαι, *erro, palor*. τρυγόωεν, *vindemiarẽt*. εὐχετόωμην, *gloriabar, supplicabam*: aliáque innumerabilia. post ω, ἀλωμένη ἀλωομένη, *quæ errat*. Dionys. πρὼν πρῶνας πρώονας, *collis, eminentia montis*. Homer.

Semel

Semel obſeruaui additum ι, γελοίων & γελοίωντες, Οδ. υ. pro ἐγέλων γελῶντες, *ridens, ridentes.*

In nominibus rarius, αὐτόχωνος αὐτοχόωνος, *per ſe fuſus.* φῶς φόως, *lumen.* θῶκος θόωκος, *locus, ſedes, concio.* γάλως γάλω γαλόω, γάλων γαλόων, *ſoror mariti.* ἄθως ἄθω ἀθόω, *mons Thraciæ.* τάλω ταλόω, *qui multas habet ærumnas: Phauorino.*

Semel ante ȣ, ȣ̃ ὄȣ, *cuius.* Ιλ. β. vt βοηθὸς βοηθόος, *adiutor.* Sic βεβολήαται pro ἐβέβληνται, Ionice cum epentheſi, *vulnerati ſunt.*

Latini eodem modo μνάω, ex quo μνῶμαι & μέμνημαι moneo: vt u breue, Ηρακλῆς Hercules, Ασκληπιὸς Æſculapius, Αλκμήνη Alcumena, Plaut.

Etruſce Caulis cauolo, Paulus Pauolo.

Bœoti, vt docet Heraclitus, ο micron præponunt υ pſilo, ὕλη ȣ̔́λη, *ſylua, materia, nutrimentum, & vrbis nomen.* ὕδωρ ȣ̔́δωρ, *aqua, & ſydus: Proclo.* cum tenui, ἐλήλυθα εἰλήλȣθα, *veni.* Æoles itidem, θυγάτηρ θȣγάτηρ, *filia.*

In fine etiam additur poëticè, ſed raro, Μίνως Μίνω Μίνωο, *Minoi.* τάλῶο, *miſero, ærumnoſo.* πετεῶο, Ανδρεγεῶο, *Androgeo.*

Ionum & Dorienſium more è quibuſdam nominibus eximitur, Ακȣσίλαος Ακȣσίλας, Αναξίλαος Αναξίλας, Μενέλαος Μενέλας, Πτερέλαος Πτερέλας, Νικόλαος Νικόλας, Λαοδίκη Λαδίκη, *Nomina ſunt propria.*

Latinè πύος pus, γένος genus & gens. Virgil. Trita Meliſphylla, pro μελισσόφυλλα, *herbæ genus.*

Æolij è pronominum genitiuis excludunt, ἐμȣ̃, reſolutione ἐμέο, paragoge ἐμεόθεν ἔμεθεν, *mei.* σοῦ σέο σεόθεν σέθεν, *tui.* οὗ ἕο ἑόθεν ἕθεν, *ſui.*

Huius generis ſunt, τίποτε τίπτε, *cur.* τίφθ' ȣ̔́τως ἕστητε τεθηπότες, *cur ſic ſtetiſtis ſtupentes.* λωτόεντα λωτεῦντα. quidam craſi è λωτόεντα, *loti ferax.* ἀποφθινύμενος ἀποφθίμενος, *interiens, moriens.*

Vt Latine ν...ος mors, Denono denuo, φ...

ορος, frater, fratris. nam significatio non est aliena.

Attice οἴομαι οἶμαι, ᾤομην ᾤμην, *putabam*. λούομαι λοῦμαι, *lauor*. ἐλουόμην ἐλούμην, λουόμενος λούμενος, *lotus*. Non tamen ἀπολοῦμαι, *peribo*, & ἀπολούμενος, *periturus*: quæ Athenæus & Lucianus in quibusdam indoctis sophistis exagitant. Sunt enim malè ominata ab ἀπόλλυμαι, *perdo, perdor, destruor*.

Poëticè ἀολλέες, ἄλλεες & ἄλες, Callim. *congregati, conferti*.

Sic ὑποβάλλειν ὑββάλλειν, *subijcio, suppono, substerno, suggero*. ἠγνοήκαμεν ἀγνήκαμες, *ignorauimus*. Æolice, θερειότατος θερείτατος, Aratus, *æstuosissimus, feruidissimus*.

O à Latinis initio aliquando additur, πλάγιος obliquus, Etrusci denuò detrahunt, bieco.

Præciditur, ὄνομα nomen, ὄπισθε post, ὀρούω ruo, ὀδοὺς, όντος dens, ὄραμνος ramus, ὀκέλλω cello.

Etrusce Officina fucina, Obscurus scuro, ὄρυζα oryza riso.

O in ι, κόνις cinis, ὄμβρος imber, πρόμος primus, ὅς is.

Π, π.

Post ν & μ, vt B pronunciatur vulgo, τὸν Παῦλον ton Baulon, *Paulum*. πέμπω pembo, *mitto*.

Æolij, vt docent Grammatici, nonnunquam mutant μ in π, ὄμματα ὄππατα, *oculi*. μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ, *mecū*. in cōpositione πεδὰ, μετέρχομαι πεδέρχομαι, *prætereo, appello tento, quæro*. μετάρσιος πεδάρσιος, *sublimis, volans*. μετεωριστὴς πεδαωριστὴς, *equus ferociens*. μετέωρος πέδηρος, *sublimis*.

Aliquando τ in π, στολὴ σπολὴ, *stola, amictus*. σταλεὶς σπολεὶς, *missus, pulsus*. τέτραπλαι πέτραπλαι, *conuersus est*. πέντε πέμπε, *quinque*. ex quo ἔχον πεμπώβολα χερσὶ, *habebant præ manibus verua in quinque cuspides diuisa*. στειλάμεναι σπελλάμεναι, *quæ miserunt*.

Cretenses, στάδιον σπάδιον, *studium*. Sic τέσσαρες πίσυρες, *quatuor*.

Sic

Sic Latinè στάχυς ſpica, ταῶς pauo, χρὼς, χρωτὸς corpus.

Etruſce Extinguo ſpengo. contra π in τ, σπουδὴ ſtudium.

Iidem Æolij φ in π, ἀμφὶ ἀμπὶ, *de, circum, cum, contra, per.* ἀμπίσχουσα, *induēs.* ἀμφιέσαι ἀμπέσαι, *induere.* Sic φανος πανὸς, *lāterna*, vn falot gall. ῥάφυς ῥάπυς rapum.

Latinè φοινίκεος puniceus, φοῖνιξ Pœnus, φαινόλης pænula, ἀφύη apua, φοβῶ, ex quo φοβοῦμαι paueo, πορφύρα purpura, Κεφαλὴ caput, γρῦπες gryphes, κάρφω carpo, σοφὸς ſapiens ſapio, φαῦλον pro vili, paulum paululum. φόρβος φορτίζω porto, φολὶς pellis. Punice Firdaus παράδεισος, *paradiſus, pomarium, hortus.* Farſach παρασάγγης, *menſura apud Perſas triginta ſtadia, vt ſentit Budæus, continens.* fiſtaq πιστάκιον, *piſtatium, genus fructus.* Falu πῶλος pullus. Safir σάπφειρος ſapphirus, iasf ἴασπις, *iaſpis.* Haref ἅρπω ἁρπάζω rapio. Etruſce la raffa. z enim cadit, vt σταλάζω ſtillo. Fitha Syriace, πείθω, *ſuadeo.*

Etruſce στρέφω ſtroppio, *verto, torqueo, moueo.* φύστη paſta, *maza in ſcypho coagitata maceratáq; è vino & polline.* φάγρος pagrus, *piſcis vorax & cos.*

Aduerbia quædam interrogatiua amiſſo π, & ſumpto aſpirato fiunt relatiua, & denuò præfixo ο, priſtinam vim recipiunt. πότε, *quando*, ὅτε, *qui*, ὁπότε, *quandoquidem.* ποῦ, *vbi.* οὗ, *cuius.* ὅπου, *vbi.* ποῖ, *alicubi.* οἷ, *qui.* ὅποι, *quò, vbi.* πῆ, *quomodo.* ᾗ, *cui.* ὅπῃ. πόθεν, *vnde.* ὅθεν, ὁπόθεν, *qua hora.* πηνίκα, *quando.* ἡνίκα, *quare.* ὁπηνίκα. Aliquando ſunt enclitica, ποτέ. ποῦ. ποι. πη. ποθέν.

Ad hanc formā dixit Aratus. ὁππῆμος. quod alij poëtæ ἦμος, *quando*, dicunt. itaque duriuſculum eſt.

Huc referri debent. πῶς, ὡς. ὅπως *quomodo.* ποῖος, *qualis.* οἷος. ὁποῖος. πόσος, *quantus.* ὅσος. ὁπόσος. πηλίκος, *quam ingens, quam potens.* ἡλίκος. ὁπηλίκος. Aratus ὁποσταίη à ποσταῖος. quod perrarum eſt, *quot in diebus.*

Quæ

Quædam ο tantum accipiũt. πότερος ὁπότερος, *uter.* ποσὸς ὁποσός, *uterlibet.* ποδαπὸς ὁποδαπός, *cuias.* Tametsi Latini ſuum Vter ex ὁτερος feciſſe videntur.

Π initio additur. τώχω πτώχω ψώχω, *tero, attenuo.*

Decidit. πήγανον ἤγανον, *ruta herba, & ſartago.* παλαιὸς ἀλαιός, *antiquus, ſenex, priſtinus.* Æſchyl. Sic πλατὺς latus.

Hiſpani quidem hoc ſæpiſſimè faciunt. Plenus lleno. Planus llano. Ploro lloro. πτῶμα tomo ruina Etruſc.

Æolicè geminatur & poëticè. ὅππως, *ut.* ὅππῃ, *ubi.* ὁππότερος, *uter.*

Latinè Iuppiter. reppulit. repperit. Contra πάππας papa. hoc eſt pater.

Abundat. ὀπτεύω ὀπιπτεύω, *video, aſpicio, obſeruo.* ἠνίπαπε pro ἤνιπεν. ab ἐνίπτω, *dico, increpo, maledictis inceſſo.* alij ab ἐνιπάπτω. eadem epentheſi.

Latinè vertitur ſæpe in B. ἀπὸ ab. ὅπου vbi. πυῤῥὸς burrus. ex quo buio Etruſce. R. in I. *Latinè fuluus, rutilus, oculis igneis.* vt Glarea ghiaia, Parpaio. πυῤῥίας byrria, *ſerpentis genus à colore igneo.* πόλεμος bellum. niſi eſt à Duellum.

Hiſpanicè Mancipium mancebo. iuuenis. Epiſcopus obiſpo. Syriace Carpas κάρπαϲος carbaſus.

In Ph. τρόπαιον trophæũ. ῥίπαια ὄρη Riphæi montes. Βόσπορος Boſphorus. caput. Etruſce capo. Gallicè *chef.* ca in che. vt Canis *chien.* non à κεφαλή.

P Ω.

Clarus & aſper eſt huius literæ ſonus. & balbis inimicus. qui in turturis gemitu exauditur. quæ idcirco Syris Tur. Latinis repetita ſyllaba dicitur turtur.

Attici mutant nonnunquam λ in ρ. κλίβανος κρίβανος, *teſtus, vel teſtum clibanus.* κεφαλαλγία κεφαλαργία, *capitis dolor.* ἄγγελος etiam ἄγγερος legitur in Heſychio, *nuntius, legatus.*

Lati

Latinè καιθήλιος cantherus. στλεγγὶς strigilis, ἀλωὰ area, ἀγὸρ aquila Æolicè, κάγχαλος gantaero, *facetus*. Etrusce.

Contra λείρια lilium, Hispanicè lirio: & forte μύρια mille, ἕλμινς, Æolicè Fελμινς vermis.

Etrusce Vlulare vrlare, Dactyli datteri, Lusciniola ruysenor, *rossignol*.

Punice Thelith τρίτος tertius, Sarbala σαράβαρα, *vestis Persica, tibialia*.

Lobas loba Hispan. Etrusce robba, λῶπος, *indumẽtum*. λωποδυτεῖν robbare, *vestem furor, spolio, prædor*. Azul azurro cæruleus.

Iidem Attici σ post ρ in alterum ρ, ἄρσην ἄῤῥην, *mas*. θαρσαλέος θαῤῥαλέος, *audens, ferox, audax*. ταρσὸς ταῤῥὸς, *quicquid expansam superficiem habet*. κόρση κόῤῥη, *tempus pars capitis*.

Sic μυσωτὸς, (nam μυττωτὸς Atticũ est) moretum quasi mosetum. ἔσω ex quo ἔσομαι ero, κέλης celer, πράσον porrum, τύρσις turris. Syriace Hesba herba. Sic è Fusiis, Valesiis, Furij, Valerij.

Æolij etiam vt scribit Herod. οὗτος οὗτορ, *hic*. ἵππος ἵππορ, *equus*. μάρτυς μάρτυρ, *testis*. Laconice ἀσκὸς ἀκκὸρ, *vter vtris, pellis in vtrem formata*. ἀδελφὸς ἀδελφὸρ, quod mendosè scribitur ἀδελφήρ, *frater*. πούς πὸρ, *pes*. τὶς τίρ, *quis*.

Latinè φόβος pauor, Labos Honos, labor honor, ἐντὸς inter intra.

P in deriuatis additur, σκῆπτρον, *sceptrum*. à σκήπτω, *fulmino, irruo, fingo*. ὦπται, *visum est*. ἔσοπτρον, *speculum*. κάτοπτρον, *idem*. ἤροται, *aratum est*. ἄροτρον, *aratrũ*. ἰδίω ἱδρόω, *sudo*. ἱδρὼς, *sudor*. ληστὴς, *latro*. ληστρικὸς, *Piraticus*. σπάνιος σπαριος, *rarus, paucus*. ἐλῶ ἐλάσω, *impello, saturo*. ἐλαστρῶ, *agito*. βοήσω βώσω, *vocabo*. Ionice βωστρῶ, *voco*. ἀκούω, *audio*. ἀκοὴ, *auditus*. ἀκροῶ ἀκροῶμαι, *audio*. καλῶ καλιστρῶ, *voco*. λήθω, *lateo*. λάθρα, *clam*. μάττω, *pinso, subigo*. μάκτρα, *vas in quo pinsitur farina*.

γων

γωνιά, Laconice γωνόρ, *angulus.*

Latinè κορίαννον coriandrum, πύθω putreo, τλάω tolero, φλέγω flagro, πρόσω prorsum, ἔξωθεν extra.

Etrusce Ballista balestra, Genista ginestra, Anas, anatis anitra, Hinnio hinnitus annitrire, Gummi gromma, ἔγκαυστον, *genus picturæ ab vrendo dictum.* inchiostro, Cælestis color cilestro, βῖκος bicchiere. Hispanicè Stella estrella. Gallicè Calendarium *calendrier*, Thesaurus *thresor.*

In compositione cùm posterior pars incipit à ρ, geminatur, πρόρριζος, *radicatus, cum radicibus.* πολύρρηνος, *ouis fœta.* βαθύρροος, *altifluus.* ἄρρητος, *nefarius, arcanus.* Legitur tamen καλλιρόη, *fons Atticus.* προρέειν, *profluere.* & multa poëtica, in quib. nō repetitur ρ, vt ἀμφίρυτος, *circumfluus.* ἄρηκτος, *incorruptus, inpenetrabilis.* Sic in incremētis, ῥίπτω ἔρριπτον, *proijcio, bam.* excipiūtur cōposita ab α, ἄρωστος, *sanus, robustus, fortis.*

Sic ὄ,ρα ὄρρα, *quodquidem.* παραλία παρραλία, *regio maritima.* ὀρὸς ὀρρὸς, *serum lactis.* βορέας βορρᾶς, *Boreas.*

Æolij ρ transponunt & geminant, ι mutato in ε, Πρίαμος, πέρραμος, *Priamus.* κόπρια κόπερρα, *stercus.* ἀλλότριος ἀλλότερρος, *alienus, ascititius.* ex quo alter, μέτριος μέτερρος, *mediocris, modestus.* cum duobus tenuibus.

Latinè Tera, poëtice terra. Serare, Etrus. serrare.

In quibusdam eliditur, αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος, *turpis, ior, issimus.* μακρὸς μηκίων μήκιστος, α in η, *longus, gior, gissimus.* δρύφρακτοι δρύφακτοι, *cācelli ex quercu facti.*

Dorice σκῆπτρον σκᾶπτον, *sceptrū.* ex quo σκηπτοῦχος βασιλεύς, *Rex sceptrifer.* μικρὸς μικκὸς, *paruus.* πρὸς προτὶ ποτί, *ad.* λέπαργος, ἀντὶ τοῦ λαπάραργος, ὁ ὄνος, *Taurus albi pili: item asinus, apud Nicandrum.* μαπέειν pro μαρπεῖν à μάρπτω, *capio.* 2. aor. ἔμαρπον, infi. μαρπεῖν, μαπεῖν, Ionice μαπέειν ἔμπροσθεν. Dor. ἔμποθεν.

Latinè Cerebrum cerebellum, Scalprum scalpellum, ἄρθρον artus, λέκτρον lectus. Forte etiam

ἀτὰρ at. μετρῶ metior, κέντρωνες centones. Punicè Zonar ζώνη zona.

Poëtæ etiam more Ionico tranſponunt ρ, κρατερὸς καρτερὸς, *fortis, patiens, validus, minax.* καρδία κραδίη, *cor.* δίφρος δείφος, *biga, ſedes, ſella.* βράδιστος βάρδιστος, *tardiſſimus.* ἀτραπητὸς ἀταρπητὸς, *via recta.* δρατὰ δαρτὰ, *facta.* ὀφιόσπαρτος ὀφιόσπρατος, *ſatus ſerpentibus.* τέταρτος τέτρατος, *quartus.*

In aoriſtis vt penultima corripiatur, ἔδαρκον ἔδρακον, *vidi, creui.* ἔπαρθον ἔπραθον, *perdidi, vaſtaui.* ἔδαρθον ἔδραθον, *dormiui.*

Sic ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, ex quo ἔρξω pro ῥέξω, *faciam, ſacrificabo, patrabo.* πεφαργμένος, *obturatus, vallatus.* ἐφάρξαντο, *ſepſerunt.* φαρκτὸν, *ſeptum.* à φράττω, *obturo, ſepio.* poëtice vel Bœotice, è quo farcio Latinum. κεκρύφαλον, *vitta, reticulum.* à κρύπτω, *abſcondo me, deliteſco.* & κεφαλή, *caput.* quaſi κρυπτοκέφαλον, *tegmen capitis.* πρόσω πόρσω. & Att. πόῤῥω, *lõgè, procul.*

Sic variatur βάτραχος βράταχος, *rana, & tumor ſub lingua pueris infeſtus.* βύρθακος βόρταχος βλίταχος, *idem.* Sic βραγχία βαραχνία. addito α, *branchia quibus piſces ſpirant, fauces.* νάρθηξ νάθραξ, *ferula, thyrſus, virgula.*

Latini in ſuis deriuatis R loco mutant. νεῦρον neruus. ἅρπαξ rapax. ἁρπάζω rapio. μορφὴ forma. καρκίνος cancer granchio Etruſce. ἑκάτερος vterque. τέρην tener. ῥὶν. ῥινὸς naris. Καρχηδὼν quaſi Καρδηχὼν Carthago. παῦροι parui, pro pauci. κρέας caro. στρωννύω ſterno. Περσιφόνη Proſerpina. κρίκος circus. ἀριστερὸς ſiniſter. κρίνω cerno. Nam qui iudicat cernere debet. ἔρση ros. ἄντικρυ contra.

Punice Rauh. pl. aruah αὖρα aura. Mertha μέτρον. Balaur βήρυλλος beryllus. Vard ῥόδον. vel Æolice βρόδον, *roſa.* Syriace Qerac ἄκρα arx. Etruſce rocca. & Iaraq ὠχρός, *pallidus, luteus.*

Sic Sippor paſſer. Biqr virgo. Darag gradus Mecar mercor Ert tera Elmara mulier.

Anbar

Anbar ambra Etrusce. Carmes cremesi. Azraq zorq Hispa. zarco & garco guercio. Guirnalda ghirlanda. Rizeq richeza. παρωνυχία pannareccio vel patareccio, *Latinè reduuia morbus.* Succidus subdicio. & sync. sozzo. Bornos sbernia. & bernusso. ἴασπις. δος. diaspro, *Iaspis.*

Aliæ etiam literæ sua sede mouentur. λακέρυζα κελάρυζα, *latrans, garrula.* τήγανον τάγηνον, *sartago.* ἀπειρέσιος ἀπερείσιος, *infinitus, immensus.* βάλσαμον βλάσαμον, *Balsamum.* Nicand. ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος, *horribilis, stupendus.* ἐκπαγλότατος pro ἐκπλαγώτατος, *mirificentissimus.* ab ἐξεπλάγην, *obstupui.* Ιλ. α. φάσγανον, *ensis.* à σφάττω, *iugulo, macto.* ὀθνεῖος, *externus, alienus.* à νόθος, *nothus.* λοιγός, *pernicies.* ab ὀλίγος, *paucus.* σκάλοψ, ἀσπάλαξ addito α, *talpa.* ἄοροι ὄαροι, *uxores.*

Sic Latinè κῦδος decus, χιτὼν tunica à Qetan Punico, vel Syriaco Qituna. ταχὺ cito, αὐλὼν vallis, τὲ &, ποθῶ opto, μῶν num, vt Etrusce Interim mente, νῆσσα anas, δηλέω ῶ lædo ψύλλα, Æol. πύλλα pulex, ἄκυλος ilicis glãs, σίαλος saliua, σκέπω, tego. σκοπῶ specio, speculor, specto, σφῶ vos, vt νῶ nos, ἐμὸς meus, σφέτερος vester, σφέτερον πατέρ' ὑμνείρυσαι, *vestrum patrem celebrantes carminibus.* vel à σφωΐτερος, σφάκελος fascis fasciculus, κάχληξ calculus, φλέγω fulgeo, ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, *flos autem auri fulget.* Pind. ἄρχω rego, ἀρχὸς rex regis, εἰλαπίνη epulum epulæ, εἰλαπινάζειν epulari. sic δύναμαι δύναμις dominor, dominatio. τρίτος τέρτος Æolice, & τρίτη τέρτα, ex quo tertius, ἔτι item, ποτὶ apud, Colurnus pro corulnus, ἀλίκα Æol. qualis.

Et forsitan μόνος omnis, nam significatio non aliena est, & λοπὰς, δος patella. Punice Sene ἔνος annus, Azca ἀξιῶ, *dignor.* Simca Syriace, σῆγμα, *litera nomen.* Soca coxa. sic Cast τόξον, *telum.*

Etrusce Cumulus colmo, Palus, dis padule, λαγὼν gallone, *Ilia, lateris cauitas, lũbus, scissura.* sic cosi,

hoc

hoc vel hocce cio, Illhic quello, Veſpertilio vipiſtrello, Agger aggerem argine. vt Spem ſpene, κικκαβὴ ciuecca, Etruſce ciuetta. Hiſpan. Miraculũ milagro, Parabola palabra, Obliuio oluido, Periculum peligro. Syriace tabo, Etruſce botta bufo.

Ρ Latinè videtur verti in D, κηρυκεῖον, Dor. καρυκεῖον caduceum, λαμπρὸς limpidus, contra Meridies pro medidies.

Etruſce Rarus rado, Quæro chiedo, πορφυρίτης porfido, *nigricans in modum purpuræ vt Porphyritis ficus, Plin.*

In L, βάκτρον baculus, ἀκρὸς aquilo. Syriace Parur parolo, vel paiuolo, vt Latinè Rarus rarulus dim. rallus, Ruber rubellum.

Etruſce Satur ſatollo, Peregrinus pellegrino. Hiſpanice Papyrus papel, Temperatus templado.

ΣΙΓΜΑ, Dorice ΣΑΝ.

Huius literæ ſonus inſuauis ſemper eſt habitus, cum tamen è conſonantibus nulla ſit crebrior. Itaque Euripidis verſiculus, ἔσωσά σ᾽ ὡς ἴσασιν, *ſeruaui te vt ſciunt.* ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocauit σίγματα Εὐελπίδου. Pindarus oden ἄσιγμον, *ſine ſigma*, edidiſſe fertur, & Poëta neſcio quis è tota Odyſſea exemiſſe omnia ſigmata.

Δ ob ſyncopen in σ, ᾔδειμεν ᾖσμεν, *ſcieramus.* Euripid. Hecuba ᾐδείτην ᾔστην, *ſcieerant duo.* Ariſtoph. Auibus. ᾔδειτε ᾖστε, *ſcieratis.* Sophocl. Colchis. ᾔδεσαν ᾖσαν, *ſciuerant.* Eurip. Rheſo. ſic fortè Latinè παιδίον puſio.

Laconicè θ in σ, θεὸς σιὸς, ex quo Σίβυλλα, σιο εἰ θεοῦ βουλή τις, *tanquam Dei conſilium.* & σίσυφος quaſi θεόσοφος, *in diuinis peritus, Theologus.* & τὼ σιὼ, *duo dij.* τὼ διοσκούρω, *Iouis duo filij Caſtor & Pollux.* Attice, Heſych. σιὸρ, *Deus.* θεῖος σεῖος, *diuinus.* ἀγαθὸς ἀγασὸς, *bonus.* πιθάκνη πισάκνα, *doliolum.* θαμινὰ σαμινὰ, *crebro.*

θέρμοι σέρμοι, *lupini.* θεῖν σεῖν, *currere.* Ionice βυθὸς βύσσος, *profundum, gurges, pars ima.* ex quo ἄβυσσος. Syriace Athon aſina, *Latinè, abyſſus, vorago.*

Etruſ. ἀριθμητικὴ ariſmetica, *Arithmetica.* θεῖος, zio, *diuinus, patruus, auunculus.* πάθος vel ἐμπάθεια, *affectus, commotio.* pazia, θήκη zecca, vbi percutitur moneta. Hiſp. ἐρέβινθος, *cicer.* garuanço. Syr. Pitha peza pezo, Thana zana & zaino, nam ea litera ſono ad S proximè accedit.

Dorienſes in primis plur. omnium modorum ν in ς, τύπτομες, *verberamus.* λέγομες, *dicimus.* εἵρπομες, *ſerpebamus.* Cretenſes ἦν ἦς, *erat.* αἰὲν αἰὲς, *ſemper.* μὲν μὲς, *quidem.* καλὴν καλὰς, *pulchram.* σοφὸν σοφάς, *ſapientem.* Latinè πλέον plus, πρὶν prius.

Æolij in infin. inflexor. ν in ς, νοεῖν νόεις, *intelligere.* φιλεῖν φίλεις, *amare.* γελᾶν γέλαις, *ridere.* πεινᾶν πείναις, *eſurire.* ὑψοῦν ὕψοις, *tollere.*

In nomin. quintæ, δελφὶν δελφὶς, *delphinus.* ῥὶν ῥὶς, *naris.* μὴν μεὶς, *menſis.* poëtice. Megarenſes vertunt τ in ς, τὰ, σὰ id eſt τινὰ, *quædam.* vt σαμὰν, pro τινὰ μὲν, *quædam vero.* ex quo ἄσσα & ἄσσα, Attice ἄττα, *quæcunque, quæ:* ἤγουν ἅτινα. ἄττα verò pro τινὰ vel ποτὲ, *aliquãdo.* vt πηνίκ' ἄττα, *ecquando.* τῆτες, *hoc anno.* Doric. σᾶτες, Ariſtoph. interpres. Cyprij σίβολε pro τὶ βούλει, *quid vis.* Heſych.

Latinè ὀστέον os oſſis, ῥητίνη reſina, ἄρκτος vrſus extrito κ. Sic Tentus fartus, recentiores tenſus farſus. Sic Merto, Pulto, merſo, pulſo.

In deriuatione, ἐνιαυτὸς ἐνιαύσιος, *annus.* μίλητος μιλήσιος, *Mileſius.* Etruſce Sorptus, vt hauſtus ſorſo.

Z etiam in σ, Nam veteres dicebant, ζμίλη, *ſcalpellum, calum.* ἴζμεν, *ſcimus.* ζμῶσαι, *ferire, flagris examinare.* ζμικρόν, *puſillum.* ζμῆγμα, *medicamentum ad tergendum, ſmegma.* ζμάραγδος, *ſmaragdus.* ζεσαι, *abſuraſſe.* quæ nunc ſcribuntur cum σ, σμύρνα ζμύρνα, *myrrha.*

Puni

Punice Mezeg *μίσγω, misceo.* Zera ſero.

Tarentini, hoc eſt Itali magnæ Græciæ, verba in ζω barytona per duo σ pronunciant, *σαλπίζω σαλπίσσω, tubis cano, clango.* λακτίζω λακτίσσω, *calcitro, calco.* φράζω φράσσω, *dico, diſſero, eloquor, ſibilo, explodo.* quod Corinna Bœotice dixit φράττω. συρίζω συρίσσω, & Attice συρίττω, *fiſtula cano.*

Latinè μύζω muſſo. Sic Plautus Atticiſſat, Siciliciſſat, ex ἀττικίζει, σικελίζει, vel σικελικίζει. Terent. πατρίζω patriſſo, πιτίζω pitiſſo.

Æolij πτ præeunte breui vocali vertunt in duo σ, ἐμπίπτω ἐμπίσσω, *inuado, irruo.* ὄπτω ὄσσω, *reſpicio.* ex quo ὀσσόμενος, *intuens.* Homero familiare, πέπτω ex quo πέψω πέσσω, & Attice πέττω, *coquo, concoquo, maturo, pinſo.* non tamen τύπτω τύσσω, cũ υ longũ ſit.

Huc referatur κόψυφος, κόσσυφος, & κόττυφος, π cõuerſo in ς, *merula.* vt πταρνύω. ex quo πτάρνυμαι ſternuo.

Σ initio additur plenioris ſoni gratia. φῶ φάζω σφάζω, *iugulo, macto, immolo.* μέρδω σμέρδω, *video, oculos obuerto.* μῶ σμῶ, *quæro.* μήχω σμήχω, *abſtergo.* Sic μῦς σμῦς, *mus.* μυδρὸς σμυδρός, *candens ferrum.* quæ è priſcis auctoribus citat Heſychius.

Veteres Latini, vt docet Feſtus. dicebant ſtlites ſtlatũ ſtlocum: quæ nũc dicimus. lites latũ locum.

Latinè γρύτη ſcruta. ἀκίς. ἀκίδος ſagitta. εἰ ſi. ἐμμὶ ſum. Hiſpanice vmbra ſombra. Vmbella ſombrero. Etruſce μανία ſmania, *furor, inſania.*

Contra Ionice & Æolice tollitur. σμίλαξ μίλαξ, *hedera qua coronabantur poëtæ.* σμικρὸς μικρός, *paruus, humilis.* σιπύα ἰπύα, *arca panaria.* σμυκτὴρ μυκτήρ, *naris.* σμύραινα μύραινα muræna. σκεδάζω κεδάζω, *diſſipo, diſperdo.* σμάραγδος μάραγδος, *ſmaragdus:* poët. σφὶν φὶν, *ſibi.* ob metrum. Sic Σκάμανδρος Κάμανδρος, *fluuius Troiæ.* Sic Cyprij ἄγανα pro σαγήνη, *ſagena, rete piſcatorium.*

Latinè σφάλλω fallo. σμύρνα myrrha. σφενδόνη funda

ψηλαφῶ Æolice σπαλαφῶ palpo. ϛέγω tego. διδάσκομαι disco. Sic è Casmilla, camillam facit Virgilius.

In medio additur. θέμις θέμιδος θέμιστος, *ius, fas, munus.* θεμίστιος, *iustus.* θεστεύω, *Vaticinor, ius dico, leges fero.* πρεσβύτατος πρεσβύστατος, *natu maximus.* Nicand. ʃ Latinè At ast. Cadit. μαστεύω ματεύω, *inquiro, affecto, peto.* ὄπιθεν, *retro.* Ὀδυσεύς, *Ulysses.*

Lacones Argiui. Pamphylij. & Eretrienses σ eximere solent. pro quo aspiratum sufficiunt. μῶσα μῶά, *musa.* μυσικὴ μωϊκά, *Musica.* πᾶσα πᾶά, *omnis.* βυσόα βοῦα, *boum custos.* ποιῆσαι ποιῆαι, *fecisse.* εὖ σοι. εὖ οἷ, *bene tibi sit, Euoe.* quæ est bacchantium acclamatio. vnum in vsu cõmuni relictum est. σῦς ὗς sus.

Latini contrà aspiratum sæpe vertunt in S. ὑπὸ sub. ὑπὲρ super, supra. ἓξ sex. ἑπτὰ septem. ἱδρὼς sudor. ἕδος sedes. ἑκυρὸς ἑκυρὰ, socer socrus, ὕλη sylua, ἡμι semi, ἅλς sal, salum, ἕρπω serpo, ἅλλομαι salio salto, ἕρπυλλος serpyllum, οὗ sui, ἓ se. ὑάδες suculæ, Gellius.

Cretenses & Megarenses addunt in fine, οἴκαδε οἴκαδες, *ad domum.* ἄγε ἄγες, *duc, age.* φέρε φρὲς syncope, *fer.*

Huc referri debent, σχὲς, *tene.* ἐπίσχες, *intende.* à σχέω, *habeo, teneo.* σπές, ἐνίσπες, *refer, memora.* à σπέω, Imperatiui cum paragoge σ, vel à σχῆμι σπῆμι.

Ælius Dionysius duo addit, οἶσθα οἶσθας, *nosti.* ἦσθα ἦσθας, *eras.* quæ quidem ipse nunquam me legisse memini.

Poëticè contra in fine aduerb. metri causa exteritur, πολλάκι, *sæpe.* δηθάκι, *sæpius.* πλειστάκι, *sæpissimè, sæpenumero.* τοσαυτάκι, *toties.* χωρὶς, *seorsum separatim.* λίκριφι, *obliquè.* quæ omnia vsitate exeunt in ς. veteres Latini in versu elidebant s, *Versibu' quos olim Fauni vatésque canebant.*

Οὕτω sequente vocali accipit ς, οὕτως ἔχει, *sic habet.* non tamen apud Iones. Herod. οὕτω ἀπετέως, *sic*

faci

facilè, citra negotium. sic μέχρις οὗ. μέχρι τούτου, *donec vsque quo.* aliquando etiam ἄχρι & ἄχρις, *vsque, donec, prorsus.*

Æolij è nominib. primæ parisyll. tollunt ς. ὁ Ἀρχύτας. ὁ Πυθαγόρας. ὁ Ὑβραγόρας. ὁ Ἀρχύτα. ὁ Πυθαγόρα. ὁ Ὑβραγόρα. cum tenui: *Nomina virorum.*

Sic in contractis è gen. & vocat ὁ Σωκράτης. τοῦ Σωκράτου. τοῦ Ἀριστοφάνου. ὦ Σώκρατε. ὦ Ἀριστόφανε. sic Latini Archyta. Pelia. Hermagora. Anchisa. Chærea. Byrria. ô Sophocle, ô Ænea, ô Pericle.

Contra Græci Latinis in A masculinis addunt ς, Sylla ὁ Σύλλας, Catilina ὁ Κατιλίνας, Fimbria ὁ Φιμβρίας.

Dorienses dicunt ὁ pro ὅς, *qui.* sic ὅτις pro ὅστις, *quicūque.* Κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσὶ, Οδ. ε. *audi rex quicūq; sis.*

In deriuatis aliquando desideratur, ἔγνωσται, *notum est.* γνωτὸς, *cōsanguineus, familiaris.* ἄγνωτος, *ignotus.* ἀλλόγνωτος, *alibi notus.* dicitur etiam γνωστὸς, sed alia significatione, *nam est notus amicus, dilucidus.* λύεσται, *perfectum est.* ἀνλύυτος, *inefficax, irritus.* δυσεξλύυτος, *inenodabilis.* ἔρασται, *amauit.* ἐρατὸς, *amabilis, blandus.* contra ἐραστὴς, *amator, studiosus.* σέσωται, *seruatus est.* ἄσωτος, pro ἄσωστος, *prodigus, insatiabilis.* & σωτὴρ, *cōseruator, vindex, liberator.* cōtra τὰ σῶστρα, *præmia salutis.*

In quibusdam abundat, ὤρχησται, *saltauit.* ὀρχηστὴς, *saltator.* ὀρχήστρα, *locus in theatro in quo Scenici actiones suas referebant, item vbi senatores sua habebant subsellia.* μέμνηται, *meminit.* ἀμνηστία, *obliuio.* κεχήρωται, *vastatus & orbatus est.* χηρωστὴς, *qui succedit in hæreditate viro viduo.* κέχρηται, *vsus est.* χρηστικὸς, *vtendi peritus.* χρηστήριον, *oraculum.*

In medio geminatur Æolicè & poëticè metri causa post breuem vocalem, ὀπίσω ὀπίσσω, *postea.* σεύω ἔσσευα ἐσσεύοντο, *Pello fugo, fugaui, pellebātur.* ὄμοσον ὄμοσσον, *iura.* ἐκάλεσα ἐκάλεσσα, *vocaui.* ἐγέλασα, *risi.* ἐτέλεσα, *perfeci.* ἔνασα ἔνασσα, *habitaui.* ἱλασσάμενος, *placās.*

καλέσσαι, *vocare.* μέσσον μέσον, *medium.* τόσσον, *tantum.* ὅσσον, *quantum.* τοσσοῦτον, *tantum.* ποσὶ ποσσίν, *pedibus.* ἐσσείοντο, *mouebantur.* ὑποσσείω, *ſuccutio.* περισσαίνω, *applaudo, adulor.* ἔσσομαι ἔσομαι, *ero.* ἐπισσείησιν. Ιλ. δ. *tendat, quatiat, concutiat, intendat.*

S à Latinis antiquis geminabatur, quoties media vocalium longarum, vel ſubiecta longis eſſet: cauſſæ, caſſus, diuiſſiones Quint. Cadit, τιθασσὸς τιθασός, *manſuetus, mitis, cicur.* Syriace Buæ βύσσος byſſus. contrà πτισσάνη ptiſana.

Σ Latinè aliquando vertitur in C. πρασιὰ porca. Etruſce prace. Varro à Porriciendo. σὺν cum con. συμφέρω confero. βάρις barca. quaſi barſa, *nauigium.*

Syriace Siphra cifra, Auza oca anſer. Gallicè, ſimus *camus,* ſorba cormes, B in M, vt *Samedy* ſabbati dies. ſalzana, & ſalſitia ſalſiccia Etruſ. Mauruſia marocco.

Vt in G, βλαισὸς valgus pro valſus. Punice Caſſer ſcacciare, vel ſtiacciare frangere.

Laconice quidem dicitur ἀκκὸρ pro ἀσκὸς, σ in κ, & in fine ρ, *pellis in vtrem formata, vrna, follis.*

ΤΑΥ.

Poſt ν vulgo pronunciatur vt D, τὸν τόνον ton donon, *tenſionem, tenorem.* ἀντλῶ andlo, *exhaurio ſentinam, exantlo, & antlo.*

Attici σ ob ſoni inſuauitatem vertunt in τ, quod tamen faciendum cum iudicio, ne in iudicium vocemur à Luciano, γλῶσσα γλῶττα, *lingua.* τέσσαρα τέτταρα, *quatuor.* σήμερον τήμερον, *hodie.* φυλάσσω φυλάττω, *custodio.*

Θάλαττα, *mare.* πίττα, *pix.* ματτααλία, *Maſſilia.* Θετταλία, *Theſſalia.* & alia multa, potius Bœotica ſunt, quàm Attica.

Ante alterum τ more vetuſto, ἑστία ἑττία, *focus, ara, penates.* ἔστακαν ἔττακαν, Heſych. *ſteterunt.*

Dorienſes etiã, ſed parcius, σὺ τὺ tu, σὸς τεὸς tuus,

εἴκοσι εἴκατι viginti, *εἰσὶν ἐντὶ* sunt, & Æolice *εὔτι*, *sunt.* *τέσσαρες τέτορες, τέσσαρα τέτορα, quatuor. τέτορ᾽ ἥβων, quatuor annis.* Bœoti, *ἴσω ἴττω, sciat.* Latinè *ὡς* vt, *τόσα* tot, *μυρσίνη* myrtus.

κ in τ Dorice, *κεῖνος τῆνος, ille. ἐκ τῶν ἐτήνων, ex quibus, ex illis.*

Etrusce fasciculus fastello, marculus martello, *βόσκημα* forte bestia, *κυψέλη τυψέλη, alueare, vasis vel mensuræ species.* sic Schiauo schiacciare, Etrusce Istiauo istiacciare.

Initio Ionice & Dorice in articulis subiunct. abundare solet, præter *ὅς, ἥ, ut. οὗ τοῦ, ᾧ τῷ, ὃν τόν. ἧς τῆς, τῇ, τήν. ὃ τὸ, τοῦ, τῷ, τό, qui, quæ, quod, cuius, cui, quē, quā, &c.*

Sic *ἅμα θαμὰ, simul, vna. θαμειὸς, frequens. θαμίζω, frequento. αὔσιον ταὔσιον τηὔσιον, inanem.* Hom. *τῆτες, τῷ ἔτει*, vt Hispanice Ogano, Etrusce vguanno, hoc anno.

Quædam aduerbia cum *ἀνταποδοτικὰ, seu relatiua* sunt, accipiunt *τ, ὅτε, τότε, cum, tum. ἡνίκα τηνίκα, quando, tum, iam. ἕως τέως, quousque, quamdiu. ἦμος τῆμος, quam, quando, tum.* & *τημοῦτος, tunc. ὡς τώς, vt, sic. ὄφρα τόφρα, interim, aliquando.*

Huc referatur, *ὅσος τόσος, quantus, quicunque.* & *τοσοῦτος, tantus. οἷος τοῖος, hic talis.* & *τοιοῦτος, ἡλίκος, qualis. τηλίκος* & *τηλικοῦτος, tantus, tam senex.*

Cyprij & veteres Attici τ interiicere solent nominibus & verbis, *πόλις πτόλις, vrbs. πόλεμος πτόλεμος, bellum. πόρθος πτόρθος, ramus, stirps, germen. ἀνύω ἀνύτω, expedio, perfungor. ἀρύω ἀρύτω, traho, haurio.* ex quo *ἀρύταινα, cyathus. κλέπω*, quo veteres Latini vsi sunt, *κλέπτω, furor, fallo.* sic *κύπτω, perpendeo. κόπτω, cado, percutio. τύπτω, verbero.* pro *κύπω, κόπω, τύπω. πέκω* pecto. sic identidem, pro idem.

Hoc modo tria illa nomina in obliquis accipiunt τ, *νὺξ νυκτὸς, nox. ἄναξ ἄνακτος, rex.* ex quo *ἀνακτόρειον, templum, palatium. γάλαξ*, vel vsitate *γάλα*

γάλακτος, *lac.* ſic Latinè à Lino linteus. Macedones pro ἐρινύσι, dicunt ἀραντίσιν, *furijs.* Heſych.

Cadit aliquando, τήγανον ἤγανον, *ſartago.* Ionic. ἄρκτος, *vrſus.* ἄρκιος, *Septentrionalis.* πόρτις πόρις, *vitula.* Lycoph. Zeres πόῤῥις. τέτταρα τέταρτος, *quatuor.* ſic Latinè πτέρνα perna, τέττα tata, *vox minoris ad maiorem.*

Geminatur Æolice & poëtice, ὅτι ὅττι, poëtice ὅττι, *quod.* Latini poëtæ, littus, rettulit, quottidie, littera.

Etruſce Batuo batto, μάταιος matto, ματαιότης matteza, Verutum verretta, Brutus brutto.

Τ Latinè in B, λίτρα libra, τέρετρον terebra, τριττὺς tribus, vnde tribuo.

Forte etiam in R, χατέω careo, vt Patricida parricida, πόρτις πόῤῥις.

Additur in fine à Latinis, τρέμει tremit, βρέμει fremit. Punice Au aut.

Υ ψιλὸν, Æolice ὖμ.

Pronunciandum vt V Gallicum, vel vt qui nidorẽ naribus auide hauriunt, quod Ariſtophanes vno verſiculo feſtiuiſſimè imitatus eſt in Pluto.

ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ.

Latini quidem in V fere vertunt, φῦκος fucus, fruges à φρύγω, *torreo, frigo.* Priſcianus, τρυτάνη trutina, κόλυμβος columbus, μύλλος mullus, κυρτὸς curtus, τύρβη turba, βότρυς botrus, μύτιλος mutilus, λύω luo, ῥυτὴ ruta, ὕδος, Æolice ὕδος, ex quo vdus, σπήλυγξ, γος ſpelunca.

Ι in υ raro, τριφάλεια τρυφάλεια, *galea quæ tres habet criſtas.* ἀμφικτιὼν ἀμφικτυὼν, *qui circum circa habitat.* Syriace Celifa κέλυφος, *cortex exterior, putamen, teſta.*

Α etiam raro, τέσσαρες πίσυρες, *quatuor.* σάρκες σύρκες, *carnes.* Æolice. vt γλάφω γλύφω, *fodio, ſcalpo.* Latinè ἀγκύλος vncus.

Punice faza φύζα, *fuga, timor.* Taf, Etruſce tuffo, ταρβῶ turbor, τάρβος perturbatio. ſic Labor lubri

bricus, Calco conculco, Salto exuito.

Æolij ο sæpe mutant in υ, ὄνομα ὄνυμα, *nomen.* ὀνυμαίνω, *nominatim voco.* quod in compositis fit communiter, ἐπώνυμος, *eiusdem nominis, gentilis.* ὁμώνυμος, *nomine conueniens.* καλινδοῦμαι κυλινδοῦμαι, *versor, assiduus sum.* ἀσσότερον ἀσσύτερον, *propius.* ἀγορὰ ἄγυρις, *nundinæ.* ὅμοιος ὕμοιος, *similis.* ὀμφαλὸς ὔμφαλος vmbilicus, μόγις μύγις, *vix, ægrè.* Eustath. addit ὄπλιος ὕπλιος, & cõmuniter ὕπλιος, *supinus.* τροφαλὶς τρυφαλὶς, *serum, caseus.* ἄποθεν ἄπυθεν, *longè.* ἀπέστροφον ἀπυστρόπεον, *auertebam.* Hesych. Acheronte Acherunte veteres. Freto fretu Lucret.

Latinè νομάδες Numidæ, βολβὸς bulbus, vt in fine θεὸς Deus, δόλος dolus, ἄντρον antrum. Quidam πολύχρους pulcher, Πολυξένη Pulyxena veteres.

Ω in υ aliquando. χελώνη, *testudo, genus nummismatis.* χελυώνη, *labiũ.* ἀμύμων, ἢ, οῦ ἄμωμος, *laudabilis.*

Υ Æolice & Ionice facit epenthesin. sed tenui spiritu. ἔκηλος εὔκηλος, *securus, pacificus, quietus.* ὅρος οὖρος, *meta, limes.* ὅλος οὖλος, *totus, integer.* εὖνις, *orbata, viduata.* ab εἷς. ἑνός, *vnus.* ἄρηκτος αὔρηκτος, *infractus.* ταλαύεργος, *fortis, audax.* à τάλας, *miser.* & ῥίν, *naris.* ἴαχεν ἴαυχεν, *resonuit.* φάσκω φαύσκω. & cum ρ φραύσκω. ex quo πιφαύσκω, *existimo, fateor.* γηθέω Dor. γαθέω gaudeo. ἀρύω haurio. μάπηλος caupo. nis. L in N. μαπηλεύω cauponor. Syriace Thama θαυμάζω, *miror.* Thema θαῦμα, *miraculum, visu mira, res noua.*

Poëtice ἀχέων ἀχεύων, *tristis, dolens.* ἀτὰρ αὐτάρ, *At, ast, si, quando.* ἐδένησεν ἐδεύησεν, *indiguit.* Οδ. ν. δέομαι δεύομαι, *indigeo, rogo, supplico.* ἐπιδεὴς ἐπιδευής, *deficiens, indigus.*

Cretenses. ἔα εὔα, *sine.* ἔαζον εὔαζον, *finiro.* ἀέλλαι αὔελλαι, *ventorum turbines.* ἀίδετος, *obscurus, inuisibilis.* ab α & εἴδω, *video.* ἀόρατος, *Inuisus, non spectabilis.* Huius generis sunt. ναὸς ναῦος, *nauis.* ἀὼς αὔως, *aurora.* ἀὴρ αυὴρ, *aer, aura, caligo.*

Verbis in εω & αω Dorienses veteres addunt υ. βυσσοδομέω βυσσοδομεύω, *profunde cogito, molior aliquid.* ἀμφιπολέω ἀμφιπολεύω, *complector, oberro.* ζητέω ζητεύω, *indago, capto, peto.* ἡνιοχέω ἡνιοχεύω, *aurigor.* οἰνοχοέω οἰνοχοεύω, *ministro pocula.* ψάω ψαύω, *tango.* χράω χραύω, *ferio, exulcero, item scalpo, & appropinquo:* ἐλάω ἐλαύω. & epenthesi ἐλαύνω, *accommodo, commodo, prædico.*

Cretenses multis detracto λ addunt υ. ἀλκυὼν αὐκύων, *alcyone.* ἀλκὴ αὐκὰ, *subsidium, præsidium, remedium.* ἄλσος αὖσος, *nemus, saltus, lucus, hortus.* θέλγεσθαι θεύγεσθαι, *demulceri, oblectari.* sic forte Toral. Etrusce Altouaglia. nam R & L inter se cognata. Gallice Alter *autre.* sic poëtæ exempto υ. sufficiunt υ. ἀγαυὸς ἀγαυὸς, *pulcher, splendidus, clarus.* ἀνίαχος αὐίαχος, *resonans, tumultuosus.* Sic καυάξαις Hesiod. pro κατάξαις à κατάγνυμι. detracto τ. *confringeres.*

Iones o micro sæpe addunt υ. κόρος κοῦρος, *filius, puer, Iuuenis, mas, germens, ramus.* ὄρος οὖρος, *mons.* ὀρεὺς οὐρεὺς, *mulus, mula.* οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο pro ὀρέας, *mulas quidem primum inuasit.* ὄα οὖα. *sorba, fructus.* νόσος νοῦσος, *morbus.* κολεὸς κουλεὸς, *vagina, culeus.* πολὺς, πολύ, πουλὺς, πουλὺ, *multus.* Πολυδάμας Πουλυδάμας. Ne mihi Pulydamas. sic Virg. Vpilio pro opilio. vt si scriberetur ου. πολύπους, *multipes, piscis, & tuberculum in nare præter naturam.* Attice πούλυπος. Ionice & Dorice πώλυπος. -veluti, Balbinum Polypus Agnæ. θουρὸς, *impetuosus, libidinosus,* à θορῶ, *terreor. salio, curro.* ὀλοὸς poëtice οὐλοὸς, *perniciosus, teter.* ὀλομένη οὐλομένη, *pestifera, noxia.* ὄλυμπος οὔλυμπος, *Olympus, mons Thessaliæ.*

In quibusdã verbis deriuata facit. πλήθω πληθύω, *plenus sum, farcio, intumesco.* ἔπω ἐπύω. & mutato ε in η. ἠπύω. Dorice ἀπύω, *Iubeo. clamo.*

Latine V sæpe accedit presertim pro denso spiritu ἑσπέρος vesper. ἐλετοὶ Velia ἑστία Vesta. εἵλω voluo vtrunque à Vale Punico.

Sine denso. οἶνος vinum. κλεὶς. κλᾴξ Dorice. clauis. ἐμῶ vomo. ἔμετος vomitus. ἰξὸς viscum. χόω cauo & vacuo. χεία cauus. ἰταλὸς vitulus & Italia. λεῖος leuis. αἰὼν æuum. εἴδω video. ἔαρ ἦρ ver. ἐαρινὸς ἠρινὸς vernus. ὔλω valeo. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, & rectè *vale, & magnum gaudere*. εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. ὠὸν ouum. οἶς ouis. δῖος diuus. βιῶ viuo. βοῦς. βοὸς bos bouis. κόραξ coruus. ἶν ἰνὸς vena. ἶς ἰνὸς vis. ἄορνος Auernus. λοέω vel λούω lauo. ὠνὴ venum, ex quo veneo & vendo. ἐσθὴς vestis. κεραὸς ceruus. ἐλαία & ἐλάα oliua. ἐννέα nouem. Δᾶος Dauus. λαιὸς læuus. σκαιὸς Scæuola. πρόγονος priuignus. νέος nouus. ἴον viola. pro via. νικῶ vinco. metath. ἄντης Æol. vetus.

Sed hæc omnia melius ex digamma Æolico intelligi possunt. de quo in Accentibus dicemus.

Syriace ghera litigare. contendere. Etrusce gara & guerra. ghisa latus. modus guisa. gastar guastada. phiala ὦκα auaccio.

In compositis à πους, *pes*. poëticè υ aliquando cadit. ἀελλόπους ἀέλλοπος, *velox*. ἄρτιπος, *valens pedibus*. δίπον, *bipes*. τρίπον, *tripes*. τέτραπον, *quadripes*.

Sic αὖλαξ. κος. ἄλοξ. κος, *sulcus*. βαθεῖαν ἄλοκα, *profundum sulcum*. διὰ φρενὸς καρπούμενος, *profundum sulcum in animo possident*. Æschylus ex quo ἀλοκίζω, *sulco, aro*.

Latinè παῦρον parum. παυρόν περ parumper.

Cretenses pro ἄρκευθος ἄργετος, *iuniperus*. αἰγὰρ οὖν. pro εἴθε. αἴγαρον, *vtinam enim*. Bœoti οὐ πείθομαι ὀπίττομαι. *non credo*. Hesych.

Latinè υ aliquando in α. κύων. κυνὸς canis. μυδάω madeo. κυψέλη capsa capsula. γένυς gena. τρύπανον trapano. Etrusce κύλιξ. κος calix, λύγος laqueus. Hispanicè succutere sacudir.

In O, νὺξ nox, μύλη mola.

In E, ῥυμὸς remus, ῥυμουλκῶ remulco.

In œ, λάγυνον lagœna. vt δύο, poëticè δοιοί.

Duo

Duo υυ in vnum contrahuntur, ταχὺ & ὑποπτικὸς, ταχύποπτος, *ſuſpicioſus*. Ariſtotel.

Φ f.

Craſſius & quaſi ſpumoſius pronunciandum quàm F Latinum. Quod in Fundani nomine à Græculo teſte pronunciato, qui tamen Romanus videri volebat, animaduertit ac deriſit Cicero, vt oſtendit Quintilianus.

Pœni etiam retinent hanc pronunciationem, Fone φόνος, *cædes, homicidium*. Fene φένω, hoc eſt φονεύω, *interficio, damno capite.*

B aliquando in φ, ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, *abunde ſuppeditans, copioſus*. ςροβῶ ςρέφω, *tumultuor, verſo, exploro, torqueo, verto*. βρέμω fremo, βασκαίνω faſcino, βάσκανος faſcinator.

Punice Gibben κυφὸς gibbus, Barra foras. Etruſc. Sibilus zufolo, Bubulcus bifolco. ſic à Bubone buffone, vt σκώπτω, *cauillor, illudor, irrideo, facetijs vtor.* ἀπὸ τῶ σκώπτων. σκώψ *auis eſt ex noctuarũ genere. Pli. li. 10.*

Cõtra φ in B, σφίν ſibi, φρύγες Bruges apud priſcos.

Æolice θ abit in φ, θλίβω φλίβω, *comprimo, frango, altero, ſtringo*. ex quo φλίψεται, *teret*. Hom. θῆρες φῆρες, *feræ*. φηρσὶν ὀρεσκώοισι, *feris montanis*. Latinè feræ. Atticæ θλᾶν φλᾶν, *frangere, tundere*. ſic ψαθυρὸς, ψαφαρός, *fragilis, ſqualore obſitus.*

Latinè θύρα foris fores, θεῶ fio, ex quo ſuffio, θυμιᾶν fumare & fumus.

Iidem Æolij χ vertunt in φ, αὐχένα αὐφένα, *ceruicem, fauces, iugulum, collum*. Quod Hiſpani in multis Punicis verbis faciunt, quæ in ſuam linguam traduxerunt. Alchaiat alfaiate, ſarcinator. Alchilel alfilel calamiſtrum, Alchorg alforias, hippopera.

Sic ex ἔχις, *vipera*. factum eſt ὄφις, *ſerpens*. ex ἰσχὶς ἰσφυς, *lumbus*. κόψιχος κόψυφος, *merula*.

Latinè φ in V conſonantem, φύσκα veſica, νιφὰς nix, niuis, σφῶ vos, quaſi nifis, fos. Syriace Of auis.

Con

Contra Punice Neu νέφος nubes, Vag facies.

Pro φ ponitur aliquando aspiratio, φαύω αὔω, *ſicco, areſacio, accendo.* Vt Hiſpani pro F ſæpiſſimè addunt aſpirationem, Harina, Harto, Hedor, Hermoſo, Heruor, Hongo, Hormiga, Humo, Hurto, pro farina, fartus, fœtor, formoſus, feruor, fungus, formica, fumus, furtum. ſic φεῦ heu Latinis.

Φ in verbo φημὶ decidit, ἠμὶ, *dico.* Aor. ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην ἔφης, ἔφη, *dixi, dixiſti, dixit.* Ex quo ἦν δ' ἐγὼ, *inquam ego.* & ἦ δ' ὅς, *qui dixit.* in dialogis vſitatiſſima.

Φ Latinè in F, nam Ph Latini veteres ignorabant, φύλλον folium, φρύγες fruges Ennius. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, fui, fuiſti, fuit. Athenæus Februarium, ἀπὸ τῶν καταχθονίων φόβων, *à ſubterraneis timoribus.* quaſi φοβερὸν, *terribile,* ducit.

X Ĩ

Vulgo pronunciatur vt Ch Gallicum, quod exiſtit in quibuſdam verbis Etruſcis, πρόχυτη, *genus vaſis, primitiæ, aqua quæ in aurem victimæ fundebatur.* prochyta Procida inſula. χῖος ſcio, *chius.* τρίχες, *capilli.* treccie. dicitur tamen σχίζα ſcheggia, vt ſi ſcriberetur ſqeggia, *ſcheda, rima.*

Ipſe lenius pronunciandum exiſtimo, vt octauam literam Hebræorum, quod veteres oſtendũt in νῶχος, ἀχιτόφελ, πάσχα, quæ in ſua lingua ſcribuntur ea litera, quæ vocatur Heth, & duplicis aſpirationis vim habet.

Quinetiam Lah eſt Græcè λείχω, *lingo.* quod hac litera ſcribitur. & Helbana χαλβάνη, *Galbanum.* Χ in Ch, βραχίων brachium.

Latini χ in V conſonantem, cuius ſonus non multum diſſidet ab F. (Nam Galli dicunt pro Seruo *ſerf,* pro Ceruo *cerf.*) βραχὺς breuis, μαλάχη malua, quaſi brefis, malfa, qui pronunciandi mos Germanis familiaris eſt.

X initio aliquando decidit, χλιαρὸς, *tepidus.* λιαρὸς, *callidus, temperatus.* χλιαίνομαι λιαίνομαι, *tepesco, concalesco.* vt χλαῖνα læna, *uestis hyemalis, toga.* & forsitan χαμαὶ humi, quasi chumi, ex quo humus, vt è χάζω, *concedo, euito.* fit ἅζω, *colo, veneror.* secundum Eustathium. μέναιχμοι Menæhmi, Plauto. ὀχῶ, & Æol. Fοχῶ veho, χάω, *hio.* ex quo χάος, *chaos, confusio.* χάσμα, *hiatus, rictus.*

X aliquando in G, ἄγχω ango, χαλβάνη galbanum, ὄνυξ, ὄνυχος vnguis.

In C, σικχὸς siccus, ὄρχη orca, λόχος locus. nã λόχος Homero locũ insidiis accommodatum significat.

Cadit in medio, ἀράχνης araneus.

Ψ Ι

Æolij soluunt in πς, πέλοψ πέλοπς. *Pelops.* κύκλωψ κύκλωπς, *Cyclops.* quos Latini imitantur.

Iidẽ initio literas transponũt, ψέλλιον σπέλλιον, *armilla.* ψαλὶς σπάλις spilla Etrusc. ψύλλα σπύλλα pulex.

Contra coalescit è πς. ὀπίσω. syncope. apocope. & trope. ἄψ, *retro, rursus, à tergo, posthac, post, postea.*

Sic σφὲ metathesi φσέ. & Dorice ψέ. ex quo ipse. ipsa. ipsum.

Cadit initio. ψάμαθος ἄμαθος, *arena, & littus, Homero.*

Latinè vertitur aliquando in bs. ὄψον obsonium. ἄψυρτος Absyrtus. ἀψίνθιον absinthium.

Ω ΜΕΓΑ.

Quomodo esset pronunciandum, diximus in o micro.

Fit Dorice ex οε. ὁ ἐγώ. ὢ γὼ, *ego qui.* Theoc. Idyl. 2. ὁ ἐξ ὢξ, *qui ex.* ὁ ἕτερος ὥτερος, *alter.* τὸ ἔνδυμα. Attice τοὔνδυμα, *amictus.* Dorice τὤνδυμα. sic Marci pueri. Publij pueri. marcipores publipores. nam o est u breue. è duobꝰ οο. θερμοόδων θερμώδων, *nomẽ fluminis.*

Ionice & Dorice ex οα. βόαξ βῶξ, *Box, piscis.* ὁ Ἄδωνις ὤδωνις, *Adonis.* τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, *palla*

mulie

muliebris. τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα, *statua, imago, exemplar.* & τῷ ἀγάλματι τὠγάλματι τοῦ Ἀπόλλωνος. τὼ 'πόλλωνος, *Apollinis.* Call. τὸ ἀπό. τὠπό, *quod* ἀ. ὁ ἄνθρωπος ὤνθρωπος, *homo.* ὁ ἄειστος ὤειστος, *optimus.* Æolice cum tenui. nam Ionice diceretur ὤειστος. vt ὁ ἄλλος ὤλλος, *alius.* Latinè coago cogo coagito cogito.

Iones etiam ex οη. βοήσω βώσω, *clamabo.* νοήσω νώσω, *intelligam.* ἐννοησάμενος ἐννωσάμενος, *recordatus, meditatus.* νοήθητι νώθητι, *cogita.* βοηθεῖν βωθεῖν, *iuuare.* τὸ ἥμισυ τωμισὺ, *dimidiũ.* ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα octoginta.

Sic è νη priuante particula & ὀδοὺς, *Dens.* νηοδὸς νωδός, *edentulus.* νη & ὄνομα. νηόνυμος νώνυμος, *obscurus, ignobilis.*

Poëtæ in circunflexis secundæ mutant α in ω. ἡβάω ἡβώω, *pubesco.* εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, *vtinã sic pubescerem.* δράω δρώω, *facio.* ζάω ζώω, *viuo.* μνοινάω μνοινώω, *Gestio, destino, propono.*

Bœotice, vt docẽt Grammatici. ἀρχόμενος ὠρχμενος, *incipiens.* ἄειστος ὤειστος, *optimus.* Latine ἀρῶ & ἀρῶμαι oro.

Punice Ba βῶ. ex quo βαίνω, *eo.* Qittan cottone.

In grauitonis poëtice vertitur ε in ω & fiunt circunflexa secundæ. τρέπω τρωπάω ῶ, *verto.* νέμω νωμάω ῶ, *diuido.* στρέφω στρωφάω ῶ, *verto.* τρέχω τρωχάω ῶ, *curro.*

Sic πλέω πλώω, *nauigo.* sed grauitonum. & ῥέω secundum quosdam ῥώω, *fluo.*

Η in ω propter sonum pleniorem. πτήσσω πτώσσω, *formido.* ψήχω ψώχω, *rado, stringo, permulceo.* ῥήγνυμι, *frango.* ἔρρωγα, *fractus, ruptus.* ῥωγαλέος, *riminosus, lacer.* ῥωχμός, *rima, hiatus.* συνοχέω συνώχηκα. συνωχηκώς. συνώχωκα, *simul vectus.* κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, *curui, in pectus compressi.* οἴχω οἰχήσω ᾤχηκα & ᾤχωκα, *recedo, recedam, recessi.* μεμέληκε vel μεμόληκε μέμβλωκε, cum epenthesi β, *venit, profectus est, iuit.* παρμέμβλωκεν. Ιλ. δ. *presto fuit.* quidam addunt πέπλωκα, à

πεδῶ, *ligo, vincio.* πεπέδηκα, syncope & trope πέπτωκα, *cecidi.*

Sic μαιῆτις Ion. μαιῶτις, *Mæotis palus.* communiter, ἀρηγὸς ἀρωγός, *defensor, vindex.* Latine πρηνὴς pronus, ἢν io.

Attici in nominibus tertiæ mutant ο in ω, & α purum in ε, λαὸς λεὼς, *populus.* ναὸς νεὼς, *templum.* κάλος κάλως, *rudens, funis quo velum trahitur.* Non mutant tonum nisi in duobus, λαγὸς λαγῶς, *lepus.* ὄρφος ὀρφῶς, *cernua piscis, orphus.* quidam addunt ταῶς, *pauo.* Athen. scribendum dicit λαγώς ὀρφώς.

Sic δοτὴρ δωτὴρ, *dator.* θεοὶ δωτῆρες ἐάων, *Dij datores bonorum.* πότης πώτης, *potor, potator.* πόμα πῶμα, *potus.* Nicander, ἔκπωμα communiter, *cyathus, poculum.*

Poëtæ in verbis tertiæ contractorum mutant ο in ω, δόω δώω, δώομεν, *do, damus.* Ιλ. η. χόω χώω, *facio irasci, peruium reddo, molesto.* σόω σώω, *seruo, abscondo.* ex quo fit σώζω, *libero, custodio.* vt μύω μύζω, *claudo, occulto, nicto.* Latini μόρα mora, *fructus.*

Dorienses ο in ω, ὄρος ὦρος, *mons.* κόρος κῶρος, *filius, puer.* πολύπους πώλυπος, *polypus.* πολέομαι πωλέομαι, *reseco.* πωλεύμενοι. Οδ. β. γόνατα γώνατα, *genua.*

Huc pertinet δόμα δῶμα, *domus.* Διόνυσος Διώνυσος, *Dionysius.*

Ionice δεῦρο δεῦρω, *huc.* Æolice ὅσσα ὤσσα, *quæ.* ὅμοιος ὤμοιος, *similis.* vt supra ὕμοιος, vt alia sit natio.

Quædam in compositione ο mutant in ω, ὄνυξ, *vnguis.* πολυώνυξ, *vnguibus numerosus.* ἐξώνυξ, *vnguibus carens.* ὀρύσσω, *fodio, obruo.* διώρυξ, *fossa per muros.* κατώρυξ, *defossus altius.* τυμβωρύχος, *spoliator mortuorũ.* φρεωρύχος, *fossor puteorum.* τοιχωρύχος, *fur nocturnus, effractor parietis.* at τυμβορύχης, φρεορύχης, τοιχορύχης, quia sequitur syllaba positione longa. ὄνομα, *nomẽ.* ἐπώνυμος, *gentilis, eiusdẽ nominis.* ἀνώνυμος, *sine nomine.* πολυώνυμος, *multis nominibus vocatus.* secundum ο in υ. ὄρος, *mons.* ἀκρώρεια, *iugum montis.* ὀβολός, *obolus.*

τριω

τριώβολον, *tres oboli.* ὀβελός *veru.* πεμπώβολον, *veru quinquepartitum.* ὄλλω, *pereo.* ἀπώλεια, *perditio, abolitio.* ἐξώλης, *perditus, exitiosus.* ὀμνῦ, *iuro.* ἀπώμοτον, *vetitum, abiuratum.* ὁρκώμοτος, *quod iureiurando pollicemur.* ἀντωμοσία, *iusiurandum de calumnia ex parte rei: vt* διωμοσία *ex parte actoris.* ὀφθαλμός, *oculus.* ἐπώφθαλμον, *inoculatum.* στοὰ, *porticus.* πρόστῳον, *vestibulum.* στωϊκός, *Stoicus.* ὀδύνη, *dolor, cruciatus.* ἐπώδυνος, *dolorē inferens.* ὄροφος, *culmen tectorum.* διώροφος, *habens duo culmina, vel tabulata.* τριώροφος, *habens tres contignationes*: cum breuis syllaba antecedit, alioqui χρυσόροφος, *domus lacunaribus aureis.* ὑψόροφος, *excelsus.* αὐτόροφος, *seipsum contegens per o micron.*

Sic ὄλεθρος, *strages, cædes.* ἀνώλεθρος, *expers interitus, immortalis.* ἐπώλεθρος, *exitio proximus.* at ψυχόλεθρος, *pernicies animarum.* ἀνθρωπολέθρος, *homicida.* γηροβοσκός, *senum nutritor.* γηροκόμος, *senum curator.* sequentibus duabus consonantibus, γηροκτόνος, *senum interfector.* γηροτρόφος, *senum nutritor.* στόμα, *os.* diminut. στωμύλος, *multiloquus, facundus, dicax, facetus.*

ΑΥ Dorice in ω, αὖλαξ ὦλαξ, αὔλακα ὦλκα, *sulcus, sulcum.*

Ionice τραῦμα τρῶμα, *vulnus.* Latinè Plaustrum plostrum, Claudius Clodius, Punice Baucal βαύκαλις, *vas ad refrigerandum.* boccale, τραῦλος *balbus.* apud nos troglio, Claustrū chiostro, Audio odo.

Sic ου Ionice & Dorice in ω: οὐκοῦν ὦν, *igitur certè.* γοῦν γῶν, *quidem, quippe.* βοῦν βῶν, *bouem.* βουσὶ βωσὶ, *bobus.* σάου σάω, *serua.* Dorice οὐρανὸς ὠρανὸς, *cœlum.* δοῦλος δῶλος, *seruus.* βουλὴ βωλὰ, *consilium.* λουτρὸν λωτρὸν, *balneum, lauacrum.* λουτροχόος λωτροχόος, *Balneator.* μοῦσα μῶσα, *Musa.* λιποῦσα λιπῶσα, *quæ relinquit.* ὁρῶσα ὁρῶσα, *quæ videt.* λαλοῦσα λαλῶσα, *quæ loquitur.* sic δυώδεκα, metathesi δούδεκα δώδεκα, *duodecim.*

Attici veteres aliquādo ω interponūt, ἀφεῖκα ἀφέωκα, διῄρημαι, *diuisi, diuisus sum.* εἶθα εἴωθα & ἔωθα, *consue…*

Ω ſyncope aliquando tollitur, ὀπίσωθεν ὄπιθεν, *retro, ponè.* προσώθεν πρόσθεν, *elonginquo, coram.* πρώιω πρῳὼ, & Dorice πρᾶν, *paulo ante.*

Et poëticè ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν, *vtrinque.* κυνώτερον κύντερον, *impudentius.*

Latinè κορώνη cornix, X additur vt μήτρα matrix, ἀλώπηξ vulpes. nam Æolice additur digamma, Ϝαλώπαξ.

Ω in v, φῶρ, ϕὸς fur. Syriace Mot muto moueo.

De Diphthongis.

E diphthongis duæ recte pronunciantur, αυ au, ευ eu, vt apud Latinos audio, Eurus.

Reliquæ perperam: nam vulgo inter αι & ε: ει, οι, η, υι, ι, υ, nullum diſcrimen exiſtit. Quod omnino abſurdum eſt. Nos coniecturas & rationes noſtras natiuæ pronunciationis quibus nitamur in medium proferemus. Dionyſius enim de his nihil omnino ſcribit, cùm ſingulas literas diligenter ſit perſecutus.

Αι, Latinè Æ.

Pronuncianda, vt ai raptim, vt qui eiulat. Theocrit. Id. τ. νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἶ αἶ, *nunc hiacynthe profer tuas litteras, & amplius heu, heu.* Quæ eſt vox eiulantis, atque eadem prima Αἴαντος ſyllaba, quam hyacinthi foliis inſculptam fuiſſe poëtæ fabulantur. Eſt præterea particula apud Pœnos male ominantis & minantis, Vai, Græcis οὐαὶ, Etruſcis guai, *Væh.*

Cum itaque ſoni naturales, vt lugentium, ridentium, ſuſpirantium nunquam varientur, quis non videat pronunciandum ai, quæ vox lamentationi aptiſſima eſt, à neminéque nõ agnoſcitur?

Quinetiam Καῖσαρ, *Cæſar.* in vetuſtiſſimis Arabum libris ſcribitur Caiſar, atque hoc modo ab omnibus pronunciatur, vt Latinè Αἴας Aiax, Μαῖα Maia. Poſtremo Quintilian. docet Græcos αι

ſem

ſemper pronunciare per a & i.

Hoc recepto, quod meo quidem iudicio infirmari non poteſt, facile erit in aliis rationem reperire. tametſi, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι, *multi ſunt in Arcadia homines qui glandibus veſcuntur.* Quod præſertim inuentis frugibus nõ humanum eſt, ſed ſuillum. Hæc tamen dicimus, non vt è vulgi ore hunc morem deprauatũ extorqueamus (facilius enim Herculi clauam) ſed vt ingenioſis veram rationem, ſi poſſit fieri, oſtendamus.

Ει itaque, eſt ei cito expreſſum, θεῖος theios, *diuinus, item patruus.* εἶα eia.

Οι oi, vt hoi Hebræorum, οἴμοι, *hei mihi.* oime Etruſ. Τροία Troia, biſyllabum vtrunque, vt Troia gaza, triſyllabum.

Ου vt *ou* Gallicum, οὗτος houtos, *hic.*

Omnes diphthongi aliqua interiectione exprimi poſſunt, αι ai eiulantis, αυ hau, ει hei, ευ heu, οι oi Etruſce, vt ου ou.

Fit ex αϊ, πάϊς παῖς, *puer.* Sic apud Varr. Phaëton Phæton, ſed duriuſcule. errant qui putant à Virgil. æripedem pro aëripide ſcribi, cùm expreſſerit χαλκόποδα, *æripidem.*

Η Ionice & poëtice in fine nominum quorundam mutatur in αι, addito etiam α, νίκη νικαία, *victoria.* ἀλκὴ ἀλκαία, *ſubſidium, vires, robur.* ἀκτὴ ἀκταία, *ora maritima, littoralis.* προνομὴ, *pabulum, paſcua.* προνομαία, *proboſcis elephanti.* εὐνὴ, *lectus.* εὐναία, *ſtrata lecti.* φώκη, *vitulus marinus, phoca.* φωκαία, *ciuitas Ioniæ.* σελήνη σεληναία, *luna.* καλάμη καλαμαία, *calamus, ſtipula & locuſtæ genus in ſtipulis naſcentis.* vel η, ἀρχὴ ἀρχαίη, *initium, principium item magiſtratus.* ἀνάγκη ἀναγκαίη, *neceſſitas, fatum.* Ἀθήνη Ἀθηναίη, *Minerua.* γαλήνη γαληναίη, *tranquillitas.*

Æolice μιμνήσκω μιμναίσκω, *commemoro.* θνήσκω θναίσκω, *morior.* ἡμίονος αἰμίονος, *ſemiaſinus, mulus*

Ησίοδος Αἰσίοδος, *Hesiodus.* νὴ ναί, *na, sanè, ita.* vt poëtice χρησιμῶ χραισμῶ, *iuuo, auxilior, prosum.*

Attici in verbis poëticis αει contrahunt in αι, φαείνω φαίνω, *claro, declaro, ostendo, indico, accuso, reum ago.* ἀείρω αἴρω, *tollo.* ἀεικίζω αἰκίζω, *contumelia afficio, crucio.* sic Hom. ἀείρας αἴρας, *tollens.* sic Δηάειρα Δαῖρα, *Proserpina.*

Dorienses in penultima verborum, ει in αι, φθείρω φθαίρω, *corrumpo, vexo, infesto, perdo.* κτείνω κταίνω, *occido.* Sic εἶκε αἶκα, *sicuti.* εἴθε αἴθε, *vtinam.* κύπειρον κύπαιρον, *iuncus quadratus, cyperus.* Cretes ὄνειρος ὤναιρος, ο in α, *somnium.* βλητὴ βλαιτὴ Laconice, *attonitus.* Æoles φησὶ φαισί, *dicunt.* Latini σκηνὴ scæna. sic forte εἰκὸς æquus Latinè, ex quo ἐπιείκεια æquitas.

Additur in hoc verbo, κραίνω κραιαίνω, *perago, exequor, perficio, adsum, impleo, præsum, impero.*

Cadit, αἰγυπιὸς γὺψ, γυπός, *vultur.* vt Etrusce, Æramen rame, Ærugo ruggine.

Diuiditur propter metrũ, δαΐς δαΐς, *conuiuiũ ingeniosè exstructũ.* Latini aulaï, aquaï, terraï, frugiferaï.

Eliditur, ὅσαι ἡμέραι, *quot dies.* ὁσημέραι, *quotidie, semper.* βούλομαι ἐγώ, *volo ego.*

Fit Attice ex α articuli, & iota nominis, τὰ ἱμάτια θαμάτια, *vestimenta.*

Αι aliquãdo in E breue, ἔλαιον oleum, ἐλαία olea, βεβαιῶ vouco. & in I breue. βασκαίνω fascino.

A Υ.

Fit ex αε, ἀέξω αὔξω, *augeo, intendo, amplifico.* & soluitur. αὐσταλέος ἀϋσταλέος, *squalidus.* εἶκεν ἀϋσταλέος, *si vtique macie confectus.* Od. τ. contra ἀΐω αὔειν. Ιλ. λ. pro ἤϋε, *clamo, inclamo, dico, exuro, diffundo.* mutatur aliquando α in η, γραῦς γρηῦς, *anus, vetula. pellicula in lacte concreto.*

E I.

Fit è duobus εε, vt Δημοσθένεες Δημοσθένεις, ποίεε ποίει, *fac.*

Fœmi

Fœminina in η, Ionice producuntur aliquando in εια, Πηνελόπη Penelope, Πηνελόπεια Penelopea. κολώνη κολώνεια, *collis, columna, mons.* ἐρήμη ἐρήμεια, *solitaria.*

Æolij η in ει, Πηλεὺς Πείλευς, *Peleus.* Νηρεὺς Νείρευς, *Nereus.* πένης πένεις, *pauper.* paroxytona. Attici κηρύλος κείρυλος, *carylus auis: halcionum mas.*

Bœoti, vt docet Heraclides, nunquam vtuntur η in sua natura, sed mutant in ει, τίθημι τίθειμι, *pono.* κίρνημι κίρνειμι, *misceo.* ἵστημι ἵστειμι, *sto.* ἠμὶ & ἦμι, εἰμὶ, *sum.* & εἶμι, *eo.* τέθηκα τέθεικα, *posui.* Quæ tria in communem vsum peruenerunt ἥρωες εἵρωες, *herois.*

Prisci Attici οι in ει, δυοῖν δυεῖν, *duarum.* Thucyd. ποῖος πεῖος, *qualis.* οἴκοι οἴκει, *domi.* Eust. In vno ευ in ει, ἐλεύθω, *venio.* εἰλείθυια, pro ἐλεύθεια, *Lucina.*

Nomina composita ab ἦθος, *domicilium, natale solum, sedes, item vultus, mos, indoles.* κέρδος, *lucrum.* παθεῖν, *pati.* μαθεῖν, *discere.* in penultima habent ει, cum tono in tertia à fine. Et eadem ι tantum cum acuto in penultima, ἀήθεια, ἀηθία, *nouitas insolentia.* φιλοκέρδεια φιλοκερδία, *cupiditas lucri, auaritia.* εὐπάθεια εὐπαθία, *bona corporis habitudo, oblectatio, voluptas.* εὐμάθεια εὐμαθία, *docilitas, acumē ingenij.* & alia pauca. ὠφέλεια ὠφελία, *vtilitas, profectus, emolumentū.* εὐμάρεια εὐμαρία, *facilitas, procliuitas, clementia.* εὐφυΐα εὐφύεια, *bona indoles, ingenij dexteritas.* Alexis, εὐτυχία εὐτύχεια, *bona fortuna.* Soph. In omnibus vsitatius est ι. vt ἀμαθία, *ignorantia, imperitia.* οἰκωφελία, *priuata frugalitas.* κοινωφελία, *publica vtilitas.* cum ι tantum.

Quæ ducuntur à mascu. in ης, vt præcipit Theodorus, in εια proparoxytona, εὐγενὴς, *generosus.* εὐγένεια, ἀσθενὴς, *infirmus, infirmitas.* ἀσθένεια.

Ionice autem cum iota paroxytona, εὐγενία. ἀσθενία.

Nomina quæ ducūtur à verbis in ευω, in penul. habēt ει, δουλεύω, *inseruio.* δουλεία, *seruitus.* πρεσβεύω, le-

gationem obeo. πρεσβεία, *legatio.* excipiũtur προεδρεύω, *gero magiſtratum.* προεδρεία, *prima ſedes.* προσεδρεία, *perſeuerantia.* συμβουλεύω, *ſuadeo, conſilium do.* συμβουλία, *conſultatio, cõſilium.* παρθενεύω, *Virginitatem ſeruo.* παρθενία, *Virginitas.* ἀσωτεύω, *luxu diffluo.* ἀσωτία, *luxuria, ſuperfluitas, laſciuia.* ἡγεμονεύω, *impero, principatum teneo.* ἡγεμονία, *imperium.* φιλανθρωπεύω, *beneuolentia proſequor.* φιλανθρωπία, *humanitas.* quæ habent ι,

Quæ ducuntur à præſentibus, μήδω, *ſuadeo.* Μήδεια, *Medea.* θέρω, *calefacio, comburo.* θέρεια, *æſtas.* Quæ veniunt à maſcul. in ηρ, σωτὴρ σώτειρα, *ſeruator, ſeruatrix.* πίηρ πίειρα, *opimus, opima, fœlix.* ἀνὴρ, *vir.* δηϊάνειρα, *Deianira, quaſi virago.*

Et quæ exeunt in ρος proparoxytona verbalia, μάττω, *pinſo, ſubigo.* μάγειρος, *coquus.* πέττω, *coquo, maturo, mollio.* πέπειρος, *maturus.* Poſſeſſiua & ſimilia poſſeſſiuorum, οἶκος, *domus.* οἰκεῖος, *domeſticus.* ἀνὴρ, *vir.* ἀνδρεῖος, *virilis.* θεός, *Deus.* θεῖος, *Diuinus.* ἄνθρωπος, *homo.* ἀνθρώπειος, *humanus.* Ἀριστοτέλης ἀριστοτέλειος, *Ariſtoteles, Ariſtoteleus.*

Aduerbia multa in ει deſinunt, cum antecedit pura vocalis, vel θ, λ, μ, ξ, χ, ψ, αὐτοβοεὶ, *ſtatim ſublato clamore.* ἀμοχθεὶ, *ſine labore.* ἀσυλεὶ, *tutò.* πανδημεὶ, *paſſim, vulgo.* αὐτολεξεὶ, *ad verbum.* ἀμαχεὶ, *ſine pugna.* αὐτοψεὶ, *ipſo aſpectu.* prçter ἀνυστὶ, *abſolucẽdo.* πρωὶ, *mane.* ἀνωνυμὶ, *ſine nomine.* cũ ι. ſi alia litera præcat, ι. prçter ἀθαμβεὶ, *intrepide.* ἀκηρυκτεὶ, *ſine præcone.* ἀναφανδεὶ, *aperte.* ἀπονητεὶ, *negligẽter.* πανθοινεὶ, *per omne conuiuiũ.*

Attici aliquando εο contrahunt in ει, πλέον πλεῖν, *plus.* δέον δεῖν, *oportere, neceſſe.*

Ει Poëtice aliquando abundat, ἑξῆς ἑξείης, *deinde, ordine, gradatim.* ᾔδει ἠείδει, vel ſoluta diphthongo additur ε, ᾔδει ᾔδει, & ἠείδη, *nouerat.*

Attice in quibuſdam verbis eliditur, ὀφείλω ὀφλω, *debeo.* ἐγείρω ἔγρω, *excito, ſuſcito, incendo.* ἀγείρω ἄγρω, *congrego.*

Diui

Diuiditur, εἴκω εἴσκω ἐΐσκω, ἐΐκτην dualis pro εἰκάτην, assimilor, assimilabatur.

Ionice ε mutatur in η, ἀγγεῖον ἀγγήϊον, receptaculum. κλεὶς κληΐς, clauis.

Ει Latinè in I longũ, Θάλεια Thalia, Δαρεῖος Darius, λείβω libo, δείκω dico. Nam nihil aliud est dicere, quàm ostendere animi sententiam.

Et veteres Latini I longum scribebant ei, vt capteiuei, puerei, mendacei. In E breue, πειρῶ vel πειρῶμαι perior ex quo experior.

In E longũ, Ἀλεξάνδρεια, Alexãdrea supplex. Hor.

ΕΥ.

Ου Æolicè & Doricè in ευ, ποιούμενος ποιεύμενος, faciens. ἀκούμενος ἀκεύμενος, audiens. δέκου δέκευ, accipe, expecta. Ionice, ἔρεβος ἐρέβους ἐρέβευς, Erebus, Erebi, tenebræ, barathrũ. ἐμοῦ ἐμεῦ, mei. σοῦ σεῦ, tui. οὗ εὗ, sui. Ιλ. ω. ὅτε οὗτε εὖτε, cum, dum.

Ex εο fit ευ, θεὸς θεῦς, θεὸν θευῦ, Deus, Deũ. ἐκχέοντα ἐκχευῦτα, effundentem. πλέονες πλεῦνες, plures. πλέονος πλεῦνος, pluris. πλέον πλεῦν, plus. ἀξιοῦμαι ἀξιεῦμαι, dignũ cẽseo. δικαιοῦμαι δικαιεῦμαι, mulctor. ἐδικαίευ, mulctabaris. ἐξανδραποδιεῦνται, Ionice, dirimẽt, captiuos diuendent.

Ω in ευ Dor. ἠγάπων ἠγάπευν, amabam. sed rarò, ἐπλώμενος ἐπλεύμενος, assutus. Theoc. θεώμενος θεύμενος, contemplans. Herod. Diuiditur, εὖς, ἐὺς, bonus, formosus. παῖς, puer. Ἀγχίσεω, Anchisæ. & ἠὺς ἠέος, & hyperthesi ἠῆος, boni, formosi.

Vertitur aliquando in I breue, πεύκη picca.

Οι Latinè œ.

Contrahitur ex ο & ι, οἶς, φθοῖς, Attice οἶς, ouis. φθοῖς, placentæ genus. τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον, vestimentũ. Et aliquando diuiditur, οἴω, ex quo οἴομαι, ὀΐω & ὀΐομαι, puto, existimo. κοῖλον κόϊλον, palpebra inferior. Æolice. χροία χροΐα, color. Callim.

Ω à Bœotis vertitur in οι, ἡρῷος ἡροῖος, Heroïcus. αἰδοῖος αἰδοῖος, venerabilis, castus. ἠῷος ἠοῖος, Eous, matuti

nus. πατρῷος πατρῶιος, *patrius.* γελοῖος γελοῖος, *scurra.* quæ tamen Attici recipiunt. ſic Latinè κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Æoles verò ει in οι conuertunt, ὄνειρος ὄνοιρος, *ſomnium.* Et ου in accuſatiuo plur. τοὺς ἵππους τοὶς ἵπποις, *equos.* Sed potius videtur antiptoſis. Et in inſin. tertiæ cõtract. ὑψοῦν ὕψοις, *tollere.* χρυσοῦν χρύσοις, *inaurare.* paroxytonè. Cretẽſes αὐτοῦ αὐτοῖ, *illic, ibi.*

Syracuſani mutant ω in aduerbiis in οι, ἀρμῶ ἀρμοῖ, *semper.* ἔξω ἐξοῖ, *extra.* ἐνταυτῷ ἐνταυτοῖ, & trope ἐνταυθοῖ, *hic, ibidem.*

Quæ ducuntur à nominib. in ος, habent ſæpe οι inflexum, ἄλλος ἀλλοῖος, *alius.* ὁμὸς ὁμοῖος, *ſimilis.* ἕτερος ἑτεροῖος, *alius, diuerſus, diſſimilis.* πᾶς, παντὸς παντοῖος.

Et quæ à nominibus in ους, νοῦς, *mens.* εὔνοια, *fauor, beneuolentia.* βοῦς, *bos.* εὔβοια, *Euboea inſula.* πλοῦς, *nauigatio.* εὔπλοια, *bona nauigatio.*

Οι abundat ſemel apud Homerũ in ἠοῖοι datiuo, ἠώς, ἠόος ἠοῦς, ἠοῖ ἠοῖ, addito οι ἠοῖοι· πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ιλ. ς. *mane vero ſub aurorã armati.*

ΟΥ.

Fit ex οε Attice, & οο, & εο, λοέω λούω, *lauo.* τὸ ἔργον τοὔργον, *opus.* προέλεγον προὔλεγον, *prædicebam.* προέστη προὔστη, *præfuit.* τὸ ὄνομα τοὔνομα, *nomen.* ποιέομεν ποιοῦμεν, *facimus.*

Craſi ex οι υ. ἐμοὶ ὑποδυών ἐμοὐποδυών, *mihi ſubijt.* ευ in ου. ἀπηύρας ἀπούρας ſyncope. *qui abſtulit, eripuit.* Ιλ. α. vt Latinè Claudo cludo. Cauſa excuſo. accuſo. Et σπεύδω, *feſtino, accedo, incubo.* σπουδή, *ſtudiũ.*

Fit etiam craſi ex οι ε Ariſtoph. Veſp. ἔπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὐδόκει. pro μοι ἐδόκει, *his ouibus mihi videbatur.*

Cæteræ diphthongi mutatione factæ ſunt. atque idcirco vocantur impropriæ.

ᾳ.

Fit ex αι in cõtractis. βοάει βοᾷ, *clamat.* Non tamẽ in

in infinitiuo. βοάειν βοᾶν, sed βοᾶν, clamare. καὶ ἂν κἄν, etsi. Nam vt docent Grammatici, ante ν nihil esse debet μὴ ἐκφωνούμενον, id est non sonans, seu quiescẽs. Tametsi Gaza vult diphthõgos in omnibus infin. βοᾷν, clamare. πεινῆν, esurire. διψῆν, sitire. præter ζῶν, viuere. In ᾳ autem. ῃ. ῳ iota vocatur μὴ ἐκφωνούμενον, quòd non pronuncietur.

Poëtæ ἀείδω oratores ᾄδω, cano.

Æolij verò iota non subscribunt, sed adscribunt separatim. βοάϊς. βοάϊ, clamat.

Poëtæ δαΐδες. δαΐδων ὑπολαμπομένων, tædis sublucentibus. oratores δᾷδες. sic ἀΐσσω ᾄσσω. & Attice ᾄττω, irruo, me impello, me moueo. ἀΐδης ᾅδης, Orcus.

Fit crasi ex η αι. ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. ἐν τᾀθιοπίᾳ, in Æthiopia.

ᾳ Ionice in ηϊ. ῥᾴδιον. ῥηΐδιον. Θρᾷξ Θρηΐξ. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, Thraces summas comas habentes moderate comptas. Θρᾷσσα Θρήϊσσα. Threissa fatigat Harpalice. Virgilius.

η.

Fit ex αι in incrementis. αἴρω. ἦρον, tollo, tollebam. Non tamen ἦρκα. ἦρα in quibus multi falluntur. Fiunt enim à futuro in quo nõ est ι. αἴρω. ἀρῶ ἦρκα ἦρα. Quod ostendit participium ἄρας ἄραντος, qui sustulit. alioqui rediret αι. vt αἰτῶ. ᾔτηκα αἰτήσας, peto, petiui, qui petijt. quia etiam in futuro seruatur ι. αἰτήσω. sic φαίνω. φανῶ. πέφηνα. ἔφηνα sine iota, appareo, apparebo, apparui.

Attici in tertia declinatione contract. ει in η. ἱππεῖς ἱππῆς, equites. βασιλεῖς βασιλῆς, reges.

Ex ηϊ. Νηρηΐδες Νηρῇδες, Nereides. crasi. ἠϊὼν ᾐὼν, littus. Θρήϊσσα Θρῇσσα. Me nunc Thressa Chloe regit. Horat.

Iones in datiuo plural. primę & secundæ αι in η. quod diserte Eustathius & Zetes præcipiũt, λῃσταῖς λῃστῇσι, latronibus. μούσαις μούσῃσι, Musis. Quod Attici in aduerbiis receperunt. Θύρασι. Ἀθήνησι. pro

Θήβαις ἐν Ἀθήναις, *Athenis*, *Thebis*.

Homerus hoc facit suauitatis causa. κραιαίνω. κραιανῶ. κραίαινον. imper. κρήηνον. Ιλ.α. κρῆνον, *perficio, perficiam, perficiebam, perfice*. Οδ.υ. à κραίνω. Sic καίω. ἔκηον, *uro, urebam*. Οδ.ι. μαίων μήων. μαιονία μηονίη, *viduus, vidua*.

Diuiditur aliquando poëtice. κληδών κληϊδών, *fama, sors, vocatio*.

Priscianus ait ει ab Æolibus in η verti. Δημοσθένει Δημοσθένη, *Demostheni*. εἶπον ἦπον, *dixi*. Vt ab Atticis, vel Ionibus. μεῖον μῆον, *minus*. πλεῖον πλῆον, *plus*. quod nunquam memini me legisse.

ῳ.

Fit ex αοι. βοάοιμι βοῷμι, *clamarem*. ἀοιδὴ ᾠδὴ, *Ode, carmen*. ἀοιδὸς ᾠδὸς, *cantor*. & ex αι καὶ οἶνος κῷνος, *& vinum*. καὶ ὁ χῷ, *& qui*.

Et ex οι α Ionice. οἱ ἄνθρωποι ὤνθρωποι, *homines*. & Dor. ex οι αι, οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι, *Caprarij*.

Ex ω οι, ἐγὼ οἶμαι ἐγῷμαι, *ego puto*. ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα, *ego noui*. Attice.

Ex ωϊ. ἡρωΐναι ἡρῷναι Aristoph. *Heroïna, semidea*. Ἡρωΐδης Ἡρῴδης, *Heroïdes*. ὑπερώϊον ὑπερῷον, *cœnaculum, superior contignatio*. λώϊον λῷον, *melius*. πατρώϊον πατρῷον, *paternus*.

In incrementis verborum ex οι οἰκτείρω ᾤκτειρον, *misereor, lugeo*.

Homerus aliquando resoluit. πᾶσαι δ᾽ ὠΐγνυντο πύλαι, *omnes aperiebantur portæ*. Ιλ.θ. pro ᾤγνυντο ab οἴγνυμι, *aperio*. sic ὤϊξε. Ιλ.ω. pro ᾦξε vel ἔῳξε, *aperuit*.

Attice ex οι κλοιὸς κλῳός, *genus supplicij*.

Æolij in datiuo eximunt ι. τῷ σοφῷ τῶ σοφῶ, *sapienti*. vt Grammatici tradunt.

ΗΥ.

Reperitur ferè tantum in incrementis. εὔχομαι, *iacto, opto, oro*. ηὐχόμην. εὕδω, *dormio*. ηὗδον, *dormiebam*.

Contrahitur Dorice ex αι ᾳ. καὶ εὖ κῆυ, *& bene*.

Theo

Theocr. κἤνυμὸυ τὰ γλαύκας ἀγκρούομαι, *& quidem bene carminis Glauces præludium facio.* & ex η δ. ἐὰν δὲ μὴ ὕρω. Ariſtophan. pro μὴ εὕρω, *ſi non inuenero.*

υ.

Nunquam ſcribitur niſi ſequente vocali, idque ferme in penultima μυῖα ἅρπυια, *Muſca. Harpyia.*

Propriè in partic. fœm. actiui & medij paracimeni, τετυφυῖα τετυπυῖα, *quæ verberauit.*

In verbis raro. ὀπυίω ὤπυιον, *vxorem ducebam.* Cæteris temporibus caret. & errant qui ea formant, vt Gaza qui format ζδυγνύμλω. Cum. vt diximus ante conſonantem non ſcribatur.

Pronunciatur vt ui in Cui monoſyllabo. vt docet Terentianus.

Ωυ. ou.

Propria eſt Ionum, qui ο αυ contrahunt in ωυ, ὁ αὐτὸς ὡυτὸς, *ipſum.* τὸ αὐτὸ τὠυτὸ, *idipſum.* quod fit quoties duæ voces coëunt. Cum vnũ eſt verbum, diuiditur, vt Euſtathius docet, θαυμάσιος θωϋμάσιος, *mirabilis.* ἑαυτοῦ ἑωϋτέω, *ſuiipſius.*

De Syllabis quibuſdam.

Syllabæ quædam ſic aliis particulis affiguntur, vt nunquam ſeparatæ cernantur. De quibus pauca dicere, vt earum vis intelligatur, à re non erit credo, alienum.

Quædam ſunt, quæ initio affixæ ſignificationem augent & inſigniorem faciunt, idque tantum apud poëtas.

Ερι, ἐρίτιμος, *honorificus.* ἐρίγδουπος, *ſonorus.* ἐριστάφυλος, *vinum ex generoſa vua expreſſum.* Phauorino. Αρι, ἀρίδηλος, *manifeſtus.* ἀρίγνωτος, *valde notus.* ἀριδείκετος, *inclytus.* Ζα, ζάπλουτος, *valde diues.* ζαχρειὴς, *valde vtilis.* ζαμενής, *robuſtus.* Βρι, βριήπυος, *late ſonãs.* βριαχος, *clamoſus.* βριάρεως, *Gigas quidam.* Δα, δαφοινὸς, *valde rubicundus, cruentus.* à φόνος, *cædes.* Βου, βουπάις, *adultior.* βούπεινα, *inmodica fames.* βούλιμος, *ingen*

ſum

fames. βέπαις, *grandis puer.* Ἀγα, ἀγακλυτὸς, *per nobilis.* Ἀγαμέμνων, *Agamemnon.* ἀγάζηλος, *inuidus.* ἀγακλεὴς, *perccelebris.* ab ἄγαν, *valde, nimis, anxie.* vt ἀγάννιφος, *valde niuosus.* ἱππο apud medicos, ἱπποσέλινον, *pullum, olus, Columellæ.* ἱππομάραθον, *fœniculum syluestre.* ἱππολάπαθον, *hippolapathum.*

Duæ negant, νε, νη.

Νέποδες, *sine pedibus.* ἤγουν οἱ ἄποδες ἰχθύες, *pedibus carentes pisces.* vt Latinè nefandus, nefastus, neuter, nequeo. νήποινος, *impunis.* à ποινὴ, *pœna, vindicta.* νήπλεκτος, *non plicatus.* à πλέκω, *plico, texo.* νηπειθὲς, *tristitia carens.* à πένθος, *tristitia, dolor.*

Contrahitur sequente vocali: νη & ὄνομα, *nomen.* νώνυμος, *obscurus.* νη & ὀδοὺς, *dens.* νωδὸς, *edentulus.* νε & ἀριθμὸς, νήριθμος, *innumerabilis.* νε ἐσθίω, *comedo.* νῆστις, *ieiunus.* νε ἄνεμος, *ventus.* νήνεμος, *tranquillus.* νηνεμία, *tranquillitas.* νε ἔλεος, *misericordia.* νηλὴς, *immisericors.* vt Latinè ne volo nolo. ne vllus nullus. ne homo nemo. cadit aspiratio. vt præhibeo præbeo. Sic νε ἁμαρτῶ, *pecco.* νημερτὴς, *inerrabilis, verus.* ἀκεστὸς, *medicabilis.* νήκεστος, *insanabilis.*

Lacones vtuntur in suis compositis particula ἄδα ab ἄδην, *satis, abunde.* quæ auget. αὔρα, *aura ventus lenior.* ἀδαύρα *aura & flatus vehemens.* αὖον, *siccum aridum.* ἀδδαυον, *aridissimum.* ἄζαν. id est, ἔβλαψαν, *læserunt.* ἀδάζαν, *valde læserunt.*

In fine φι, vel φιν.

Frequens apud poëtas ad explendum metrum, idque in omnibus ferè casibus. ὁδὸς ἑτέρηφι. pro ἑτέρα, *via altera.* Hesiod. Ergis. ἀπὸ νευρῆφιν, *à neruo arcus.* νευρῆς, *neruus.* Ιλ. θ. ἐπ' ἐσχαρόφιν, *apud focum.* ἐσχάρα, *focus.* Οδ. ε. ἐς ἔνηφι, *vsque ad veterem & nouam lunam.* ἔνη. Hesiod. Erg. οὐρανίηφι φίλη, *Vrania amica.* ω οὐρανία. πρὸς κοτυληδονόφι, *iuxta coxendicem.* κοτυληδόσι. Οδ. ε. παρ' αὐτόφι, *apud ipsas.* αὐτάς. Ιλ. ν. ἐκ ποντόφιν. *ex Ponto.* πόντε. Οδ. ω. ἐπ' ἰκριόφιν, *super*

tabu

tabulata. ἰκρίω. Οδ.Γ. ἀπ' ὀστεόφιν, *ab ossibus.* ὀστέων. Οδ.ξ. δακρυόφιν, δακρύοις, Οδ.ε. *lachrymis.* ὀστεόφιν, ὀστᾶ, accu. Οδ.π. *ossa.* ἐξ ἐρέβεσφιν, ἐρέβους. Οδ.ι. *ex Erebo.* ἐν ἀκροπόλεσιν ὄρεσφιν, ὄρεσι, *in excelsis montibus.* Οδ.τ. παρὰ ναῦφιν, νηῶν. Ιλ.μ. *à nauibus.* ἀμφὶ στήθεσφι, στήθη. Ιλ.β. *circa pectora.* Vrbanus.

Cum articulo, ἧφι βίηφι, *sua vi.* ἤγουν τῇ αὐτοῦ βίᾳ, *siue sua vi.* Ιλ.χ.

Pro pronomine, θύρηφι, *foris, foras.* ἤγουν ἔξω, *ergo extra.* Hipp. de Superf. θύρηφι τῶν αἰδοίων, ἤγουν ἔξω.

Δε, Σε, Ζε.

Hæ tres syllabæ in fine additæ aduerbia ad locũ significant, οἴκαδε, *domum.* μέγαράδε, *ad Megaram.*

Poëtæ quidem accusatiuis addunt, οὐρανόνδε, *in cœlum.* ἀγορήνδε, *in forum.* οὔλυμπόνδε, *in Olympum.* οἶκόνδε, *domum.* τέλοσδε, *ad finem.* semel genitiuo, ἄϊδόσδε, *ad inferos.* vt semel pronomini ὑμέτερόνδε, *ad nostrã.* Ιλ.χ. ἤγουν δῶμα, *domum.* ἐκεῖσε, *illic.* πόσε, *quò.* ἑτέρωσε, *alio.* ἄλλοσε, *alio ad alium locũ.* Θήβαζε, Ἀθήναζε, χαμᾶζε, ἔραζε, *ad Thebas, Athenas, terram.*

Θεν motum è loco.

Ἀθήνηθεν, *Athenis.* Θήβηθεν, *Thebis.* οἴκοθεν, *domo.* ἔνθεν, *hinc.* πόθεν, *vnde.* ὁπόθεν, *vndecunque.* ἐνθένδε etiam. nam simplex est ἔνθεν, *hinc.* βοτάνηθεν, *ab herba.* ἀγρόθεν, *rure.* ἀπὸ κρῆθεν Hesiod. ἤγουν, τῆς κεφαλῆς, *à capite.* ἐξ οὐρανόθεν, ἀπ' οὐρανόθεν, *è cœlo.* poëticè abundat præpositio.

Θ Α.

Ab Æoliis paragogicè additur secundis personis verborum, Præsens ποθορῆσθα, *aspicias.* Theocr. χρὴ χρῆσθα, *oportet.* Laconice. διδοῖσθα, Ιλ.τ. *noui.* Imperfect. ἦς ἦσθα, *eras.* Perfectum οἶδα, οἶδας, οἶδασθα, sync. οἶσθα, *nosti.* Plusquam perfect. ᾔδεισθα, *noueras.* Hom. Fut. εἶσθα, Οδ.τ. vel præsens pro futuro, *is, vel ibis.* Opt. κλαίοισθα, Ιλ.ω. *lugeres, plangeres.* φεύγοισθα. Οδ.χ. *profugeres.* Subiũct. ἐθέλῃσθα. Ιλ.λ. *libes, liberes.*

In

X I.

In fine raro abundat, ἢ, ἢχι, Dorice ᾆχι, vt ᾆχι λίχα μέγα σᾶμα, ἤγουν ὅπου τοῦ λίχου τὸ μέγα μνημεῖον, *vbi Lichi magnum monumentum.*

Ναὶ, ναιχὶ, *certè.* Theod. & Etym. Sic οὐ οὐχὶ Attice, Ionice οὐκὶ, *non.*

Δ Η Ν.

Aduerbia quædam, ἀριστίνδην, *per electionem, habito virtutis respectu.* ἀγχιστίνδην, *iuxta propinquitatē.*

Δ Α.

Nomina ludorum aduerbij forma, μυΐνδα, *lusus genus.* δραπετίνδα, *ferè idem.*

Θ Ι.

Poëtæ imperatiuos etiam grauitonos aliquãdo terminant in θι, δείδω, *timeo.* medium præterit. δέδια, *timui.* imper. δέδιε δέδιθι & δείδιθι, *time.* ἀνώγω, *impero.* ἄνωγε ἄνωχθι, γ in χ, *iube.* κράζω, κέκραχα, κέκραχε, κέκραχθι, *clamo clamaui, clama.* Aliqui tamen à κεκράγηθι, ἀνώγηθι, syncope, ab ἀνώγημι, κεκράγημι. κλῦε κλῦθι, *audi, senti, ausculta.* δῦε δῦθι, *intra, ingredere.* inflexa: quidam ducunt à κλῦμι, δῦμι. πίω, *bibo.* πίε πίεθι, & syncop. vel crasi potius πῖθι, *bibe.* A circunflex. πλέω, πλεῖθι, *nauigo, nauiga.* Ionice, ζῶ, ζῆθι, *viuo, viue.* vel à πλῆμι, ζῆμι.

Aduerbia quædam in loco exeunt in θι, οὐρανόθι, *in cœlo.* πόθι, *vbi.* αὐτόθι, *ibi.* & syncope αὖθι, ἑτέρωθι, *alibi.*

Syncope.

Quoniam verò ad syllabas syncope spectare videtur, de ea quoque hoc loco aliquid dicendum.

Hæc Ionibus & poëtis familiaris. πλέονες, Ion. πλέες. πλέονας πλέας, *plures.* ὀρόδαμνος ὄραμνος, *ramus surculus.* ἐξαίρετος, poëticè ἔξαιτος, *eximius, electus, exceptus.* μονώνυξ μώνυξ, *simplex, vnicum vnguem habens.* κακόμορος κάμμορος, *infortunatus, cruciatus.* ὁμόπατρος ὄπατρος, *vterinus.* ὁμοέτεας οἰέτεας, *ætate pares.* ὁμότριχας

ὄτρι

ὄτριχας, *pilis similes*. omnia cum tenui. ὁμογάστριος ὀγάστριος, *eadem matre natus*. ὁμόξυλον ὄξυλον, *ex uno ligno, eiusdem speciei*. ἀμφιφορεὺς ἀμφορεύς, *Amphora*. οἴμημα οἶμα, *impetus*. παχύτερον πάχετον, *crassius*. Cretes, αὐτὸς αὖς, *ipse*. Æoles, ἀνεμώνη ἀμώνα, *genus papaueris, anemone*.

In verbis.

Ηλυθον ἦλθον, *veni*. ἥλατο ἆλτο, *saltauit*. cũ tenui. ὤρετο ὦρτο, *prodijt, impulsus est*. δεδάηκα δέδαα, *didici*. vt ἕστηκα ἕσταα, *steti*. βέβηκα βέβαα, *ini*. Ionice. μέμηκα μέμαα, *propensus fui*. Participia, δεδαὼς, ῶτος, *qui didicit*. ἑσταὼς, ῶτος, *qui stetit*. βεβαὼς, ῶτος, *qui iuit*. μεμαὼς, ῶτος, *qui propensus est*. & ἑστὼς, βεβὼς, μεμώς. Fœm. ἑσταῦια, μεμαῦια, βεβαῦια. & ἑστῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. At γεγαὼς & γεγὼς, *natus*. & γεγαῦια γεγῶσα. non à γέγηκα, sed à γέγονα, *natus sum*. veteres ducunt, sublato ν, & verso ο in α. quidam à γλυῶ, γεγλύηκα γέγλυα γέγαα, *sum, fui*. Laconice κατάβηθι καβάσι, *descẽde*. θ in σ. πεπόνηθε πέποσε, *laborasti*. ἠρήκαμεν ἤρημεν, *cœpimus*. κατάκτανε impera. κάκτανε Βελλεροφόντην, *interfice Bellerophontã*. ἐπεπλώκας ἐπέπλως, *applicuisti, aduenisti*. φθάρθητι φθάρθι, *morere*. στερηθῆναι στέρθεμεν Æol. *priuari*. ἔφαετο φάο, ἄφετο ἄφε, *admisisti*. ὀπίσω, ἄψ, *retro*. ἠπειλησάτην ἀπειλήτην, *insultarunt*. ἀλεξήσασθαι ἀλέξασθαι, *inisse*. ἐκιχησάτην κιχήτην, *inuenerunt, accesserunt*. ἐβεβάεισαν βέβασαν, *ierant*. ἐμεμάεισαν μέμασαν, *prompti fuerant*. ἐμεμάειτε μέματε, *prompti fueratis*. ἑστήκεισαν ἕστασαν, *steterunt*. ἀνάστητε ἄναστε, *surgite*. ἵστασο ἵστω Attice. *sta*. ἀνήκαμεν ἄνημεν, *reliquimus*. δεδίαμεν δείδιμεν, *metuimus*. φιλῆσαι φίλαι, *ama*. εἰδηκὼς εἰδὼς, *qui nouit*. ἐγρηγόρατε ἐγρήγορθε, *vigilastis*. κεντῆσαι κένσαι, *pungere*. ἐστέλλετο στεῦτο, *promisit*. ἐργάσῃ, *facies*. ἐξελάσῃ, *expelles*. σκεδάσῃ, *disperges*. ἐργᾷ, ἐξελᾷ, σκεδᾷ, Bœotice & Ionice, ἀνέκαθεν ἔκκαθεν, *ab origine*.

Apocope.

Ἄλλοτε ἄλλο, *alias, alibi*. ὅτι ὅ, κάρηνον κάρη, *caput*.

κρῖμνον κρῖ, *hordeum.* δάκρυον δάκρυ, *lachryma.* ῥᾴδιον ῥᾷ, *facilè.* βελαρον βε̃, *particula imendentis.* Ευμεσσήνη μέσση, *Messene vrbs.* ἧλος ἧλ, *clauus.* Eustath. quæ omnia non flectuntur. δῶμα δῶ, *domum.* τρόφιμον τρόφι, *plenum.* γλαφυρὸν γλαφυ, *antrum.* παῦσαι παῦ, *sedasse.* Dorice ex Ælio Dionysio. ἱδρῶτι ἱδρῶ, *sudori.* κατάβαθι κατάβα, *recede.* ἀνάβαθι ἀνάβα, *ascende.* τραύματα τραῦ, *vulnera cominus.* σάωζε σάω, *serua.* Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, *Apollinem.* κυκεῶνα κυκεῶ, *potionis genus.*

PARTES ORATIONIS OCTO.

Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpositio.

Casus quinque:

Annotatiuncula in partes orationis per casus declinabiles.

Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus. siquidem Ablatiuo carent Græci.

Numeri tres:

Vsus numeri dualis.

Singularis, Dualis, Pluralis. [2] Vtimur Duali, quum de duobus est sermo. [3] In duali vox eadem nominatiui, accusatiui, & vocatiui; itidem genitiui & datiui. Sic in plurali semper nominatiuus idem cum vocatiuo.

Orationis partes, & earum accidētia Græcè & Latinè.

[1] LIBVIT Hoc loco partes orationis atque earum accidentia Græcò sermone subiicere: vt Græca Græcè possis inflectere, neque Latinas accidentium voces cogaris admiscere. Octo igitur orationis partes sic à Græcis appellantur, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ἄρθρον, ἐπίρρημα, σύνδεσμος, πρόθεσις: *nomen, verbum,* &c. vt in textu numerantur. Accidentia declinabilibus communia sunt, εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον, *species primitiua & deriuatiua*: σχῆμα ἁπλοῦν, σύνθετον, καὶ παρασύνθετον, *figura simplex, composita, & decompositia*: (tamen figura decomposita, id est, quum dictio deducitur ab alia compo-

Species.

Figura.

compoſita, non habet locum in pronominibus aut articulis: neque etiam ſpecies in articulis, niſi velis deriuare poſtpoſitiuum à præpoſitiuo. ἀριθμὸς ἑνικὸς, δυϊκὸς, καὶ πληθυντικὸς: *numerus ſingularis, dualis, & pluralis:* πρόσωπον πρῶτον, δεύτερον, τρίτον, *perſona prima, ſecunda, tertia*: ſed perſona magis pronomini & verbo quàm aliis conuenit. Porrò partibus quæ per caſus declinantur, accidentia communia ſunt; γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον: *genus maſculinum, fœmininum, & neutrum:* (adde nomini κοινὸν καὶ ἐπίκοινον, *commune & promiſcuũ*) πτῶσις, εὐθεῖα ἢ ὀνομαστικὴ, γενικὴ, δοτικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ: *caſus rectus ſiue nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, & vocatiuus*: articuli tamen vocatiuum non habent. Verbo communia cum participio: χρόνος ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος, * ὑπερσυντελικὸς ἀόριστος, καὶ μέλλων: *tempus præſens, imperfectũ, perfectum, perfectum, pluſquam perfectum, indefinitum, & futurum*: γένος ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, οὐδέτερον, κοινὸν ἢ μέσον, καὶ ἀποθετικὸν: *genus actiuum, paſſiuum, neutrum, commune ſiue medium, & deponens*. Verbum verò ſibi ſoli vindicat ἔγκλισιν ὁριστικὴν, προστακτικὴν, εὐκτικὴν, ὑποτακτικὴν, καὶ ἀπαρέμφατον: *modum indicatiuum, imperatiuum, optatiuum, ſubiunctiuum, & infinitiuum*. Sed de his hactenus.

Numerus.
Perſona.
Genus.
Caſus.
Tempus.
** Apud Græcos Grãmaticos paſſim reperies ὑπερσυντέλικος, proparoxytonως.*
Genus.
Modus.

[2] Poſſumus tamen vti plurali, quamuis de duobus tantummodo fiat ſermo: atque non rarò inuenies poëtas in eadem periodo nunc hoc nunc illo numero vſos: imò ſubſtantiuum interdum in vno, adiectiuum in altero numero collocant. idem iudicato de relatiuo cum ſuo antecedente, ac de verbo cum ſuo nominatiuo. Cæterùm confuſus hic dualis ac pluralis numeri vſus, habet tantummodo locum quum de duobus ſermo habetur. ſi enim de pluribus verba fiant, non poſſumus dualem admiſcere, ſed ſolo plurali erit vtendum. 2

Pluralis pro duali, non contrà.

[3] Aſſignat hîc generales quaſdam regulas, communes omnibus orationis partibus, quæ per caſus inflectuntur. his, ſi placet, adiice ſequentes: Genitiuus pluralis ſemper deſinit in ων: Accuſatiuus pluralis in ς, niſi in neutris: Genitiuus & datiuus duales in οιν, vel αιν; niſi in tribus pronominibus primitiuis, de quibus poſtea: & in quarta declinatione, quæ mutat οιν tertiæ in ων. Datiuus pluralis fit à datiuo duali, migrante ν in ς; niſi in quinta declinatione, & tribus illis pronominibus. Accuſatiuus ſingularis finitur in ν cum vocali nominatiui; niſi in quinta, & tribus pronominibus, ac neutris quibuſdam, quæ accuſatiuum nominatiuo ſimilem habent, ſecundùm 3

Annotatiuncula.

regulam neutrorum, quam assignat CLENARDVS in tertia declinatione. Item adiectiua neutra suis masculinis sunt similia in genitiuis & datiuis singularis ac pluralis numeri, atque in toto duali. Cæterùm de datiuo singulari finito in ι, aut in diphthongum impropriam, ᾳ, ῃ, ῳ, vide authorem in Annotationibus in declinationes simplices.

Articuli præpositiui.

Latini inter declinandum vsurpant *hic, hæc, hoc*: Græci verò articulum, ὁ, ἡ, τὸ: quem vocant *Præpositiuum*, quòd nominibus præponatur.

Masculinus.

Inflectitur autem sic: Mascul. Sing. Nominatiuus, ὁ, *hic*: G. τοῦ, *huius*: D. τῷ, *huic*: A. τὸν, *hunc*. Dual. N. & A. τὼ, *hi & hos*, de duobus: G. & D. τοῖν, *horum & his*, de duobus. Plur. N. οἱ, *hi*: G. τῶν, *horum*: D. τοῖς, *his*: A. τοὺς, *hos*.

Fœmininus.

Fœm. S. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν: D. τὰ, ταῖν: P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neuter.

Neut. S. τὸ, τοῦ, τῷ, τό: D. τὼ, τοῖν: P. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Annotatio de ὦ.

Articuli vocatiuũ ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ὁ.

De articulis vide plura post tractatum Pronominum.

DECLINATIONES NOMINVM QVINQVE.

Prima nominũ parisyllabicorũ declinatio.
ας, ης.

PRIMA est in ας masculinorum, ὁ Αἰνείας, *Æneas*: & in ης, partim masculinorum, ὁ Χρύσης, *Chryses*:
1 [1] partim communium, ὁ καὶ ἡ λῃστής,
2 *hic & hæc latro*: quorum genitiuus in [2] ου, datiuus in ᾳ vel ῃ diphthongum impropriam, ac-
3.4 cusatiuus in αν vel [3] ην, [4] vocatiuus in α vel η,
5 secundum terminationem nominatiui.[5] Dualia & pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato τ.

Elenchus terminationũ primæ.

6 S. {ας, ης,} ου, {ᾳ, αν, α. ῃ, ην, η.} D. α, αιν. P. αι, [6] ῶν, [7] αις, [8] ας, αι.
7.8

Exẽpla primæ.

S. ὁ Αἰνείας, τοῦ Αἰνείου, τῷ Αἰνείᾳ, τὸν Αἰνείαν, ὦ Αἰνεία.
D. τὼ Αἰνεία, τοῖν Αἰνείαιν, ὦ Αἰνεία.

P. οἱ Αἰνείαι, τῶ Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνείαις, τοὺς Αἰνείας, ὦ Αἰνείαι.

ὁ Χρύσης, τοῦ Χρύσου, τῷ Χρύσῃ, τὸν Χρύσην, ὦ Χρύση.

ὁ καὶ ἡ λῃστὴς, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ: & ita deinceps.

Quinq; Græcorum linguę præcipuæ; Communis, Attica, Ionica, Dorica, Æolica: ex quibus Attici in omni declinatione vocatiuum similem formant nominatiuo, ὁ & ὦ Αἰνείας.

Annotatio de Dialectis.

Atticismus.

De Dialectis appendix.

ANTEQVAM De varietate huius declinationis secundum varia idiomata aliquid dicamus, priùs videndum quid intelligāt Græci per huiusmodi linguas, siue dialectos, aut idiomata: de quibus CLENARDVS in fine huius declinationis nonnihil attigit. Quinque enim linguas præcipuas esse apud Græcos ait, vtpote quæ à magni nominis authoribus fuerunt celebratæ, & quibus scripta penè infinita librorum volumina posteritati reliquerunt. Fuerunt verò & aliæ multæ, tot scilicet quot fuerunt nationes quæ Græco sermone vterentur; veluti Bœotica, Thessalica, Chalcidica, Macedonica, Pamphylica, Argiua, Laconica, Cypria, Cretica, Sicula, Syracusana, Rhegina, Tarentina; verùm minùs præcipuæ meritò dici possunt, quòd illis nulli libri, qui ad nostra vsque tempora peruenerint, scripti fuerunt. Itaque prorsus periissent, nisi alij authores suis libris quædam ex illis dialectis admiscuissent: vt Aristophanes, qui in suis Comœdiis, quamuis eas Attica lingua scripserit, inducit interdum personas alterius nationis propria dialecto vtentes: vt Bœotica Bœoticas mulieres. Alij quoque poëtæ propria quædam harum linguarum vsurparunt. Quare nonnulla adhuc illarum vestigia apparent, sed non vt earum quas author hoc loco præcipuas vocat. Vt autem totum huiusce rei negotium tibi ob oculos proponatur, ac quid Grammatici per idiomata intelligant, penitus noscas, exemplo nostri Gallici sermonis tibi paucis rem omnem aperiam. Quotquot hodie in foris iudicialibus ditioni Regis subditis versantur, neque solùm ibi, sed passim inter omnes ferme non omnino obscuros homines, Gallicè scribunt ac loquuntur: non tamen omnes ita tersè vt ij qui Regis ædes, aut Parisiense forum frequentant: vt iudicatu difficile non sit (si quis eos loquentes audiat, vel eorum scripta legat) ad quod idioma illorum sermo accedat. Vix enim fieri potest, quin

Linguæ Græcorum præcipuæ.

Linguæ minus præcipuæ.

Gallici idiomatis exēplo Græcarū dialectorū varietas exponitur.

aliquid è propria siue materna lingua retineant, etiam illis inuitis, ac Gallica lingua loqui nitentibus. Sunt tamen aliqui maximo ingenij acumine præditi, qui quasi vernaculæ linguæ obliti, terso ac puro sermone vtuntur: imò peculiares quasdam phrases ac dicendi modos ex famosarum, & in Gallico sermone magis probatarum vrbium dialectis veluti Atticismos obseruant, quibus quasi quibusdam flosculis non raro sua scripta ornatiora reddunt.

Similitudinis ἀπόδοσις.

Eodem ferme modo in Græcia olim, omnes sermone quodam communi (cuius præcepta nunc in Grammaticis traduntur) loqui ac scribere nitebantur: sed in eis ferè semper aliquid proprij ac materni idiomatis deprehendebatur; vt in Hippocrate Ionici, vnde erat oriundus. neque enim illi, cùm in rebus magis quàm in verbis laboraret, curæ erat omnes voculas linguæ communis, quæ ad Atticismum maximè accedebat, obseruare.

Hippocrates.

At rursus aliqui verbis & phrasi non minus quàm rebus addicti, (quales fuerunt Demosthenes, Plato & Lucianus) non solùm ad vnguem communis linguæ phrasim obseruabant, sed etiam, vt communem ditare viderentur, ex aliis idiomatibus, præcipuè ex Attico, nonnullas loquendi formulas, vel etiam peculiares quasdam voces, aut vocum flexus, decerpebant: quæ omnia tandem temporis successu communi vsu recepta sunt.

Demosthenes. Plato. Lucianus.

Hæc autem intelligo de his authoribus qui prosa oratione scripserunt. nam poëtæ multo maiorem sibi licentiam permiserũt.

Poëtæ licẽtiosi. Demosthenes & Aristophanes Atticè & cõmuniter scripserunt.

Quum igitur audis Demosthenem Atticè locutum, & Aristophanem Atticè locutum, quorũ stylus est longè dissimilis, quamuis eodem seculo floruerint, ne turberis. nam vterque communi lingua scripsit: sed Demosthenes, genere Atticus, quamuis communi sermone, vt ab omnibus Græcis intelligeretur, loqui nitebatur; tamen certas quasdam voces ac dicendi formulas ex Attico sermone depromptas, sibiquè familiares retinere gaudebat, quò facundior videretur. Aristophanes verò, vt populo Atheniensi gratus esset, sermone plebi infimæ ac mulieribus familiari vti studebat. vt hodie Lutetiæ videre licet fabularũ actores, vt risum auditorum captent, vti sermone muliercularum, à communi Gallico nonnihil degenerante. nam r in s non raro commutant, reliquasque literas blesè ac compressis labiis enuntiant. Patroni verò, qui in foro causas agunt, quamuis purè ac propriè loqui studeant, & aliquid ex Lutetiano sermone decerpãt, nonnihilq; ex Aureliano, vbi

vbi fortè legibus operam nauarunt, ac rurſus aliquid ex huius vel illius celebris ciuitatis idiomate, præcipuè verò è Regis domeſticorum ſermone depromptum; cauent tamen maximè, ne muliercularum more loqui videantur. ſi enim illarum ſermonem imitarentur, fabula omnibus eſſent, maximoque riſu ab auditoribus exciperentur. Confer nunc Demoſthenis orationem cum ea qua vtuntur hodie patroni in foro Pariſienſi: Ariſtophanis verò Comœdias cum fabulis illorum hiſtrionum, qui agendo ſermonem Lutetianæ plebeculæ familiarem repræſentant. Itaque, vt eò vnde digreſſi ſumus, noſtra recurrat oratio, Grammatici per dialectos, Idiomata ſiue Linguas, nihil aliud intelligũt, quàm ſermonis quandam proprietatem, qua diſtinguitur loquelæ varietas, quæ ſemper ſolet contingere inter diuerſos eiuſdem nationis tractus: cùm hi paulo aliter loquantur quàm illi, ac cuique proprium quidpiam è natali ſolo ſit inſitum: quod ſi bene auribus ſonare videatur, alij quoque vſurpare gaudent: & quod vni vrbi aut nationis paruo tractatui proprium erat ac peculiare, aliquo temporis interuallo in communem linguam transfundunt: atque ita illam ditant ex diuerſis variorum tractuum proprietatibus, quæ inſigne quiddam & auribus gratum continebant. Ne igitur mireris, ſi videas CLENARDVM, qui de Dialectis nihil prorſus in ſuis Inſtitutionibus præcipere decreuerat, ſed tantùm nonnullum communis linguæ vſum, non ſemel nunc Atticiſmos, nunc Ioniſmos atque alias dialectos inculcare.

Clenardi inſtitutũ in tractandis Dialectis.

annotat enim tantummodo quid ex quaque lingua decerpſerint ij authores qui communi lingua ſcripſerũt: veluti Demoſthenes, Lucianus, Plato, Ariſtoteles, ac reliqui ferè omnes qui ſoluta oratione ſcripſerunt: quamuis Atticè ſcripſiſſe dicantur, quòd ſcilicet plura ex Attico quàm alio idiomate decerpſerint.

Demoſthenes, Lucianus, Plato, Ariſtoteles, qua dialecto ſcripſerint.

Herodotus verò & Hippocrates Ionicè dicuntur ſcripſiſſe, quòd plura ex Ionica proprietate quàm ex alia deſumpſerint.

Herodotus & Hippocrates qua lingua ſcripſerint.

Idem iudicato de reliquis. Nos verò in his Scholiis non ſolùm quæ ab oratoribus & communi vſu ex variis idiomatibus recepta ſunt, annotabimus, ſed ea etiam quæ poëtæ ex illis arripuerunt, vel ſua licentia, vt ſcilicèt metri hiatum implerent, vel etiam nulla carminis neceſſitate coacti, ſed potiùs vt τὴν τοῦ πεζοῦ λόγου φράσιν euitarent, vel quòd materna dialecto magis delectarentur: vt Ariſtophanes Attica, Homerus Ionica, Dorica Theocritus, & Æolica Alcæus; quamuis

Poëtæ cur variis dial[illegible] [illegible] ſint.

Ariſtoph. Hom. Theoc. Alcæus, qua quiſq; lingua ſcripſerit.

Herodotus & Hippocrates.

vernaculæ ac ſibi familiari alias quoque admiſceant. Herodotus etiam & Hippocrates, qui ſoluta oratione ſcripſerunt, Ionica vterque vernacula ſunt maximè delectati. Cæterùm vt aliquid in genere de his præcipiatur, breui ſchemate ſubiiciam, quid vnaquæque dialectus ſibi veluti proprium vindicet.

Generalia præcepta de Dialectis.

Attica ponit { ρ, τ, ξ } pro σ, {

- θαῤῥεῖν, pro θαρσεῖν, *confidere.* id fit dum ρ eſt ante σ, vt in hoc exéplo. ſic ἄῤῥην & πόῤῥω pro ἄρσην & πόρσω.
- γλῶττα, pro γλῶσσα, *lingua.* hoc ſemper obſeruatur, vbi eſt duplex σσ: atq; interdũ vbi eſt ſimplex, vt τήμερον, pro σήμερον, *hodie.*
- ξυμφέρον, pro συμφέρον, *conferens, vtile.* iſtud habet locum in cõpoſitis à prępoſitione σὺν, *cum.*

Gaudet præterea contractionibus; vt πατρῷος, pro πατρώιος, *paternus.* hoc fit, quando commodè duæ vocales in vnam poſſunt contrahi.

Contingit etiam duas dictiones in vnam, vt τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, *nomen.* iſtud præcipue fieri ſolet præcedentibus τὸ, τὰ, καὶ, περὶ, & ſequente dictione quæ incipiat à vocali. Vide CLENARDVM circa finem Annotationum in verba.

Ionica { η, κ, π, τ } pro {

- α, ἡμέρη, pro ἡμέρα, *dies.* hoc fit vbi communiter α eſt longum.
- π, κῶς, pro πῶς, *quomodo.* hoc fit in interrogatiuis & relatiuis.
- φ, θ, } ἀπαιρεῦμαι, pro ἀφαιρεῦμαι, *auferor.* Hoc obſeruatur in cõpoſitione. nam retinent tenues π, τ, vbi cõmuniter mutarentur in φ, θ, (vide CLENARDVM, vbi agit de augmento imperfecti.) Habet etiam locum aliquando in ſimplicibus; vt δέκομαι, pro δέχομαι, *capio:* τύκω pro τύχω ſeu τεύχω, *paro.*

Ad hæc Ionica, Atticæ hac in re contraria, nihil contrahit. non enim dicit ποιῶ, ſed ποιέω, *facio*, ſine craſi.

Dorica { α, α, η } pro {

- η, ἀμέρα, pro ἡμέρα, *dies.* ſic pro φήμη dicit φάμα, *fama.*
- ω, μουσᾶν, pro μουσῶν, *Muſarum.* hoc fit in genitiuo plurali primæ & ſecundæ declinationis.
- α, ζῆν, pro ζᾶν, *viuere.* iſtud habet locum

locum in contractionibus, quæ cõmuniter ex αε & αη in α, & ex αει & αῃ in ᾳ fierent, Doricè verò in η monophthongum.

Dorica η pro ει, λαβῆν, pro λαβεῖν, *cepisse, sumpsisse.*

ω pro ου, μῶσα, pro μοῦσα, *Musa.* hoc habet locum in nominibus, & aliquãdo etiã in verbis, quũ nulla est crasis.

ευ pro ου, Δημοσθένευς, pro Δημοσθένους, *Demosthenis.* hoc obseruatur quoties ου contractum est ex εο vel εου, & quoties ου in verbis haberet accentum circumflexum, quamuis non veniat ex contractione: vt ἅλλομαι, *salio*, futurum medium ἁλοῦμαι, & Doricè ἁλεῦμαι, *saliam.*

οι pro ου, τύπτοισα, pro τύπτουσα, *verberans.* hæc mutatio fit in participiis fœmininis barytonorũ. Æoles quoque eodem modo ω, ευ, & οι, pro ου ponunt. Æolismus.

τ pro σ, τὺ, pro σὺ, *tu.*

σ pro θ, σιὸς, pro θεὸς, *Deus.*

ς pro ν, τύπτομες, pro τύπτομεν, *verberamus.* hoc fit in primis personis pluralibus finitis in μεν. sic ἧς, pro ἦν, *erat.*

α pro ε, αἴκα, pro αἴκε vel εἴκε, *si*: & πόκα, pro ποτὲ, *aliquãdo.* [fortè melius, vt Sylburgius: πόκα pro πότε, *quãdo, interrogatiue.* nam infinitum sine accentu frequẽtius effertur, vt apud Theocr. Idyl. 18. Ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτα. Et Id. 15. χιμάρως δύο πρᾶν ποκ᾽ ἔθυσα.]

αι pro ει, αἰ, pro εἰ, *si.* sic compos. αἴκε & αἴκεν, pro εἴκε & εἴκεν, *si*: αἴθε, pro εἴθε, ὁ *si, vtinam.*

ω pro οι, πωμενικὸς, pro ποιμενικὸς, *pastoralis.*

τ pro κ, τῆνος, pro κεῖνος vel ἐκεῖνος, *ille.*

κ pro τ, † πόκα, pro ποτὲ, *aliquando*: ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, *aliâs.*

Detrahit quoque ι ex diphthongo ει, vt † λάβεν, pro λαβεῖν, *cepisse.* [pro λάβεν, alij habent λαβεν, vt ποιεν in verbis circũflexis pag. 2[illegible]3, 36. ?[illegible]εν enim Æolicũ magis esset quam Doricum. nam Æolij tales infinitiuos cir-

cumflexos, paroxytonως efferũt, vt κάλλην, φίλην, φρόνην, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν, teste Corintho. Ideoq; fortassis infra versu 24 scribendũ ἔλθην pro ἐλθῆν nam ἐλθῆν videtur esse Doricum, vt κοσμῆν apud Theocr. Idyl. 15: vbi etiam ἕρπην inuenies, & καθεύδην; nec non δωείσδην: pro κοσμεῖν, ἕρπειν, καθεύδειν, δωείζειν.

In diphthongis impropriis ᾳ, ῃ, ῳ, iota subscriptum negligit; vt τῶ αἰνεία, pro τῷ αἰνείᾳ, *Ænea*.

Vtitur etiam interdum casibus pluralibus pro singularibus fœmininis, vt καλαὶ, pro καλὴ, *formosa*.

Geminatis quoque σσ, ττ, ππ, pro simplicibus vtitur; vt ὅσσον, pro ὅσον, *quantum*: ὅττι, pro ὅτι, *quòd*: ὅππη, pro ὅπη, *vbi, quò*.

Æolica	α	pro	η, ἀμέρα, pro ἡμέρα, *dies*. id fit Dorum more: sed Doricè huiusmodi α producitur, Æolicè corripitur.
	ω		ου, ἰδῶσα, pro ἰδοῦσα, *conspicata*. hoc fit præcipuè in participiis fœmininis in ουσα, quæ communiter circumflectunt ου.
	ω		ο, ὤμοιος, pro ὅμοιος, *similis*.
	ππ		μμ, ὄππατα, pro ὄμματα, *oculi*.
	η		ει, ἐλθῆν, pro ἐλθεῖν, *venisse*.

Retrahit etiam accentum acutum ab vltima syllaba in penultimam in disyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis: vt κάλος, pro καλὸς, *pulcher*: πόταμος, pro ποταμὸς, *fluuius*.

Addit quoque ι accusatiuis quorundam nominum fœmininorum, vt καλαὶς, pro καλὰς, *pulchras*.

Præterea β ante ρ ponit; vt βρόδον, pro ῥόδον, *rosa*.

Vtitur etiam præpositione κατὰ, pro μετὰ, *cum*.

Denique dictiones à quacunque vocali inchoatas tenui spiritu afficit; vt ἤλιος, pro ἥλιος, *Sol*.

Dialectorum varietati vbi sit locus.

Atque hæc de Dialectis in genere dicta sufficiant. Ne verò credas ea quæ hîc diximus, passim in omnibus dictionibus obseruari. non enim ista locum habent nisi in certis quibusdam vocibus, & certis casibus partium orationis, quæ per casus inflectuntur, atque in certis quibusdam personis & temporibus verborum: veluti planum vnicuique esse potest & ex iis quæ iam hoc loco attigimus, & ex iis quæ à nobis sparsim per totam hanc Grammaticam annotabuntur. vsum enim eorum quæ hîc cum vnico duntaxat exemplo in genere proposuimus, particulatim ostendemus, si ex iam dictis

colli

colligi non possit. Adiiciemus quoque nonnullas alias regulas minùs generales iuxta locorũ opportunitatem. Hoc itaque in primis fuerit notatu dignum, Iones toto singulari & datiuo plurali primæ & secundæ declinationis mutare α longum vltimæ syllabæ in η, (exceptis quibusdam primæ, quorũ Dorica declinatio est in vsu, quæ in Annotationum tractatu in declinationes simplices à nobis enumerabuntur) & contrà Dores mutare η in α. Atque ita fit vt Αἰνείας declinetur Ionicè sicut Χρύσης cõmuniter; & rursus Χρύσης Doricè sicut Αἰνείας communiter. Porrò in datiuo plurali, quum α Ionicè migrat in η, iota sequens subscribitur, ac pro Αἰνείαις dicimus Αἰνείῃς: sic μούσῃς, pro μούσαις. *Musis.*

Annotatio.
Ionismus, α in η.
Dorism⁹, η in α.
Datiuus plur. Ionicus, αις in ῃς.

Nullum aliud nomen primæ declinationis est com- 1
munis generis præterquam ληστὴς: atque istud dicitur commune eadem ratione qua *latro* & *homo* à Latinis; cùm tamẽ vix vnquam, ac ne vix quidem, illa epitheto fœminino iuncta inueniantur, aut Græcè aut Latinè. Itaque dicito omnia primæ esse masculina. [2] Doricè α: 2
Æolicè & Bœoticè αο: Ionicè εω, accentu in antepenultima: [si videlicet nominatiuus sit barytonus, vt Γύγεω, à Γύγης. nam si nominatiuus sit oxytonus vel perispωmenos, genitiuus Ionicus est paroxytonus, vt ποιητέω pro ποιητοῦ, apud Lucianũ in libro De Dea Syria, à nominatiuo ποιητής. at βορέω, pro βορέεω, per syncopen, apud Hesiod. in Theogon. Νόσφι νότου βορέω τε, καὶ ἀργέστεω ζεφύρου τε, ab Ionico nominatiuo βορέης, pro βορέας, boreas.] Poëticè verò ω, ex Ionico per crasim. [3] Ionicè 3
interdum εα. [4] Si plura de vocatiuo desideras, vide 4
Annotationes in declinationes simplices, circa principium. [5] Id est, si ex articulo fœminino dualis ac plu- 5
ralis numeri auferas τ, habebis terminationes primæ declinationis in iisdem casibus & numeris: sed cùm articulus careat vocatiuo, sumenda erit nominatiui eiusdem numeri terminatio. eandem enim habent terminationem, vt iam ab authore dictum est. [6] Doricè 6
ᾶν: Æolicè & Bœoticè άων: Ionicè έων. [7] Datiuis plu- 7
ralibus cuiuscunque declinationis in ς desinentibus additur ι, Atticè, Ionicè & Æolicè. [8] Ionicè interdum εας. 8

Communia in prima non inueniuntur.
Genitiuus sing.
Accusatiuus.
ANNOTATIO.
Genitiuus plur.
Datiuus.
Accusat.

SECVNDA declinatio tantùm est fœmininorum, quæ desinunt vel in α, ἡ μοῦσα, *musa:* vel in η, vt τιμὴ, *honor:* genitiuus in ης, datiuus in ῃ diphthongum, accusatiuus in αν vel ην,

Secunda declinatio.
α, η

vocatiuus in α vel η, iuxta terminationem nominatiui. Dualia & pluralia perinde se habent atque in prima declinatione.

Elenchus terminationum secundæ.

1 S. {α, η,} ης, ῃ, {αν, α. ην, η.} D. α, αιν. P. αι, ῶν, αις, ας, αι.

Exempla.

ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Annotatio.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum, (hoc est, quod non subsequitur consonantem) faciunt genitiuum in ας, datiuum in ᾳ diphthongum: Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ, *Leda*: Μάρθα, Μάρθας, Μάρθᾳ, *Martha*: ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, *dies*: φιλία, φιλίας, φιλίᾳ, *amicitia*.

Genitiuus plur.

VARIETATEM Dialectorum recipit omnino vt genitiuus pluralis primæ. In aliis casibus nulla est varietas, quam ex his quæ iam dicta sunt, non possis colligere. Hoc tamē sciendum, multa huius declinationis nomina syllabæ φι vel φιν adiectionem apud poëtas recipere: quod dum fit, quæ desinunt in α, modo illud retinent, modo Ionico more in η mutant, vt Οὐρανία, Οὐρανίαφι, *Vrania*: βία, βίηφι, *violentia*. quæ vero in η desinunt, nihil mutant: vt εὐνὴ, εὐνῆφι, *cubile*. [Nimis anguste præcipit de nominibus quæ (vt Etymologus loquitur) per syllabam φι ἐπεκτείνονται: simul in quorundam accentu allucinatur. Primum igitur hæ ἐπεκτάσεις non modo per omnes declinationes fiunt, sed etiā ferè per omnes numeros & casus. Deinde ad accētum quod attinet, paroxytonως efferuntur, quum præcedit ο: alias natiuum accentum retinent, & ι etiam subscriptum in datiuo singulari flexionis parisyllabæ, si nulla vocis integræ fiat mutatio. Exemplis id planum faciamus. Nominatiuo sing. secundæ parisyllabæ, Hesiodus Ergois dicit, – ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν Κρείσσων, pro ἑτέρα ὁδὸς, *altera via* (sic enim Etymolog. quoque accipit: Eustathius autem aduerbialiter ἑτέρηφι, *altera parte*) Vocatiuo apud Etymolog. & Vrbanum, Οὐρανίαφι φίλη, *cara Vrania*. Genitiuo, Homerus Il. θ. & alibi, ἀπὸ νευρῆφι, pro ἀπὸ νευρᾶς, *à neruo*: Odyss. ζ. ἐξ εὐνῆφι, pro ἐξ εὐνῆς, *è cubili*. Datiuo, Odyss. ζ. ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, *cū aurora*: Odyss. [illegible] ἐπιδεξιόφι, *in manu dextra*: Odyss. ε. ἐπ' ἐσχαρόφι, pro ἐπ' ἐσχάρᾳ, *super foco*. Accusatiuo, Hesiod.

Paragoge syllabæ φι in secunda, tertia, & quinta.

ANNOTATIO.

Etg. ἐστ᾽ αὔριον ἔστ᾽ ἐννῆφι, pro ἐς ἔνην, *in perendinum*. Plurali num. Iliad. ν. παρ᾽ αὐτόφι, pro παρ᾽ αὐτὰς, ſ. τὰς ναῦς, *apud ipſas naues*. In tertia pariſyllaba, genitiuo ſing. Odyſſ. ω. ἐκ ποντόφιν, pro ἐκ πόντου, *è ponto*. Iliad. φ. Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα, pro Ἰλίου, *Ilij, Troiæ*. Datiuo, Odyſſ. γ. νηὸς ἐπ᾽ ἰκριόφι, pro ἰκρίῳ, *ſuper tabulato nauis*. Iliad. μ. εὕρησι παρ᾽ αὐτόφι, *reperiat apud ipſum*, pro παρ᾽ αὐτῷ. Plurali genit. Odyſſ. ξ. ῥινὸν ἀπ᾽ ὀστεόφιν ἐρύειν, *pellem oſſibus deripere*, pro ἀπ᾽ ὀστῶν. Datiuo, Odyſſ. ε. ὄσσε δακρυόφι τέρσοντο, pro δακρύοις, *lacrymis*. ſic θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος, pro θεοῖς, diis, apud Heſychium, qui ſimiliter ζυγόφι & πασσαλόφι reperiri tradit. Accuſ. Odyſſ. π. φθινύθει δ᾽ ἀμφ᾽ ὀστεόφι χρὼς pro περὶ τὰ ὀστᾶ, *circum oſſa*. Cadunt etiam in declinationem impariſyllabam. Genit. ſingul. Iliad. ι. ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφι, pro ἐξ ἐρέβους, *ex Erebo, ex inferno*. Genit. plural. Iliad. μ. παρὰ ναῦφιν ἐλασσόμεθα, pro ἀπὸ νηῶν, *à nauibus*. Datiu. Odyſſ. θ. πρὸς κοτυληδονόφι, pro πρὸς ταῖς κοτυληδόσι, *ad acetabula, ſeu in acetabulis*. Iliad. κ. ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, pro ὑπὸ κρασὶν, (vt paulo ante) *ſub capitibus*. Sic Odyſſ. τ. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφι, pro ὄρεσι, *mõtibus*. Et Iliad. ε. παρ᾽ ἵπποισι καὶ ὄχεσφι, pro ὄχεσι, *curribus*. Accuſ. Iliad. β. ἀμφὶ στήθεσφι pro περὶ τὰ στήθεα, *circa pectora*. Plura ſi requiras, inuenies apud Vrbanum in ſecunda pariſyllaba, & apud Etymolog. in φρήτρηφι, vbi etiam annotat, has ἐπεκτάσεις, ſi accedant caſibus, vocemq́; ſeruẽt eandem, (hoc eſt immutatam) ſeruare eandem quoque ſcripturam: ſin vocem mutent, mutare etiam ſcripturam. Prioris generis exemplum eſt ἧφι βίηφι apud Homer. Iliad. φ. pro τῇ αὐτοῦ βίᾳ, *ſuis viribus*: nam ἧ & βίη, vt vocem, ſic ſcripturam quoque retinẽt eandem. Poſterioris exemplum eſt αὐτόφι apud eundem in locis paulo ante citatis, modo pro αὐτῷ, *ipſi*: modo pro αὐτὰς, *ipſas*: apud Aratum vero in Phænom. ἐπ᾽ αὐτόφι Scholiaſtes exponit ἐπ᾽ αὐτὸν ſuper ipſo, ſ. lychno. Quæ vero mutationes ſoleãt fieri, tũ ex præcedentib. poteſt colligi, tũ ex Anteſignani obſeruatione.] Idem enim, inquit, accidit quibuſdã nominibus tertiæ: ſed ex ος & ον, ς & ν prius abiiciuntur: vt στρατὸς, στρατόφι, *exercitus*: ὀστέον, ὀστέοφι, *os, oſſis*: ſic in pronomine αὐτὸς, αὐτόφι, *ipſe*. In quinta quoque declinatione neutra quædam in ος, & fœminina in ὼν, idem patiuntur: ſed in ος, ο prius vertitur in ε, vt στῆθος, στήθεσφι, *pectus*: in fœmininis verò in ὼν, prius facimus genitiuum in όνος, ac deinde migrante ς in φι, fit nomen poëticum; vt ἡ κοτυληδὼν, genit. τῆς κοτυληδόνος, vnde κοτυληδόνοφι, *acetabulum*.

Ponte

Apocope in tribus declinationibus.

ANNOTATIO SYLB.

Porrò huiuſmodi nomina poëtica, ſunt indeclinabilia. Patiuntur præterea hæ tres declinationes apocopen: vt in ſecunda, γλὼ, pro γλήνη, *pupilla.* [*de γλὼ per apocopen ex γλήνη facto nihil inuenio apud Græcos lexycographos*] in tertia, γλάφυ, pro γλαφυρὸν, *antrum.* [*non immerito dubitari poteſt an γλάφυ per apocopen ſit factum ex γλαφυρόν. nam γλαφυρὸν ſignificat* cauum, profundum, teres, *adiectiuè: at γλάφυ ſubſtātiuè* cauernam, *vt γλάφυ πετρῆεν apud Heſiodum Ergois, id eſt,* cauerna in ſaxo exſculpta: *ſicut ab Heſychio quoque exponitur σπήλαιον, ἄντρον, itemque ab Etymologo, qui vtrumque deriuat à γλάπτω* ſculpo, excauo.] ex κάρηνον verò Atticè fit κάρα, & Ionicè κάρη, *caput:*

ANNOTATIO.

[*κάρη & κάρα ex κάρηνον & κάρανον per apocopen facta, neutrius generis ſunt & ἄκλιτα: vt πολιὸν κάρη apud Homerum: apud Eurip. ξανθὸν κάρα,* flauum caput: *& σῷ κάρα,* tuo capiti. *Recentiores vero & genere & declinatione mutata dixerunt ἡ κάρα, τῆς κάρας, etiam in proſa, teſte Euſtathio & Etymologo*] in quinta δῶ, pro δῶμα, *domus*: quod non ſolùm in nominatiuo, ſed per omnes caſus ſingulares huius declinationis fieri ſolet: vt τοῦ Αἴαν, τῷ ἱδρῷ, τὸν Ἀπόλλω, pro Αἴαντος, ἱδρῶτι, Ἀπόλλωνα, id eſt, *Aiacis, ſudori, Apollinem.*

ANNOTATIO.

[*τοῦ Αἴαν mendoſum videtur, ac verum τοῦ Αἴα. nam Laſcaris tradit, à maſculinis in ας αντος, genitiuos reperiri in α. apud poëtas, metri cauſa, vt Αἴα, Θόα, pro Αἴαντος, Θόαντος: atque ab ὁ πελεκᾶς genitiuum Atticum eſſe τοῦ πελεκᾶντος, Doricum τοῦ πελεκᾶ, teſtatur ſcholiaſtes Ariſtophanis, p. 403. ita vt τοῦ Αἴα & τοῦ Θόα non tam poëtici quàm Dorici ſint genitiui, pro Αἴαντος & Θόαντος, pariſyllabi pro impariſyllabis, 265, 24.*] Huiuſmodi apocope fit potiùs ſyllabę quàm vnius tantùm literæ. in paucis enim perditur ſola litera, vt γάλα, pro γάλακ: *lac*: ἄλειφα, pro ἄλειφαρ, *vnguentum, adeps*: ſic γλὼ, de quo ſuprà.

Tertia declinatio.

1 TERTIA declinatio complectitur [1] maſculina, fœminina & cõmunia in ος, ὁ λόγος, *ſermo*: ἡ ὁδὸς, *via*: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, *homo*: & neutra in ον, τὸ ξύλον, *lignum*. vocatiuus in ε. genitiuus, datiuus & accuſatiuus, itē dualia & pluralia, ſequuntur articulum maſculinum & neutrum.

ος

ον

Elenchus terminationū tertia.

2.3 4 S. { ος, ον, } [2] ου, ῳ { ον, ε. ον, ον. } D. ω, [3] οιν. P. { οι, α, } ων, οις, [4] ους, οι α, α.

Exempla.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.

ἡ ὁδὸς,

ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, &c.
τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Annotatio de nominibus neutris.

Neutrorum tres casus similes: nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus: qui in singulari numero varias habent terminationes in quinta declinatione, pluraliter autem semper exeunt in *α*.

1 *De nominum genere regulæ generales.*

Genus substantiuorum hîc solùm traditur.

LOCVS Hic exigit, vt de nominum genere aliquid dicamus, quò possis discernere fœminina aut communia in ος, à masculinis. Ac primùm generales quasdam regulas subiiciemus, quibus sola significatione genus poterit dignosci, tam in quinta quàm tertia declinatione. in aliis enim hæc generum diuersitas non habet locum, nisi paululum in quarta, vt suo loco dicemus. Cæterùm de adiectiuorum genere nihil in his declinationibus à nobis expectes. nam in Annotationibus in nomina adiectiua, illorum genus demonstrabitur. Hîc itaque tantùm de substantiuis agemus: quæ aut propria sunt, aut appellatiua. & propria quidem virorum siue deorum, mensium & fluuiorum, sunt masculina: propria verò mulierum siue dearum, vrbium, insularum, nauium & fontium fœminina. Appellatiua verò, quæ ad solos mares pertinent, masculina sunt, & cognitu facilia; vt ὁ πατὴρ, *pater*; quæ scilicet munus vel officium marium significant. sic quæ ad solas fœminas pertinent, fœmina sunt, vt ἡ μήτηρ, *mater*. quæ vero ad vtrumque sexum referuntur, sunt communia, vt ὁ καὶ ἡ παρθένος, *virgo mas vel fœmina*: ὁ καὶ ἡ θεὸς, *deus* vel *dea*: ὁ καὶ ἡ νεβρὸς, *hinnulus mas vel fœmina*. & sic de aliis, quoties vnica voce vtimur ad significandum vtrumque sexum: quamuis in quibusdam alia etiam sit vox ad significandam fœminam, vt θεὸς & θεά. per fœminam hîc intelligo non solùm mulierem, sed omniũ animalium fœmininum sexum. Præterea fœminina sunt arborum nomina: fructuum verò, neutra. Ab his omnibus regulis excipe finita in *ον*. hæc enim, spreta significatione, semper terminationis genus recipiunt, vt τὸ τέκνον, *filius* vel *filia*: τὸ θυγάτριον, *filiola*. Inueniuntur & alia, præcipuè arborum & fructuum nomina, quæ has regulas nõ exactè seruant: sed ea magis notanda quàm imitanda. id verò accidit aut licentia poëtica, aut propter quandam dialecti proprietatem. Restat nunc vt dicamus de

Masculina propria.
Fœminina propria.
Appellatiua masculina, fœminina, cõmunia.

Arbores.
Fructus.
Exceptio.
Annotatio de finitis in ον.

genere substantiuorum in ος huius declinationis tertię, quum significatione illud dignosci non potest. Subiiciemus itaque ordine alphabetico primum fœminina: deinde communia, quæ passim legendis authoribus occurrunt. quæ verò hîc non enumerabuntur, masculina censeantur.

Aliæ exceptiones.

FOEMININA.

ἄγχιλος, *abscessus inter nares & maiorem angulum oculorum.*
ἄκατος, nauis genus.
ἄμαθος, *arena, puluis.*
ἄμμος, *arena, sabulum.*
ἄμφοδος, *biuiũ, circuitus.*
ἄνοδος, *ascensus, reditus.*
ἄσφαλτος, *bitumen.*
ἀτραπὸς, siue ἀτραπιτὸς, *callis, semita trita.*
αὔλειος, *vestibulum.*
βάτος, *rubus.*
βύβλος, siue βίβλος, *papyrus, charta, liber.*
γέρανος, *grus.*
δοκὸς, *trabs, tignum.*
δόκησις, *consideratio, expectatio: apparentia.*
εἴρεος, *remigatio, seruitus.*
εἴσοδος, *introitus, ingressus.*
ἐπάνοδος, *reditus.*
ἔρημος, *eremus, solitudo.*
ζυγὸς, *iugum libræ.*
ἤπειρος, & Doricè ἄπειρος, cõtinẽs, id est, terra firma.
ἵππος, *equitatus*, vel *equa*: pro equo masculinũ est.
κάρδοπος, *mactra.*
κιβωτὸς, *arca.*
λαοφόρος, *via publica seu regia.*
λεωφόρος, idem Atticè.
μέθοδος, *breuis via.*
μίνθος, *stercus humanum.*
νειὸς, *nouale.*
νεὸς, idem.
νῆσος, *insula.*
νόσος, & Ionicè νοῦσος, *morbus.*
ὄαρος, *uxor*: pro confabulatione masculinum est.
ὁδὸς, *via.*
περίοδος, *circuitio.*
πρόοδος, *progressus.*
ῥάβδος, *virga.*
σήσαμος, *sesamum*, frumenti species.
σορὸς, *loculus, conditorium.*
σποδὸς, *cinis sordidus.*
στρόφος, *tormen*, dolor intestinorum.
τήβεννος, *toga.*
τρίβος, *semita.*
τρίοδος, *triuium.*
τροχήλατος, *locus vbi agitatur rota.*
ψάμαθος, *arena.*
ψάμμος, *arena.*
ψῆφος, *calculus.*
ψίαθος, *storea, teges, & ipse scirpus è quo contexitur matta.* Suidas Aristophanem & τοὺς ψιάθους masculinè dicere scribit.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

E fœmininorum catalogo sustuli βένθος *toga* εἰκὸς ἐστιν, κύφος *vas insculpium*, σωρὸς *aceruum*: nam, vt à posteriori exordiar, σωρὸς *aceruus* masculinum est, vt post

poſt receptos autores Suidas quoque teſtatur: at σορὸς fœmininum pro *loculo ſeu conditorio*, vt ὡραίας σορῦ, *pulchræ ſandapilæ*, id eſt, *pulchræ vetulæ*, apud Ariſtophanem. κῦφος autem neutrius eſt generis, non modo pro *exſculpto & concauo vaſe*, (vt & affine σκύφος apud Homerum) ſed etiam pro *gibbo* apud Hippocratem: at κυφὸς adiectiuum eſt, ſignificans *gibboſus, curuus, inflexus*, fœm. gen. κυφὴ, neutro κυφόν. Altera duo planè ſunt mendoſa. etſi enim vulgati lexicographi (quorũ veſtigia ſequitur Anteſignanus) ad fictitiam ſuam εἰκὸν ſtabiliendam ex Ariſtophane citant τὰς εἰκοῦς, cogitare tamen debebant, terminationẽ οῦς cadere non tantum in tertiam pariſyllabam, ſed etiam in quintam impariſyllabam ſiue contractam. nam vt in ea dicimus τὰς Λητοῦς, ſic etiam Ariſtophanes, Nebulis, τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων, *effigies anguillarum*, à nominatiuo ſingulari ἡ εἰκὼ, qui etiam accuſatiuus eſt apud Eurip. Medea, quum dicit, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα, *in animo ſimulacro arridẽs*. nam ab εἴκω duplex eſt verbale, ἡ εἰκὼν όνος, & ἡ εἰκὼ όος οῦς. Quartum βένθος & in hoc ordine pro *toga*, & in ſequẽti pro *anate*, poſitum erat falſo. nam toga Græcis eſt τήβεννος, vt ſuo loco reſtitui, & anas βρένθος. βένθος autem, neutrius generis, apud poëtas eſt idem quod in proſa βάθος, *profunditas*, vt θαλάσσης βένθεα πάσης, *vniuerſi maris profunditates*. Od. α. Vt vero de reliquis etiam nonnihil dicam, αἴγιλος pro *abſceſſu inter nares & maiorem angulum oculorum*, vnde ſit, ignoro: nam abſceſſus hic à Galeno, Paulo, Actuario, Celſo quoque, dicitur αἰγίλωψ, genere maſculino, nec non ἀγχίλωψ, ab ἄγχι prope, & ὢψ *oculus*, teſte Galeno, quia propter oculos extuberat. αἴγιλος autem, (per iota in ſecũda ſyllaba) apud Theocritum *frutex eſt, capris gratus*, vt & cytiſus, lentiſcus: Idyll. ε, Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, incerto genere, etiã apud Scholiaſtem. apud Heſychium vero & Etymologum legitur αἰγωλὶς, expoſitum λύγος, *vitex*. ita vt αἴγιλος, ſiue αἴγωλις, plantæ ſit ſpecies, παρὰ τὰς αἶγας denominata, à capris ſcilicet, quibus iucundum ſit pabulum. ἄκρατος communis eſt generis. nam vt in Epigramm. eſt ληθαίης ἀκράτου, ſic ex Herodoto affertur ἐν τοῖσι ἀκράτοισι. εἶρος Suidæ, Etymologo, Euſtathio, & Scholiaſtæ Homerico eſt *captiuitas, ſeruitus*, nulla generis mentione. apud Heſych. vero non tantum εἴρεος, ſed etiam εἴρερος. αὔλειος per ſe adiectiuum communis generis, ſubſtantiuè & fœmininè ponitur interdum, ſubaudito ſcilicet fœminini generis ſubſtantiuo θύρα,

eſt

estque propriè *atriensis ianua, ianua atrij*. Similiter cum sequentibus ἔρημος, ἤπειρος & νῆσος, subintelligitur γῆ vel χώρα: itemque ὁδὸς, cum λαοφόρος & τριχήλατος. omnia enim hæc sua natura sunt adiectiua cõmunis generis. Commune etiam est γέρανος: & cæteri Græci dicunt ἡ βάτος, Attici vero ὁ βάτος, vt Thomas in suis ἐκλογαῖς testatur σήσαμον Theophrastus & Dioscorides genere neutro dicunt, & Columella inter Latinos. στρόφος quoque, & pro *fune loroue torto, & pro ventris tormine*, masculini sæpius quàm fœminini generis esse censeo, vt τρόπος, πλόκος, πόνος, & similia deriuata, in hac terminatione & flexione masculino tantum genere leguntur vsurpata. nam στροφὴ, πλοκὴ, τροπὴ, & consimilia, cum genere mutant etiam flexionem.

COMMVNIA, SIVE INCERTI AVT DVBII GENERIS.

ἄβυσσος, *abyssus.*
βάδος, *iter, gressus.*
βρένθος, *anas auis.*
κάμινος, *fornax.*
κάπετος, *fossa.*
κλῆρος, *sors.*
κόπρος, *fimus.*
λιμὸς, *fames:* Atticè ὁ, Doricè ἡ.
μήρινθος, *funiculus.*
ῥάμνος, *rhamnus*, virgultum spinosum.
ῥάφανος, *raphanus.*
ῥινὸς, *pellis, scutum.*
σορὸς, *loculus, conditorium.*
στάμνος, *vrna, calathus.*
στρατὸς, *exercitus.*
συνοδὸς, *comes.*
ὕαλος, & Atticè ὕελος, *vitrũ.*
χηλὸς, *arca, loculus.*
χιλὸς, *pabulum.*
ψάμμαθος, *arena.*

ANNOTATIO.

In communium numero βάδος, κλῆρος, στρατὸς, χιλὸς, apud receptos autores masculina sunt: κάμινος, κάπετος, κόπρος, μήρινθος, ῥάμνος, ῥάφανος, σορὸς, fœminina: itemque ψάμμαθος, sicut ἄμμαθος supra: quamobrem hæc duo postrema in fœminorum numerum rectè sunt relata. ἄβυσσος quoque substantiuè fœmininum est, vt Psalmo 134, ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις: & Apocalyps. 9. τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου: adiectiuè autẽ communis est generis. βρένθος pro *anate* apud Arist. est potius masculinum, vt λάρος, κέπφος, κόσσυφος: pro *fastu* certè masculinum est apud Athenæum, vt synonymum τῦφος. Ita ex isto communium numero ῥινὸς tantum, στάμνος, συνοδὸς, verè communia erunt. nam ἡ λιμὸς Doricum & poëticum est pro communi ὁ λιμὸς: & ἡ ὕαλος Atticum, pro communi ὁ ὕελος. Pro illis igitur hæc poterũt substitui: ἀγγεῖος, ἀκάνθιος seu

ſeu *acatium*: βάτος, *rubus*: κνῆκος, *cnecus* herba: μάρμαρος, *marmor*: οἶμος, *via*: ὀρίγανος, *origanum*, herba: σπάρτος, *ſpartum, frutex*: χάλκανθος, *chalcanthum*. tria ſequentia, ἄσβολος *fuligo*, βῶλος *gleba*, στρύχνος *ſolanum*, communiter maſculina, Atticè ſunt fœminina, teſte Euſtathio. His adde quæ pro ſignificatione variant genus: ζυγὸς pro *iugo* maſculinum, pro *ſtatera* fœmininum, Ammonio: θόλος *teſtudo ſeu fornix ædificij* commune, pro peculiari apud Athenienſes loco fœmininum: κρύσταλλος pro gemma commune, pro glacie maſculinum: κύανος pro lapide cæruleo commune, pro colore cæruleo maſculinum: λέκιθος pro *piſo* maſculinum, pro *vitello oui* fœmininum: λίθος pro *lapide* maſculinum, pro gemma commune: πάπυρος pro *planta* commune, pro *charta* fœmininum: χοῦς pro *terra aggeſta* commune, pro *congio* maſculinū. Fœmininis quoque inter alia poſſunt addi quæ ſequūtur: ἀσάμινθος, *ſolium, ſcapha, balneatoria ſcilicet vel potoria*: βάλανος, *glans*, vt & comp. μυροβάλανος, *glans vnguentaria*: γύψος, *gypſum*: δέλτος, *liber*: δρόσος, *ros*: λήκυθος, *ampulla olearia*: μίλτος, *rubrica*: νάρδος, *nardus*, vt & comp. ψευδόναρδος: πύελος *ſolium* ſeu *ſcapha balneatoria*: σχῖνος, *lentiſcus*: σχοῖνος, *iuncus, funis*: τίτανος, *calx*. ſic adiectiua ſubſtantiuè capta, ſubintellecto ſcilicet fœminini generis ſubſtantiuo: vt ἀντίδοτος & ἔμπλαστος, ſ. δύναμις: λυσιμάχιος, πόα, βοτάνη: quæ interdum etiam neutro genere ponūtur, ſubauditis ſubſtantiuis neutris φάρμακον, βοτάνιον, φυτὸν, & ſimilibus.

Inuenientur fortè quædam alia fœminina communiáve, quàm quæ hîc enumerātur: ſed certè pauciſſima, eaque pręcipuè aut nomina herbarum, aut animalium: vt ἡ φλόμος, ſiue ἡ φλόνος, *verbaſcum herba*: [*apud Dioſc. eſt* ἡ φλόμος, *lib.4.c.99.apud Ariſtot.* ὁ πλόμος *pro eodē, vt putatur, Hiſt. Anim: lib.8. c.20.* φόνος *pro* atractylide. 36. *ambigui eſt generis apud Theoph. Hiſt. pl. lib. 6. cap. 4.* γλαύος *apud Ariſtot. maſculinum eſt, Animal. lib.8.c.5.*] ἡ φόνος, *atractylis, fuſus agreſtis*: ſic ἡ ἄμπελος, *vitis*, cum ſuis compoſitis: vt ἡ ἀγριάμπελος, ſiue per ſyncopen ἀγρίαμπελος, *labruſca, vitis agreſtis*: ſic ὁ vel ἡ γλαύος, *glanus fera*, quę & hyena. quę omnia recenſere noluimus, quòd maxima ex parte nimis eſſent incerta, neque illa fœmininis epithetis iūcta legiſſemus. ſunt enim parum vſitata. Inuenientur rurſus quædam huc congeſta, quæ in lexicis alterius generis eſſe deprehendentur. Verùm illis hac in re non eſt omnino fides adhibenda. nam ſunt plerunque deprauata. Idem iudicato in nomini-

Herba.
Animalia.

ANNOTATIO.

bus quintę, quę suo loco eodem modo enumerabimus.

Genitiuus sing. 2 Porrò genere variantia quære inter Heteroclita. [2] At-
Genitiu⁹ dual. 3.4 ticè, Ion. & Thessalicè οιο : Dor. ω. [3] Ion. οιιν. [4] Doricè
Accusat. plur. ως & ος.

Quarta declinatio.

1 QVARTA declinatio [1] Atticorum est propria, vertentium vocales præcedētis declinationis in ω: alioqui genere consentit. nam continet masculina, fœminina & cōmunia in *ως*, ὁ Μενέλεως, *Menelaus*: ἡ ἅλως, *area*: ὁ καὶ ἡ ἄγρεως, *fertilis*: & neutra in *ων*, τὸ ἄγρεων, *fertile*. Omnes ca-
2 sus [2] desinunt in ω : vertitur enim ο in ω, οι in ῳ subscribēdo iota, ου in ω abiecto υ. Neutrorum quoque α migrat in ω : hoc modo;

Elenchus terminationum quarta.

3.4 S. {ως, ων,} [3]ω, ῳ, ων, [4]ως. ων, ων. D. ω, ῳν. P. ῳ, ω, ων, ως, ως, ῳ, ω, ω.

Exempla.

ὁ Μενέλεως, τοῦ Μενέλεω, τῷ Μενέλεῳ, τὸν Μενέλεων, ὦ Μενέλεως.

ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.

ὁ καὶ ἡ ἄγρεως, τοῦ καὶ τῆς ἄγρεω, τῷ καὶ τῇ ἄγρεῳ.

τὸ ἄγρεων, τοῦ ἄγρεω, τῷ ἄγρεῳ, τὸ ἄγρεων.

Declinationes parisyllabicæ.

Quatuor prædictæ declinationes appellantur parisyllabicæ, quòd obliqui sint nominatiuo pares syllabis.

Atticorum declinatio in quibus nominibus recepta sit ab iis qui cōmuni lingua scripserunt.

1 [1] HAEC Atticorum declinatio à communibus in quibusdam tantùm nominibus est recepta: nempe in iis quæ hic & in Annotationibus in declinationes simplices à CLENARDO recensentur, atque in his quæ sequuntur:

† ἄνεως, ὁ, ἡ, *mutus*.
γάλως καὶ γαλόως, ἡ, *glos*, soror viri.
ἵλεως, ὁ, ἡ, *propitius* : vnde ἀνίλεως, ὁ, ἡ, *inclemens*.
κάλως, ὁ, *funis, rudens*.
ὄρφως, ὁ, *orphus*, gen⁹ piscis.
πλέως, ὁ, ἡ, *plenus* : vnde ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, ἔκπλεως, ὑπόπλεως, idem quod πλέως.
σῶς, ὁ, ἡ, *saluus, integer*.

χρέως, τὸ, pro χρέος, *debitum*: vnde ὁ ὑπόχρεως, *debitor*: & ὁ καὶ ἡ ἀξιόχρεως, *fide dignus*.
His adde quędā cōposita à γέα siue γαῖα, *terra* : quæ penultimam corripiunt, vt alia huius declinationis omnia ; veluti.
ἀνώγεων, τὸ, *cœnaculū*. quasi ἄνω τῆς γῆς ὄν, supra terram

exi

existens, siue à solo subductum. erant enim cœnacula in superiori ædiũ parte. in tertia dicemus ἀνώγαιον per diphthongum αι: sed quarta in his magis recepta est.
βαθύγεως, ὁ, ἡ, *profundam terram habens.*
λυπρόγεως, ὁ, ἡ, *macram habens terram.*
Sic quędã cõposita à κρέας, *caro*, & κέρας, *cornu*: vt
ἀπόκρεως, ὁ, *carnis-priuium.*
δίκερως, ὁ, ἡ, *bicornis.*
εὔκερως, ὁ, ἡ, *pulchra habens cornua.*
πολύκερως, ὁ, ἡ, *multicornis.*

ANNOTATIO.

σῶς crasin duntaxat Atticam habet, ex σάος in nominatiuo singulari, ex σάους in accusatiuo plurali. itemque σῶν ex σάον in accusatiuo singulari masculini generis, necnon in nominatiuo & accusatiuo neutrius. In fœminino genere contrahitur solus accusatiuus pluralis, teste Thoma in Atticis ἐκλογαῖς, nimirum σῶς ex σόας vel σάας. neutro plurali σῶα dicimus sine contractione, vt Xenoph. τὰ σώματα σῶα ᾖ; vt masculino σῶοι apud Demosth. legitur.

SVNT Et alia in ως, quæ per quartam vel quintam declinationem flectuntur: de quibus vide tractatum Heteroclitorum. Sunt præterea multa propria, quorum Attica declinatio est in vsu: præcipuè verò quæ communiter desinerent in αος, vel εος, vt Μενέλεως, Ἀνδρόγεως, pro Μενέλαος, Ἀνδρόγεος: & monosyllaba circumflexa, vt Κῶς, *Cos* insula. [2] Id est, habent in vltima syllaba ώ. [3] Poëticè ωο, vel ῳο, puncto subscripto, ab Ionico tertiæ οιο. [4] Vocatiuus est similis nominatiuo, more Attico, vt dictum est in prima declinatione.

Finita in ως quarta vel quinta.
Propria in αος & εος.
Monosyllaba circumflexa. 2
3
Genitiuus sing. 4
Vocatiuus sing.

QVINTA declinatio imparisyllabica cõplectitur [1] omnia genera, & terminationes plurimas. Genitiuus nominatiuum superat, exiens in ος, datiuus in ι, accusatiuus in α: vocatiuus [2] sæpe idem cum nominatiuo. Dualis nominatiuus ε, genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, genitiuus ων, datiuus σι, accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Quinta declinatio. 1
2

S. {No. / var. ος, ι, α, {Voc. / vari⁹. D. ε, οιν. P. ες, / α, ων, σι, ας, ες / α, α.
1 2

Elenchus terminationum quintæ.

Exemplum.

S. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν. D. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε. P. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσι, τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες, *Titan.*

Genera.

1 [1] QVOMODO Hæc genera ſignificatione dignoſcantur, ſatis abundè diximus, quum de tertia declinatione ageremus. ea verò quæ authoritate ſolùm vel terminatione percipi poſſunt, in ſequentibus indicabimus, ſingulas terminationes eo ordine, quo ab Authore diſpoſitæ ſunt, diſcutientes, ac vnicuique illarum ſuum genus aſſignantes. Quamuis autem hæ terminationes variæ ſint ac multiplices, poſſunt tamen ad nouem reduci; quatuor ſcilicet vocales, α, ι, υ, ω, & quinque conſonantes, ν, ξ, ρ, ς, ψ. nam nullum nomen Græcum deſinit in ε, ο, ζ, λ, μ, aut in aliquā mutam; exceptis Barbaris aut Hebræis, vt ἱεμψαλ, *Hiempſal*: ἀδὰμ, *Adam*, &c. quæ tamen reduci poſſent ad declinationem Græcam, nempe ad tertiā, & finirētur in ος, ἱέμψαλος, (vel ἱέμψας, vt ἀννίβας, ἀσδρούβας) ἄδαμος, &c. 11, 16. Porrò finita in α non reperiuntur in quinta declinatione; ſed omnia

Terminationes quintæ nouem, α, ι, υ, ω, ν, ξ, ρ, ς, ψ.

2 ſunt ſecundæ. [2] Circa finem huius declinationis indicabuntur ea nomina quę vocatiuum nominatiuo ſimilem non habent. ibi etiam agetur pluribus de accuſatiuo ſingulari, & datiuo plurali.

Vocatiuus.

Terminationes quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. α, ατος.

1 [1] Finita in α, formant genitiuum in ατος: τὸ βῆμα, τοῦ βήματος, *altare, tribunal, ſuggeſtum.*

Annotatio.

2 [2] Nomina literarum, ſunt indeclinabilia, τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι, ιτος.

3 ι, ιτος, [3] vnum ſubſtantiuū, τὸ μέλι, μέλιτος, *mel.* Adiectiua neutra, communium legem ſeruāt: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος, *gratioſus, a, um*: ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος, *patriæ ſtudioſus, a, um.* ſic etiam τὸ τὶ, τινὸς, vt commune ὁ καὶ ἡ τὶς, τινὸς, *aliquis, aliqua, aliquod vel aliquid.*

Adiectiua in ι.

ι, ιος.

3.4 ι, [3] ιος: τὸ σίνηπι, σινήπιος, *ſinapi*: de quo [4] aliâs.

υ, υος.

5 υ, [5] υος: τὸ γόνυ, γόνυος, *genu, geniculum.*

υ, εος.

5 υ, [5] εος: τὸ ἄστυ, ἄστεος, *urbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex ouium, ouile.* Sic neutra maſculinorum in υς: ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ, ἡδέος, *iucundus, um, ſuauis & ſuaue.*

Adiectiua neutra in υ.

ώ,όος: ἡ Λητὼ, Λητόος, *Latona*,[6] est declinationis contractorum. 6

ώ,όος.

[1] FINITA In α, ι, vel υ, omnia sunt neutra absque vlla exceptione. Sic finita in ω, omnia sunt fœminina. 1 [2] De finitis in α videtur author tantùm intellexisse, 2 non autem in genere de omnibus literarum nominibus: quamuis locum quoque habeat in reliquis, exceptis quatuor, quarum nomen adiectiuo indicatur; nempe ε ψιλὸν, υ ψιλὸν; ο μικρὸν, ω μέγα, quæ declinantur more adiectiuorum ψιλὸν, μικρὸν, & μέγα, quod facit in genitiuo μεγάλου, vt habes in tractatu Heteroclitorum circa finem. olim tamen harum vocalium nomina erant, ε, υ, ο, ω, vt Latinarum, e, i, o: verùm postea his addita sunt epitheta ad indicãdum aliquod discrimen, vt ε vocatum sit ψιλὸν, id est *paruum* vel *tenue*, ad differentiam η vocalis longæ, quæ vt e ferme proferebatur: veluti diximus pagina 2, versu 27. sic υ dictum fuit ψιλὸν ad differentiam diphthongi ου. olim enim (vt loco citato attigimus) υ & ου proferebantur vt u Latinum; υ quidem, vt u hodie pronuntiatur à Gallis: ου verò, vt u sonat hodie Italis. Cæterùm ὁ & ω, quæ eodem fermè modo proferebatur, varia epitheta sortita sunt iuxta quantitatis differentiam: ο quidem μικρὸν, id est *paruum*, dictum est, quia breuem facit syllabam: ω verò μέγα, id est *magnum*, quod sua natura syllabam producat. [3] Rectè dicit, vnum. nam ea quæ 3 faciunt ιος, vt σίνηπι, barbara sunt, & non propriè Græca. Inueniuntur tamen composita è μέλι, quæ etiam faciunt ιτος, vt οἰνόμελι, *vinum mulsum*: ὀξύμελι, *acetum mulsum*: ὑδρόμελι, *aqua mulsa*. 12, 7. [4] In secũda declina- 4 tione contractorum. [5] Proponuntur ab authore in hac 5 declinatione multæ nominatiui terminationes, quarum singulæ varias genitiui formas recipiunt, vt υ, υος, εος: de quibus quidam Grammatici prolixè tractarunt: nos tamen hæc curiosè persequi noluimus, quòd & nimis longum esset, & quia in multis id fieri non possit, nisi adducatur syllabaria vocalium ancipitum quantitas, aut accentuum ratio, aut generum notio: quæ multò minus nota sunt, quàm ea propter quæ declaranda adducuntur. Quod quamuis Grammatici vulgò factitare soleant, ego semper ridiculum existimaui: cùm omnis disciplina à facilioribus & magis notis ad obscuriora & minùs nota progredi debeat. Quare nominum quorundam genus & accentum, vocaliumque

Finita in α, ι, υ, neutra sunt, in ω fœminina.

Nomina literarũ quatuor declinabilia: & quare declinentur.

ε, η.

υ, ου.

ο, ω.

Substantiua in ι, barbara sunt, præter μέλι cum compositis.

De diuersitate terminationum genitiui certæ regulæ vbique tradi non possunt, nisi velimus per se satis nota per minùs nota explicare.

ancipitum quantitatem, potiùs per genitiui terminationes (quæ per ſe ſatis notæ ſunt, ſi quis nonnullum huius linguæ vſum, authorũ lectione ſibi compararit) quàm cõtra genitiui terminationes per illa, quæ multò ſunt difficiliora, cenſeo eſſe explicanda. velim tamen interdum, ſi commodè id fieri poſſit & cum aliquo lectorum emolumento, adduci dictionum genus, accentum, & quantitatem, ad deſignandam quandam terminationum notiam: vt ſi hoc loco dicam, Subſtantiua in υ, penultimam corripientia, faciunt υος: quæ verò penultimam producunt, faciunt εος, cum omnibus adiectiuis. hac quidem regula nõ poteris facilè cognoſcere quare τὸ δάκρυ, id eſt *lacryma*, potiùs faciat δάκρυος, quàm δάκρεος: cùm penultimæ quantitas non ſit cuiuis cognitu facilis: in δόρυ verò, id eſt *haſta*, quiuis cognoſcet penultimam eſſe breuem, cùm ſit ὀ μικρὸν: quare ſtatim dicet τοῦ δόρυος. Itaque hæc regula non fuerit omnino inutilis, ſed non ſatis certa. Hanc verò inutilem prorſus iudicauerim, Finita in ας acutitona, άδος in genitiuo faciunt: quia nullo modo potes ſcire quæ finita in ας vltimam acuant, niſi ex genitiui terminatione. cogêris enim in Accentuum tractatu conuerſam hanc regulam audire, hoc modo: Finita in ας, facientia in genitiuo άδος, vltimam acuunt. Ex quibus regulis nihil certi potes colligere. Itaque, velis nolis, ad vſum alterutrius recurras neceſſe fuerit. Faciliùs verò vſus te docebit quæ nomina in ας, άδος faciant (vnde acutitona eſſe concludes) quàm noſſe quæ in ας acutitona ſint, vt inde inferas, declinari per άδος. Vides igitur eſſe multa vſu percipienda, nec poſſe omnia (niſi ridiculi ſæpenumero velimus eſſe) regulis comprehendi. Quare ne mireris, ſi interdum ad huiuſmodi varium eiuſdem terminationis genitiuum indicandum regulis certis vtamur, interdum verò nihil certi præcipiamus: ne ſcilicet facilia per difficilia, & per tenebras lucem videamur indicare.

Regula de finitis in υ non omnino inutilis.

Regula de finitis in ας, prorſus inutilis.

Vſu multa percipienda.

6 [6] Vide quartam declinationem nominum contractorum.

αν, ανος.

αν, ανος: ὁ παιὰν, παιᾶνος, *pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis*: ὁ Πὰν, Πανὸς, *Pan, deus paſtorum*: τὸ μέλαν, μέλανος, *nigrum, atramentum.*

αν, αντος.

αν, αντος, participia ſunt: τὸ τύψαν, τύψαντος, *verberans, vel quod verberauit.* Sic adiectiuũ τὸ πᾶν, παντὸς, *omne*, more maſculini πᾶς, παντὸς, *omnis.*

Annotatio de finitis in αν.

Dvo Hîc notanda: primùm, Omnia ſubſtantiua in *αν*, eſſe maſculina: adiectiua verò ſiue participia (vt ſuo quoque dicetur loco) eſſe neutra: deinde, Participia in *αν*, & adiectiuum *πᾶν*, facere in genitiuo *αντος*: reliqua verò omnia *ανος*. Porrò huiuſmodi participia ſunt aut aoriſti primi vocis actiuæ quorumcunque verborum; aut præſentis, vel aoriſti ſecundi eiuſdem vocis, ſecundæ coniugationis verborum in *μι*.

Participia in αν vbi inueniãtur.

εν, ενος.

εν, ενος: τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum*.

εν, εντος.

εν, εντος: τὸ χαρίεν, χαρίεντος, *gratioſum*, vt maſculinum χαρίεις, *gratioſus*. ſic participia, ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθὲν, *verberatus, verberatum*.

Notio de finitis in εν.

Observabis Hîc, omnia in *εν* eſſe neutra, atq; adiectiua vel participia: & quæ ſunt ab *ην*, facere *ενος*, reliqua *εντος*. Cæterùm hæc participia ſunt vel alterius aoriſti paſſiui, vel præſentis ſiue aoriſti ſecundi vocis actiuæ verborum primæ coniugationis in *μι*.

Participia in εν vbi inueniãtur.

ην, ηνος.

ην, ηνος: ὁ ἕλλην, ἕλληνος, Græcus: ἡ σειρὴν, σειρῆνος, ſiren apis ſeu volucris inſecti genus, & Siren fabuloſarum mulierum vna.

ην, ενος.

ην, ενος: ὁ ποιμὴν, ποιμένος, paſtor: ἡ φρὴν, φρενὸς, mens:[1] *ὁ καὶ ἡ τέρην, τέρενος, tener, tenera:* cuius neutrum τὸ τέρεν, τέρενος, *tenerum*. 1

Regula de ην.

Disyllaba In *μην*, & adiectiua quæcunque in *ην*, cum his ſubſtantiuis ὁ ἀδὴν, *glandula ſiue globoſus ſub cute tumor*: ὁ ἀζὴν, *barba*: ὁ αὐχὴν, *ceruix*: εἴρην, *adoleſcens*: & ἡ φρὴν, faciunt *ενος*: reliqua *ηνος*. atque hæc, quæ *ηνος* faciunt, fœminina ſunt, præter ὁ κηφὴν, *fucus, veſpa ſterilis*: ὁ σφὴν, *cuneus*: ὁ σωλὴν, *canalis, tubus*: atque ὁ καὶ ἡ χὴν, *anſer*. nam alia maſculina, ſignificatione dignoſcuntur, vt ὁ ἕλλην, cum compoſitis. Quæ autem per *ενος* flectuntur, maſculina ſunt, præter ἡ φρὴν, & adiectiua, de quibus ſuo loco.

ενος, ηνος. *Fœminina.* *Maſculina.*

1 Annotatio.

[1] Laſcaris quoque agnoſcit ὁ καὶ ἡ τέρην, Euſtathius vero tantum ὁ τέρην, quum fœmininum ſit τέρεινα apud Homerum, Hipponactem, Euripidem, & alios.

ιν, ινος.

ιν, ινος: ὁ δελφὶν, δελφῖνος, delphin piſcis: ἡ ἀκτὶν, ἀκτῖνος, radius: cuiuſmodi nominatiuus etiam per *ις*, δελφὶς, ἀκτίς.

ιν, vel ις. *Maſculina.*

Composita, Maſculina ſunt, atque hæc tria, ὁ θὶν, *litus vel aceruus*: ὁ ἰκτὶν, *miluus*: ἶν, *genus menſuræ*: quum

Fœminina.

verò significat fibram, aut vim, est fœminini. reliqua simplicia, fœminina. δελφὶν verò, quamuis ab authore veluti masculinum ponatur, ab aliis tamen commune dicitur, ὁ καὶ ἡ δελφίν. Notat tamen Sylburg. composita in ιν communis (vel etiam omnis) esse generis, vt χρυσάκιν, χαλκογλώχιν. Similiter θὶν quoque, siue θὶς, pro *aceruo* apud Homerum masculino, apud Plutarch. fœminino genere positum legitur. ἲν pro fibra seu vi fœmininũ est: pro *mensura* neutrũ est apud Epiphanium, (dicit enim τὸ μέγα ἰν, & τὸ ἅγιον ἰν) & ἄκλιτον, vt quũ Eustathius scribit ἡμίνα videri esse τὸ ἥμισυ τοῦ ἰν. apud Iosephũ vero est ὁ εἶν, Antiq. Iud. lib. 3. c. 9. & 10. forsan eam ob causam quia Hebræus sermo neutrũ genus ignorat.

ANNOTATIO SYLBVR.

ον, ονος.

ον, ονος: τὸ μεῖζον, μείζονος, *maius:* à cõmunib⁹ in ων.

ον, οντος.

ον, οντος, Participia sũt; τὸ τύπτον, τύπτοντος, *verberans.*

ουν, οδος.

ουν, οδος, τὸ δίπουν, δίποδος, vt cõmune δίπους, *bipes.*

ουν, ουντος.

ουν, ουντος, Participia sunt: τὸ τυπουν, τυπουντος, *verberaturum.*

ον & ουν neutr.

OMNIA In ον & ουν, neutra sunt, atq; vel adiectiua à communibus in ων & ους: vel participia. & in adiectiuis quidẽ, ον facit ονος, & ουν, οδος: in participiis verò, ον, οντος, & ουν, ουντος. Cæterùm participia in ον, sunt vel præsentis, vel aoristi secundi, vel futuri primi Barytonorum vocis actiuæ; aut præsentis secundiue aoristi eiusdem vocis verborũ tertiæ coniugationis in μι: finita verò in ουν, sunt & ipsa vocis actiuæ, sed vel futuri secundi in qualibet cõiugatione, vel primi in quinta, vel præsentis in prima & tertia verborum Circumflexorũ. Reperiuntur etiam adiectiua neutra in οῦν, contracta ex puris in όεν: quorum masculina in οῦς, contracta sunt ex όεις. hæc eandẽ cũ participiis flexionẽ habent: vt ῥοδοῦν, μελιτοῦν.

ονος, οδος.
οντος, ουντος.
Participia in ον.
Participia in ουν.

υν, υνος.

υν, υνος: ὁ μόσυν. μόσυνος, *turris vel domus lignea:* in Γόρτυν, *Gortyn, ciuitas Cretæ*: quorum nominatiuus etiam in υς desinit: ὁ Φόρκυν, vel [1] Φόρκυς, *Phorcys, Neptuni filius & Medusæ pater.*

υν, vel υς.

ῦν, ῦντος.

ῦν, ῦντος, Participia sũt: τὸ ζευγνῦν, ζευγνῦντος, iungens.

υνος.
Masculina.
Participia in ῦν.

FINITA In υν, omnia faciunt υνος, nisi sint Participia: sunt quoq; omnia masculina, nisi significatio impediat (vt in Γόρτυν, quia est propriũ vrbis) aut participia fuerint: quæ neutra sunt, atq; præsentis temporis vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι.

[1] Hoc etiã declinatur per υος, τοῦ Φόρκυος. vel Doricè ὁ Φόρκυς, τοῦ

τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ, ablato ς, vt multa alia, de quibus in Annotationibus in declinationes ſimplices.

ων, ωνος: ὁ κλὼν, κλωνὸς, *ramus*: ὁ αἰὼν, αἰῶνος, *æuum*: ὁ Πλάτων, Πλάτωνος, *Plato*: ἡ μήκων, *pàpauer*: † ἡ Σιδὼν, *Sidon, vrbs Phœnicia*. ων, ωνος.

ων, ονος: ὁ πρίων, πρίονος, *ſerra*: ἡ χελιδὼν, χελιδόνος, *hirundo*. & cõmunia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, εὐδαίμονος, *felix*: & ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων, κρείσσονος, *melior*: quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον, εὐδαίμονος, *felix, beatum*: τὸ κρεῖσσον, κρείσσονος, *melius*. ων, ονος.

ῶν, ῶντος: ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος, *Xenophon*. ῶν, ῶντος.

ων, οντος: δράκων, δράκοντος, *draco*: & Participia, ὁ τύπτων, τύπτοντος, *verberans*. ων, οντος.

NOMINA In ων, quorũ genus ſignificatione dignoſci non poteſt, maſculina ſunt, præter ſequẽtia fœminina, *In ων maſcul.* *Fœminina.*

ἀκροχορδὼν, *verruca*.	σηπεδὼν, *putredo*.
ἅλων, *area*.	σιαγὼν, *maxilla*.
βοὼν, *cuſtodia*, apud Alexãdreos.	σινδὼν, *linteum*.
εἰκὼν, *imago*.	τηκεδὼν, *tabes*.
ἠιὼν, *litus*.	τρήρων, *columba*.
ληθεδὼν, *obliuio*.	τρυγὼν, *turtur*.
μελεδὼν, *cura*: at pro curatore, cuſtode ſeu præfecto, maſculinũ eſt vel cõmune.	χελιδὼν, *hirundo*.
	χθὼν, *terra, ſolum*.
	χιὼν, nix.

His adde omnia finita in ηδών. *In ηδὼν fœm.*

ANNOTATIO.

E fœminorum catalogo tollit Sylburg. ἀμπελὼν vinea, ἀνθερεὼν *mentum*, ἀρραβὼν arrha, τρίβων palliũ attritum, χλιδὼν armilla, χιτὼν tunica. *ſunt enim maſculina. de* βοὼν *vero quod dicat, (inquit) non habet.*

Nunc de genitiui varietate, ſi non omnia, tamen aliquid dicamus: quamuis & hoc vſu potiùs quàm præceptis diſcere præſtabat. nihil enim certi de his poteſt præcipi, niſi (vt antea dixi) per ſe ſatis nota per difficillima velimus explicare. Faciunt igitur ωνος per ω μέγα omnia ferè ſubſtãtiua maſculina, & fœminina vrbium, quæ non deſinunt in ηδών. Nam omnia finita in ηδὼν, atq; adiectiua, & ſubſtantiua fœminina, faciunt ονος per ο μικρόν. Ex adiectiuis excipe αἴθων, *ardens*; & εἴρων, *cauillator, diſſimulator, non vera dicens*: itemq; compoſita ab αἰὼν, χιτὼν, & ſimilibus: ex fœmininis verò ἅλων, βοὼν, μελεδὼν, μήκων, τρήρων: quæ faciunt ωνος per ω μέγα. Porrò *Genitiuus.* *ωνος.* *ονος.* *Exceptio.*

ῶντος. *ontis.* *οντος.*

pauca sunt quæ faciant ῶντος per ω μέγα: eaque omnia sunt masculina, & maxima ex parte propria virorum circumflexa, quæ à Latinis per *ontis* declinantur: vt Xenophon, Xenophõtis: sic Demophoon, &c. In οντος verò per ο μικρὸν faciẽtia, vix alia inuenias appellatiua quàm hæc quatuor, δράκων, λέων, γέρων, θεράπων, *draco, leo, senex, famulus*: & participia actiuæ vocis in ων non habentia circumflexum: quæ sunt vel præsentis temporis, vel futuri primi, vel aoristi secũdi: priora duo genera Barytona, posterius Oxytononũ. quę verò accẽtu circumflexo notantur & habent neutrũ in οῦν, (quæ enumerauimus quum de οω ageremus, 136, 25.) ea οῦντος faciunt. de illis autem nullam mentionẽ fecit hoc loco CLENARDVS. At quorum neutrum similiter in ῶν per ω μέγα circumflexum desinit, per ῶντος flectuntur, & ω μέγα seruant: suntq; præsentis temporis vocis actiuæ, secũdę cõiugationis verborũ Circumflexorũ. Id autẽ accidit propter crasim, quæ fit ex α & ο in ω, vt suo videbimus loco.

Participia in ων. *οῦντος.* *ῶντος.*

ξ in {κος. γος. χος.}

ξ, in κος, γος, χος: ὁ θώραξ, θώρακος, *pectus, thorax*: ἡ κύλιξ, κύλικος, *calix*: ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος, *rapax*: ἡ ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, *vulpes*, mutat η in ε: ἡ θρὶξ, τριχὸς, *capillus*,[1] pro aspirata sumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἄναξ, ἄνακτος, *rex*: ἡ νὺξ, νυκτὸς, *nox*, interiecto τ.

ξκτος.

Genus finitorũ in ξ.

FINITA In ξ, masculina sunt, aut fœminina, aut cõmunia: neutra verò nunquã: & fœminina quidẽ pauca sunt, at cõmunia paucissima, si cum infinita masculinorum multitudine conferantur. Itaque fœminina & communia siue incerta, quorum genus significatione cognosci non potest, hîc enumerabimus: reliqua verò intelligentur masculina. Hæc igitur sunt fœminina,

Masculina. *Fœminina.*

ἀλώπηξ, *vulpes.*
ἄντυξ, γος, *ambitus, orbis.*
αὖλαξ, *sulcus.*
θρίδαξ, *lactuca.*
κλίμαξ, *scala, seu scalæ.*
κύλιξ, *calix.*
κλῶμαξ, *cliuus arduus.*
κρὲξ, *capillus*, & *crex auis.*
λάρναξ, *urna, arca.*
μάσαξ, *mandibula, buccea, brucus*: at μύσταξ, *barba superioris labri*, mascul.
μάστιξ, γος, *flagellum.*
ὁ & ἡ ὄμφαξ, *uua acerba & immatura.*
ὄρτυξ, γος, *vrax auis.*
πήληξ, *galea, cassis*: at πήληξ Hesychio *fissura.*
ὁ & ἡ πίδαξ, *fons, scaturigo.*
πνὺξ, *consilij locus apud Athenienses.*
πτέρυξ, γος, *ala.*
πτὺξ, χὸς, *plica.*
σμῶδιξ, siue σμώδιγξ, *vibex. liuor tumórve ex percussione.*

ὁ &

ὁ & ἡ στύραξ, *styrax*, odoris genus: pro hastę annulo masculinum est.
τέτριξ, *tetrix auis.*
τρὺξ, γὸς, *fax.*
ὁ & ἡ ὕστριξ, χος, *hysthrix*, herinacij species.

φάλαγξ, γος, *phalanx* ordo militaris, & internodiũ in digitis.
φάραγξ, γος, *vallis.*
φοῖξ, *phoix auis.*
χάραξ, *vallus, palus*: at ὁ χάραξ, *vallũ.*
χοῖνιξ, *chœnix, semodius.*

His adde finita in ιγξ, & monosyllaba non desinentia in ωξ.

Excipiuntur tamen sequentia masculina, — *Masculina.*

βλὰξ, *stolidus.*
θρὴξ, *vermis lignũ corrodens.*
ἴξ, *vermis vitium.*
πρὼξ, *hinnulus, dama.*
σφὴξ, *vespa.*
τρὸξ, γὸς, *vermis leguminũ.*

Et sequentia communia, — *Communia.*

αἶξ, αἰγὸς, *capra.*
βὴξ, βηχὸς, *tussis.*
ῥὰξ seu ῥὼξ, γὸς, *acinus vua.*

Prater hæc, communia sunt.

ἄμπυξ, *reticulum muliebre.*
ἕλιξ, *vitium capreolus.*
πέρδιξ, *perdix auis.*
σκύλαξ, *catulus.*
φάρυγξ, γος, *guttur, faux.*

VSVS Te docebit, quæ declinentur per κος, & quæ per γος, aut χος: scito tamẽ multo maiorẽ esse numerum eorũ quæ κος faciunt, quàm quę γος aut χος: rursus plura per γος quàm per χος declinari. nam paucissima sunt quę habeãt χ in obliquis: nempe finita in ονυξ, ωνυξ, & ωρυξ, cum quibusdam aliis. In γος verò faciunt finita in πληξ, & quæ ante ξ habent γ, & superbisyllaba in υξ, modò habeant α in penultima, & quæ habent in penultima ο μικρὸν, modò nõ desinant in ονυξ, & quæ fiunt á verbis in γω, σσω, & ζω, & fœminina in υξ, cũ compositis: composita enim simplicium formam sequuntur. Reliqua vero, præsertim fœminina, & disyllaba communia, quę superiùs enumerauimus, habent κ in obliquis, præter μάστιξ, τέτριξ, & finita in γξ, quæ habent γ. Horum omniũ exempla tibi passim legendis authoribus occurrẽt. — *Genitiuus.* — χος. — γος. — *Composita.* — κος.

[1] Hoc fit propter aliam aspiratam χ aduenientem: in datiuo verò plurali rursus assumit θ, ταῖς θριξί. nõ enim sequitur aspirata χ, sed ξ, vt in nominatiuo. sic ὕσθριξ ὕστριχος: at ὕστριγος ab ὕστριγξ, sicut ὕσπληγξ. — 1

αρ, αρος: ὁ μάκαρ, μάκαρος, *beatus*: ἡ δάμαρ, *vxor*: τὸ νέκταρ, *nectar, cibus vel (vt alij volunt) potus deorum.* — αρ, αρος.

αρ, ατος: τὸ ἧπαρ, ἥπατος, *iecur, hepar*: τὸ δέλεαρ, δελέατος, *esca, ad capiendum illecebra.* — αρ, ατος.

SVPERBISYLLABA In αρ faciunt ατος. idem accidit disylla — ατος.

disyllabis quorũ penultima est η aut diphthongus: quibus adde στέαρ, *adeps*: φρέαρ, *puteus*: poëticè στεῖαρ, φρεῖαρ. quorum autem penultima est ω, indeclinabilia sunt, vt ὁ μῶμαρ, *stultus*: sic τὸ ὄναρ, *somnium*, quamuis penultima sit ο μικρὸν. Reliqua, quæ hac regula non comprehenduntur, faciunt αρος. Porrò declinata per ατος, neutra sunt omnia: sic flexa per αρος, paucis exceptis, quorum genus sola significatione cognoscitur.

Indeclinabilia in αρ.

αρος. Neutra.

ειρ, ειρος: ὁ φθεὶρ, φθειρὸς, *pedunculus*: ἡ χεὶρ, *manus*: ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ, *pollex*.

ειρ, ειρος.

MVLTA Componuntur ex χεὶρ, quæ omnia sunt communia: χεὶρ verò variat & genere, & genitiui terminatione: vt videbis in Heteroclitorum tractatu. Reliqua in ειρ, masculina sunt: sed pauca inueniuntur.

Communia.

Masculina.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

ἀντίχειρ à Lascari quoque inter cõmunia numeratur, vt πολύχειρ, ἐπίχειρ & similia: sed incertum qua significatione. pro *pollice* masculinũ potius est quàm fœmininũ, subaudito scilicet masculino substantiuo δάκτυλος. nam ἀντίχειρ elliptice & κατ' ἔπονοιαν dicitur pro ὁ ἀντίχειρ δάκτυλος *digitus è regione manus situs*, vel tantum pollens quantũ reliqua manus: itemq; μέγας quoq; λιχανος & μέσος, subaudito eodẽ substãtiuo δάκτυλος, passim legũtur.

ηρ, ηρος: ὁ Σὴρ, Σηρὸς, *Ser, populus, & vermis nens sericum*: λετὴρ, λετῆρος, *peluis*: τὸ κῆρ, κηρος, *cor*.

ηρ, ηρος.

ηρ, ερος: ὁ αἰθὴρ, αἰθέρος, *æther, id est, ignis elementũ*.

ηρ, ερος.

1 [1] in multis verò syncope: ὁ πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, *pater*: ἡ μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, *mater*: sic compositum Δημήτηρ, *Ceres*: item θυγάτηρ, *filia*: γαστὴρ, 2 *venter*: at ὁ ἀνὴρ, *vir*, ἀνέρος, ἀνδρὸς, [2] assumit δ.

FOEMININA In ηρ, nulla sunt, quæ significatione cognosci non possint, prætèr γαστὴρ, κὴρ *fors*. Neutra verò duo tantùm, ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*: quæ circumflectuntur, quia fiunt ex ἔαρ & κέαρ per crasim. Alia in ηρ, masculina sunt. Pauca sunt quæ flectantur per ερος, nempe quę à CLENARDO recensentur, atque ἀστὴρ, *astrum*: Πιὲρ, *Pier*, gentile: & φράτηρ, *tribulis*: pro quo vsitatiùs dicimus φράτωρ, φράτορος: ὁ ἀὴρ, *aer*, Æolicè inuenitur ἀηρ: sic ἡ αἰθὴρ, ερος, apud Homerum & cæteros poëtas.

Fœminina.

Neutra.

Masculina.

ηρ, ερος.

Æolismus.

1 Cætera in ηρ, faciunt ηρος. [1] Huiusmodi syncope habet tantùm locũ in iis quæ author enumerat. Notandũ autẽ, concisos casus ab oratoribus magis recipi, præte-

ηρ, ηρος.

De syncopen passis notio.

θυγατέρα. nam θύγατρα soli vsurpant poëtæ, qui metri gratia indifferenter vtuntur concisis vel integris, duobus exceptis, de quibus fiet mentio in Annotationibus in declinationes simplices. [2] Nunquam enim in eadem dictione ν ponitur ante ρ, vt diximus 7,13. & 10,22. 2

ορ, ορος: τὸ ἦτορ, ἤτορος, *cor, animus*: & inde cōpositum, ὁ μεγαλήτωρ, μεγαλήτορος, *magnanimus*. — *ορ, ορος.*

υρ, υρος: ὁ ψίθυρ, ψίθυρος, *susurro*: ὁ καὶ ἡ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*: & neutrum, τὸ πῦρ, πυρὸς, *ignis*. — *υρ, υρος.*

Finita In ορ & υρ, paucissima sunt: & illa quidem neutra, hæc verò masculina, præter μάρτυρ & πῦρ, quæ ponuntur in contextu. atque hæc in υρ, antiqua sunt, & penè exoleta, præter πῦρ: vtimur autem illorum loco finitis in ρος tertiæ declinationis, vt ψίθυρος, ου, & μάρτυρος, ου, quod & μάρτυς, υος. — *ορ neutra. υρ masculina. Finita in υρ exoleta. υρος vel υς pro υρ.*

ωρ, ωρος: ὁ φὼρ, φωρὸς, *fur*: ὁ ἰχὼρ, ἰχῶρος, *aquosa humiditas, vel sanies tenuior*: τὸ ἕλωρ, ἑλωρὸς, *captura, præda*: τὸ τέκμωρ, τέκμωρος, *signum, finis*. — *ωρ, ωρος.*

ωρ, ορος: ὁ Νέστωρ, Νέστορος, *Nestor*: ὁ Ἕκτωρ, Ἕκτορος, *Hector*: ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ, ἀπάτορος, *carens patre*: ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, *carens matre*: πανδαμάτωρ, *omnia domans, vel omnidomans*. τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, *aqua*, [1] heteroclitum est. 1 — *ωρ, ορος.*

Monosyllaba In ωρ, & polysyllaba in λωρ, atq; ἰχὼρ & τέκμωρ, seruāt ω μέγα in obliquis: alia mutant in ο μικρόν. Cæterum neutra in ωρ pauca: nempe quæ ab authore afferuntur, & τὸ ἔλδωρ, siue ἐέλδωρ, *desiderium*. at τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, *stercus*, heteroclitum, vt τὸ ὕδωρ. Communia verò sunt multa, quæ significatione facilè dignoscuntur, quæ scilicet vtriq; sexui cōueniunt: quamuis raro fœmininis adiectiuis aut articulis iuncta inueniantur. Reliqua in ωρ, masculina sunt: nulla verò fœminina tantùm, præter ἡ ἄωρ, *coniux*, & ἡ ἀλέκτωρ, *lecti iugalis expers virgo*. [1] Vide Heteroclita. 1 — *ωρος. ορος. Neutra. Communia. Masculina.*

ας, αντος: ὁ Αἴας, Αἴαντος, *Aiax*: ὁ πᾶς, τοῦ παντὸς, *omnis, cunctus*: ἡ πᾶσα, τῆς πάσης, *cuncta*: τὸ πᾶν, τοῦ παντὸς, *cunctum*: sic ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuersus, omnis*. Duo in ανος: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: μέλανος, τάλανος: quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα: neutra, τὸ μέλαν, τάλαν. 1 — *ας, αντος. ας, ανος.*

ας,

ας, άδος.
1 ας, άδος: fœminina sunt: ἡ μονὰς, μονάδος, *monas, vnitas*: λαμπὰς, λαμπάδος, *lampas, lucerna*: aut cõmunia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς, φυγάδος, *exul, profugus.*

ας, ατος.
1 ας, ατος, neutrum: τὸ γῆρας, γήρατος, *senectus*: τὸ ἅλας, ἅλατος, *sal.*

αις, αιτος.
2 αις, αιτος, vnum fœmininum, ἡ δαὶς, δαιτὸς, *conuiuium*: & vnum neutrum, τὸ σταὶς, σταιτὸς, *farina aqua subacta.* Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer, puella*, facit παιδός. sic composita eius, ἄπαις, *sine liberis, carens filijs*: εὔπαις, *liberis abundans, vel bonos habens filios, aut bona indole proles.*

αῦς, αός: vel ἦυς, ηός.
2 αυς, αὸς: ἡ ναῦς, (Ionicè νῆυς) *nauis*, τῆς ναὸς, † (Ionicè νηὸς:) sic γραῦς, *anus, vetula.*

ες, εος.
3 ες, εος, neutra communium in ης: τὸ ἀληθὲς, τȣ̃ ἀληθέος, *verum.*

ας, αντος, masc.
ας, άδος, fœmin. vel communia.
ας, ατος, neutra.
Æolismus αις pro ας.
Apocope poëtica.

1 NIHIL Facilius quàm nosse quæ finita in ας faciãt αντος, & quæ αδος, vel ατος. nam vel mediocris authorũ lectio hæc tibi demonstrabit. regulis autem hæc percipi facilè nequeunt. Hîc tantùm notabis, flexa per αντος, esse masculina: per άδος, fœminina: exceptis paucis communibus, quæ sola significatione facilè cognoscũtur) per ατος verò, esse neutra & quintæ declinationis contractorum, modò desinant in ρας vel ας purum: vt videbis in sequentibus. Sunt verò tria masculina quæ non declinãtur per αντος, nempe μέλας, τάλας, de quibus in cõtextu, atque ὁ λᾶας, τȣ̃ λάαος, & crasi λᾶος, *lapis.* Porrò Æoles masculina in ας per αις efferunt, dicentes μέλαις, τάλαις. Idem faciunt in participiis masculinis in ας, quæ per αντος declinantur, vt τύψαις pro τύψας, *qui verberauit.* Pro Αιας tamen non dicunt Αιαις, ne diphthongus geminetur. Cæterùm Poëtæ non rarò Dorico more ex genitiuis in αντος, per apocopen reiiciunt τος, τȣ̃ Αιαν pro Αίαντος. de qua apocope nonnihil attigimus, 124, 20, 23.

αις, αυς.
αυς, εως.
ηῢς, pro ἦυς.
Nominatiuus plur. similis nominatiuo sing.
ANNOTATIO.

2 [2] Finita in αις aut αυς non inuenies alia ab his quæ hoc loco enumerãtur. tantùm itaq; notato, finita in αυς declinari quoque per εως, έι, &c. & nominatiuũ monosyllabum ἦυς apud poëtas diuidi in duas syllabas, νηῢς, γρηῢς: atque nominatiuum pluralem similem reperiri nominatiuo sing. αἱ ναῦς, νῆυς: γραῦς, γρῆυς. [*Sed Sylburg.* potius accusatiuũ pluralem similem dicit reperiri nominatiuo singulari. *sic enim Lascaris, Vr-*

ban

banus, Caninius. & nominatim Thomas in Atticis, νῆες (inquit) ἐπὶ εὐθείας, ὁ ναῦς· ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, ναῦς, ὁ νῆας. atque ita Thucyd. αἱ νῆες ναυμαχοῦσι: &, καταχαῦσαι τὰς ναῦς. Pro Αἴαντος autem Doricè & poëticè dici non Αἴαν, sed Αἶα, monuimus supra p.124,23.] De horũ autẽ accusatiuo sing. dicetur suo loco. [3] Hæc sæpe substantiuata reperiuntur, & per substantiua Latinis redduntur: vt τὸ ἀληθὲς, *verũ, vel ipsa veritas*, & sic de aliis. Sunt autẽ primæ declinationis cõtractorũ, vel dicetur in sequẽtibus. 3

ειςει, ειος: ὁ κλεὶς, κλειός, *pecten*: sic adiectiuum εἷς, ἑνὸς, *vnus*: fœmininum μία, μιᾶς: neutrum ἓν ἑνός: & inde composita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um.*

ειςει, εντος: ὁ Σιμόεις, Σιμόεντος, *Simoïs, Simoëntis, nomẽ fluuij in Phrygia*: ἡ Ὀπόεις, Ὀπόεντος, *Opûs, Opuntis, ciuitas in Locris*: itidem adiectiua, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*: & participia ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, *verberatus*: at [1] ἡ κλεὶς, *clauis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα & κλεῖν. 1

ευς, εος communiter, ηος Ionicè, εως Atticè, ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως, *rex*: de hoc [2] postea. 2

FINITA In εις, facientia ενος, non inueniuntur, præter κλεὶς & εἷς, cum compositis, quæ ponuntur in cõtextu, μηδεὶς & οὐδεὶς, quasi μηδὲ vel οὐδὲ εἷς, *neque vnus, ne vnus quidem*: ideo poëtæ in neutro sæpe dicunt μηδέεν, οὐδέεν. † Æoles verò ponunt θ pro δ, μηθεὶς, οὐθεὶς, μηθὲν, οὐθέν. Reliqua igitur præter κλεὶς, faciunt εντος: & sunt vel propria, vel adiectiua, vel participia, quorum superiùs meminimus in εν, εντος, 135,15. Genus autẽ nominum in εις, facilè patet. adiectiua enim & participia, masculina sunt: propriorum genus significatione cognoscitur: quæ verò ponuntur in contextu, articulo genus indicant. Notandum autem, propria & adiectiua in όεις, interdum contractè efferri per οῦς, abiecto ι, & οε contractis in ου: vt ex ὀπόεις & πλακόεις, dicimus ὀποῦς, πλακοῦς, de quibus postea in οῦς, οῦντος. sic adiectiua in ήεις, interdum contrahuntur in ῆς, abiecto ι, & ηε in η contractis: vt ex τιμήεις & δαφνήεις, dicimus τιμῆς, δαφνῆς: itemque ἀχλῦς ex ἀχλύεις, teste Eustathio. de his vide in ῆς, ῆντος.

εις, ενος.

εις, εντος.

εις, ειδος.

ευς { εος cõmu. ηος Ionic. εως Att.

εις, ενος.

μηδέεν, οὐδέεν.
Æol. θ pro δ.

εις, εντος, propria, adiectiua, participia.
Masculina.

όεις, οῦς.

ήεις, ῆς.

ύεις, ῦς.

Doriſmus. 1 [1] In accuſatiuo plurali τὰς κλεῖδας, & Doricè κλᾶδας.

2 [2] In tertia declinatione contractorum.

ης,ητος. ης,ητος: ὁ λέβης, λέβητος, *lebes, cacabus*: ἡ ἐσθὴς, ἐσθῆτος, *veſtis*. & item ſubſtantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in ος: κακὸς, *malus*, ἡ κακότης, (κακότητος, *malitia*: vel ab adiectiuis in ὺς, vt δριμύτης *acrimonia*, à δριμὺς, *acer*.

ῆς,ῆντος. Ης, ῆντος: ὁ τιμῆς, τιμῆντος, *honoratus*: ὁ δαφνῆς, δαφνῆντος, *laureaceus*.

ης,εντος. ης, εντος: ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, *Clemens*: Οὐάλης, Οὐάλεντος, *Valens*.

ης,εος. ης, εος: ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, *Demoſthenes*: ὁ Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, *Hercules*: ἡ τριήρης, τριήρεος, *triremis*: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέος, *verus, vera*.

ης,ητος. *Fœminina.* ης, ητος, faciunt ſubſtantiua appellatiua: & fœminina ſunt, præter ſequentia maſculina.

Maſculina.

ἄμης, *placentæ genus lacteæ.*	μύκης, *fungus.*
ἐπιβλὴς, *obex, peſſulus.*	πένης, *pauper.*
κέλης, *equus ſingularis, & paruum nauigium.*	σὴς, *tinea*: quidam malunt ἡ σής.
λέβης, *lebes, cacabus.*	τάπης, *tapes, ſtragulum.*

ῆς,ῆντος. ης,εντος. Per ηντος & εντος pauciſſima declinantur: & illa quidem fiunt ex ήεις, (vt diximus in εις, εντος) ac maſculina ſunt: hæc verò ſunt virorum propria, deducta à Latinis habentibus formam participiorum in *ens, entis*, vt Clemens, entis; Valens, entis. Per εος verò flectuntur infinita penè maſculina compoſita virorum propria, & adiectiua communia, & fœminina in ήρης, quæ tamen re vera adiectiua quoque ſunt, & cum quibus ſubintelligendum ſubſtantiuum ναῦς: vt τριήρης, *triremis*, ſcilicet nauis: ſic ἑνήρης, διήρης, *vniremis, biremis*, &c.

ης,εος. ήρης.

ις,ιος. ις, ιος: ὁ κὶς, κιὸς, *vermiculus qui in ligno vel frumento naſcitur*: ὁ ὄφις, ὄφιος, *ſerpens*: ἡ πόλις, πόλιος, *vrbs*.

ις,ιδος. ις, ιδος: ὁ Πάρις, Πάριδος, *Paris*: ἡ κρηπὶς, κρηπῖδος, *crepida, baſis*: & communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις, ἀπόλιδος, *extorris, exul*: ὁ καὶ ἡ φυγόπολις, *profugus*.

ις,ιθος. ις, ιθος: ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, *auis, ales*: ἡ μέρμις, μέρμιθος, *funiculus*.

Nomen

Nomen infinitum, ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ, *aliquis, quidam*, facit τινὸς: interrogatiuum autem, *quis, quæ, quid*, τίς, τί, τίνος, acuta penultima. — τὶς, τινός. τίς, τίνος.

FINITA In ις, quorum genus significatione cognosci non potest, fœminina sunt, exceptis iis quæ ponuntur in contextu alterius generis: his adde ὁ λὶς, λιός, *leo*: & λῖς, λιτὸς, *pannus lineus subtilis*. Hoc loco animaduertendum, CLENARDVM omisisse terminationem ις, ιτος: vt ἡ χάρις, χάριτος, *gratia*: sic eius composita, ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, *gratiosus, a*: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, *expers gratiæ, iniucundus, a*. omisit & ισος: vt ἡ θέμις, θέμισος, *Ius*: ἡ χάρις, χάρισος. nam χάρις facit ιτος & ιδος & ισος. Cæterùm paucissima sunt desinentia in ις, quæ faciant ιθος vel ιτος aut ισος; sed penè innumera quæ faciunt ιος vel ιδος: atque hæc varietas est authorum lectione discernenda. scito tamen, pleraque nomina propria virorum ac mulierum facere ιδος: ιος verò omnia verbalia in σις, ξις, ψις: quæ multa sunt, & omnia secundæ declinationis Contractorum. — *Fœminina.* ις, ιτος. ις, ισος. *Per* ιθος, ιτος, ισος, *paucissima.* *Per* ιδος *propria.* *Per* ιος *verbalia in* σις, ξις, ψις.

ος, εος: τὸ τεῖχος, τείχεος, *murus*: & reliqua neutra. — ος, εος, *neutra.*

ος, ότος: τὸ τετυφὸς, τετυφότος, *quod verberauit*: participia sunt. — ος, ότος, *participia.*

HIC Notandum, omnia finita in ος quintæ declinationis, esse neutra: & nomina quidem facere εος, ac esse primæ declinationis contractorum: per ότος verò declinari sola participia præteriti perfecti temporis, vocis actiuæ & mediæ. — *Notio.*

ους, οος: ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοὸς, *bos*. — ους, οος.

οῦς, οῦντος: ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, *placenta*: ἡ Ὀποῦς, Ὀποῦντος, *Opûs, Opuntis*. — οῦς, οῦντος.

ους, οντος: ὁ ὀδοὺς, ὀδόντος, *dens*: & participia; δοὺς, δόντος, *qui dedit*. Cæterùm πούς, ποδὸς, *pes*: sic composita, vt ἄπους, ἄποδος, *apes, expes, hoc est pedibus carens*. — οῦς, οντος. ους, οδος.

FINITA In ους, quorum genus significatione dignosci non potest, masculina sunt. Declinantur autem omnia per οος, nisi fiant per crasim ex propriis vel adiectiuis in όεις, quæ per οῦντος inflectuntur. per οντος verò flectuntur solùm ὀδοὺς cum compositis, & participia in οὺς, quæ sunt præsentis vel aoristi secundi, vocis actiuæ, tertię Cõiugationis verborum in μι. ποὺς autem — *Masculina.* ους, οος. οῦς, οῦντος. ους, όντος. *Particip. in* οὺς. ους, οδος.

cum compositis, facit οδος. Illud etiam obiter monendum, omnia composita in ους, esse adiectiua communia, & habere neutrũ in ουν, ac genitiuum facere vel in οδος, vel in οντος. [*Verum eadem cõposita in ους substantiuè ponuntur interdum, omisso & subintellecto substantiuo, vt ὁ τρίπους, ὁ σινόδους vel συνόδους: hîc, subaudito ἰχθὺς: illic, subintellecto λέβης, χαλκὸς: σίδηρος, vel simili, vt etiam τριόδους pro τριόδους σίδηρος.*]

Composita in ους.

ANNOTATIO.

υς, υος. υς, υος: ὁ μῦς, μυὸς, *mus*: ὁ ἰχθῦς, ἰχθύος, *piscis*: ἡ χέλυς, χέλυος, *chelys, lyra.*

υς, εος. υς, εος: ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus, velox*: fœmininum ὀξεῖα: neutrum ὀξὺ, ὀξέος. sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, *suauis*: ὠκὺς, *velox.*

υς, εως Atticè. [1] υς, εως Atticè: ὁ πῆχυς, πήχεως, *cubitus*: [1] ὁ πρέσβυς, *senex*: ὁ πέλεκυς, *securis.*

υς, υδος. υς, υδος: ἡ χλαμὺς, χλαμύδος, *chlamys, genus vestis*: ὁ καὶ ἡ νέηλυς, νεήλυδος, *qui nuper aduenit, aduena.*

ὺς, ύντος. ὺς, ύντος: ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος, *iungens*: participia sunt.

Appendix. [1] [1] Pro πρέσβυς Demetrius ponit ἔγχελυς *anguilla.* Etymologus autem hîc quoque πρέσβυς agnoscit, sed ita vt Atticum genitiuum πρέσβεως tribuat non solum nomini πρέσβυς *senex*, verum etiam nominatiuo πρέσβυς *legatus.* nam de πρέσβυς loquens, κλίνεται, inquit, πρέσβυος, καὶ πρέσβεως ἀττικῶς. σεσημείωται γὰρ καὶ τοῦτο ὡς πῆχυς πήχεως, καὶ πέλεκυς πελέκεως. de priore verò sic, ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβυος, πρέσβεες πρέσβεις. Thomas & Moschopulus in Atticis ἐκλογαῖς plurale πρέσβεις (pro *legatis* scilicet) singularem habere numerum negãt. singulariter enim dici πρεσβευτὴς, non πρέσβυς: pluraliter autem πρέσβεις, non πρεσβευταί. Porrò Sylburgius, & id iure, sustulit ἀκμὺς ὕτος, *indefessus.* id enim est ἀκμῆς ἦτος, vt νεοκμὴς ab eadem origine: diciturq; etiam parisyllaba ἄκμητος, ου: vtrumque ex α priuatiuo, & κάμνω *laboro, fatisco.*

υς, υθος. *υς, υντος.* VNAM Hîc omisit genitiui terminationem υθος: vt ἡ κώμυς, κώμυθος, *fasciculus, manipulus.* Existimo reperiri etiam υς, υντος, sed rarò; quemadmodum præcedentis quoque generis nomina perrara sunt. Porrò hæc genitiuorum varietas vsu percipipienda est. Notato tamen, omnia monosyllaba, atque bonam substantiuorum partem, facere υος: adiectiua omnia εος, tria solùm Atticè εως, quæ ponuntur in contextu: υδος omnia finit.

υς, υος. ὺς, εος.
υς, εως. υς, υδος.

in ηλυς, cùm paucis aliis: ύντος verò sola participia præsentis & aoristi secundi, vocis actiuæ, quartæ coniugationis verborum in μι. Cæterùm facientia υος, masculina sunt; nisi quæ rem non subsistentem significant, quæ fœminina sunt: vt ἡ ἀγορητὺς, ύος, *ars concionandi, eloquentia*: his adde ἡ χέλυς, υος, & ἡ κόρυς, υος, *galea*: (quia facit quoque τῆς κόρυθος) ac ἡ ὀφρῦς, ύος, *superciliũ*: atque ἡ ὀσφῦς, ύος, *lumbus*; quod & masculinum esse dicitur. Masculina quoque sunt faciẽtia έος, εως, & ύντος. fœminina verò reliqua; exceptis communibus in ηλυς, & paucis aliis masculinis, quæ vsu deprehendes.

ὺς, ύντος. *Particip. in ὺς.* *Masculina.* *Fœminina.* *Masculina.* *Fœminina.* *Communia.*

ως, ωτος: ὁ γέλως, γέλωτος, risus: τὸ φῶς, φωτὸς, lux lumen.

ὼς, όος: ἡ αἰδὼς, αἰδόος, pudor: ἡ ἠὼς, ἠόος, aurora.

ως, ωος: ὁ Τρὼς, Τρωὸς, Tros, vel Troianus: ὁ Μίνως, Μίνωος, Minos: ὁ ἥρως, [1] ἥρωος, heros.

ως, ωτος. ὰς, όος. ως, ωος.

Dvo Tantùm sunt facientia όος, per ο μικρὸν, eaque fœminina; αἰδὼς & ἠὼς, quæ sunt quartæ declinationis contractorum. nam χρόος, χροΐ, χρόα, sunt à nominatiuo χροῦς, vt βοῦς, νοῦς. [*Perperam enim deducebantur à recto* χρώς. *is enim* χρωτὸς *facit, vt* φὼς φωτὸς. *sic à compos.* ἁπαλόχρους *apud Hesiodum est* παρθενικῆς ἁπαλόχροος: *à* μελαγχρὼς *autem,* μελαγχρῶτες αἰθιοπίδες, *apud Eurip. Datiuus vero* χρῷ *non tam contractus est ex* χροΐ, *quam ex* χρόω, *à parisyllabo nominatiuo* ὁ χρόος χροῦς, *quem Suidas pariter & Hesychius agnoscunt.*] ως verò per ω μέγα faciunt Μίνως & ἥρως, & monosyllaba habentia vnam harum mutarum, τ, δ, θ, vt Τρὼς: δμὼς, *seruus*: θὼς, *lupus ceruarius*: ἡ δὼς tamen, id est *datio*, indeclinabile est. Reliquà in ως, si sint nomina, faciunt ωτος: participia verò perfecta vocis actiuæ & mediæ (quæ hoc loco omissa sunt) faciunt ότος, per ο μικρὸν: vt τετυφὼς, τετυφότος, *qui verberauit*: quæ verò ωτος faciunt, syncopata sunt vel contracta, vt ἑστὼς, ῶτος, *qui stetit*, pro ἑσταώς. Omnia autem nomina quintæ finita in ως, masculina sunt, præter duo fœminina iam enumerata, & duo neutra, φῶς, φωτὸς, *lumen*: & Doricum ὦς, pro communi τὸ οὖς, ὠτὸς, *auris*. Porrò vnicum fœmininũ ἡ φὼς, id est, *inustio ab igne facta in cruribus*, facit τῆς φωδός.

ὰς, όος. ANNOTATIO. ως, ωος. δώς. ως, ωτος. *Participia in ὼς, ότος, ῶτος.* *Masculina.* *Fœminina.* *Neutra.* ἡ φὼς, φωδός.

[1] Huius accusatiuus τὸν ἥρωα, & per apocopen ἥρω, vt τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, 124, 21.

λς, λος: ὁ ἅλς, ἁλὸς, sal: ἡ ἅλς, ἁλὸς, mare.

λς, λος.

ις, ιθος. ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος, *lumbricus, tinea*: Τίρυνς, Τίρυνθος, *Tiryns*.

ρς, ρτος. ρς, ρτος: ὁ μάκαρς, μάκαρτος; quod & μάκαρ, μάκαρος, *beatus*.

Notio. FINITA In ς præcedente consona, non reperies, nisi ἡ δάμαρς, δάμαρτος, quod & δάμαρ, δάμαρτος, *vxor*, & quæ ponuntur in contextu.

ψ, πος. ψ, πος: ὢψ, ὠπός, *visus*: Κύκλωψ, Κύκλωπος, *Cyclops*.

ψ, βος. ψ, βος: ὁ Ἄραψ, Ἄραβος, *Arabs*: ἡ φλέψ, φλεβός, *vena, sanguinis conceptaculum*.

ψ, φος. ψ, φος: Κίνυψ, Κίνυφος, *Cinyps, nomen fluuij*: ἡ κατῆλιψ, *scala*: ὁ Σκίραψ, *Sciraps*.

ψ, βος. *Desinentium in ψ, octo faciunt βος, nempe,*

Θάρυψ, *Tharyps.* φὰψ, *phaps, palumbes, auis genus.*
Λίψ, *Libs, siue Africus ventus.* χάλυψ, *chalybs*, genus ferri durissimi.
Νίψ, *Nips.* χέρνιψ, *manuũ ablutio, & vas ad lauãdas man⁹, gutturneũ: necnõ ipsa aqua.*

Atque duo posita in contextu: quibus adde omnia finita in τριψ, composita à τρίβω, *tero*, vt παιδοτρίψ; *pædotriba, præceptor puerorum in exercitio corporis.* Tria verò tantùm faciunt φος, quæ ponuntur in contextu, e quibus κατῆλιψ & Κίνυψ Ionicè faciunt πος. Reliqua in

ψ, φος. ψ, πος. ψ, faciunt πος. Cæterùm omnia in ψ, quæ significatione genus non indicant, masculina sunt: præter hæc fœ-

Masculina. minina, λαῖλαψ, *turbo*: φλέψ, *vena*: κατῆλιψ, *columẽ, scala.*

Fœminina. Fœmininum est etiam ὤψ, non modò pro voce, ab ἔπω *dico*; sed etiam pro visu, facie, oculo, ab ὄπτομαι *video*.

Composita ab ὤψ. at composita hinc adiectiua, sunt omnis generis, vel communis: vt ἄοψ, *visus expers*: αἴθοψ, *cui facies est vst..., niger*: οἶνοψ, *vini faciem gerens, niger.* πλωέλοψ apud Hesych. (pro quo apud Aristot. est πλωελόψ) nomen auis, incerti est generis.

Et hactenus de genitiuo.

Accusatiuus quinta. ACCVSATIVVS singularis exit in α, τὸν
1 τιτᾶνα, *Titanem*: sed nomina in ις & [1]υς, quorum genitiuus in ος purum, faciũt accusatiuum per

ις, ιν. υς, υν. ν: ὁ ὄφις, ὄφιος, ὄφιν, *serpens*: ὁ βότρυς, βότρυος βότρυν, *racemus.* [2] Barytona in ις & υς declinata [3] non

ις, ιδα, ιν. υς, υδα, υν. 2.3 purè, sortiuntur vtramque terminationem; ἡ ἔρις, ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν, *lis, contentio*: ὁ γέλως, γέλω

κεήλυδος, τὸν κεήλυδα & κεήλυν, *qui nuper aduênit.*
Etiam αυς, in [4] αυν: ναῦς, νεὸς, ναῦν, *nauis*: γραῦς, 4 αυς, αυν.
γραὸς, γραῦν, *anus, vetula*. Finita in ους, sæpius in ν, ους, ουν, οα.
ὁ βοῦς, βοὸς, [5] βοῦν: rarò autem in α; τὸν βόα, *bos*. 5

FINITA In υς, per α quoque faciunt accusatiuum. 1 υς, α.
vt τὸν βότρυα, & τὸν ὀξέα, ab ὁ ὀξὺς, ὀξέος, *acutus*. [2] Bary- 2 *Barytona.*
tona vocat, quorum vltima nullo accentu afficitur, sed
intelligitur grauis, qui Græcè dicitur βαρύς: eadem ra-
tione appellantur Grauitona. De huius vocabuli ety- *Grauitona.*
mologia videbis plura in sequentibus. [3] Verùm Ionicè 3 *Ionismus.*
declinantur purè, non aliter quàm ὄφις, aut βότρυς. Ita-
que minimè mirum, si vtramque terminationem reci-
piant in accusatiuo. [4] Poëticè verò per α quoque fa- 4
ciunt accusatiuum, τὴν νάα, vel νῆα, vel νέα, & νῆυν.
[5] Doricè βῶν, 119, 6. 5

VOCATIVVS idem cum nominatiuo; *Vocatiuus*
ὁ τιτὰν, ὦ τιτάν. [1] Excipe flexa per ιτος, quæ abla- 1 *quinta.*
to τος formant vocatiuũ: ὁ Αἴας, Αἴαντος, ὦ Αἶαν, ντος, ν.
Aiax: λέων, λέοντος, λέον, *leo*. Adiectiua in ην & εις, ην, εις } εν
quæ neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν:
τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν, *tener, a, um*: χαρίεις, τὸ χαρίεν,
ὦ χαρίεν, & ὦ χαρίεις, *gratiosus, um*. [2] Grauitona in 2 ὦ χαρίεις.
ηρ, habent ερ: μήτηρ, ὦ μῆτερ: sic acuta quatuor, ηρ, ερ.
ἀνὴρ, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, *vir, pater, leuir, (id est, ma-*
riti frater) seruator, ὦ ἄνερ, πάτερ, δᾶερ, σῶτερ: vbi & *Accentus re-*
accentus in penultimã retrahitur. Diphthon- *tractus.*
gi ευς & ους, deponunt ς: ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, ὁ ευς, ευ.
rex, bos, placenta: præter ὦ πούς, & ὀδοὺς, ὁ *pes,* ους, ου.
dens. [3] Grauitona quoque in ις & υς, reiiciunt 3 ις, ι.
ς: ὦ ὄφι, βότρυ, ὁ *serpens, raceme*: sic παῖς, ὦ παῖ, quod υς, υ.
fit à πάϊς, ὦ πάϊ, *puer, puella.*

HAEC Exceptio non habet locum in contractis, vt 1 *Contracta.*
ὁ ποιῶν *faciens*, genit. τοῦ ποιοῦντος, vocat. ὦ ποιῶν, non
ποιοῦ. Hîc notandum, poëtas ex huiusmodi vocatiuis
à genitiuis in ντος formatis, per nouam apocopen abii- *Apocope poëti-*
cere ν, modò desinant in αν. dicunt enim † ὦ Αἶα, pro *ca.*
Αἶαν. [2] Excipe ὁ Πίηρ, ὦ Πίηρ, *Pier*. Huiusmodi autem 2
grauitona, pauca sunt, vt videbis in accẽtuum tractatu.
Grauitona quoque in ωρ declinata per ορος, habent vo-
catiuum per ορ, formando à genitiuo abiectione ος: vt

3 ὁ Νέστωρ, Νήστορες, ὦ Νέστορ, *Nestor.* [3] Idem faciũt adiectiua acutitona in ύς, εος: vt ὁ ὀξὺς, ὦ ὀξὺ, *acutus*: atq; apud poëtas acutitona in ίς, ίδος: ἡ Ἀμαρυλλὶς, ὦ Ἀμαρυλλὶ, *Amaryllis.*

Appendix.

SVNT Præterea quædam finita in ης, ως, & ω, quæ vocatiuum non habent similem nominatiuo, vt videbis in prima & quarta declinatione contractorum.

Datiuus pluralis quintæ.

δι, σι. θι, σι. νι, σι. τι, σι.

1 DATIVVS pluralis fit à singulari posito σ ante ι: τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι, *racemo, racemis*: & literæ δ, θ, ν, τ, sunt reiiciendæ: λαμπάδι, λαμπάσι, *lucernæ, lucernis*: ὄρνιθι, ὄρνισι, *aui, auibus*: τιτᾶνι, τιτᾶσι, *Titani, Titanibus*: λέβητι, λέβησι, *lebeti,*
2 *lebetibus.* [2] Quod si tum penultima corripitur, fiet diphthongus: λέοντι, λέουσι, *leoni, leonibus*: τιθέντι, τιθεῖσι, *ponenti, ponẽtibus*: aut vocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hîc in plurali habetur longa: Αἴαντι, Αἴασι, *Aiaci, Aiacibus*: ἱστάντι, ἱστᾶσι, *statuenti, statuentibus.* Quæ
3 exeunt in ξ, ψ, aut [3] diphthongum, adiectione ι faciunt datiuum pluralem: ἅρπαξ, ἅρπαξι: Ἄραψ, Ἄραψι: βασιλεὺς, βασιλεῦσι: βοῦς, βουσί: *rapax, Arabs, rex, bos*: at ὁ πούς, τοῖς ποσὶ, *pes.*

οντι, ουσι. εντι, εισι. αντι, ασι. ξ, ξι. ψ, ψι. εὺς, εῦσι. ους, ουσι. ηρ, ερ, ρασι.

4 [4] Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, datiuũ pluralem faciunt in άσι: πατὴρ, πατέρος, πατρὸς, πατέρι, πατρὶ, τοῖς πατράσι, *pater*: sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, *matribus, filiabus, viris,* & similia.

Datiuus pluralis in εσσι vel εσι Ionicè & Æolicè.

1 POETAE Formant hunc datiuum à nominatiuo plurali, addendo σι: sed in neutris priùs mutant α in ες: vt οἱ Αἴαντες, τοῖς Αἰάντεσσι, *Aiaces, Aiacibus*: τὰ βήματα, τοῖς βημάτεσσι, *tribunalia, tribunalibus.* Id autem faciunt more Ionico & Æolico: atque interdum metri gratia

Penultima dat. plur. quanta.

2 eiiciunt alterum σ, τοῖς Αἰάντεσι. [2] Penultima datiui pluralis par est quantitate cæterorum obliquorum penultimæ, aut maior: quod non esset verum, si remotis ντ, vnicum σ poneretur. itaque aliquo modo producenda est. Solent autem breues ε & ο tribus modis in vniuersum produci. aut enim mutantur in proprias longas, ε in η, ο in ω: aut asciscũt sibi subiunctiuas, ι, υ: ε quidem asciscit ι, & ο asciscit sibi υ, vt in hoc loco: aut consona sequens geminatur, vt breuis præcedens fiat longa positu. hoc interdum accidit quibusuis datiuis pluralibus quin

Breues quomodo producendæ.

quintæ; τοῖς τιτᾶσι, pro τιτᾶσι, *Titanibus*: Ionicè τιτήνεσι, à sing. τιτὴν, τιτῆνος. [*Nisi τιτάεσσι forsan Æolicè, vt Ioannes Grammaticus annotauit, Æolios πενθήσσης dicere pro πενθήσης. nam poëticè solent hæ conduplicationes fieri tantum post vocales natura breues, vt στήθεσσι pro στήθεσι: vel ancipites correptas, vt ἔφρασσε pro ἔφρασε.*] Porrò ancipites, α, ι, υ, nulla facta mutatione possunt productæ censeri, vbi hoc exiget aliqua necessitas. 3 Hoc solùm intelligendum de iis quę habent diphthongum in vltima syllaba sequente ς, vt quæ desinunt in αις, εις, αυς, ηυς, ους, & ους: non autem quæ desinunt in ουν vel ειρ. 5

4 A datiuo sing. πατρὶ, posito σ ante ι, dicendum esset πατρσι: sed quia σ non potest poni post τρ, interposito α breui, dicimus πατράσι. sic ab ὁ ὗις, *filius*, cuius genit. τοῦ ὑΐος, & syncope (vel, vt alij malunt, contractione poëtica) ὗος, & sic in aliis casibus: in datiuo plurali, cùm non possimus efferre ὗσι pro ὑΐσι, eò quòd υ (teste Herodiano) nunquam scribatur ante consonantem, inserto α dicimus υἱάσι. 4

ANNOTATIO.

σ nunquam ponitur post duas consonantes.

υ non ponitur ante cōsonantē. υἱάσι.

De nominibus contractis.

ATQVE hæ quidem declinationes appellantur simplices. Cæterum cùm inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuū faciant in ος purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit vt in multis accidat synæresis siue crasis, duabus syllabis in vnam contractis, vt τὸ τεῖχος, *murus*, τοῦ τείχεος, & per crasim τείχους: τῷ τείχεϊ, & per synæresin τείχει: & similia. ideoq; quædā sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis.

Synæresis propriè est vocalium seruatarum in diphthongum contractio: τείχεϊ, τείχει, *muro*, εϊ in ει.

Crasis.

Crasis, quum alioqui duæ syllabæ commiscentur in vnam, vt τείχεος, τείχους, εο in ου: τείχεα, τείχη, εα in η. Sine discrimine tamen his vocibus pro eodem vtimur, Synæresis, Crasis, siue Contractio.

Vbi fiat contractio, et quomodo. Præcedentibus α, ι, υ.

CONTRACTIO Solùm fieri solet, quum concurrunt duæ vocales, quarum prima sit anceps, α, ι, υ, eaque correpta: vel breuis, ε, ο: vel etiam longa, sed

raró, idq; sequẽte ι quod in contractione ηι, ῃ: ωι, ῳ: vt ἡ ἡρωΐνη, ἡρῴνη, *Heroïna, semidea*: νηρηΐδες, νηρῇδες, *Nereides*. Præcedẽte aliqua ancipiti, si crasis est facienda, ipsa anceps manet, sed iam producta, (omnis enim syllaba cõtracta producitur) & vocalis vel diphthõgus sequẽs abiicitur. excipe cùm præcedẽte α, sequitur ο vel ω, in diphthongo vel extra diphthongũ: tum enim crasis fit in ω.

Præcedente ε.

Præcedente autem breui ε, & sequente vocali longa η, ω, vel quauis diphthongo, si fiat crasis, fiet absorpto ε, & remanente vocali aut diphthongo sequente: sed sequente altero ε, fiet in ει, nisi in duali nominum, vbi in η:

ANNOTATIO.

[*Ex ὄφεε contrahi ὄφη, sicut Δημοσθένη ex Δημοσθένεε, tradit Vrbanus ex Theodosio & aliis veteribus Grammaticis: sed negat Moschopulus, hac regula, quod nominatiuus & accusatiuus dualis contractionem non admittat in iis quorum genitiuus singularis non contrahitur. Lascaris etiam hanc contractionem à quibusdam Grammaticis reiici testatur. Vt autem pag. 153, v. 38. τὼ σκέλεε σκέλη, sic apud Lascarim τὼ τείχη, ex τείχεε: quem contractionis modum veterem esse scribit.*] sequente ο, fit in ου: aduceniente α, fit in η. Si verò sequatur ϊ vel ϋ, remanet vtraque vocalis; sed coalescunt in diphthongos ει, ευ.

Præcedente ο.

Cæterùm præcedente ο, & sequente vocali longa η, ω, vel α, crasis fit ω: sequente vocali breui, ε, ο, vel diphthongo ου, fit in ου: aduentante ϊ, vel diphthongo in qua sit ι, vt ει, οι, ῃ, fit in οι. Atque hæ contractionum regulæ, generales sunt: & locum habent non solùm in quinque nominum contractorum declinationibus, & tribus verborum Circumflexorum coniugationibus, sed in vniuersum quoties facienda est contractio.

NOTA.

Notanda tamẽ cõduo: vnum, accusatiuum pluralem habere eandem cõtractionem cum nominatiuo eiusdem numeri, cuius finalis sit ς: vt τοὺς βασιλέας, λεῖς, per diphthongum ει, vt in nominatiuo οἱ βασιλέες, λεῖς: non per η. De hac re vide Annotationes in contractiones, circa finem illius tractatus.

Accus. plur. cõtractus, est similis nominatiuo plurali.

Alterum: iota nunquam perdi in contractionibus, sed retineri, vel saltem subscribi: vt ὄφιες, ὄφις, *serpentes*: βοάεις, βοᾷς, *clamas*: & sic de aliis.

Iota in contractionibus semper seruatur.

NOMINA CONTRACTA.

Prima contractorum.

1 PRIMA declinatio contractorum, est nominum [1] masculinorum, fœmininorum & communiũ in ης: neutrorũ vero

verò in ες & ος: quorum genitiuus desinit in εος: ac ferme in omnibus casibus fiunt crases ex ε & vocali vel diphthongo sequenti: hoc modo:

ες, ος.

	ους,	ει,	η,		η,	οῖν.		εις,	ῶν,		εις, εις.
S.	ης,	εος,	εϊ,	εα, ες.	D. εε,	έοιν.	P.	εες,	έων,	εσι,	εας, εες.
	ες,			ες, ες.				η,			η, η.
	ος,			ος, ος,				εα,			εα, εα.

Elēchus terminationū & contractionum primæ declinationis contractorū.

Contractio singularis genitiui est εο,[2] ȣ: datiui εϊ, ει: accusatiui εα, η: dualis nominatiui εε,[3] η: genitiui έοι, οῖ: plural. nominatiui εε, ει: genitiui έω, ῶ: neutri pluralis εα, η. Vocales εα núc in η, núc in[4] ει: sic εε, & in[5] η, & in ει. Vocatiuus singularis in ες, ὦ Δημόσθενες, ὁ *Demosthenes*. Datiuus plural. in nulla contrahitur declinatione.

2 εο ȣ.
εϊ ει.
εα η, ει.
3 εε η, ει.
έοι οῖ.
4.5 έω ῶ.
Vocatiuus singularis in ες.

S. ὁ Δημοσθένης, τȣ̃ Δημοσθένεος, θένȣς: τῷ Δημοσθένεϊ, θένει: τὸν Δημοσθένεα, θένη: ὦ Δημόσθενες. D. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, θένη: τοῖν Δημοσθενέοιν, θενοῖν. P. οἱ & ὦ Δημοσθένεες, θένεις: τῶν Δημοσθενέων, θενῶν: τοῖς Δημοσθένεσι, absq; cōtractione: τȣ̀ς Δημοσθένεας, θένεις.

Exempla.

ἡ τριήρης, *triremis*, τῆς τριήρεος, ήρȣς: τῇ τριήρεϊ, ήρει.
ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus.a*, τȣ̃ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθȣ̃ς.
τὸ ἀληθὲς, *verum*, τȣ̃-θέος, θȣ̃ς: τῷ-θεῖ, θεῖ.
τὸ τεῖχος, *murus*, τȣ̃ τείχεος, τείχους: & ita deinceps.

[1] Masculina Sunt propria virorum: fœminina, desinũt in ήρης: & communia sunt adiectiua. Neutra quoque in ες, sunt adiectiua à communibus in ης; in ος verò, substantiua sunt omnia.[2] Doricè autem & Æolicè ω, vt habes 119,10.[3] Poëticè interdum ει.[4] In ει solùm in accusatiuis pluralibus non neutris; vt sit eadem contractio cum nominatiuo, vt antea diximus.[5] Crasis εε in η, tantùm fieri solet in duali nominum: quamuis alibi quoque ita fiat, sed nunquam in declinationibus nominum contractorum, aut in coniugationibus verborum Circumflexorum. in quibusdam quoque neutris dualibus fit in ει: τὼ σκέλος, εος, *crus*, τὼ σκέλεε, σκέλει, *crura*.

1 *Masc. propria.*
Fœm. in ήρης.
Cōmun. adiect.
2 *ες adiectiua.*
3.4 *ος substantiua.*
5 *εε vbi in η.*

Secunda declinatio cõtractorum.

1 SECVNDA declinatio est [1] masculinorum & fœmininorum in ις, & neutrorum in ι.

Elenchus terminationum & contractionum secunda.

ι, ις, ις, ις.

S. ις, ιος, ϊι, ιν, ι. D. ιε, ιοιν. P. ιες, ιων, ισι, ιας, ιες.

ι, ι, ι. ς

ι, ι, ι, ια, ια, ια.

ϊι, ιες, ια } in ι.

Crasis hîc tantùm in ι longum; eaque in paucis. singul. datiuo ϊι, in ι: plural. nominatiuo ιες, in ις: accusatiuo similiter ιας, in ις. reliqui casus sine contractione. Neutrorũ plurale ια, in ι. Accusatiuus sing. semper in ιν: Vocatiuus in ι, ablato ς nominatiui.

Accusat. in ιν.
Vocatiuus in ι.
Exempla.

S. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος: τῷ ὄφϊι, ὄφι: τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plural. οἱ & ὦ ὄφιες, ὄφις: τοὺς ὄφιας, ὄφις, *serpens. sic* ἡ πόλις, πόλιος, *vrbs, ciuitas.*

Neutrũ τὸ σίνηπι, σινήπιος, *sinapi.* Plurale σινήπια, σινήπι. Iones hæc nomina flectunt per εος,

Ionismus.
εος.

2 [2] fitque crasis primæ declinationis: τῷ ὄφεϊ, ὄφει: τὼ ὄφεε, ὄφη: οἱ & ὦ ὄφεες, ὄφεις: τοὺς ὄφεας, ὄφεις.

3 [3] alij autem casus non contrahuntur.

Atticismus.

Atticus genitiuus singularis, εως, ὄφεως: Dual. εων, ὀφέων: Plural. εων, ὀφέων, accentu semper in antepenultima.

1 PAVCA Admodum sunt masculina huius declinationis, & significatione genus indicant, nisi ὁ ὄφις. Fœminina verò infinita sunt, & omnia ferme verbalia, finita in σις, ξις, ψις: vt iam aliàs diximus. [2] Huiusmodi

2 crasis fit Atticè, non Ionicè. nam Iones respuunt contractionẽ. Porrò poëtæ interdum flectunt hæc nomina per ηος, &c. atque tunc accusatiuus singularis definit in ηα, non in ιν, vt fit communiter, Ionicè, & Atticè.

3 [3] Tamen inuenimus apud poëtas τῆς πόλους, *ciuitatis*: qui est genitiuus Doricus contractus, pro πόλεος, à πόλεος Ionico, non aliter quàm in prima.

Crasis Attica, non Ionica.
Genitiuus ηος.
Accusat. ηα.
ους pro ευς Dor. ab εος Ion.

Tertia contractorum.
ους.

TERTIA est masculinorum in ους. genitiuus communis in έος: vnde in quibusdam casibus fit crasis more primæ declinationis: [1] Io-

1 nicus autem in ῆος, ex quo non fit contractio.

S. οῦς,

εἶ, ῆ, εἶς, ᾶς, εἶς.
S. εὺς, έος, έϊ, έα, εῦ. D. έε, έοιν. P. έες, έων, εῦσι, έας, έες.
ῆος, ῆϊ, ῆα. ῆε, ήοιν. ῆες, ήων. ῆας, ῆες.

Elenchus terminationum & contractionum tertiæ communiter & Ionicè.

S. ὁ βασιλεὺς, *rex*, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλέϊ, λεῖ. D. τὼ βασιλέε, λῆ. P. [2] οἱ βασιλέες, λεῖς: τοὺς βασιλέας, λεῖς. 2

Exemplum.

Vocatiuus in εῦ, ὦ βασιλεῦ. [3] Datiuus plural. 3 in εῦσι, τοῖς βασιλεῦσι.

Vocatiuus. Datiuus plur.

Ionicè τοῦ βασιλῆος, τῷ βασιλῆϊ, [4] τὸν βασιλῆα, &c. 4

Ionismus.

Atticus [5] genitiuus singularis in έως, τοῦ βασιλέως. 5

Atticismus.

[1] IVXTA Iones recentiores est quidem ῆος, sed 1 iuxta veteres est εἶος: Bœoticè autem est ίος, & Doricè ac Æolicè εῦς, facta crasi ex έος in οῦς: deinde verso ου in εῦ, vt diximus 119, 10. [2] Et secundum veteres Atticos 2 βασιλῆς, per ἦτα monophthongum. quidam tamen ἰῶτα subscribunt, ducentes ex contracto βασιλεῖς, ει verso in η, quod Atticis est familiare. [3] Et Ionicè ῆσι, à datiuo sin- 3 gulari Ionico ῆϊ, interposito σ: τῷ βασιλῆϊ, τοῖς βασιλῆσι. Sic poëtæ à datiuo singulari commuui έϊ, formant έσι: τῷ βασιλέϊ, τοῖς βασιλέσι: sic ὁ υἱεὺς, *filius*: τοῖς υἱέσι, *filiis*: ὁ δρομεὺς, τοῖς δρομέσι, *cursor*. neque verò inueniuntur τοῖς υἱεῦσι, τοῖς δρομεῦσι. [4] Poëticè βασιλῆ. perditur enim 4 α per apocopen, remanente eodem accentu: vel dicemus fieri per contractionem ex accusatiuo communi, τὸν βασιλέα, βασιλῆ. [5] Hic genitiuus contrahitur in ῶς, 5 si terminationem έως præcedat alia vocalis: vt ὁ Στειριεὺς, Στειριέως, Στειριῶς, *Stirieus*: atque huiusmodi nomina mittunt accusatiuum in ᾶ, τὸν Στειριᾶ.

Genit. singul. ῆος, εῖος, ίος, εῦς.
Nominat. plur.
Atticismus.
Datiuus plur.
Accusat. sing.
Genitiuus sing.
Accusat. sing.

QVARTA est [1] fœmininorũ in ώ, & ώς: ἡ 1 Λητὼ, *Latona*: ἡ αἰδὼς, *pudor*. quorum [2] genitiuus 2 in όος contrahitur in οῦς; Λητόος, τοῦς. Datiuus όϊ, οῖ; Λητόϊ, τοῖ. [3] Accusat. όα, ώ: Λητόα, τώ. Vocatiuus 3 in οῖ, ὦ Λητοῖ. Dual. & Plural. vt in tertia simplici declinatione, τὰ Λητώ, αἱ Λητοί.

Quarta contractorum ώ. ώς.

[1] FOEMININA In ώ multa sunt, & omnia fermè 1 propria. in ώς verò sunt tantùm duo, ἠὼς, *aurora*, & αἰδώς. [2] Genitiuus Æolicus & Laconicus est ῶς. [3] Ac- 2. 3 cusatiuus Ionicus οῦν, & Æolicus ῶν. Cæterùm ω accusatiui à nominatiuo ώ, acuitur, vt nominatiuus, cui similis est: sed à nominatiuo ώς, circumflectitur, τὴν αἰδῶ.

ώ. ώς. Genitiuus sing. Accusat. sing.

Quinta contractorum.

QVINTA declinatio continet neutra in ας purum, & in ρας. Genitiuus communis ατος, 1 Ionicus [1] αος, ex quo fit crasis Attica.

Elenchus terminationum & contractionum quintæ, cõmuniter, Ionicè & Atticè.

	ως, ᾳ,		α, ῷν.
	αος, αϊ,		αε, άοιν.
Singul.	ας, ατος, ατι, ας, ας.	D.	ατε, άτοιν.
	α, ῶν,		α, α.
	αα, άων,		αα, αα.
Plural.	ατα, άτων, ασι, ατα, ατα.		

Exempla.

τὸ κρέας, *caro*, τοῦ κρέατος, κρέαος, κρέως: τῷ κρέατι, κρέαϊ, κρέᾳ: sic κέρας, *cornu*, κέρατος, κέραος, κέρως: sempérque contractio est ex α.

OMNES Huius declinationis contractiones, fiunt in ω in genitiuis, in reliquis casibus in α longum. semper enim vocalis quæ remanet ex contractione, longa est. interdum tamen in neutro plurali inuenimus α correptum apud poëtas: sed hoc fit per apocopen syl-

Apocope.

1 labæ τα, non per crasim αα in α. [1] Apud Herodot. εος: vnde γέρεα pro γέρα, à γέρας, *munus*.

Et declinationes quidẽ sic habent: quæ autẽ præterea de nominibus dicenda, pòst tradēmus, vbi singulas orationis partes absoluerimus. nũc pergamus ad Cõiugationes verborũ.

CONIVGATIONES VERBORVM.

IN verborum coniugationibus Græci præcipuè habent rationem futuri &
1 præteriti perfecti; [1] quando hinc cætera pẽdent tempora. Perfectum præteritum, vocatur παρακείμενος; futurum μέλλων: quæ Grammatici notant literis π. & μ.

PRIMA coniugatio, est verborum in βω, πω, φω, πτω: quorũ futurum in ψω, præteritũ in φα.

β	λείβω	ψω	λείψω	φα	λέλειφα	*libo, fundo.*
π	τέρπω		τέρψω		τέτερφα	*delecto.*
φ	γράφω		γράψω		γέγραφα	*scribo.*
πτ	τύπτω		τύψω		τέτυφα	*verbero.*

SECVN

SECVNDA, in γω, κω, χω, κτω: μ. in ξω, π. in χα.

γ λέγω	ξω	λέξω	χα	λέλεχα	dico.
κ πλέκω		πλέξω		πέπλεχα	plico.
χ τρέχω		θρέξω		τέτρεχα	curro.
κτ τίκτω		τέξω		τέτεχα	pario.

TERTIA, in δω,[2] τω, θω: μ. in σω, π. in κα. 2

δ ᾄδω	σω	ᾄσω	κα	ᾖκα	cano.
τ ἀνύτω		ἀνύσω		ἤνυκα	perficio.
θ πλήθω		πλήσω		πέπληκα	impleo.

QVARTA, in ζω, σσω: futurum ξω, & præteritum χα, vt in secunda coniugatione: aut σω & κα, vt in tertia.

ζ παίζω	ξω	παίξω	χα	πέπαιχα	ludo.
σσ ὀρύσσω		ὀρύξω		ὤρυχα	fodio.
ζ φράζω	σω	φράσω	κα	πέφρακα	dico.
σσ πλάσσω		πλάσω		πέπλακα	fingo.

Attici pro gemino σσ vsurpant geminum ττ: ὀρύσσω, ὀρύττω, fodio: πλάσσω, πλάττω, fingo: vt γλῶσσα, γλῶττα, lingua.

Atticismus ττ pro σσ.

QVINTA in λω, μω, νω, ρω: futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ: præteritum κα.

λ ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα	digitis pulso.
μ νέμω		νεμῶ		νενέμηκα	tribuo.
ν φαίνω		φανῶ		πέφαγκα	ostendo.
ρ σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα	sero, semino.
μν τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα	scindo, seco.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in futuro non mutentur, sed permaneant vt in præsenti.

Cur liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicantur Immutabiles.

In hac coniugatione, vltima futuri circumflectitur, penultima verò[3] corripitur, abiiciẽdo 3
alteram immutabilem; ψάλλω, ψάλω: aut vocalem subiunctiuam; σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem; κρίνω, κρινῶ, iudico.

Annotatio in futurũ quintæ.

λλ λ.
μν μ.
ει ε.
αι α.

SEXTA, in ω purum, hoc est, præcedente vocali aut diphthongo : μ. in σω, π. in κα.

	α γελάω		γελάσω		γεγέλακα	rideo.
	ε τελέω		τελέσω		τετέλεκα	finio.
	ι τίω		τίσω		τέτικα	honoro.
	ο ὀμόω		ὀμόσω		ὤμοκα	iuro.
	υ δύω		δύσω		δέδυκα	subeo.
4	ω [4] ῥώω		ῥώσω		ἔῤῥωκα	roboro.
	αι παίω	σω	παίσω	κα	πέπαικα	ferio.
	αυ ψαύω		ψαύσω		ἔψαυκα	tango.
	ει σείω		σείσω		σέσεικα	quatio.
	ευ ἱππεύω		ἱππεύσω		ἵππευκα	equito.
	οι οἴω		οἴσω		ᾦκα	fero.
	ου κρούω		κρούσω		κέκρουκα	pulso.
5	ᾳ ὀπυίω		[5] ὀπυίσω		ὤπυικα	vxorem (habeo, ineo.

Χαρακτηριστικὸν γράμμα, figuratiua litera.

Literam verò per quam formamus coniugationē aut tempora, nominãt χαρακτηριστικὸν, hoc est figuratiuam literam ; vt characteristicon primæ coniugationis, est vna ex mutis, β, π, φ: secundæ, γ, κ, χ: tertiæ, δ, τ, θ; quartæ, ζ, σσ, aut ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextæ, omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & vna impro-
6 pria ᾳ. [6] Sic figuratiuæ literæ futuri, sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ : præteriti autem, φ, χ, κ : & ita de reliquis quoque temporibus dicendum.

πτ π
κτ κ
μν μ.

7 [7] In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior cōsonans figuratiua censetur litera, nempe π, κ, μ.

Quare hæ coniugationes dicãtur Baritonæ.
βαρύτονον quid.

Atque hæ coniugationes dicũtur Barytonæ, quòd verba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur vltima syllaba, λείβω, λέγω, &c. Siquidem in omni syllaba quæ non signatur accentu, intelligitur grauis ; qui ob id vocatur accentus syllabicus.

Syllabicus accentus.

Noua inuestigandi thematis,

1 IN Deducendis formandisque temporibus CLENARDVS alios secutus, illa veluti catena quadam conne

connexuit, ita vt vnum ab alio formet, & rursus illud ex alio atque alio, donec ad thema peruentum sit. Huius deductionis exemplum habes in fine tractatus de Inuestigatione thematis. Hanc ego rimandi rationem non reprobo: quia tamen molestum ac difficile videtur in vnoquoque vocabulo tot tempora percurrere, tibi aliam methodum trademus, qua omnia statim deduces ab ipso themate, aut ad illud referes. Quatuor igitur in vnoquoq; tempore sunt consideranda; scilicet Augmentum, Characteristica, Vocalis præcedens characteristicam, (quæ à nobis doctrinæ gratia, licet non satis propriè, Penultima appellabitur) & id quod ponitur post Characteristicam, quæ Terminatio à nobis dicetur.

& temporum à themate deducendorũ ratio.

Augmentum, Characteristica, Penultima, & Terminatio vbique consideranda.

AVGMENTVM Habet tantummodo locum in omnibus præteritis & aoristis indicatiuorum, atque in perfecto & paulò pòst futuro omnium modorum & participiorum: hoc modo; Si verbum incipit à vocalibus α, ε, ο, vel diphthongis αι, αυ, οι, mutatur α & ε in η, ο in ω, αι in ῃ, αυ in ηυ, οι in ῳ. si verbum incipit ab alia vocali vel diphthongo, nulla fiet mutatio propter augmentum. Quum verò incipit a consonante, præponitur vbique ε, ante quod (modò non sit longum positu) in perfectis, plusquamperfectis, & paulò pòst futuris repetitur consona quæ sequitur huiusmodi ε: sed pro aspiratis φ, χ, θ, repetuntur earum tenues, π, κ, τ: plusquamperfectum autem recipit aliud ε ante consonantem repetitam. & hæc de augmento.

Augmento vbi sit locus.

α	in	η
ε		η
ο		ω
αι		ῃ
αυ		ηυ
οι		ῳ

Augmentum syllabicum ε.

Characteristica Præcipuè consideratur in præsenti, perfecto, & futuro primo indicatiuo vocis actiuæ. Characteristicæ præsentis primæ coniugat. sunt ϖ, β, φ, πτ: secundæ, κ, γ, χ, κτ: tertiæ, τ, δ, θ: quartæ, ζ, σσ vel ττ: quintæ, λ, μ, ν, ρ: sextę, vocales & diphthongi. Characteristicæ perfecti primæ, φ: secundæ, χ: tertiæ, quintæ & sextæ, κ. Characteristicæ futuri, primæ, ψ: secundæ, ξ: tertiæ & sextæ, σ: quintæ, λ, μ, ν, ρ. verba verò quartæ sumunt omnia tempora (quod ad Characteristicam attinet) exceptis præsentibus & imperfectis, nunc à verbis in γω secundæ, nunc à verbis in δω tertiæ, vt pag. 167. v. 20. sumus dicturi. Reliqua tempora consentiunt characteristicâ cum horum trium aliquo: nempe omnia præsentia & imperfecta cuiuscunque vocis ac modi, cum præsenti indicatiuo vocis actiuæ, absque vlla exceptione. eodem modo faciunt aoristi secundi, & futura secunda omnia, & perfecta ac plusquamfecta vocis mediæ: sed ex πτ, κτ, λλ, μν, reiicitur secunda, τ, λ, ν. De Characte-

Characteristica, Præsentis.

Perfecti.

Futuri pri.

Tempora sequẽtia Characteristicã præsentis.

racteriſtica aut penultima verborum in έω, άω, όω, nihil hic expecta, ſed vide verba Circumflexa & in μι. Porrò omnia futura prima vocis actiuæ & mediæ, & omnes aoriſti primi in eiſdem vocibus, ſequuntur characteriſticam futuri primi. Perfecti verò characteriſticam imitantur perfecta & plusquamperfecta in voce actiua ſine exceptione. ſic perfectum, plusquam perfectum, aoriſtus primus, futurũ primum, & paulò poſt futurum vocis paſſiuæ. ſed quia ante μ, σ, τ, (vt initio huius libri diximus) characteriſticæ φ, χ, non poſſunt conſiſtere, neque κ ante μ, σ, θ: varias mutationes recipiunt φ, χ, κ, quando illorum temporum terminationes incipiunt ab his quatuor conſonantibus, μ, σ, τ, θ, vt in μαι, σαι, ται, μεθον, θον, &c. ac ſic collocantur, μμ pro φμ, ψ pro φσ, πτ pro φτ: & γμ pro χμ, ξ pro χσ, κτ pro χτ: & σ pro κσ: (euaneſcit enim κ ante σ) & σμ, σ, σθ, pro κμ, κτ, κθ. tamen in quinta Coniugatione, ac plerunque (vt alibi dicetur) in ſexta, κ deperditur ante μ & τ, non aliter quàm ante σ: atque etiam ante θ, niſi quum θ inuenietur in terminationibus perfecti aut plusquamperf. cuiuſcunque modi, vbi κ, vt aliàs, migrat in σ. Notandum verò, in quinta coniug. ante κ Characteriſticam perfecti, retineri figuratiuas præſentis λ & ρ. idem facit μ, ſed inter μ & κ interponitur η, quia nunquam μ penitus ante κ: ν verò non ſeruatur, niſi in verbis in αίνω, & polyſyllabis in ύνω, vbi migrat in γ. Atque vt λ, μ, ν, ρ, ſe habent in perfecto ante κ, ita quoque ante μ, σ, τ, θ, in temporibus paſſ. ſed γ redit in ſuum ν, niſi ante μ, vbi mutatur in μ. Hactenus de Characteriſtica: pergamus ad Penultimam.

Futuri.

Perfecti.

μμ, ψ, πτ, pro φμ, φσ, φτ. & γμ, ξ, κτ, pro χμ, χσ, χτ. σμ, σ, σθ, pro κμ, κτ, κθ. Alicubi κ decidit.

In quinta λκ, λμ, λσ, λτ, λθ. ρκ, ρμ, ρσ, ρτ, ρθ. μηκ, μημ, μησ, μητ, μηθ. γκ, μμ, νσ, ντ, νθ.

PENVLTIMA In quatuor primis Coniugationibus & ſexta non mutatur, niſi in aoriſtis ſec. & futuris ſec. vbi η & ω mutantur in α: diphthongi αι, αυ, ου, perdunt ſubiunctiuam: ει & ευ, præpoſitiuam: ε quoque præſentibus, λ, μ, ν, ρ, migrat in α: niſi in his verbis, βλέπω, ἐνέγκω, λέγω, φλέγω, id eſt, *video, fero, dico, vro.* In perf. etiam & plusquamperf. vocis med. αι mutatur in η: atque ε & ει, ſi verbum ſit diſyllabum, in ο & οι. In quinta verò coniug. Penultima non mutatur, niſi ſit vna harum, α, αι, ε, ει: quæ ſic mutantur, α in η, ſed id ſolùm in aoriſt. primis vocis act. & med. αι in perf. & plusquamperf. vocis med. mutatur in η: alibi ſemper perdit ι, niſi in præſentibus & imperfectis. nam hæc duo tempora nunquam mutant Penultimam, neque Characteriſticam, cuiuſcunq; fuerint cõiugationis. ε in diſyllabis muta

Penultima in aor. ſec. & fut. ſec. η, ω, αι, αυ: ε in α: ου in ο: ει in ι: ευ in η.

In perf. & pluſ. med. αι, ε, ει, in η, ο, οι.

In quinta cõiu. α in η, αι in α:

ε & ει in { α, ει, ε, ο.

mutatur in α, nisi in tribus locis, nempe in aorist. primis vocis act. & med. vbi asciscit sibi ι, vt sit ει: in futuris primis vocis etiam act. & med. vbi ε retinetur: in perf. & plusquamperf. vocis med. vbi migrat in ο. in verbis etiam desinentibus in μω vel μνω, ε non mutatur in α, nisi in aoristis sec. & futuris sec. In polysyllabis verò ε semper retinetur, nisi in aoristis pri. vocis act. & med. vbi etiam sibi asciscit ι; & in aoristis sec. & futuris secundis, vbi mutatur etiam in α, ει in disyllabis eodem modo se habet atque ε in disyllabis. nam semper mutatur in α, nisi in tribus illis locis, in quorum primo habet eodem modo ει, in secundo ε, in tertio ο. in polysyllabis autem ᾳ semper amittit subiunctiuam ι, nisi in aoristis prim. vocis act. & med. vbi retinetur ᾳ. Atque hæc dicta sufficiant de Characteristica & Penultima siue vocali quę præcedit Characteristicam. Restat TERMINATIO, id est, illud omne quod ponitur post Characteristicam; quod eodem omnino modo se habet in omnibus verbis Barytonis, cuiuscunque sint Coniugat. De hac igitur Terminatione, vbi generalia quædam præcepta tradiderimus, quod residuũ erit, breuib. tabellis ob oculos proponemus. Præcepta sunt hęc:

Terminatio.

De Barytonorum terminationibus præcepta generalia.

Præsens & imperfectum, habent eandem prorsus vocem, nedum terminationem, nisi in indicatiuis: sic perfectum & plusquamperfectum.

Terminatio futurorum cuiuscunque modi ac vocis, est eadem cum terminatione præsentis eiusdem modi ac vocis: sed in futuris sec. vocis act. & mediæ, quum ε & ο primum locũ in Terminatione occupant, asciscunt sibi subiunctiuas, ε quidem ι: ο verò υ, vt sint ει, ου: quod etiam habet locum in futuris primis actiuis & mediis quintę Coniugation. vt, pro terminationibus præsentis ομαι, εσθαι, &c. hic dicemus οῦμαι, εῖσθαι, &c. Porrò in voce passiua terminationi præsentis futurum primum præponit θησ, futurum secundum ησ, & paulò pòst futurum σ, vt ex ομαι fiat θήσομαι, ήσομαι, σομαι, &c.

In voce media præsens & imperfectum voce, nedum terminatione, prorsus eadem sunt cum præsenti & imperfecto pass. Perfectum verò & plusquamperf. terminatione conueniunt cum perfecto & plusquamperf. act. Aoristus autem secund. & in voce act. & in voce med. per omnes modos & participia eandem habet terminationẽ cum imperfecto eiusdem vocis ac modi. Itaque in voce media tantùm remanet aoristus primus peculiarem habens terminationẽ: futura enim (vt dictũ est)

cum præſenti terminatione conueniunt.

In voce paſſ. duo aoriſti ſunt terminatione ſimiles: ſed primus terminationi vtrique communi præfigit θ. nam dicit θην, θης, &c. vbi ſecundus dicit ην, ης, &c. ac in ſecunda perſona imperatiui dicit θητι, pro ηθι: vbi notandum, in primo ſcribi τι per ταῦ, propter aliud θ ſemper præcedens.

In imperatiuis & ſubiunctiuis futura deſunt: quorum locum ſupplent aoriſti.

Perfectum in optatiuo & ſubiunctiuo vocis paſſiuæ non inuenitur: ſed circumloquimur illa tempora per participiũ præteritũ eiuſdem vocis, & per eiuſdẽ modi præſens verbi εἰμὶ, id eſt *ſum*: cuius coniugationẽ habes apud CLENARDVM in tractatu Anomalorum in μι.

Participia fœminina, ſunt declinationis ſecundæ: maſculina in μενος, & neutra in μενον, ſunt tertiæ: reliqua, ſunt quintæ; quæ ſiue maſculina ſiue neutra fuerint, genitiuum à neutri nominatiuo formant, addendo τος: tamen ex ός, dicimus ότος, non όςτος. Cætera de Terminatione, quæ his regulis non ſunt comprehenſa, tibi figuræ ſequentes indicabunt.

PRIMARIÆ TERMINATIONES VNIVSCVIVSQVE TEMPORIS,

Vocum actiuarum paſſiuarum & mediarum, quæ primis litteris, a. ſcilicet, p. m. notantur.

Tempora	vocis	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subiũct.	Infin.	Participia. ὁ	ἡ	τό
Præſ.fu.	*actiuæ*	1 ω	12 ε	18 οιμι	22 ω	ειν	ων,	ουσα,	ον.
Imp.a.2	*actiuæ*	2 ον							
Perfect.	*a.& m.*	3 α	12 ε	18 οιμι	22 ω	έναι	ώς,	ῦια,	ός.
Pluſqu.	*a.& m.*	4 ειν							
Aoriſt.1.	*actiuæ*	5 α	13 ον,	19 αιμι	22 ω	αι	ας,	ασα,	αν.
Præſ.fu.	*p.& m.*	6 ομαι	14 ου	20 οίμην	23 ωμαι	εσθαι	όμενος,	ομένη,	όμενον.
Imp. Ao.2	*p.m. med.*	7 όμην							
Perfect.	*paſsiuæ*	8 μαι	15 σο	μένος εἴην	μένος ὦ	θαι	μένος,	μένη,	μένον.
Pluſqu.	*paſsiuæ*	9 μην							
Aor.1.2	*paſsiuæ*	10 ην	16 ηθι	10 είην	22 ῶ	ῆναι	είς,	εῖσα,	έν.
Aor.1.	*mediæ*	11 άμην	17 αι	21 αίμην	23 ωμαι	ασθαι	άμενος,	αμένη,	άμενον.

TER

TERMINATIONES PERSONARVM DVCTARVM A PRIMARIIS

præcedentis figuræ, quibus respondent per notas arithmeticas, 1, 2, &c.

	SINGVLARIA.			DVALIA.			PLVRALIA.	
Personæ 1,	2,	3.	1,	2,	3.	1,	2,	3.
1 ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι.
2 ον	ες	ε		ετον	έτην	ομεν	ετε	ον.
3 α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι.
4 ειν	εις	ει		ειτον	είτην	ειμεν	ειτε	έισαν.
5 α	ας	ε		ατον	άτην	αμεν	ατε	αν.
10 ην	ης	η		ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.
18 οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν.
19 αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν.
22 ω	ῃς	ῃ		ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι.
6 ομαι	ῃ	εται	όμεθον	εσθον	εσθον	όμεθα	εσθε	ονται.
7 όμην	ου	ετο	όμεθον	εσθον	έσθην	όμεθα	εσθε	οντο.
8 μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται.
9 μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο.
11 άμην	ω	ατο	άμεθον	ασθον	άσθην	άμεθα	ασθε	αντο.
20 οίμην	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οίσθην	οιμεθα	οισθε	οιντο.
21 αίμην	αιο	ητο	αίμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο.
23 ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθον	ησθον	ησθον	ώμεθα	ησθε	ωνται.

Imperatiuorum terminationes.

SINGVLARIA.

Secunda.	Tertia.
12 ε	έτω.
13 ου	άτω.
14 ου	έσθω.
15 σο	σθω.
16 ηθι	ήτω.
17 αι	άσθω.

Dualis & pluralis veluti singularis, carent prima persona: reliquæ verò, fiunt à tertia singulari verso ω in ον, ων, pro duali: ε, ωσαν, pro plurali.

Formationes.

Vides Personarum terminationes in nouem lineis prioribus eandem ferè semper analogiam seruare. Secunda enim persona singularis, vbique in ς desinit. Tertia fit à secunda, remoto ς: sed ex ας fit ε. Prima dualis in his omnibus desideratur. Secunda dualis, fit à secunda sing. verso ς in τον: sed ex εις & ης, quum veniũt

Secũda sin. act.
Tertia singul.
Prima dualis.
Secũda duali.

Tertia dualis generatim.

ab ω, abiicitur ι atque punctus ſubſcriptus. Tertia verò dualis (vt in genere loquar) in præſenti, perfecto, & futuris omnium indicatiuorum, ac in quibuſuis temporibus omnium ſubiunctiuorum, eſt ſimilis ſecũdæ duali: alibi fit quidem ab eadem, ſed mutat ον in ην, niſi in imperatiuis, vbi in ων.

Secunda plur. generatim.

Sic in genere ſecunda pluralis fit à ſecunda duali, migrante ον in ε.

Prima plural.

Prima vero pluralis, fit à ſecũda ſing. verſo ς in μεν: ſed ει ab ω, atque ε, migrant in ο, & η in ω.

Tertia plural.

Tertia pluralis eſt varia: poteſt autẽ formari à prima plurali, mutando μεν nunc in σι, nunc in ι, nunc in σαν, & modò in εν, vt meliùs ex ſchemate quàm præceptis colligitur; ab ομεν verò prioris lineæ dicimus non οσι, ſed ουσι.

Octo Autem poſteriores lineæ, aliam ſeruant analogiam & formandi rationem; niſi in tertia duali & ſecunda plurali.

Secunda & tertia ſingul. paſſ.

ac formationem quidem ſecundæ & tertiæ perſonæ ſingularis, vel ex ipſa tabella tibi expiſcare, vel pete ex ſcholiis noſtris in præſens indicatiui paſſ.

Prima dual. & prima pluralis.

Prima verò dualis, ac prima pluralis, fiunt à prima ſingulari, mutando μαι aut μην in μεθον pro duali, & in μεθα pro plurali.

Secunda dualis.

Secunda dualis fit à tertia ſing. verſo ται aut το in σθον: ſed in perfecto & pluſquamperf. indicatiui ſolùm in θον: vbi quoque Characteriſtica, quæ præcedit ται aut το, variè mutatur, vt ſatis conſtat ex his quæ diximus, quum de Characteriſtica ageremus.

Tertia pluralis.

Tertia pluralis, fit à tertia ſingul. poſito ν ante τ, & verſo ε, quod reperitur ante τ, in ο: verùm in perfecto & pluſquamperf. quum literam τ præcedit alia conſona, fit à prima ſing. migrante μαι in μένοι εἰσὶ, & μην in μένοι ἦσαν, facta ſcilicet circumlocutione per participium præteritum & verbum ſubſtantiuum.

Vſus & exercitatio præcedentiũ in inueſtigatione thematis.

Haec Præcepta de Augmento, Characteriſtica, Penultima, & Terminatione, ſunt ad verbum ediſcẽda, in praximque & vſum traducenda: vt, dum in aliquod verbum incides, in promptu poſſis dignoſcere, cuius temporis & perſonæ habeat Terminationẽ: deinde inſpecta Characteriſtica, noſcas quotę ſit Coniugationis: ac cernas num Penultima thematis alia eſſe poſſit ab ea quam vides: item num thema Augmentum vocalis ε acceperit: vel num vocalis aut diphthongus mutabilis mutata ſit propter Augmentum. Hac in re ſi paululum te exercueris, miraberis facilitatem quam experieris in inueniendo themate, atque in dignoſcendis perſonis ac temporibus omnium verborum legẽdis authoribus obuiorum. Cæterùm ſi hæc deducendi ratio noui

cui

Vſus terminationum ad inflexionem verborũ vtiliſſimus.

cuipiam videatur, atque ideo aliam malit ſequi: per me quidem id illi licebit: non enim repugno: tamen neque illi infrugifera futura ſunt hæc de Terminationibus præcepta. poterit enim ex his facillimè inflexionem verbi τύπτω, atque aliorum omnium Barytonorum ediſcere; ac quid commune habeant inter ſe tempora, vel quid vnicuique ſit proprium, diſcernere. Adhæc, cognita ſemel ex CLENARDO formatione temporum trium indicatiuorum, his tabellis poterit formare reliquorum omnium modorum & participiorũ tempora, ab indicatiui eiuſdem vocis temporibus homonymis, id eſt, idem nomẽ habentibus: nempe præſens aliorum modorum à præſenti indicatiui eiuſdem vocis: ſic perfectum à perfecto, aoriſtum primum ab aoriſto primo; ſecundum à ſecundo, futurum pri. à futuro primo, ſecundum à ſecundo, paulò pòſt futurum à paulò pòſt futuro; hoc modo formando: Mutentur terminationes temporum indicatiui, ſcilicet ω, ον, α, ειν, &c. in eas quæ in priori tabella vnicuique tempori reliquorum modorum tribuuntur: (ſed ex aoriſtis abiiciendum priùs indicatiui augmentum, ſi quod habuerint) vt, ſi præſentia aliorum modorum voluerit formare, ſumet præſens indicatiui, vtpote τύπτω, vel quoduis aliud: ex quo, mutando ω in ε, οιμι, ω, ειν, ων, faciet τύπτε, τύπτοιμι, τύπτω, τύπτειν, τύπτων. ſic ex τέτυφα, mutando α in reliquorum modorum terminationes perfecto reſpondentes, faciet τέτυφε, τετύφοιμι, τετύφω, τετυφέναι, τετυφώς.

Quomodo ab indicatiuo, reliqui modi formentur.

Eodem modo in voce paſſ. & med. ex præſenti τύπτομαι, mutando terminationem ομαι in ου, οίμην, ωμαι, εσθαι, όμενος, faciet præſentia reliquorum modorum, τύπτου, τυπτοίμην, τύπτωμαι, τύπτεσθαι, τυπτόμενος: atque ita in reliquis omnibus. nunquam enim fallet analogia, niſi in duobus locis, nempe in perfecto imperatiui & infinitiui vocis paſſiuæ. nam ſi ibi ſeruaretur analogia, ex perfecto indicatiui τέτυμμαι, dicendum eſſet in imperatiuo τέτυμσο, τετύμσθω, & in infinitiuo τετύμσθαι, vbi dicimus τέτυψο, τετύφθω, τετύφθαι. alio igitur modo erunt formandæ hæ tres voces, nempe ſecunda ſingularis perfecti imperatiui à ſecunda ſingulari perfecti indicatiui, mutando αι in ο, τέτυψαι, τέτυψο. tertia verò ſingularis eiuſdem imperatiui (à qua deinde fiunt reliquæ perſonæ dualis & pluralis numeri) atque perfectum infinitiui, formantur à ſecunda dualis numeri perfecti indicatiui, migrante ον in ω pro imperatiuo, & in αι pro infinitiuo, τέτυφθον, τετύφθω, τετύφθαι, accẽtu in penultima.

Perfectum imperatiui & infinitiui paſſ.

Nota de futuro secundo vocis act. & med.

ει, ου pro ε, ο.

Obſeruandum quoque quod diximus de futuro ſecundo vocis actiuæ & mediæ, nempe illud habere diphthongos ει, ου, vbi præſens in terminationis initio habet ε & ο. dicimus enim τυποῦν, τυποῦμαι, τυπεῖσθαι, τυπούμενος, vbi, ſi analogia præſentis ſeruaretur, dicendum eſſet τυπὸν, τυπόμαι, τυπέσθαι, τυπόμενος. hoc autem ideo fit, quia hoc tempus gaudet habere circumflexum in vocali vel diphthongo quæ ſequitur Characteriſticam: cuius accentus capaces non ſunt vocales ε, ο, natura breues: quare producuntur aduocatis ſubiunctiuis ι, &

τ rarò Characteriſticum.

2 υ, vt diximus quoque 157,37. [2] T rarò eſt Characteriſticum, & in Atticis tantùm, vt ἀνύτω ex ἀνύω, *perficio:* aut in poëticis, iiſque paucis & ferè anomalis, vt πίτω pro πίπτω, *cado:* λίτομαι pro λίσσομαι, *ſupplico.*

Notio de penultima quintæ cõiugationis.

3 [3] SI Fortè quiſpiam quærat, Quomodo corripietur penultima futuri, ſi in præſenti ſit η vel ω? Non eſt quod hîc hæreat. nunquam enim penultima præſentis in quinta eſt η aut ω: neque etiam diphthongus, niſi αι vel ει: neque poſitione eſt longa, niſi propter duplex

Verba in ώω poëtica.

4 λλ, aut μν. [4] ῥώω poëticum eſt verbum: thema vſitatum eſt ῥωννύω ſiue ῥώννυμι, vt dicetur ſuo loco in tractatu de Inueſtigatione thematis: poëtica quoque ſunt cætera omnia in ώω. fiunt enim à verbis in έω, άω, όω. [In εω, vt πλώω à πλέω, *nauigo:* in άω, vt ζώω à ζάω, *viuo*, ἡβώω ab ἡβάω *pubeſco:* in όω, vt δώω à δόω *do*, ὑπνώω ab ὑπνόω *ſomnum capio*, quòd poſtremum in Idyllio Bionis legitur apud Stobæum, ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ᾽ ὑπνώοντι παρέστα. Caninius hîc ω penultimum negat eſſe Characteriſticon, ſed poëticè factum ex regulari figuratiua: negat etiam verba hæc vltra pręſens & imperfectum con-

ANNOTATIO.

5 iugari.] [5] ὀπήσω & ὤπηκα non inueniuntur. η enim (vt

6 diximus 151,17.) ante conſonantem non ſcribitur. [6] Futurum propriè fit à præſenti σ ante ω: ſed quia σ (vt

De futuri formatione & Characteriſtica diſcurſus.

dictum eſt 7, 19.) nunquam ſequitur aliquam conſonantem niſi aliud σ, aut tres liquidas λ, ν, ρ, ídque rarò, non potuit hæc formatio eſſe vera ſine varia conſonantium mutatione. Itaque in prima pro πσ, βσ, φσ, poſitum fuit ψ, quod poteſtate illas conſonãtes omnes complectitur. cadem omnino ratione ξ locatum fuit in ſecunda pro κσ, γσ, χσ. In tertia verò, cùm nulla duplex æqualis eſſet ſimplicibus τσ, δσ, θσ, expunxerunt priorem, quia σ in futuro magis neceſſaria videbatur: vel quia σ quoque poteſtate continet τ, δ, θ: quod cernitur in nominibus finitis in ς, quæ faciunt genitiuum in τος, δος, θος. In quinta verò, vtraque erat neceſſaria &

ψ pro πσ, βσ, φσ.

ξ pro κσ, γσ, χσ.

σ pro τσ, δσ, θσ.

De quinta con-

præ

præsentis & futuri Characteristica: illa quidem, propter naturalem quandam vim immutabilibus insitam; vt nolint neque in nominibus neque in verbis perdi propter inflexionẽ: hæc verò, quòd esset futuri Characteristica. itaque Æoles vtramque retinuerunt, dicentes σπέρσω; *seminabo*; præterquam μσ, quia nunquam σ sequitur μ. rarò etiam σ ponitur post aliquam cõsonam, vt diximus. quare Communes & Attici, vt asperum illum sonum euitarent, σ reiecerunt, vltimam circumflectentes. [*σ retinent etiam verba in λω apud poëtas, vt* κέλσαι appulisse *vel* appellere, *apud Homerum sæpe, cum participio* κέλσας. *at* κένσαι *ab inusitato* κέντω *pro* κεντέω stimulo, *apud eosdem poëtas: à quo etiam* κεστὸς punctus, acu pictus: *& comp.* ἄκεστος non punctus, stimulum non expertus: *in his enim* ν *ad vitandam asperitatem est elisum.*] Sunt etiam qui dicant σ non retineri ne ab ipsis quidem Æoliis, nisi in verbis in ρω finitis. In sexta, nulla fuit facienda mutatio, quia σ vocales & diphthongos ritè sequitur. In quarta vero, desinẽtia in σσω (quæ pauca sunt) sumũt Characteristicam verborum in γω, idem significantium, sed iam maxima ex parte inusitatorum. Eodem modo finita in ζω, (quæ Doricè efferũtur per σδω) à verbis in δω Characteristicam mutuantur. Doricè tamen à verbis in γω: saltem in futuro & aoristo primo vocis actiuæ & mediæ, vbi Characteristica esset σ. nam Dores σ in ξ mutãt, βαδίζω, *vado*, μ. βαδίσω, & Doricè βαδιξῶ. sic in aliis coniugationibus, vt κλείω, *claudo*, μ. κλείσω, & Doricè κλαξῶ, ει verso in α. hinc aoristus primus ἔκλαξα, imperatiuus κλᾶξον, cum ἀπὸ, ἀπόκλαξον, *exclude*. Cæterùm quia non rarò variant (vt ait CLENARDVS initio tractatus de Inuestigatione thematis) eiusdem verbi themata, aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, fit vt verba in ζω accipiãt Characteristicam à verbis in γω: & contrà, finita in σσω, (quæ Æolicè per ζω efferuntur) sumant à verbis in δω. Rursus quædam & à γω, & à δω, Characteristicam mutuantur. Ne autem hæreas, dubitans quæ sint verba hoc modo variantia, ea omnia tibi subiiciam. ac primùm collocabo verba in ζω, quæ sumunt Characteristicam à γω, & non à δω: sed solùm recensebo simplicia, vel composita quorum simplicia non sunt in vsu. nam composita seruant normam simplicium. Sunt itaque hæc:

iugat. futuro.

Æolismus, σπέρσω *pro* σπερῶ.
μσ.

ANNOTATIO SYLBVRGII.

In sexta.
In quarta; σσω *à* γω, ζω *à* δω.

Dorismus.
ξ *pro* σ.

Æolismus.
ζω *pro* σσω.

αἰάζω, *eiulo.*
ἀλαλάζω, *iubilo.*

ἀλαπάζω, *populor*: vnde cõpositum ἐξαλαπάζω, &

Finita in ζω *à desinentibus in*

γω Characteriſticam mutuātia.

metatheſi apud Heſych.
ἐξαπαλάζω, depopulor.
ἀτύζω, reddo attonitum, conſterno.
ἀττύζω, idem, Heſych.
γρύζω, grunnio, mutio.
ἐγγυαλίζω, præbeo.
ἐλελίζω, torqueo, quatio.
θρυλλίζω, contero.
† *καυάζω, claudico*, Heſych.

κράζω, clamo.
οἰμώζω, eiulo.
ὀλολύζω, vlulo.
ῥέζω, facio, ſacrifico.
στάζω, ſtillo.
σταλάζω, idem.
στενάζω, ſuſpiro.
στηρίζω, firmo, ſtabilio.
στίζω, pungo.
στυφελίζω, quatio.
σφύζω, ſalto, palpito.

Hæc finita in σσω, ſequuntur tertiam, & ſumunt Characteriſticam à verbis in δω:

ANNOTATIO.

λεύσσω, video: de huius tamen futuro dubitat Euſtathius. pag. 64. an ſcilicet præter *λεύσω* reperiatur etiam *λεύξω*. nam ab hoc deriuata videntur *λευκὸς nitidus, candidus*, & proprium *Λεῦκτρον*: à *λεύσω* autem *ἄλευσται* Heſychio *ἀόρατα, ἀθεώρητα*: at *ἄλευστος* pro *ἀλίθαστος, non lapidatus*, eſt à puro themate *λεύω lapido*, teſtẹ Euſtathio.

σσω à δω.

ἐρέσσω, remigo.
ἱμάσσω, loris verbero.
ἰνάσσω, do fortitudinem.

λίσσω, ſupplico, placo.
πάσσω, ſpargo.
πλάσσω, fingo.

ANNOTATIO.

ἰνάσσω agnoſcunt Laſcaris quoque, Vrbanus, & Caninius, ſed ſine expoſitione. eſt hinc aoriſt. 1. infinit. *ἰνάσσαι* apud Heſychium, (*σ* poëticè geminato pro *ἰνῆσαι*) quod exponit *perfundere, oblinere, deijcere*: & indic. med. *ἰνάσσατο, perfudit, purgauit.* vt *ἰνάσσω* idem eſſe videatur quod *ἰνάω, purgo*, item *perfundo, oblino.* Apud eundem Laſcarim, Vrbanum & Caninium, eſt etiam *λάσσω λάσω*, & ſimiliter apud Herodianum: ſed ſine interpretamento. His adde *πέσσω.* nam inde apud Heſych. eſt *πέσσω* pro *ὀπτήσω ἄρτον, coquam* (vel aſſabo) *panem*: eodemque teſte Arcades dicunt *πέσσεται* pro *ὀπτᾶται, aſſabit, coquet.* Adde etiam *βράσσω, ferueo, bullio: νάσσω, complano, premo: πτίσσω, pinſo ſiue piſo, tundo*: horum enim futura ſunt *βράσω, νάσω, πτίσω.*

Similiter *ἀνύττω perficio*, & *ἀφύττω haurio*: quæ tamen etiam ſimplici *τ* ſcribuntur, imò & purè ſine *τ* deſinunt in *ύω.*

Hæc finita in ζω ſequuntur indifferenter ſecundam vel tertiam, & ſumunt Characteriſticas vel à verbis in γω, vel in δω:

ζω à γω vel δω.

ἁρπάζω, rapio.
ἀτίζω, aſpernor, ignominia

vel detrimento afficio.
βαστάζω, porto.

δαί

δαΐζω, diuido, discerpo.	*σαλπίζω, tuba cano.*
νυστάζω, nuto, dormito.	*τρίζω, strideo.*
παίζω, ludo, communiter ξω, Atticè σω.	*τρύζω, susurro, murmuro.*
	φατίζω, dico, aio.

Sic & ἀφύξω & ἀφύσω reperitur in vna eadémque significatione, nimirum hauriendi: sed illud ab ἀφύσσω, hoc potiùs ab ἀφύω. Itémque ἀλύξαι & ἀλύσαι pro *Anxium nec mentis compotem esse*: sed hoc ab ἀλύω, illud ab ἀλύζω, & ἀλύσσω. at ἀλύξαι *fugere*, ab ἀλύσκω: ἐμπάσσεσθαι *inspergere*, ab ἐμπάσσω, quũ ἐμπάζεσθαι sit *curare, revereri*.

ξω & σω à diuersis thematibus.

Sunt etiam quorum vnum futurum est, in ξω, at duplex præsens: vt σφάξω, *iugulabo, mactabo*, & à σφάσσω & à σφάζω: φοινίξω, *rubefaciam*, & à φοινίσσω & à φοινίζω: μάξω, *miscebo, subigam*, & à μάσσω & à μάζω. at τμήξω, *secabo*, & à τμήσσω, & à τμήγω.

ξω à diuersis thematibus.

Porrò φρίσσω siue φρίττω, id est, *horreo*, in futuro sequitur secundam; in præterito verò tertiam. nam futurum est φρίξω, perfectum πέφρικα, propter præcedentem aspiratam. Quando hîc dico, Aliquod verbum sumere Characteristicam aut tempora à γω, vel à δω, hoc non debet intelligi de Characteristica præsentium vel imperfectorum, (vbi semper seruant proprias Characteristicas, ζ & σσ siue ττ) sed aliorum temporum. [7] Sic in terminatione λλω per duplex λλ, vnicum λ censetur figuratiua: alterum verò vbique abiicitur, extra præsens & imperfectum.

φρίσσω vel φρίττω, μ. ξω, π. κα.

Notio.

7 *E λλω alterum λ abiectum.*

Verbi actiui, modi indicatiui,

Præs. { S. τύπτω, [1] τύπτεις, τύπτει, *verbero, as, at:*
D. τύπτετον, τύπτετον, *verberatis, ant, duo:*
P. [2] τύπτομεν, τύπτετε, [3] τύπτουσι, *amus, atis, ant.* }

1 *Paradeigma actiui Barytoni.*
2.3 *Præsens.*

Numeri tres, vt in nominibus. Personæ totidem: τύπτω, *verbero*; τύπτεις, *verberas*; τύπτει, *verberat*. [4] Prima pluralis in μεν excludit primam dualem. [5] Secunda & tertia dualis similes, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι: [6] alioqui dissimiles.

Annotatio.
4
5
6

[1] DORICE Τύπτες, τύπτε, remoto ι ex diphthongo ει, vt diximus 119, 42. Æolicè verò τύπτης, τύπτη, posito η pro diphthongo ει, 120, 24. [2] Doricè τύπτομες. Dores enim (vt diximus 119, 23.) semper in prima plurali μεν, ν finale in ς mutant: quod bis admonuisse sufficiat. [3] Doricè τύπτοντι. nam tertia pluralis præsentis & futurorum

1 *Doricè ε pro ει.* *Æol. η pro ει.*
2 *Do. μες pro μεν.*
3 *Dor. ντι pro ουσι.*

& ἔνλι pro ἔσι.

indicatiui vocis actiuæ, apud Dores est similis datiuo singulari participij masculini eiusdem temporis: τυψοῦντι, τυπουντι, pro τύψουσι, τυποῦσι. Nec verò te moueat, quòd dixerim τυψοῦντι, cùm datiuus singularis participij sit τύψοντι: communiter quidem verum est, sed Doricè dicitur τυψοῦντι, vt in futuro secundo τυποῦντι. Dores enim in omnibus coniugationibus futurum primum circumflectunt, ac variant omnino vt fut. secund. τυψῶ,

Futurũ primũ Doricè terminationibus secundo simile.

4 ψεῖς, ψεῖ: εῖτον, εῖτον· οῦμεν, &c. vt τυπῶ, πεῖς, &c. [4] Hoc accidit in tota voce actiua, in aoristis passiuis, in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ. Si autem volueris primam dualem in his locis signanter exprimere; accipe νὼ pronomen primæ personæ dualis numeri, id est *nos duo*, & adiunge primæ personæ plurali eiusdem modi & temporis, vt νὼ τύπτομεν, *nos duo verberamus*: & sic in aliis.

Prima plur. vbi desinat in μεν.

Circumlocutio primæ dualis, νὼ τύπτομεν.

5 [5] Hoc fit in præsenti, futuris, & perfecto indicatiuorum, & in omnibus temporibus subiunctiuorum. nam ibi tertia plural. desinit in σι, quum prima pluralis exit in μεν: & aliâs in ται, quum scilicet prima

Secunda & tertia dualis vbi similes.

6 pluralis finitur in μεθα. [6] Nam secunda semper desinit in ον, & tertia in ην, nisi in imperatiuis, vbi tertia exit in ων per ω μέγα.

Quãdo dissimiles, secunda in ον, tertia in ην.

Imperfectum.

1

Impf. { ἔτυπτον, ἔτυπτες, [1] ἔτυπτε, *verberabã, bas, bat:* ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην, *batis, bant, duo:* ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον, *mus, tis, bant.*

Annotatio.

ι } ν
ε }

2 [2] Datiuis pluralibus, aut personis in ι desinentibus additur ν, sequente vocali: τοῖς λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*: τύπτουσιν αὐτὸν, *verberãt ipsum.* sic personis in ε: ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Tertia singularis imperfecti Ionica σκε sine augmento.

1 IONES In hoc tempore, & in vtroq; aoristo vocis actiuæ omnium verborum, formant tertiam personam singularis à secunda, remoto augmento, & addita syllaba κε: vt ab ἔτυπτες secunda, fiet τύπτεσκε tertia Ionica. † In verbis autem circumflexis, & in μι, vocalis siue diphthongus præcedens σ corripitur, auferendo subiunctiuam ex diphthõgo, & longam vocalem in suam breuem mutando; vt ἐποίεις, *faciebas*, ποίεσκε, *faciebat*: ἐτίθης, *ponebas*, τίθεσκε. *ponebat*: & sic de aliis. Poëtæ verò & Æoles eodem prorsus modo faciunt totum singulare, desinens in σκον, σκες, σκε: atque primam pluralem in σκομεν (quæ tamen in rarissimo est vsu) ac tertiam eiusdem numeri in σκον, similem primæ singulari, sicuti fieri solet cõmuniter in hoc imperfecto: similiter passiuum in

Annotatio.

ει	ε
α	α
ου	ο
η	ε
η	α
ω	ο

Poëticè σκον, σκες, σκε, in sin-

in σκόμην, σκου, σκετο, & in tertia plurali σκοντο: vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, *verberabam, verberabas, verberabat*: & in tertia plurali τύπτεσκον, *verberabant*. in passiuo τυπτεσκόμην, τύπτεσκου, τύπτεσκετο, *verberabar, verberabaris, verberabatur*: tertia pluralis τυπτέσκοντο, *verberabantur*.

gulari, & in tertia plurali σκον.

[2] De hac re vide plura in Annotationibus in verba, circa initium: vnde multa quoque alia sunt petenda, quæ huc congerere noluimus, quòd ibi commodiùs tractari posse videbantur. 2

[1] DE AVGMENTO. 1

VERBVM à consonante inceptum, assumit ε in principio imperfecti; quod est augmẽtum siue incrementum syllabicum; crescente videlicet numero syllabarum; τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum syllabicum.

Temporale augmentum est eorum quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis [2] anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora. Vocalium ac diphthongorum quædam mutabiles, quòd mutentur in præteritis: [3] quædam immutabiles. 2 3

Augmentum temporale.

Annotatio de diphthongis & vocalibus.

Vocales
- Mutabiles { α, ε, ο } in {
  - η ἀνύω, ἤνυον, *perficio, bam.*
  - η ἐλαύθω, ἠλαυθον, *venio, bam.*
  - ω ὀπάζω, ὤπαζον, *prabeo, bam.*
- Immutabiles {
  - η ἠχέω, ἤχεον, *sono, sonabam.*
  - ι ἰξεύω, ἴξευον, *visco aues capto, bam.*
  - υ ὑβρίζω, ὕβριζον, *contumelia afficio.*
  - ω ὠθω, ὦθον, *impello, impellebam.*

Diphthongi
- Mutabiles { αι, αυ, οι } in {
  - ῃ αἴρω, ἦρον, *tollo, tollebam.*
  - ηυ αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo, ebã.*
  - ῳ οἰκίζω, ᾤκιζον, *condo, bam.*
- Immutabiles {
  - ει εἰκάζω, εἴκαζον, *assimilo, assimilabam.*
  - ευ εὐθύνω, εὔθυνον, *dirigo, dirigebam.*
  - ου οὐτάζω, οὔταζον, *cominus vulnero, bam.*

Præpo

Augmēta verborum compositorum.
Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, quomodo se habeant.

4 Præpositiones in compositis præfixæ vocalibus, [4] propriam vocalem vltimam abiiciunt tam in præsenti & futuro, quàm in præterito:
5 παρακούω, *perperam audio*, ex [5] παρὰ & ἀκούω, *audio*: παρέμενον, *manebam apud*, à παρὰ & imperfecto ἔμενον, *manebam*, à μένω *maneo*.

Exceptio.
περὶ.
πρὸ.

5.6 Excipe [5] περὶ & [6] πρὸ: περιέχω, *contineo*: προάγω, *produco vel procedo, præcedo*, ab ἔχω, *habeo, teneo*, & ἄγω, *ago, duco, ago me, seu eo*. Quòd si verbum incipiatur ab aspirata vocali, præpositio mu-
7 tabit suam [7] tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, *attingo*: ἀφαιροῦμαι, *auferor, vel aufero*, ex ἅπτομαι,
5 *tango*, αἱροῦμαι, *capio*, & [5] κατὰ, [5] ἀπό.

Muta tenues in aspiratas.

1 [1] DICTVM Est 159, 14. in quibus temporibus sit augmento locus. Hîc tamen notandum, poëtas & Iones interdum augmentum omnino respuere: & rursus poëtas nonnunquam perfecti augmentum (quod fit per reduplicationem siue repetitionem primæ consonę thematis, vt in τέτυφα) reliquis cuiusuis modi temporibus, maximè verò aoristis secundis, tribuere: atque plusquàmperfecti incrementum imperfecto cōcedere. Porrò in ᾄδω, *cano*, quod fit per contractionem ex ἀείδω, diphthongus impropria ᾳ mutatur in ῃ, ᾖδον, sed Doricè
2 ᾆδον, Aoristus primus ᾖσα, & Doricè ᾆσα. [2] Vnica anceps α, mutatur in longam η: alteræ duæ, ι & υ, quæ in præsenti erant breues, hîc propter augmentum longæ
3 iudicantur. [3] Quòd non mutentur propter augmentum. ob alias autem causas haud rarò mutantur, præ-
4 cipuè longæ, η, ω, in suas breues, ε, ο. [4] Apud poëtas tamen illam sæpe, atque apud oratores nonnunquam seruant: vt ἐπιέπομαι pro ἐφέπομαι, *sequor*, ex ἐπὶ & ἕπομαι, *sequor*: ἀμφιελίσσω, *in orbem verto, circumtorqueo*,
5 ex ἀμφὶ & ἑλίσσω, *verto, torqueo*. [5] Præpositionis παρὰ & sequentium significationes varias quære in tractatu
6 de Ratione Syntaxeως. [6] πρὸ tamen nonnunquam cōtractionem patitur sequente augmento ε, vt προὔδωκας, *prodidisti*, pro προέδωκας. Vide Annotationes in verba, circa finem. Idem interdum fit, quamuis ε non sit ex augmento, προέχω, προὔχω, *emineo*: atque etiam sequente ο, προόπτος, προὖπτος, *præuisus*. Illud etiàm hoc loco monendum, has duas præpositiones περὶ & πρὸ in appos-

Poëtæ & Iones augmenta respuunt.
Poëtarum in augmentis licentia.
ᾄδω.
πρὸ ante ε & ο contractum.
περὶ & πρὸ apo-

positione per apostrophum non abiicere vltimam vocalem, quamuis aliæ omnes rarò propriam vltimam sequente vocali reiiciant. neq; enim dicimus περ' αὐτοῦ, aut πρ' αὐτοῦ, sed περὶ αὐτοῦ, *de ipso*, πρὸ αὐτοῦ, *ante ipsum*. Dicimus tamen προὔργου, pro πρὸ ἔργου, *ante opus*, scilicet aliud quodcunque, id est, operæpretium: sed per crasim. 7 Intellige de mutis tenuibus, π, τ, quæ abiecta vocali præpositionis finali, remanent in fine præpositionis, videlicet in his, κατὰ, μετὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, & ἐπί. Si enim componantur cum dictione incepta à vocali asperum spiritum habente, non solùm abiiciuntur vocales vltimæ α, ι, ο, sed tenues quoque τ & π, mutantur in aspiratas θ, φ. At id ab Ionibus minimè obseruari diximus 118, 32. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas è præpositionibus κατὰ, ἀνὰ & παρὰ, interdum in compositione abiicere vltimam vocalem α, etiam sequente consona, vt κάτθεο pro κατάθεο siue κατάθου, id est, *depone*; aoristus secundus imperatiui medij sæpe obuius, à κατατίθημι: ἀντείνω pro ἀνατείνω, *sursum tendo*: vnde in aoristo primo imperatiui ἄντεινον pro ἀνάτεινον: παρκύπτω pro παρακύπτω, *transuersis seu limis oculis aspicio*, vel *in transitu, & quasi per transennam aspicio*. Interdum verò τ quoque & ν præpositionum κατὰ & ἀνὰ, aut deperduntur, aut mutantur in aliam consonantem, quòd sæpe cum sequenti consona non possint cohærere: vt κασχέθω pro κατασχέθω, *detineo, inhibeo*: in imperfecto κάσχεθον, ες, ε, *detinebam, as, at*, pro κατέσχεθε, sine augmento: † ἀμνάσει, *suggeret*, pro ἀναμνήσει, futurum primum ab ἀναμνάω: vbi quoque α penultimæ positum est pro η, idque Doricè. in his duobus exemplis, non solùm α finale deperditum est, sed & consonantes τ & ν: in sequentibus verò mutantur: κακκείοντες, *decubituri*, vel *dormituri*, non κατκείοντες, (nam τ & κ non cohærent) pro κατακείοντες, participium præsens à κατακείω, quod pro futuro vsurpatur: vel est ipsum futurum, abiecto σ, pro κατακείσοντες: ἀγκομίζω pro ἀνακομίζω, *reporto*: ἄγκειμαι pro ἀνάκειμαι, *recumbo*: ἀμπνέω & ἀμπνείω pro ἀναπνέω, *respiro*: ἄμπνυμαι pro ἀνάπνυμαι, *respiro*. Interdum verò in huiusmodi præpositionibus quæ sequente augmento ε, suas vocales vltimas communiter reiicerent, poëtæ neglecto augmento, vel vocalem præpositionis suo loco relinquunt, vel eam abiiciunt, variatis τ & ν eodem modo quo in superioribus exemplis: vt βάλλω, *iacio*, aoristus secundus ἔβαλον, cum κατὰ, communiter quidem κατέβαλον, poëticè verò κάββαλον vel

strophum respuunt.

π } in { φ
τ } { θ

Ionismus.

Mira poëtarum licentia in compositis à κατὰ, παρὰ *&* ἀνά.

κάτθεο.

ἄντεινον.

παρκύπτω.

κασχέθω.

ἀμνάσει.

Dorismus.

κακκείοντες.

τκ nō cohærent.

ἀγκομίζω.

ἄγκειμαι.

ἀμπνέω.

ἀμπνείω.

ἄμπνυμαι.

κατέβαλον.

κάββαλον.

κάββαλον. *κάππεσον.* *ἀνστήτην.* *ὑββάλλειν.*

vel κάββαλον, *deieci*: πίπτω, *cado*, aoristus secundus ἔπεσον, (vt alibi dicetur) vnde κατέπεσον, κατάπεσον, & κάππεσον, *corrui*. Sic ab ἵστημι, *sisto*, aoristus secundus ἔστην, cum ἀνὰ, ἀνέστην, ἀνάστην, ἄνστην: in duali ἀνστήτην, *surrexerunt*, sæpe occurrit. Idem nonnunquam obseruatur in præpositione ὑπὸ, vt ὑββάλλειν, *subijcere*, pro ὑποβάλλειν. De hac syncope fusiùs infrà dicemus, in Inuestigatione thematis ad verbum, συῤῥήγνυσθαι.

Perfectum.

Perf. { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε, *verberaui, isti, it:*
τετύφατον, τετύφατον, *istis, erunt duo:*
1 τετύφαμεν, τετύφατε, [1] τετύφασι, *us, istis, runt.*

2 [2] Vltima syllaba præteriti quæ sit in singulis coniugationibus, àntè dictum est, *pag. 156, 157, & 158.*

Augmenti, siue primæ syllabæ perfectorũ, varietas.

Si verbum incipiat à vocali vel diphthongo.

Quod ad primam attinet, si verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium
3 [3] perfecti & imperfecti:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα, *perficio, perficiebã, perfeci.*
ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, *contumelia afficio, ciebã, ci.*
4 αἴρω, ᾖρον, [4] ᾖρκα, *tollo, tollebam, sustuli.*
εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα, *assimilo, labam, laui.*

Si à duabus cõsonantibus, vel à ζ, ξ, ψ.

~~ε~~ *est in præterito imperfecto*

Idipsum fit in verbis inchoatis à consonan-
5 te, [5] si modò ε̃ augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

{ σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, *semino, abam, aui.*
ζέω, ἔζεον, ἔζεκα, *ferueo, feruebam, ferbui.*
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα, *rado, radebam, rasi.*
ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα, *digitis pulso, abam, aui.*

Si à consonante simplici, vel à muta cum liquida.

Nam si ε sit breue, aut anceps, iam in præterito perfecto repetitur prima consonans præsentis, hoc modo:

τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα, *verbero, abam, aui.*
γράφω, ἔγραφον, γέγραφα, *scribo, bebam, psi.*

Anceps vocalis quæ dicatur.

Ancipitem hîc dico siue Communẽ vocalem, quam sequitur muta cũ liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον, *scribebam, inclinabam, iudicabam.*

Quæ

Quæ ab aſpiratis incipiuntur,pro repetendis aſpiratis ſubſtituunt tenues:

Repetuntur π, κ, τ, pro φ, χ, θ.

{ θείνω, ἔθεινον, τέθακα, *ferio, iebam, ij.*
φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα, *oſtendo, debam, di.*
χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα, *gaudeo, debam, iſus ſum.*

Penultima perfecti & futuri eadẽ: τύψω, *verberabo*; τέτυφα, *verberaui*. At diſyllaba quintę cõ-
iugationis, ε penultimam futuri mutant [6] in α: 6

Penultima perfecti.
ε in α in diſyllabis quintæ.

{ ςέλλω / σπείρω } μ. ςελῶ / σπερῶ π. ἔςαλκα, *mitto, mittã, miſi.* / ἔσπαρκα, *ſemino, abo, aui.*

Immutabiles λ & ρ, manent in præterito, vt in futuro:

λκα, ρκα.

{ ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, *digitis pulſo, abo, aui.*
σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, *ſemino, &c.*

My μ ſeruatur quidem, [7] ſed aſcito η: νέμω, 7
νεμῶ, νενέμηκα, pro νένεμκα, *paſco, paſcam, paui*: ſic
δέμω, βρέμω, *ædifico, fremo*, & alia.

μηκα.

Ny ν vertitur in γ: φαίνω, *luceo*, φανῶ, πέφαγκα.
ſemper enim ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

γκα.
ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ.

[8] Diſyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abiiciunt ν: 8

είνω, ινω, ύνω.

{ κλείνω, κλινῶ, [9] ἔκτακα, *interimo, interimã, interemi.* 9
κείνω, κενῶ, κέκεικα, *accuſo, accuſabo, accuſaui.*
*θυνώ, θυνῶ, τέθυκα, *impetu feror, &c.*

** aptius exemplũ eſt πλύνω: nã τέθυκα æquè à θύω formari poteſt atque à θύνω.*

[1] Et Hîc & in perfecto medio, ασι mutatur Doricè 1
in αντι, & Bœoticè in αν. [2] Nempe φα in prima, χα in 2
ſecunda & quibuſdam quartæ, κα in reliquis. [3] Imò 3
omnium præteritorum & aoriſtorum, ac paulò pòſt
futuri: vbicunque ſcilicet augmentum habet locum.
[4] In exemplaribus tamen correctioribus nõ inuenitur 4
punctum ſubſcriptum in huius verbi perfecto, aut temporibus ab eo vel à futuro deductis; ſed tantùm in imperfecto & temporibus à præſenti formatis. nam futurum eſt ἀρῶ, vt φανῶ, à φαίνω, 157, 34. vnde aoriſtus primus ἦρα per η monophthongum: & in reliquis modis depoſito augmento ſumit in principio α futuri, non αι præſentis; ἆρον, ἄραιμι, ἄρω, ἆραι, ἄρας, nõ αἶρον, αἴραιμι, &c.
[5] De hac re tamen vide plura in Annotationibus in 5
verba, circa principium. [6] Modò futurum non deſinat 6
in μῶ. tum enim ε non mutatur, ſed in perfecto eſt

Dor. αντι pro ασι.
Vltima perfecti φα, χα, κα.
A futuro ἐμῶ præteritũ ημηκα

ante

antepenultima, propter η quod interseritur: vt νεμω, ῶ. νεμῶ, π. νενέμηκα: sic τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & per syncopen τέτμηκα, seco, secabo, secui.

τέτμηκα.
7 pen τέτμηκα, *seco, secabo, secui.* [7] Nunquam enim μ

Notio de finitis in είνω & ίνω.
8 ponitur ante κ. [8] Finita in είνω & ίνω, pauca reperiuntur; atque illa sunt disyllaba, vel à disyllabis composita. Inueniuntur tamen etiam quædam simplicia hyperdisyllaba in είνω, vt φαείνω, *luceo*: sed illa vltra imperfectum non coniugantur. Hoc etiam notatu dignum, Finitorum in νω quatuor tantùm esse species. omnia

είνω, ίνω.
αίνω, ύνω.
9 enim desinunt vel in είνω, vel ίνω, vel αίνω, vel ύνω. [9] Poëticè ἔκταγκα.

Plusquamperfect.

Plusqu. perfect. { ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει, *verberaram, &c.*
ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην, *atis, ant duo.*
ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν, *us, is, ant.*

Plusquamperfecti formatio.

A perfecto deducitur, conuerso α in ειν. In fronte sumitur ε, si perfectum incipitur à consonante; τέτυφα, ἐτετύφειν, *verberaui, verberaueram.* alioqui idem principium; ἤνυκα, ἠνύκειν, *perfeci, perfeceram.*

Ἀόριστος χρόνος, indefinitũ tempus.

Est Græcis tempus quoddam præteritum,
1 quod appellatur [1] ἀόριστος, hoc est *indefinitum.* incerta est enim significatio, paulóne antè res præterierit, an multo: suntque aoristi duo.

Indefinitũ primum.
Formatio aoristi primi.

Aor. 1. { ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε, *verberaui, sti, it.*
ἐτύψατον, ἐτυψάτην, *istis, erunt duo.*
ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν, *imus, istis, erũt.*

Vltima.

Vltimam primi aoristi metimur è futuro, cuius seruatur Characteristicon; sed ω migrat in α: τύψω, ἔτυψα, *verberabo, verberaui.*

Augmentum.

Augmentum vtriusque aoristi idem cum imperfecto:

{ ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα, *perficio, perficiebam, perfeci.*
τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα, *verbero, abam, aui.*

Penultima.

2 Penultima eadem quæ in futuro, [2] ac semper naturâ aut positione longa:

{ παίω, παίσω, ἔπαισα, *ferio, feriam, ferij.*
λέγω, λέξω, ἔλεξα, *dico, dicam, dixi.*

Quod

Penultimæ mutatio in quinta coniugatione.

Quòd si futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione,[3] producendæ erunt vocales, hoc pacto: Si α penultima futuri extra diphthongum sit in præsenti, migrabit in η: veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, communiter verò manebit; sed longum in aoristo cùm breue sit in futuro: 3

α α η ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα, *fidibus cano, nam, ni.*
αι α η μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα Atticè, *polluo, am, ui.*
αι α α μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα cõmuniter, *polluo, etc.*

Si penultima sit ε, aduocatur ι, vt fiat diphthongus ει:

ε ε ει σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, *semino, abo, aui.*
ε ε ει στέλλω, στελῶ, ἔστειλα, *mitto, mittam, misi.*

At ι & υ breues in futuro, producuntur in hoc aoristo:

κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, *indico, abo, aui.*
ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα, *hortor, abor, hortatus sum.*

[1] SVPPLE Χρόνος, id est, *tempus*; quod Græcè masculinum est: atque ideo dicimus, *Aoristus primus* vel *secundus*, non *primum*, &c. referentes ad substantiuum Græcum χρόνος, non ad Latinum, *tempus*: contrà, dicimus *Indefinitum*, & *Futurum primum* vel *secundum*, non *primus*, &c. intelligimus enim substantiuum Latinum, *tempus*, non Græcum, χρόνος. [2] Hanc vniuersalem regulam Author retractat in Annotationibus in Circumflexa. [3] Huiosmodi vocalium mutatio, habet solummodo locum in Quinta coniugatione, non autem in tertia, quarta vel sexta; quamuis futuri penultima esset breuis: imò apud poëtas, si versus exigat vt eiusmodi penultima breuis, fiat longa, alia ratione producetur: nempe geminato σ; vt ἔφρασσα pro ἔφρασα, à φράζω, *dico*, futurum φράσω.

1 Ἀόριστος χρόνος.
2
3

Indefinitum secundum. 1

[1] Aoristus 2.

ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.
ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum.

Augmentum hîc vt in aoristo primo; ἔτυψα, ἔτυπον.

Penultima præsentis quo pacto mutetur in aoristo secundo

Penultima breuis, ac fermè vna ex ancipitibus, α, ι, υ: proinde vocales præsentis ita mutantur:

ου, ω, αι, αυ, ε in α:
- λήβω, ἔλαβον, *capio, cepi.*
- τρώγω, ἔτραγον, *comedo, comedi.*
- καίω, ἔκαον, *vro, vssi.*
- παύω, ἔπαον, *sedo, sedaui.*
- δέρω, ἔδαρον, *excorio, excoriaui.*

2 ου, ευ, 3 ει in:
- ο ἀκούω: [2] ἤκοον, *audio, audiui.*
- υ φεύγω, ἔφυγον, *fugio, fugi.*
- ι λείπω, [3] ἔλιπον, *linquo, liqui.*

In quinta ει in α, ε

Disyllaba quintæ coniugationis, pro ει capiunt α: σπείρω, ἔσπαρον, *semino, aui*: trisyllaba perdunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, *debeo, debui.*

Figuratiua. πτ π, κτ κ, μν μ, sic λλ λ

Figuratiua eadem quæ præsentis: λήβω, ἔλαβον: τύπτω, ἔτυπον. nam in πτω, κτω, μνω, prior litera est figuratiua.

In quarta: præs. fut. aor. ζ σσ ξ γ; ζ σσ σ δ

In quarta verò cōiugatione futurum ξω formatiuam habet γ: ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον, *fodio, fodiam, fodi.* Vbi autem futurum in σω, erit figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον, *dico, dicam, dixi.*

Significatio aoristi sec. & futuri sec.

1 [1] PLVRA De hoc aoristo vide in Annotationibus in verba, & in Inuestigatione thematis, in verbo τίκτω, *pario.* Cæterùm significatione non differt ab aoristo primo, veluti neque futurum secundum à primo. quando autem alterutro sit vtendum, bonorum authorum lectio docebit. 2 [2] ἤκοον, in vsu non est. nam in finitis in ούω, εύω & άω, aoristus secundus, futurum secundum, & præteritum medium, desiderantur. 3 [3] Compositum ex κατά, κατέλιπον, & poëticè κάλλιπον, *reliqui*, vel *reliquerunt.*

Futurum Græci duplex habent.

Futurum primum.

Fut. 1.
- τύψω, τύψεις, τύψει, *verberabo, abis, abit.*
- τύψετον, τύψετον, *verberabitis, abunt duo.*
- τύψομεν, τύψετε, τύψουσι, *abim⁹, abitis, abūt.*

1 De hoc in singulis Coniugationibus [1] dictum est priùs, *pag. 156. 157. 158.*

Fut. 2. { τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ: / τυπεῖτον, τυπεῖτον: / τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι. } *Futurum secundum.*

[2] Fit à secundo aoristo, ablato incremẽto, & ον vertendo in ῶ circumflexum; ἔτυπον, τυπῶ. 2 *Formatio futuri secundi.*

[1] QVVM Silicet dixit illius Characteristicam in prima coniugatione esse ψ: in secunda & quibusdam quartæ, ξ: in tertia, sexta, & quibusdam quartæ, σ: in quinta, λ, μ, ν, ρ. [2] Ideo deficiente aoristo secundo, desideratur etiam futurum secundum. Futurum autem secundum vocis actiuæ & mediæ, in rarissimo est vsu; nisi in quibusdam verbis, iísque anomalis. Grammatici tamen quædam adducunt; vt ἀκοῶ, & in voce media ἀκοῦμαι, ab aoristo secundo ἤκοον verbi ἀκούω, *audio*: sed hæc exoleuerunt. Cæterùm Iones qui syllabas circumflexas vbique ferè diuidunt, hoc futurum secũdum per omnes modos & participia vocis actiuæ & mediæ, atque futurum primum quintæ coniugationis, variant eodem modo quo præsens eiusdem modi; retracto accentu, & inserto ε, vtpote pro terminationibus ῶ, εῖς, εῖ, εῖτον, εῖτον, οῦμεν, &c. dicentes έω, έεις, έει: έετον, έετον; έομεν, έετε, έουσι. sic in reliquis modis.

1 2 *Futurum secũdum vocis actiuæ & mediæ, inusitatum.*

Ionismus.

IMPERATIVI.

Presens & imperfectum. { τύπτε, τυπτέτω, *verbera, verberet:* / τύπτετον, τυπτέτων, *verberate, erẽt duo:* / τύπτετε, τυπτέτωσαν, *verberate, berent.* } *à τύπτω.*

Perfect. & plusquamperfectũ. { τέτυφε, τετυφέτω, *verberaueris, uerit:* / τετύφετον, τετυφέτων, *raueritis, int duo:* / τετύφετε, τετυφέτωσαν, *raueritis, uerint.* } *à τέτυφα.*

Aorist. 1. { τύψον, τυψάτω, *verberato tu, ato ille:* / τύψατον, τυψάτων, *verberatote, anto duo:* / τύψατε, τυψάτωσαν, *verberatote, anto.* } *ab ἔτυψα.*

Aorist. 2. { [1] τύπε, τυπέτω: / τύπετον, τυπέτων: / τύπετε, τυπέτωσαν. } 1 *ab ἔτυπον.*

Ab indicatiuo cæteri omnes pendent modi & participia, in quibus vox semper est eadem præsentis & imperfecti: sic perfecti & plusquamperfecti. *Modi reliqui ab indicatiuo formati.*

Annotatiuncula.

Præteritum perfectũ vbiq; seruat augmentum; Aoristi verò extra indicatiuum minimè.

Primam personã imperatiuus non agnoscit.

Futurum quoque nec hîc reperitur, nec in
2 subiũctiuo, sed in illius vicem [2] subeũt aoristi.

Futurum subiũctiui per circumlocutionẽ.

1 [1] APVD Syracusanos τύπον. sic εἶπον pro εἰπὲ, *dicito.*

2 [2] In subiunctiuo tamen actiuo illud nonnunquam circumloquimur per participium perfectum actiuum & per præsens, subiunctiui, siue futurum indicatiui, verbi substantiui εἰμὶ, *sum*: videlicet ὦ, ᾖς, ᾖ, *sim, sis, sit,* &c. & ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσται, *ero, eris, erit,* &c. vt τετυφὼς ὦ, vel τετυφὼς ἔσομαι, *verberauero.* in voce passiua circumloquimur, vt apud Latinos, per participium perfectum passiuum & futurum ἔσομαι: vt τετυμμένος ἔσομαι, *verberatus ero vel fuero.*

OPTATIVI.

ἀ τύπτω. Presens & imperfectum.
τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι, *verberarẽ, es, et:*
τύπτοιτον, τυπτοίτην, *etis, ent, duo:*
τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν, *emꝰ, etis, ent.*

ἀ τέτυφα. Perfect. & plusquàm perfectũ.
τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, *ssem, ses, set:*
τετύφοιτον, τετυφοίτην, *etis, ent, duo:*
τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν, *us, is, nt.*

ab ἔτυψα. Aorist. 1.
τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, *erauerim, is, it:*
τύψαιτον, τυψαίτην, *ritis, rint duo:*
τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν, *imus, tis, nt.*

ab ἔτυπον. Aorist. 2.
τύποιμι, τύποις, τύποι:
τύποιτον, τυποίτην:
τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

ἀ τύψω. Futurũ 1.
τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, *verberẽ, res, ret:*
τύψοιτον, τυψοίτην, *retis, rent duo:*
τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν, *emꝰ, etis, ent.*

ἀ τυπῶ. Futurũ 2.
τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ:
τυποῖτον, τυποίτην:
τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Annotatiuncula.

1 Omniũ Optatiuorũ [1] penultima est diphthógus: in actiuis primi aoristi, αι; in cæteris, οι.

2 Secundum futurum [2] circumflectitur: alioqui vox eadem cum secundo aoristo.

Vsita

Vsitatissimus est & apud Atticos optatiui primus aoristus Æolicus:

Aoristus prim. Atticus & Æolicus.

S. τύψεια, τύψειας, τύψειε: D. τυψείατον, τυψειάτην:
P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν: *verberauerim, is, &c.*

[1] INTELLIGE De penultima primæ personæ numeri singularis. [2] Hoc tamen per omnes personas verum esse non potest, propter duas generales regulas de Circumflexo: vna est hæc, Vltimâ longâ naturâ, penultima non circumflectitur: vt τυποίτην, *verberent duo.* Altera: Antepenultima nunquam circumflectitur: vt τυποίμεθα, non τυποῖμεθα, *verberemus*, in Optatiuo vocis mediæ: vbi quoque locum habet CLENARDI regula.

SVBIVNCTIVI.

Præs. & imper. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ, *si verberē vel verberarem, es, &c.* / τύπτητον, τύπτητον: / τύπτωμεν, τύπτητε, [1] τύπτωσι. } — *ἀ τύπτω.*

Perfect. & plusq̄. perfectū. ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, *si verberauerim vel ssem:* / τετύφητον, τετύφητον: / τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι. } — *ἀ τέτυφα.*

Aor. 1. ἐὰν { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, *si verberauero, is, it, &c.* / τύψητον, τύψητον: / τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι. } — *ab ἔτυψα.*

Aor. 2. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ: / τύπητον, τύπητον: / τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι. } — *ab ἔτυπον.*

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν: vt ἐὰν τύπτω, *si verberem.*

Annotatiuncula.

In secunda & tertia singulari est ῃ diphthongus impropria: in duali & plurali, vocalis tantùm η.

[1] OMNIA Tempora subiunctiuorum, in tertia plurali pro ωσι habent ωντι Doricè, vt in indicatiuo οντι pro ουσι, οῦντι pro οῦσι, & αντι pro ασι.

[1] INFINITIVI.

Præsens & imperfectum, τύπτειν, *verberare.* — *ἀ τύπτω.*

Perfectū & plusquāperf. τετυφέναι, *verberauisse.* — *ἀ τέτυφα.*

Aoristus primus, τύψαι, *verberauisse.* — *ab ἔτυψα.*

ab ἔτυπον. Aoristus secundus, τυπεῖν.

à τύψω. Futurum primum, τύψειν, *verberaturum esse.*

Futurum secundum, τυπεῖν.

à τυπῶ. Secundum futurum idem cum secundo aoristo.

I [1] Infinitiuis Quibuscunque in ν vel ναι desinentibus, Attici, Dores & Iones ante ν & ναι, syllabam με inserũt, ex diphthongo (si fortè aliqua ipsum με præcedat) subiũctiuam ι vel υ subtrahẽdo. tum verò Iones ex ναι auferunt, αι: Attici & Dores contrà, αι, si fortè non adsit, ad ν adiiciunt: vt ex θεῖναι, *posuisse*, Iones faciunt θέμεν, sicut τυπτέμεν & ἀρόμεν ex τύπτειν & ἀροῦν: Attici verò & Dores, vt θέμεναι, sic etiam τυπτέμεναι, ἀρόμεναι. [*Inter hæc verba*, auferunt αι, *&* Poëtæ, *superior editio sic habebat*, Attici autem id nequaquam faciunt, quinimo αι ad ν addunt: vt ex τύπτειν, ἀροῦν, θεῖναι, id est, verberare, arare, posuisse) Iones faciunt τυπτέμεν, ἀρόμεν, θέμεν: Attici verò & Dores, τυπτέμεναι, ἀρόμεναι, θέμεναι. *Vtraque præceptio satis intricata est & obscura. Rem igitur de infinitiuis Ionicis & Doricis sic accipe clarius. E communis linguæ infinitiuis in ν, Iones, vt faciant suos, ante finalem literam ν, inserunt syllabam με, & e diphthongo (si qua præcedat) tollunt postpositiuam vocalem ι vel υ: vt ex τύπτειν faciunt τυπτέμεν, ex ἀροῦν ἀρόμεν. Tum Dorij & (vt quidam tradunt) veteres Attici ex Ionicis formati sunt, paragoge syllabæ αι: ex τυπτέμεν, τυπτέμεναι: ex ἀρόμεν, ἀρόμεναι. Contra si infinitiuus communis idiomatis exeat in ναι, Dorij suum inde faciũt supradicta epenthesi & ecbole, vt θεῖναι θέμεναι. δοῦναι δόμεναι (sæpe sine ecbole vel systole, nuda tantum epenthesi, δοθῆναι δοθήμεναι) Iones suum è Dorico, apocope finalis αι, vt θέμεναι θέμεν, δόμεναι δόμεν, δοθήμεναι δοθήμεν. Sunt qui in superiori etiam genere Ionicos infinitiuos forment è Doricis, eadem apocope: eamque ob causam accentus sedem nõ mutari tradunt. Quam rationẽ sequen*

De Dialectorum varietate in infinitorum terminationibus ν & ναι, figura.

Communiter		
ειν	Doricè εν: Æol. & Dor. ην: Ion. έειν pro εῖν.	
ειναι, εναι	ε	Ionicè μεν: Atticè & Dor. μεναι. Poëticè μμεναι.
ηναι	η	
αναι, αν	α	
υναι	υ	
ουν, οναι, ουναι	ο	

ANNOTATIO de infinitiuis Ionicis Doricis & Atticis.

sequentes, initium formationis sumendum erit à Dorico idiomate, hunc in modum: Dorij, vt ex communis linguæ infinitiuis faciāt suos, si exeant in ναι, ante terminationem inserunt syllabam μεν: ac si præcedat diphthongus, (ει vel ου) posteriorem eius vocalem tollunt. si desinant in ν, præter supradictam epenthesin & ecbolen, in fine ad ν adsciscunt αι. Iones verò suos vtrobique faciunt ex Doricis, apocope finalis αι, accentus sede non mutata.] Poëtæ autem interdum metri gratia μ gemināt, vt vocalem præcedentem positu longam faciant. Cæterùm quum ναι est aoristi primi vocis act. (quod tantùm accidit verbis Quintæ coniugat. in νω) has idiomatum differentias non recipit. Præterea Dores ex infinitiuis in ειν ι auferentes, per εν efferunt: Æoles verò, & nonnunquam ipsi Dores, ειν mutant in ην. Iones, qui syllabas circumflexas dissoluūt pro εῖν aoristi secundi & futuri secundi, dicunt έειν. Hoc quoque monendum, Græcos Gerundia & Supina ignorare. ea tamē circumloquuntur per articulum neutrum & infinitiuum, aduocata etiam sæpenumero aliqua præpositione; vt περὶ τοῦ τύπτειν, *causa verberandi, ad verberandum, & verberatum*: ἐν τῷ τύπτειν, *verberando.*

Notio de Gerūdiis & Supinis.

PARTICIPII.

Præsens & imperfectum.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.	ἀ τύπτω.
Perfectū & plusqu. perfectū.	ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.	ἀ τέτυφα.
Aorist. 1.	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	ab ἔτυψα.
Aorist. 2.	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.	ab ἔτυπον.
Futurū 1.	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.	ἀ τύψω.

ἀ τυπῶ.

Futurũ 2. { ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. / ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. / τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. }

Annotatiuncula.

2 [2] Omne tempus habet suum participium: τύπτων, *verberans, qui verberat aut verberabat:* τετυφὼς, *qui verberauit aut verberauerat.* Sic aoristi, τύψας ac τυπὼν, *qui verberauit aut verberauerat:* & futura, τύψων ac τυπῶν, *verberaturus.*

Aoristus secundus acuitur, τυπὼν, τυπόντος: Secundum futurum circumflectitur, τυπῶν, τυποῦντος.

Participia masculina & neutra, pertinent ad quintam nominum declinationem: fœminina verò, ad secundam.

Æolismus.

1 [1] Æolice τετύφων. Cætera participia, cuiuscunque sint vocis, recipiunt varietatem dialectorum, vt nomina secundæ, tertiæ, vel quintæ declinationis; per quam videlicet & ipsa participia declinata fuerint.
2 [2] Idque tam in voce actiua, quàm passiua aut media.

Participia Græca, quomodo Latinè reddatur.
Perfectũ & aoristi vocis act.
Per præsens:
Per nomen:
Per circũlocut.
Per ablat. particip. perfecti pass. absolutè positum:
Per gerũdium:
Per particulas & subiunct.

Latini verò, cùm participiorum penuria laborent, Græcorum participia nunquam non obuia varijs modis reddere coguntur, vt præteritum atque aoristos vocis actiuæ (quæ Latini desiderant) aut per præsens, neglecto scilicet tempore; (quamuis id fiat minùs propriè) τετυφὼς, τύψας, τυπὼν, *feriens, verberans*: aut per nomen, præsertim verbale, *verberator, percussor*: (hoc fit rarius: tamen in nonnullis non omnino male cedit: τεκὼν, *genitor, parens*: est autem aoristi secundi à τίκτω, *pario*) aut periphrasi vtuntur, sumentes Relatiuum *qui, quæ, quod*, per omnes casus, & verbum præteritum per omnes personas, vt locus exigit; ὁ τετυφὼς, *qui verberaui, verberauisti, verberauit*: τοῦ τετυφότος, *mei qui verberaui, tui qui verberasti, eius qui verberauit*, & sic in reliquis casibus: aut mutant participium actiuum in passiuum, illud atque casum quem regit, per ablatiuum consequentiæ efferentes; vt, τύψας λίθον, ἀνεῦρον τὸ πῦρ, *percusso lapide inueni ignem*: aut per gerundium, *percutiendo lapidem*, &c. aut per particulas *Cum, quando, postquam, posteaquam*, & similes, & per subiunctiuum; *cum vel postquam percussissem lapidem.* Sic præsens

τυπ

τύπτων, verberans, vel *cùm verberarem* : *ὤν, existens*, vel *cùm essem, esses, esset*. Cùm verò idem verbum Græcum potest Latinè reddi per actiuum siue neutrum, atque etiam per deponens, vel commune, (vt *κλέπτω, compilo* vel *furor* : *λαλέω, garrio* vel *loquor* : *καταφιλέω, basio* vel *osculor*) in reddendis horum participiis præteritis, vtuntur participio præterito, ducto à verbo deponenti aut communi; *κλέψας, furatus* : *λαλήσας, locutus* : *καταφιλήσας, osculatus*. Porrò participium præsens passiuæ vocis (quo Latini destituuntur) circumloquuntur quoque : vt *τυπτόμενος, qui cæditur vel cædebatur* : aut mutato tempore, *percussus, cæsus*: aut per participium neutropassiuum, *vapulans*. Participia verò media, quum actiuam habent significationem, actiuè; quum passiuam, passiuè interpretantur, vel circuitione vtuntur, vt dictum est de præteritis actiuis & de præsentibus passiuis. Cæterùm multa sunt apud Græcos verba deponentia sub voce passiua & media, quorum quædam per actiua verba redduntur, vt *δέχομαι, capio* : quædam per neutra; vt *μάχομαι, pugno* : & quædam per deponentia; vt *ἕπομαι, sequor*. nouissimorum horum participia cum Latinis congruunt. ducunt enim Latini à verbis deponentibus participia cuiusuis temporis : *sequens*, præsentis; *secutus*, præteriti; *secuturus* & *sequendus*, futuri: priorum verò præterita, reddenda sunt vt præterita participiorum vocis actiuæ.

Per particip. ductū à verbo depon. vel comm.

Præs. pass. per circūlocut. per partic. præterit.

Particip. vocis med. quomodo interpretanda.

Deponētia Græcorum, variè à Latinis redduntur.

VERBI PASSIVI.

Paradigma pass. Barytoni. Præsens.

Indicatiui præs. { τύπτομαι, [1] τύπτῃ, τύπτεται, *verberor, ris vel re*: 1
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον, *ur, ni, ur duo*:
[2] τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται, *mur, ini, antur*. 2

[3] Prima pluralis non desinit in μεν; & ideo integer habetur dualis; in quo secunda & tertia similes, quòd tertia pluralis exeat in ται. 3 *Annotatio.*

Imperfect. { [4] ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, *verberabar*: 4 *Imperfectum.*
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην, *mur, &c.*
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο, *ur, ini, antur*.

[5] Cuiuscunque generis sint verba, tamen idem habent augmentum. 5 *Annotatio de augmento.*

1 [1] In Voce passiua & media Barytonorũ, quoties prima persona desinit in μαι aut μην, secunda propriè desinit in σαι aut σο, veluti tertia in ται vel το, vt secunda & tertia sint similes; nisi quòd hæc habeat τ, illa σ, & formantur à prima, mutando μαι in σαι & ται: μην verò in σο & το: sed vocales præcedentes μαι aut μην interdum mutantur, nempe ο monophthongum in ε, ω in η, ȣ in εῖ, reliquæ manent inuariatæ; vt ex terminationibus ομαι, ωμαι, ȣμαι, fiunt εσαι εται, ησαι ηται, εῖσαι εῖται: ex όμην fiunt εσο ετο: ex οίμην, άμην, αίμην, fiunt οισο οιτο, ασο ατο, αισο αιτο. Verùm huiusmodi secundæ personæ exoleuerunt, nisi in paucis verbis (vt aliâs dicetur) & in perfecto & plusquamperfecto indicatiui passiui, vbi etiam formandi ratio est paulò diuersa, vt suo loco explicatur. Porrò Iones à secundis inusitatis suas formant eiecto σ, dicentes εαι, ηαι, εῖαι: εο, αο, οιο, αιο. atque hæ duæ postremæ οιο & αιο (quæ in solis Optatiuis inueniuntur) communiter receptæ sunt: aliæ verò priores, à solis Ionibus & poëtis celebrantur. Attici autem & Communes his nõ vtuntur, nisi priùs facta contractione, εαι in ῃ vel ει, εο in ȣ, & Doricè in ῶ; αο in ω, & Syracusanè in α: in ηαι verò & εῖαι (cùm crasis non possit fieri ex vocalibus aut diphthongis quarum prior sit longa) ῃ & ει corripientes, in ε priùs commutant, ac deinde contrahunt, ηαι quidem in ῃ, εῖαι verò in ῇ vel εῖ. Cæterùm Communes non vtuntur contractionibus factis in ει ab εαι vel εῖαι, nisi in tribus βȣλει, οἴει, ὄψει; id est, *vis, putas, videbis*: de quibus vide in Annotationibus in verba. Horum verò omnium quæ diximus exempla tibi sume ex omnibus temporibus passiuis aut mediis Barytonorum, in μαι aut μην desinentibus.

A primis personis μαι & μην secundarum & tertiarum singularium deductio.

Prima		*Tertia*		*Secunda cõtracta Ionica in multis exoleta*
ο, ω, ȣ	μαι	ε, η, εῖ	ται	σαι αι in ῃ vel ει.
ό, ά, οί, αί	μην	ε, α, οι, αι	το	σο ο: in ου; in ω vel ᾶ; sine crasi; sine crasi.

Ionismus & Dorismus: μεσθα pro μεθα.

2 [2] Ionicè & Doricè πεπτύμεσθα. Idem obseruant, quoties prima pluralis desinit in μεθα, dicentes μεσθα: nempe in tota voce passiua & media, præterquàm in aoristis passiuis, & in perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: ibi enim prima pluralis desinit in μεν, veluti in tota voce actiua. Perfectum quoque Optatiui & Sub-

iun

iunctiui passiui quum fit per circumlocutionem, habet primam pluralem in μεν. Æolicè huiusmodi persona in μεθα, desinit in μεθε vel μεθεν; vt λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, *dicimur*: φερόμεθεν pro φερόμεθα, *ferimur*: Vt cōtrà iidem Æoles pro ὄπισθεν dicunt ὄπισθα, id est, *retro, ponè*: & ἄτερθα pro ἄτερθεν: *sine, seorsum.* [3] De hac re vide plura 169,34. 170,10. [4] Fit ab actiuo ἔτυπτον, mutando ον in όμην. [5] Id est, siue actiua, siue passiua, siue media: atque vel Barytona, vel Circumflexa, vel in μι.

Æolismus, μεθεν pro μεθα: θα pro θεν.
Imperfecti formatio. 5 4 5

Perfectum.

Perf. { τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται, *verberatus sum:*
τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον, *ati sumus, &c.*
τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί, *ati sumus.*

Perfecti passiui formatio.

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba cōuersa in μαι. Secunda persona in σαι, actu aut potestate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima coniugatione:

In prima coniugatione mutatur α actiui in μαι,[1] & φ aspirata in β mediam: τέτυφα, τέτυβμαι: 1 sed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι, μ pro β.

φα in { μμαι, ψαι, πται: μμεθον, φθον, φθον: μμεθα, φθε.

In secunda ac tertia persona est π tenuis, τέτυψαι, τέτυπται. nam ψ valet πσ.

Secunda & tertia dualis, & secūda pluralis, fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas, idque in omni coniugatione; τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia plural.

Tertiam pluralem circumloquimur per participium prǽteriti temporis, & verbū substantiuum, quoties tertia singularis non desinit in ται purum; τέτυπται,[2] τετυμμένοι εἰσί. 2

Secunda coniug. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται, *dictus sum, es:*
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον, *dicti sumus:*
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

In secunda χα in γμαι, ξαι, κται: γμεθον, χθον, χθον: γμεθα, χθε.

Eadem hîc ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione mutarū β, π, φ, & duplicis ψ: vt à λέγω, *dico*, præteritū actiuum λέλεχα, *dixi*; passiuum λέλεγμαι, *dictus sum*, mutando α in μαι, aspiratam χ in mediam γ.

In secunda & tertia persona est tenuis κ, λέλεξαι, λέλεκται. nam ξ est κσ.

In tertia,
κα in: σμαι, σαι, ςαι: σμεθον, σθον, σθον: σμεθα, σθε.

Reliquarũ coniugationum κα migrat in μαι.

Tertia cõiug. { πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται, *persuasus sum:* πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον: πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Annotatio.

Ante μαι collocandum σ, πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι, *persuadeo, persuasi, persuasus sum.*

Secunda persona πέπεισαι, per vnum σ, tantùm, etiam si in prima fuerit σ, πέπεισμαι.

In quarta nunc vt in secunda, nunc vt in tertia.

Quarta coniug. { ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται, *fossus sum:* ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον: ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

3 { [3] πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται, *dictus sum:* πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον: πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Annotatio.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea sequuntur cõiugationem secundam; χ in γ, α in μαι: ὤρυχα, ὤρυγμαι, *fodi, fossus sum.* Si autẽ actiuum
4 in κα, formatio est vt in tertia, [+]assumpto σ: φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι, *dico, dixi, dictus sum.*

In quinta, λκα in λμαι, λσαι, λται: λμεθον, λθον, λθον: λμεθα, λθε.

Quinta coniugatio etiam in passiuo præterito seruat immutabiles λ & ρ, vt in actiuo: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι, *digitis pulso, aui, atus, sum, vel pulsatum mihi est:* σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι, *semino, seminaui, seminatus sum.*

ρκα in: ρμαι, ρσαι, ρται: ρμεθον, ρθον, ρθον: ρμεθα, ρθε.

ψάλλω, *cano.* { ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται: ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον: ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω, *semino.* { ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται: ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον: ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

In μω & μνω finita,
ημαι, ησαι, ηται:

Finita in μω, aut μνω, actiuum habent in ηκα, passiuum in ημαι: νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, *pasco, paui, pastus sum:* τέμνω, τέτμηκα, τέτμημαι, *cædo sin seco, cæcidi, cæsus sum.* nã interponitur η.

νεν

νέμω, pasco.
νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται:
νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον:
νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

ηκα in ήμεθον, ησθον, ον: ήμεθα, ησθε, ηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum; νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Annotatiuncula.

Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

Verba in νω actiuum faciūt in γκα, passiuum autem primæ personæ in μμαι: φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, *ostendo, ostendi, ostensus sum, vel manifestatus sum*, nam in cæteris manet ν.

Finita in αίνω, & polysyllaba in ύνω:

φαίνω, ostendo.
πέφαμμαι, πέφανσαι, [5] πέφανται:
πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον:
πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

5 *γκα in* μμαι, νσαι, νται: μμεθον, νθον, νθον: μμεθα, νθε.

Disyllaba in ίνω, είνω, & ύνω, [6] abiiciunt ν, vt in actiuo, nec tamen assumunt σ ante μαι: 6

6 *Finita in ίνω, είνω, & disyllaba in ύνω.*

κείνω, indico.
κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται:
κεκείμεθον, κέκεισθον, κέκεισθον:
κεκείμεθα, κέκεισθε, κέκεινται.

κτείνω, interficio.
ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται:
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον:
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

** θύνω, impetu feror.*
τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται:
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον:
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

κα in μαι, σαι. ται: μεθον, σθον, σθον: μεθα, σθε, νται.

**Aptius exemplum est πλύνω: nam τέθυμαι potest æquè formari à θύω, atque à θύνω.*

[7] Sexta cōiugatio nunc accipit σ; ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι, *audio, audiui, auditus sum*: nunc non accipit; τοξάζω, τετόξακα, τετόξασμαι, *iaculis peto, iaculis petij, iaculis petitus sum.* 7

7 *In sexta.*

ἀκούω, audio.
ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται,
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον:
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

πλήσσω,

τοξεύω. *sagitto.* { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται: τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον: τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Plusquamperfectum.

Plusqu. perfect. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο, *verberatus* ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην: *(eram:* ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Plusquamperfecti formatio.

Annotatio.

Perfecti prima persona vertit μαι in μην, τέτυμμαι, ἐτετύμμην: secūda & tertia αι in ο, τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το purum; ἐκέκειτο, *accusatus erat,* ἐκέκειντο, *accusati erant:* alioqui circumloquimur per verbum substantiuum; ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Ionicè ἀ { πται, φαται. κται, χαται. σται { δαται, ζαται, θαται. ηται, εαται. ωται, οαται. ειται { εαται, ιαται. λται, λαται. ρται, ραται.

1 [1] QVARE Fiant huiusmodi consonantium mutationes, diximus 4, 30. [2] Ionicè verò τετύφαται absque periphrasi. Iones enim & hanc, & plusquamperfecti tertiam pluralem, à tertia sing. formant, ante ται vel το, α breue inserentes, & tenues π vel κ, præcedentes α, mutantes in aspiratas φ, χ, & σ in Characteristicam aoristi secundi: præterea vocalem longam aut diphthongum, quæ ipsum α præcesserit, corripiunt, vocalem longam in propriam breuem vertendo, ex diphthongo verò alteram vocalem subtrahendo. Cæterùm in Quinta coniugatione non inuenitur hæc Ionica persona, nisi verbum desinat in λω, aut ρω; vbi λ & ρ manent ante α, & ρ aspiratur, vt quibusdam placet: vt ἐσπάραται, *seminati sunt.* Herodotus in plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque etiam inuenitur in verbis Sextæ, quæ ante ται habent σ. Poëtæ autem eodē modo formant tertiam plur. à tertia sing. in reliquis temporibus Indicatiui & Optatiui: sed in Optatiuo antepenultimam, vt hîc, non corripiunt. nam ex τύπτοιτο, id est, *verberetur*, faciunt τυπτοίατο, id est, *verberentur.* In perfecto etiam & plusquamperfecto eam non corripiunt, si versus id exigat: neque etiam in aliis temporibus.

Poëticè ab { ηται, εαται. ιται, ιαται. ωται, ωαται. οιτο, οιατο. αιτο, αιατο.

Dorismus.

3 [3] Doricè πέφρασμαι, pro σ posita aoristi secūdi Characteristica: quod fit & in aliis eiusdem

Atticismus.

4 generis. [4] Attici interdum huiusmodi σ excludunt: vt à κονίζω, *in puluere exerceo,* est nō tantùm κεκόνισμαι, sed etiam κεκόνιμαι, vnde particip. κεκονιμένος. nisi hæc à

πέφανται.

5 κονίω formare malis. [5] Inuenitur etiam πέφανται in tertia plu

plurali præsentis, id est, *occisi sunt*, à πέφαμαι, *interfectus sum*; secundæ coniugationis verborum in μι, à themate φάω, πέφημι, id est, *occido*, per ε facta reduplicatione Ionicè. [*πέφανται Hesychius, Etymologus & Eustathius accipiunt rectius pro tertia plurali perfecti passiui, à themate φάω, retenta Characteristica, vt κέκρανται à κεράω per syncopen: (exponunt enim πεφονευμένοι εἰσὶ*, occisi sunt) *vt in illo hemistichio*, πλεῦνες σόοι ἠὲ πέφανται, plures salui sunt quàm occisi. *atque inde est non solum infinit.* πεφάσθαι occisum esse, *verum etiam composita* ἀρηίφατος à Marte (*vel in bello*) occisus, πρόσφατος recens occisus. *Sed reperitur etiam fut. paulo post* πεφήσεαι, occidêris, *ab eodem* φάω, *α in η verso: Il.ν*, ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, intérque hos tu perimêris. *at* πεφασμένος ταῦρος, interemptus taurus, *apud Lycophronem, à them.* φάζω, *deriuato à* φάω, *teste Eustathio. Alucinatus est etiam in* κεκράανται, *ver.21. dum tertiæ pluralis esse scribit, forsan quia Odyss. δ legerat*, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται, labrá elaborata erãt auro: *sed meminisse debuerat Atticam esse structuram, de qua & CLENARDVS in ratione Syntaxeos.*] [6] Idem accidere putatur quibusdam in αίνω: at κεκράανται, pleonasmo τοῦ α, detracto augmento, pro ἐκέκραντο, est tertia singularis, non pluralis; à verbo κραίνω, *perficio*, vt ἐπέφαντο à φαίνω. vnde Eustath. etiam singulariter exponit ἀπήρτιστο, τετελείωτο. itemque Hesych. [7] Sunt qui existiment hæc tantùm verba, μύω *claudo*, ἑλκύω *traho*, κναίω *seco, pungo*, κελεύω *iubeo*, ἀκούω *audio*, recipere σ cum verbis circumflexis in έω, άω & όω, quæ non mutant penultimam breuem in longam: de quibus copiosè sumus dicturi in Annotationibus in verba Circumflexa. [σ *recipiunt & alia verba, vt* σείω quatio, κλείω claudo. *sic* κρούω pulso: *vnde apud Lucianum*, μῶν παρακέκρουσμαί σε; num circumueni te? *& tamen est inde verbale* κροῦμα, *id est*, sonus pulsu excitatus, *sine σ.*] Porrò κλείω, *laudo, celebro*, facit κέκλειμαι & κέκλεισμαι.

ANNOTATIO.

In primis editionibus.

6 κεκράανται.

7 *Quæ verba sextæ accipiant σ, & quæ non.*

ANNOTATIO.

Aoristus prim.

Aorist. 1. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, *verberatus fui*:
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην:
ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, [1] ἐτύφθησαν.

1 *Formatio aoristi primi.*

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι in proprias aspiratas; τέτυπται, ἐτύφθην, *verberatus est, verberatus fui*: λέλεκται, ἐλέχθην, *dictus est, dictus fui*; πέπεισαι, ἐπείσθην, *persuasus est, persuasus fui*, &c.

Ao-

Aoristus sec.

Aorist.2. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη: ἐτύπητον, ἐτυπήτην:
1 ἐτύπημεν, ἐτύπητε, [1] ἐτύπησαν.

Formatio aoristi secundi.

Mutat ον actiui in ην, ἔτυπον, *verberaui*, ἐτύπην, *verberatus fui, vel vapulaui.*

Annotatio.

Caret vterq; aoristus prima duali. nam inflexionē habet actiuorū; siquidem plurale in μεν.

Futurum primum.

Futurū 1. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται: τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον: τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Formatio futuri primi.

A primo aoristo ἐτύφθην, τυφθήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Futurum secundum.

Futurū 2. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται: τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον: τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Formatio futuri secundi.

A secundo aoristo ἐτύπην, τυπήσομαι, *verberatus fui, verberabor.*

Paulò pòst futurum.

Est Græcis tempus in verbis passiuis, quod vocatur μετ᾽ ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulò pòst futurum, [a] quoties actio iam mox adfutura signatur.

a Id est, quum quid impendêre videtur.

Paulò pòst futurum. { τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται: τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον: τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

Paulò post futuri formatio.

Fit à secunda perfecti, interposito ομ; τέτυψαι, *verberatus es*, τετύψομαι, *mox verberabor, & penè iam verberatus sum:* seruatque augmentum in omni modo.

Bœotismus.

1 [1] BOEOTICE Et Æolicè ἔτυφθεν, nam Bœoti tertiam pluralem vtriusque aoristi passiui formant à prima singulari, mutando ην in εν. At μιάνθην αἵματι μηροί, *polluta sunt sanguine femora*, Iliad. 8. non mutat η: vel est syncope, pro μιανθήτην, reiecto augmento à μιαίνω, *polluo, contamino.*

Imperatiuus.

1 Imperat. præs. & imperf. { [1] τύπτου, τυπτέσθω, *verberare, beretur:* τύπτεσθον, τυπτέσθων, *ramini, entur duo:*
2 τύπτεσθε, [2] τυπτέσθωσαν, *ramini, rentur.*

Futu

Perfectum & plusqu. perfectum.	τέτυψο, τετύφθω, *verberatus esto, &c.* τέτυφθον, τετύφθων: τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda persona fit à secunda plusquamperfecti; ἐτέτυψο, τέτυψο, *verberatus eras, verberare*: ἐλέλεξο, λέλεξο, *dictus eras, dicere*: ἐπέπεισο, πέπεισο, *persuasus eras, persuadere*: ὤρυξο, ὤρυξο, *fossus eras, fodere.* — *Formatio perfecti.*

Tertia verò [3] à tertia eiusdem temporis, migrante το in θω; & reliquis item tenuibus in aspiratas; ἐτέτυπτο, τετύφθω, *verberatus erat, verberetur*: ἐλέλεκτο, λελέχθω, *dictus erat, dicatur*; ἐπέπειστο, πεπείσθω *persuasus erat, persuadeatur.* Quòd si το sit purum, assumitur σ; ἐκέκειτο, κεκείσθω, *accusatus erat, accusetur.* — 3 πτο φθω. κτο χθω. στο σθω. λτο λθω. ρτο ρθω. ντο νθω. το σθω.

Aorist. 1.	τύφθητι, τυφθήτω, *verberator tu, tor ille:* τύφθητον, τυφθήτων, *raminor, ntor duo:* τύφθητε, τυφθήτωσαν, *eraminor, antor.*	*ab* ἐτύφθην.
Aorist. 2.	τύπηθι, τυπήτω: τύπητον, τυπήτων: τύπητε, τυπήτωσαν.	*ab* ἐτύπην.

Aoristi desinunt in θι: sed prior hîc in τι propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. sic tertia singularis vtriusque, & reliqui numeri per τ, non θ; τυπήτω, τύπητον, &c. — *Annotatio.* *θι, non θηθι.*

[1] Fit à τύπτομαι, mutando ομαι in ου: vel à secunda imperfecti ἐτύπτου, cui similis est hæc secunda imperatiui, reiecto augmento: ideoque dialectorum varietatem eodem modo recipit, nempe Ionicè τύπτεο, quasi à τύπτεσο, abiecto σ: vnde facta est communis & Attica τύπτου per crasin εο in ου, & Dorica τύπτευ. Idem iudicium de reliquis temporib. imperatiuorum in ου finitis. — 1 *Formatio præsentis imperatiui. eiusq; in dialectis varietas.*

[2] Atticè τυπτέσθων. nam Attici in hoc præsenti, atque in vtroque aoristo imperatiui medij, tertiam pluralem eandem cum tertia duali faciunt, syllaba σαν per syncopen detracta. — 2 *Atticismus.*

[3] Vel breuiùs: à secunda duali eiusdem temporis indicatiui, migrãte ον in ω, vt diximus 165, 44. — 3

Optatiuus pass. à τύπτομαι.

Optatiui præs. & imperf. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο, verberarer: τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην: τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Annotatio. 1 [1] Omnium Optatiuorum penultima est diphthongus.

à τέτυμμαι.

Perfectū & plusq. perfectū. { τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη, verberatus essem: τετυμμένω εἴητον, εἰήτην: τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Annotatio. In verbis Barytonis semper opus est periphrasi per participiū & verbum substātiuum.

ab ἐτύφθην.

Aorist. 1. { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, verberat⁹ sim (vel fuerim: τυφθείητον, τυφθειήτην: τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

ab ἐτύπην.

Aorist. 2. { τυπείην, τυπείης, τυπείη: τυπείητον, τυπειήτην: τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

à τυφθήσομαι.

Futurū 1, { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, verberer: τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην: τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

à τυπήσομαι.

Futur. 2. { τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο: τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην: τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

à τετύψομαι.

Paulo post futurum. { τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, mox verberer: τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην: τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

1 [1] INTELLIGE In prima persona numeri singularis, vt iam diximus in voce actiua.

Subiunctiuus passiuus. à τύπτομαι.

Subiúctiui præs. & imperfect. ἐὰν { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται, si verberer vel (rarer: τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον: τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

à τέτυμμαι.

Perfectū & plusquā ἐὰν perfectum { τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ, si verberatus sim (vel essem: τετυμμένω ἦτον, ἦτον: τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Annotatio. 1 [1] Et hîc & in Optatiuo circumloquimur hoc perfectum, vt tertiam pluralem indicatiui:

Aor

Aoristus 1. ἐὰν { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, *si verberat⁹ sim vel* τυφθῆτον, τυφθῆτον: (*fuerim vel fuero:* τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. }

ab ἐτύφθην.

Aoristus 2. ἐὰν { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ: τυπῆτον, τυπῆτον: τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. }

ab ἐτύπην.

[1] IN Hoc tamen differunt, quòd tertia pluralis perfecti indicatiui fit citra circumlocutionem, quoties tertia singularis desinit in ται purum, 189,8. quod accidit quibusdã verbis Quintæ & Sextæ: at perfectũ in Optatiuo aut subiunctiuo non fit citra circumlocutionem, nisi in verbis in μι & quibusdam Circumflexis, ductis à verbis Sextæ in έω, άω, όω & ύω, vt suo dicetur loco. 1

Infinitiui præs. & imperf. τύπτεσθαι, *verberari.*

Infinitiuus pass. à τύπτομαι.

Perfectum & plusquamperfectum, τετύφθαι, accentu in penultima, *verberatum esse vel fuisse.*

à τέτυφθον, secunda duali.

Aoristus primus, τυφθῆναι, *verberatum esse.* *ab ἐτύφθην.*

Aoristus secundus, τυπῆναι. *ab ἐτύπην.*

Futurum primum, τυφθήσεσθαι, *verberatũ iri.* *à τυφθήσομαι.*

Futurum secundum, τυπήσεσθαι. *à τυπήσομαι.*

Paulo post fut. τετύψεσθαι, *mox verberatum iri.* *à τετύψομαι.*

Infinitiui in σθαι, fiunt [1] à secunda plurali indicatiui, verso ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι. 1

Formatio infinitiuorum in σθαι.

[1] VEL A prima singulari, mutando ομαι in εσθαι. at perfectum infinitiui (quod tamen non tantùm desinit in σθαι, sed etiam in φθαι, χθαι, λθαι, ϛθαι & ρθαι) commodiùs formatur à secunda duali, verso ον in αι: vel, vt Author ait, in finitis in σθαι, à secunda plurali, verso ε in αι. 1

Participij præs. & imperf. { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, [1] *qui* / ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, *quæ* / τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου, *quod* } *verberatur.* 1

Participia pass. à τύπτομαι.

Perfect. & plusquamperfectũ. { ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, *verberatus:* / ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης, *verberata:* / τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου, *verberatũ.* }

à τέτυμμαι,

Aorist. 1. { ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, *verberatus:* / ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, *verberata:* / τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος, *verberatum.* }

ab ἐτύφθην.

ἀπὸ ἐτύπην.

Aor. 2. { ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος: ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης: τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.

ἀπὸ τυφθήσομαι.

Fut. 1. { ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdus:* ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης, *verberãda:* τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου, *verberãdũ.*

ἀπὸ τυπήσομαι.

Fut. 2. { ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου; ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης: τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

ἀπὸ τετύψομαι.

Paulo-post futurum { ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου, } *-ndus:* ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης, *mox,* } *-nda:* τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου, } *-ndum.*

Annotatiuncula.

Accentus perfecti in penultima: reliquorum in μενος in antepenultima: at aoristi acuuntur. Cæterùm μενος & μενον ad tertiam pertinent declinationem, εὶς & εν ad quintam: omnia autem fœminina ad secundam.

1 [1] Qvomodo Latinè reddi debeant participia verborum passiuorum ac deponentium, diximus 158,10.

VERBVM MEDIVM.

Mediũ, & cur ita dicatur.

1 Mediũ verbum siue Commune, [1] quod nunc actiuè capitur, nũc passiuè; *βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico:* sic *ἄγομαι, duco, ducor: κομίζομαι, porto, portor.*

In voce media quæ attinenda.

Ab actiuis autem non tantùm passiua deducuntur, sed etiam media; quorum & inflexio & significatio partim actiua, partim passiua.

Præsens & præteritum imperfectũ, non tantùm inflectẽdi ratione, verùm & voce penitus eadem sunt cum verbo passiuo. Perfectum & plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam: aoristi ac futura, passiuam.

Perfectum medium.

Indicatiui perfectum. { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε, *verberaui, vel* τετύπατον, τετύπατον: (*verberatus sum:* τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium

Formatio perfecti medij.

Medium præteritũ formatur ab actiuo, collocata figuratiua litera pręsentis pro figuratiua præteriti actiui; τέτυφα, τέτυπα, à τύπτω. Nam desinentiũ in πτω, κτω, μνω, formatiua litera est prior cõsonans; τίκτω, τέτοχα, τέτοκα, *pario, peperi, peperi*: τέμνω, τέτμηκα, τέτομα, *incido, incidi, incidi*, vt dictum est suprà *pag. 158, 27. 178, 15.*

Annotatio.

Annotatiuncula in perfectum medium.

Praeterea Quartę coniugationis futurum ξω, characteristicõ facit γ; πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα, *percutio, percutiam, percussi vel percussus sum*: σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα, *dico, dicam, dixi*; vt etiam notatum est in secundo aoristo verbi actiui.

Trium verò temporũ eadem est figuratiua, secũdi aoristi, secũdi futuri, & præteriti medij.

In Sexta coniugatione characteristicon est [2] vocalis aut diphthõgus; λύω, λέλυκα, λέλυα, *soluo, solui, solui vel solutus sum*: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουα, *audio, audiui, audiui vel auditus sum*: quamquam hoc tempus hîc rarum. 2

Penultima eadẽ quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα. Disyllabi futuri penultima ε migrabit in[3] ο; λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα, *dico, &c.* at diphthõgus ει in οι; πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα, *persuadeo, &c.* 3

ε in ο.

ει in οι.

Vocalis α præsentis, interdum seruatur; ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα, *fidibus cano, &c.* [4] interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα, *germino, &c.* diphthongus autem αι in η diphthongum impropriam; φαίνω, πέφηνα, *ostendo, ostendi vel ostensus sum, visus sum.* 4

α in η.

αι in η.

Plusquamperfectum.

Plusq. perf.	ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, *verberaueram, vel* ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην: (*verberatus eram*): ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Aoristus prim.

Aor. 1.	ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο: ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην: ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Formatio aoristi primi.

Additur μην ad actiuum; ἔτυψα, *verberaui*, ἐτυψάμην, *verberaui vel verberatus sum.*

Aoristus sec.

Aorist. 2. { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο:
ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Formatio aoristi secundi.

Mutatur ον actiui in όμην: ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum prim.

5 Futurũ 1. { [5] τύψομαι, τύψῃ, τύψεται:
τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον:
τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Formatio futuri primi.

Actiuum ω Barytonum in ομαι, τύψω, *verberabo*, τύψομαι, *verberabo vel verberabor.*

Futurum sec.

Futurũ 2. { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται:
τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον:
τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Formatio futuri secundi.

Futurũ primũ quintæ Coniugationis οῦμαι.

Annotatio.

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ Circumflexum in οῦμαι: τυπῶ, τυποῦμαι. Ideoque in Quinta coniugatione primum quoque futurum desinit in οῦμαι; nam actiuum in ῶ circumflectitur: vt à σπείρω, *semino*, primum futurum actiuum σπερῶ, medium autẽ σπεροῦμαι: secundum verò actiuum σπαρῶ, medium σπαροῦμαι. [6] Accidit igitur hîc idem esse vtrumque futurum tam actiuum quàm medium; ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι, *fidibus cano.*

1 [1] NON Tamen omnia verba media actiuam simul & passiuam significationem habent: sed quædam actiuam tantùm, quædam passiuam, & alia vtramque. quod discrimen vsu meliùs quàm præceptionibus colligetur.

2 [2] Sed non semper est eadem cum figuratiua aoristi secundi & futuri secundi; vt ipse regula præcedenti affirmabat. nam ibi est semper breuis, hîc verò interdum longa: vt ab ἀκούω *audio*, non tantùm est ἤκοα, vt ἤκοον in aoristo secundo: sed etiam ἤκουα, vnde verbale ἀκουὴ apud Homerum.

ANNOTATIO.

[*ἤκουα agnoscit etiam Herodianus: at Ælius Dionysius quærendum esse scribit, quomodo ab ἀκούω sit perfectum medium ἀκήκοα, quum à verbis puris in αύω, εύω & ουω, non reperiantur nec perfecta media, nec aoristi secundi actiui, passiui, aut medij: qualia recẽset χναύω, ψαύω: βασιλεύω, στραλεύω, παιδεύω: λούω, κρούω.*

non

non immerito igitur suspectũ sequẽs πέπαυα.] sic δέδηα est ἀνδάνω, & ἦα ab ἕω, teste Lascari. à παύω quoque, id est, *sedo*, cuius aoristus secundus est ἔπαον, præteritum medium putatur esse πέπαυα. in quibus vides diphthongos, non nudas vocales, sicut in aoristo. Verùm hæc tempora (vt ipse author ait) vix inueniuntur in verbis Sextæ, præcipuè si desinant in δύω, αύω, όυω, & hyperdisyllaba in ύω. [3] Tamen disyllaba finita in έλω per vnicum λ, retinent hîc ε: vt τέλω, τέτελα, *perficio, perfeci.* [*τέλω agnoscit non Vrbanus modo, sed etiam Lascaris in minore pariter & maiore Grammatica: forsitan tamen vt à δυπέω & μυκάω sunt δέδυπα & μέμυκα, sic τέτελα à τελέω: quum verbi τέλω nullum proferatur exemplum.*] μέλω, μέμελα, & ectasi μέμηλα, *curo, curaui.* hoc autem fit, quia veniunt tanquam à τελέω, μελέω. vide Annotationes in præteritum medium. Porrò ἀνέθω per metathesim ex ἀνθέω, id est *floreo*, quamuis sit trisyllabum, tamen mutat penultimam ε in ο, ἐνήνοθα: compositum cum ἐν, ἐνήνοθα: cum ἐπὶ, ἐπενήνοθα, *florui super*. quidam tamen aliter deducunt. [4] Hoc fit tantùm in verbis θάλλω, *germino*, & κλάζω, *clango*: præteritum med. κέκληγα, vnde participium κεκληγώς, in plur. οἱ κεκληγότες: pro quo Homerus κεκλήγοντες † Æolicè, vt εἰρήκοντες pro εἰρηκότες dici Corinthus tradit: nisi malis esse præsens, à them. κεκλήγω. [5] Notandum, Atticos sæpe vsurpare futura mediorum loco actiuorum, reiectis actiuis. [6] Imò semper in hac coniugatione est idem, nisi in verbis quorum penultima est ε, aut in disyllabis quorum penultima est ει. tantùm in Quinta coniugatione eædem sunt terminationes vtriusque futuri per omnes modos & participia. inuenitur tamen in primo futuro ἄλεται pro ἀλεῖται, *saliet*, ab ἅλλομαι, *salio*. & Ionicè (vt dictum est 179,15.) huiusmodi syllabæ circumflexæ dissoluuntur, ac præposito ε, terminationes futuri secundi siue primi in Quinta, sunt eædem cum terminationibus præsentis siue futuri aliarum coniugationum. dicitur enim έομαι, έῃ vel έεαι, έεται: εόμεθον, έεσθον, έεσθον: εόμεθα, έεσθε, έονται, pro οῦμαι, ῇ, εῖται: οὔμεθον, εῖσθον, &c. sic in infinitiuo ἑσα[?] pro εῖσθαι.

3
ANNOTATIO.
ἐπενήνοθα.
4
κεκλήγοντες.
5 *Atticismus.*
6 *Annotatio.*

Imperatiui perfectũ & plusq̃perf. { [1] *τέτυπε, τετυπέτω, verbera, vel verberare:* τετύπετον, τετυπέτων: τετύπετε, τετυπέτωσαν.

1 *Imperatiuus mediu.* ἀ τέτυπα.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τύψαι, τυψάσθω, *verberato vel verberator:* τύψασθον, τυψάσθων: τύψασθε, τυψάσθωσαν.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυποῦ, τυπέσθω: τύπεσθον, τυπέσθων: τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Annotatio. ANNOTATIO.

1 [1] Hoc Singulare in raro est vsu; sed vtimur circumlocutione per participium perfectum medium, & imperatiuum verbi substantiui εἰμὶ, *sum:* vt τετυπὼς ἴσθι: quasi *verberatus esto.* [*Sed Annotationē istam Ælius Dionysius restringere videtur ad verba pura, & numerū singularem. postquam enim dixit,* σπάνιοι δὲ καὶ οἱ μέσοι παρακείμενοι εἰσιν ἐν ἑνικῷ [illegible], *subiungit, vsu obtinuisse vt ista perfecta sic enuntientur,* νενοηκὼς ἴσθι, πεποιηκὼς ἴσθι: *exempla purorum, nō impurorum verborū proferens.*]

Optatiuus medius. *à τέτυπα.*

Optatiui pf. & plusquamperf. { τετύποιμι, τετύποις, τετύποι, *verberauissem, vel us essem:* τετύποιτον, τετυποίτην: τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.

ab ἐτυψάμην.

Aor. 1. { τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο, *verberauerim vel us fuerim:* τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην: τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

ab ἐτυπόμην.

Aor. 2. { τυποίμην, τύποιο, τύποιτο: τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην: τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

à τύψομαι.

Fut. 1. { τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο, *verberē vel verberer:* τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην: τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

à τυποῦμαι.

Fut. 2. { τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο: τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην: τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Annotatio.

Cum aoristo secundo consentit voce, sed differt accentu.

Subiunctiuus [illegible] *à τέτυπα.*

Subiūctiui perf. & ἐὰν plusquāpf. { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, *si verberauissē vel atus essem:* τετύπητον, τετύπητον: τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aor.

Aor. 1. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται, *si verberauero vel* / τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον, (*tus fuero:* / τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται. — *ab ἐτυψάμην.*

Aor. 2. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται: / τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον: / τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται. — *ab ἐτυπόμην.*

Infinitiui perfectū & plusquamperfectum τετυπέναι, *verberauisse vel verberatū esse.* Aoristus primus, τύψασθαι, *verberauisse vel verberatū fuisse.* Aoristus secundus, τυπέσθαι. Futurum primum τύψεσθαι, *verberaturum vel verberandum esse.* Futurum secundum, τυπεῖσθαι, per ει circumflexum: at secundus aoristus per ε acutum, τυπέσθαι.

Infinitiuus medius. *à τέτυπα.* *ab ἐτυψάμην.* *ab ἐτυπόμην.* *à τύψομαι.* *à τυποῦμαι.* *Annotatio.*

Participij perfect. & plusquāpf. { τετυπὼς, τετυπότος, *qui verberauit vel* / τετυπυῖα, τετυπυίας: (*verberatus est:* / τετυπὸς, τετυπότος. — *Participia media.* *à τέτυπα.*

Aoristus 1. { τυψάμενος, τυψαμένου, *qui verberauit* / τυψαμένη, τυψαμένης: (*vel ratus est:* / τυψάμενον, τυψαμένου. — *ab ἐτυψάμην.*

Aoristus 2. { τυπόμενος, τυπομένου: / τυπομένη, τυπομένης: / τυπόμενον, τυπομένου. — *ab ἐτυπόμην.*

Futurū 1. { τυψόμενος, τυψομένου, *verberaturus vel* / τυψομένη, τυψομένης: (*verberandus:* / τυψόμενον, τυψομένου. — *à τύψομαι.*

Futurū 2. { τυπούμενος, τυπουμένου: / τυπουμένη, τυπουμένης: / τυπούμενον, τυπουμένου. — *à τυποῦμαι.*

Atque hactenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

A Barytonis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba quę vocantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllabis in vnam contractis, accentum possideant cir-

Vnde & quomodo fiant verba Circūflexa.

cumflexum : ποιέω ποιῶ, *facio* : βοάω, βοῶ, *clamo*: χρυσόω, χρυσῶ, *inauro* : έω, άω & όω coaleſcentibus in ῶ : ſiquidem ex accentu acuto & graui naſcitur circumflexus. itidem in reliquis perſonis; ποιέεις ποιεῖς, *facis*: βοάεις βοᾷς, *clamas* : χρυσόεις χρυσοῖς, *inauras* : de quib. poſtea. Neque hîc eſt quicquam peculiare, niſi quòd ex tribus illis Characteriſticis, α, ε, ο, & vocali aut diphthógo ſequente, certo quodam modo fiat craſis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ, exceptis contractionibus, planè quintæ ſunt declinationis.

Regula.

Quid habeant commune circumflexa cũ Barytonis, & quæ in re ab illis diſſentiant.

Et quemadmodũ illic nõ in omnibus caſibus ſemper fit cõtractio, licet genitiuus deſinat in ος purũ, ita hîc non omne tẽpus eſt capax cõtractionis, ſed tantùm præſens & imperfectũ, idq; in omnib. modis ac participiis: quia, cùm illę terminationes quę ſequũtur πτ in τύπτω, τύπτεις, τύπτει, in ſexta cõiugatione his locis reperiãtur purę, ποιέω, ποιέεις, ποιέει, recepta eſt in quibuſdam cõtractio; nempe in iis quę ante ω habent vnã è figuratiuis α, ε, ο: pro quarũ numero redduntur coniugationes Circumflexorũ, vbi craſes ex iſtis vocalib. ad hunc fiunt modum:

Quæ tempora contrahantur.

Prima,			Secunda,			Tertia,		
Figuratiua ε	ε	ει	Figuratiua α	ε	α	Figuratiua ο	ε	ου
	ο	ου		ο	ω		ο	ου
	η	η		η	α		*η	ω
	ω	ω		ω	ω		ω	ω
	ῃ	ῃ		ει	ᾳ		ῃ	οι
	οι	οι		οι	ῳ		οι	οι
	ου	ου		ου	ω		ου	ου
	ῃ	ῃ.		ῃ	ᾳ.		ῃ	οι.

Inflexio verò & formatio iſtiuſmodi verborum per omnia genera, modos & participia, ſeſe habet vt prẹſcriptũ eſt in Barytonis. Futurum enim

** Ceporino & quibuſdã aliis οη contrahitur in οι, ω, & ου. qui. Gazam ſecuti sũt autorẽ. nã is in verborũ cõtractorũ regulis tradit ο & η cõtrahi in ω vel in ου, vt ἐαὼ χρυσόῃ, ἐαὼ χρυσώσῃ vel χρυσοῖ. Vide & infra in pag. 208, 26.*

enim omnium circumflexorum desinit in σω, præteritum in κα; à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

De circumflexorũ inflexione & formatione annotatio.

PRIMA coniugatio circumflexorum, fit à verbis sextæ coniugationis Barytonorũ in έω; ποιέω ποιῶ. Futurum in ήσω, vertendo ε in η, ποιήσω: vnde præteritum in ηκα, πεποίηκα.

Paradeigma verborum circumflexorũ primæ coniugationis.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens. { ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ:
ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον:
ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι.

Imperfectum.

Imperf. { ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει:
ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην:
ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, &c. vt τέτυφα, τέτυφας. Plusquamperfectum, ἐπεποιήκειν. Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. { ποίεε ει, ποιεέτω είτω:
ποιέετον εῖτον, ποιεέτων είτων:
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον. Secundus aoristus, secundum futurum, & præteritum medium quando reperiantur, dicetur * postea.

*In Annotationibus in verba Circumflexa, 213, 36.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf. { ποιέοιμι οῖμι, ποιέοις οῖς, ποιέοι οῖ:
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην:
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποιέοιεν οῖεν.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus, ποιήσαιμι. Futurum primum, ποιήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiũctiui præs. ἐὰν & imperf. { ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ:
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον:
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfectũ, * ποιέειν, εῖν.

* Et Doricè ποιὲν, 119, 43.

Per

Perfectum, πεποιηκέναι. Aoristus primus, ποιῆσαι. Futurum primum, ποιήσειν.

Participia actiua.

Participij præsens & imperf.
ποιέων ῶν, ποιέοντος οῦντος:
ποιέουσα οῦσα, ποιεούσης ούσης:
ποιέον οῦν, ποιέοντος οῦντος.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιηκώς. Aoristus primus, ποιήσας. Futurum primum, ποιήσων.

VERBI PASSIVI.

Passiuum primæ Circumflexorum.

Præsens.

Indicatiui præs.
ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται: (εῖσθον:
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf.
ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο: (εῖσθην:
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfect.
πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Plusquamperfectum.

Plusquā perfectum.
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο:
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην:
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoristus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ποιηθήσομαι. Paulo post futurum πεποιήσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω:
ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων:
ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν.

Perfect. & plusquamperfectum.
πεποίησο, πεποιήσθω:
πεποίησθον, πεποιήσθων:
πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoristus primus, ποιήθητι.

Optatiuus.

Opt. pr.
ποιεοίμην οίμην ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο: (οίσθην:
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perfect. & plusquam perfectum
πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο:
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποιήσθην:
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποιῇντο.

ANNO

ANNOTATIO.

*FLEXIO perfecti & plusquamperfecti Optatiui apud Lascarim in tractatu De vocalibus subscriptis, proparoxytonως est, πεποιήμην, πεποίῃο, πεποίῃτο : βεβοήμην, βεβόῃο, βεβόῃτο : itemque κεχρυσώμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο. In Isagoge quoque proparoxytonως apud eundem legitur κεχρυσώμην, κεχρύσῳο, κεχρύσῳτο : at properispωmenως πεποιῇο πεποιῇτο : & βεβοῇο, βεβοῇτο. Rursum proparoxytonos flexio legitur apud Chalcocondylam quoque, & Chrysoloram : sed in subiunctiuo omnes vno consensu flexionem habent properispωmenam. quæ causa fuit, opinor, cur recẽtiores vt in subiunctiuo, sic etiam in Optatiuo properispωmenam flexionem sequi maluerint, præsertim quum eandem verbis in μι tribui viderent in vtroque modo.

Aoristus primus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paulo post futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiuus.

Subiunctiui, præs. & imp.
- ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται:
- ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον:
- ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perfectum & plusquamperf.
- πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται:
- πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον:
- πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιῆσθαι, per ῆ circumflexũ. Aoristus primus, ποιηθῆναι. Futurũ primũ, ποιηθήσεσθαι. Paulopostfuturũ, πεποιήσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præs. & imperf.
- ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου:
- ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης:
- ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectũ & plusquamperfectũ, πεποιημένος. Aoristus primus, ποιηθείς. Futurũ primum, ποιηθησόμενος. Paulòpòstfuturum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ Circumflexorũ.

Præsens & imperfectum eadẽ cum passiuis. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus secundus, & futurũ secundum, quãdo reperiantur,

dice

* In Annotationibus in hęc verba circumflexa, 213, 36.

dicemus * postea. Restant igitur in verbis circumflexis duo tantum tempora, primus aoristus, & primum futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum; hoc pacto:

Aoristus primus med. per omnes modos.

Primus aoristus Indicatiui, ἐποιησάμην: Imperatiui, ποίησαι: Optatiui, ποιησαίμην: Subiūctiui, ποιήσωμαι: Infinitiui, ποιήσασθαι: Participij, ποιησάμενος.

Futurum primum medium per omnes modos.

Primū futurū Indicatiui, ποιήσομαι: Optatiui, ποιησοίμην: infinitiui, ποιήσεσθαι: Participij, ποιησόμενος. Eadē ratio in cæteris cōiugationibus.

Paradeigma verborum circumflexorū secundæ coniugationis.

Secvnda coniugatio circumflexorū, fit à verbis in άω, βοάω βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω: Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrante α in η.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicatiui præsens.
βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ:
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον:
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectum.

Imperfect.
ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α:
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην:
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum, βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκε, vt τέτυφα. Plusquamperfectū, ἐβεβοήκειν, ἐβεβοήκεις, &c. Aoristus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperfectum.
βόαε α, βοαέτω άτω:
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων:
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβόηκε.
Aoristus primus, * βόησον.

* Et cōtrahendo, ωη in ω, βῶσον, βωσάτω.

Optatiuus.

Optatiui pręsens & imperf.
βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ:
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην:
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum & plusquamperfectū, βεβοήκοιμι. Aoristus primus, βοήσαιμι. Fut. primū, βοήσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiūctiui pręsens ἐὰν & imperf.
βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ:
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον:
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perf

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκω.
Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiui præsens & imperfectũ, βοάειν, βοᾶν, Perfect. & plusquamperf. ctu, βεβοηκέναι. Aoristus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν. *Infinitiuus.*

Participij præsens & imperfect { βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος: βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης: βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος. *Participia actiua.*

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοηκώς.
Aoristus primus, *βοήσας. Futurũ primũ, βοήσων. **Et contractè βώσας.*

VERBI PASSIVI.

Passiuũ secũdæ circumflexorũ.

Præsens.

Indicatiui præs. { βοάομαι ῶμαι, *βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται: βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον: βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

**Ionicè βοῆαι: Doricè βοᾶσαι & βοῆ.*

Imperfectum.

Imperfect { ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο: ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην: ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum.

Perfectum. { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται: βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον: βεβοήμεθα, βεβόησθε, *βεβόηνται.

**Ionicè βεβοάαται, 190, 15.*

Plusquamperfectum.

Plusquamperfectum. { ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο: ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην: ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulo post futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiui præsens & imperfect. { βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω: βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων: βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν. *Imperatiuus.*

Perfectũ & plusquamperfectum. { βεβόησο, βεβοήσθω: βεβόησθον, βεβοήσθων: βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoristus primus, βοήθητι.

Opt. pręs. & imperf. { βοαοίμην βοῴμην, βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο: βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην: βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο. *Optatiuus.*

Perf

Perfectũ & plusquam perfectum. { βεβοήμην, βεβόησο, βεβόητο: βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβοήσθην: βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησοίμην. Paulopostfuturum, βεβοησοίμην.

Subiunctiuus.

Sub-iũ. ἐὰν præs. { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ (βοάῃ) ᾶται: (ᾶσθον: βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται).

Perfectum & plusquã-perfectum. ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται: βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον: βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperf. βοάεσθαι, βοᾶσθαι. Perfectum & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι. Aoristus primus, βοηθῆναι. Futurum primum, βοηθήσεσθαι. Paulòpòstfuturum, βεβοήσεσθαι.

Participia passiua.

Participij præsens & imperfect. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου: βοαομένη, ωμένη, βοαομένης ωμένης: βοαόμενον, ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Perfectũ & plusquamperfectum, βεβοημένος. Aoristus primus, βοηθείς. Futurum primum, βοηθησόμενος. Paulòpòstfuturum, βεβοησόμενος.

Mediũ secundæ circumflexorũ.

VERBI MEDII.

Aoristus prim. medius per omnes modos.

Aoristus primus, ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος. Futurũ primum, *βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος: de quibus in prima Coniugatione.

Futurum primum med. per omnes modos.

* & cõtractione οη in ω, βώσομαι.

Paradigma verborum circumflexorum tertiæ coniugationis.

TERTIA Coniugatio circumflexorum formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurum in ώσω, χρυσώσω. Præteritum in ωκα, κεχρύσωκα.

VERBI ACTIVI.

Præsens.

Indicat. præs. { χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει χρυσοῖ. χρυσόετον χρυσοῦτον, χρυσόετον χρυσοῦτον: χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

ANNO

ANNOTATIO.

& η à nonnullis in η contrahi, itidemque όη in ῆ, testatur Chysoloras: & regulam sic postulare tradit Moschopulus: (forsan vt in nomine ἁπλόη ἁπλῆ, ἁπλόη ἁπλῆ, & similibus) ipsi tamen & οη & όη in οῖ cōtrahunt. Chalcocondylas vero, Gaza, & Lascaris, όη quidem in οῖ contrahunt, at όη in ῷ: quos Vrbanus & Caninius sequuntur. & sic non modo apud Lucianum in Βίων πρᾶσις legimus, ἣν μαστιγοῖ τις ἢ στρεβλοῖ: sed etiā apud Platonem in Euthyphrone, ἐὰν ἀφοσιοῖς. & Herodianus pluribus in locis agnoscit ἐὰν χρυσοῖς, hac regula, quod secunda & tertia Coniugatio Circumflexorum secūdam & tertiam subiunctiuam similem (ὁμόφωνον ipse vocat) habeant Secundæ & tertiæ indicatiuæ, vt βοᾷς βοᾷ, χρυσοῖς χρυσοῖ. Sunt tamen qui existiment, vt όη in ῷ monophthongum, sic όη in ῷ diphthongum rectius contrahi. Sanè in tertia Coniugatione verborum in μι, quæ in præsente subiunctiuo contractorum verborum flexionem sequi dicuntur, non modo dualiter διδῶτον reperimus, & pluraliter διδῶτε, sed singulariter etiam διδῷς & διδῷ, nō διδοῖς & διδοῖ. vt, sicut in Barytonis, ita in Circūflexis quoq; longas hoc tēpus habeat Characteristicas.

Imperfectum.

Imperfectum.
ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου:
ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην ούτην:
ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectū, κεχρύσωκα. Plusquāperf. ἐκεχρυσώκειν.
Aoristus primus, ἐχρύσωσα. Futur. 1; χρυσώσω.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect.
χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω:
χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων:
χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρύσωκε.
Aoristus primus, χρύσωσον.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf.
χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ:
χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην:
χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Perfectū & plusquamperfectū, κεχρυσώκοιμι.
Aoristus 1. χρυσώσαιμι. Futurū primū, χρυσώσοιμι.

Subiunctiuus.

Subiunct. præs. ἐὰν & imperf.
χρυσόω ῶ, † σόῃς οῖς, σόῃ οῖ:
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον:
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum & plusquamperfectū, κεχρυσώκω. Aoristus primus, χρυσώσω.

Infinitiuus. Infinitiui præsens & imperfectum, χρυσόειν οῦν. Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκέναι. Aoristus primus, χρυσῶσαι. Futurum primum, χρυσώσειν.

Participia actiua. Participij præsens & imperfectum, χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος. Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκώς. Aoristus primus, χρυσώσας. Futurum primum, χρυσώσων.

Passiuum tertiæ circumflexorū.

VERBI PASSIVI.

Præsens.

Indicatiui præs.
- χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται: (οῦσθον:
- χρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, όεσθον
- χρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όονται οῦνται.

Imperfectum.

Imperf.
- ἐχρυσοόμην ούμην, όου οῦ, όετο οῦτο: (σθην:
- ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, όεσθον οῦσθον, οέσθην ού-
- ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, όεσθε οῦσθε, όοντο οῦντο.

Perfectum.

Perfectum.
- κεχρύσωμαι, υσωσαι, υσωται:
- κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον:
- κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Plusquamperfectum.

Plusquamperfectum.
- ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο:
- ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην:
- ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Aoristus primus, ἐχρυσώθην. Futurū primum, χρυσωθήσομαι. Paulopostfuturum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiuus.

Imperatiui præs. & imperf.
- χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω:
- χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων:
- χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectū & plusquamperfectum.
- κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω:
- κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων:
- κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσώθητι.

Optatiuus.

Optat. præs. & imperf.
- χρυσοοίμην οίμην, όοιο οῖο, όοιτο οῖτο:
- χρυσοοίμεθον οίμεθον, όοισθον οῖσθον, οοίσθην οίσθην: (οῖντο.
- χρυσοοίμεθα οίμεθα, όοισθε οῖσθε, όοιντο

Pa-

Perfectū & plusquam-perfectum. { κεχρυσώμην, υσῶο, υσῶτο: κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσώσθην: κεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoristus primus, χρυσωθείην. Fut. primū, χρυσωθησοίμην. Paulopostfuturum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui præsens & imperfect. ἐὰν { χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ,[1] χρυσόηται ῶται: (ῶσθο: χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον. χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται. 1 *Subiunctiuus.*

Perf. & plusq̄-perfec. { κεχρυσῶμαι, * κεχρυσῷ, κεχρυσῆται[2]: κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον: κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται. 2 * vel, vt quidā volūt, κεχρυσοῖ.

ANNOTATIO.

[1] DE Contractione syllabarum όη & όῃ in actiua diathesi iam dictum est, de passiuis verò sic tradit Herodianus. Athenienses (inquit secundas & tertias personas subiunctiuorum passiuorum tertiæ Circumflexorum coniugationis, proferunt per ω, vt ἐὰν χρυσῶται, ἐὰν στεφανῶται: quoniam verba in μαι volunt in secunda & tertia persona pares seruare vocales: propterea retinent ω in tertia quoque persona, vt scilicet in ea reperiatur penultima primæ. vt 1. Cor. 16. θησαυρίζων καθ' ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, conferens pro ratione prosperitatis (seu fortunàrum) *quam à Deo acceperit.* [2] Apud Demetrium quoque, & in Constantini Lascaris Isagoge, reperio hanc perfecti subiunctiui flexionem, ῶμαι, ῇ, ῆται: ώμεθον, ῆσθον, ῆσθον: ώμεθα, ῆσθε, ῶνται. secutique eam sunt Vrbanus, & alij, excepta secunda singulari. sed verior esse videtur quæ apud eundem Lascarim in pleniore Grammatices parte legitur, per ω scilicet in omnibus omnium numerorum personis, diphthongon secunda singulari, monophthongon reliquis: hoc modo, ῶμαι, ῷ, ῶται: ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον: ώμεθα, ῶσθε, ῶνται. Sic enim huc quadrabit tertia coniugatio in μι, eiusdē tēporis & modi; (229, 23.) & Characteristica huius coniugationis propria nusquā non retinebitur: Caninius certè, cuius iudicio multum tribuo, hanc quam illam flexionem sequi maluit. Ac forsitan etiam prima coniugatio suam hîc retinet Characteristicam, vt in præsenti subiunctiuo, potissimum in iis verbis quæ eandē seruarunt in primo futuro actiuo; vt flexio eorum sit, ῶμαι, ᾷ, ᾶται: ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον: ώμεθα,

Verba in μαι in 2. & 3. persona volunt pares vocales.

ἄσθε, ῶντων. ſic certè verba in μι: quæ vnam eandémque in præſenti & perfecto ſubiunctiuo habent terminationem & flexionem, ſolóque augmento diſcernuntur, 227, 32.

Aoriſtus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiuus.

Infinitiui præſens & imperf. χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι. Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσῶσθαι: Aoriſtus primus, χρυσωθῆναι. Fut. primum, χρυσωθήσεσθαι: Pauloppoſtfuturum. κεχρυσώσεσθαι.

Participia paſſ.

Participij præſ. & imperf. { χρυσοόμενος οὔμενος, χρυσοομένου ουμένου: χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης: χρυσοόμενον οὔμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & pluſquamperfect. κεχρυσωμένος. Aoriſtus I. χρυσωθείς. Futurũ primum, χρυσωθησόμενος. Paulopoſtfuturum, κεχρυσωσόμενος.

Medium tertiæ circumflexorũ.

VERBI MEDII.

Aoriſtus primus per omnes modos & participia.

Futurum primum per omnes modos & participia.

Aoriſt. primus, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσάμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος. Futurũ primũ, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος: de quibus dictum eſt in ποιέω.

ANNOTATIONES IN CIRCVMFLEXA.

De monoſyllabis circumflexis notio.

MOnoſyllaba circũflexa, in ſecũda reperiũtur cõiugatione; δρῶ, θλῶ, κλῶ, *facio, tũdo, frango:*
1 [1]In prima verò minimè: nec in prima plurali, nec tertia; πλέω, πλέομεν, πλέουσι, *nauigo, nauigamus, nauigãt:* nõ autẽ πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Ad duas cõiugationes pertinentia.

2 Quædam verba in duabus coniugationibus reperiuntur eadẽ ſignificatione: vt [2] ξυράω & ξυρέω, *rado*: συλάω & συλέω, *ſpolio, compilo*: [3] γηράω
3 & γηρέω, *ſeneo.*

1 [1]Hoc De ipſo themate debere intelligi, exempla præcedentia & ſequẽtia ſatis indicant, vt ſit hic ſenſus: In ſecunda quidem coniugatione reperiuntur themata monoſyllaba, vt δρῶ, θλῶ, κλῶ: in prima verò minimè, ſi non autem reperiuntur themata πλῶ, ῥῶ, πνῶ, χῶ, &c. ſed πλέω, ῥέω, πνέω, χέω, id eſt, *nauigo, fluo, ſpiro, fundo.* Sic etiam in primæ coniugationis prima plurali ac tertia, huiuſ

huiusmodi verba non inueniuntur contracta. [2] Sustuli 2 ἐλεέω & ἐλεάω, quod prioris quidẽ multa passim exempla inuenirem, posterioris verò nullam in Græcolatinis lexicis mentionem fieri viderem. postmodo ab Etymologo agnosci vtrumque comperi. ἐλεῶ (inquit) apud Atticos est primæ cõiugationis Circumflexorum, vt ὅλην τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ καὶ δανείζει ὁ δίκαιος: at in communi dialecto, Secundæ. Nullum tamen huius affert exemplum. [3] γηρέω Ionicum esse puto, sicut ὁρέω pro ὁρῶ contracto 3 ex ὁράω, sicut etiam ἀναρτέω & ἀντέω pro ἀναρτάω *suspendo*, & ἀντάω *occurro, obuio.* sic apud Lucianum διαιτᾶν ἐδιαιτέοντο; *vitam agebant*: & apud Hesiodum ποτέοντο χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, *volabant valida è manu*: quũ in communi sermone vsurpentur διαιτᾶσθαι & ποτᾶσθαι. Contra κεντεῖν Attici dicunt, non κεντᾷν, teste Thoma, id est, *stimulare, pungere.*

ANNOTATIO.

Crasis α & ε in α, βοάεις βοᾷς, *clamas*: [1] Doricè 1 autem in η, γελάεις, γελῆς, *rides*: διψάεις, διψῆς, *sitis*, per η monophthongum, hoc est, nudam vocalem. quem morem in quibusdam Attici quoque seruarunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *esuris, sitis, viuis*: vnde imperfectum, ἔζη, *viuebat*, & infinitiuus ζῆν, *viuere.*

Dorismus, ας in η.

πεινῆς, διψῆς, ζῆς, ἔζη, ζῆν.

Futurum in ήσω vel ώσω. [2] Quædam figurati- 2 uam retinẽt; τελέω, τελέσω, τετέλεκα, *perficio, perficiam, perfeci*: γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo, ebo, si*: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, *iuro, abo, aui*: [3] & hæc penulti- 3 mam aoristi primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα, *perfeci, risi*: poëticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem [4] gemini σ. In non- 4 nullis duplex futurum, αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω, *laudo.* sic [5] καλέω, καλέσω & καλήσω, *voco*: κορέω, πο- 5 νέω, φορέω, φρονέω, *saturo, laboro, fero, sapio*: & in secunda, ἀλοάω, ἀλοάσω & ἀλοήσω, *verbero.*

In futurũ primũ annotatio.

Characteristicas præsentis α, ε, ο, in omnibus temporibus seruantia.

De penultima aoristi primi.

Duplex futurum, έσω, ήσω, άσω, ήσω.

Secundum aoristum, secundum futurum, & præteritum medium, tertia Coniugatio non agnoscit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectũ contractione desinat in ω non purum; idq; ad hunc mo-

Quæ Circumflexa habeant aoristũ secũdum, futurum secũdum, & præteritum med-

atq; eorũ temporũ formatio.

** Tradit etiam Ælius Dionysius, media, perfecta à circumflexis, vna syllaba actiuis esse inferiora, vt δεδέπηκα, δέδεπα: ideoque ex ἔστμηκα, κέκληκα, κέκμηκα, δέδρακα, πέπρακα, & similibus, nõ esse media perfecta disyllaba, nec item plusquamperfecta.*

ἔσχον & ἔσπον. Atticismus.

dum: Ex primo aoristo, primo futuro, & præterito actiuo, eliditur penultima vocalis cum consonante sequente; δεπέω δεπῶ, *sono*: futurum primum, δεπήσω: secundum, δεπῶ: aoristus primus, ἐδέπησα: secundus, ἔδεπον: præteritum actiuum, δεδέπηκα: medium, δέδεπα. * sic μυκάω μυκῶ, μυκήσω μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα, *mugio, &c.*

6 [6] Monosyllaba verò circumflexa, his temporibus carent, præter duo: σχέω σχῶ, *habeo, teneo*: σπάω σπῶ, *vello, traho, sorbeo*. vnde formantur aoristi secundi, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, à primo ἔσχησα: 7 & [7] ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, ab ἔσπασα.

8 Optatiuũ præsentis [8] circumflexi, solent Attici etiam per ην purum inflectere, hoc pacto:

Optatiuus Atticus	ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, *facerem*:
	ποιοίητον, ποιοιήτην:
	ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν.

Infinitiuorum vocis actiuæ cõtractio:

ει ει ει
αι αι ᾳ
οι οι ου
ᾷν vel ᾶν.

Infinitiui Barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν, primùm abiiciũt ι, ac deinde fit crasis; ποιέεν ποιεῖν, βοάεν βοᾶν, χρυσόεν χρυσοῦν. Quamquam in secunda coniugatione quidam subscribunt ι, 9 βοᾷν, πεινᾷν: [9] quidam non subscribunt, βοᾶν, πεινᾶν, *clamare, esurire*.

Perfecti passiui formatio.

Præteritum perfectum passiuum, fit ab actiuo, mutando κα in μαι: sed asciscitur σ, si penultima sit breuis; τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perfeci, perfectus sum*. In tertia quoque plurali ac reliquis modis, vtimur periphrasi, vt in Barytonis. 10 Si autẽ penultima sit longa, η vel ω [10] non assumitur σ: πεποίηκα, πεποίημαι: βεβόηκα, βεβόημαι: κεχρύσωκα, κεχρύσωμαι. Verum quia τω tertiæ personæ singularis est purum, πεποίηται, βεβόηται, 11 κεχρύσωται, ideo [11] locis aliquot interponitur σ, quemadmodum [illegible] est in Quinta coniugatione Barytonorum.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito fiunt sine periphrasi, per diphthogum ῃ, propriam η & ω, πεποιήμην, βεβοήμην, κεχρυσώμην. Sic & subiunctiua legitimè formantur per ῶ circumflexum, πεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι. In vtroq; autẽ modo circumflectitur secunda & tertia persona, πεποιῇο, πεποιῇτο: ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται: & ita in cæteris cõiugationibus.

Perfectũ Optatiui ...

Perfectum Subiunct. ...

Annotatio.

[1] Dores enim (vt diximus 119, 42. & 118, 4[illegible].) ex diphthongo ᾳ primam abiiciunt ι, ac deinde α longum (in quod crasis erat facienda) suo more in η vertunt. Meritò itaque ἰῶτα non subscribunt. Sic in subiunctiuo pro βοάῃς βοᾷς, βοάῃ βοᾷ, dicunt βοῇς, βοῇ, per η monophthongum. nam Dores (vt diximus 119, 43.) punctum subscriptum negligunt. Cæterùm hæ voces Doricæ, quæ à Clenardo hîc enumerantur, Atticis etiam, & communibus qui prosa oratione scripserunt, sunt vsitatæ. Inueniuntur & aliæ his similes & in poëtis & in oratoribus: vt χρῆται pro χρᾶται, *vtitur*: & χρῆσθαι pro χρᾶσθαι, *vti*, à χράομαι, *vtor*: κίρνη, *miscebat*: sine augmẽto, pro ἐκίρνα, à κιρνάω, *misceo*: διψῆν pro διψᾶν vel διψᾶν, *sitire*, à διψάω: πεινῆν pro πεινᾶν vel πεινᾶν, *esurire*, à πεινάω. Sic ζῇ pro ζᾷ, *viuit*, ex ζάει: ζῆ pro ζᾶ, ex ζάε: idque vel in secunda singulari præsentis Imperatiui, vel in tertia singulari imperfecti Indicatiui, detracto Ionicè augmento. similiter & tertia singularis præsentis Imperatiui, ζήτω, *viuat*, pro ζάτω, ex ζαέτω contracta iudicatur: cuius secunda est nõ solùm ζῆ, (vt modò dictum est) apud Euripidem & Sophoclem: sed etiam ζῆθι, per pleonasmum syllabæ θι, qui in alios etiam imperatiuos, præsertim monosyllabos, cadit: sicut à verbo πλέω, *nauigo*, affertur Imperatiuus πλεῦθι, pro πλέε seu πλεῖ, *nauiga*. Sunt tamen qui vt ἔζων ἔζης ἔζη, sic etiam ζῆθι ζήτω, malint à ζῆμι, quàm à ζάω formare, sicut ἔβην ἔβης ἔβη, & βῆθι βήτω, à βίβημι, *gradior*: quibus Etymologus non assentitur. 1

Cur Dores non subscribant ...

κίρνη.

ζῆ.

ζήτω.

ζῆθι.

πλεῦθι.

[2] Nempe illa primùm quæ per pleonasmum νυ, formant ex se verba in άννυμι & έννυμι, siue in αννύω & εννύω: quæ futurum sumunt à verbis in άω & έω. retenta [illegible] characteristica [illegible] in tractatu de Inuestigatione thematis.

2 *F... ...tinētia in prima & secunda qua ... bis in νυμι vel ...*

[illegible] in ίνω & άνω, quæ reiecto ν, formãt ex se tempora:* vt φθάνω, *præ-*

**Superior editio*

habeat, vt φθένω vel φθάνω, præu. A quo φθένω verbale φθόνος deriuari posset, vt πόνος à πένομαι: sed an ab eodem sit futurũ φθέσω, reiecto ν, non oscitãter disputari potest.

uenio, futurum φθάσω, à φθάω vel φθάζω. De his quære in φθίνω, *corrumpo*, in Inuestigatione thematis.

Eodem modo quæ recipiunt pleonasmum, σκ: vt ἀρέω ἀρέσκω, *placeo*, futurum ἀρέσω: sic γηράω γηράσκω, *senesco*, fut. γηράσω. quære in ἀρέσκω.

His adde quæ eadem significatione habent indifferenter in themate έω vel έζω, quæ pauca sunt: & άω vel άζω, quæ plura occurrunt.

Figuratiuam retinentia in prima.

A nominibus fiunt verba in έω, άω, όω, ίζω, άζω, σσω, αίνω, ύνω, ύω & εύω.

Atque hæc quidem sunt in genere finita in έω & άω, quæ seruant Characteristicam inuariatam. In specie verò verba in έω, quorum antepenultima est ε vel ο, sequente consona simplici, ε quoque retinent; præterquam τορέω, ὠφελέω, id est, *perforo, iuuo*: mutant verò in η, quæ fiunt à masculinis in ος, (à nominibus enim quibuscumque, præcipuè verò ab adiectiuis compositis in ος, ducuntur sæpenumero verba cuiusuis Coniugationis contractorum, atque finita in ίζω, άζω, σσω, αινω, ύνω, ύω & εύω passim occurrentia) vt οἰκονομέω, μ. ήσω, *dispenso*, ab οἰκονόμος, *dispensator*: & quæ Barytona quoque sunt; vt μελέω, ῶ, vel μέλω, *venio*, fut. μελήσω: tamen τελέω, ῶ, vel τέλω, *perficio*, retinet ε, τελέσω: sic μάχομαι, *pugno*, futur. med. μαχέσομαι, tanquam à μαχέομαι, οῦμαι. Retinent præterea ε, ἀέω, *cubo*: αἰδέω, *ad venerationem induco*: ἀκέω, *medeor*: & ἀρκέω, *sufficio*. nam ab ἀέω inuenitur aoristus primus ἄεσα sine augmento pro ἤεσα, *cubui*: & imperatiuus medius ἄεσαι, *cuba, aspira, quiesce*. ab αἰδέω aoristus primus passiuus ᾐδέσθην, *veritus sum*: imperatiuus αἰδέσθητι, *reuerere*: aoristus primus imperatiui medij αἴδεσαι, *reuerere*. Homerus tamen dixit in futuro primo medio αἰδήσομαι. ab ἀκέω futurũ medium ἀκέσομαι: aoristus primus medius ἠκεσάμην, *medicinam adhibui*: infinitiuus ἀκέσασθαι, & in voce actiua, ἀκέσαι, *mederi, curare*. ab ἀρκέω futurum ἀρκέσω, *sufficiam*: aoristus primus ἤρκεσα, *suffeci*, cum ἐπὶ, ἐπήρκεσα, *suppeditaui*, item *defendi, propulsaui*: infinitiuus ἀρκέσαι & ἐπαρκέσαι, & Poëticè geminato σ, ἐπαρκέσσαι: participiũ, ἀρκέσας & ἐπαρκέσας: participiũ aoristi primi passiui, ἀρκεσθεὶς, *contentus*. Sunt etiã quędam disyllaba quę faciunt futurum in εύσω, de quibus vide in Annotationibus in verba, quum agit de futuro actiuo. Porrò quæ his regulis non continentur, mutant ε in η. Notanda verò quæ in contextu enumerantur duplex futurum habentia, & quæ licentia poëtica ab his regulis degenerare inueniuntur. Et hactenus de verbis in έω: nunc de άω videndum.

Quæ verba se-.

Finita in εάω, οάω, ιάω, (etiam si ι sit in diphthongo)

ser

ſeruant α: vt θεάω, ἀκροάω, κοπιάω, κονιάω, id eſt, *ſpecto, audio, laboro, dealbo.* [θεάω & ἀκροάω agnoſcit etiam Laſcaris: ſed vſitatior eſt forma media.] Excipe γοάω, μ. ήσω, *gemo:* βοάω, *clamo:* & ἀλοάω, (poëticè metri cauſa ἀλοιάω) *trituro, percutio*: quod duplex habet futurum: communiter facit άσω, Atticè atque Ionicè ήσω.

cundæ figuratiuam retineant. εάω, οάω, ιάω.

Retinent quoque α triſyllaba finita in ρέω & λάω, modò immediatè præcedat vocalis, non conſonans: vt περάω, φυράω, *tranſeo, miſceo*: ἐλάω, γελάω, χαλάω, *agito, rideo, laxo,* &c. ſed ex his multa finiuntur etiam in άζω, vnde diximus tempora ſumenda; vt περάω & περάζω. πελάω & πελάζω.

Triſyllaba in ράω, λάω, præcedente vocali.

Item α ſeruatur in diſyllabis in λάω, πάω & ράω, præcedente conſona, vt θλάω, κλάω, φλάω, σπάω, δράω, *tundo, frango, contundo, traho, facio.* Hoc tamē verum non eſt, ſi faciāt ex ſe verba in μι, vt τλάω, τλῆμι, *tolero*: [Sed pro τλῆμι quidam malunt τέτλημι, reduplicatione Ionica, vide in Anoma. in μι, in τέτλημι, quum inde apud Homerum ſit imperat. τέτλαθι *tolera*, & infin. τετλάμεν Ionicè (182,10.) pro τετλάναι *tolerare.*] χράω, κίχρημι, *vtēdum do, commodo*: πράω, πίπρημι, *vro*: πλάω, πίπλημι, *impleo.* nam hæc veluti omnia verba in μι, mutant α in η.

Diſyllaba in λάω, πάω & ράω præcedente conſona.

ANNOTATIO.

Πάομαι quoque, id eſt, *acquiro*, facit in futuro medio πάσομαι, & in præterito paſſiuo πέπαμαι, *ditatus ſum, poſſideo*, pro πέπασμαι: & πεινάω, *eſurio*, facit πεινάσω. [*Quod retinet interdū characteriſticō α, vt Pſal. 49.* ἐὰν πεινάσω: *& Matt. 4. (itemq; Lucæ 4.)* ὕστερον ἐπείνασε: *interdū vertit in η, vt apud Xenoph. Pæd. 8.* πεινήσας χρημάτων. *niſi fortè* πεινήσας *malis à* πεινῆν *deriuare, quod apud Heſychium extat cum participio* πεινέων: *ſed ea videntur Ionica.*] Sed de άω ſatis, veniamus ad όω.

Exceptio. πάσομαι. πέπαμαι.

ANNOTATIO.

Si verba in όω ducantur à nomine, (vt fit ferè ſemper) mutant ο in ω: vt à χρυσὸς, *aurum*, fit χρυσόω, *inauro*, cuius futurum χρυσώσω per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriuentur, ſeruant ο μικρὸν: vt ὀμόω, ἀρόω, ὀνόω, βόω, *iuro, aro, vitupero, paſco*: quorum futura in όσω. [*ὀνόω reperies etiam apud Laſcarim, immo eſt inde forma media* ὀνόσεται reprehendet *&* ὀνόσαιτο reprehenderet, *apud Homerum. ſed legitur apud eundem etiam* ὄνοσαι vituperas, *&* ὄνονται *conuitiis inceſſunt, à them.* ὄνομαι, *ſicut* δίδομαι.]

Finita in όω à nomine facta, figuratiuā mutant in ω: alia ſeruant.

ANNOTATIO.

[3] Supple, quamuis dixerimus 176,34. penultimam aoriſti primi eſſe ſemper aut naturâ aut poſitione longam. [4] Huiuſmodi σσ geminum nonnunquam ornatus tantùm gratia ponitur, quamuis penultima ſit longa natura, vt αἰνήσσεια, *laudauerim*, Optatiui aoriſtus prim. 3

4 *Geminum σσ ornatus gratia poſitum.* αἰνήσσεια

Annotatio. Æolicus & Atticus, ab αἰνέω. [*αἰνήσσειε legitur apud Hesiodum initio Ergon, de bona contentione,* τὴν μέν κεν ἐπαινήσσειε νοήσας, alteram quidem laudauerit mente præditus. *vbi σ geminatū est Æolicè & iam post longam vocalem: tradit enim Ioannes Grammaticus, Æoles pro πενθήσης dicere πενθήσσης, à πενθέω* lugeo.]

5 [5] His adde δέω, *ligo* : ἀλέω, *molo* : τρέω verò, quum significat *trepido*, facit τρέσω : quum autem sumitur pro *perforo*, (quod & τράω) facit τρήσω.

6 [6] Ipse tamen CLENARDVS in Inuestigatione thematis in verbo σβεννύω, *extinguo*, ait à σβέω posse deduci aoristum secundum passiuum, ἐσβην, ab actiuo ἔσβον : ac paulo pòst, à χέω, *fundo*, format aoristum secundum, ἔχεον, pro ἔχευ ; & futurum secundum, χεῶ : sic compositum ἐκχεῶ, *effundam*. In aliis autem tribus, χέω, σπάω, σβέω, futurum secundum non inuenitur, neque præteritum medium. Ac sunt qui dicant χεῶ & ἐκχεῶ esse futura prima Dorica, pro χεύσω & ἐκχεύσω. *Dorismus. χεῶ pro χεύσω. Notio.* affirmant enim futura secunda semper in Circumflexis desiderari, veluti in verbis in μι: ac certè in Barytonis rarò admodum occurrunt, nisi in his tribus, ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *edam, bibam, comedam* : de quibus vide in Annotationibus in verba, circa finem. [*χεῶ pro futuro secundo agnoscit Etymologus, vt Ioëlis 2.* ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, effundam de spiritu meo. *Ab ὀμόω quoque futurum secundum censeri potest* ὀμοῦμαι ἢ εἴπω : *vt Il. φ.* ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, hoc insuper iurabo, *seu* iuramento confirmabo. *at* κρεμόω, *poëtica dialypsi pro* κρεμῶ, (220,30.) *Iliad. η.* οἴσω προτὶ Ἴλιον ἱρὴν, Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος, *futurum primum est pro* κρεμάσω, *extrito primum Ionicè σ, deinde α & ω Atticè in ω contractis, sicut in præsenti. esse autem primi, non secundi futuri, flexio satis arguit, per α & ω, non per ει & ου. cuius obseruationis aliqua libet afferre testimonia atque exempla.* *Annotatio de futuro Attico & Ionico.* *In prima singulari apud Aristoph. Nebulis,* ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας, expellam te in malam crucem, *pro* ἐξελάσω. *Plato Leg. 10.* διαβιβῶ τὸν [illegible]ποταμὸν, *pro* διαβιβάσω. transmittam flumen. *Et forma media Æschines* ἀναβιβῶμαι, *pro* ἀναβιβάσομαι, ascendere faciam, producam in medium. *Tertiæ personæ sunt euidentiores : Demosth.* προπηλακιεῖ καὶ ἐλᾷ, *pro* προπηλακίσει & ἐλάσει, contumelia afficiet & propellet. *Homerus Il. χ.* [illegible] ἐγχὼ ἐμὴ δαμάα, hasta mea domabit. *poëtica enim dialysi (200,21.) δαμάα dixit pro δαμᾷ, & δαμᾷ Atticè pro δαμάσει. sic forma media, in dicem præceptis,* ἓξ ἡμέρας ἐρξᾶς, sex dies operaberis, pro

[illegible]

ἐρ,ώσι. *& apud Demosth.* ταράξει καὶ ἀναβιβάσεται, perturbabit & producet, seu ascendere faciet. *pro* ἀναβιβάσεται. *Item infinitiuo actiuo, Herod. lib. 1.* οὐτ᾽ ἔφη δικᾶν ἔτι, negauítque se vltra iudicaturum, *pro* δικάσειν. *In Particip. Xenoph.* ὡς ἐλώντων καὶ διακοψόντων, vt qui adacturi essent currus & perrupturi, *pro* ἐλασόντων. *Interdum verò in huiusmodi futuris Atticis siue Ionicis* σ *tantummodo eliditur, nulla accentus mutatione: quomodo apud Homerum multis in locis* τελέει *pro* τελέσει, perficiet: *&* ἐρύουσι *pro* ἐρύσουσι, trahent, discerpent, *Iliad.* χ. *nisi quis hîc antichronismon esse malit, præsens scilicet pro futuro positum. Hæc de Atticis futuris obiter monere libuit: de quibus si prolixius erudiri cupias, vide Budæi Commentarios in* ἐλᾶν *pro* ἐλάσειν. *Porro quemadmodum Attici è futuris Barytonis per ecthlipsin & crasin faciunt circumflexa, sic poëtæ rursum è circumflexis Barytona: vt Epigramm. lib. 1. p. 91.* ἔξει, καὶ νέκυς εἰς ζωὴν χῶρον ἀναδράμεται, *pro* ἀναδραμεῖται, *recurret: itemque supra Antesignanus affert* ἄλεται, *pro* ἀλεῖται, salíet. *quam normam sequuntur etiam tria ista passim obuia,* ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, *quorum hîc fit mẽtio.*

[7] ἔσπονες ε *deducere à* σπάω *non videtur consentaneum.* 7
σπᾶν *enim* trahere *at* σπεῖν dicere *significat: vt & Hesych.* σπέτε *affert pro* εἴπατε, dicite. *Rectius igitur sic deduces: ab* ἕπω *deriuatur* ἴσπω, *vt ab* ἔχω *fit* ἴσχω: *dempta initiali remanet* σπῶ *&* χῶ: *facta dialysi, oriuntur verba primæ Coniugationis* σπέω *&* χέω: *ex quib. aor. 2.* ἔσπον *&* ἔχον, *particip.* σπὼν *&* χών: *& imperatiui* σπὲς *ac* χὲς, *pro* σπὲ *&* χὲ, *sicut* εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ, *teste Herodiano: vel (vt quidam volunt) ab* ἴσχημι *&* ἴσπημι, *sicut* ἕς *ab* ἵημι. *Vide plura apud Etymologum in* Σχές.]

[8] Id est, facta priùs contractione, deinde mutando μι in ην; vt in prima 8
ποιέοιμι ποιοῖμι, ποιοίην: sic περιπατοίην, *deambularem*, à περιπατέω. in secũda, βοάοιμι βοῷμι, βοῴην, βοῴης, βοῴη, &c. sic ἀγαπῴην, *diligerem*, ab ἀγαπάω: ἀποδρῴην, *aufugerem*, ab ἀποδράω: ζῴην, *viuerem*, à ζάω: ὁρῴην, *viderem*, ab ὁράω. in tertia χρυσόοιμι, χρυσοῖμι, χρυσοίην, vt in prima. Dores ac Æoles idem faciunt; sed Dores in prima & tertia coniugatione priùs mutant οι in ῳ, vt terminatione à secunda non differant: hoc modo, ποιῴην, βοῴην, χρυσῴην. Rursus poëtæ in secunda coniugatione dicunt ώοιμι, ώοις, ώοι, &c. vt βοώοιμι, βοώοις, βοώοι: sic ἡβώοιμι, quod & ἡβῴην, *pubescerem*, ab ἡβάω, *pubesco*.

Optatiuus Atticus in prima & tertia οίην: in secunda ῴην.

Doricè & Æolicè in prima & tertia ῴην.

Poëticè in secunda ώοιμι.

[9] Æoles 9
ascribunt: dicunt enim γελαῖν, pro γελᾶν, *ridere*, à γελάω.

[10] Tamen à γνόω τὸ γινώσκω, *cognosco*, dicimus ἔγνωσμαι, 10
assumpto σ, quamuis penultima sit ω μέγα.

σ ante θ in perfectis & plusquamperf. paſ.

11 [11] Nempe ante θ, quoties occurrit in perfecto & plusquamperfecto cuiuſcunque modi vocis paſſiuæ in huiuſmodi terminationibus, θον, θην, θε, θω, θαι. ibi enim dicitur σθον, σθην, σθε, σθω, σθαι.

Appendix.

Ioniſmus, ει in εα.

Doriſmus, εο, εε ου, ευ.

Præter hæc quæ à CLENARDO in Circumflexa annotata ſunt, hoc quoque ſcitu dignum, Iones non rarò ει factum ex contractione, in εα reſoluere: ποιέαι, ποιέαι: & Dores contractionem ου (vt aliâs monuimus) in ευ conuertere, ſi veniat à verbis in έω, non item ab όω; vt ποιοῦμεν, ποιεῦμεν: ἐξοιχνεῦσιν, *exeunt*, pro ἐξοιχνέουσιν ἐξοιχνοῦσιν, ab ἐξοιχνέω. ὀχλεῦνται, *turbantur*, pro ὀχλοῦνται ex ὀχλέονται, ab ὀχλέομαι ἐθηεῦντο, & ſine augmento Ionicè (172, 16.) θηεῦντο, *admirabantur* ſeu *ſpectabant*, pro ἐθηέοντο ἐθηοῦντο, à θηέομαι, quo Iones vtuntur pro θεάομαι: (hinc apud Herodotum ἐθηεῖτο, *oculis luſtrabat*, & ſine augmento θηεῖτο, pro ἐθεᾶτο: & in aoriſto primo medio ἐθηήσαντο, & ſine augmento θηήσαντο, pro ἐθεάσαντο, *inſpexerunt, contemplati ſunt*) εἰλεῦντο, pro εἰλοῦντο, *voluebantur*, ab εἰλέομαι: πίεζευν, *premebant*, pro ἐπίεζεον ἐπίεζουν, detracto incremento, à πιεζέω τὸ πιέζω: ὠρχεῦντο, pro ὠρχοῦντο, *ſaltabant*, ab ὀρχέομαι, & alia his ſimilia.

αα pro α: &

Notandum præterea, poëtas in verbis in άω, contractione facta in α, aliud α inſerere, accentu retracto; vt βοάεσθαι βοᾶσθαι, βοάασθαι, ἀγοράεσθαι ἀγορᾶσθαι, ἀγοράασθαι, *concionari*, ab ἀγοράομαι: μνάεσθαι μνᾶσθαι, μνάασθαι, *memorare*, à μνάομαι: in ſecunda perſona, μνάῃ, μνᾷ, vnde μνάα, detracto iota ſubſcripto: ſic in tertia ſingulari vocis actiuæ βοάα, *clamat*, ex βοάει βοᾷ; ἐάα, *ſinit*, ex ἐάει ἐᾷ, ab ἐάω.

ωω, vel οω, pro ω, in contractionibus ſecundæ circumflexorũ.

Quando autem contractio facta fuerit in ω, aliud ω inſerunt, retracto etiam accentu; πηδάω πηδῶ, πηδώω, *ſalio*: verùm ſi vocalis præcedens fuerit breuis, pro ω μέγα iniiciunt ο μικρὸν: ὁράω ὁρῶ, ὁρόω, *video*: in ſecunda plurali pręſentis Optatiui, ὁράοιτε ὁρῷτε, ὁρόῳτε, *videretis*: ὑφάω, ῶ, *texo*, tertia plurali ὑφάουσιν ὑφῶσιν, ὑφόωσι, *texunt*. ſic † ἐλόωσιν, *agitabunt*, ab ἐλάω, præſens pro futuro: ἀντιόωσα, pro ἀντιῶσα, *occurrens* ſeu *conſequens*, participium præſens fœmininum ab ἀντιάω, *occurro*. Hoc locum habet maximè in tertia plurali imperfecti paſſiui, vbi όωντο pro άοντο, ῶντο; vt ἠγορόωντο, *concionabantur*, ab ἀγοράομαι. ἐστιχόωντο, *ordine ibant*, à στιχάομαι: αἰτιόωντο, *culpabant*, ab αἰτιάομαι: vbi detractum eſt incrementum. ſic in κερόωντο, *miſcebant*, à κεράομαι τὸ κεραννύω: ἐμπολόωντο, *ſibi comparabant*, ab ἐμπολάομαι. pro δεξιόωντο verò, quod affertur à quibuſdam, ſcribendum potiùs δεξιόοντο, à δεξιόομαι, *dextra manu* (ſeu *comiter*

acci

accipio. [*Nisi fortè* δεξιόωντο *pro* δεξιοῦντο *seu* ἐδεξιοῦντο *positum quis velit, ita vt* ἀρόωσι *pro* ἀροῦσι arant, *Od.* ι. *vel themata horum statui poterunt* δεξιάομαι *&* ἀράω, *vt Eustathius quoque in posteriore loco scribit*, τὸ δὲ ἀρόωσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας τῶν περισπωμένων : *pure enim indubitatéque esset tertiæ, si scriberetur* ἀρόουσι, *teste eodem.*]

ANNOTATIO.

DE VERBIS IN MI.

Verborum in μι *deductio.*

A VERBIS Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata sunt verba in μι, quòd in μι desinant; *vt* θέω, τίθημι, *pono*: ςάω, ἵςημι, *statuo, sisto*: δόω, δίδωμι, *do*: ζευγνύω, ζεύγνυμι, *iungo*: ideóq; desinentium in μι quatuor sunt Coniugationes, pro numero vocalium ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationū.

Figuratiuæ, ε, α, ο, υ.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc est, *reduplicationem*: Quarta non item. Reduplicatio propria est, quando prima thematis repetitur consonans, & assumitur ι breue; δόω, δίδωμι: in vicem autem aspiratæ succedit illius tenuis; θέω, τίθημι, mutando θ in τ, non θίθημι. Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur ι, vt si verbum incipiatur à vocali; ἕω, ἵημι, *mitto*; aut à literis ς, ςάω, ἵςημι.

ἀναδιπλασιασμός.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio impropria.

Vltima verò & penultima syllaba, sic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteristicæ in proprias longas; ε & α in η, θέω, τίθημι: ςάω, ἵςημι: ο in ω, δόω, δίδωμι. Cæterùm υ cùm sit anceps, hîc longum censebitur; ζευγνύω, ζεύγνυμι. Quæcunque igitur in his verbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis; reduplicatione, penultima longa, & syllaba μι. Nec est reduplicatio nisi in præsenti & præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Vltimæ syllabæ & penultimæ formatio.

ε, α, ο } in { η, η, ω

Reduplicatio in quibus temporibus.

Trium

Quæ tempora hic consideranda, & alia vnde petenda.

Trium quoq; temporum hîc solùm habenda est ratio; præsentis, imperfecti, & secundi aoristi. Præsens peculiarem sibi vindicat inflexionem: at imperfectũ & secundus aoristus, regũtur legibus aoristi passiui Barytonorum; excepta penultima, de qua postea. Perfectum, plusquamperfectũ, aoristus primus, & futurũ, consueto more formantur ab iis verbis siue Circumflexis, siue Barytonis, vnde manát ipsa verba in μι; vt τίθημι, futurũ θήσω, à θέω vel θῶ. sic ἵστημι, aoristus primus ἔστησα, à στάω: itẽ δίδωμι, perfectũ δέδωκα, plusquamperfectũ ἐδεδώκειν, à δόω. Proinde hæc tẽpora, quòd sint ad Barytonorũ canones exigenda, parum prosequemur in istis Coniugationibus; nisi quid interuenerit quo deflectant à præscriptis verbis.

Annotatiuncula.

Medio præterito carent verba in μι, & item secundo futuro, perinde atque Circumflexa.

Secundum aoristum passiuum quidẽ ignorant; at medium ritè formant, vt & actiuum.

Verborum in μι formationes.

VT Fecimus in formandis verbis Barytonis (quibus similia sunt circumflexa, excepta contractione: de qua satis abundè diximus, quum de nominum contractorum declinationibus ageremus, 151, 38.) ita nunc quoque verborum in μι formationes volo paucis perstringere.

Verbis in μι quæ sint peculiaria.

Trium verò duntaxat temporum hic habendus est sermo, præsentis, imperfecti, & aoristi secundi; sed hoc destituitur vox passiua. Ac tria in his cõsideranda, Reduplicatio, Characteristica, & Terminatio.

De reduplicatione.

Reduplicatio hábet tantummodo locum in præsenti & imperfecto trium priorum Coniugationum; sed id per omnes modos & participia. Hæc fit præposito ι, Themati barytono, vnde hæc verba deducuntur; ante quod ι, modò non sit longum * positu, repetitur prima consona thematis, si à consonante incipiat; sed pro muta aspirata repetitur illius tenuis, vtpote π, κ, τ, pro φ, χ, θ: vt ex θέω, στάω, δόω, ἕω, per reduplicationem facies τιθέω, ἱστάω, διδόω, ἱέω.

**Intelligẽda est positio non anceps, qualis est in πίμπλημι, πίμπρημι, κίχρημι, & similibus: sed necessaria, qualis est in ἵστημι, ἵημι, & aliis huiusmodi.*

De Characteri-

HACTENVS De reduplicatione; nunc de Characteristica & Terminatione simul agamus. sic enim fiet

fiet commodiùs ac faciliùs. Atque hæ quidem ſunt primariæ Terminationes horum trium temporum.

ſtica & Terminatione.

Primaria verborũ. in μι terminationes.

Tempora	*vocis*	*Indic.*	*Imp.*	*Opt.*	*Sub.*	*Infi.*	*Participia.* ὁ	ἡ	τὸ
Præſens / *Impf. ao. 2*	*actiuæ*	μι / ν	θι	ην	ῶ	ναι	ς	σα,	ν.
Præſens / *Impf. ao. 2*	*paſſ. med.*	μαι / μην	σο	μην	ῶμαι	σθαι	μενος,	μένη,	μενον.

Characteriſticæ ſunt quatuor, ε, α, ο, υ, pro quatuor coniugationum numero: ex quibus υ quidẽ nunquam mutatur niſi quantitate: cæteræ verò, ε, α, ο, ante μι & ν mutantur in ſuas longas, η, η, ω; vt τίθημι, ἵστημι, δίδωμι: ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων: & ἔθην, ἔστην, ἔδων: idem fit ante θι & ναι, ſed ſolùm in aoriſto ſecundo; vt στῆθι, στῆναι: ante ην & μην Optatiuorum aſciſcunt ſibi ι, vt fiant diphthongi ει, αι, οι: vt in voce act. τιθείην, θείην: ἱσταίην, σταίην: διδοίην, δοίην: in paſſiua & med. τιθείμην, θείμην: ἱσταίμην, σταίμην: διδοίμην, δοίμην: ante ῶ & ῶμαι prorſus depereunt; vt τιθῶ, θῶ: ἱστῶ, στῶ: διδῶ, δῶ: & τιθῶμαι, θῶμαι: ἱστῶμαι, στῶμαι: διδῶμαι, δῶμαι: ante ς & σα participiorum, duæ ε & ο aduocant ſibi ſubiunctiuas, illa quidem ι, hæc verò υ; vt τιθεὶς τιθεῖσα, θεὶς θεῖσα: διδοὺς διδοῦσα, δοὺς δοῦσα. Alibi verò characteriſticæ ε, α, ο, retinentur ante terminationes, qualeſcunque ſint.

Characteriſticæ, & quomodo mutentur.

ε in η, α in η, ο in ω ante μι, ν, θι & ναι.

ε in ει, α in αι, ο in οι ante ην & μην Optat.

Characteriſticæ abſorbẽtur ante ῶ & ῶμαι ſubiunctiuorum.

ε, ο in ει, ου ante ς & σα participiorum.

A primariis autem perſonis formantur reliquæ cuiuſuis numeri: in voce quidem actiua per omnes modos & participia, eodem prorſus modo quo dictum eſt in aoriſtis paſſiuis Barytonorum, verùm coniugationis Characteriſtica per omnes perſonas ſeruanda, vt in primariis; niſi in duali & plurali præſentis & imperfecti indicatiui, vbi longæ redeunt in ſuas breues. Porrò præſens indicatiui non omnino ſequitur terminationes aoriſti paſſiui Barytonorum, ſed has: Singul. μι, ς, σι: Dual. τον, τον. Plural. μεν, τε, σι. Ac notandum, pro εσι & οσι, dicendum εῖσι & οῦσι: vt τιθεῖσι, διδοῦσι, veluti in participiis τιθεὶς, διδοὺς, vt diximus. In voce verò paſſiua & media, à primariis ducuntur aliæ perſonæ cuiuſuis numeri, ſequendo analogiam ſimilium temporum & modorum, verborum Barytonorum vocis mediæ: verùm ſecunda perſona ſingularis indicatiui formanda erit à tertia eiuſdem numeri, verſo τ in σ: & ſecunda ſingularis imperatiui, ſimilis eſt ſecundæ ſingul. imperfecti & aoriſti Indicatiui, remoto augmento: quod etiam in ipſis barytonis quondam obſeruatum fuit: verũm

Formatio perſonarũ ductarũ à primariis in voce act.

In voce paſſ.

verùm Iones reiicientes σ, & in Barytonis & sæpe in his verbis contractioni Atticæ locum dederunt, vt facilè ex CLENARDI contextu poteris intueri.

Notio.

Hoc quoque notandum, In terminationibus subiunctiui actiui, passiui & medij, loco ῃ & η, Secundam coniugationem habere ᾳ & α, tertiam verò ῳ & ω.

Paradeigma verborum primæ coniugationis in μι.

PRIMA coniugatio in μι, fit à verbis in έω, per reduplicationem; θέω, τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima Circumflexorum.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus. *Ionismus.*

1 Indicatiui præsens.	τίθημι, τίθης, [1] τίθησι: τίθετον, τίθετον: τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι: & Ionicè τιθέασι.

Imperfectum.

Imperfectum.	ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: ἐτίθετον, ἐτιθέτην: ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, [2] ἐτίθεσαν.

Bœotismus, ει pro η.

2 Perfectum, τέθεικα, κας, κε, per diphthongum ει. Plusquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει. Aoristus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ scribitur.

Aoristus secundus, S. ἔθην, ἔθης, ἔθη: D. ἔθετον, ἐθέτην: P. ἔθεμεν, ἔθετε, [3] ἔθεσαν. Fut. 1. θήσω, σεις, σει, à θέω.

Dorismus. *Bœotismus.*

1 [1] DORICE τίθητι: sic ἵστητι, δίδωτι, ζεύγνυτι, pro ἵστησι,

2 δίδωσι, ζεύγνυσι. [2] Doricè & Bœoticè ἔτιθεν: sic in tertia plurali aoristi sec. ἔθεν, ἔσταν, & ἔδον, formando à prima sing. longa in suam breuem versa. sic in Quarta coniugatione, si hoc tempus habeat: vt ἔφυν, vltimâ longâ, *ortus sum*: vltimâ breui, *orti sunt*, à φῦμι, *orior*: sic ἔδυν,

3 *subij & subierunt*, à δῦμι, *subeo*. [3] Porrò ex ἔθεσαν, reiecto augmento, fit compositum ἄνθεσαν, *reposuerunt*, ab ἀνθίθημι pro ἀνατίθημι, 173, 16.

Imperatiuus.

Imperat. præs. & imperf.	τίθετι, τιθέτω: τίθετον, τιθέτων: τίθετε, τιθέτωσαν.	Aor. 2.	θὲς, θέτω: θέτον, θέτων: θέτε, θέτωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præsens & imperf.	τιθείην, τιθείης, τιθείη: τιθείητον, τιθειήτην: τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν.

Aorist. 2. { θείην, θείης, θείη: θείητον, θειήτην: θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiunct. præſ. & imperf. | Aoriſt. 2.

ἐὰν { τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: τιθῆτον, τιθῆτον: τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι. } ἐὰν { θῶ, θῇς, θῇ: θῆτον, θῆτον: θῶμεν, θῆτε, θῶσι. }

Subiunctiuus.

Infinitiui præſens, τιθέναι. Aoriſtus 2, θεῖναι.

Infinitiuus.

Partic. præſ. & impf. { ὁ τιθεὶς, τιθέντος: ἡ τιθεῖσα, τιθείσης: τὸ τιθὲν, τιθέντος. } Aor. 2, { ὁ θεὶς, θέντος: ἡ θεῖσα, θείσης: τὸ θὲν, θέντος. }

Participia.

Verbum paſſiuum, fit ab actiuo, corripiendo penultimam; τίθημι, τίθεμαι.

Paſſiuum prima verborum in μι.

Indicatiui præſens; | Imperfectum;

{ τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται: τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον: τιθέμεθα, τίθεσθε, *τίθενται. } { ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο: ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην: ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο. }

Indicatiuus p...

Perfectum, Sing. τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται: (θει) Dual. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον: Plural. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται. per ει penultima, perinde atque actiuum τέθεικα. Pluſquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c. Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in Barytonis. Futurum primum, τεθήσομαι. Paulopoſtfuturum, τεθείσομαι.

* Poëticè τιθέαται, vt de Barytonis dictum eſt 190, 15. & 29.

Annotatio.

Imperat. præſ. & imperf. Sing. τίθεσο, τιθέσθω: Dual. τίθεσθον, τιθέσθων: Plural. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Imperatiuus.

Optat. præſ. & impf. | Perf. & pluſquāperf.

{ τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην: τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο. } { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην: τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο. }

Optatiuus.

Subiū præſ. & imp. ἐὰν | Perf. & pluſquāperf. ἐὰν

{ τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται: τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον: τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται. } { τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον: τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται. }

Subiunctiuus.

Infinitiui præſens & imperfectum, τίθεσθαι,

Infinitiuus.

Participium.

ab indicatiuo τίθεσαι. Participij præsens & imperfectum, ὁ* τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

*Poëtica ectasi τιθήμενος.

VERBI MEDII.

Medium primæ Coniug. verborum in μι.

Præsens & imperf. eadem sunt cum passiuis. Perfectum & plusquamperfectum, & secundum futurum, desiderantur. Reliqua sunt tria tempora, primus aoristus, secũdus aoristus, & futurũ primum. Aor. prim. ἐθηκάμην: sed parũ vsitatus. Futurum primum per omnes modos ac participia, θήσομαι, θησοίμην, θήσεσθαι, θησόμενος.

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Secundus autem aoristus inflectitur sic;

Indicat. { ἐθέμην, ἔθου, * ἔθετο: ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην: ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο. }

Imperatiuus. { θοῦ, θέσθω: θέσθον, θέσθων: θέσθε, θέσθωσαν. }

Optatiuus. { † θείμην, θεῖο, θεῖτο: θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην: θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. }

Subiunctiuus, ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται: θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον: θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. }

Infinitiuus, θέσθαι. Participium, ὁ * θέμενος, ἡ θεμένη, τὸ θέμενον. Et in sequentibus quoque coniugationibus eodem modo se habent hæc tempora, vt postea videbitur.

* Hinc ἄνθετο, reposuit, pro ἀνέθετο, reiecto augmento, ab ἀντίθημι pro ἀνατίθημι, 173,16.

† Dicim⁹ quoque θοίμην, θοῖο, θοῖτο, tanquam à θόω, cuius aoristus sec. med. esset ἐθόμην, ου.

* Hinc ἀνθέμενος, pro ἀναθέμενος, 173,16.

SECVNDA Coniugatio in μι, fit à verbis in άω: στάω, ἵστημι: Futurum in ήσω, * στήσω, vt in secunda coniugatione Circumflexorum.

*Cum ἀπὸ, ἀποστήσω, auertam.

VERBI ACTIVI.

Paradeigma verborũ secundæ Coniugationis in μι.

Indicat. { ἵστημι, ἵστης, ἵστησι: ἵστατον, ἵστατον: ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι. }

Imperf. { ἵστην, ἵστης, ἵστη: ἵστατον, ἱστάτην: ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν. }

Perfectum, ἕστηκα per α: Plusquamperfectum, ἑστήκειν. Aoristus primus, ἔστησα.

Aoristus 2. S. * ἔστην, ἔστης, * ἔστη: D. ἔστητον, ἐστήτην: P. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Futurum primum, στήσω.

* Cum ἀπὸ, ἀπέστην, destiti: cũ ἀμφὶ, ἀμφέστην, circũstiti.

*Compositum ex ἀνὰ, ἀνέστη, surrexit. crebrũ apud Homerũ.

Imperat. præs. & imperf. { ἵσταθι, ἱστάτω: ἵστατον, ἱστάτων: ἵστατε, ἱστάτωσαν. }

Aor. 2, { * στῆθι, στήτω: στῆτον, στήτων: στῆτε, στήτωσαν. }

† Doricè στᾶθι.

Opta

Optatiui præſ & impf.	Aoriſt. 2,
ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη:	σταίην, σταίης, σταίη:
ἱσταίητον, ἱσταιήτην:	σταίητον, σταιήτην:
ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.	σταίημεν, σταίητε, σταίησαν

Optatiuus.

Subiunct. præſ. & imperf.	Aoriſt. 2,
ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ:	ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ:
ἱστᾶτον, ἱστᾶτον:	στῆτον, στῆτον:
ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.	στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Subiunctiuus.

Infinitiui præſens, ἱστάναι: Aoriſtus 2, * στῆναι.

Infinitiuus.

*Dorice στᾶναι.

Partic. præſ. & impf.	Aor. 2,
ὁ ἱστὰς, ἱστάντος:	ὁ * στὰς, στάντος:
ἡ ἱστᾶσα, ἱστάσης:	ἡ στᾶσα, στάσης:
τὸ ἱστὰν, ἱστάντος.	τὸ στὰν, στάντος.

Participia.

* *ἀνστὰς, qui ſurrexit*, pro *ἀναστὰς*, 173,16. & *ἀποστὰς, qui deſtitit.*

VERBI PASSIVI.

Paſſiuũ ſecundæ Coniug. verborum in μι.

Indicatiui præſens,	Imperfectum,
ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται:	ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο:
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον:	ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην:
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.	ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Indicatiuus.

Perfectũ, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται. Pluſquamperfectũ, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more cõſueto. Aoriſtus primus, ἐστάθην. Futurum primum, σταθήσομαι. Paulopoſtfuturum, ἑστάσομαι.

ἐστάθην

Imperatiui præſens & imperfectum, S. ἵστασο, ἱστάσθω: D. ἵστασθον, ἱστάσθων: P. ἵστασθε, † ἱστάσθωσαν.

Imperatiuus.

Optat. præſ. & imperf.	Perf. & pluſquãperf.
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο:	ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο:
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην:	ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, σθην:
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.	ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Optatiuus.

Subiũ. præſ. & impf.	Perf. & pluſquãperf.
ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται:	ἐὰν ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται:
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον:	ἑστώμεθον, ᾶσθον, σθον:
ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.	ἑστώμεθα, ᾶσθε, ῶνται.

Subiunctiuus.

Infinitiui præſens & imperfect. ἵστασθαι, ab indicatiuo ἵστασθε. Participij præſens & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Infinitiuus.

Participium.

Medium secundæ Coniug. verborum in μι.

VERBI MEDII.

Aoristus primus, ἐστησάμην, ἔστησω, ἔστησατο, [illegible] Futurum primum, [illegible] [illegible].

Aoristus secundus.

Secũdus aoristus, Sing. ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο: D. ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην: P. ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. Sed in hoc verbo non est hoc tẽpus vsitatum.

Paradeigma verborum tertiæ Coniugationis in μι.

TERTIA coniugatio in μι, fit à verbis in όω; 1 δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, [1] δώσω, perinde vt in tertia Circumflexorum. Præteritum, δέδωκα.

1 [1] Poëticè Seruata reduplicatione, διδώσω: prima pluralis [illegible] infinitiuus διδώσειν, daturum esse.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

** Poëticè [illegible]*

Ionismus.

Indicatiui præsens,	Imperfectum,
δίδωμι, δίδως, δίδωσι:	* ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω:
δίδοτον, δίδοτον:	ἐδίδοτον, ἐδιδότην:
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι:	ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.
Ionicè διδόασι.	

Perfectum, δέδωκα: Plusquamperf. ἐδεδώκειν. Aor. 1. ἔδωκα, per κ. Aor. 2. S. ἔδων, ἔδως, ἔδω: D. ἔδοτον, ἐδότην: P. ἔδομεν, ἔδοτε, * ἔδοσαν. Futur. 1. δώσω.

** Rejecto augmento δόσαν, dederunt.*

Imperatiuus.

** Cum ἀπὸ, ἀπόδος, redde: cũ διὰ, διάδος, distribue.*

Imperat. præs. & imperf.		Aor. 2,	
	δίδωθι, διδότω:		* δὸς, δότω:
	δίδοτον, διδότων:		δότον, δότων:
	δίδοτε, διδότωσαν.		δότε, δότωσαν.

Optatiuus.

Optatiui præs. & imperf.	Aoristus 2,
διδοίην, διδοίης, διδοίη:	δοίην, δοίης, δοίη:
διδοίητον, διδοιήτην: (σαν.	δοίητον, δοιήτην:
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίη-	δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiuus.

Subiũct. præs. & impf. ἐὰν	Aorist. 2, ἐὰν
1 διδῶ, διδῷς, διδῷ:	δῶ, δῷς, [1] δῷ:
διδῶτον, διδῶτον:	δῶτον, δῶτον:
2 διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.	δῶμεν, δῶτε, [2] δῶσι.

Ionismus.

1 [1] Ionicè δῷσι. Iones enim tertiis personis sing. subiũctiuorum vocis actiuæ, sæpe addunt σι, vel σιν sequente vocali quidam scribunt δῶσι, absque puncto subscripto.

γνώωσι.

2 [2] Poëticè δώωσι. sic γνώωσι, nouerint, à γνῶμι, nosco: vt pro [illegible], δῷ, dicatur δώω, δώῃς, δώῃ, & Ionicè δώῃσι.

Infi

Infinitiui præsens & imperfectum, διδόναι.

Infinitiuus.

Aoristus secundus, *δοῦναι.

** Doricè δοῦμεναι, Ionicè δόμεναι.*

Partic. præs. & impf.	ὁ διδοὺς, διδόντος: ἡ διδοῦσα, διδούσης: τὸ διδὸν, διδόντος.	Aor. 2.	ὁ δοὺς, δόντος: ἡ δοῦσα, δούσης: τὸ δὸν, δόντος.

Participia.

VERBI PASSIVI.

Passiuum tertiæ coniug. verborum in μι. Indicatiuus.

Indicatiui præsens,	Imperfectum,
δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται:	ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο:
διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον:	ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην:
διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.	ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Plusquamperfectum, ἐδεδόμην. Aoristus primus, ἐδόθην. Futurum primum, δοθήσομαι. Paulopostfuturum, δεδόσομαι.

Imperat. præs. & impf.	Perf. & plusquãperf.
δίδοσο, διδόσθω:	δέδοσο, δεδόσθω:
δίδοσθον, διδόσθων:	δέδοσθον, δεδόσθων:
δίδοσθε, διδόσθωσαν.	δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Imperatiuus.

Optatiui præs. & imperf. S. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο: D. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην: P. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Perfectũ & plusquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο: vt præsens.

Optatiuus.

Subiunctiui præs. & imperf. S. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: D. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον: P. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Perfecta & plusquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται: vt præsens.

Subiunctiuus.

Infinitiui præsens & imperfectum, δίδοσθαι, ab indicatiuo δίδοσθε. Participij præsens & imperfectum, ὁ διδόμενος, ἡ [illegible], τὸ [illegible].

Infinitiuus.

Participium.

VERBI MEDII.

Medium tertiæ Coniug. verborum in μι.

Aoristus primus, ἐδωκάμην, parum vsitatus. Aoristus verò secundus sic inflectitur:

Aoristus secundus medius per omnes modos & participia.

Indicatiuus,	Imperatiuus,
ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο:	δόσο, δόσθω:
ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην:	δόσθον, δόσθων:
ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.	δόσθε, δόσθωσαν.

Futurum primum per omnes modos & participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus,	Subiunctiuus, ἐὰν
δοίμην, δοῖο, δοῖτο:	δῶμαι, δῷ, δῶται:
δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην:	δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον:
δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.	δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι. Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

Paradigma verborũ quarta Coniug. in μι.

QVARTA coniugatio in μι, fit à verbis in ύω, ζευγνύω, ζεύγνυμι.

VERBI ACTIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens,	Imperfectum,
ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι:	ἐζεύγνυν, γνυς, γνυ:
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον:	ἐζεύγνυτον, γνύτην:
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.	ἐζεύγνυμεν, γνυτε, γνυσαν.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfectum, S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω: Dual. ζεύγνυτον, ζευγνύτων: P. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiuus.

Infinitiui præsens & imperfect. ζευγνύναι.

Participium.

Participij præsens & imperfectũ, ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος: ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης: τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

ANNOTATIO.

Omissum est præsens Optatiuum ζευγνύην, teste Herodiano, assumpto videlicet ι ad characteristicam υ, vt in præcedẽtibus Coniugationibus τιθείην, ἱσταίην, διδοίην. in passiua autem diathesi tempus hoc deest, quia terminatio non amplius est pura, vt in actiua forma, sed assumpto ε: fit impura. nam ἡ ει δίφθογγος (inquit Herodianus) οὐχ εὑρίσκεται συμφώνου ἐπιφερομένου: eamque ob causam Quarta coniugatio in μι non habet diphthongum in penultima Optatiui passiuæ diatheseως.

Passiuũ quarta Coniugationis verborũ in μι.

VERBI PASSIVI.

Indicatiuus.

Indicatiui præsens.	
	ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται:
	ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον:
	ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imper

Imperfectum. { ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο: ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην: ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiuus.

Imperatiui præsens & imperfect. S. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω: D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων: P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν. Infinitiui præsens, ζεύγνυσθαι, ab indicatiuo ζεύγνυσθε. Participij pręsens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

Infinitiuus.

Participium.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

Iota ante σ aspiratur.

REDVPLICATIO in ἵστημι aspiratur: nam asperum spiritum habet iota ante σ.

Reduplicatio in quarta semper, in aliis sæpe desideratur.

Quarta coniugatio [1] reduplicationem ignorat; ζεύγνυμι, iungo: ὀμόργνυμι, abstergo: ὀρέγνυμι, extendo: κεράννυμι, misceo: πετάννυμι, pando: δῦμι, ingredior: φῦμι, nascor: id quod in aliis quoque accidit, δίζημι, quæro: ὄνημι, iuuo: [2] φίλημι, amo: ἵλημι, propitius sum: φημὶ, dico: γνῶμι, nosco, [3] & multis aliis apud poëtas.

1 2 3

Reduplicatio per ε etiam in quarta coniug.

ANNOTATIO.

[1] INVENITVR Tamen κέκλυθι pro κλῦθι, audi: & κέκλυτε pro κλῦτε audite, à κλῦμι, facta per ε reduplicatione: quę & in quibusuis Barytonorum temporibus, nedum verborũ in μι, locũ habet. Nisi melius dicamus esse Ionicam reduplicationem, vel vt præsens τέθναθι, infra in tractatu de Inuestigatione them. in verbo θνήσκω: vel vt aoristum λέλαθε, 172, 17. & in eodem tractatu de Inuestig. them. ad verbum λήθω. [2] Bœoticè dicitur πεφίλειμι, facta per ε reduplicatione, & penultima η in ει mutata, vt in τέθεικα pro τέθηκα, 224, 17. sic à νοέω, νόημι, νενόειμι, cogito: imperatiuus νενόηθι: τελέω, τέλημι, τετέλειμι, finio, perficio. Æoles verò mutant η penultimam in ε, geminato μ, τίθημι, τίθεμμι, pono: φίλημι, φίλεμμι, amo: πόθημι, πόθεμμι, desidero: cuius infinitiuus ποθέναι, Doricè ποθέμεναι, 182, 6. ectasi poëtica ποθήμεναι, desiderare: potest tamen etiam esse aoristi secundi pro ποθῆναι. sic à κάλημι, καλήμεναι, vocare: & à φίλημι, φιλήμεναι, dilexisse: cuius participium est φιλεὶς, έντος, & Æolicè retracto accentu φίλεις φίλεντος, amans: sic νόεις, νόεντος, cogitans, à νόημι. [3] Vt in prima αἴνημι, laudo: δείπνημι, cœno, à δειπνέω,

1 2 3

Bœoticè ει pro η.

Æolicè εμμι pro ημι.

Æolicè accẽtus retractus.

Reduplicationẽ ignorantia.

vel quasi à δειπνάω secundæ. vnde infinitiuus δειπνάναι: quod etiam inuenitur cum Ionica reduplicatione, δεδειπνάναι: atque prima pluralis præsentis, δεδείπναμεν.

ANNOTATIO.

[*Eustathius quoque deducit à δείπνημι: alij tamen malunt esse perf. med. à δειπνέω, ut δεδείπναμεν à δειπνέω.*] Exempla secundæ, γήρημι, *senesco*: vnde participium γηρὰς, ἀντος, *senescẽs*: datiuus pluralis poëticus γηράντεσσι: vel γήρας, est syncope pro γηράντας, à γηράω. κίδναμαι, *dispergor*, in imperfecto ἐκίδνατο, *dispergebatur*. κρέμαμαι, *pendeo*. γέλημι, *rideo*. νίκημι, *vinco*. ἀρίστημι, *prandeo*: in imperfecto ἠρίσταμεν, *prandebamus*: infinitiuus ἀριστάναι. κτῆμι, *interficio*: infinitiuus κτάναι, Ionicè κτάμεν, Doricè κτάμεναι, cum κατὰ, κατακτάμεν & κατακτάμεναι, *interficere*: participium aoristi secundi κτὰς, vnde κατακτὰς, *qui interfecit*: & in indicatiuo ἔκτην, ης, η, Doricè ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, cum κατὰ, κατέκταν, *interfeci*: in voce media ἐκτάμην: participium κτάμενος, *interfectus*. οὔτημι, *vulnero*: infinitiuus οὐτάναι, Ionicè οὐτάμεν, Doricè οὐτάμεναι, *vulnerare*: participiũ passiuũ [illegible], [illegible], *vulneratus*. Exẽpla tertiæ sine reduplicatione, δοκίμωμι, *probo*, ἐλευθέρωμι, *libero*. Nam poëtæ metri gratia reduplicationem non aliter quàm augmentum vel apponunt, vel abiiciunt.

Mira poëtarum in reduplicationis varietate licentia.

Interdum huiusmodi reduplicatio, quæ sua natura est breuis, siue fiat per ι, siue per ε, positione producitur, inserto μ: vt πρέω, πρῆμι & πίπρημι, *comburo*: futurũ πιμπρήσω, *incendam*, seruat reduplicationẽ, vt διδώσω, 228, 11. præsens passiuum πίμπραμαι, *ardeo*. πλάω, πλῆμι & πίμπλημι, *impleo*, tertia persona πίμπλησι, *implet*: participiũ πιμπλὰς, *implens*: fœmininum πιμπλᾶσα, nominatiuus pluralis πιμπλᾶσαι, *implentes*. Interdum etiam à vocali incœpta reduplicationem habent in secunda syllaba: vt ὀνέω, seu ὀνάω, ὄνημι & ὀνίνημι, *iuuo*: tertia persona ὀνίνησι, *prodest*: passiuum ὀνίναμαι, tertia pluralis ὀνίνανται, *iuuantur*: & in imperfecto ὀνίνατο, *iuuabantur*, sine augmento.

ANNOTATIO.

[*Non est opus statuere thema ὀνέω: nec illud reperiri iudico, nisi forsan Ionicè, vt αὐτέω. nam ὄνομαι, ὀναίμην, ὄνατο, & similia, secundæ, non Primæ coniugationis figuratiuam habent, α, non ε.*] Interdum duas primas literas thematis repetunt reduplicationis loco: vt αλάω, ἄλημι & ἀλάλημι, *erro*: ἀλυκτέω, ἀλύκτημι & ἀλαλύκτημι, *in angustias redigo*: ἀχέω, ἄχημι & ἀκάχημι, *ango*: vbi tenuis κ repetitur pro aspirata χ, vt dictum est de augmento perfecti, 173, 30. & de reduplicatione propria. 221, 21. hæc in voce pass. Characteristicam longam habent;

Passiuæ Characteristicam producentia.

[illegible], ([illegible]) ἀλαλ[illegible],

ἀκ[illegible]

ἀκάχημαι, quæ ſunt in crebro vſu apud poëtas. atque ab ἀλάλημαι, fit infinit. ἀλάλησθαι, errare : participium ἀλαλήμενος, errans : in infinitiuo vocis actiuæ ſine reduplicatione, ſed ſeruata longa, ἀλῆναι, & Doricè ἀλήμεναι, vagari: aoriſtus primus paſſ. [illegible] & participium [illegible], vagatus, tanquam ab [illegible] ab [illegible] in tertia plurali imperfecti [illegible], & Ionicè [illegible], 19[illegible] au-getur in medio : ſine augmento ἀκαχέατο, & addito ι ad ε, ἀκαχείατο, triſtabantur. Sunt & quædam alia quæ in voce paſſ. vocalem longam ſeruant; quod [illegible], Attico & Ionico more fieri dicitur; vt ὄρημαι, ὄρηαι, ὄρηται, ab ὁράω ὄρημι, video: cum præpoſitione Dorica ποτὶ, id eſt πρὸς, [illegible], à [illegible], infinitiuus actiuus ποτορῆν pro ποτορᾶν ſiue προσορᾶν Doricè, vt ζῆν pro ζᾶν, 213, 23. [illegible] pro [illegible] fin-ctum capio. [illegible] pro [illegible] vnde imperfectum ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, pro ἐφιλᾶτο, (quód & ipſum in vſu habetur) & ſine augmento φίλατο, diligebat, à φίλημι, amo; quod & in duali & plurali ſeruat longam Æolicè: [illegible]. [illegible] pro [illegible] imperfect. ἐκαλήμην, ἐκάλησο, ἐκάλητο, à καλέω, κάλημι, voco. δίζημαι, δίζηαι, δίζηται, pro δίζομαι, [illegible], quæro : vnde participium διζήμενος, quærens : ſic βλήμενος, percuſſus, pro βλέμενος, à βλέω βλῆμι, id eſt, βάλλω, percutio. ἄημι verò, quod fit ab ἀέω primæ, id eſt, ſpiro, vbique longam ſeruat tam in voce actiua quàm paſſiua : vnde in tertia duali ἄητον, ſpirant : in infinitiuo ἄηναι, & Doricè ἀήμεναι, ſpirare : in imperfecto paſſiuo ἄητο, ſpirabat, ſine augmento. At ex ἄημι, quod fit ex ἀάω ſecundæ fit paſſiuum ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, id eſt, expletur, ſatiatur : cæterùm ab ἄημι primæ, fit ἄησι, flat, ſpirat: tertia pluralis ἀεῖσι, ſpirant, pro ἀεῖσι : imperf. ἄη, flabat, ſine incremento: magis vſitatum eſt ἄει, à circumflexo ἀέω, ἀῶ, ἄεον, ἄεε, craſi ἄει: participium, ἀεὶς, ἀέντος, flans, ſpirans. Illud quoque ſcias velim, verba in μι Quartæ coniugationis eſſe multa, tot fermè quot verba Barytona in ύω : aliarum verò trium coniugationum pauciſſima inueniri. Hoc enim auſim affirmare, nullum ex his ſimplex in vſu haberi, cuius mentio non fiat in hoc libro vel à CLENARDO vel à nobis. Proinde omnia ſimplicia in Indicibus inuenies, compoſita verò regulas ſimplicium ſequuntur.

Notio.

Præſentis & imperfecti ſingularia actiua, penultimam producunt η, ω, υ; τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι : ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων. Dualia au-

Figurativa cõ[illegible] [illegible] ε, α, ο, υ, vbi ſeruentur : [illegible]

quomodo producantur.

tem & pluralia, corripiunt; τίθετον, τίθεμεν: ἵστατον, ἵσταμεν. Sic & passiuum præsens & imperfectũ in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præsentis.

Notio.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζώγνῦσι. semper enim in præsenti
1 & futuro omnium verborum, similis est[1] datiuo plurali participij eiusdem temporis: vt τύπτων, τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι, sic τύπτομεν, τύπτουσι: vt τιθεὶς, τιθέντος, τοῖς τιθεῖσι, sic τίθεμεν, τιθεῖσι: vt ἱστὰς, ἱστάντος, τοῖς ἱστᾶσι, sic ἵσταμεν, ἱστᾶσι. In quar-

ῦσι pro ῦσι.

Ionismus:

εῖσι, έασι:

ῦσι, όασι:

ῦσι, ύασι.

2 ta autẽ receptum est[2] non ζώγνῦσι, sed ζώγνύουσι, à Barytono ζώγνύω. Ionicè verò τιθέασι, διδόασι, ζώγνύασι. expungunt enim subiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiãt, & interponunt α:
2 τιθεῖσι, τιθέασι: διδοῦσι, διδόασι: ζώγνῦσι,[2] ζώγνύασι: at ἱστᾶσι tantùm, non ἱστάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum.

Circũflexa pro verbis in μι.

Imperfectũ singulare trium Coniugationum
3 raro est in vsu, sed[3] vtimur personis Circũflexorũ; à τιθέω τιθῶ, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ
4 ἵστων, ἵστας,[4] ἵστα: à διδόω διδῶ, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idẽ iudicium de tertia plurali, ἐτίθεσαν, ἵστων, ἐδίδουν.

Perfectum.

Bœotismus,

ɛι pro η.

α pro η.

ɛ aspiratum.

Perfectum, τέθεικα, Bœotorum more, pro
5 τέθηκα, à futuro θήσω.[5] mutant enim Bœoti η in ει. At perfectum ἕστακα per α, pro ἕστηκα, à futuro στήσω: ad differentiam ἕστηκα, *permansi*, præteriti medij ab ἑστήκω, *permaneo*: seruátque ε spiritum præsentis ἵστημι.

Aoristus prim.

κα pro σα.

Aoristi primi, ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt cõsonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secundi formatio.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præposito augmẽto: θήσω, ἔθην: στήσω, ἔστην: δώσω, ἔδων. At Quarta cõiugatio nec futurum habet, nec secundum aoristum, nisi in

verbis disyllabis: κλῦμι, *audio*: δῦμι, *ingredior*: futurum κλύσω, δύσω: aoristus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris; ἔστην, *steti*, ἔστηθι, ἔστημεν: ἔγνων *noui*, ἔγνωθι, ἔγνωμεν.

ἔκλυν, υς, υ. ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, *subij, subijsti, subiit.* ἔγνων, à γνῶμι.

Imperatiuus desinit in θι: στῆθι *sta*, γνῶθι *nosce*, per vocalem indicatiui, quæ & in infinitiuo manet, στῆναι, γνῶναι. sed ἔθην & ἔδων, in duali & plurali vocalem corripiunt; ἔθετον, ἔθεμεν; ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum præterea vltima est ς, [6] θὲς, δός: Infinitiuorum autem penultima diphthongus, θεῖναι, δοῦναι, 6

Aoristi secundi imperatiuus & infinitiuus. γνῶθι. γνῶναι. ἔθετον, &c. ἔδοτον, &c. θὲς, δὸς. θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵσταθι, δίδοθι, ζεύγνυθι, [7] à prima plurali, μεν verso in θι: ἵσταμεν, ἵσταθι: sed τίθετι per τι, non θι: de quo vide *aoristum passiuum Barytonorum. Etiam hîc magis recepti sunt imperatiui secundæ personæ à contractis; τίθει, ἵστα,* δίδου, à τιθῶ, ἱστῶ, διδῶ. 7

Imperatiui formatio. τι *pro* θι. * Pag.193,23. *Circũflexa pro verbis in* μι. * Doricè δίδοι, da.

Optatiui præsens, τιθείην, ἱσταίην, διδοίην: & secundus aoristus, θείην, σταίην, δοίην, per diphthongum, quæ continet figuratiuam Coniugationis ει, αι, οι.

Optatiuus: ειην, αιην, οιην.

Subiunctiui præsens, [8] τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. Secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam ῃ primæ Coniugationis, ᾳ secundæ, ῳ tertiæ. Secundus autem aoristus, θῶ, θῇς, θῇ: στῶ, στῇς, στῇ: δῶ, δῷς, δῷ: per ῃ in duabus primis coniugationibus, & per ῳ in tertia. 8

Subiunctiuus. ῃ. ᾳ, ῳ. ῃ. ῳ.

Quarta coniugatio caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Notio.

Infinitiui præsens, τιθέναι, ἱστάναι, διδόναι, ζευγνύναι, per [9] figuratiuam coniugationis ante ναι. 9

Infinitiuus.

Participium præteriti perfecti, ἑστηκὼς, ἑστηκυῖα, ἑστηκός: & Ionice ἑστεὼς, ἑστεῶτος. siquidem Iones e præteritis subtrahunt κ, [10] & penultimam 10

Participium perfectum. [illegible]

corri

corripiunt: μέμηκα, μέμαα, *paratus sum*: sic ἕστακα,

ὁ ἐκ τὸ ἑστώς. 11 ἕσταα: & participium ἑσταώς: [11] deinde per crasim, ἑστώς, ἑστῶτος: ἑστῶσα, ἑστῶσης: τὸ ἑστὸς, ἑστῶτος:

διεστῶσα à διΐστημι. 12 [12] à quo compositum διεστῶσα, *disiita, discreta*: vtrumque verò, & masculinum & neutrum, habet accentum acutum, & per ω μέγα scribitur. Itidem dicendum in γεγὼς, *natus*: μεμὼς, *paratus, cupiens*: βεβὼς, *gressus, vel nixus*: à γεγαὼς,

γεγώς. μεμώς. βεβώς.

13 μεμαὼς, βεβαὼς, quorum [13] themata sunt γάω, *nascor*: μάω, *quaero, cupio*: βάω, *gradior*: vnde γήσω,

14 γέγηκα, [14] γέγαα: μήσω, μέμηκα, μέμαα: βήσω, βέ-

15 βηκα, [15] βέβαα.

Dorismus. 1 [1] Doricè verò datiuo singulari, (vt dictum est 170, 2.) πλέντι, τρέντι, διδέντι: at Æolicè accentus in antepenultimá

Æolismus, 120, 25. & 33. retrahitur, [illegible], cũ spiritu tenui, δίδεντι. sic οἴκεντι, *habitant*, ab οἴκημι: φίλεντι, *amãt*, à φίλημι: ἴεντι, *mittũt*, cũ tenui spiritu, Doricè ἴεντι, ab ἵημι. [2] Herodotus tamẽ Io-

ἀποδεικνῦσι. 2 nicus scriptor dixit ἀποδεικνῦσι, *demonstrant*, pro Ionico

3 ἀποδεικνύασι, ab ἀποδείκνυμι. [3] Vtimur personis circũflexorũ etiã in presenti: vnde πιμπλεῖ, &c. poëticè (173, 15.)

πιμπλεῖ. διδοῖ. ἐπίμπρα. πιμπλεῖ, *apponit*, tanquam à [illegible] διδοῖ, *dat*, pro δίδωσι,

4 à διδόω ῶ, όεις οῖς, όει οῖ. [4] Sic ἐπίμπρα, *vrebat*, pro ἐπίμ-

5 πρη, non à πίμπρημι, sed à πιμπράω ῶ. [5] Hoc faciunt

Bœoti vbi mutent η in ει. Bœoti vbi Dores seruant η: vbi verò Dores mutant η

6 in α, illic Bœoti seruant η. [6] Pro [illegible]. horum formam sequuntur ἐνίσπες, *dicito*, *refer*, ab ἐνίσπω, sed tamquam ab ἐνίσπημι: (at ἔνισπες, *dixisti*, & ἔνισπε, *dixit*, sunt

ἐνίσπες, ἔνισπες. aoristi secundi, ab eodem ἐνίσπω, non ab ἐνισπέω ῶ) σχὲς,

σχὲς, φρὲς, ἕς. *habeto*, ab [illegible]: φρὲς, *ferto*, à [illegible], *mittito*, ab ἵημι. sed

Æolismus. 7 de his aliás. à θὲς cum ἐν fit ἔνθες: *impone*. [7] Æoles & poëtæ metri gratia retinent vocalem longam in præsenti imperatiui: vt in prima φόρηθι, *aira*: νόηθι, *cogita*: in secunda, [illegible], *propitius esto*: [illegible], *imple*: in tertia,

Ionismus. 8 δίδωθι, *da*. [8] Ionicè [illegible] ἱστέω, ἱστέῃς, ἱστέῃ. Vide 179, 15. 182, 19. & [illegible], 20. & [illegible]. sic in aoristo secundo θέω, θέῃς, [illegible] &c. pro θῶ, θῇς, θῇ, &c. Poëtæ ad ε apponunt ι [illegible] θείω & θείομεν prima plural. [illegible], ponamus. sic [illegible] βάομεν, *eamus* vel *iuerimus*, pro βείομεν, & hoc pro βῶμεν, à βέβημι. & in secunda Coniugatione στέωμεν & στέομεν, *steterimus*: pro στῶμεν, à στῶ, στῇς, στῇ: Ionicè στέω, στέῃς, στέῃ: poëticè στείω, στείῃς, στείῃσι: tertia plural. στείωσι, cùm

θεί-

περιστέωσι, *circumstent* : & rursus verso ε in η, στήω, στήῃς. στήῃ vel στήῃ, *steterit* : tertia plural. στήωσι, *steterint*. Idem interdum obseruatur in aoristis subiunctiui passiui Barytonorum, 195, 1. nam pro terminationibus ῶ, ῇς, ῇ, &c. Iones dicunt εω, εῃς, εῃ, &c. & poëtæ ειω, ειῃς, ειῃ: atque in prima plurali ειομεν. hinc τραπείομεν, *vertamur*, pro τραπῶμεν, Ιλ. γ' : à τρέπω, cuius aoristus sec. ἔτραπον. & rursus ήω, ήῃς, ήῃ, pro είω. hinc φανήῃ siue φανήῃ, *videatur*, pro φανῇ, à φαίνω, aoristus secund. ἔφανον. [9] Poëticè, vt sæpe iam dictum est, interdum metri gratia seruatur longa, vt τιθήμεναι, pro τιθέναι, & Doricè τιθήμεναι. 9

[10] Aliquando tamen longam seruant, vt κεκμηώς, [illegible] κεκρότηκα, κεκρότηκα, particip[ium] ὁ κεκρότηκώς, *irritus* : [illegible] χαίρω, *gaudeo*, perfectum κεχάρηκα, κεχάρηκα, vnde ὁ κεχαρηκώς, *gauisus* : sic [illegible] ἑστηκώς, *stans*, *perstans*. nam ab ἵστημι præteritum propriè est ἕστηκα : ἕστακα verò Doricum est, verso η in α. his simile est ὑποπεπληώς, ῶτος, pro ὑποπεπληγώς, *attonitus*, *perculsus* : in plurali οἱ ὑποπεπληῶτες, à πλήσσω [illegible], μ. ήσω, π. πέπληγα, [illegible]: deinde cum ὑπὸ, ὑποπεπληώς. [11] Quandoque huiusmodi participia contracta recipiunt epenthesim vocalis α vel ε, & nihilominus contractè efferuntur; vt ὁ γεγαώς, τοῦ γεγαῶτος, per ω : [illegible] ἑστεὼς, ῶτος & ότος, *stans* : accusatiuus, ἑστεότα, apud Homerum : atque etiam in Indicatiuo ἑστέατε & ἑστέασι apud Herodotum. Quadruplex itaque hic erit participium : communiter ὁ γεγαηκώς, ότος : ἡ γεγαηκυῖα, ας: τὸ γεγαηκὸς, ότος : Ionicè ὁ γεγαώς, ότος : ἡ γεγαυῖα, ας: τὸ γεγαὸς, ότος : contractè ὁ γεγὼς, ῶτος : ἡ γεγῶσα, ώσης: τὸ γεγὼς, ῶτος, vbique per ω μέγα : contractè verò ac simul per epenthesim τοῦ α, ὁ γεγαὼς, ῶτος : ἡ γεγαῶσα, ώσης : τὸ γεγαὼς, ῶτος, vbique etiam per ω μέγα, & fœmininum habet α finale impurum, γεγαῶσα, non γεγαυῖα.

[12] Hinc quoque cum ἐν, ἐνεστὼς, ῶτος, *instans* : cùm κατὰ, καθεστὼς, *constitutus*. 12 [13] Hæc themata in vsu non sunt: 13 βάω refertur ad βαίνω seu ad βίβημι : γάω ad γίνομαι siue γίγνομαι : & μάω ad [illegible]. [14] Hinc cum ἐν, ἐγγέγαα, 14 *innatus sum*. [15] Tertia pluralis βεβάασι, *iuerunt*. 15

Notio.
ὁ κεκροτηκώς.
κεχαρηκώς.
ἑστηκώς.

ὑποπεπληῶτες.

Epenthesis α & ε.
γεγαὼς, ῶτος.

Quadruplex participium:
ηκώς, αώς } ότος.
ὼς, αὼς } ῶτος.

Passiui præsentis secunda persona, τίθεσαι, ἵστασαι & Atticè τίθῃ, [1] ἵστῃ, vt Barytonum τύπτομαι, τύπτῃ. 1

Annotationes in vocem pass. Præsens.

Imperfecti [2] similiter secundæ personæ, ἐτίθεσο, ἵστασο, ἐδίδοσο, reiiciunt σ, ac deinde crasim patiuntur : ἐτίθεο [3] ἐτίθου, [4] ἵσταο ἵστω, ἐδίδοο ἐδίδου. 2 3. 4

Imperfectum.

Per

Perfectum.

Perfectum passiuum verborum in μι, corripit penultimam, actiuum δέδωκα, passiuum δέδομαι: sic ἕστακα, ἕσταμαι, α breui quia lege à τίθημι diceretur τέθεμαι, ab actiuo τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita & in passiuo scribitur per ει Bœoticum, τέθεικα, τέθειμαι.

Bœotismus.
τέθειμαι.

Aoristus primus.
ἐτέθην.

Aoristus primus, ἐτέθην, ἐστάθην, ἐδόθην penultima breui, à tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. sic à
τέθειται, correpta penultima dicendum erat ἐθέ-
5 θην: sed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην.

Imperatiuus:
Com. Ion. Att.
εσο, εο, ου.
ασο, αο, ω.
οσο, οο, ου.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵστασο, δίδοσο: & abiecto σ,
3. 6 per crasim Atticã dicitur τίθεσο τίθεο τίθου, ἵστασο ἵσταο ἵστω,
δίδοσο δίδου, vt in imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiuus:
είμην, εῖο, εῖτο:
αίμην, αῖο, αῖτο:
οίμην, οῖο, οῖτο.

Optatiui præsens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectũ verò τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus cõtinens figuratiuã coniugationis, ι, αι, οι, vt & in actiuo. Duæ autem personæ circumflectuntur, si Optatiuus actiuus sit in vsu: alioqui accentus est acutus in antepenultima: δυναίμην, δύναιο, δύναιτο, possem, posses, posset: δύναμαι enim receptum est, non δύνημι.

Notio de Optatiuorum accentu.

Subiunctiuus.
ῶμαι { ῇ, ῆται. ᾷ, ᾶται. ῷ, ῶται.

Subiunctiui præsens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται: per η: ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται, per α: διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ω, quorum accentus circumflexus. At ἐὰν δύνωμαι, si possim, acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non sit vsitatum, vt modò dictum est in Optatiuo. Alij, ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστῇ, ἱστῆται: & actiuum, ἱστῶ, ἱστῇς, ἱστῇ. dicitur enim ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται, per η. Perfectum τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται. prima persona in ῶμαι, secunda & tertia per ῇ, ᾷ, ῷ.

Notio de subiunctiuorũ accentu.

Perfectum.

Annotationes

Medij verbi aoristus secundus fit ab actiuo,

mu-

mutata longa in breuem, & interiecta syllaba
μη; ἔθην, ἐθέμην· ἔδων, ἐδόμην: sed ab ἔστην, ἐστάμην
non est in vsu. Secunda persona ἔθεσο, ἔδοσο, &
Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per crasim Atticam
[3] ἔθου, ἔδου. Itidem in imperatiuo, θέσο, [7] θέο, [3] θοῦ: 3.7
δόσο, δόο, [8] δοῦ. 8

in vocem mediam.
Aoristi secundi formatio.
Ionismus.
Atticismus.
Imperatiuus.

Et hæc quidem de verborum coniugationibus pręcipienda duximus, reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluamus cæteras partes orationis.

[1] DORICE ἵστα, reiecto ι subscripto, 118, 40. 119, 43. 1
[2] Supple, more secundarum personarum præsentis, 2
τίθεσαι, ἵστασαι: quæ Ionicè abiiciunt σ, τίθεαι, ἵσταιαι: ac
deinde Atticè cõtrahũtur, τίθῃ, ἵστῃ. [3] Doricè ἐτίθευ, 119, 9. 3
sic in Imperatiuo, τίθευ pro τίθου: & in aoristo secundo
medio ἔθευ pro ἔθου: atque in imperatiuo θεῦ pro θοῦ.
[4] Sic à *κρέμαμαι, pendeo*, imperfectum ἐκρεμάμην, ἐκρέ- 4
μασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω. *pendebas*, tertia persona ἐκρέματο,
pendebat: ἐπίμπλω, *implebaris*, à πίμπλαμαι: ἵπτω, *volabas*,
ab ἵπταμαι. [5] Prius θ in τ vertitur in aliis etiam aoristis, 5
vt ἐτύθην *mactatus sum* à θύω *macto*. interdum tamen
prius θ manet, & mutatur secundum, vt in imperatiuo
τίφθητι. sæpe manet vtrumque, vt ἐπληθύνθησαν *multiplicati sunt, aucti sunt numero*: sic εὐθυνθεὶς *directus*, καθαρθεὶς *purgatus*, μεθυσθεὶς *inebriatus*, ὀρθωθεὶς *erectus*, τριχωθεὶς *capillatus, pilis amictus*: & à dissyllabis thematibus θαλφθεὶς *fotus, calefactus*, θλασθεὶς *tusus*, θρεφθεὶς *alitus*: & in compos. διαθρυφθὲν *diffractum*: παρεφθέγχθη *incongruè affatus est*: & syncope ἀπόφθαρθι, pro ἀποφθάρηθι, *abi in malam rem*. [6] Hinc cum ἀνὰ, ἀνίστω, *surge*. 6
[7] Cum κατὰ, κατάθεο, & poëticè κάτθεο, 173, 17. & 18. cum 7
σὺν, σύνθεο, & contractè σύνθου, *compone*. [8] Cum ἀνὰ, ἀνά- 8
δου, *redde*: cum περὶ, περίδου, *depone*, seu *deposito pignore certa*, tonum retrahunt.

ἵστα pro ἵστη.
Doricè ευ pro ου.
ἐκρέμω.
ἐπίμπλω. ἵπτω.
ANNOTATIO.
θ primum aliquãdo manet in primo Aoristo, & mutatur secundum, aliquando manet vtrumque.

DE PRONOMINIBVS.

PRONOMINA primæ personæ, Sing. ἐγὼ, ἐγών, ego, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ: & per aphæresim μοῦ, μοὶ, μέ: D. νῶϊ, νῷ: P. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Pronomina primitiua.
ἐγώ.

Secundæ personæ, S. σὺ, *tu*, σοῦ, σοὶ, σέ: D. σφῶ,

σύ.

σφῷν

σφῶν: P. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς. hîc υ, illic η.

ὅς, οὗ.

Tertiæ perſonæ, S. ὅς, οὗ, ſui, οἷ, ἕ: D. σφὲ, σφῶϊν P. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria ſunt primitiua.

Poſſeſſiua. 1

[1] Poſſeſſiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, *meus, mea, meum*: σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, tua, tuum*: ὃς, ἣ, ὃν, *ſuus, ſua, ſuum*: νωΐτερος, *noſter duorum*: σφωΐτερος, *veſter duorum*. at de pluribus, ἡμέτερος, *noſter*: ὑμέτερος, *veſter*: σφέτερος, *ſuus*. Quorum omnium maſculina declinantur, vt λόγος, *ſermo*: neutra, vt ξύλον, *lignum*: fœminina trium in η, vt τιμὴ, *honor*: reliquorum quinque in ρα, inflectenda vt ἡμέρα, *dies*: ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, & ita de reliquis.

Pag. 124, v. 42.
125, 3.
122, 7.
122, 12.

Demõſtratiua.

Demonſtratiua duo, οὗτος, *hic*: ἐκεῖνος, *ille*.

Maſcul. S. οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον, *ὦ οὗτος: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι.

Fœ. S. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην, ὦ αὕτη: D. ταύτα, ταύταιν, ὦ ταύτα: P. αὗται, ταύτων, ταύταις, ταύτας, ὦ αὗται.

Neut. S. τοῦτο, τούτου, τούτῳ, τοῦτο, ὦ τοῦτο: D. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω: P. ταῦτα, τούτων, τούτοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

* ὦ οὗτος, *heus tu*, ſecundæ eſt perſonę, veluti & omnes vocatiui.

Maſcul. ἐκεῖνος: Fœm. ἐκείνη: Neut. ἐκεῖνο, ſine ν, declinandum vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Atticiſmus. 2

[2] Attici demõſtratiuis addunt iota acutum, οὑτοσί, τουτουί, τουτῳί, τουτονί: ἐκεινοσί, ἐκεινηί, &c. In neutro autem ſingulari, τουτί, & ſæpius τουτί: in plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum αὐτός.

Relatiuum vnum, αὐτὸς, *ipſe*, omniũ perſonarũ, αὐτὸς ἐγὼ, *ipſe ego*: αὐτὸς σὺ, *ipſe tu*: αὐτὸς ἐκεῖνος, *ipſe ille*. Maſc. αὐτός: Fœ. αὐτή: Neut. αὐτό: vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neut. αὐτὸ ſine ν, vt τοῦτο & ἐκεῖνο.

Compoſita.

Compoſita tria, ἐμαυτοῦ, *meiipſius*: σεαυτοῦ, *tuiipſius*: ἑαυτοῦ, *ſuiipſius*. carent autẽ nominatiuo. Primæ perſonæ maſc. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν: Fœm. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν: Neut. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Secundæ perſonæ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν: σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν: σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό: & per craſim, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτὸν, &c. Tertiæ

per

personæ, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν: ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν: ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. cúmque duo præcedentia tantùm habeant singularem, hoc declinatur etiam pluraliter, & coniunctim & [3] diuisim; 3 ἑαυτῶν, & σφῶν αὐτῶν: ἑαυτοῖς, & σφίσιν αὐτοῖς: ἑαυτούς, & σφᾶς αὐτούς. Sic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς: ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidē plurale in omnes quoque personas quadrat; ἑαυτῶν, *nostrum, vestrum, sui ipsorum*: ἑαυτούς, *nos, vos, se ipsos*. Sic & interdum singulariter ἑαυτοῦ, *tuiipsius*, ἑαυτὸν, *teipsum*. Quum reperiuntur aspirata, αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, & similia, crasis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Notio.

Notio.

αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ.

Infinitum Pronomen vocant ὁ δεῖνα, *quidam*: & sic declinatur:

Mascul. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmin. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neutr. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.

Infinitum δεῖνα.

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα: & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud poëtas.

[1] PRONOMINA Possessiua, deriuantur à tribus 1 primitiuis, nempe ἐμὸς, σὸς, ὃς, à genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος verò & σφωΐτερος, à genitiuis dualibus poëticis νῶϊν & σφῶϊν, de quibus postea. Tria postrema, ἡμέτερος, ὑμέτερος, & σφέτερος, ducuntur à genitiuis pluralibus ἡμῶν, ὑμῶν & σφῶν. Hîc illud obiter monendum, hos primitiuorum genitiuos sæpissimè vsurpari pro propriis & à se ductis possessiuis: nempe μοῦ pro ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν: ἐμοῦ, ἐμῆς, ἐμοῦ, &c. per omnia genera, casus & numeros: ita σοῦ pro σὸς, σὴ, σὸν, &c. & sic de aliis: vt λόγος μοῦ, pro ἐμὸς, *sermo meus*: μήτηρ μου, pro ἐμὴ, *mater mea*: ξύλον μου, pro ἐμὸν, *lignum meum*: ξύλα μου, pro ἐμὰ, *ligna mea*. sic τὸ ὄνομά σου, pro σὸν, *nomen tuum*: & ὁ πατὴρ ἡμῶν, pro ἡμέτερος, *pater noster*. nam à primitiuo ἡμῶν ducitur possessiuum ἡμέτερος. sic in vocatiuo, πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε, *pater noster*. idem iudicato de aliis.

Possessiua à triū primitiuorū genitiuis deriuata.

Genitiui trium primitiuorū pro propriis possessiuis.

[2] Eodem modo additur ί nominibus infinitis siue re- 2 latiuis: τοιοῦτος, τοιουτοσί, *talis*: τοσουτοσί, *tantus*: τηλικοῦτος, τηλικουτοσί, *tam grandis natu*. componuntur enim hæc tria ex τοῖος, *talis*: τόσος, *tantus*: τηλίκος, *tantus*, & ex

Iota acutum infinitis & relatiuis additum.

οὗτος: declinantúrque eodem modo quo οὗτος, ſed non aſſumunt τ. non enim dicitur τοιοτοῦτο, aut τοσοτοῦτο, ſed τοιοῦτο, τοσοῦτο, τηλικοῦτο, & in genitiuo τοιούτου, τοιαύτης, τοιούτου: τοσούτου, τοσαύτης: τηλικούτου, τηλικαύτης, &c. in nominatiuo plurali τοιοῦτοι, τοιαῦται, τοιαῦτα: τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα: τηλικοῦτοι, τηλικαῦται, τηλικαῦτα. genitiuus per omnia genera τοιούτων, τοσούτων, τηλικούτων: & adiecto ί, τοιουτωνί, & ita in reliquis omnibus. additur autem ί ad vim ſignificationis intendendam, vt res præſens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur *met, te, pte, ce*, ad ſignificationem intendendam: *egomet, tute, meapte, huiuſce.* Componuntur etiam hæc tria cum particula δὲ, τοιόσδε (quod & Atticè τοιοσδί) *talis*: τοσόσδε, *tam multus*: τηλικόσδε, *tantus.* itidem in reliquis caſibus, τοιοῦδε, τοιᾶσδε: in plurali τοιοίδε, *tales*: τοιάδε, & Atticè τοιαδί, *talia, huiuſmodi.* Idem iudicium de reliquis duobus.

Appendix de Pronominibus ſecundum varias dialectos, ac primùm de tribus primitiuis.

Atticiſmi.
ἔγωγε, ἔμοιγε.

ATTICI Nominatiuo & datiuo ſingulari primæ perſonæ addunt γε, ἔγωγε, ἔμοιγε, retracto accentu in antepenultimam. Genitiuis verò ſing. Ionicis addunt θεν: vt ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, communiter; Ionicè verò ἐμέο, σέο, ἕο, & Atticè † ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ac per ſyncopen vocalis ο, ipſi quoque Attici dicunt ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν. [*Sed Vrbanus proparoxytonως habet* ἐμέοθεν: *at Laſcaris paroxytonως* ἐμεόθεν *&* σεόθεν: *vt ο acuatur ante hanc quoque epectaſin, quemadmodum ante φι, vt in tractat. de Inueſt. Them. dicetur.*] Pro οὗ Cyprij dicunt Fιο, per digamma Æolicum. quidam ſcribunt γίο per vnicum Γ.

ἐμέοθεν, σέοθεν, ἕοθεν: ἐμέθεν, σέθεν, ἕθεν.
ANNOTATIO.
ἐμεόθεν, σεόθεν.
Fιο, Γίο.

Ioniſmi.

ἐμέο, σέο, ἕο.
ἐμεῖο, σεῖο, εἷο.
ἡμέες, σφέες.
ὑμέων, σφέων.
ἡμείων, σφείων.
ἡμέας, σφέας.
ANNOTATIO.
σφεάς.

IONES Suo more ſyllabas circumflexas diuidunt, nempe οῦ in έο, εῖς in έες, ῶν in έων, ᾶς in έας: poëtæ verò vocali ε addunt ι, quum fuerit ante ο vel ω. Itaque pro genitiuis ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Iones dicunt ἐμέο, σέο, ἕο: & poëtæ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο. ſic in nominatiuis pluralibus pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Iones dicunt ἡμέες, ὑμέες, σφέες: in genitiuis pro ἡμῶν, ὑμῶν, σφῶν, dicunt ἡμέων, ὑμέων, σφέων, & poëtæ ἡμείων, ὑμείων, σφείων: in accuſatiuis pro ἡμᾶς, ὑμᾶς, σφᾶς, dicunt ἡμέας, ὑμέας, σφέας. [*Pro* σφέας *Apollonius in Syntaxi aliquoties habet* σφεάς *oxytonως, ac nominatim hoc in loco, qui videtur ex Herodoto vel poëta deſumptus,* σφεὰς αὐτοὺς ὀξτώσαντες, *id eſt (vt ipſe interpretatur,*

ἑαυτοὺς παρασκευάσαντες, qui ſe inſtruxerant. *crebrius tamen inuenias* σφέας *paroxytonως, vt apud Heſiod. in Clypeo Herc.* ἐπὶ σφέας, in ſe mutuo. *ſimiliter* σφίσι *pro* σφισί: *Dionyſ. Halicar.* παρασχεῖν σφίσιν τὴν οἴκησιν præbere ipſis habitandi locum.] Illa quoque Ionica videntur ἕοι pro οἷ, *ſibi*; & ἕε pro ἕ, *ſe*: poëticè quoque ἕθεν. Eſt etiam Ionum σφι vel σφὶν, pro σφίσι, *ſibi*, in datiuo plurali.

σφίσι *pro* σφισί.
ἕοι, ἕε, ἕθεν.
σφὶ, σφιν.

DORES genitiuos in ου per ευ ſuo more efferũt, quod etiam faciunt Æoles, pro ἐμοῦ vel μου, σοῦ vel τοῦ, οὗ, dicentes, ἐμεῦ μεῦ, σεῦ τεῦ, εὗ. Nominatiui plurales in ες deſinunt Doricè & Æolicè, more nominum quintæ declinationis; atque η initiale mutatur in α, quod Æolicè notatur ſpiritu tenui, & poſitione producitur, geminato μ ſequente: eodem modo υ & leuigatur & producitur: vt pro ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Dores dicunt ἁμες, ὕμες, σφὲς, geminato μ, ἄμμες, ὔμμές: & Æoles, ἄμμες, ὔμμες, σφές. quod verò hîc diximus de η & υ, habet eodem modo locum in reliquis caſibus pluralis numeri. nam Dores dicunt, ἅμες, ἁμῶν vel ἁμέων, ἁμῖν, ἁμᾶς: Æoles verò ἄμμες, ἄμμων vel ἀμμέων, ἄμμιν vel ἄμμι reiecto ν, ἄμμας: ſic in ſecunda perſona Æolicè ὔμμες, ὔμμων vel ὐμμέων, ὔμμιν vel ὔμμι, ὔμμας. Porrò in nominatiuo & accuſatiuo dualis numeri, & Dores & Æoles dicunt ἄμμε, ὔμμε & σφὲ, à nominatiuis plur. Æolicis ἄμμες, ὔμμες, σφὲς, reiecto ς: poëtæ verò vtuntur interdum his dualibus pro accuſatiuis plur. atque σφὲ pro ἕ accuſatiuo ſing. id eſt, *ſe*, vel *ipſum*. Præterea Dores in ſing. ſecundæ perſonæ, τ pro σ ponunt, pro σὺ, σοῦ ſiue σεῦ, σοὶ, σὲ, dicẽtes τὺ, τοῦ ſiue τεῦ, τοὶ, τὲ atque τὺ vt in nominatiuo: & in accuſatiuo quidem eſt è numero dictionum encliticarum, in nominatiuo verò nõ item. Addunt etiam Dores nominatiuo ſing. primæ & ſecundæ perſonæ per paragogen ſyllabam νη, ἐγώνη, τύνη: & ἐγών pro ἐγώνη (Æolicè ἐγῶν:) addunt etiam particulam expletiuam γα, vt Attici γε, ἐγώνγα, τύγα: Bœoticè ἰώγα & ἰώνγα, pro ἐγώνγα. Dicunt quoque Dores ἐμὶν pro ἐμοὶ: & μὶν ſiue νὶν, pro ἕ, ducentes à nominatiuo inuſitato † ἴ pro ὅς, cuius accuſatiuus eſt ἵν: vnde præpoſitis μ & ν fiunt μὶν & νὶν in maximo vſu apud poëtas: atque non ſolùm ſunt numeri ſingularis, ſed etiam pluralis, & omnis generis: tamen habent alium accuſatiuum plur. nempe ψὲ pro σφᾶς. Poëtæ quoque dicunt τὶν & τεὶν pro σοί. & pro ἡμῖν & ὑμῖν correpto ι, dicunt ἡμὶν & ὑμίν, vltimam acuentes: Atticè verò retrahitur accentus, ἧμιν. Vſurpant quoque poëtæ caſus duales incontractos, à quibus

Doriſmi & Æoliſmi.
ἐμεῦ, σεῦ, τεῦ, εὗ.
ἅμες, ὕμες, σφές.
ἄμμες, ὔμμες:
ἄμμες, ὔμμες.
ἁμῶν, ἁμέων.
ἁμὶν, ἁμᾶς.
ἄμμων, ἀμμέων.
ἄμμιν, ἄμμι.
ἄμμας.
ἄμμε, ὔμμε.
σφέ. σφὲ *pro* ἕ.
τὺ, τοῦ τεῦ, τοὶ, τὲ
τύ.
ἐγώνη, ἐγὼν, ἐγῶν,
ἐγώνγα.
ἰώγα, ἰώνγα.
τύνη, τύγα.
ἐμὶν. μὶν, νὶν.
ἴ *pro* ὅς.
ψέ. τὶν, τεὶν.
ἡμὶν, ὑμίν.
ἧμιν.

νῶϊ, νῶϊν. σφῶϊ, σφῶϊν.

facti sunt communes: vt poëticè νῶϊ, νῶϊν: σφῶϊ, σφῶϊν: & communiter νὼ, νῷν: σφὼ, σφῷν: vbi notandum νὼ & σφὼ neque circumflecti, neq; habere ἰῶτα subscriptum. Porró σφὲ & σφὶν communiter, fiunt per syncopen à poëticis σφεὲ (quod & σφωὲ & σφὼ) σφωϊν, acuta vltima.

σφεὲ, σφωϊν.
σφὶν, σφὶ, φὶν, pro σφίσι.

Pro datiuo plur. σφίσι, poëtæ vsurpant dualem σφιν, & per apocopen σφὶ, & per aphæresim φὶν. Hoc quoque notandum, primitiuum tertiæ personæ ὅς, quocunque modo varietur, siue per casus, siue per dialectos, sæpenumero habere significationẽ relatiui αὐτὸς, id est ipse: & possessiuum ab eo deductum σφέτερος sumi pro ὑμέτερος; atque datiuum οἷ vsurpari pro genitiuo οὗ.

De aliis pronominibus.
ἐμεῖο, &c.

Attici & Iones genitiuos in ου per οιο, & Dores per ω efferunt, non aliter quàm in nominibus tertiæ declinationis: vt ἐμεῖο, pro ἐμοῦ, *mei*: σοῖο pro σοῦ, *tui*: οἷο pro οὗ, & ἑοῖο pro ἑοῦ, *sui*. Dores autem & poëtæ in possessiuo σὸς (vt diximus de primitiuo σὺ) mutant σ in τ, & interserunt ε: quod etiam faciunt in ὃς, dicentes τεὸς, τεὰ, τεόν; τεῶ, τεᾶς, τεῶ, &c. pro σὸς, σὴ, σόν: sic ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, pro ὃς, ἣ, ὄν. Æoles articulum cum pronomine miscent, ὁ σὸς, ὅσος, *tuus*: ἡ σὴ, ἥση, *tua*: τὸ σὸν, τόσον, *tuum*, cum spiritu tenui, & retracto tono. vide 120, 25. & 33. [*Pro* τόσον *perperam in superioribus editionibus erat* ὅσον. *nam* τόσον *scribendum esse, non ipsa tantum compositio* (*ex* τὸ *&* σὸν) *sed hoc Corinthi testimonium docet*: βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅσαν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν ὁ σὸς, ὅσος ἡ σὴ, ἥση· τὸ σὸν, τόσον. *Vbi etiam nota, de accentus solum retractione mentionem factam, de spiritus mutatione nihil dictum: solent tamen Æolij aspirationes detrahere. vide supra* 118. *v.* 28. *&* 38.]

τεὸς, τεὰ, τεόν.
ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.
ὅσος, ἥση, τόσον.
ANNOTATIO.

Ducunt quoque Dores possessiua à nominatiuis pluralibus propriis; nempe ἀμὸς, ἀμὴ & ἀμὰ, ἀμόν: ὑμὸς, ὑμὴ & ὑμὰ, ὑμόν: σφὸς, σφὴ & σφὰ, σφὸν, à nominatiuis plur. Doricis ἄμες, ὔμες, σφές: his vtuntur pro ἡμέτερος, ὑμέτερος & σφέτερος. Dicunt etiam ἡμὸς pro ἀμὸς vel ἡμέτερος, ab ἡμεῖς. Ab ἐκεῖνος, poëtę & Æoles auferunt ε, κεῖνος, κείνη, κεῖνο: Dores verò, vertentes κ in τ, & ει in η diphthongum impropriam, dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο: tamen quidam per η monophthongum malunt scribere, τῆνος, &c. Ab ἐκεῖνος fit apud Aristotelem ἐκείνινος, sicut Cicero Epistolarum fam. lib. 3. ex Lentulo formauit *Lentulitatem*, & ex Appio *Appietatem*. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέρειον, apud Anacreontem. In demonstratiuo οὗτος, & relatiuo αὐτὸς, & ab eo compositis, Iones ante diphthongos & vocales vltimæ syllabæ longas (præterquam in duali & nominati

ἀμὸς, ἡ, όν.
ὑμὸς, ἡ, όν.
σφὸς, σφὴ, σφόν.
ἡμὸς, ἡ, όν.
κεῖνος, κείνη, κεῖνο: τῆνος, τήνα, τῆνο: τῆνος.
ἐκείνινος.
ἡμετέρειον.
Ionismus.

natiuo plurali) præponunt ε, dicentes έη & έης pro η, ης: έυ & έυς pro ου, ους: έω & έων pro ω, ων: έας pro ας: έοις, έαις, (& addito ι, έοισι, έησι, vbi quoque αι in η, 121, 12. & 38.) pro οις, αις: hoc modo; ὗτος, gen. τυτέυ: dat. τυτέῳ: gen. plur. τυτέων, dat. τυτέοισιν, acc. τυτέυς. sic fœm. αὐτέη, ταυτέης, ταυτέῃ, ταυτέην: in plur. τυτέων, dat. ταυτέῃσι, acc. ταυτέας. Idem iudicium de αὐτὸς, genitiuus αὐτέυ, dat. αὐτέῳ: gen. plur. αὐτέων, dat. αὐτέοισιν, acc. αὐτέυς. fœm. αὐτέη, αὐτέης, αὐτέῃ, αὐτέην: gen. plur. αὐτέων, αὐτέῃσι, αὐτέας. sic & eius composita ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & crasi Attica ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, αὑτοῦ; Ionicè absque crasi, & verso αυ in ωϋ, ἐμεωϋτέυ, σεωϋτέυ, ἑωϋτέυ, dat. ἐμεωϋτέῳ, σεωϋτέῳ, ἑωϋτέῳ. in plur. tertiæ personæ gen. ἑωϋτέων, dat. ἑωϋτέοισι. Idem fermè sentiendum de relatiuo αὐτὸς dum componitur cum articulo præpositiuo, qui efficit vt significet *idem, eadem, idem*: ὁ αὐτὸς Ionicè ὡϋτός: in genitiuo & datiuo pro masc. & neutr. τοῦ αὐτοῦ, & contractè ταυτοῦ, & Ionicè τωϋτέυ, *eiusdem*: τῷ αὐτῷ & ταυτῷ, Ion. τωϋτέῳ, *eidem*. neutrum in nominatiuo & accus. τὸ αὐτὸ, ταυτὸν, assumpto ν: Ion. τωϋτὸ, *idem*. in plur. τὰ αὐτὰ, ταυτὰ, *eadem*. [3] Declinatur etiam in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum, ἕο αὐτοῦ, *sui ipsius*: ἕοι αὐτῷ, *sibi ipsi*: ἓε αὐτὸν, *se ipsum*. 3

ARTICVLVS DVPLEX.

Articuli.

Præpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem antea declinauimus: [1] Subiunctiuus, ὃς, ἣ, ὃ, valens relatiuum, *qui, quæ, quod*. 1

Præpositiuus.
Pag. 114. v. 11.
Subiunctiuus.

Masc. S. ὃς, οὗ, ᾧ, ὅν: D. ὤ, οἷν: P. οἳ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœm. S. ἣ, ἧς, ᾗ, ἥν: D. ἅ, αἷν: P. αἳ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. S. ὃ, οὗ, ᾧ, ὅ: D. ὤ, οἷν: P. ἃ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aspiratur: aduerbiũ autem vocandi ὦ, lenem habet spiritum, nec ι subscriptum.

ᾧ. ὦ.

Præpositiui articuli pro interrogatiuis sumuntur, [2] τῷ pro τίνι, *cui?* & pro infinitis, εἴτῳ pro εἴτινι, *si cui*. [3] Capiuntur & pro demonstratiuis Pronominibus, τὸν pro τοῦτον, *hunc*: τὴν pro ταύτην, *hanc*. id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δὲ & γε, ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. [4] Itidem in reliquis 4

Articuli præpositiui sumpti pro interrogatiuis, infinitis, & pronominibus demõstratiuis. 2 3

casibus, τοῦδε, τῷδε, τόνδε, pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον.

Atticismus.

Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὁδί & τοδί.

Artic. subiunctiui compositi cum τὶς & περ.

Subiunctiui articuli componuntur cum no-
5 mine infinito, τὶς, τινός: Masc. ὅστις, [5] οὗτινος, ᾧτινι,
ὅντινα: Fœm. ἥτις, ἧστινος: Neut. ὅ,τι, οὗτινος. scri-

Notio de ὅ, τι & ὅτι.

bitur autem ὅ-τι per distinctiunculam, vt dif-
6 ferat à coniunctione ὅτι, quòd. Additur & [6] περ,
ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod.

Officiũ articuli præpositiui.

Pręposítiui articuli officium est rem certam significare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librũ, nempe istum certum, de quo inter nos cõstat.

Atticismus.

quamquã Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rursus auferant.

Aliud eiusdem officium.

Habent præterea locum in diuisionibus, adiuncta Cõiun-
7 ctione μὲν & δὲ: vt [7] ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille au-
tem: τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum verò.

Articulorum subiunctiuorum formatio.

ὁ pro ὅς.

τοί, ταί, pro οἱ, αἱ.

Varietas dialectorum in articulis.

1 [1] ARTICVLI Subiunctiui fiunt à præpositiuis, abiecto τ: vbi verò in præpositiuis deest τ, additur accentus in subiunctiuis: atque masculino ὁ subnectitur ς, ὅς. Apud poëtas tamen interdũ inuenitur sine ς ὅ pro ὅς. Præterea præpositiui plurales οἱ, αἱ, inueniuntur Doricè & poëticè cum τ & accentu, τοί, ταί. Cæterùm articuli & præpositiui & subiunctiui recipiunt varietatem dialectorum, non aliter quàm secunda nominum declinatio, per quam inflectitur articulus fœmininus: & tertia, per quam masculinus & neuter variantur: vt Doricè

ἁ, τᾶς, τᾶ, τάν.

τᾶν & τάων.

τῇς, τῇσι, τῇσιν.

τοῖσι, τοῖσιν.

τοῖο, τῶ, τώς.

ἁ μῶσα, τᾶς μώσας, τᾶ μώσᾳ, τὰν μῶσαν, 121, 9. τᾶν & Æolicè τάων, pro τῶν, genitiuo plurali fœminino, 121, 37. & 122, 14. τῇς, τῇσι, siue τῇσιν, pro ταῖς, Ionicè, 121, 13. & 38. sic τοῖσι siue τοῖσιν pro τοῖς. In genitiuo singulari masculino & neutro τοῖο Ionicè, & τῶ Doricè pro τοῦ, & τὼς pro τούς, 13 ., 4. tamen non raro inuenies apud poëtas articulum iuxta dialectum communem, licet casus illius alia dialecto efferatur, vt τοῖς λογίοισιν, & ταῖς οἰκίαισιν, apud

Articuli subiũctiui pro pronominibus demõstratiuis.

τῇ, τῇδε & τῇ. aduerbiascunt.

Articuli præ-

2 Aristophanem. Idem iudicato de reliquis. [2] Sic τοῦ &
3 poëticè τέο atque τεῦ, pro τίνος, cuius? [3] Idem nonnunquam faciunt articuli postpositiui, vt ὅς pro οὗτος. Articulus autem fœmininus datiui singularis tam præpositiuus quàm subiunctiuus, aduerbiascit, τῇ, ᾗ, eà, quà: & τῇδε, huc, hic, hac. idem facit τῇ apud poëtas. Ponuntur etiã interdum apud poëtas articuli præpositiui

pro

pro subiunctiuis: vt ὁ pro ὅς, &c. [ὁ *pro* qui, *non est articulus præpositiuus pro subiunctiuo positus, vt Antesignanus iudicauit: (præpositiuus enim ab hoc & significatione & scriptura differt) sed est articulus postpositiuus, ἀποβολῇ τοῦ σ, inquit Eustathius: amputato videlicet σ finali pro ὅς, metro sic postulante: vt Iliad. α.* Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί. *Sic etiam in compositione* ὅπερ *pro* ὅσπερ, qui: *vt Il. η.* ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων: *&* ὅτις *pro* ὅστις, qui: *vt Od. μ,* ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, qui ad ipsas peruenerit. *atque adeo istud* ὁ *in talibus compositionibus apud poëtas interdum manet inuariatum: sic enim apud Homerum inuenies* ὅτινα *pro* ὅντινα, quem: *&* ὅτινας *pro* οὕστινας, quos: *necnon* ὅτινα *pro* ἅτινα, quæ, *Il. χ,* ἴδωμ' ὅττ' ἔργα τέτυκται, visam res quæ sunt perpetratæ. *Rursum* ὁ *ponitur pro altero relatiuo* ὅς, *id est* αὐτὸς, ipse: *vel (vt Eustathius mauult) pro demonstratiuo* οὗτος hic: *vt Il. α.* ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, is enim (*vel*, hic enim) regi iratus *& neutro genere, Il. ψ,* Πάτροκλον κλαίωμεν. ὁ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, Patroclum deploremus: is enim (*vel*, hic enim) honos est defunctorum: hunc enim mortuis vltimum tribuimus honorem: *vt Eustath. quoque exponit* τοῦτο γάρ. *In hac significatione masculinum* ὁ *non malè pro* ὅδε *positum dixeris, vel etiam pro simplici* ὁ, *assumpta* τῇ σφοδρᾷ τάσει, *siue* τῇ ὀξείᾳ τονώσει, *quam Eustathius hic ei tribui docet: & consimiliter neutrum* ὁ *pro* τόδε *siue* τό. *Denique* ὁ *per Æolicam apocopen vsurpatur etiam pro coniunctione* ὅτι, quod: *vt Il. π,* ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε Ζεύς, *id est,* ὅτι δὴ, *inquit Eustathius:* agnouit quod Iupiter prælij consilia valde attondeat.] [4] Datiuus pluralis τοῖσδε recipit appositionem syllabæ σι, τοῖσδεσι, vel poëticè τοῖσδεσσι, sequente vocali τοῖσδεσιν & τοῖσδεσσιν. [5] Attici pro οὗτινος & ᾧτινι dicunt ὅτου, ὅτῳ: & Iones facta solutione, ὅτεο, ὅτεῳ, in genitiuo plurali ὁτέων, in datiuo ὁτέοισι: Dores verò ὅτου pro ὅτου: & Æoles ac poëtæ ὅττεο, pro ὅτεο. [ὅτεῳ *&* ὅτεων *apud Eustathium quoque leguntur proparoxytonως, licet epenthesin in his factã agnoscat: vt Atticus hic esse videatur accentus, sicut in* τετρήρεων, ὄφεω *& similibus, at in Genitiuo composito* ὧντινων *est enclisis.*] Atque in ὅτου, ὅτῳ, ὅτεο, &c. ο initiale non variatur: at in ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, &c. vtraque pars compositionis declinatur, ὅς, οὗ, ᾧ, &c. ac τὶς, τινὸς, τινι, &c. sed accentus manet tantùm in prima parte compositionis. nam τὶς, τινὸς, est dictio enclitica, vt dicetur in Accentuum tractatu. [6] In ὅνπερ, ἥνπερ, οἷνπερ & ἅνπερ, consonans ν manet ante π contra regulas Grammaticorum, iuxta

positiui pro subiunctiuis.

ANNOTATIO *de* ὁ *&* ὅς.

ὁ *in compositione inuariatum.*

ὁ *pro* ὅς *relatiuo vel* οὗτος.

ὁ *pro coniunct.* ὅτι.

4 τοῖσδεσι *vel* τοῖσδεσσι.

5 ὅτου, ὅτῳ, *Att.* ὅτεο, ὅτεῳ, *Ion.* ὅτου, *Doricè.*

ANNOTATIO.

6 *Notio de* ν *ante* π.

quas debet mutari in α: verùm retinetur ν, quia re vera
ſunt duæ dictiones. περ enim eſt coniunctio expletiua
& enclitica: quapropter accentu deſtituitur. quò fit vt

De ὁ μὲν & ὁ δὲ ac ſimilibus notio.

7 pro vnica dictione habeantur. [7] ὁ μὲν cum ſimilibus,
refertur ad propinquius: ὁ δὲ, ad remotius. interdum tamen
cõtrario modo ſe habẽt; idq; nõ ſolùm apud poëtas,
ſed & apud oratores, ſicut apud Latinos *hic* & *ille*.

De partibus indeclinabilibus.

TRES reliquas orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpoſitionem, breuiter perſtringemus: nam authorum lectione præſtat eas diſcere, quàm præceptionibus Grammaticis.

Aduerbia.

ADVERBIORVM ſignificationes ſunt
1 variæ. Temporis, νῦν, *nunc*: τότε, *tunc*. [1] Loci,
ἐνταῦθα, *hîc*: ἐκεῖθεν, *illinc*: δεῦρο, *huc*. Qualitatis,
εὖ, *bene*: κακῶς, *malè*. Quantitatis, ἅπαξ, *ſemel*;
δὶς, *bis*: & cætera omnia, quemadmodum apud
Latinos.

Formatio & varia terminatio aduerbiorũ qualitatis.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à genitiuo
plurali, τῶν σοφῶν, *ſapientum*, σοφῶς, *ſapienter*:
2 καλῶν, *pulchrorum*, καλῶς, *pulchrè*. [2] Alia in δὸν exeunt,
κυνηδὸν, *caninè*: βοτρυδὸν, *racematim*. Quædam
in στὶ, ἑλληνιστὶ, *Græcè*: ῥωμαϊστὶ, *Romanè*.

Interiectiones.

Cum aduerbiis numerantur quas vocamus
Interiectiones, ἰού, *hei*: οἴμοι, *hei mihi*: βαβαὶ, *papæ*.

Localia.

θι, σι, χοῦ, χῆ, in loco.

θεν, θε, ωθεν, ωθε, è loco.

δε, σε, ζε, ad locum.

δην, ην.

ὶ, ᾳ, ῃ, εί.

Notio.

1 [1] LOCALIA Finita in σι, θι, χοῦ & χῆ, ſignificant in
loco; vt οὐρανόθι, *in cælo*: Ἀθήνησι, *Athenis*: πάντοθι, πανταχοῦ
& πανταχῆ, *vbique*, *vbiuis*. Finita in θεν ſiue θε, ſignificant
de loco; vt οὐρανόθεν, οὐρανόθε, *è cælo*. Sunt etiam in † ωθεν
ſiue ωθε: vt πρόσωθεν ſiue πρόσωθε, *à priore ſiue anteriore
parte*: deriuatum à πρὸ, *pro*, *ante*. In δε, σε, ζε, ad locum:
2 vt οὐρανόνδε & οὐρανόσε, *in cælum*: Ἀθήναζε, *Athenas*. [2] Alia
in δην, συλλήβδην, *comprehenſim*. Alia in ην: ἀντιβίην, *contrà*,
ex oppoſito. Alia in ὶ, πανοικί, *cum tota domo*, *nullo relicto*:
πανστρατὶ & πανστρατιᾷ (Ionicè πανστρατιῇ) *cum toto
exercitu*: nam multa formam datiui ſingularis ſecundæ
declinationis habẽt. Alia in εί, ἀθεεί, *ſine deo*, *ſine deorum
numine*: ἀσπονδεὶ, *ſine fœdere aut libatione*: αὐτοβοεί, *cum
ipſo*

ipso clamore, primo impetu. Præterea adiectiua neutra tam singularis quàm pluralis numeri, sæpe pro aduerbiis sumũtur; vt ὀξὺ pro ὀξέως, *acutè*: τὰ πρῶτα (vbi etiam præponitur articulus) pro πρώτως, *primúm.* sic τὰ πολλὰ pro πολλάκις, *sæpe*: ἄλλα pro ἄλλως, *aliter.* Quædam etiam exeunt in άκις, quæ quantitatis dicuntur; vt τετράκις, πεντάκις, ἑξάκις, ἑπτάκις, ὀκτάκις, *quater, quinquies, sexies, septies, octies.* sic ὀλιγάκις, *paucies, rarò*: πολλάκις, *multoties, sæpe.* Poëtæ hîc per Æolicam apocopen τοῦ ς, dicunt πολλάκι. Nonnulla quoque poëticè in δις, ἀμοιβαδὶς, *vicissim, alternatim.*

Adiectiua neutra pro aduerbiis sumpta.

άκις άκι.

Coniũctiones sunt, Copulatiuę, μὲν, *quidẽ*: δὲ, *verò*: τε, *que*: καὶ, *&*. Disiunctiuæ, ἢ, *vel*: ἤτοι, *siue.* Continuatiuæ, εἰ, *si*: εἴπερ, *siquidem.* Subcontinuatiuæ, ἐπεὶ, *postquam.* ἐπειδήπερ, *simulatque.* Causales, ἵνα, *ut*: ὅπως, *quò*: γὰρ, *enim*: ὅτι, *quòd*: διότι, *propterea quòd.* Dubitatiuæ, ἆρα, *an*: μῶν, *num*: μὴ, *numquid.* & quæcunque præterea de significationibus Coniunctionum dici solent.

Coniunctiones.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, [1] ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, [2] πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compositis.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, [3] ἀμφὶ, περὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Consonantem præcedit ἐκ, [4] vocalem ἐξ: ἐκ γῆς, *è terra*: ἐξ αὐτοῦ, *ex ipso.*

Præpositiones.
1 *Monosyllabæ.*
2
Disyllabæ.
3 ἐκ *&* ἐξ *quomodo differant.*
4

Praepositionvm Varia significata quære in earum Syntaxi. [1] Poëtæ pro ἐν dicunt ἐνὶ, & mutato accentu ἔνι: sed tum vel postponitur suo casui, vel sumitur pro composito ἔνεσι, *licet.* sic μέτα, pro μέτεστι, *est copia vel participatio*: πάρα, pro πάρεστι, *adest, licet*: ἔπι, pro ἔπεστι, *inest, adest, potestas & arbitrium est*: πέρι, pro περίεστι, *superest*: sed sumitur πέρι etiam aduerbialiter, pro *ultrà, supra modum*: ἄπο pro ἄπεστι, *abest, deest*: & aduerbialiter *procul*: ὕπο pro ὕπεστι, *subest.* [2] Pro πρὸς Dores ποτὶ dicunt: ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα pro πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, *ad Amaryllidem.* sic in compositione πότταγε pro πρόσαγε, *admoue*: ποτάγχωμεν, *appropinquamus*, pro προσεγγίζωμεν à προσεγγίζω: πότεχε, *adhibe*, pro πρόσεχε: ποτόσδω, *oleo*, pro προσόζω, 4, 11. ποτειδῶ, *aspicio*, pro προσειδῶ: ποτιμάττω, pro προσμάττω, *admisceo, attingo*: ποτορέω, *aspi-*

1 ἔνι, μέτα, πάρα, ἔπι, πέρι, ἄπο, ὕπο.
2 ποτὶ *pro* πρὸς *Doricè.*

cio, pro περσοράω: vbi τ mutatum fuit in θ, quòd ο in simplici ὁράω notetur spiritu aspero, 172, 10. [3] Æolicè ἀμπὶ: hinc ἀμπίχω, induo: ἀμπέχομαι, & ἀμπίσχομαι, induor, pro ἀμφέχω, ἀμφίσχομαι, ex ἀμφὶ, & ἔχω, & ἴσχομαι, habeo.

ἀμπὶ pro ἀμφὶ Æolicè. 3

ἐξ ante consonantem. 4

[4] Tamen in fine versus ponitur ἐξ etiam sequente consona in principio sequentis versus, vt apud Theocritum Idyllio 27,

——————— ἀμφοτέρων ἐξ

Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον, ——— *vtrisque ex parietibus viri gradiebantur.* forsan quia coniungenda est cum verbo, vt sit pro ἐξέβαινον.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspicantibus, omnino putamus necessaria, & citra quorum cognitioné frustra legendis authoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de Nomine & Verbo, carptim & breuiter annotabimus.

ANNOTATIONES IN NOMINA ADIECTIVA.

ος, α, ον.
ος, η, ον.

TERTIÆ declinationis masculini in ος puri aut ρος, fœmininũ est 1 [1] α: non puri, η: neutrum semper ον: ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον, *sanctus, a, um*: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν, *floridus, a, um*: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, *bonus, a, um*.

Exceptio. Excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η, *octauus, a.*

Atticismus. 2 Attici ος communiter accipiunt, [2] maximè in compositis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, *sapientiæ studiosus, a*: πάμφιλος, *omnib. amicus, a*: τὸ φιλόσοφον, τὸ πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος. τὸ κόσμιον, *moderatus, a, um.*

ος, ον.

ως, ων. Quartæ declinationis cõmune ως, neutrum ων: ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τὸ εὔγεων, *fertilis, fertile.*

ην, εν. 3 Quintæ commune ην, τὸ εν: ὁ καὶ [3] ἡ τέρην, τὸ τέρεν, *tener, a, um.*

ων, ον. Commune ων, neutrum ον: ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον, *felix.* sic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον, *maior, maius.*

Mascu

Masculinum ας, fœmininum αινα, neutrum αν: ὁ μέλας, *niger*: τάλας, *miser*: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν. Sed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν, *omnis, omne*: sic composita, ἅπας, *omnis*: σύμπας, *vniuersus*. — *ας, αινα, αν.* *Exceptio.*

Mascul. εἰς, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν, *gratiosus, a, um*. — *εἰς, εσσα, εν.*

Commune ης, τὸ ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθὲς, *verus*. — *ης, ες.*

Cómune ις, τὸ ι, cõpositũ: ὁ καὶ ἡ ἄχαρις, *gratiosus*: φιλόπατρις. *studiosus patriæ*: τὸ ἄχαρι, φιλόπατρι. — *ις, ι.*

Mascul. ύς, ἡ εῖα, τὸ ύ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ, *dulcis*. — *ύς, εῖα, ύ.*

Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ, *non lacrymans*. sic ὁ καὶ ἡ φιλόγλυκυς, *amans dulcia*. — *υς, υ.*

Commune ους, τὸ ουν, ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν, *multipes*. — *ους, ουν.*

[4] Pauca trium generum sub vna voce, ὁ ἡ τὸ ἅρπαξ, *rapax*: μάκαρ, *beatus, a, um*. — 4 *Adiectiua triũ generum.*

Fœmininũ habent & substantiua, ὁ λέων, *leo*: δράκων, *draco*: [5] θεράπων, *famulus*: ἡ λέαινα, *leæna*: δράκαινα, *dracæna*: θεράπαινα, *famula*. ὁ βασιλεὺς, *rex*; ἄναξ, *rex*: [6] ἡ βασίλισσα, *regina*; ἄνασσα, *regina*. ὁ ψάλτης, *cantor*; [7] ἡ ψάλτρια, *psaltria*: [8] ὁ παρακοίτης, *maritus*; ἡ παράκοιτις, *vxor*: ὁ δεσπότης, *dominus*; ἡ δεσπότις & δέσποινα, *domina*. — *Substãtiua fœmininum habentia.* 5 6 7.8

[1] IONICE Tamen vbique η: ἡ ἁγίη, ἡ αὐθηρὴ, veluti ἡ καλὴ: & Doricè vbique α: ἁ καλὰ, ἁ ὀγδόα, veluti ἡ ἁγία, ἡ αὐθηρά. Vide 118, 26. & 40. atque 121, 3. [2] Dixit *maximè in compositis & deriuatis*: nam simplicia & primitiua, rarò admodum in prosa oratione communis generis inueniuntur: apud poëtas verò non rarò: neque solùm adiectiua in ος, sed & quæuis participia tertiæ vel quintę declinationis. atque etiam nomina adiectiua quintæ, quæ communiter sunt tantùm masculina. φιλόσοφος autem componitur ex φίλος, *amicus*, & σοφὸς, *sapiens*: πάμφιλος verò ex πᾶν, *omne*, & φίλος. Porrò κόσμιος deriuatur ab ὁ κόσμος, *ornatus, mundus*. [3] Dicitur etiam ἡ τέρεινα, & Ionicè τερείνη. hinc apud Euripidem τερείνην ὄψιν, *tenerum oculum*. [4] Vel potius † nulla. non enim inuenitur τὸ ἅρπαξ, sed dicendum ἁρπακτικόν.

1 *Ionismus.* *Dorismus.* 2 *Notio de adiectiuis communibus.* 3 τέρεινα. 4

Heño

Nullū adiectiuum trium generum sub vna voce.

Hesiodus quidem dixit ἅρπαξ in fœminino, Δὼς ἀγαθή,
ἅρπαξ δ὾ κακή, *datio bona, rupina autē mala:* sed ibi ἅρπαξ
pro ἁρπαγή. neque etiam legitur ἡ aut τὸ μάκαρ: sed ἡ
5 μάκαιρα, *beata:* τὸ εὔδαιμον, *beatum.* [5] Legitur ὁ θέραψ,
απος, pro θεράπων, & ἡ θεράπαινις, ίδος, pro θεράπαινα. Fœ-

Fœminina in αινα.

mininum etiam in αινα facit Λάκων, ἡ Λάκαινα, *Lacon, La-*
cana. & apud poëtas γείτων, γείταινα, *vicinus, vicina:*
γνάθων, γνάθαινα, *parasitus, parasita:* θέων, θέαινα, *deus, dea:*
ἰχθυοπώλης, ἰχθυοπώλαινα, *ichthyopola, qui aut quæ vendit*
pisces: λύκος, λύκαινα, *lupus, lupa:* μάγειρος, μαγείραινα,
coquus, coqua: μύρος, μύραινα, *murus, muræna:* nomen
piscis: σκορπίος, σκόρπαινα, (quæ & σκορπὶς) *scorpius piscis*
mas, scorpio fœmina: τέκτων, τέκταινα, *fabricator, fabrica-*
6 *trix.* [6] Vel ἡ βασίλιννα, atque βασίλισσα, accentu in ante-
penultima: at ἡ βασιλεία acuta penultima, est *regnum.*

Fœmin. in σσα.

faciunt quoque fœmininum in σσα, πένης, ἡ πένησσα, *pau-*
per: πρόφρων, ἡ πρόφρασσα, *promptus, beneuolus, a:* φὰψ,
φάσσα, *palumbus mas & fœmina:* & pleraque gentilia,
vt ὁ Θρᾷξ, ἡ Θρᾷσσα & Atticè Θρᾷττα, *Thrax, Thrassa vel*
Thressa: (pro quibus Ionicè & poëticè dicitur Θρήιξ,
Θρήισσα) Κρὴς, Κρῆσσα, *Cretensis:* Λίβυς, Λίβυσσα, *Libys,*
Libyssa, qui vel quæ est ex Libya: Φοῖνιξ, Φοίνισσα, *Phœnix,*
Phœnissa: at ὁ Κὰρ, ἡ Καρίνη & Κάειρα, *qui aut quæ est è*
7 *Caria.* & ὁ Σκύθης, ἡ Σκυθὶς, *Scytha.* [7] Sic ἡ ποιήτρια, *poë-*
tria, ab ὁ ποιητὴς, οῦ, *poëta.* Sunt & finita in τρὶς, vt ὁ αὐλη-
8 τὴς, ἡ αὐλητρὶς, ίδος, *tibicen, tibicina.* [8] Sic ὁ ἐργάτης, ου,
operarius, ἡ ἐργάτις, ιδος. *operaria, operatrix:* ὁ προστάτης, ου,
præses, præfectus, ἡ προστάτις, ιδος, *mulier quæ rei alicui*
præsidet, tutatrix: ὁ προφήτης, ου, *Propheta,* ἡ προφῆτις, ιδος,
prophetissa. at hæc poëtica sunt: ὁ δότης, ου, ἡ δότειρα, *dator,*
datrix: dicitur pro eodem ὁ δοτὴρ & δωτὴρ, ῆρος, &
δώτωρ, ἡ δώτειρα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singularia.

1 S. Masc. [1] εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, *vnus, vnius, vni, vnum.*
Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neut. ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia.

2 Dual. δύο, *duo:* & δύω Atticè: [2] δυοῖν, & δυεῖν
pro fœminino.

Pluralia.

P. cōmunia, τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς, *tres, triū, tribus.*
Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία, *tria, trium, tribus.*
3 Sic οἱ αἱ [3] τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, *quatuor:* τῶν τεσσάρων,
τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor vsque ad centū sunt [4] indeclina- 4
bilia; πέντε, *quinque:* [5] ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, *decē:* 5
ἕνδεκα, [6] δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, 6
δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, [7] εἴκοσι, *viginti:* 7
εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεν-
τήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, [8] ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, 8
ἑκατὸν, *centum.* hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, *ducenti, tæ, ta:* τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, *mille:* δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀκτακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, *decies mille:* δισμύριοι, τρισμύριοι: & ita in reliquis.

Indeclinabilia.

Declinabilia.

Ordinalia, πρῶτος, *primus:* δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος, δέκατος, *decimus:* ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς, *vicesimus:* εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, *centesimus:* διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς, *millesimus:* δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, *decies millesimus;* δισμυριοστὸς: & sic deinceps.

Ordinalia.

[1] ΟΥΔΕΙ'Σ Et μηδεὶς ex εἷς cōposita (143,12.& 25.) 1
declinatur etiam in plurali, οὐδένες, μηδένες, *nulli:* οὐδένας, μηδένας, *nullos.* [*οὐδεὶς & μηδεὶς si ex εἷς deducātur, rectius circumflectuntur, vt apud Ælium Dionysium & in Varini Cornucopia aliquoties scriptum inuenies οὐδεῖς. si vero ex δεὶς, acuuntur. Vtriusque & deriuationis & scripturæ meminit Eustathius. Veterum (inquit) nonnulli compositum esse dixerunt non ex tribus, μὴ, δὲ, & εἷς, sed è duobus, μὴ & δεὶς, nomine inusitato: ideoque non circumflecti, velut ab εἷς deriuatum sed acui: ita vt sit δεὶς δενὸς cum suis compositis, sicut κτεὶς κτενός. Hæc Eust. in istud hemistichium Iliad. θ,* νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, nunc vero ne vnum quidem Hectorem dignè adæquare possumus. *Priorem deductionem confirmant fœminina οὐδεμία & μηδεμία, quæ à δεὶς formari non possunt: tum accentus, qui in tota compositorum flexione & qualitatem & sedem habet eandem quam in simplicibus εἷς μία ἕν. vt* enim

οὐδένες.
μηδένες.
ANNOTATIO.
De deductione οὐδεὶς & μηδεὶς.

enim εἷς ἑνὸς ἑνὶ ἕνα, *sic* οὐδεὶς οὐδενὸς οὐδενὶ οὐδένα. *rursum vt*
μία μιᾶς μιᾷ μίαν, *sic* οὐδεμία οὐδεμιᾶς οὐδεμιᾷ οὐδεμίαν. *iti-*
demque genere neutro. & in altero comp. μηδεὶς *Latinè*
quoque Nullus, dicitur pro Ne vnus quidem, vel diminu-
tiuè Ne vnulus quidem: (inde enim contractum est Vllus,
vt Bellus ex Benulus, ab obsoleto Benus; Villum ex Vinu-
lum) & Nemo pro Ne vnus quidem homo. Synonymũ οὔτις,
compositũ ex οὐ *&* τὶς, haud quisquam, *accentum remittit*
in syllabam præcedentem, vt encliticum: eodemque modo in
δυοῖν, δυεῖν. 2 *reliquorũ casuum & generũ flexione.*] [2] Δυοῖν est omnis
generis: δυεῖν verò plerumque fœmininum, & Atticum.
δύο, δυσί. at δύω vt omnium generum, sic etiam omnium est ca-
suum; in prosa quoque. Sed reperitur etiam genitiuus
pluralis δυῶν, & datiuus δυσί. Ac notandum hoc nomen
re vera duale, iungi substantiuis & articulis ac verbis
non solùm dualibus, sed etiam pluralibus.

τέσσερες. 3 [3] Ionicè τέσσερες: Doricè τοὶ ταὶ τέτορες, τετόρων, τετό-
τέτορες. ρεσι, (150,26.) τέτορας: τὰ τέτορα. poëticè οἱ αἱ πίσυρες, τὰ
πίσυρες. πίσυρα, τῶν πισύρων, τοῖς ταῖς τοῖς πισύρεσι, τοὺς τὰς πίσυρας:
πίσσυρες. 4 τὰ πίσυρα: Æolicè οἱ αἱ πίσσυρες, &c. [4] Inuenitur tamen
δυοκαίδεκα. δυοκαίδεκον pro δώδεκα vel δυοκαίδεκα; & τριηκόντων pro
τριηκόντων. τριάκοντα, quod Ionicè dicitur τριήκοντα verso α in η: sic
τεσσερήκοντα pro τεσσαράκοντα: & διηκόσιοι pro διακόσιοι.
ἐξ & ἐκ. 5 [5] ἐξ in compositione præpositum consonanti, fit ἐκ, vt
Annotatio. 6 ἑκκαίδεκα, *sedecim.* [6] Vel δυοκαίδεκα, inserta cõiunctione
copulatiua καὶ, & præposito minori numero: sic τρισκαί-
δεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντεκαίδεκα, &c. vt vna dictio
composita: vel etiam vt tres dictiones, δύο καὶ δέκα,
7. 8 τρεῖς καὶ δέκα. [7] Doricè εἴκατι. [8] Ionicè ὀγδώκοντα.

Numeratiua in πλοῦς, πλάσιος & ας. Deriuantur & alia numeratiua ab his numeralibus,
finita in πλοῦς, πλάσιος, & ας: vt διπλοῦς, τριπλοῦς, τετρα-
πλοῦς, πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ἑπταπλοῦς, ὀκταπλοῦς, ἐννεαπλοῦς,
δεκαπλοῦς, &c. id est, *duplus, triplus*, &c. διπλάσιος, τρι-
πλάσιος, τετραπλάσιος, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ἑπτα-
πλάσιος, ὀκταπλάσιος, ἐννεαπλάσιος, δεκαπλάσιος, &c.
id est, *duplex, triplex*, &c. Finita in ας fœminina sunt,
ἡ μονὰς, δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, ἑξὰς, ἑπτὰς, ὀγδοὰς, ἐννεὰς,
δεκὰς, ἑκατοντὰς, χιλιὰς, μυριὰς, *vnitas, duitas, trinitas, qua-*
ternitas, quinarius, senarius, septenarius, octonarius, no-
uenarius, denarius, centenarius, millenarius, decies mille-
Dialia in ταῖος. *narius.* Et illa quæ dierum spatium significant, τριταῖος,
τεταρταῖος, πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐννα-
ταῖος, δεκαταῖος, δωδεκαταῖος, *tertianus, quartanus, quin-*
tanus, &c. id est, *erumpens aut aliquid agens die tertio,*
quarto, quinto, sexto, &c.

GRADVS COMPARATIONIS.

Comparatiuus in τερος: Superlatiuus in τατος. Quę verò terminationes adiectiuorũ admittãt comparationẽ, & qua ratione aut litera tollatur aut vocalis permutetur, planũ est ex sequentibus exẽplis, quę in singulis terminationib⁹ collocauimus loco præceptionũ.

τερος, τατος.

ος { ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, *gloriosus.*
πρᾶος, πρᾳότερος, πρᾳότατος, *mitis.*
σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος, *sapiens.* }

ος { ότερος. ώτερος.

ων σώφρων, [1] σωφρονέστερος, σωφρονέστατος, *modestus.* 1 *ων ονέστερος.*
ας μέλας, [2] μελάντερος, μελάντατος, *niger.* 2 *ας άντερος.*
εις χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος, *gratiosus.* *εις έστερος.*
ης εὐσεβὴς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, *pius.* *ης έστερος.*
ους ἁπλοῦς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος, *simplex.* *ους ούστερος.*
υς εὐρὺς, εὐρύτερος, εὐρύτατος, *latus.* *υς ύτερος.*

Ex ος, [3] præcedẽte vocali longa vel natura vel positione, fit ότερος & ότατος per ο μικρον: vt ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui si præit breuis, per ώτερος & ώτατος, vt σοφός. At κενὸς, κενότερος, κενότατος, [4] *vacuus:* στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus.* 3 *Annotatio.* 4

Comparationes irregulares.

Irregulariter comparãtur ἀγαθὸς, *bonus:* comparatiuus, ἀμείνων, ἀρείων, [5] βελτίων, κρείττων, λωΐων, *melior:* superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος, *optimus.* 5

Κακὸς, *malus:* comparatiuus, [6] κακίων, χείρων, [7] χερείων, *peior:* superlatiuus, κάκιστος, χείριστος, *pessimus.* 6.7

καλὸς, [8] καλλίων, κάλλιστος, *pulcher.* 8
αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος, *turpis.*
ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος, *inimicus.*
ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷστος, *facilis.*
λάλος, [9] λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax.* 9
φίλος, [10] φίλτερος, [11] φίλτατος, per syncopen pro 10
φιλώτερος, φιλώτατος, *amicus.* 11
μέγας, [12] μείζων, μέγιστος, *magnus.* 12

πολὺς.

13 πολὺς, [13] πλείων, πλεῖστος, *multus.*

ύ-ς { ύτερος, ύτατος: ίων, ιστος.

14 Hæc, [14] *βαθὺς, profundus: βραδὺς, tardus: γλυκὺς, dulcis: ἡδὺς, ſuauis: παχὺς, craſſus: ταχὺς, celer: ὠκὺς, velox,* habent ύτερος & ύτατος, vt ὀξὺς: vel ίων & ιστος, βαθίων, βάθιστος. cæterùm ταχὺς facit etiam

15 [15] θάσσων.

μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος, *paruus:* vel cõpara-

16 tiuus, [16] ἐλάττων, ἥττων, μείων: ſuperlatiu⁹, ἐλάχιστος.

Comparatio in ſubſtantiuis. 17 Comparatio etiam ex [17] ſubſtantiuo, κέρδος, *lucrum;* κερδίων, *lucroſior;* κέρδιστος, *lucroſiſſimus.*

In verbis. 18 Sed & in verbis locum habet, [18] βάλλω, *mitto,* βέλτερος *ſeu* βελτίων, βέλτιστος, *melior, optimus:* φέρω, *fero,* φέρτερος, *præſtantior,* φέρτατος, φέρτιστος, & φέριστος, *præſtantiſſimus.*

In aduerbiis. In aduerbiis; ἄνω, *ſuprà,* ἀνώτερος, ἀνώτατος, *ſuperior, ſupremus:* κάτω, *infrà,* κατώτερος, κατώτατος, *inferior, infimus:* μάλα, *valde,* μᾶλλον, μάλιστα, *magis, maximè:* πόρρω, *longè,* πορρώτερος, πορρώτατος, *remotior,*

19 *remotiſſimus:* [19] πέρα, *vltrà,* περαιτέρω, περαίτατοι, *vlterius, vltimùm:* ἐγγὺς, *propè,* ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, *propior, proximus:* ἔξω, *extrà,* ἐξώτε-

20 ρος, ἐξώτατος, *exterior, extimus* [20].

In participiis. In participio; ἐρρωμένος, *validus,* ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος, *validior, validiſſimus.*

In præpoſitionibus. In præpoſitionibus; ὑπὲρ, *ſupra,* ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, *ſuperior, ſupremus:* πρὸ, *ante,* πρότερος, *prior,* πρότατος, & eliſo τ factaque craſi, πρῶτος, πρῶτος, *primus.*

1 [1] TAMEN ὁ καὶ ἡ πέπων, ονος, *maturus, mollis,* facit

2 πεπαίτερος, *maturior, mollior.* [2] Sic à τάλας, *miſer,* (141,8. & 251,2.) fit ταλάντερος, ταλάντατος, *miſerior, miſerrimus:*

3 his duobus ſimilia non inueniuntur. [3] Tamen ex κακόξεινος, id eſt, *qui malè aut neminem hoſpitio excipit,*

κακοξεινώτερος. Homerus dixit κακοξεινώτερος. nam ſimplex eſt, ξένος,

ANNOTATIO. 4 *hoſpes:* pro quo poëtæ ξεῖνος. [4] κενὸς & στενὸς in comparatiuo ac ſuperlatiuo retinere ο neſcio quam rectè tradat CLENARDVS: apud Athenæum enim lib. 8. legimus,

κενώτερον. κενώτερον λεβηρίδος, *inaniorem ſerpentis exuuio:* & apud Poly

Polyænum lib.2,cap.31. εἴσοδον στενοτάτην, *ingressum, angustissimum*, per ω, in tribus exemplaribus manuscriptis.
[5] Ἀρείων & λωΐων poëtica sunt. sic λῷστος & ἀγαθώτατος. à communi ὁ ἡ λωΐων, neutrum τὸ λώιον, & crasi Attica 5
λῷον,118,18. & 152,1. Pro βελτίων poëtæ dicunt βέλτερος: quod CLENARDVS format à verbo βάλλω. Pro κρείττων Attico, commune est κρείσσων, Doricè κρέσσων & κάῤῥων. [6] Poëticè κακώτερος. [7] χερείων poëticum est. datiuus χερείονι; verso ο in η, & syncope literarum ον, χέρηϊ. sic in accusatiuo χέρηα pro χερείονα: & in nominatiuo plurali χέρηες pro χερείονες. [8] καλλίων & κάλλιστος videntur formari à substantiuo τὸ κάλλος, εος, *pulchritudo*. [9] λαλίστερος & λαλίστατος, Attica sunt. Attici enim non rarò à positiuis in ος formant comparatiua in ίστερος, & superlatiua in ίστατος: vnde sunt illa, ὀλίγος, *paucus*, ὀλιγίστατος atque ὀλίγιστος, *paucissimus*: λάγνος, *libidinosus*, λαγνίστερος, λαγνίστατος, *libidinosissimus*: ὀψοφάγος, *obsonator*, ὀψοφαγίστατος, *obsoniis deditiss.* Atque horum formam sequuntur ὁ ἡ ἀλαζών, όνος, *ostentator*, ἀλαζονίστατος, *maximus ostent.* ὁ ἅρπαξ, αγος, rapax, ἁρπαγίστατος, *rapaciss.* ὁ βλάξ, βλακὸς, *mollis*, βλακίστατος, *molliss.* ὁ κλέπτης, ου, *fur*, item *callidus, taciturnus*, κλεπτίστατος, *furaciss. callidiss. & maximè taciturnus*: ὁ πλήκτης, ου, *percussor*, πληκτίστατος, *proniss. ad verberandum*: ὁ πότης, ου, *potor, bibulus*, ποτίστατος, *potor maximus*: ὁ ἡ ψευδὴς, έος, *mendax*, ψευδίστατος, *mendacissimus*. Iones autem pro Atticis ίστερος & ίστατος dicunt έστερος & έστατος: quibus tamen Attici quoque interdum vtuntur: vnde illa, αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, *venerabilis, lior*: ἄκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, & Ionicè ἀκρητέστατος, *merus, purus, rior, rissimus*: ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, *deformis, ior, issimus*: ἀναγκαῖος, ἀναγκαιέστατος, *necessarius, maximè necessarius*: ἀνιηρὸς, ἀνιηρέστερος, *molestus, molestior*: ἄπονος, ἀπονέστερος, *labore carens, facilis, ior*: ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος, *antiquus, ior*: ἄσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, *lubẽs, lubẽtior, issimus*: hinc ἀσμενέστατα, *lubẽtissimè*: ἄφθονος, ἀφθονέστερος, ἀφθονέστατος, *abundãs, tior, tissimus*: ἀφνειὸς, ἀφνειέστερος, ἀφνειέστατος, *locuples, etior, etissimus*: γενναῖος, γενναιέστατος, *generosus, sissimus*: δίκαιος, δικαιέστερος, *iustus, iustior*: ἐπιτήδειος, ἐπιτηδειέστατος, *commodus, dissimus*: ὄψιος, ὀψιέστερος, atque ὀψίτερος, *serus, serò veniens*: σπάνιος, σπανιέστερος, *rarus, rarior*: σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, *studiosus, ior, issimus*: πτωχὸς, πτωχέστερος & πτωχίστερος, *pauper, rior*: ῥᾴδιος, ῥᾳδιέστερος, *facilis, lior*: ὑπέρθυμος, ὑπερθυμέστατος, *animo elatus, issimus*: ὡραῖος, ὡραιέστατος, *pulcher, errimus*. [10] Et Atticè φιλαίτερος 10

βέλτερος.
κρείσσων.
6.7 κάῤῥων.
κακώτερος.
χέρηϊ, χέρηα,
8 χέρηες.
9 *Atticismus*:
ος, ιστερος, ιστατος
ὀλίγιστος.
Ionismus:
ος, εστερος, εστατος
ἀσμενέστατα.
ὀψίτερος.
πτωχίστερος

Atticismus: ος, αίτερος, αίταλος.

& φιλαίταλος. Nam Attici à positiuis in ος, sæpe formant
comparatiua in αίτερος, & superlatiua in αίταλος: vnde ἥσυ-
χος, ἡσυχαίτερος, *quietus, ior*: ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίταλος,
peculiaris, magis pecul, maximè peculiaris: ἴσος, ἰσαίτερος,
ἰσαίταλος, *æqualis, ior, issimus*: μέσος, μεσαίτερος, μεσαίταλος,
medius, magis medius, maximè medius: μοιχὸς, μοιχαίταλος,

μοιχοίταλος.

& μοιχοίταλος, *adulter, maximus adulter siue mœchus*: Sed
acutè notat Sylburg. Superlatiua ista nominis μοιχὸς
nusquam reperiri: ac μοιχοίταλος saltem cacophonyæ
nomine suspectum esse: μυχὸς, *secessus*: μυχαίταλος, &

μυχοίταλος. μύχαλος.

μυχοίταλος, atque μύχαλος, *penitiss*. πλησίος, πλησιαίτερος, &
Ionicè πλησιέστερος, *propinquus, ior*: πρώϊος, πρωϊαίτερος,
πρωϊαίταλος, *maturè veniens, maturior: rimus*: ὄψιος, ὀψιαί-

φίλιστος. μάσσων.

11 τερος, ὀψιαίταλος, *serus, ior, iss.* [11] Poëticè φίλιστος. [12] Et
12 poëticè μάσσων: quo vsus est & Xenophon. [13] Poëticè

πλέων, το πλέον, πλεῖν, πλεῖν.

13 πλέων: neutrum πλέον, *plus*; & Atticè πλεῖν, Ionicè πλεῦν,
14 πλεῦνος. [14] His adde βραχὺς, *breuis*, βραχύτερος, βραχυτα-
15 τος, vel βραχίων, βράχιστος, *ior, issimus*. [15] Sic βαθὺς, βάσσων:

σσων ab ύς.

βραδὺς, βράσσων, βραδίων, βράδιστος, & βραδύτερος, βραδύτα-
τος: γλυκὺς, γλύσσων, γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος, γλυ-
κύταλος: παχὺς, πάσσων, παχίων, πάχιστος, & παχύτερος, παχύ-

ἐλάσσων.

16 ταλος. [16] Ἐλάττων & ἥττων Attica sunt, communiter ἐλάσσων
& ἥσσων: atque vt βάσσων formatur à βαθὺς, & reliqua in
σσων, de quibus numero præcedente, ab υς, sic ἐλάσσων ab
ἐλαχὺς, *paruus, vilis*: quod etiam vt præcedentia formatur

ἐλάχιστος.

ex se ἐλαχύτερος, & ἐλαχίων, ἐλάχιστος: vnde ἐλάχιστα, *minime*.
hinc etiam aliud comparatiuum ἐλαχιστότερος, *infimior*.

Comparatiua & superlatiua à comparatiuis & superlatiuis.

nam apud poëtas non raró comparatiua & superlatiua
nunc à cóparatiuis, nunc à superlatiuis ducuntur: ἆσσον,
propiùs, ἀσσοτέρω *proximus*. ἀσσοτάτω, *proximè*: est autem
ἆσσον, comparatiuum pro ἔσσον, verso ε in α longum, à
positiuo ἐγγὺς, *prope* nam vt à βαθὺς est βαθύτερος βαθίων
βάσσων, sic ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος ἐγγίων ἔσσων, neutrum ἔσσον,
vnde ἆσσον. ἔσχατος, *extremus*, superlatiuum sine positiuo:
hinc ἐσχατώταλος, *omnium extremus*. κακὸς, *malus*, χερείων,
peior: hinc χερειότερος, *multò peior*: superlatiuum χείριστος,
pessimus: vnde χειριστότερος, *multò peior*. κυδρὸς, *clarus, glo-
riosus*, κύδιστος, *clarissimus*: hinc κυδίσταλος, *omnium clarissi-
mus*. ἀγαθὸς, *bonus*: λωΐων, *melior*: hinc λωΐτερον, *multò me-
lius*. πρὸ, πρότερος, *ante, anterior*, προτεραίτερος, *multò an-
terior, multò prior*. ῥᾴδιος, *facilis*, ῥᾴων, *facilior*: hinc ῥᾳό-
τερον, & Ionicè ῥηΐτερον, *facilius*, & ῥηΐτερος, *facilior*. dicunt
Iones etiam ῥηΐδιος, & poëtæ ῥηΐος, pro ῥᾴδιος, dissoluta
diphthongo, & verso α in η: hinc ῥηϊδίως pro ῥᾳδίως, *fa-
cilè*: & ῥήϊστος pro ῥᾷστος, *facillimus*: vnde ῥήϊστα pro ῥᾷστα,
facil-

facillimè. [*Præpostere syncopata comparatiua præponũtur. nam quæ in σσων desinunt, formantur è puris in ίων, eliso ι, & præcedentibus consonantibus in σσ versis: ut γλυκίων γλύσσων,* dulcior, *à γλυκὺς,* dulcis. *Eodemq; modo è positiuo μέγας* magnus, *factũ prius μεγίων, inde μέσσων, exinde μέζων (quod Iones vsurpant, Dorij μέσδων dicũt, cuius exemplum habes apud Plutarchum Lycurgo, p.95.) Atticè inserto ι, μείζων. Videtur itidem ex πολὺς factũ prius πολίων & πόλιστος, exinde metathesi & trope πλείων & πλεῖστος. Insuper cõparatiua cætera quæ cõmemorãtur p.255, v.27. κακίων, καλλίων, αἰχίων, ἐχθίων, κυδίων, μηκίων, sunt ab obsoletis positiuis in ὺς, quod satis arguunt cùm verba in ύνω, tum substantiua in ος; quæ inde promanarunt. ut enim à positiuo ταχὺς, præter comparatiuum ταχίων, est verbum ταχύνω, sic κακύνω, καλλύνω, αἰσχύνω, μηκύνω, ab exoletis adiectiuis κακὺς καλλὺς, αἰχὺς, μηκὺς, pro quib. inualuerunt κακὸς, καλὸς, αἰσχρὸς, μακρὸς, ad quæ supradicta comparatiua solent referri. rursum ut à ταχὺς est etiam substantiuũ τάχος sic à prædictis obsoletis sunt κάλλος, αἶσχος, ἔχθος, κῦδος μῆκος. Denique ut & de ῥάων aliquid dicam, videtur ex ῥάδιος primũ extitisse ῥαδίων, inde Ionica ecthlipsi τοῦ δ, ῥαΐων, cum superlatiuo ῥάϊστος: exinde synæresi Attica ῥάων & ῥᾷστος sicut λώων & λῷστος, ex λωίων & λωίστος, nisi fortè malis deducere à ῥᾶος, quod apud Etymologũ extat. Potest & præcedẽtibus duobus, ἀρείων & κρείττων, genuina restitui origo. ab ἄρης Mars, est ἀρίων, Attica epenthesi τοῦ ε (ut paulo ante in μείζων) ἀρείων, q.d. Martialior, fortior, præstantior: & superl. ἄριστος, Martialissimus, fortissimus, præstantissimus. Sic à κρατὺς validus, pollens, est κρατίων validior, κράτιστος validissimus. ex κρατίων autem κράσσων: unde primum metathesi κάρσων (ex quo per Atticam tropen, 118, 7. κάῤῥων, Doriis usitatissimum, ut in trimetro isto apud Plutarchum Lycurgo, ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες,* nos vero erimus multo pollentiores seu fortiores) *deinde Ionica antithesi κρέσσων (quo Democritus vtitur apud Stobæum) vnde Attica epenthesi κρείσσων, & trope κρείττων.*] [17] Sic ὁ βασιλεὺς, *rex*, βασιλεύτερος pro 17 βασιλικώτερος, id est, *qui maiori est regno præditus*; βασιλεύτατος, *inter reges primus, regno dignissimus.* θεὸς, *deus*, θεώτερος, *diuinior.* τὸ μῆκος, εος, *longitudo*, μήκιστος, *longissimus*; vnde μήκιστα, *longissimè.* sunt qui malint referre ad ὁ μηκὺς, έος, *prolixus*: alij ad μακρὸς, οῦ, *longus.* τὸ πῖος, πίεος, *pingue*, πιότατος, *pinguissimus.* τὸ ὕψος, εος, *altitudo*, ὑψίτερος, *altior*, ὕψιστος, *altissimus*: vel ab aduerbio ὕψι, *altè.* [18] Sunt qui malint βέλτερος & βέλτιστος ducere à 18

ANNOTATIO *de Comparatiuis in σσων.*

ῥαΐων *Ionica ecthlipsi* τοῦ δ *ῥαίων synæresi Attica* ῥάων *à* ῥάδιος.

ἀρείων *ab* ἄρης *Attic. epenth.* τοῦ ε.

βούλομαι, *volo, cupio*, vt ab *opto, optimus*. ſic à δέω, ſiue poëtico δεύω, *indigeo*, δεύτερος, *inferior, poſterior, ſecundus*: 19 δεύτατος, *infimus, poſtremus, ultimus*. [19] πέρα ante conſonantes, & πέραν ante vocales. Porrò περαιτέρω & περαίτατον aduerbia à nominibus περαίτερος & περαίτατος facta eſſe, haud inconuenienter dicere poterimus. Nam ſæpenumero aduerbia ducuntur à nominibus compara-

Aduerbia ducta à nominib. cõparatiuis & ſuperlatiuis.

tiuis & ſuperlatiuis: ac modò quidẽ ſimilia ſunt neutro vel ſingulari vel plurali: modò formantur à genitiuo plurali in ων abiecto ν, vel in ς mutato: vt πρῶτον, πρῶτα, vel cũ articulis τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα, & πρώτως, *primum*, à πρῶτος, *primus*. ſic ἀληθέστερον, ἀληθέστερα, ἀληθεστέρως, *veriùs*, ab ὁ ἡ ἀληθὴς, ἀληθέστερος, *verus, verior*: atq; ſine ς, ἐγγυτέρω, *propiùs*, ἐγγυτάτω, *proximè*, ab ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, *propè, propior, proximus*: ἐνδοτέρω, *interiùs*, ἐνδοτάτω, *intimè*, ab ἔνδον, ἐνδότερος, ἐνδότατος, *intus, interior, intimus ſeu penitiſſimus*: ἑκαστέρω, *longiùs, ulteriùs*, ἑκαστάτω, *longiſſimè*, ab ἑκὰς ſeu ἑκὰ, *de longè, procul à*: ἐξωτάτω, *extimè*, ab ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος, *extrà, exterior, extimus*: κατωτέρω, *inferiùs*, κατωτάτω, *infimè*, à κάτω, κατώτερος, κατώτατος, *infrà, inferior, infimus*: μακροτέρω & μακρότερον, *longiùs, ulteriùs*, à μακρὸς, *longus*, μακρότερος, *longior*, quod & μακρῶν & μάσσων, *longior*: ſed μάσσων ſignificat etiam *maior*, ac tum refertur ad μέγας. παροιτέρω & παροίτερον, *priùs, ulteriùs*, à πάρος, παροίτερος, παροίτατος, *antea, prior, primus*. ποῤῥωτέρω & ποῤῥώτερον, *longiùs*, ποῤῥωτάτω & ποῤῥώτατα, *longiſſimè*, à πόῤῥω, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, *longè, longior, longiſſimè ſitus*. προσωτέρω, *ulteriùs*, (vnde τὰ προσωτέρω, *ulteriora*) προσωτάτω & προσώτατα, *longiſſimè*, à πρόσω, προσώτερος, προσώτατος, *ultrà, ulterior, ultimus ſeu longiſſimè remotus*. ſic περαιτέρω & περαίτατα, à nominib. περαίτερος & περαίτατος, *ulterior & ultimus*: hæc verò fiunt à poſitiuo περαῖος, id eſt, *qui eſt ultrà, ulterior*. Attici enim à

Atticiſmus; αιος, αίτερος, αίτατος.

quibuſdam poſitiuis in αιος formant comparatiua in αίτερος, & ſuperlatiua in αίτατος, pro αιότερος & αιότατος, ſyncopato videlicet ο: vnde ſunt illa, γεραιὸς, γεραίτερος, γεραίτατος, *ſenex ſeu antiquus, ior, iſſimus*: παλαιὸς, *vetus, ſenex*, παλαίτερος, *antiquior* (hinc παλαίτερον, *iampridem, antea*) παλαίτατος, *antiquiſſimus*, παλαίτατοι, *qui ſunt ætate*
20 *prouectiſſima*: σχολαῖος, σχολαίτερος, *tardus, tardior*. [20] His, atque illis quæ præcedenti ſcholio enumerata ſunt, adde ἄφαρ, *ſtatim, continuò*, ἀφάρτερος, *celerior*: ὄπισθεν, *retrò, ponè*, ὀπίστερος, *poſterior, qui magis eſt à tergo*, ὀπίστατος, *poſtremus, ultimus*.

VErbalia proficiſcuntur à [1] perſonis per- 1
fecti paſſiui, ablato augmento.

[2] A prima perſona fiunt finita in μα & μος; 2
[3] πέπραγμαι, *egi, rem geſſi*: τὸ πρᾶγμα, *factum, ne-* 3
gotium, res. [4] ἔψαλμαι, *cantatus ſum*: ὁ ψαλμὸς, 4
cantus, pſalmus.

Formatio verbalium in μα μος.

A ſecunda, ις; [5] λέλεξαι, *dictus es*: ἡ λέξις, *dictio*: 5
& ια, ſed ferè cũ [6] α, &. δυς; [7] κέκρισαι, *iudicatus es*: 6.7
ἀκρισία, *indiſcretio, nullus delectus.* [8] τέταξαι, *ordina-* 8
tus es: εὐταξία, *bonus ordo.* [3] πέπραξαι, *egiſti, rem* 3
geſſiſti: δυσπραξία, *infelicitas in rebus gerendis.*

ις. ια.

[9] A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον: [10] πεποίηται, 9
factus eſt: ὁ ποιητὴς, *factor, poëta.* [11] ἤκουσαι, *auditus* 10 11
eſt: ὁ ἀκουστὸς, *auditus, vel audibilis.* [12] κεχάρακται, 12
ſignatus eſt: ὁ χαρακτὴρ, *ſignum.* [13] πέποται, *potus eſt*: 13
τὸ ποτήριον, *poculum.* [14] δεδίδακται, *doctus eſt*: τὸ 14
δίδακτρον, *pretium docendi.*

της. τος. τηρ. τηριον. τρον.

Ab hac perſona formãtur & illa in τέον, quæ
tanquã Gerundia ſunt; [15] γέγραπται, *ſcriptum eſt*: 15
γραπτέον, *ſcribendum eſt.* Quòd ſi tribus generibus varientur, veluti Gerundiua fuerint: ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, *ſcribendus, da, dum.*

τέον.

Annotatio.

[1] HAE Perſonæ (vt antea dictum eſt) deſinunt, pri- 1
ma quidem in μαι, ſecunda verò in σαι, ψαι, ξαι, & tertiæ in ται. Litera verò quæ in verbis has terminationes præcedit, in verbalibus non rarò mutatur in aliam, vel omnino deperditur: vt φαίνω, appareo, πέφασμαι, φάσμα, *viſio*, non φάμμα: idem accidit pleriſque aliis factis à verbis in αίνω, vel à polyſyllabis in ύω: ξηραίνω, *ſicco*, ἐξήρανσαι, vnde ἡ ξήρανσις & ξηρασία, *ſiccitas*, pro ξηρανσία: ſic à θερμαίνω, *calefacio*, θέρμανσις & θερμασία, *calor*: ἰσχναίνω, *attenuo*: ἴσχνανσις & ἰσχνασία, *attenuatio*: ὑγραίνω, *humecto*, ὕγρανσις & ὑγρασία, *humectatio, humiditas*: φλεγμαίνω, *inflammor, aſtuo*, φλέγμανσις & φλεγμασία; *inflammatio*.

Annotatio.

αίνω, αμμαι: ασμα, pro αμμα. αίνω, ανσαι, ασια pro ανσία.

[2] Atque finita in μων; μνάομαι, *reminiſcor*: μέμνημαι, *me-* 2
mini; vnde ὁ ἡ μνήμων, ονος, *memor*. hinc etiam ducitur μνήμη, *memoria*: ſic γνώμη, *ſententia*: ab ἔγνωσμαι, 219, 44. abiecto σ. [3] A themate πράττομαι vel πράττω, μ. ξω, *ago*, 3. 4
rem gero. [4] Vide 188, 25. [5] Vide 187, 3?. [6] α in compo- 5. 6

μων. μη.

πέπραγμαι.

Quid ſignificent in compoſitione α, εὖ & δυς.

ſitione varia ſignificat: tamẽ ferè ſemper priuandi vim habet, vt hoc loco. εὖ in cõpoſitis ſignificat facilè, procliuè, pronum, bonũ, ſcitè, appoſitè: eius contrarium eſt δυς, quod ſignificat in compoſitione difficultatem, im-
7 poſſibilitatem, malum & pernicioſum. [7] Vide 189,20.

τέταξαι. *τωρ.*

8. 9 [8] A themate τάττω, μ. ξω, *ordino, diſpono.* [9] Atque τῷ κτάομαι, *poſſideo*: κέκτημαι; vnde ὁ κτήτωρ, ορος, *poſſeſſor.* & τῷ φλογίζω, *exuro*, πεφλόγισται, φλογίστρα, *foſſa in qua mactabãtur ſues, eorumq; ſetæ flammis abſumebantur*: vocabatur etiã εὖστρα; quod & ipſum verbale eſt, ab εὗσται, verbi εὕω idem quod φλογίζω. Hinc quoque formantur quædam poëtica in τύς: κιθαρίζω, *cithara ludo*, κεκιθάρισται, ἡ κιθαριστὺς, ύος, *ars cithara ludendi*: vnde & ὁ κιθαριστὴς, οῦ, *citharista, citharœdus*: à quo rurſus, ἡ κιθαριστρὶς, ίδος, *citharistria.* nam à verbalibus non raro ducuntur alia nomina: vt à πρᾶγμα, ὁ πραγματεὺς, έως, *negotiator*: πραγματικὸς, *ad res gerendas pertinens*: πραγμάτιον, *negotiolum*: πραγματώδης, εος, *difficilis, intricatus.* à σώζω, *ſeruo*, σέσωσται: hinc abiecto σ, ὁ σωτὴρ, ῆρος, *ſeruator*: vnde ἡ σώτειρα, *ſeruatrix*: & ὁ σωτήριος, *ſalutaris*: vnde rurſus ἡ σωτηρία, ας, *ſalus*, & σωτηριώδης, *ſaluber*, atq; σωτηρικὸν, *pretium quod* pro
10 *funeris elatione datur.* [10] Vide 204;16. [11] Vide 189,34.

κεχάρακται. *πέποται.*

11 [12] A χαράττω, μ. ξω, *ſculpo, ſigno, imprimo.* [13] πέποται
12 non eſt in vſu, ac regulariter dicendum eſt πέπωται per
13 ω μέγα, à πίνω, *bibo*, futur. πώσω, præteritum πέπωκα, tanquam à πόω, μ. ώσω, vt dicetur in Inueſtigatione thematis, in verbo πίνω: tamen ποτήριον ſcribitur per ο μικρόν. nam, vt ſuperiùs diximus, litera quæ præcedit terminationes μαι, σαι, ται, interdum mutatur in aliam in verbalibus, præcipuè verò à verbis in έω, άω, όω diſſyllabis: ſed in huiuſmodi (vt poſtea dicetur) ſi penultima verbalis ſit lõga, ducetur tanquã à verbo circumflexo: ſi ſit breuis, tanquam à verbo in μι. Vide Inueſti-

Annotatio. *γέγραπται.*

14 gationem thematis in verbo ἔχω. [14] Vide Inueſtiga-
15 tionem thematis in verbo διδάσκω. [15] A γράφω, *ſcribo.*

Appendix.

Verbalia in ος & η ducta à præterito med. *βόλος & βολὴ à βάλλω.*

Deducuntur præterea infinita penè verbalia à perfecto medio, ablato quoque augmento, & verſo α in ος aut in η: vt à λέγω, *dico*, perfectum medium λέλογα, vnde ὁ λόγος, *ſermo*: ſic ab ἐπιστέλλω, *mitto*, perfectum medium ἐπέστολα, vnde ἡ ἐπιστολὴ, *epiſtola.* Porrò quæ fiunt à βάλλω, *iacio*, & compoſitis, penultimam per ο efferunt; ὁ βόλος & ἡ βολὴ, *iactus.*

εία ab εύω.

Fiunt quoque plurima verbalia à verbis in εύω, migrante εύω in εία: βασιλεύω, *regno*, ἡ βασιλεία, *regnum*: δουλεύω, *ſeruio*, δουλεία, *ſeruitus.*

Appen

Appendix de quatuor residuis nominum deriuatorum formis: nempe Patronymicorum, Possessiuorum, Diminutiuorum & Demonstratiuorum.

CVM è septem nominum deriuatorum formis, tres tantùm CLENARDVS attigerit; nempe nomina comparatiua, superlatiua, & verbalia, videtur hic locus exigere, vt de aliis quoque aliquid dicamus: ac primùm quidē de Patronymicis, deinde verò de Possessiuis, Diminutiuis ac Denominatiuis. Patronymicū igitur nomē ēst, quod deducitur à patris nomine, & filium significat; vt à Κρόνος, Κρονίδης, *Saturnus, Saturnides* vel *Saturnius*, id est, Suturni filius. Interdum etiam, sed rarò ab aui nomine formatur, præcipuè si à Ioue originem traxerit; vt Αἰακὸς, Αἰακίδης, *Æacus, Æacides*, id est, Æaci nepos. Aliquando etiam, sed rariùs, à matris nomine; vt ἡ Λητὼ, τῆς Λητόος, ὁ Λητοίδης, *Latona, Latonides*, nempe Apollo Latonæ filius. Ducuntur verò patronymica masculina à tribus declinationibus: à prima quidem, verso ας vel ης in άδης; Αἰνείας, Αἰνειάδης, *Æneas, Æneades*: Ἱππότης, Ἱπποτάδης, *Hippotes, Hippotades*. à tertia verò, verso ος in ίδης: Πρίαμος, Πριαμίδης, *Priamus, Priamides*: vel etiam in άδης, quum scilicet terminationem ος præcedit ι, Ἥλιος, Ἡλιάδης, *Sol, Solis filius*. à quinta autem, mutando ος genitiui in ίδης; ὁ Πηλεὺς, τοῦ Πηλέος, ὁ Πηλεΐδης, & crasi Πηλείδης. quum enim terminationem ίδης, præcedit ε vel ο, vocales εϊ & οι coalescunt in diphthongos ει, οι. Cæterùm in Πηλεὺς, & reliquis in εὺς, genitiuus Ionicus est ῆος, à quo itidem formatur patronymicum, τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηληΐδης, & epenthesi τοῦ α poëtis in patronymicis familiari, ὁ Πηληιάδης, τοῦ Πηληϊάδου, & Ionicè Πηληϊάδεω, apud Homerum primo versu Iliados. Vtuntur etiam interdum poëtæ in patronymicis syncope, epenthesi contraria: vt ὁ Ηετίων, τοῦ Ηετίωνος, ὁ Ηετιωνίδης, & syncope, Ηετίδης, *Eetides, Eetionis filius*. Iones autem patronyinica in ίδης, formant in ίων: Κρονίδης, Κρονίων: Πηλείδης, Πηλείων. sic ab Ιαπετὸς, Ιαπετίδης: Ionicè ὁ Ιαπετίων, τοῦ Ιαπετίωνος, systole Ιαπετίονος: à quo genitiuo aliud rursus patronymicum formatur, ὁ Ιαπετιονίδης, *Iapeti filius*, nempe Prometheus, apud Hesiodū.

Patronymicum quid, & vnde ducatur:
A patre:
Ab auo:
A matre:
Patronymicorū masculinorum formatio.
Annotatio.
Ab εὺς, ῆος, fit ηΐδης & ηιάδης.
Epēthesis τοῦ α.
Syncope.
Ionismus: ίων pro ίδης.
Ιαπετιονίδης.

Patronymica fœminina formantur eodem modo à primitiuis: sed quum masculina desinunt in άδης aut ίδης, fœminina reiecto δη, desinūt in ὰς, aut ὶς: vt ὁ Ἥλιος, ὁ Ἡλιάδης, ἡ Ἡλιάς: ὁ Κάδμος, *Cadmus*, ὁ Καδμίδης, ἡ Καδμίς:

Patronymicorū fœmininorum formatio.
ὰς : ὶς.

& poëticè inserto η, (vt sæpe aliàs fit) ἡ Καδμηΐς. Pauca etiam fœminina inueniuntur finita in ίνη : vt ὁ Ἄδρασος, ἡ Ἀδρασίνη, *Adrastus*, *Adrasti filia*: at præcedente altero ι, desinunt in ώνη : ὁ Ηετίων, ἡ Ηετιώνη, *Eetion*, *Eetione*, *Eetionis filia*. Porrò ab ὁ Ικάριος fit Ικαριώνη, *Penelope Icarij filia*. Et hactenus de patronymicis.

ίνη : ώνη.

Ικαριώνη.

Possessiuorum terminationes : κὸς, ειος, ινος, ιος ; ώδης, εἰς.

POSSESSIVA Verò quæ tam à propriis quàm appellatiuis deriuantur, desinunt in κὸς, ειος, ινος, ιος: ἀνθρωπικὸς, ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, *humanus*, ab ἄνθρωπος, *homo* : ἡ θάλασσα, *mare*, ὁ θαλάσσιος, *marinus*. His addunt in ώδης & εἰς exeuntia ; quæ interdum materiam, interdum similitudinem, interdum plenitudinem significant : vt ὁ λίθος, *lapis*, ὁ καὶ ἡ λιθώδης, εος, *lapidosus* : ἡ χάρις, *gratia*, ὁ χαρίεις, εντος, *gratiosus* : ἡ ἄμαθος, *arena*, ὁ καὶ ἡ ἀμαθώδης, εος, & ὁ ἀμαθόεις, εντος, *arenosus*. Et hæc de possessiuis.

Diminutiua: masc. ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς. Fœm. ων, ις, σκη. Neutra ιον. Notio.

† DIMINVTIVA Etiam & à propriis & ab appellatiuis ducuntur : ac masculina quidem sex formas habent, ων, αξ, ᾶς, σκος, λος, ῦς : fœminina tres, ων, ις, σκη: neutra verò vnicam, ιον. Exempla masculinorũ, Βακχυλίδης, Βάκχων, *Bacchylides*, *Bacchulus* : μωρὸς, μωρίων, *stultus*, *morio*: (hîc notandum, duas syllabas excedentia, habere semper ι ante ων) Ρόδιος, Ρόδαξ, *Rhodius*, *Rhodiolus*: Ζηνόδωρος, Ζηνᾶς, *Zenodorus*, *Zenodorulus* : ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος, *homo*, *homunculus*: ναύτης, ναυτίλος, *nauta*, *nautulus* : Διονύσιος, Διονῦς, *Bacchus*, *Bacchulus* : siue *Dionysius*, *Dionysiunculus*. Exempla fœmininorum ; Υψιπύλη, Υψὼν, *Hypsipyla*. *Hypsipylula* : κρήνη, *fons*, ἡ κρηνὶς, ίδος, *fonticulus* : vnde Κρηνίδες & Κρηνιάδες, *deæ fontium* : ὁ καὶ ἡ παῖς, *puer vel puella*: ἡ παιδίσκη, *puellula*. Neutrorum, τὸ εἶδος, εἰδύλλιον, *forma*, *formula* : vel *cantio*, *canticula* : siue *Oda*, *Odula*. Hinc Pindarus suas Odas, Εἴδη appellauit, & Theocritus suas Eclogas Εἰδύλλια, quasi Odulas vel paruas poëmatis formas. Et diminutiua quidẽ sic habẽt.

Pindari Εἴδη: Theocriti Εἰδύλλια.

Denominatiuorum deductio.

Mascul. in ων. Fœminina in της, ία, ωύνη. Neutra in ιον.

DENOMINATIVORVM Autem, quæ ab aliis nominibus proficiscuntur, variæ sunt species : ac possumus ferè ab vnoquoque adiectiuorum genitiuo deducere masculina in ων; fœminina in της, ία, σύνη ; & neutra in ιον : vt à φίλος, *amicus*, ὁ Φίλων, *Philo* : ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, *amicitia* : τὸ φίλιον, *amicum*. ab ὁ σώφρων, τοῦ σώφρονος, id est *temperans*, fit σωφροσύνη, *temperantia*, non autem σωφρονοσύνη. nam in huiusmodi syncopatur νο. Formantur quoque fœminina in ία à datiuis pluralibus participiorum vel nominum quintæ declinationis finitis in ουσι ; vt ab εἰμὶ, *sum*, participium ὤν, ὄντος,

exi

existens, datiuus pluralis οὖσι, vnde οὐσία, *essentia*: sic ab ὁ γέρων, οντος, *senex*, datiuus pluralis γέρουσι, vnde ἡ γερουσία, *senatus*, *senum conuentus*. Fiunt præterea ab adiectiuis in ος alia adiectiua in έσιος & ιμος: vt ab ἄπειρος fit ἀπειρέσιος, *infinitus*: (pro quo Homerus dixit ἀπερείσιος, longam corripiens & breuem producens) à φαιδρὸς fit φαίδριμος, & abiecto ρ φαίδιμος, *clarus*, *purus*, *fulgidus*. Fiunt quoque ab adiectiuis primæ declinationis contractorum substantiua in εια; vt ab ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, *verus*, *a*, fit ἡ ἀλήθεια, *veritas*. Et rursus à substantiuis fiunt adiectiua in αῖος, αλέος, & ιος: vt ab ὁ δρόμος. *cursus*, ὁ καὶ ἡ δρομαῖος, *celer*, *velox*, *cursu valẽs*: à τὸ ἄλγος, *dolor*, *tristitia*, fit ἀργαλέος pro ἀλγαλέος, λ in ρ Atticè mutato, *molestus*, *tristificus*: ab ἡ ἐπιοῦσα, ης, *proximè sequens dies*, fit ὁ καὶ ἡ ἐπιούσιος, *crastinus*, *quotidianus*: sic ab ὁ αἰών, αἰῶνος, *æuum*, *æternitas*, fit ὁ καὶ ἡ αἰώνιος, *æternus*, *perpetuus*. atque nõ pauca primæ in της, quæ velut adiectiua sunt; vt à δῆμος, *populus*, ὁ δημότης, ου, *plebeius*, *popularis*: ab οἶκος, *domus*, ὁ οἰκέτης, ου, *domesticus*.

Notio.
έσιος, ιμος.
ἀπερείσιος.
φαίδιμος.
εια.
αῖος.
αλέος.
ιος.
ἀργαλέος.
της.

IN DECLINATIONES SIMPLICES.

Primæ declinationis nomina in ας quędam 1 recepto more genitiuũ faciunt in α; Θωμᾶς Θωμᾶ, *Thomas*: sic Ἀννίβας, *Annibal*: Πυθαγόρας, *Pythagoras*: Ἀρχύτας, *Archytas*: πατραλοίας, *parricida*: & item alia consimiliter.

1 *Annotationes in primam declinationẽ simplicium.*

2 Vocatiuus nominũ in της, exit in α breue: τοξότης: *sagittarius*: ἱππηλάτης, *equitator*: προφήτης, *propheta*: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. sic gentilia, Σκύθης, ὦ Σκύθα, *Scytha*: & poëtica in πης, κυνώπης, *impudens*, ὦ κυνῶπα: & composita ex verbis μετρῶ, *metior*: πωλῶ, *vendo*: τρίβω, *tero*: γεωμέτρης, *geometra*: βιβλιοπώλης, *bibliopola*: παιδοτρίβης, *pædotriba*: ὦ γεωμέτρα, &c.

2 *Vocatiuus α, à nominatiuo ης.*

Secundæ declinationis nomina Ἀθηνᾶ, *Pallas*: Ναυσικᾶ, *Nausicaa*: & μνᾶ, *mina*, seruant α in genitiuo & datiuo, Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾷ, &c. fiunt enim per crasim à desinentibus in α purum, Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.

In secundam.

In tertiam. Tertiæ declinationis neutra in ον, abiiciunt ν more Attico, ἄλλο, *aliud* : τηλικοῦτο, *tantum, tam grande natu*: τοιοῦτο, *tale*: τοσοῦτο, *tantum*. ſic pronomina τοῦτο, *hoc*: ἐκεῖνο, *illud*: αὐτό, *ipſum*. interdum tamen habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

In quartam. Quartæ declinationis nomina deducta ex ος
3 tertiæ, mutant α penultimam [3] longam in ε; ναὸς, νεὼς, *templum* : λαὸς, λεὼς, *populus*.
4 [4] Quinque etiã accuſatiuum faciunt ſine ν, Ἄθως, Ἄθω, *Athos ſiue Athon*, *mons Græciæ* : ἕως, ἕω, *aurora* : Κέως, Κέω, *Ceos ſiue Cea inſula*: Κῶς, Κῶ, *Cos inſula* : λαγὼς, λαγὼ, *lepus*. Vnum quoque in ως neutrum eſt, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, *debitum*.

In quatuor declinationes ſimplices.
5 [5] Datiuus ſingularis declinationum ſimplicium, ſemper eſt diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

In quintam.
6 [6] Quintæ declinationis nomina, ὁ πάτηρ, *pater*, τοῦ πατέρος & πατρὸς, τὸν πατέρα tantùm : ἡ μήτηρ, *mater*, τῆς μητέρος & μητρὸς: τὴν μήτερα tantùm: ad differentiam nominum ἡ πάτρα, *patria* : ἡ μήτρα, *matrix*.

Compoſita quędam polyſyllaba in ων, faciũt
7 vocatiuum per ον [7] accentu retracto in antepenultimam; ὁ Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλον, *Apollo*.

Monoſyllaba circumflexa in ῆς, genitiuum formant ablato ς; ὁ Δρῆς, τοῦ Δρῆ, *Dres* : ὁ Τρῆς, τοῦ
8 Τρῆ, *Tres* : ſic Ποδῆς, [8] Ποδῆ, *Podes*, *ſolea*.

Idem faciunt diminutiua circumflexa in ῦς: ὁ Καμῦς, τοῦ Καμῦ, τῷ Καμῦ, τὸν Καμῦν, *Camylus*: ὁ Διονῦς, *Bacchulus* : ὁ Κλαυσῦς, *Clauſylus*.

Nomen ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν, *Ieſus*.

Quæ nomina Doricam declinationem receperint.
1 [1] Hæc Sunt Dorica; ſed eorum declinatio citra communi vſu. Porrò huiuſmodi nomina, magna ex parte ſunt propria, ea[illegible] innumera. nam huic regulæ ſubiiciuntur [illegible] Γρᾶς, *Græcus*: Θᾶς, *Thas*: ſic πᾶς, πᾶ, *pater* : diminutiuum ex πατ[illegible] & polyſyllaba, quæ ante ας habent aliquã cõſonantem; [illegible]

Θωμᾶς,ᾶ,*Thomas* : Κηφᾶς,ᾶ,*Cephas* : Κοσμᾶς,ᾶ,*Cosmas*: Λουκᾶς,ᾶ,*Lucas*:Μηνᾶς,ᾶ,*Menas* : Χρυσολωρᾶς,ᾶ,*Chrysoloras* : πάππας,α, *pater*. Ἄβας,α, gentile nomen. [*Apud Lascarim quoque sic inuenies*, ὁ Ἄβας, τοῦ Ἄβα, ἐθνικόν· ὁ Ἄβας δὲ, τοῦ Ἄβαντος, κύριον. *At Herodianus apud Stephanum in* Ἄβαι, Ἄβας, *inquit, quum gentem significat, perittosyllabως flectitur semper: at quum est proprium, & isosyllabως & perittosyllabως. atque ita ipse Stephanus Abas* (τὰς Ἄβας) *opidum Phocicum nomen traxisse scribit* ἀπὸ ἥρωος Ἄβα, *ab Aba heroë : & paulo infra, Eubœam dictam esse* Ἀβαντίδα, ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, *ab Abante Argiuo, Neptuni & Arethusæ filio. Homerus quoque, Strabo, & alij, quum de ista gente loquuntur,* Ἄβαντας *dicunt imparisyllabè, non* Ἄβας.] Præterea tam propria quàm appellatiua finita in ας purum, modò deriuentur aut à verbis circũflexis, aut à nominibus fœmininis; vt πατραλόιας, *parricida*, ab ἀλοιάω, *percutio* : Παυσανίας, *Pausanias*, ab ἡ ἀνία, *tristitia*. Dorica quoque sunt ὁ Αλεύας, τοῦ Αλεύα, *Aleuas* : ὁ λάας, τοῦ λάα & λάου, *lapis*.

ANNOTATIO de Ἄβας.

[2] Huiusmodi vocatiuus à poëtis pro nominatiuo vsurpatur: cui & præponitur nominatiui articulus ὁ. Latinique ex his vocatiuis suos nominatiuos fecerunt, *Scytha*, *propheta*, *geometra*, *bibliopola*, *pædotriba*, &c. Hæc quoque vocatiuum per α faciunt; ὁ λάγνης, *lascivus* : ὁ Πυραίχμης, *Pyrachmes* : ὦ λάγνα, Πυραίχμα. Contrà sequentia in της, per η, non per α faciunt; ὁ Αἰήτης, *Æeta*: Αἰναρέτης, *Ænareta*: Καλλιπέτης, *Callipeta*: Φιλοθερσίτης, *Philothersites*: ὦ Αἰήτη, Αἰναρέτη, &c. 2

Vocatiuus pro nominatiuo. Annotatio.

Vocatiuus α, à nominatiuo ης.

[3] Non abs re dicit *longam*. Si enim penultima tertiæ α sit breuis, non mutatur in quarta; vt ex Οἰνόμαος, *Oenomaus*, non dicitur Οἰνόμεως, sed Οἰνόμαως. Illud quoque notandum, CLENARDI regulam habere tantummodo locum in nominibus finitis in αος. nam ex κάλος non dicimus κέλως, sed κάλως, *funis*, *rudens*. 3

Notio. Annotatio.

[4] Hoc fit imitatione Atticorum antiquorum, qui ν in omnibus huius declinationis accusatiuis reiiciebant. Inuenitur tamen & τὸν λαγών. 4

Atticismus.

[5] Hinc excipiuntur ea quæ ablato ς formant genitiuum; de quibus in fine huius capitis verba facit CLEDARDVS. Præterea Æoles datiuis in ῳ non subscribunt iota. Dores verò sæpe huiusmodi iota subscriptum negligunt, 119,42. In quinta quoque declinatione non subscribitur ι. Quare vel legendum *parisyllabicarum*, vbi habetur *simplicium*: vel supplendũ, Si desinat in vnam harum trium vocum: quasi diceret, Datiuus singularis declinationum simplicium, communiter nunquam est α, η, ω, per nudas vocales; sed semper 5

Exceptio.

Æolismus.

Dorismus.

est

6 eſt diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ. [6] Vide 140, 27. & 42. In horum etiam duali & plurali, ſyncope locum non habet; *οἱ πατέρες*, non *πάτρες*. Idem omnino iudicium de *γαστὴρ, τοῦ γαστέρος, γαστρος, τὴν γαστέρα* tantùm. ſic

Exceptio.

7 in duali & plurali. [7] Non retrahunt tamen ἡ Λακεδαίμων, *Lacedæmon*: ὁ Παλαίμων, *Palæmon deus maris*; quamuis habeant vocatiuum per ον. ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον: neque etiam compoſita à *φρὴν*, id eſt, *mens*, vt ὁ δαΐφρων, ὦ δαΐφρον, *prudens*, *bellicoſus*: neque etiam Æoles vnquam retrahunt, quamuis omnium finitorum in ων vocatiuos per ον efferant.

Æoliſmus.

ANNOTATIO.

8 [8] Ποδῆς ex Ποδέας eſſe contractum tradit Gaza, forſan vt Ερμῆς. apud Priſcianũ verò paroxytonως extat Πόδης, & pariſyllabè flexum & impariſyllabè. Quum enim dixiſſet, apud Græcos pariter & Latinos multa inueniri quæ ancipitem habeant declinationem, ſubiungit, Vnde Virgilius duplicem accuſatiuum Grecum protulit in quinto Æneidos, Dareta & Daren, illos ſequutus qui Πόδητα & Πόδην μύκητα & μύκην protulerunt. Hæc Priſc. lib.6. cap. 1. Sed forſan dicitur & Ποδῆς vt Θαλῆς, & Πόδης vt Θάλης: de quo vide infra quæ notauimus in compoſitis ab ἔτος pag. 276.

IN CONTRACTIONES.

Annotationes in nomina contracta.

εα in ῆ vel ᾶ.

PRimæ declinationis contractorum accuſatiuus εα, & per craſim η. ſed quorum nominatiuus deſinit in ης purum, etiam contrahuntur in α; εὐφυὴς, εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ, *ingenioſus*: ὑγιὴς, ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ, *ſanus*.

Nomina ὁλοπαθῆ, quæ per omnes caſus cõtrahuntur, finita in ος.

Contrahuntur etiam nomina in ος in omnibus caſibus:

Sing. ὁ νόος νοῦς, *mens*, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ:

D. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν:

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ὁ ῥόος, *fluxus*: πλόος, *nauigatio*: & adiectiua ἁπλόος, *ſimplex*: διπλόος, *duplex*: quorum fœminina & neutra ſimiliter vbique contrahuntur.

1 Fœm. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, [1] τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν: & ita deinceps.

Neut. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in maſculino: τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra verò in εον, sic inflectuntur per crasim: εον.

S. τὸ καὶ ὦ ὄστεον ὀστοῦν, *os ossis*, τοῦ ὀστέου ὀστοῦ, τῷ ὀστέῳ ὀστῷ : D. τὼ ὀστέω ὀστώ, acuto accētu: τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν: P. τὰ ὀστέα ὀστᾶ: Gen. & datiuus vt in masculino.

Sic χρυσοῦς, *aureus*; ἀργυροῦς, *argenteus*: χαλκοῦς, *æreus*; à finitis in εος, χρύσεος, ἀργύρεος, χάλκεος, pro χρύσους, ἀργύρους, χάλκους. irregulariter enim accentus locum suum nō seruat. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ, χαλκῆ; Neut. χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν. εος.

Neutra in υ, τὸ ἄστυ, ἄστεος, *vrbs*: τὸ πῶϋ, πώεος, *grex*, licet flectantur per εος, [2] nusquam tamen contrahuntur.

Nomina ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucis casibus contrahuntur, finita in υ, εος.

Acuta in ύς, τοῦ έος, crasim patiuntur in datiuo singulari; nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ ἡδύς, *suauis*: τοῦ ἡδέος, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ : οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς ἡδέας ἡδεῖς. ύς, έος.

Sed υς υος, cōtrahitur in nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali: ὁ βότρυς, *racemus*, τοῦ βότρυος, οἱ & ὦ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, semper facta crasi in υ. Sic στάχυς, *spica*: νέκυς, *mortuus*. υς, υος.

Imparisyllaba in ους, similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralis: ὁ βοῦς, *bos*, τοῦ βοός, οἱ & ὦ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς. accusatiuus quoque singularis reperitur τὸν βοῦν, vt νοῦν ab ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ, τὸν νοῦν, *mens*. ους, οος.

Comparatiua in ων, cōtrahuntur in accusatiuo singulari cōmunis generis; tribus casibus pluralibus in omni genere, nominatiuo, accusatiuo, & vocatiuo : priùs autem eliditur ν, ac deinde fit crasis ex ο & sequente vocali : ὁ καὶ ἡ μείζων, *maior*: τοῦ καὶ τῆς μείζονος, τὸν καὶ τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: οἱ αἱ & ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους: τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους, (nō μείζως, vt τοὺς βόας, βοῦς, non [3] βῶς: quòd accusatiuus pluralis quintæ declinationis semper contrahatur vt nominatiuus:) τὰ & ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

Comparatiua in ων.

ονα, οα, ω.

ονας, οας } ους
ονες, οες }

[3] Notio.

Sunt

Sunt & aliæ terminationes in quinta de-
clinatione per crasim factæ; ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος, (όεις, οῦς.)
4 ex πλακόεις, πλακόεντος, *placenta*. sic [4] ὁ Σιμοῦς, Si-
mois fluuius: ἡ Ὀποῦς, *Opus, ciuitas in Locris*: ἡ Ἀμα-
5 θοῦς, *Amathus, ciuitas Cypri*. Et [5] ὁ τιμῆς, τιμῆντος, (ήεις ῆς.)
ex τιμήεις, τιμήεντος, *honoratus*. Et in ῆρ circum- (έαρ ῆρ.)
6 flexa facta ex έαρ: τὸ κῆρ, κῆρος, *cor*: τὸ στῆρ, [6] στῆρος,
7 *adeps, sebum, fermentum*. [7] à κέαρ κέαρος, στέαρ
στέαρος. Et παῖς, παιδός, à πάϊς πάϊδος, *puer*. (άϊς αῖς.)

ANNOTATIO. 1 [1] όη in ῆ contrahi etiam in verbis, Chrysoloras & Moschopulus tradiderunt, vt supra in 209,1. annotaui. Sunt tamen qui fœminina ista, ἁπλῆ, διπλῆ, τριπλῆ & consimilia, negent è fœmininis puris contracta, sed tantum è masculinis contractis deflexa, iuxta eas motionis regulas quas habes 250, 30. quemadmodũ enim καλός καλὴ καλὸν, eodem accentu: sic moueri etiã ἁπλοῦς ἁπλῆ ἁπλοῦν, χρυσοῦς χρυσῆ χρυσοῦν. rursum vt αἰσχρὸς αἰσχρὰ αἰσχρὸν, sic etiam ἀργυροῦς ἀργυρᾶ ἀργυροῦν, πορφυροῦς πορφυρᾶ πορφυροῦν. si enim legitima in fœmininis, præsertim posteriorib. fiat crasis, ex έα vniusmodi semper orituram contractionem, siue ρ præcedat, siue alia consonans; non modò in ῆ, modò in ᾶ. Idem sentiunt de nominibus à νόος, πλόος & ῥόος per compositionem factis, & in genere de omnibus in όος, siue substantiuis siue adiectiuis, siue simpliciter siue per compositionem deriuatis, vel à nominibus vel à verbis. nam eorum obliquos, vt εὔνου apud Herodianum, εὔνοις apud Xenophontem, & similes, non esse contractos è puris εὐνόου & εὐνόοις, sed simpliciter ex contracto nominatiuo εὔνους, declinatos. idque satis esse manifestum ex accentu qui eandem in omnib. illorum casibus sedem retineat: quum in contractione dicendum sit εὐνοῦ & εὐνοῖς, ex εὐνόου & εὐνόοις, acuta scilicet & graui in circumflexam coalescentibus. Isto certè modo in imparisyllaba quoque flexione obliqui isti ἦρος κῆρος & similes, sunt quidem ex contractis nominatiuis orti: contractionem tamen nullam habent, sed simplicem ex contracto nominatiuo deductionem. alioqui vt ex ἔαρ & κέαρ per contractionem fiunt ἦρ *ver*, & κῆρ *cor*, sic ex ἔαρος & κέαρος existerent ἦρος & κῆρος. Ac fortasse idem sentiendum de Barytonis istis genitiuis pluralibus primæ contractorum τριήρων, εὐήθων, συνήθων ἀσυνήθων, & sim-

ſimilibus, à nominatiuis itidem Barytonis *τριήρης triremis*, *εὐήθης ſimplex*, *συνήθης conſuetus*, *ἀσυνήθης inſuetus*. ſi enim craſis hîc eſſet, è paroxytonis genitiuis in έων naſcerentur circumflexi in ῶν: vel ſaltem pro craſi facta eſſet ſyncope. [2] Præterquam in datiuo ſingulari, τῷ ἄστεϊ ἄστει, τῷ πώεϊ πώει. 2
[3] Inuenitur quidem τοὺς βῶς apud poëtas: & in accuſatiuo ſingulari τὸν βῶν, & in datiuo plurali τοῖς βωσί: ſed Doricè. 3
[4] Idem faciunt reliqua finita in όις, 143, 35. 4
[5] Huiuſmodi craſis habet locum in adiectiuis finitis in ήις, 143, 39. 5
[6] Laſcaris quoque agnoſcit στῆρ στηρὸς per craſin ex στέαρ στέαρος, vt κῆρ κηρὸς ex κέαρ κέαρος. paulo ante tamẽ docuerat, στέαρ genitiuum facere στέατος, vt φρέαρ φρέατος, δέλεαρ δελέατος, velut à nominatiuo in ας. eamque nominis στέαρ flexionem, per ατος ſcilicet, poſt Homerum & Hippocratẽ ſecuti ſunt Ariſtoteles, Theophraſtus, Dioſcorides, Galenus. videndum igitur ne pro στηρὸς dicendum ſit potius στητός. vt enim apud Galenum & Aëtium inuenimus contractum στῆρ pro στέαρ, adeps: ſic apud Hippocratem στητῶδες pro στεατῶδες, *adipoſum*, teſte ipſo etiã Galeno in lexico Hippocrateo. φρητὸς certè pro φρέατος dicitur à φρέαρ *puteus*, teſte Etymologo: & δέλητι pro δελέατι à δέλεαρ *eſca*, apud Heſychium legitur: indeque δελήπιον pro δελεάπιον, teſte eodem Etymologo. Quod vero attinet ad accentum, Laſcaris in loco paulo ante citato properiſpωmenωs habet ἦρος ex ἔαρος, at oxytonωs κηρὸς & στηρὸς ex κέαρος & στέαρος. rectè vtrumque. ſed illud per craſin, ε acuto & α graui coëuntibus in η circumflexum: hæc vero à contracto nominatiuo ſimpliciter flexa, perinde vt à θὴρ *fera*, genitiuus eſt θηρός. De priore genere ſic tradit Etymologus, τὰ ἀπὸ τρισυλλάβου γενικῆς συναίρεσιν πάσχοντα βαρύνονται· κέαρος, κῆρος· ἔαρος, ἦρος. De poſteriore vero ſic, ἐπὶ τούτου ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐγένετο ἡ κρᾶσις, κἀκεῖθεν ἡ κλίσις. In poſteriori igitur genere, quemadmodum præcedenti quoque ſcholio attigi, rectius tantum craſin habet, atque inde reliqui deſcendunt caſus, non iuxta contractionis, ſed iuxta ſimplicis flexionis regulas. Quid igitur de φρητὸς & δέλητος dicemus? neutram enim illa ſequuntur rationem. Dicemus flexa eſſe è contractis quidem, ſed inuſitatis tamen nominatiuis, φρῆς & δέλης, per contractionem factis è φρέας & δέλεας: (ſicut Doricum κρῆς ex κρέας) à quibus rectis in ας vſitati ſunt obliqui in ατος. Ita vt φρητὸς ſit à φρῆς quemadmodum σητὸς à σὴς *tinea*, θητὸς à θὴς *mercenarius*, Κρητὸς à Κρὴς *Cres ſeu Cretenſis*: & δέλητος à δέλης. ſicut λέβητος à λέ

όις ȣ̃ς.
ήις ῆς.

ANNOTATIO *de στῆρ στηρὸς.*

ἀ λέβης *lebes*. atque hoc ipſum in φρυτὸς innuit Etymologus. 7 Sic τὸ ἦρ ἦρος, ab ἔαρ ἔαρος, quod & poëticè εἶαρ, εἴαρος, *ver*.

ἦρ ἦρος.

Appendix de poëtarum licentia in contrahendis nominibus.

Duplex contractio in eodem nomine.

INVENIVNTVR Et multa alia nomina apud poëtas contracta: ex quibus quædam duplici cõtractione afficiuntur: vna quidem, per omnes caſus, vt de νόος & ſimilibus dictum eſt, 268, 30. altera verò, per eos tantùm caſus, in quibus eæ declinationes contractæ, per quas variantur, contrahi ſolent: vt in ἡ ὄϊς, *ouis*, τ ὄϊος, ὄϊι, ὄϊν, &c. ο & ι per omnes caſus facta ſynæreſi coaleſcunt in diphthongum οι, οἶς, οἶος, οἶι, οἶν, &c. Ac rurſus ex altera parte, in nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plurali ιε & ια contrahuntur in ι, vt in ſecunda declinatione contractorum; αἱ ὦ ὄϊες καὶ τὰς ὄϊας, & craſi ὄϊς, & per priorem ſynæreſim οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς, *aries*. Eodem modo declinatur ἡ φθόϊς, *placenta*. Inueniuntur præterea hæc duo flexa per ιδος: vnde ſunt illa, τὴν ὄϊδα, αἱ ὦ ὄϊδες, τὰς ὄϊδας, triſyllabè. Bifariam quoque con- 10
trahuntur propria quædam finita in κλέης, compoſita ex τὸ κλέος, τοῦ κλέεος, *gloria*; idque propter tot vocalium concurſum: vt ὁ Ηρακλέης, *Hercules*, τοῦ Ηρακλέεος, ſi εος ſpectes, contrahes in ους, Ηρακλέους: & rurſus εου in
ου contractis, Ηρακλοῦς. [Nam hunc à genitiuum Ηρακλοῦς agnoſcit Laſcaris quoque. Circumflexa (inquit) in ης, compoſita è κλέος, genitiuum faciunt in οῦς per craſin, vt ὁ Ηρακλῆς, τοῦ Ηρακλέος οῦς. Agnoſcit etiam Vrbanus & Caninius, rarum tamen eſſe opinor iſtum genitiuum. Lucianus certè maluit dicere, πρὸς τοῦ Ηρακλέους, *per Herculem*, facta craſi ex Ηρακλέεος.] Quo modo etiam in nominatiuo έη contrahitur in ῆ, ὁ Ηρακλέης Ηρακλῆς: ſi verò aduertas ad duplex εε, conſtringes in ῆ, τοῦ Ηρακλέεος Ηρακλῆος: hoc modo à τὸ σπέος, τοῦ σπέεος, τῷ σπέεϊ dicimus σπῆι, id eſt *ſpelunca*. à genitiuo Ηρακλῆος, Iones ſuum formant, ex ῆ circumflexo, ἐη barytonωs facientes, τοῦ Ηρακλέηος. Eadem varietas ſeruatur in reliquis caſibus: ſed in vocatiuo ſingulari duplex εε vel contrahitur in diphthongum ει, ὦ Ηράκλεες Ηράκλεις: vel alterum ε per ſyncopen abiicitur, Ηράκλεες Ηράκλες: quæ ſyncope in aliis quoque caſibus habet locum; vt τῷ Ηρακλέεϊ Ηρακλέι, τὸν Ηρακλέεα Ηρακλέα. [*Obliquos illos* Ηρακλέος, Ηρακλέι, Ηρακλέα, *volunt quidam*

Margin notes: ὄϊς. — φθόϊς. — *Propria finita in κλέης.* — ANNOTATIO. — σπῆι. — *Ioniſmus: έη pro ῆ.* — *Syncope.* — ANNOTATIO.

quidam non per syncopen factos esse ex εε@, έεϊ, έεα, *exempto videlicet altero* ε, *sed simpliciter flexos è contracto* Ηρακλῆς: (*vt* σαφέ@ σαφέι σαφέα *è* σαφής) *ideoque* (*datiuo excepto*) *raram ibi contractionem esse. Lucianus certè in vno eodemque dialogo, Diogenis & Herculis, datiuo quidem casu dicit* ἐν τῷ Ηρακλεῖ *contractè, at sine contractione in accusatiuo,* μὰ τὸν Ηρακλέα, non per Herculem: *& pluraliter*, δύο Ηρακλέας, duos Hercules. *itidemque Plutarchus* Περικλεῖ *quidem, at* Περικλέους *&* Περικλέα.] Sic in quibusdam aliis nominibus habentibus duplex εε, interdum vnum syncopatur; vt τὰ κλέεα κλέα, à τὸ κλέ@, *gloria*: τὴν δυσκλεέα δυσκλέα, ab ὁ καὶ ἡ δυσκλεής, *ignobilis, infamis*: τὰ χρέεα, χρέα, à τὸ χρέ@, *debitum*: τὼ ὄσσεε ὄσσε, *oculi*, à τὸ ὄσσ@: quamuis quibusdam masculinum esse magis probetur, ὁ ὄσσ@, ου, & ὄσσε dictum pro ὄσσω, per declinationis metaplasmum. inuenitur enim τοῖς ὄσσοις. Cæterùm Ηρακλέης facit quoque Atticè in accusatiuo τὸν Ηρακλέην, vt ὁ Χρύσης τὸν Χρύσην, quasi esset primæ declinationis simplicis, vt ὁ Αριστοφάνης, ε@, τὸν Αριστοφάνην, de quo postea, in sequenti Heteroclitorum tractatu.

τὰ κλέα.
τὴν δυσκλέα.
τὰ χρέα.
τὼ ὄσσε.

Atticismus.

HETEROCLITA.

Nomina heteroclita in genere.

SIngulariter masculina sunt, δεσμὸς, *vinculum*: ἐρετμὸς, *remus*: ζυγὸς, *iugũ*: κύκλ@, *circulus*: λύχν@, *lucerna*: μοχλὸς, *vectis*: νῶτος, *dorsum*: σταθμὸς, *statio, statera*: τράχηλ@, *collum*: pluraliter [1] neutra, δεσμὰ, &c. reperimus tamen etiam 1
κύκλους, λύχνους.

Sic fœminina [2] † δίφρ@, *biga*: κέλευθ@, *via*: 2
& commune ὁ ἡ τάρταρ@, *tartarus*: pluralia, δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυνὴ αιξ, *mulier*: ὁδὸς, *via*: πόλις, *ciuitas*: χεὶρ, *manus*: in nominatiuo & accusatiuo dualis numeri, sunt generis masculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione [3] variant, Δάρης, *Dares*: κόμης, *Comes, Princeps*: μύκης, *fungus*: τοῦ Δάρου & Δάρητος, &c. 3
Ἄρης, τοῦ Ἄρου, Ἄρητ@ vel [4] Ἄρε@, *Mars*. 4
Propria nomina primæ contractorum [5] ha-

bent interdū casus parisyllabicos; ὁ Ἀριστοφάνης, εος, *Aristophanes*, τὸν Ἀριστοφάνην: & οἱ Ἀριστοφάναι,

Composita à τὸ ἔτος, εος.

6 τοὺς Ἀριστοφάνας. Sic composita ab ἔτος,[6] *annus*: ὁ ἑπταέτης, εος, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας, *septennis.*

Quædam in ως, quartæ vel quintæ; ἥρως, *heros*,

7 Μίνως, *Minos*, [7] τοῦ ωος, aut τοῦ ω: sic γέλως, *risus*: ἔρως, *amor*: τοῦ ωτος, vel τοῦ ω.

Etiam ὁ νοῦς, τοῦ νοῦ: vel ὁ νοῦς, τοῦ νοός, *mens*: vt βοῦς βοός, *bos.*

Composita ab ὁ ποῦς.

Composita à ποῦς, habent οδος vel ου; δίπους, δίποδος, δίπου, *bipes*: sic τρίπους, *tripes*: ἑπτάπους, *septipes*: Οἰδίπους, *Oedipus*, quod & Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

Annotatio.

8 [8] Sæpe namque à genitiuo imparisyllabico formatur nominatiuus qui declinatur parisyllabicè: ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδος; vnde ὁ ἑπταπόδης,

9 ἑπταπόδου: ὁ μάρτυρ μάρτυρος, [9] & ὁ μάρτυρος μαρτύρου, *testis*: ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ ψίθυρος ψιθύρου, *susurro.*

Nominatiui diuersitas.

10 [10] Et alioqui diuersus est nominatiuus; ὁ μάκαρ, μάκαρος: vel μάκαρς, μάκαρτος: vel μακάριος, μακαρίου, *beatus.* & alia quoque, τὸ δάκρυ, δάκρυος & τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου, *lacryma.*

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ: vel ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέως: quod etiam per ϋ scribitur, Μωϋσῆς, Μωϋσεύς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυος, & metathesi γουνός: & τὸ γόνας, γόνατος, *genu*: [11] τὸ δόρυ, δόρυος & δουρός: &

11

12 [12] τὸ δόρας, δόρατος: vel δοῦρας, δούρατος: etiam δόρος, δόρεος, & crasi δόρους, *hasta.*

Genitiui varietas.

Genitiuus quoq; interdum varius est eiusdem nominatiui; ἡ χείρ, τῆς [13] χειρός, & poëticè

13 χερὸς, *manus*: vnde receptus datiuus pluralis ταῖς χερσὶ, & genitiuus dualis ταῖν χεροῖν. λυγμὸς, λυγγὸς, *singultus*: λὺγξ, λυγκὸς, *lynx.*

ταῖς χερσί.
ταῖν χεροῖν.

Eiusdem rei diuersa nomina.

14 [14] Quandoque diuersa nomina eiusdem rei: sed casus partim sumuntur ab vno, partim ab alio: ἡ γυναιξ inusitatū, pro quo ἡ γυνὴ ...

τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν [15] γυναῖκα, ὦ γύναι, 15 ὦ γύναι.
ſine ξ: vt quãdoq; ὦ ἄνα ab ἄναξ, *rex*. τὸ γάλα, *lac*, ὦ ανα.
τοῦ γάλακτος, ab inuſitato γάλαξ. nam tria, ἄναξ, γάλα, γάλακτος.
νὺξ, & γάλαξ, genitiuum faciunt in κτος, [16] pleo- 16
naſmo literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος.

[17] Ὁ Ζεὺς, τοῦ Διὸς, τῷ Διῒ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ, *Iupiter*. 17 Ζεύς.
τὸ ὕδωρ, ὕδατος, ab ὕδας: etiã τοῦ ὕδος, ὕδεος, *aqua*. ὕδωρ.
[18] ὁ πολὺς, *multus*, τὸν πολὺν, & neutrũ τὸ πολύ: 18 πολύς:
reliquos omnes caſus in quouis genere ac πολλή:
numero ſumit ab [19] inuſitato nominatiuo 19 πολύ.
πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλὴ, τῆς πολλῆς, τῇ
πολλῇ: & ſic deinceps.

ὁ μέγας, *magnus*: τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα: μέγας:
cætera omnia per tria genera & totidem nu- μεγάλη:
meros accipiuntur ab inuſitato nomine με- μέγα.
γάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς με-
γάλης: & reliqua.

Neutra quædam in αρ, genitiuum habent in αρ, ατος.
ατος, ab inuſitatis nominibus in ας; τὸ ἧπαρ,
ἥπατος, *hepar*, *iecur*, ab ἧπας: ſic [20] ἦμαρ, *dies*: εἶδαρ, 20
eſca: φρέαρ, *puteus*: στέαρ, *adeps*: δέλεαρ, *eſca*, *illecebra*:
ὄνειαρ, *vtilitas*.

Et hactenus de nomine: pergamus ad verba.

[1] A Nominatiuis ſingularibus neutris in ον, qui iam 1
exoleuerunt, inuenitur tamen τὸ νῶτον & τὸ ζυγὸν, Euſtath. A δεσμὸς inuenitur τοὺς δεσμοὺς, vt κύκλους, λύχνους: at νώτους rarius. [2] Reperitur δίφρος maſculini generis 2
in ſingulari: Plutarch. δίφρος ἡγεμονικὸς, *ſella curulis*: nec mirum. nam ſæpe genus dialecto variatur, vt ὁ ἄσβολος, ὁ βῶλος, ὁ θόλος, & Atticè ἡ ἄσβολος, *fuligo*: ἡ βῶλος, *gleba*: ἡ θόλος, *teſtudo templi*: ὁ κίων, & Ionicè ἡ κίων, *columna*. [*Neſcire ſe ait Sylburgius, cur* δίφρος ANNOTATIO
inter fœminina recenſeatur. nam & pro ſella (inquit, non currus duntaxat, ſed etiam domeſtica) & pro bigis ſeu curru, maſculinum eſt apud Homerum, Xenophontem, Plutarchum, & alios. cumque δίφρος *per ſyn. open ſit dictus pro* δίφορος *biferus, videntur ſubaudiendum reliquiſſe* θῶκος, τόπος, *vel ſimile quippiam, ac* δίφρος *abſolute dixiſſe pro* δίφορος θῶκος *aut* τόπος τοῦ ὀχήματος. *proprie*

enim δίφρ⊛ fuit (ut Eustath. & alij tradunt) editior in curru locus in quo auriga cum τῷ παραβάτῃ sedebat, à duobus illis quos ferret dictus, eamque ob rem δίεφρος quoq. nominatus à Pausania, quod binos veheret. deinde synecdochicè δίφρ⊛ est appellatus currus ipse vel biiugis vel quadriiugis, & metaphoricè sella quæuis: ac vt inter has apud Eupolidem est δίφρ⊛ Θετταλικὸς τετράπους, sic Italis sellæ quædam dicuntur quadrigæ, quatuor scilicet nixæ columellis aut pedibus. In plurali verò δίφρα, vel subaudiri potest substantiuum neutrum, vel metaplasmus statui, vt in κύκλα à κύκλ⊛, & similibus aliis.] Atque Attici dualibus quæ communiter fœminina sunt, † tanquam masculinis vtuntur; *τὼ κεφαλὰ, duo capita: τὼ ἡμέρα, duo dies*, ab ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡμέρα. CLENARDVS quatuor tantùm enumerat: quæ ij authores vsurpant qui communi lingua scripserunt. ³ Hæc varietas præcipuè locum habet in genitiuo & accusatiuo singulari; ὁ Δάρης, τοῦ Δάρου & Δάρητος. τὸν Δάρητα & Δάρην: sic γύης, dentale. *pars aratri.* [*γύης pro dentali parisyllabè tantum reperio in simplici & in composita figura. videndum igitur ne, quum Lascaris (quem sequitur Antesign.) dicit, ὁ γύης, τοῦ γύητος καὶ γύου, propriè potius quam appellatiuè sit accipiendum istud nomen, pro Briarei scilicet fratre, qui Apollodoro initio Bibliothecæ est Γύης, Hesiodo in Theogonia (v. 149.) Γύγης. Priscianus certè lib. 6. in catalogo nominum ancipitem declinationem habentium, Γύγης (inquit) nomen gigantis, γύγου & γύγητ⊛. Sed scripturam istius nominis per γ in secunda syllaba non probant eruditi, licet non apud Horatium modo, Ouidium, Senecam, sed etiam apud Hesiodum loco citato extet. apud eosdem parisyllabam tantum flexionem reperi.*] Μέγης, *Meges*: Πύδης, *Pydes*: Θαλῆς, *Thales*: Φαλῆς, *Phales*. [*Lascaris sic, Θαλῆς Θαλοῦ, & Θάλης Θάλητ⊛: cui subiungit Caninius, Φαλῆς Φαλοῦ, & Φάλης Φάλητ⊛. de posterioris accentu meminit & scholiastes Aristophanis, at de flexione tacet. scribit enim Φαλῆς apud Aristoph. in Acharn. (vbi scilicet Dicæopolis exclamat ὦ φαλῆς φαλῆς) legendum esse perispomenως, vt Ἑρμῆς: sic enim Atticos proferre. Dorios autem barytonως, φάλης.*] ⁴ Et crasi Ἄρης, Doricè verò Ἄρευς. ⁵ facit etiam τοῦ Ἄρη⊛ καὶ Ἄρεως καὶ Ἄρει⊛. ⁵ Id est, declinantur per primam declinationem simplicium: sed tantùm in vsu habentur nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in singulari & plurali. ⁶ Composita ab ἔτος variant non declinatione modo, sed etiam accentu. Ad accentū quod attinet, Ammonius in τριετὴς ex Ptolemæo

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Ascalonita tradit, si de ætate dicantur, oxytonως efferri: si de tempore, barytonως. Similiter Eustathius p. 1437. τρίετες, (inquit) τετράετες, & similia, quum sunt proparoxytona, tempus significant, veluti temporalia aduerbia: at τριετὲς & τετραετὲς, veluti παιδίον aut tale quidpiam, oxytonως proferuntur ad differentiam. Hæc illi. Differentia tamen ista non vsquequaque obseruata comperitur. Nam ex vno eodemque Aristotele affertur & oxytonως διετὴς, τόκος, *biennio maturescens partus*; & barytonως μυριέτης βίος, *vita decies mille annorum, vita longæua.* rursum oxytonως δεκαετὴς ἀποδημία, *decennalis peregrinatio*, ex Plutarcho: & barytonως τριέτης χρόνος, *triennale tempus*, ex Herodoto. Verius igitur esse videtur quod Eustathius (pag. 341.) ex Ælio Dionysio & Herodiano tradit, communiter hæc nomina ὀξύνεσθαι: (quoniam è neutris substantiuis disyllabis in ος, oriri soleant adiectiua in ης oxytona, vt πάθος, ἀπαθής) Atticè verò βαρύνεσθαι: communiter ergo dici διετὴς, τριετὴς, & similia: Atticè verò διέτης, τριέτης, id est, *bimus, trimus.* Hoc etiam obseruaui, quę in αέτης exeunt, si terminatio hæc maneat integra, modo oxytonως proferri, modo barytonως: at si α eximatur, tantum barytonως: vt δεκαετὴς & δεκέτης, *decennis*: ἑξαέτης & ἑξέτης, *sexennis*: vtrumque apud Suidam. sic εἰκοσέτης pro εἰκοσαετὴς vel εἰκοσαέτης, *qui viginti annorũ est.* (at apud Theocr. id. 15. quidam cod. habent ὀκτωκαιδεκαέτης pro ὀκτωκαιδεκέτης) Insuper in denariis à triginta vsque ad centum non fit συγκοπὴ τοῦ α, sed α & ε peculiari quadam & insolita crasi coëunt in ου: vt *τριακοντούτης pro τριακονταέτης, qui triginta annorũ est*: τεσσαρακοντούτης pro τεσσαρακονταέτης, *qui quadraginta annorũ est*: πεντηκοντούτης pro πεντηκονταέτης, *qui est annorũ quinquaginta*: ἑβδομηκοντούτης pro ἑβδομηκονταέτης, *qui est annorum septuaginta*: ὀγδοηκοντούτης pro ὀγδοηκονταέτης, *qui est annorum octuaginta*: ἐννενηκοντούτης pro ἐννενηκονταέτης, *qui nonaginta annorum est*: & ἑκατοντούτης pro ἑκατονταέτης apud Lucianum in Macrobiis, *qui centum annorum est.* Hæc de communibus: neutra verò adiectiuè posita oxytonως proferuntur: vt apud Theophr. τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, *partim eo ipso, partim secundo anno oritur*: & apud Æschinem, ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, *qui agunt secundum annum supra pubertatem.* at si aduerbialiter ponantur, proparoxytonως efferuntur, vt paulo ante ex Eustathio docui, & cõfirmat Moschopulus: qualia sunt ἀμφίετες *quotannis*, τρίετες *tres annos*, τετράετες *quatuor annos*, πεντάετες *quinq; annos*, ἑξάετες *sex*

annos, ἑπτέτες *septem annos*, ἐννάετες (Æol. & poëticè εἰνάετες) *nouem annos.* nisi hic quoque oxytonam terminationem communis, Barytonam verò Atticæ linguæ esse malis. Porrò vt post accentum de flexione dicam, oxytona sunt tantum primæ contractorum, barytona verò interdum etiam primæ simplicium. Ab oxytonis nominatiuis hæc sunt apud Plat. Leg. 7. τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξαετεῖ ἤδη ψυχῆς, δέον ἂν εἴη τῶν ἐτῶν, *trienni ergo, quadrienni, quinquenni & sexenni animæ probis imbuendæ moribus, opus fuerit hisce rebus.* & paulo ante, τοῦ τριετοῦς γεγονότος, κόρου καὶ κόρης, *triennis pueri puellæque.* sic apud Thuc. πενταετεῖς σπονδαὶ, *quinquennalia fœdera:* & apud Theophr. αὐτοετεῖς αὐαίνονται, *eo ipso anno exarescunt.* A Barytonis in eadem declinatione: vt δεκέτους πολέμου *decennalis belli*, & παρθενικῆς εἰνεακαιδεκέτιδος (Doricè pro ἐννεακαιδεκέτους, 15, 28.) *virginis nouendecim annos natæ*, in Epigramm. Sic παιδὶ δεκέτει, *puero decenni*, Plato Leg. 7. ἑξέτει σοὶ πείθομαι, *tibi sexenni obsequor*, Aristoph. apud Suidam. Rursum Plato Leg. 7. τὸν ἑξέτη *sexennem*: & Lucil. in Epigram. κλαύσατε δωδεκέτη Μάξιμον, *duodecim annos natum.* & Hom. Il. ψ. ἵππον ἑξέτε' ἀδμήτην, *equam sexennem nondum sub iugum missam*: sine cōtractione pro ἑξέτη. Sic idem plural. Il. β. ἵππους ὄτριχας οἰέτεας, *equas pilo similes, pares annis.* & Aristoph. πεντέτεις σπονδαὶ, *fœdera quinque annorum.* Hanc flexionem sequuntur etiam ea in quibus α & ι (vt ante dixi) contra morem in ου contrahuntur ante terminationem: vt τοὺς ἑξηκοντούτεις ᾠδοὺς, *sexagenarios cantores*, apud Plat. De leg. & πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, *fœdera quinquaginta annorū, ibidem.* Parisyllabæ flexionis exempla nulla nunc succurrunt. Lascaris scribit veteres Athenienses dixisse οἱ ἑπταέται & τοὺς ἑπταέτας, *septennes*: οἱ δωδεκαέται & τοὺς δωδεκαέτας, *qui sunt duodecim annorum*, sicut οἱ Ἀριστοφάναι & τοὺς Ἀριστοφάνας, à nomine Ἀριστοφάνης. Et Budæus apud Platonem Leg. 7. vbi legitur, μέχρι τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, pro ἑξέτη scribendum censet ἑξέτην, quod ἑξέτη communi genere dicamus, ἑξέτην autem masculino tantum. Atque adeo ab his parisyllabis in ης masculinis, sunt fœminina imparisyllaba in ις: vt apud Plat. Leg. 6. ἡ παιδοποιία δεκέτις ἔστω, *procreatio liberorum decennium non excedat.* & in Epigram. κούρην ἐννάετιν, *puellam nouennem.* sic pluraliter apud Eustath. τριακοντούτιδες σπονδαὶ, *fœdera triginta annorum.* & apud Thuc. πεντηκοντούτιδων σπονδῶν, *fœderum quinquaginta annorum.* Sunt qui etiam τριακοντούτεις σπονδαὶ & πεντηκον-

χουτετὰς σπονδαὶ deducant ex singulari nominatiuo in ες ιδος, vt è plurali terminatione ιδες primum Ionicè δ sit extritum & ι in ε versum, deinde duo illa εε in ει contracta more Attico: sed breuiore & faciliore via deducemus à nominatiuo primæ Contractorum in ης, qui (vt regulę atque exempla paulò ante citata satis docēt) & communis est generis, & pluralem terminationem εες Atticè contrahit in εις. Si quis autem & de deriuatis in ια quærat, à parisyllabis illa an imparisyllabis in ης originem ducant, respondeo, æquè ab imparisyllabis atque à parisyllabis formari posse. vt enim ab ἀτυχὴς est ἀτυχία, sic à διετὴς διετία *biennium*, à τριετὴς τριετία *triennium.* idemque iudicium esto de ceteris, πενταετία *quinquennium*, ἑξαετία *sexennium*, δεκαετία *decennium*, πολυετία *multi anni*, ὀλιγοετία *pauci anni.* Hæc de compositorum ab ἔτος accentu, flexione per casus, & motione per genera prolixius tradere visum est hoc loco, vt discentes in ista varietate Ariadneum haberent filum. [7] Atque 7

Deriuata in ια vnde deriuētur.

ὁ κάλως, *funis, rudens*, τοῦ κάλω & κάλωος. ἔρως verò facit etiam Æolicè τοῦ ἔρου per tertiam. [8] Sic ab ὁ δμὼς, τοῦ 8
δμωὸς, est ὁ δμωὸς, οῦ, *seruus*: vnde ἡ δμωὴ, ῆς, Ionicè, pro δμωὰ, ᾶς, *serua*: ὁ ἡγεμὼν, όνος, ὁ ἡγεμονὸς, οῦ, *dux, princeps*: & ἡ ἡγεμονὴ, ῆς, *imperium.* ὁ Τρὼς, τοῦ Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, οῦ, *Troianus*: ὁ φύλαξ, τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος, ου, *custos.* Item fœminina, ἡ κάλυξ καλύκος, ἡ καλύκη, ης, *calyx; folliculus.* ὁ χιτὼν ῶνος, ἡ χιτώνη, ης, *tunica.* [9] Et μάρτυς, μάρτυος. 9

[10] Sic λᾶας, *lapis*, τοῦ λάαος & crasi λᾶος; vel ὁ λᾶος, τοῦ 10
λάου τὸ λᾶον: & Doricè ὁ λάας, τοῦ λάα, τῷ λάᾳ per primam. item τὸ λᾶος, τοῦ λάεος: & ὁ λάϊς λάιος, & per synæresim λᾶος: atque ὁ λᾶς, τοῦ λαὸς per quintam. Eius synonymū est ἡ λιθὰς, τῆς λιθάδος, vel ὁ λίθος, ου. [*Nominatiuum λᾶος apud Cyrillum inuenio in Collectione vocum quæ pro diuersa significatione diuersum recipiunt accentum: sed paroxytonως scriptum. sic enim ibi, λάος λάου ὁ,* lapis, *penacuitur: λαὸς λαοῦ ὁ, populus, acuitur. alteros autem duos nominatiuos, nimirum τὸ λάος εος, & ὁ λᾶις ιος, habent quidem etiam vulgata lexica: sed sine exemplo. Prioris confingendi occasionem sumpsisse videntur ex datiuo plurali λάεσι; (qui legitur Epigramm. p. 99. in hoc elegiaco hemistichio, ἐφ' ἁμετέροις λάεσιν ἡρμπόμεν) ac λάεσι deduxisse ex τὸ λᾶος, vt τείχεσιν ex τὸ τεῖχος: vel ex λᾶϊς, vt ὄφεσιν ex ὄφις, ι communis flexionis Ionicè & Atticè verso in ε, pro λάισι. Sed cogitare debebant, poëtas interdum metri causa in Æolica ista siue Ionica datiui pluralis terminatione εσσι, alterum σ tollere: siue ex masculino aut*

Eiusdem rei nominatiui diuersi.

ANNOTATIO *de nominatiuo λᾶος.*

fœminino, siue ex neutro nominatiuo manarit. sic enim in iisdem Epigram.p.7. legimus, Παύτεσι μαρναμένοις Δαναοῖς, *altero videlicet* σ *propter metrum eliso ex* πάντεσσι *hoc autem pro* πᾶσι, *à nom.* πᾶς omnis, vniuersus. & *apud Nonn. in metaphrasi Ioannis,* ἡμετέροισιν ἐν ἄρνεσι μηκέτι μίμνων, *itidem pro* ἄρνεσσι, *qui datiuus (Eustathio teste) per syncopen factus est ex nom. sing.* ἀρὴν ἦν©. *similiter apud Pindarum ode prima, in antepenultimo primæ strophes versu, quidam codices habent* μητίεσι, *pro* μητίεσσι, *à nomin. sing.* ἡ μῆτις consilium. *sed (vt hoc etiam obiter moneam) verior scriptura est* μητίεσσι, σ *geminato, vt ex antepenultimo antistrophes versu satis liquet. Præterea quod ijdem vulgatorum lexicorum auctores tradunt, ex* λάι©, *genitiuo nominis* λᾶις, *per crasin fieri* λᾶ©, *nimirũ* α *&* ι *per synæresin in* ᾶ *contractis, de eo nihil apud probatos lexicographos aut Grammaticos inuenio. nam genitiuum* λᾶ© *non Vrbanus tantum & Lascaris, sed Eustathius quoque contractum esse docent ex* λάα©, *genitiuo nominis* λᾶας, *ideoque sine* ι *scribunt. Porrò ex peritto syllabo isto & incõtracto nominatiuo* λᾶας *(quo Hom. vtitur. Il.* δ. *& Od.* λ. *in hoc hemistichio,* λᾶας ἀναιδὴς*) non tantum genitiuus est contractus* λᾶ©, *vt Odyss.* θ. λᾶ© ὑπαὶ ῥιπῆς: *sed etiam datiuus* λᾶι, *Il.* π. βάλεν ὀξέι λᾶι: *& dual nomin. atque accus.* λᾶε, *Il.* ψ. δύο λευκὼ λᾶε. *ab eodem est accus. sing. incontractus* λᾶαν, *Il.* γ. ἐπὶ λᾶαν ἵησιν. *Accusatiuus autem plur.* λᾶας *apud Nonnum (in hoc hemistichio,* λᾶας ἔχων διαπλήξας*) itidemque dat.* λάεσσι *apud Hom. Il.* γ. *non tantum ex disyllabo nominatiuo* λᾶας *per contractionem facti, sed etiam simpliciter è monosyllabo* λᾶς *flexi censebuntur. nam ex contracto nom.* λᾶς *(perispomenῶs enim scribendum fuerat v.28.) sunt hi obliqui* λαος. λαΐ, λάα, *vel etiam* λᾶν, *(vt apud Theocr.* λῖν *à* λῖς *leo) itidemque casus plurales, simpliciter è recto singulari deducti. Quod verò ad parisyllabum atque paroxytonũ* λάας *attinet, (cuius flexionem Doricam Antesignanus tradit) annotat Vrbanus, id proprium esse nomen: itidemque contractum* ὁ Λᾶς τȣ̃ Λᾶ. *forsan respiciens ad hæc duo hemistichia,* Οἵ τε Λάαν εἶχον, *apud Hom. Il.* β *&,* Καὶ Λᾶν ἀφῆνοῦς, *apud Eustath. ex Lycophrone. sed annotat Eustathius in Homericum illud hemistichium, ex veteribus Grammaticis, quam Homerus disyllabῶs* Λάαν *appellat ab aliis monosyllabῶs* Λᾶν *fuisse nominatam, genere non masculino tantum, sed etiam fœminino. ita vt in hac significatione dicatur non tantum* ὁ Λᾶς *siue* Λάας, *sed etiam* ἡ Λᾶ *siue* Λάα. *fuit autem (vt idem refert) nauale seu maritimum*

op-

oppidum Elidis, ἐπίνειον Ἤλιδος: παρὰ τοὺς λᾶας (*hoc est à saxis*) *denominatum, quod in excelsa situm esset petra. ac Dioscuri ab eius expugnatione dicti* Λαπέρσαι.] Variant quoque ὁ ἀσπασμὸς, οῦ, & τὸ ἄσπασμα, ατος, *salutatio*: ἡ βλάβη, ης, & τὸ βλάβος, εος, *nocumentum*: ὁ βρεχμὸς, οῦ, & τὸ βρέχμα siue βρέγμα, ατος, *caluaria, os capitis*: ὁ γάρος, ου, & τὸ γάρον, *garum, liquamen ex pisce*: ἡ δίψα, ης, & τὸ δίψος, εος, *sitis*: τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, *domus*, & per apocopen τὸ δῶ, indeclinabile; & ὁ δόμος, τοῦ δόμου: ὁ ἔλεος, ου, & τὸ ἔλεος, ἐλέεος, *misericordia: commiseratio*: ἡ ἐνέδρα, ας, & τὸ ἔνεδρον, ου, *insidiæ*: ὁ ἐχμὸς, οῦ, & τὸ ἔχμα, ατος, *retinaculum, impedimentum*: ὁ θρῆνος, ου, & τὸ θρῆνος, εος, *lamentatio*: ὁ θύμος, ου, & τὸ θύμον, ου, *thymus*: ἡ κέλευθος, ου, & τὸ κέλευθον, ου, *via*: ἡ νάπη, ης, & τὸ νάπος, εος, *saltus, locus syluosus*: ἡ νείκη, ης, & τὸ νεῖκος, εος, *rixa, iurgium*: ἡ νίκη, ης, & τὸ νῖκος, εος, *victoria*: ὁ ὄνειδος, ου, & τὸ ὄνειδος, εος, *probrum*: ὁ vel ἡ ὀρίγανος, ου, & τὸ ὀρίγανον, ου, *origanum herba*: ὁ ὄχος, ου, & τὸ ὄχος, εος, *vehiculum*: ἡ σκάφη, ης, & τὸ σκάφος, εος, *scapha, nauis*: ὁ σκότος, ου, & τὸ σκότος, εος, *tenebræ*: ὁ vel ἡ σπάρτος, & τὸ σπάρτον, ου, *spartum*. Sic apud poëtas ὁ αἰγόκερως, τοῦ αἰγοκέρωτος καὶ αἰγόκερω, & ὁ αἰγοκερεὺς, έως & ῆος, *capricornus*: ὁ Βορέας, ου, & Βορεὺς, *Boreas, Aquilo*: ὁ Γηρυὼν, όνος, & Γηρυονεὺς, *Geryon*. [*Hæc vox agnoscitur etiam à Lascari & Vrbano: sed non præteritur ab iisdem parisyllabum* Γηρυόνης ου, *quod est longè vsitatius: vt* Γηρυόνου βόας *Epigr. lib. 4. &* Γηρυόνῃ τετραπήλῳ *apud Suidam ex Aristoph.*] ὁ ἡνίοχος, ου, & ἡνιοχεὺς, *auriga*: ὁ πατροφόνος, ου, & πατροφονεὺς, *parricida*: (dicitur & ὁ πατροφόντης, ου, & πατροκτόνος, ου, atque ὁ πατραλοίας, α, pro eodem) ὁ ὑδροχόος, ου, & ὁ ὑδροχοεὺς, *aquarius, sidus Zodiaci*: ὁ υἱὸς, οῦ, & υἱεὺς, *filius*. [11] Datiuus τῷ δόρυι, & metathesi δουρὶ, & 11 poëticè δορὶ, subtracto υ ex diphthongo ου. [12] Sic τὸ 12 γῆρας, γήρατος, & τὸ γῆρος, γήρεος, *senectus*: τὸ οὖδας, ατος, & τὸ οὖδος, εος, *pauimentum*. Porrò nomen γῆρας apud poëtas vt notat Sylburgius vsitatius flectitur per αος, extrito Ionicè τ, vt ἐπὶ γήραος οὐδῷ aliquoties apud Homerum: in prosa verò vsitatior est crasis Attica, vt γήρως ex γήραος, γήρᾳ ex γήραϊ. triplicem tamē nominis huius flexionem probare videntur totidem compositorum genera. nam ex impure flexo est ἀγήρατος apud Aristot. & Hyperidem: (nisi compositum id malis ex α & γηράω, vt ἀδάμας, ἀκήρατος, & similia) ex pūro, ἀγήραος apud Hesiodum: ex contracto autem, ἀγήρως: quod postremum (vt hoc quoque moneam obiter) contra morem Atticum παροξύνεται, & ν in accusatiuo modo reti-

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

net, modò amittit: cætera verò eiusdem terminationis composita, & proparoxytonως efferuntur, & ν seruant accusatiuo, vt δύσγηρως ὑπέργηρως, δύσγηρων ὑπέργηρων. quædam verò etiam in ρος exeunt, o breui, vt σύγγηρος, παχύγηρος: à quo παχύγηρα legimus apud Hippocratem: & eodemque modo superlat. δυσγηρέστατος apud Hesych. & Suidam, est potius ab δύσγηρος quàm ab δύσγηρως. Quod verò attinet ad alterum nomen γῆρος εος, Ionicum illud est & poëticum, vt ὕδος εος, pro ὕδωρ ατος.

Æolismus. 13 [13] Æolicè χέρρος: pro subiunctiua vocali geminatur consona sequens.

Poëtarũ licentia in declinandis nominibus. 14 [14] Poëtæ tale quiddam sibi permittunt in multis nominibus, præcipuè in datiuo singulari secundæ & tertiæ declinationis, in accusatiuo singulari & datiuo plurali tertiæ. nam eos sumunt tanquam nominatiuus singularis esset Quintæ: vt in datiuo; τῇ ἀλκὶ, τῇ κλαδὶ. [*Varini quoque Cornucopiæ, in όσε, datiuum τῇ κλαδὶ, pro τῷ κλάδῳ, affert ex Æliani historia animalium: in quo præter flexionis metaplasmum, est etiam generis mutatio. Sed Eustath. & Suidas magis probare videntur τῷ κλαδὶ: vt genere manente, flexionis tantum fiat mutatio. ambiguè genus positum in hoc Alcæi, ἐν μύρτε κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, in myrti ramo gladium feram. Apud Aristoph. verò ἐπὶ κιοσῦ κλάδεσι, Suidas cum Scholiastè datiuum κλάδεσι formatum vult è nominatiuo κλάδος, vt τέκεσι è τέκος, neutro scilicet imparisyllabo. Hesychius affert etiam κλᾶδες, Æolicè positum dicens pro ζυγὰ, iuga. cui si ι subscribas, Doricum erit pro Ionico κλῇδες, hoc autem pro communi κλεῖδες, è singulari nominatiuo κλεὶς,* clauis.] τῷ διχόμηνι, τῷ λιτὶ, τῷ μελίκρατι, τῇ παρθένι, τῷ πολυπάταγι, τῇ ὑσμίνι: pro τῇ ἀλκῇ, τῷ κλάδῳ, τῷ διχομήνῳ, τῷ λιτῷ, τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένῳ, τῷ πολυπατάγῳ, τῇ ὑσμίνῃ: ab ἡ ἀλκή, ῆς, *robur:* ὁ κλάδος, ου, *ramus:* ὁ διχόμηνος, ου, *in duas partes mensem secans:* τὸ λιτὸν, οῦ, *pannus lineus:* τὸ μελίκρατον, ου, *mulsum:* ἡ παρθένος, ου, *virgo:* ὁ πολυπάταγος, ου, *multistrepus:* ἡ ὑσμίνη, ης, *prœlium:* sed tanquam ab ἡ ἀλξ, ἀλκός: ἡ κλὰς, κλαδὸς: ὁ διχόμην, ηνος: τὸ λι, λιτός. [Malui ponere

ANNOTATIO. neutrum nominatiuum τὸ λὶ, quam fœmininum ἡ λὶς (quem Etymologus Ascaloniti quidem placuisse testatur, sed reiicit eam ob caussam, quod monosyllaba in ις non soleant flecti per τος) posito enim illo nominatiuo, flexionis duntaxat erit metaplasmus, non item generis. nam λιτὶ mutata flexionis forma dictum volunt pro λιτῷ, à nominatiuo τὸ λιτὸν, *tenue linteum.* indeque plurale λῖτα, nõ λιτες. tum λι λι ... sic erit vt ... κεῖ pro κείμενον aclitõ est.] τὸ μέλικρας, ατος: ἡ παρθὶν, ...

ὁ πολυπτύπαξ, αγος : ἡ ὑσμίν, ῖνος. In accuſatiuo τὸν ἰκτῖνα, tanquam ab ἰκτίν, pro quo vſurpatur ὁ ἰκτῖνος, ου, *miluus.* at λῖτα pluralem accuſ. eſſe, oſtendit apud Homer. καλὰ λῖτα, & in Epigram. δύω λῖτα, *lintea.* In datiuo plurali, τοῖς ἀνδραπόδεσι, τοῖς δένδρεσι, τοῖς ἔγκασι, ταῖς κλάδεσι, τοῖς κρίνεσι, τοῖς πέταλσι, τοῖς προβάτασι, τοῖς προσώπασι, τοῖς σαββάτασι : à τὸ ἀνδράποδον, ου, *mancipium* : τὸ δένδρον, ου, *arbor* : τὸ ἔγκατον, ου, *viſcus, eris*: ὁ κλάδος, ου, *ramus*: τὸ κρίνον, ου, *lilium*: τὸ πέταλον, ου, *folium* : τὸ πρόβατον, ου, *ouis* : τὸ πρόσωπον, ου, *facies* : τὸ σάββατον, ου, *ſabbatum*, *requies* : ſed quaſi à το ἀνδράποδος, εος : τὸ δένδρος, εος : τὸ εγκας, ατος : ἡ κλάς, κλαδὸς (vide 150, 26. & 30.) τὸ κρίνος, εος: τὸ πέταλς, αλος: τὸ πρόβας, ατος : τὸ πρόσωπας, ατος : τὸ σάββας, ατος. at κτεάτεσσι eſt à τὸ κτέαρ, ατος, (150, 26.) vt in Epigram. εὗρε χρυσοῦ κτέαρ. Reperitur quoque τὰ κρίνεα, *lilia* : τὰ προσώπατα, τῶν προσωπάτων, *facies* : ſic τῶν μηλάτων, *pecorum*, pro μήλων à τὸ μῆλον, ου, *ouis, pecus* : ſed tanquam à τὸ μῆλας, ατος. Contrà Ætoli pro datiuis quintæ vſurpant datiuos tertiæ finitos in τοῖς; vt τοῖς γερόντοις pro γέρουσι, ab ὁ γέρων, οντος, *ſenex* : ſed quaſi ab ὁ γέροντος, ου. ſic τοῖς διλημμάτοις, τοῖς παθημάτοις, pro τοῖς διλήμμασι, παθήμασι, à τὸ δίλημμα, ατος, *dilemna*, *ſyllogiſmus vtrinque vinciens & conſtringens* : τὸ πάθημα, ατος, *affectus, paſſio*: ſed quaſi à τὸ διλήμματον, ου, τὸ παθήματον, ου. [Sed τοῖς διλημμάτοις, & τὸ διλήμματον, non ſunt anomala, ficta, aut inuſitata, ſed & regularia, & vſu etiam recepta. vt enim μονολημμάτους συλλογισμοὺς Alexander, ſic διλήμματον σχῆμα dicit Hermogenes: atque adeo Suidas non δίλημμα tantum agnoſcit, ſed etiam διλήμματον, ſubaudiens ſubſtantiuum νόημα.] Reperitur etiam nom. plur. αἱ Κλῶθες, *Parcæ*, pro Κλωθοί, ab ἡ Κλωθώ, όος, quod in duali & plurali declinandum erat per tertiam, 155, 33. [15] Et γυνῶν apud veteres. [16] Contra verò ὁ καὶ ἡ κύων, *canis*; & ἡ ἀρὼν, *agna*, ſyncopen patiuntur in obliquis, κυνὸς, ἀρνὸς, pro κύονος, ἄρωνος. [Notat Sylburgius pro fœminino barytono ἡ ἄρων, apud Euſtathium, Etymologum, Pollucem & alios, extare maſculinum oxytonum ὁ ἀρών: cuius obliqui ἀρῶνος, ἀρῶνι, ἀρῶνα : per ſyncopen ἀρνὸς, ἀρνί, ἄρνα. ſunt qui poſtremis hiſce finxerint rectũ monoſyllabum ἄρς : ſed reiiciuntur ab Etymologo & aliis. Ab ἀρὼν autem eſt non tantum ἀρωνόνομος, *paſtor agnorum, opilio*: ſed etiam per aphæreſin ῥών : à quo plurale ῥῶνες, agni, apud Euſtathium, Heſychium, Suidam, & Etymologum.] [17] Declinatur etiam ὁ Ζήν, ἡ ηνος, Ζηνί, Ζῆνα : unò decem huius inueniuntur nominatiui, Ζηνώ,

Accuſatiui à nominatiuis inuſitatis.

Datiui plurales quintæ in σι pro οις tertiæ.

Datiui plurales in τοις pro σι apud Ætolos.

ANNOTATIO.

Syncope.

ANNOTATIO.

Nomina Ζηνὸς decem nominatiui.

ANNOTATIO.

Ζὴν, Ζὰν, Δὴν, Δὰν, Ζὴς, Ζὰς, Ζδὺς, Δδὺς, Βδδὺς, & Δὶς, à
quo sunt obl. Διὸς, Διΐ, Δία. Βδδὺς agnoscunt Caninius
& Vrbanus, priscisque comicis vsitatum perhibent. videndum tamen ne potius scribendum sit Σδδὺς Æolico & Dorico more, vt σδυγὸς iisdem gentibus est ζυγὸς,
iugum. Golzius certè in Thesauro rei antiquariæ,
nummo inscriptum testatur ΣΔΕΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potuit vt librarij, propter characterum
in veteribus libris similitudinem, Β scripserint pro Σ.
nisi fortè Comica scurrilitate Βδδὺς παρὰ τὸ βδεῖν dictus propter tonitrua, vt Aristophanes Nubibus innuit:
τὰς βροντὰς esse πορδὰς τοῦ Διός. atque ita Δδὺς quoque
vel Bœotico more factum ex Ζδὺς, vel deriuatum à
δεύω, *quod est rigo, madefacio.* Porrò vt multis rectis variatur hoc nomẽ apud antiquos, ita varia rectorũ istorũ flexio est. In ν finita genitiuum faciunt assumpto ος: vt
*Ζανὸς κούρη, Iouis filia: Δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ, Iouis altissimo
throno*, apud Vrbanum ex Corinna. Ζὴς verò (quod à
Pherecyde vsurpatum scribit Eustathius) Ζῆν facere
accusatiuo, testatur idem Vrbanus, afferens ex poëta
quodam εὐρύοπα Ζῆν: vt sit quemadmodum Iliad. α.
εὐρύοπα Κρονίδην. alioquin εὐρύοπα Ζὴν potest non
vocatiui tantum, sed etiam nominatiui casus esse, vt
εὐρύοπα Ζδὺς apud eundem Homerum, Æolico scilicet more, sicut νεφεληγερέτα Ζδὺς, ἱππότα Νέστωρ, & similia. Ζὰς sanè, quod Doricam habet τροπὴν τοῦ η εἰς α,
per ντ flecti, vt propria illa participialia Πρὰς πράντος,
Φθὰς φθάντος, tradit Grammaticus quidam apud Eustathium 436. A Ζδὺς autem Polycrates Sophista, teste
eodem Eustathio, dixit τὸν Ζεῦν circumflexè, vt τὸν λῖν,
à nom. *ὁ λὶς leo*: & genitiuum τοῦ Ζέως, pro communi
τοῦ Ζεὸς, apud eundem Eustath. & Etymologum agnoscunt nonnulli. (at θεῦν Ἄρτεμιν pro θεὸν Ἄρθεμιν, *deam
Dianam*, dixit alius, sicut πλεῦν pro πλέον, crasi Dorica
& Ionica, de qua supra, 119, 10.) Δὶς etiam, quod ex
Rhinthone profert Vrbanus, non singulares modo casus habet, Διὸς, Διΐ, & Δία, sed plurales etiam, Δίες, Διῶν,
Διοὶ, Δίας, teste Ælio Dionysio. atque adeo fabulam
18 quandam inscriptam esse Δίες, testatur Eustath. [18]Apud
πολὺς, έος.
poëtas regulariter declinatum inuenitur, ὁ πολὺς, τοῦ
19 πολέος, &c. [19] A poëtis tamen vsurpatur: sic neutrum
πολλόν.
πολλὸν pro πολὺ, siue sit nomen, *multum*: siue aduerbium,
20 *valde, multùm, multò.* [20] His adde τὸ κάρηαρ, ατος, *caput.*

ANNO

ANNOTATIONES IN VERBA.

COGNATA Tempora ſunt, quorum eadem eſt figuratiua: Præſens & imperfectum, [1] τύπτω, ἔτυπτον: Perfectum & pluſquamperfectum, [2] τέτυφα, ἐτετύφειν: Aoriſtus primus & futurum primum, [3] ἔτυψα, τύψω. ſic Aoriſtus ſecundus, futurum ſecundum, [4] & præteritum medium, cognationem inter ſe habent; ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

Cognata tempora.

Attici tertiis perſonis in ι vel ε addunt literam ν, [5] etiam ante conſonantem; τύπτουσιν vel ἔτυψεν τοῦτον, *verberant vel verberauit hunc.*

Atticiſmus.

[1] SVPPLE, Idque non ſolùm in voce actiua, ſed & in paſſiua & med. τύπτομαι, ἐτυπτόμην: atque non tantùm in indicatiuo, ſed etiã in reliquis omnibus modis & participiis. Nunquam enim reliqui modi aut participia characteriſticam habent diuerſam ab ea quam idem tempus habuerit in indicatiuo.

Notio.

[2] Supple, Vocis actiuæ. Porrò in voce paſſiua perfectum quoque & pluſquamperfectum inter ſe cognationem habent, τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται: ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο: & paulopoſtfuturum cum ſecunda perfecti, τέτυψαι, τετύψομαι: ſic ſecunda ſingul. perfecti imperatiui: τέτυψο. Aoriſtus verò primus & futurum primum cum tertia perfecti, mutatis tamen tenuibus in aſpiratas, τέτυπται, ἐτύφθην, τυφθήσομαι. ſic tertia perfecti imperatiui, ac perfectum infinitiui, τετύφθω, τετύφθαι: ſed ſi in tertia perfecti ται ſit purum, hîc interſeritur σ: κέκρισται, *indicatus eſt*; κεκρίσθω, *indicatus eſto*; κεκρίσθαι, *indicatum eſſe*, à themate κρίνω, *iudico*.

Cum perfecto paſſiuo cognatione habentia.

[3] Supple, In voce actiua, & med. ἐτυψάμην, τύψομαι.

[4] Supple, Per omnes voces; vt in paſſ. ἐτύπην, τυπήσομαι: in media, ἐτυπόμην, τυποῦμαι.

[5] Addit *etiam*; quia 170, 27. dixit id fieri ſequente vocali. Iones autem id non obſeruant: ſed ſequente vocali elidunt ι & ε, τύπτουσ' αὐτόν, pro τύπτουσιν αὐτόν, *verberant ipſum*: & ἔτυπτ' ἐκεῖνος pro ἔτυπτεν ἐκεῖνος, *verberabat ille.*

Ioniſmus.

[1] Litera ρ propter ſyllabicum augmentum geminatur, ῥίπτω, *proiicio*, ἔρριπτον: & ι poſterius

De augmento. ε geminatum

aſpi

aſpiratur, prius lenem habet ſpiritum. ſiquidem nulla ſyllaba deſinit in aſpiratam: ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis; vt Ἀτθὶς, Σαπφώ, Βάκχος, *Attica, Sappho, Bacchus.* *Regula.*

γν. *γρη.*
2 [2] Quorum principium eſt γν aut γρη, non
repetunt primam conſonantem, γνόω, ἔγνωκα,
noſco: γρηγορέω, ἐγρηγόρηκα, *vigilo.*

μν. *κτ.* *πτ.*
Hæc verò repetunt; μνάομαι, μέμνημαι, *memini*:
3 κτάομαι, κέκτημαι *poſſideo*: [3] πτάομαι, πέπταμαι, *volo,*
as: πτόω, πέπτωκα, *cado.* Nam apud poëtas κτ, μν,
& πτ, communem faciunt ſyllabam.

α immutatum.
In incremento temporali quatuor α ſeruāt;
4 ἄω, ἄον, *ſpiro*: ἀίω, ἄϊον, *audio*: ἀηθέσσω, [4] ἀήθεσσον,
inſuetus ſum: ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior,*
faſtidio.

ε auctum addito ι.
Vocalem ε quædam non in η mutant, ſed
5.6 [5] augent addito ι; [4] ἔχω, *habeo*: ἔπω, *dico*: [6] ἕλω, *ca-*
7.8 *pio*: [7] ἕλκω, [8] ἑλκύω ſiue [9] ἑλκύζω, *traho*: [10] ἕρπω, [11] ἑρ-
9
10 πύζω, *ſerpo*: ἑστήκω, *ſto, permaneo*: [12] ἕπομαι, *ſequor*:
11 [13] ἐρέω, *dico, interrogo*: [14] ἑστιάω, *conuiuio excipio*:
12 [15] ἐάω, *ſino*: [4] ἕω, *induo, mitto, pono*: [16] ἐρύω, *traho*:
13 ἔθω, *conſueſco*: [17] ἐθίζω, *conſuefacio*: [18] ἐργάζομαι, *ope-*
14
15 *ror*: ἔχω, [19] εἶχον, *non* ἦχον: & ita in reliquis
16 quibus ex Herodiano adde ἕζω, *ſedeo vel pono.*
17 ἔπω, εἶπον, *dixi*; εἰπὲ, *dic*; εἰπὼν, *qui dixit*; in *εἶπον, εἰπὲ.*
18 omnibus [20] modis ſeruat augmentum. ἑστήκω, *εἰπών.*
19
20 *ſto,* [21] εἱστήκειν, *ſteteram,* pluſquamperf. medium: *εἱστήκειν.*
21 nam perfectum, ἕστηκα, ſine augmento: licet id *ἕστηκα.*
veriùs ſit actiuum ab ἵστημι; & ἕστακα dictum *ἕστακα.*
per α more Dorico. ἕω, *induo vel pono,* εἷμαι præ- *εἷμαι.*
teritum paſſiuum. ἐρέω, *dico,* εἴρηκα, *dixi*; εἴρημαι,
dictus ſum: vnde εἰρήθην, & eliſo ι, ἐρήθην, *dictus* *ἐρήθην.*
22 *ſum*: ἔθω, *conſueſco,* [22] εἴωθα, *conſueui,* præteritum
medium per pleonaſmum ω.

ευ in ηυ.
Diphthongus ευ in ηυ Atticè; εὔχομαι, ηὐχόμην, *precor*: εὕδω, ηὗδον, *cubo, dormio.*

Diph

Diphthongum οι hæc non mutant; οἴδομαι, οἰώθλω, *folus ago*: οἰμάω, [23] *impetu ruo*: [24] οἰνόω, *vino impleo*: οἰνίζομαι, *vinum emo*: οἰστρόω *siue* οἰστρέω, *œstro exerceo*: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, *auguror*: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *guberno, gubernaculum rego*: οἰδαίνω, *tumesco*: οἰκουρέω, *domum custodio*.

οι immutatum.
23 *οἰώθλω; aoristi*
24 *primi.*

[1] POETAE Tamen id non ſemper obſeruant: ῥάπτω, ἔρραπτον, *ſuo, ſuebam*. ῥίπτω, ῥέρριφα pro ἔρριφα: paſſiuum ῥέρριμμαι pro ἔρριμμαι, *proiectus ſum*: pluſquamperfectum ἐρερίμμην, ἐρέρριψο, ἐρέρριπτο pro ἔρριπτο, *proiectus erat*. ῥέζω, *facio*, imperfectum ἔρεζον: aoriſtus primus ἔρεξα, cum κατὰ, κατέρεξα, *peregi*, à futuro ῥέξω: & tranſpoſitis literis ἔρξω ἔρξεις, *faciam, es*: vnde in aoriſto primo ἔρξαν, *fecerunt*, ſine augmento: imperatiuus ἔρξον: ſubiunctiuus ἔρξω, ἔρξῃς: infinitiuus ἔρξαι: participium ἔρξας, αντος: at in præſenti pro ῥέζω per metatheſim dicimus non ἔρζω (nam ρ nunquam ponitur ante ζ, 7, 17.) ſed ἔρδω: ſunt enim ζ & δ permutabiles, quòd ζ valeat δσ. [2] Nam ε in huiuſmodi locis nō anceps, ſed productum ſolùm cenſetur. [3] Perfecti πέπταμαι verius thema eſt πετάομαι ſiue πετάννυμαι, pandor. nam ex eo per syncopen fit πέπταμαι, pro πεπέτασμαι, *expanſus ſum, paſſis alis volo*, ſicut à κεράομαι ſiue κεράννυμαι, *miſceor*, fit primum κεκέραμαι, deinde per ſyncopen κέκραμαι. [4] ἀήθεσσον legitur apud Hom. Il. κ: ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, *erant enim illorum adhuc inſueti, neque enim illis adhuc aſſueuerant.* eamque ſcripturam (vna cum themate ἀηθέσσω, *inſuetus ſum*) agnoſcunt Etymologus, Suidas, & Euſtathius. apud Heſych. verò eſt ἀήθεσκον, vt οἴχνεσκον apud Hom. Il. ε. à thematibus ἀηθέω & οἰχνέω, Ionicè pro initiali augmento inſertis in medio σκ. Sed alteram ſcripturam confirmat etiā analogia: ἀηθέσσω enim dicitur vt ἀγνώσσω *ignoro*. Iam ἀηθέσσω & ἀηδίζομαι propterea carent augmento, quoniam duorum η concurſus parit cacophoniam: ἄω verò & ἀΐω manent inaucta, ne ipſorum præterita cōcurrant cum præteritis verborum εἰμὶ *ſum*, & εἶμι *eo*: ab illo enim poëtis eſt ἦε *erat*, ab hoc autem, ἤιε, *ibat*. teſtes Etymologus & Suidas. [5] Iones idem & in quibuſdam aliis verbis obſeruant; vt ab ἐρωτάω, *interrogo*, imperfectum εἰρώτων εἰρώτων, ας, α, pro ἠρώτων, ἠρώτας, ἠρώτα. At Dores veteres hæc quæ author hîc enumerat, per η efferebāt; ἦχον pro εἶχον: ἦλκον pro εἷλκον:

1 *ρ non geminatum propter incrementum.*
2
3 ANNOTATIO.
4
5 *Ioniſmus, ει pro η.*
Doriſmus, η pro ει.

ANNOTATIO. ἠργαζόμην pro εἰργαζόμην. [Herodianus quoque εἰργαζόμην tradit διφορεῖαζ, per ει scilicet, & per η. eodemque modo εἴρετο pariter & ἤρετο reperies apud Nonnum, ab ἔρομαι, interrogo: nisi illius thema poëticum malis, εἴρομαι: sicut ἀνειρώτεων (quod Eustath. affert) non tam ab ἀνερωτάω est quam à poëtico ἀνειρωτάω, cuius simplex εἰρωτάω legitur Od. δ. ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, *quæ me interrogas & oras*: ε scilicet per epenthesin τοῦ ι

6 producto poëticè.] [6] Vide Inuestigationem thematis

7 in verbis Ἔχω, Αἱρέω, Αγοράζω, & Αμφιέννυμι. [7] Ab ἕλκω futurum ἕλξω: perfectum εἷλχα: imperfectum & aoristus secundus εἷλκον, εἷλκες, εἷλκε: imperfectum passiuum & aoristus secundus medius εἱλκόμην, εἵλκου, εἵλκετο; sine augmento ἕλκετο, Ιλιάδ. ά. imperatiuus ἕλκου, & Ionicè

Tempora quædam ab ἕλκω.

ἑλκύω.

8 ἕλκεο, 193, 29. [8] Imperfectum εἵλκυον: futurum ἑλκύσω: perfectum εἵλκυκα, passiuum εἵλκυσμαι, εἵλκυσαι, εἵλκυσται, 191, 26. aoristus primus εἱλκύσθην: infinitiuus ἑλκυ-

ἑλκύζω. *ἑλκέω.*

9 σθῆναι. [9] ἑλκύω agnoscit Herodianus: ἑλκύζω autem est vt ἑρπύζω. Sed & ἑλκέω legitur apud Homerum: fut. ἑλκήσω: vnde ἑλκηθμὸς, *tractio violenta*. Eustath. & He-

ἕρπω. *ἑρπύζω.*

10 rodianus. [10] Imperfect. εἷρπον: futurum ἕρψω: aorist.

11 prim. εἷρψα: perfectum εἷρφα. [11] ἑρπύζω scribitur per υ apud Herodianum quoque, Hesych. & alios. fut. ἑρπύσω:

12 perfect. εἵρπυκα. [12] Imperfectum & aoristus secundus medius εἱπόμην: futurum medium ἕψομαι: perfectum

ἕπομαι. *ἑστιάω.*

13 passiuum εἷμμαι. [13] Imperfectum εἱστίαον εἱστίων: futurum ἑστιάσω, seruat α, 217, 1. aoristus primus εἱστίασα: infinitiuus

ἐάω, quod & εἰάω poët.

14 ἑστιάσαι: perfectum εἱστίακα. [14] Imperfectum εἴαον, εἴαες, εἴαε; crasi εἴων, εἴας, εἴα; & sine augmento ἔων, ἔας, ἔα, & Ionicè ἔασκε, 170, 30. futurum ἐάσω, 216, 45. aoristus primus εἴασα: imperatiuus ἔασον, & Laconicè interposito β, ἔβασον: perfectum εἴακα, & reiecto augmento ἔακα. re-

15 peritur etiam in præsenti εἰάω pro ἐάω, poëticè. [15] Im-

ἐρύω.

perfectum εἴρυον: fut. ἐρύσω: aoristus primus εἴρυσα: perfectum εἴρυκα: pass. εἴρυμαι: plusquamperfect. εἰρύμην, υσο,

16 υτο, tertia plur. εἰρύατο, & Ionicè εἰρύατο, 190, 15. [16] Imperfectum εἴθιζον: futurum ἐθίσω: aoristus primus εἴθισα, εἴθισας, εἴθισε: participium ἐθίσας, αντος: perfect. εἴθικα: part. εἰθικὼς, ότος: perfectum passiuum εἴθισμαι, εἴθισαι, εἴθισται: participium εἰθισμένος: aorist. prim. εἰθίσθην, εἰθίσθης: part. ἐθισθείς. dicitur & εἰθίζομαι pro ἐθίζομαι, poëticè: imperat. εἰθίζου, & Ionicè εἰθίζεο, assuesce, 193, 29.

ἐθίζω, quod & εἰθίζω poet.

17 [17] Imperfectum εἰργαζόμην, εἰργάζου, εἰργάζετο: tertia pluralis εἰργάζοντο: futurum medium ἐργάσομαι, ἐργάσῃ, & sublato σ ἐργάῃ, vnde per crasim ἐργᾷ, *operaberis*, *faciendia*

ἐργάζομαι.

dialecto Bœotica: (ſic σκεδᾷ, *diſſipabis*, pro σκεδάσῃ, à — *Bœotiſmus*,
σκεδάομαι τὸ σκεδάννυμαι) aoriſtus primus medius εἰργα- — *ᾷ pro ασῃ.*
σάμην: optat. ἐργασαίμην, ἐργάσαιο: perfectum paſſiuum
εἴργασμαι, εἴργασαι, εἴργασται: participium εἰργασμένος: aor.
prim. εἰργάσθην, εἰργάσθης, εἰργάσθη. [18] Hinc cū ὑπὲρ, ὑπερ- 18 ὑπείρεχον.
εῖχον, ες, ε, & mutato loco augmenti ὑπείρεχον, ὑπείρεχες,
ὑπείρεχε, *ſupereminebat, præſtabat*: & tertia pluralis ὑπείρ-
εχον, *ſuperabant*. [19] Optatiuus εἴποιμι, εἴποις: ſubiunctiuus 19 ἔπω, *quod &*
εἴπω, εἴπῃς, & Æolicè εἴπῃσθα: infinitiuus εἰπεῖν. Ab εἶπον, — εἴπω *poët.*
εἶπες, fit tertia Ionica εἴπεσκε, dixit, 170, 31. ex εἶπε cum
ἀνὰ, fit ἀνεῖπε, & cum altero augmento ἠνεῖπε, *edixit*: pro
quo etiam ἀνείπαπε, per pleonaſmum ſyllabæ πα.
[*ἀνείπαπε non reperio, ſed ἠνίπαπε, ab ἐνίπτω, increpo, epen-* — ANNOTATIO.
theſi ſyllabæ πα, vt ἤγαγε pro ἦγε ab ἄγω: Hom. Καί μιν
ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.] [20] Cum κατὰ, καθεστήκειν, 20 ἑστήκω.
conſtitutus eram: perfectum καθέστηκα, *conſtitutus ſum*:
& participium καθεστηκὼς, ότος, *conſtitutus*; paſſiuam ha-
bent ſignificationem. [21] Pro εἴωθα ſiue εἶθα, verſo ε in 21 ἔθω.
η Atticè reperitur ἦθα. [22] οἰμώω, quod pro οἰμέω repoſui, 22 ANNOTATIO.
agnoſcit Euſtath. & Heſychius. οἰμέω igitur erit Ionicū,
vt ὁρμέω pro ὁρμάω, *impetu feror*, apud Herodotum.
Quidam etiam aſpiratè ſcribunt οἵμησεν, vt deriuatum
ab ὁμοῦ. [23] οἰνίζομαι repoſui pro οἰνίζω. ſic enim Hom. 23
Il. η. ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο, inde igitur vinum comparabant.
eodemque modo ξυλίζεσθαι eſt lignari, ligna comparare:
ὑλάζεσθαι, materiam colligere. Suidas tamen οἰνίζω quo-
que in hac ſignificatione agnoſcit, nec nō Herodianus:
aliâs οἰνίζω eſt *vinum imitor, ſapore ſcilicet, odore vel*
colore, vt κυανίζω, cyanum imitor, apud Dioſc. [24] His 24 οἰνοποτάζω.
annumeratur οἰνοποτάζω, *vinum poto*. at οἰμώζω, *eiulo*, — οἰμώζω.
facit οἴμωζον & ᾤμωζον: futurum οἰμώξω, medium οἰμώ-
ξομαι, οἰμώξῃ, οἰμώξεται: aoriſtus primus actiuus ᾤμωξα,
ᾤμωξας, ᾤμωξε.

† [1] Compoſiti augetur principium, ſi præ- 1 *Augmentum in*
poſitio nihil addit ad ſignificatum: ἔπω, ἐνέπω, — *compoſitis.*
ἤνεπον, *dico*: εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον, *cubo, dormio.*

Quædam Attici augent initio, quorum ſim- — *Atticè aucta*
plicia non ſunt in vſu: ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, — *initio.*
dubito: ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *ſupplico.*

Alia in medio: [2] ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, 2 *Aucta in me-*
fruor: [3] ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν, *aggredior*: [4] ἐγκωμιάζω, 3. 4 *dio.*
ἐνεκωμίαζον, *celebro, laudo*. ſic quædam [5] compo- 5

sita ex δυς & εὖ; δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, *morosus sum*: δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν, *difficulter adducor vt non*
6 *credam.* sic [6] εὐορκῶ, *sanctè iuro, vel, iuramentum*
7.8 *religiosè obseruo*: [7] εὐεργετῶ, *beneficio afficio*: [8] εὐαγ-
9 γελίζομαι, *bonum nuntium affero* [9].

Aucta vtrinque.

Sunt quæ vtrinque augentur: ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν, *turbo, molesto*: ἀνορθῶ, ἠνώρθουν, *corrigo*: ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, & aor. 2. ἠνεσχόμην, *sustineo*.

ε augmentum versum in η. ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤδειν, à μέλλω, βούλομαι, δύναμαι, εἴδω.

10 [10] Apud Atticos syllabicum augmentum vertitur in temporale: ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*: ἐβουλόμην, ἠβουλόμην, *volebam*: ἐδυνάμην, ἠδυνάμην, *poteram*. sic εἴδειν, ᾔδειν, *noueram*, plusquámperfectum ab εἴδω, *video, scio*. nam ε siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

καθίζω.

1 [1] Sic ἵζω vel ἱζέω ἱζῶ, cum κατὰ, καθίζω, & καθιζάνω, *sedeo & sedere facio*: imperfect. ἐκάθιζον, primæ sing. & tertiæ plur. Ionicè detracto augmento κάθιζον, *sedebant*: futur. καθίσω & καθιζήσω: aor. prim. ἐκάθισα, ἐκάθισας, ἐκάθισε: prima plur. ἐκαθίσαμεν: imperat. κάθισον: part. καθίσας: perfect. κεκάθικα. Tamen

διεγγυάομαι.

διεγγυάομαι augetur in medio, διηγγυώμην; quamuis nihil aliud significet quàm simplex ἐγγυάομαι, *despondeo*. Sunt prætereа non pauca, quæ præcipuè apud poëtas augentur initio, quamuis præpositio aliquid addat ad significatum: vt βάλλω, iacio, ἀμφιβάλλω, *dubito*: imperfect. ἠμφίβαλλον.

ἀμφιβάλλω.

Notio.

Composita ex α, aut ex nomine, & decomposita, initio augetur.

Hoc loco illud monendum, Clenardum hîc verba facere de augmento verborum compositorum, quæ componuntur è præpositione, vel ex δυς & εὖ & alio verbo, etiam non vsitato. at quæ componuntur ex α priuatiuo, & ex nomine aut verbo, vel quæ ducuntur à nomine composito, (quæ Decomposita appellantur) in principio incrementum suscipiunt: vt ἀγνοέω, ῶ, *ignoro*: fut. ἀγνοήσω: aor. prim. ἠγνόησα, ἠγνόησας, ἠγνόησε (Homer. ιλ. β', aduocato ι ad ο, dixit ἠγνοίησε, *ignorauit*: tum ex ἠγνόησα crasi οη in ω fit ἠγνώσα, ας: vnde tertia Ionica ἀγνώσασκε, 170, 32.) perfect. ἠγνόηκα: pass. ἠγνόημαι: part. ἠγνοημένος. fit autem ἀγνοέω ex α priuatiuo & νοέω, *intelligo*, cum pleonasmo literæ γ: ex eodē νοέω cum ἀμφὶ, fit ἀμφιγνοέω, *dubito*; quod etiā augetur initio: imperf. ἠμφιγνόεον ἠμφιγνόουν: aor. prim. ἠμφιγνόησα. Ab ὁ ἡ ἀκηδὴς, έος, *diligens*, fit ἀκηδέω, *dili*-

ἠγνόησα.

ἠγνόησε.

ἠγνώσασκε.

ἀμφιγνοέω.

ἀκηδέω.

genter perquiro: fut. ἀκριβώσω, aor.pr. ἠκρίβωσα, ας, ε: perfect. ἠκρίβωκα: pass. ἠκρίβωμαι: part. ἠκριβωμένος, ἠκριβωμένη, *accuratus, a.* Ab ὁ ἡ ἀμελής, έος, *negligens, socors*, fit ἀμελέω, *negligo*: fut. ήσω: perf. ἠμέληκα: infin. ἠμεληκέναι: perfect. pass. ἠμέλημαι, ησαι, ηται: part. ἠμελημένος, *neglectus*: hinc aduerb. ἠμελημένως, *negligenter, citra curam*: reperitur hoc part. & sine augmēto, ἀμελημένος. Ab ὁ ἀντίδικος, ου, *aduersarius causæ siue litis*, fit ἀντιδικέω, *ad causam occurro, liti me offero*: imperf. ἠντιδίκεον ἠντιδίκουν. ὁ ἡ ἀσελγής, έος, *petulans*: hinc ἀσελγαίνω, *lasciuio*: fut. ἀσελγανῶ: aor.prim. ἠσέλγηνα, 177,3. ab eodem quoq; fit ἀσελγέω, *petulanter ago*: fut. ἀσελγήσω: perf. ἠσέλγηκα: pass. ἠσέλγημαι: part. ἠσελγημένος, η, ον: hinc τὰ ἠσελγημένα, *iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ*. Ab ὁ ἡ ἀσθενής, έος, *infirmus, debilis*, fit ἀσθενέω, *imbecillis sum, langueo*: imperf. ἠσθένεον ἠσθένουν: fut. ἀσθενήσω: perf. ἠσθένηκα. ὁ ἡ ἄσιτος, ου, *à cibo abstinens*: hinc ἀσιτέω, *inedia premor*: imperf. ἠσίτουν. ὁ καὶ ἡ ἄστατος, ου, *instabilis*: hinc ἀστατέω, *instabilis sum*: imperf. ἠστάτουν. ὁ ἡ ἄσχολος, ου, *negotiosus, occupatus*: hinc ἀσχολέομαι, *occupor negotiis*: perf. ἠσχόλημαι, ησαι, ηται: aor.pri. ἠσχολήθην, tertia plur. ἠσχολήθησαν, *operam & studium dederūt*: partic. ἀσχοληθεὶς, έντος, *rei cuipiam deditus*. ὁ ἐναντίος, ου, *contrarius*: hinc ἐναντιόομαι οῦμαι, *aduersor*: imperf. ἠναντιοόμην, όου, όετο, crasi ἠναντιούμην, ἠναντιοῦ, ἠναντιοῦτο: perfect. ἠναντίωμαι, ωσαι, ωται: aorist. prim. ἠναντιώθην, ης, η: hinc infin. ἐναντιωθῆναι, & part. ἐναντιωθεὶς, έντος. τὸ καινουργὸν, οῦ, *recens factum*: vnde καινουργέω, *nouum aliquid molior aut designo*: imperf. ἐκαινούργουν. ὁ καλλιγράφος, ου, *qui mundè & pulchrè scribit*: vnde καλλιγραφέω, *pulchrè scribo*: imperfect. ἐκαλλιγράφουν. sic ab ὁ ἡ καλλιεπὴς, έος, *elegans & splendidus in verbis*, fit καλλιεπέω, *ornatè & eleganter dico*: futur. ήσω: perfect. κεκαλλιέπηκα: pass. ημαι: part. κεκαλλιεπημένος, *ornatè dictus*: vnde aduerb. κεκαλλιεπημένως, *disertè & ornatè*. sic etiā καλλιερέω, *secūda sacra facio, læta exta habeo*: fut. ήσω: aor. prim. ἐκαλλιέρησα, ας, ε: imperf. pass. ἐκαλλιερεόμην, ἐκαλλιερέου, ἐκαλλιερέετο, crasi ἐκαλλιερεῖτο. ὁ παιδαγωγὸς, οῦ, *pædagogus, institutor pueri*: vnde παιδαγωγέω, *sum pædagogus, pueros instituo seu erudio*: fut. παιδαγωγήσω: perf. πεπαιδαγώγηκα: pass. πεπαιδαγώγημαι, πεπαιδαγώγησαι, πεπαιδαγώγηται. ὁ πανοῦργος, ου, *versutus, qui omnibus in rebus versatus est*: ab hoc πανουργέω, *callidè ago, vafer sum & astutus*: fut. πανουργήσω: perf. πεπανούργηκα. πεπανουργήκειν: part. ὁ πεπανουργηκὼς, ότος, τῷ πεπανουργηκότι. ὁ πολλαπλάσιος, ου, *multiplex*: à quo πολλαπλασιάζω, *multiplico*:

ἀμελέω.
ἀντιδικέω.
ἀσελγαίνω.
ἀσελγέω.
ἀσθενέω.
ἀσιτέω.
ἀστατέω.
ἀσχολέομαι.
ἐναντιόομαι.
καινουργέω.
καλλιγραφέω.
καλλιεπέω.
καλλιερέω.
παιδαγωγέω.
πανουργέω.
πολλαπλασιάζω.

imperf. ἐπολλαπλασίαζον. ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ου, philosophus, sapientiæ studiosus: hinc φιλοσοφέω, philosophiæ studio incumbo: fut. ήσω: perf. πεφιλοσόφηκα: pass. πεφιλοσόφημαι, πεφιλοσόφησαι: imper. πεφιλοσόφησο, πεφιλοσοφήσθω, disputatum sit. φιλότιμος, ου, ambitiosus: ab hoc φιλοτιμέω, ambitiosè quippiam conor: fut. ήσω: perf. πεφιλοτίμηκα: pass. ημαι, ησαι, ηται: aor. prim. ἐφιλοτιμήθην, ης, prima plur. ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, in vos contulimus. ὁ ἡ χειραγωγὸς, οῦ, qui manu ducit; vnde χειραγωγέω, manu duco: imperf. ἐχειραγώγουν. Hæc tam multa exempla in medium attulimus, vt ex his discant pueri similia formare, atque vt in thematis inuestigatione esse possint multò promptiores. Idem & in sequentibus factitabimus, iis qui in hac exercitatione tyrones sunt, obsecuti; qui à nobis efflagitarunt, vt sibi hac in re operam daremus. DE DIVERSA *incrementi sede, fusius & liquidius præcipit Sylburgius his verbis*: initio augentur quæ deriuata sunt à nominibus tam simplicibus quàm compositis. simplicibus, vt ταπεινόω, ῶ, *humilio*, (à ταπεινὸς *humilis*) ἐταπείνουν *humiliabam*. compositis, vt ταπεινοφρονέω, ῶ, *humiliter sentio, animo humili sum*, (à ταπεινόφρων *humili mente præditus*) ἐταπεινοφρόνουν *humiliter sentiebam, animo eram humili*, sic ab ὀρθοβάτης in Epigram. est ὠρθοβάτει *rectus incedebat*: ab ἀκρολόγος, ἠκρολόγει στάχυας, *summas legebat* (seu, *carpebat.*) *spicas*. sic etiam ab οἰκονόμος apud Diog. Laërt. est, ᾠκονόμουν ἄριστα τὰ πολιτικὰ, *optimè remp. administrabant*. Sed poëticè augmentum hic negligitur interdum: vt Epigr. p. 5. ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ, pro ἠκροβάτει, vt ἠκρολόγει paulo ante. Secundo augentur etiam quæ deriuata sunt à nominibus cum α priuatiuo; compositis: vt ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν, à themat. ἀνομέω & ἀδικέω, quæ deriuata sunt ab ἄνομος & ἄδικος: hæc autem composita ex α priuatiuo, & nominib. νόμος *lex*, δίκη *ius*. Tertio, deriuata à nominibus cum δυς compositis, si videlicet post illam particulam sequatur consona: vt δυσχεραίνω (cuius primitiuum δυσχερὴς *difficilis*, compositum est è δυς & χεὶρ) est ἐδυσχέραινον *ægrè ferebam*. Quarto, idem fit Atticè in iis quorum primitiua composita sunt cum εὖ, sequente itidem consonante: vt βέλος ηὐτέλιζ' ἔρωτος, apud Anacreontem, ab εὐτελίζω *vilipendo*: hoc autem ab εὐτελὴς *vilis*, composito ex εὖ & τέλος *census, tributum*. Communiter vero in hoc postremo genere nullum est augmentum: vt Πλάτωνι τὸ σῶμα εὐλόγουν. ab εὐλογέω ῶ, *benedico*: cuius primitiuum εὔλογος est compositum ex εὖ & λόγος *verbum*, *dictum*

φιλοσοφέω.

φιλοτιμέω.

χειραγωγέω.

Præcepta de augmenti sede ex recentiori quodam Gram.

Secundo.

Tertio.

Quarto.

dictum. Quinto loco recipiunt augmentum initio, composita, in quibus præpositio nil addit ad significatum: vt ab ἀνοίγω, quod idem est cum simplici οἴγω, *aperio*, est apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, *vt singuli aperiebant*. sic ab ἐπίσταμαι, quod idem est cum simplici ἴσημι *scio*, est ἠπίστατο, teste Eustath. Sexto, composita quorum simplicia non sunt in vsu: vt ab ἐμπολάω, cuius simplex πολάω non reperitur, est perfect. ἠμπόληκας, *lucratus es*, apud Sophocl. Sic ἠντιβόλουν & ἠντιδίκουν, ab ἀντιβολῶ *supplico*, ἀντιδικῶ *liti me offero contra aduersarium*: item ἠμφιγνόουν & ἠμφιγνόησα, ab ἀμφιγνοῶ *ambigo*, teste Budæo: ἠμφίασε *circumuestiit*, ab inus. ἀμφιάζω, apud Polyænum: ἠμφισβητημένα *in cõtrouersiam adducta*, apud Thucyd. ab ἀμφισβητῶ *discepto*. In medio augentur, primum deriuata ex nominibus cum εὖ & δυς compositis, si videlicet post illas particulas sequatur vocalis mutabilis: tunc enim in illa vocali fit augmentum temporale: vt ab εὐεργετέω (cuius primitiuum εὐεργέτης compositum est ex εὖ & ἔργον *opus, factum*, aut ἐργάζομαι *operor, facio*) est apud Lucianum εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην. sic à δυσαρεστέω ῶ (cuius primitiuum δυσάρεστος est compositum ex δυς & ἀρεστὸς) est δυσηρέστουν. à δυσωνέω tamen (cuius primitiuum δυσώνης compositum est ex δυς & ὠνέομαι *emo*) reperies in Epigramm. p.183. ἐδυσώνει, *difficilem se præbebat in emendo*. Deinde augẽtur in medio, ea quæ cum præpositionibus composita, etiam extra compositionem versantur in vsu: vt ἐναλλάσσω *immuto* (compositum ex ἐν *in*, & ἀλλάσσω *muto*) ἐνήλλασσον. Tum ea quæ conflata sunt è præpositione & nomine, vel deriuata è nomine cum præpositione composito: vt ἀνεχαίτισεν ἅπαντα, *retroëgit omnia*, apud Demosth. ab ἀναχαιτίζω. sic διηκόνουν αὐτῷ, *ministrabant ei*, Matth.4. à διακονέω. item φόνον ἐνήργησεν, *cædem perpetrauit*, apud Euseb. ab ἐνεργέω. sic etiam ἐπεθύμει *cupiebat*, παρεσπόνδει *fœdus violabat*, προεξένησε (& per crasin προὐξένησε) *conciliauit*. προεφήτευε *prophetabat*, ab ἐπιθυμέω, παρασπονδέω, προξενέω, προφητεύω. Idem fit etiam in præteritis sequentium verborum, ἐγκωμιάζω *celebro*, ἐπιδημέω *peregrinor*, ἐπιορκέω *peiero*, ἐπιστατέω *præsum*: quibus & alia similia recenset Antesign. 296,28. Quędam verò in hoc postremo genere modò in medio, modo in principio augentur: vt ab ἐμπολάω, cuius paulo antè mentionem feci, est & ἐμπεπολήκαμεν *lucrati sumus*, apud Lucianum: & ἠμπόληκας *lucratus es*, apud Sophoclem. Quædam in hoc ipso genere dupliciter augẽtur, in medio scilicet

Quintò.

Sexto.

Augentur in medio.

Primò.

Secundo.

Tertio.

Augmentum in principio & medio habentia.

Dupliciter augentia primo

& principio: vt δεδιηκόνηκε *ministrauit*, à διακονέω, apud Hesychium: δεδιῄτηκα *arbiter fui*, à διαιτάω, apud Lascarim: μεμεθωδευμένος *methodicè favricatus*, à μεθοδεύω, apud Eustathium: πεπαρῴνηται *per vinolentiam patratũ est*, apud Lucianũ, à παροινέω (Alioqui duplex augmentum recipiunt & ea quorum simplicia sunt in vsu: vt δεδιῴκηται *administratus est*, à διοικέω, apud Eustathium: ἐπαρεμυθήσατο *consolata est*, à παραμυθέομαι, apud Athen. ex Euschemo comico: ἠνείχετο *sustinebat*, & ἠνέσχετο *sustinuit*, ab ἀνέχω, apud Budæum ex Aristotele. sic ea quæ CLENARDVS recenset 290, 6. ab ἀνοίγω verò triplici augmento est ἠνέῳξε aperuit, & ἠνεῴχθη apertus est, apud Eustathium. nam in η & ῳ augmentum est temporale: in ε, syllabicum Atticis proprium, 298. 7. Rarius ea quæ deriuata sunt è nominibus compositis, vel è nominibus & verbis conflata: vt ὠνοματοπεποιημένος & μεμελοπεποιημένος, apud Eustathium, ab ὀνοματοποιέω *nomen fingo*, & μελοποιέω *melicè compono*. regularius apud Demosth. πεπαιδοποίηται à παιδοποιέω liberos procreo.) Porrò in his compositionibus, præpositio in vocalem desinens vocalem finalem amittit, quum verbum (siue auctum illud sit, siue inauctum) incipit à vocali: vt ἐπαίρω *attollo*, ἐπῆρον *attollebam*, ex ἐπὶ *ad*, & αἴρω *tollo*. sic in decompositis, συγκαταφέρω *simul defero*, συγκατέφερον *simul deferebam*, ex σὺν *cum*, κατὰ *de*, & φέρω *fero*. Quod si prima verbi vocalis sit aspirata, finalis in præpositione tenuis vertitur in aspiratam: vt ἀφαρπάζω *abripio*, ἀφήρπαζον *abripiebam*, ex ἀπὸ *ab*, & ἁρπάζω *rapio*. Sic Doricè ποτείδω & ποθοράω *aspicio*, ex ποτὶ quod est πρὸς *ad*, & εἴδω atque ὁράω *video*. Iones verò & Æolenses retinent tenues: vt ἀπίκετο *deuênit*, ex ἀπὸ *ab, de*, & ἱκνέομαι *venio*. Περὶ tamen & πρὸ non abiiciunt finales: vt περιάγω *circumduco*, περιῆγον *circumducebam*: προορῶ *prauideo*, προώρων *prauidebam*. ἀμφὶ modo retinet, modo amittit, siue auctum sit verbum, siue inauctum. Retinet, vt ἀμφιεννύων *induens*, apud Plutarch. ἀμφιέννυται *induitur*, apud Gregor. ex ἀμφὶ *circum*, & ἐννύω siue ἔννυμι *induo, vestio*. indeque perfectum pass. ἀμφιεσμένος *circumuestitus, indutus*, teste Budæo. Amittit sæpius, præsertim ante augmentum: vt ἀμφαφόων circumcirca contrectans, apud Apollonium: ἀμφεκάλυψε *circumtexit*, apud Hesiodum: ἀμφέστησαν *circumsteterunt*, apud Sophoclem. Nonnunquam post ἀμφὶ omittitur augmentum, vt ἀμφιποτᾶτο *circumuolabat*, apud Homerũ: ἀμφιδέμιατο *circumcirca extruxerãt*, apud

Duplex sortiũtur augmẽtum quorũ simplicia sunt in vsu.

Triplex habentia augmẽtum.

ápud Iosephum. Interdum augmentum fit in ipsa præ-
positione : vt ἠμφίεσε *induit*, & ἠμφιεσμένη *induta* , apud
Xenoph. ab ἀμφιέννυμι *induo*. Interdum vtrobique: nam
ab ἀμφιβάλλω *apud Euripidem est* ἠμφέβαλεν φόνῳ, *obruit*
cæde: & ἠμφίβαλλον, apud Demosth. teste Budæo. Eadem
ratio est in Æolico ἀμπί. sic enim idem Budæus ex
Athenæo affert ἀμπεχόμην, ab ἀμπέχομαι *induor*: & ἠμπι-
σχόμην ex Platone, ab ἀμπίσχομαι *induor, amicior*: necnon
ἠμπείχετο ex Luciano, augmento duplicato. at Homerus
Od. ζ, φάρεας ἄμπεχεν ὤμους , sine augmento. Obseruan-
dum verò, hanc præpositionem in compositis resumere
aspiratam , quum initium verbi aspiratur , vt apud Eu-
stath. μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξῃ , ab ἀμπέχομαι , in
quo themate, sicut etiam in cognato ἀμπίσχομαι, Ionica
τροπῇ φ in π versum est, propter asperitatem τῆς ἐπαλλη-
λίας, vt testatur idem Eustath. Apud poëtas etiam cæ-
teræ præpositiones retinent interdum vocales finales:
vt ἀποαίνυτο νόστον , adimebat reditum , apud Hom. νέκυν
καταείνυον, mortuum conuestiebant, apud eundem. Præ-
terea ἐκ ante syllabicum augmentum ε , redit in ἐξ : vt
ἐκλείπω deficio , ἐξέλειπον deficiebam. Redit etiam ν
in præpos. ἐν & σὺν , ante consonantes vel mutatum
vel abiectum : vt ἐλλείπω *prætermitto*; ἐνέλειπον *prætermit-*
tebam , ex ἐν *in* , & λείπω *linquo* : συῤῥάπτω *consuo* ; συνέῤ-
ῥαπτον *consuebam*, ex σὺν *con*, & ῥάπτω *suo*: συζεύγνυμι *con-*
iungo; συνεζεύγνυν *coniungebam* ; ex σὺν *con*, & ζεύγνυμι
iungo. Hac de re plura vide in tractatu de Inuestigatio-
ne in Verbo Συῤῥήγνυμι. [2] Huius fut. ἀπολαύσω: aorist. 2 ἀπολαύω.
prim. ἀπέλαυσα , ἀπέλαυσας , ἀπέλαυσε , tertia plur. ἀπέ-
λαυσαν: dicitur & ἀπήλαυσα vt ἀπήλαυον, Atticè augmen-
to syllabico ε in temporale η mutato : perfect. ἀπολέ-
λαυκα : infinit. ἀπολελαυκέναι. [3] Futur. ἐπιχειρήσω : aorist. 3 ἐπιχειρέω.
prim. ἐπεχείρησα : perfect. ἐπικεχείρηκα : pass. ημαι , ησαι,
ηται : aorist. prim. ἐπεχειρήθην , ης , η : part. ἐπιχειρηθείς,
έισα, έν. [4] Futur. ἐγκωμιάσω : perfect. ἐγκεκωμίακα : pass. 4 ἐγκωμιάζω.
-ασμαι, ασαι, αςαι : aorist. prim. ἐνεκωμιάσθην : part. ἐγκω-
μιασθεὶς, έντος, *laudatus*. sunt qui scribant imperf. ἐνεγκω-
μίαζον pro ἐνεκωμίαζον, per pleonasmum literæ γ. [5] Sic 5 δυσφημέω.
δυσφημέω, *maledico, infamo, irreligiosè loquor* : fut. δυσφη-
μήσω : aorist. prim. ἐδυσφήμησα, ἐδυσφήμησας, ἐδυσφήμησε.
δυσχεραίνω, *indignor, ægrè fero* : imperfect. ἐδυσχέραινον, ες, ε: δυσχεραίνω.
fut. δυσχερανῶ : aor. prim. ἐδυσχέρανα : & in optat. Æolico
δυσχεράνεια, ας, ε : atque in subiunct. δυσχεράνω, μὴ δυσχερά-
νητε, *ne grauiter feratis*. [6] Imperf. εὐώρκεον, εὐώρκουν. huic 6 εὐορκέω.
opponitur ἐπιορκέω, ῶ, *peiero , falsò deiero* : fut. ἐπιορκήσω: ἐπιορκέω.

εὐεργετέω. 7 perfect. ἐπιώρκηκα. 7 Futur. εὐεργετήσω : aor.prim. εὐηργέτησα. reperitur tamen perfect. sine augmento, εὐεργέτηκα, ας, ε: pass. εὐεργέτημαι: particip. εὐεργετημένος, beneficiis affectus.

εὐαγγελίζομαι. 8 Imperf. εὐηγγελιζόμην : fut.med. εὐαγγελισομαι & Atticè εὐαγγελιοῦμαι : part. εὐαγγελιούμενος, nuntiaturus, forma futuri secundi. sic actiuum

εὐαγγελίζω. εὐαγγελίζω: fut. εὐαγγελίσω & Atticè εὐαγγελιῶ: aor.prim. εὐηγγέλισα, εὐηγγέλισας, εὐηγγέλισε : med. εὐηγγελισάμην, εὐηγγελίσω, εὐηγγελίσατο: perf.pass. εὐηγγέλισμαι, ισαι, ισται : part. εὐηγγελισμένος: aor. prim. εὐηγγελίσθην : imperat. εὐαγγελίσθητι, εὐαγγελισθήτω:

εὐαγγέλλω. dicitur & εὐαγγέλλω : aor.sec. εὐήγγελον : pass. εὐηγγέλην, bonus nuntius mihi allatus est. [*Verbi εὐαγγέλλω non*

ANNOTATIO. *immerito desideraueris exempla. nec magis probata sunt in Indice εὐκλίζω, εὐκρίνω, εὐπλίσομαι, εὐστέλλω: nisi εὖ cum horum verborum temporibus ita coniungitur apud poëtas, ut in prosa quidam coniunctè scribunt εὐποιεῖν, εὐπάσχειν, εὐπράττειν, pro εὖ ποιεῖν, εὖ πάσχειν, εὖ πράττειν. Eustathius sanè, pag.1054. innuit εὖ cum huiusmodi verbis (integris scilicet) non solere coniungi, nisi quum Ionicè resoluitur in ἐΰ, vt ἐΰτρεφεν, ἐϋκρίνας, ἐϋπλήσασα, pro εὖ τρέφειν, εὖ κρίνας, εὖ πλήσασα: vt alibi εὖ δάσασθαι, εὖ νοστῆσαι: item εὖ εἰδώς, εὖ γεγονώς. Idem tamen etiam in dialysi huius diphthongi diuisè scribit ἐΰ, Iliad.γ. ἔοικεν ἐΰ γνοίην. In εὐαγγελίζομαι diuersa est ratio : id enim non est immediatè compositum, sed è composito deriuatũ, vt εὐεργετέω, εὐτυχέω, & similia.*]

Aucta in medio. 9 9 His adde ex Budæo, ἀπενεόω, *obstupefacio*: fut. ώσω : aor. prim.pass. ἀπηνεώθην, *obstupui*. ἀποδιοπομπέομαι, *amando, ablego* : ἀπολογέομαι, *rationem reddo, pro me respondeo* : ἐμβατεύω, *incedo* : ἐνδοιάζω, *dubito* : ἐπιπολάζω, *in superficie sum, per summa feror, innato* : κάθημαι, *sedeo* : (interdum tamen augetur etiam initio: vnde ἐκάθητο vel καθῆντο, *sedebant*) παρανομέω, *iniquè & contra leges ago* : προπηλακίζω, *probro afficio*: προφασίζομαι, *capio occasionem, prae-*

προὐφασιζόμην. *texo* : imperf. προεφασιζόμην & crasi προὐφασιζόμην. (verùm de huiusmodi contractione plura circa finem Annot. in verba.) καταγλωττίζω, *suauior*, item *lingua vinco*,

κατεγλωττισμένος. vel *deblatero*: cuius particip.perf.pass. est κατεγλωττισμένος, pro καταγεγλωττισμένος : non enim repetitur prima consona thematis simplicis, quamuis ε sit anceps. ἀφηνιάζω autem, *frenum non admitto*, caret augmento, propter η immutabilem.

Appendix. Mvlta Alia quæ hîc non enumerauimus hoc aut illo modo facientia, recensentur à Clenardo in Inuestig. them. in verbo ἁλίσκομαι, & illius composito

[Au]gmenti va- ἀναλίσκω. Cæterùm hæc augmenti varietas Attica, non solùm

solùm habet locum in compositis quorum simplicia non sunt in vsu, sed etiam aliquando in iis quorum simplicia sunt vsitatissima: vt ποιέομαι, *facio*: compositum παιδοποιέομαι, id est, *filios procreo*, augetur initio, πεπαιδοποίημαι: quòd componatur ex nomine παῖς, παιδὸς, *puer*, *filius*. Ab ἵημι, *mitto*, compositum ἀφίημι, *dimitto*, nunc augetur initio, ἤφιε *dimittebat* (imperf. tanquam ab ἀφιέω, vt habes, 234, 18.) nunc in medio, ἀφεῖμαι, *dimissus sum*, perf. pass. nunc vtrinque, ἠφείθη, *dimissus est*, aor. prim. pass. pro ἀφέθη. Verùm huiusmodi varietas raro inuenitur in compositis è præpositionibus & verbis simplicibus vsitatis. nam hæc ferè semper augentur in medio. [10] Poëtæ verò nonnunquã augmentum syllabicum causa metri positione producunt, geminata videlicet consona sequente, vel assumpta externa consonante: vt à λήγω, *cesso*, futur. λήξω: aor. prim. ἔληξα. & geminato λ, ἔλληξα. à δουπέω, *sonitum do*, aorist. prim. ἐδούπησα, & poëticè ἐγδούπησα, aduocato externo γ. 10

rietas vbi habeat locum.

πεπαιδοποίημαι.

ἤφιε.

ἀφεῖμαι.

ἠφείθη.

Augmentum ε à poëtis positione productum.

ἔλληξα.

ἐγδούπησα.

Perfecto Attici penultimam ε disyllabi primæ & secundæ coniugationis vertunt in ο: πέμπω, *mitto*, πέπεμφα communiter, πέπομφα Atticè: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, *irrigo*.

De perfecto.

ε in ο.

πέπομφα.

βέβροχα.

Verbum μένω [1] facit μεμένηκα, tanquam à μενέω, *maneo*. 1

μεμένηκα.

[2] Attici inchoatorum ab ε, ο, & α breui, præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis: ἐρείζω, *contendo*, ἤρεικα, ἐρήρεικα, passiuum ἐρήρεισμαι: ἀγείρω, *congrego*: ἤγερκα, ἀγήγερκα, [3] ἀγήγερμαι: ὄλλω, *perdo*, ὦλα, ὄλωλα, præteritum medium est. 2 3

Reduplicatio Attica in præterito inceptorum ab ε, ο, α.

ἐρήρεικα,

ἐρήρεισμαι.

ἀγήγερκα,

ἀγήγερμαι.

ὄλωλα.

[4] Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit: hoc modo; vertitur η in ε, ω in ο, ει & αι abiiciunt ε, α & υ subiunctiuam: ἀλήθω, ἤληκα, [5] ἀλήλεκα, *molo*: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα, *interrogo*: ἀλείφω, [6] ἤλειφα, ἀλήλιφα, *vngo*: ἐλεύθω, ἤλευθα, [7] ἐλήλυθα, *venio*: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτήτομακα, *paro*: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα, *audio*. 4 5 6.7

Atticismus.

ἀλήλεκα.

ἐρηρότηκα.

ἀλήλιφα.

ἐλήλυθα,

ἑτήτομακα.

ἀκήκοα.

At ἐρείδω, *firmo*, *fulcio*, [8] ἤρεικα, ἐρήρεικα, [9] ἐρή- 8.9

ἐρήρεικα.

ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα.

ρεισμαι, ἐρήρειδα; vt differat ab ἐρήελκα verbi ἐρί-ζω, *contendo*.

ἐδήδοκα, ἐδήδομαι. ἀγήοχα.

Verbum ἔδω, *edo*, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta syllaba δο, ἐδήδοκα: passiuũ † ἐδήδομαι. sic ἄγω, *duco*, assumit γο, ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα: sed euphonia

10 tollit γ, [10] ἀγήοχα.

ε ante { ω, ῳ, ο

ἑώρακα. ἔῳγα, ἀνέῳγα. ἔωσμαι. ἑώνημαι. ἑώρων. ἑωνούμην. ἔοικα.

Inceptis ab ο vel ω, prҿteritũ Atticum præfigit ε: ὁράω, *video*, ὥρακα, ἑώρακα: οἴγω, *aperio*, ῷγα,

11 [11] ἔῳγα; vnde fit [12] ἀνέῳγα, *aperui seu apertus sum*:

12 ὤθω, *impello*, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, *emo*, ὤνημαι, ἑώνημαι. Idẽ fit in præterito imperfecto; ἑώρων, *videbam*: [13] ἑωνούμην, *emebam*, [14] & consimilibus.

13

14 Sic εἴκω, *assimilo, item similis sum*: medium præteritum facit οἶκα, vnde [15] ἔοικα, *similis sum, congruo*. Accidit hoc & in aoristis aliorum quoq;

15

ἕηκα, ξυνέηκα, ab ἵημι, ξυνίημι. ἔειπα, προσέειπα, ab ἔπω, προσέπω. ἐωσάμην, ab ὤθω.

verborum; ἧκα, ἕηκα, *misi*: vnde ξυνέηκα, *commisi*:

16 *item, intellexi*: εἶπα, [16] ἔειπα, *dixi*: προσέειπα, *allocutus sum*: ὠσάμην, ἐωσάμην, *impuli*: sed huiusmodi magis poëtarum sunt.

Spiritus ε augmenti Attici.

17 [17] Cæterùm augmentum Atticum, spiritum sortitur præsentis: ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα: *vidi*: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἑώνημαι, *emi*.

Atticismus, ει pro { λε, με.

Attici præterea pro incremento λε & με, ponunt ει diphthongum: λήβω, *sumo*, λέληφα, εἴληφα: μείρομαι, *partior, sortior*, μέμαρμαι, [18] εἵμαρμαι.

18

Attica reduplicatio etiam in præsentibus.

1 [1] FVTVRVM Tamen μενῶ regulare est, 157,23. & aoristus primus ἔμεινα, 177,12. particip. μείνας, αντος.

2 [2] Huiusmodi reduplicatio non solùm habet locum in præteritis, sed etiam interdum in præsentibus; præcipuè verborum in μι. vide 232,39.

3 [3] Hinc tertia pluralis Ionica ἀγηγέραται, *congregati sunt*, 190,15,28.

ἀγηγέραται. Dorismus.

4 [4] Doricè verò nonnunquam manet longa: at quæ sola positione producitur, ne Atticè quidem aut communiter corripitur, vt patet ex ἀγήγερκα.

Notio. ἀληλεσμένος. ἀλήλιπται.

5 [5] Passiuum ἀλήλεσμαι:

6 particip. ἀληλεσμένος, *molitus*. [6] Pass. ἤλειμμαι, Atticè ἀλήλιμμαι, ἀλήλιψαι, ἀλήλιπται non ἤλειπται: particip. ἀληλιμμένος: aorist. secund. est ἤλιφον, 178,11.

7 [7] Et poëticè εἰλήλουθα, *veni*: vbi ε producitur aduocato ι, & tertia sylla

ἐλήλυθα:

ſyllaba Doricè manet longa : prima plur. εἰληλούθαμεν, εἰλήλουθμεν.
& ſyncope εἰλήλουθμεν. [8] Hinc particip. ἠρεικὼς, ότος, *qui* 8
fixit. [9] A tertia ſing. ἐρήρεισται fit tertia plur. Ionica ἐρη- 9 ἐρηρέδαται.
ρέδαται, *nixi ſunt*, 190, 15. & 20. pluſquamperfect. ſumit
aliud incrementum, ἠρηρείσμην, *innixus eram.* [10] Bœoticè 10 ἠρηρείσμην.
ἀγείοχα, η in ει mutato, 234, 25. [11] Præteritum eſt me- 11 ἀγείοχα.
dium : participium ὁ ἐῳγὼς, ἡ ἐῳγυῖα, *apertus, aperta.* ἐῳγυῖα.
[12] Et rurſus aucta præpoſitione, ἠνέῳγα. [13] Tertia plu- 12. 13 ἠνέῳγα.
ral. ἐωνέοντο ἐωνοῦντο, *emebant*, ab ὠνέομαι. [14] Vt ab οἰνο- 14
χοέω, ῶ, *vinum fundo*, imperfect. ᾠνοχόουν, ᾠνοχόεις, ᾠνοχόει & ἐῳνοχόει.
ἐῳνοχόει, Ιλ. γ. Cæterùm his quæ hoc loco à CLENARDO *Notio.*
recenſentur, non vtuntur doctiores qui proſa oratione
ſcripſerunt, niſi cum appoſitione huius augmenti ε.
at poëtæ illud non raro detrahunt : vnde ὥρα pro ἑώρα, ὥρα, ἑώρα.
intuebatur, tertia imperfecti ab ὁράω. ſic ab οἴγω, οἴξω:
aoriſt. prim. ᾦξα pro ἔῳξα, & ſoluta diphthongo ὤιξα, ᾦξα, ἔῳξα.
ὤιξας, ὤιξε : perfect. ᾦχα : paſſ. ᾦγμαι : pluſquamperfect. ὤιξα, ας, ε.
ᾤγμην, ᾦξο, ᾦκτο. vnde tertia plural. Ionica (190, 15.)
ᾤχατο, cum ἐπὶ, ἐπῴχατο, *clauſi erant*, Ιλ. μ. [15] Atque hinc 15 ἐπῴχατο.
vſitatiſſimum illud participium ὁ ἐοικὼς, ότος, *ſimilis*. at ἐοικὼς, ότος.
ὁ εἰκὼς, ότος, *ſimilis, conueniens* : & neutrum τὸ εἰκὸς, εἰκὼς, ότος:
ότος, *par, conſentaneum, vero proximum, ſignum ne-* εἰκὸς, ότος.
ceſſarium, ducuntur ab εἶκα pro ἔοικα, quod formam εἶκα.
habet præteriti medij ab εἴκω, retento ει, non in η mu-
tato : ſunt qui velint, Bœoticum eſſe pro aoriſto primo
εἶξα, *ſimilis ſum*; in cuius tertia plur. reperitur εἴξασι εἶξα.
pro εἶξαν, ab εἴκω : cuius futur. εἴξω : perfect. εἶκα : paſſ.
εἶγμαι, εἶξαι, & ſoluta diphthongo, verſoque ε in η,
ἤιξαι, *ſimilis es* : ſic in pluſquamperfecto ἠίγμην, ἤιξο, ἤιξαι.
ἤικτο, *ſimilis erat.* tertia perfecti εἶκται, cum augmen- ἤικτο.
to ε, ἔϊκται, *ſimilis eſt.* Hæc præterita præſentis ſigni- *Annotatio.*
ficationem habent, & pluſquamperfectum imperfecti.
[16] Sic in aoriſto ſecund. εἶπον, ἔειπον, ab ἔπω *dico*, quod 16 ἔειπον.
per ει augetur. [17] Hoc fit contra regulam generalem, 17 *Regula.*
quæ vult ε augmentum ſyllabicum notari ſemper ſpi-
ritu tenui. [18] Tertia perſona εἵμαρται, *fatum eſt* : ter- 18 εἵμαρται:
tia pluſquamperfecti εἵμαρτο, *fato decretum erat* : par- εἵμαρτο.
ticip. εἱμαρμένος, *fatalis.* Pro εἵμαρμαι reiecto ι, & me- εἱμαρμένος.
tatheſi, dicitur ἔμβραμαι, *fatatus ſum* : inſeritur β, ἔμβραμαι:
quòd μ ante ρ non ponatur, 6, 9. hinc ἡ ἐμβραμένη, vt ἐμβραμένη.
ab εἵμαρμαι ἡ εἱμαρμένη, id eſt, *fatum, ſors, fatalis* εἱμαρμένη.
curſus. ſunt qui ſcribant cum ſpiritu aſpero εἵμαρμαι,
εἱμαρμένη. Ab eodem μείρομαι præteritum med. eſt μέ-
μορα, *ſortitus ſum*, & poëticè ἔμμορα facta meta- ἔμμορα.
theſi : qua etiam in quibuſdam aliis præteritis vtuntur:

vt

ἔσσυμαι: ἐσσυμένως. ἐπέσσυται. διέσσυτο. ἔσσυθεν.

ve ἔσσυμαι, *motus sum*, pro σέσυμαι, à σεύω, *moueo*: part.
ἐσσυμένος, *properans*: hinc aduerb. ἐσσυμένως, *studiosè,*
certatim, properè: tertia perfecti ἔσσυται, cum ἐπὶ, ἐπέσσυται,
impetū fecit: plusquamperf. ἐσσύμην, ἔσσυσο, ἔσσυτο, *ruebat,*
cum διὰ, διέσσυτο, *peruadebat*: potest tamē etiam censeri
imperfectum à σύμαι: aor. prim. ἐσσύθην, tertia plur. ἐσσύ-
θησαν, & Bœoticè ἔσσυθεν, *ruerunt*, 192, 29.

De plusquamperfecto actiuo & medio.
Atticismus.
ἐκεχήνη.
ᾔδη.

1 [1] Plusquamperfecti & prima & tertia singu-
laris, Atticè per η sine ν: ἐτετύφη ἐγὼ, *verberaue-*
2 *ram ego*: ἐτετύφη ἐκεῖνος, *verberauerat ille*: [2] vnde
ἐκεχήνη plusquamperfectum medium à χαίνω,
3 *dehisco*: & ᾔδη pro [3] ᾔδειν ab εἴδω, *video, scio.*

ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν, à τύπτω, εἴδω, ἀκούω.

4 [4] Tertiam pluralē εισαν Atticus effert per εσαν
5 elidendo subiunctiuam: [5] ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκη-
κόεσαν, *verberauerant, nouerant, audiuerant.*

τεθεμελίωτο.

6 [6] Est quandoque hoc tempus contentum
incremento perfecti: τεθεμελίωτο, *fundatus erat*;
plusquamperfectum passiuum à θεμελιόομαι,
fundor, aris.

Plusquamperfectum cum triplici augmento: ἠγηγέρκειν, ὠρωρύχειν, ἠκηκόειν, ab ἀγείρω, ὀρύσσω, ἀκούω.
ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν: ab ἔλπω, ἔργω, εἴκω.

Atticum plusquamperfectum temporaliter
7 initio augetur: ἀγήγερκα, [7] ἠγηγέρκειν, *congregaui,*
8 *congregauerā*: ὀρώρυχα, [8] ὠρωρύχειν, *fodi, foderam*: ἀκή-
κοα, ἠκηκόειν, *audiui, audiueram.* Excipe ἐληλύκειν &
9 [9] ἐληλύθειν, *veneram*, ab ἐλήλυκα & ἐλήλυθα, ab
ἐλεύθω, *venio.* At ἔολπα, *speraui*, ἐώλπειν: ἔοργα, *feci,*
10 *patraui*, ἐώργειν: ἔοικα, *similis sum*, [10] ἐῴκειν, [11] augen-
11 tur secunda syllaba, pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

Ionismus.

1 [1] Id Fit arrepta ab Ionibus occasione, qui primam
personam plusquamperfecti actiui & medij per εα, &
tertiam per εε efferunt; quæ Attici & Dores in η con-
2 trahunt. [2] Sic ὀδώδη, *oluerat*, ab ὄζω: præt. med. ὦδα, 197, 8.
Atticè ὄδωδα, δ pro ζ repetito, (hinc infin. ὀδωδέναι, &
part. ὀδωδὼς, ότος) plusquāperf. ὠδώδειν, ὠδώδεις, ὠδώδει, & Io
nicè detracto priori augmēto ὀδώδεα, † ὀδώδεας, ὀδώδεε,
3 & crasi Attica ὀδώδη. [3] Vide Inuestigationē thematis in
verbo εἴδω. Reperitur & Ionicum ᾔδεα, ᾔδεας, ᾔδεε, *noue-*
ram, as, at: vnde factum est Atticum ᾔδη, *nouerā* & *no-*
4 *uerat*. [4] Idem & Dores obseruant. His similia sunt
ἐλελοίπεσαν, *reliquerāt*, à λείπω: præt. med. λέλοιπα, 197, 22.
ἐπεπράγεσαν, *egerant*: à πράττω: præt. med. πέπραγα, 197, 8.

ὀδώδη: ὀδωδέναι: ὀδωδώς. ᾔδεα, ας, ε. Dorismus. ἐλελοίπεσαν. ἐπεπράγεσαν.

ἐκεχ

ἐκεχωρήκεσαν, *cesserant*, & detracto ε Ionicè, κεχωρήκεσαν,
à χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα. [5] Ionicè sine ε, πετύφεσαν. [6] Iones 5. 6
& poëtæ id in multis obseruant: imò non rarò perfecti
quoque augmẽtum plusquamperfecto pass. detrahunt;
atque nonnunquam imperfecti augmentum tantum-
modo illi concedunt: vt δέδεκτο, δέκτο & ἔδεκτο, atq; ectasi
poëtica δείδεκτο, pro ἐδέδεκτο, *susceperat*: & prima persona
ἐδέγμην pro ἐδεδέγμην, à δέχομαι. ex δείδεκτο fit tertia
plur. Ionica (190,15.) δειδέχατο: sic in tertia plurali per-
fecti, δειδέχαται, *susceperunt*. ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο, *cubuerat*,
à λέχομαι seu (vt Eustath.) λέγομαι. ἐλέλικτο, *conuolutus*
erat, pro ἠλήλικτο, ab ἑλίσσω: fut. ἑλίξω: præt. ἥλιχα: pass.
ἥλιγμαι, & per reduplicationem Atticam ἐλήλιγμαι;
vnde plusq. ἠληλίγμην, ἠλήλιξο, ἠλήλικτο, & sublato vtroq;
augmento, remanente tamen reduplicatione, ἐλέλικτο.
ἀπάμειπτο pro ἀπήμειπτο *responderat*, ab ἀπαμείβομαι. Sic
enim restituit Sylburg. quod erat in primis editionibus
mendosè, ἐπάμειπτο pro ἐπήμειπτο: respondendi enim
(inquit) significationem habet, non ἐπαμείβεσθαι, (quod
est *mutare, & alternare*) sed ἀπαμείβεσθαι. Idque passim
apud Homerum. sed & apud Xenoph. ὣδε ἀπημείφθη,
sic respondit. ἔπλητο pro ἐπέπλητο, *impletus erat*, vel *im-*
plebatur: & in tertia plurali ἔπληντο pro ἐπέπληντο, à πλάω
τὸ πλήθω. nisi malis esse imperfectũ à πλῆμι, penultima
remanente longa in voce pass. πλῆμαι, ἐπλήμην, ἔπλησο,
ἔπλητο. κεκάρκειν, κεκάρκεις, κεκάρκει, *totonderam, as, at*, pro
ἐκεκάρκειν, à κείρω, fut. κερῶ, 157,34. perfect. κέκαρκα, 175,7.
pass. κέκαρμαι. κέκλασο, pro ἐκέκλασο, *fractus erat*, à κλάω:
fut. κλάσω: perf. κέκλακα: pass. κέκλασμαι. πάλτο, *vibratus*
fuerat, pro ἐπέπαλτο, à πάλλομαι, *vibror*. παραπολελαύκειν
pro παραπελελαύκειν, vel pro παρηπολαύκειν, *obiter fructum*
ceperam. à παραπολαύω, quod componitur ex παρὰ &
ἀπολαύω, atque ἀπολαύω ex ἀπὸ & inusitato λαύω. πεφό-
βητο, *territus erat*: vnde tertia plur. Ionica (190,15. & 34.)
πεφοβήατο pro ἐπεφόβηντο, à φοβέω, μ. ήσω. χύτο, *fusus erat*,
pro ἐκέχυτο: in tertia plur. χυῶτο pro ἐκεχυῶτο: cum solo
imperfecti augmento ἔχυτο, cum ἀμφὶ, ἀμφέχυτο, *circum-*
fusus erat, vel *circumfundebatur*. [7] Potest duci ἠγηγέρκειν 7
ab ἀγείρω, de quo suprà, 297,28. vel ab ἐγείρω, *excito*:
quorum perfectum ἤγερκα, *collegi* vel *excitaui*: pass. ἤγερ-
μαι, *collectus sum* vel *excitatus sum*: Atticè ab ἀγείρω,
ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι: ab ἐγείρω, ἐγήγερκα, ἐγήγερμαι: plus-
quamperfectum ab vtroque ἠγηγέρκειν, *congregaueram* vel
excitaram. [8] At ὠρωρέχειν, *porrexeram*, ab ὀρέγω: pass. ὠρω- 8
ρέγμην, ὠρώρεξο, ὠρώρεκτο: hinc detracto priori augmento
fit

κεχωρήκεσαν.
πετύφεσαν.
Augmẽtũ plusquamperfecti apud Iones & poëtas.
δέδεκτο, δέκτο, ἔδεκτο, δείδεκτο.
δειδέχατο.
ἔλεκτο.
ἐλέλικτο.

ANNOTATIO.

ἔπλητο.
ἔπληντο.
κεκάρκειν.
κέκλασο.
πάλτο.
παραπολελαύκειν.
πεφόβητο.
χύτο.
ἀμφέχυτο.
ἤγερκα, ἤγερμαι.
ἀγήγερκα.
ἐγήγερκα
ἠγηγέρκειν.
ὠρωρέχειν.

ὀρωρέχατο. fit tertia plur. Ionica (190,15.) ὀρωρέχατο, *porrecti erant.*
ἐληλύθεσαν. 9 [9] Tertia plur. ἐληλύθεισαν, & Atticè ἐληλύθεσαν. [10] Et
10 sine augmento, ἐοίκειν: in tertia plur. ἐοίκεισαν, & Atticè
ἐοίκεσαν. 11 ἐοίκεσαν, *similes erant.* [11] Sic ἑορτάζω, *festum diem ago:*
ἑώρταζον. imperf. ἑώρταζον pro ἠόρταζον.

De aorist. 1. Aoristus primus consonantem seruat futuri, præter quinque, ἔπω, εἶπα, *dico:* ἐνέγκω, ἤνεγκα, *fero:* τίθημι, ἔθηκα, *pono:* δίδωμι, ἔδωκα, *do:* ἵημι, ἧκα,
εἶπα. ἤνεγκα. ἔθηκα. ἔδωκα. ἧκα.
1 *mitto:* [1] duo primi, etiam in reliquis modis vsurpantur; tres vltimi, minimè.

ἔχεα, ἔχευα. 2 Quatuor scribũtur purè: χέω, ἔχεα vel [2] ἔχευα, *fundo:*
ἔσσευα. ἤλευα. 3 σεύω, ἔσσευα, *moueo:* ἀλεύω, ἤλευα, *vito:* [3] καίω vel
ἔκηα. κάω, ἔκηα, *accendo*, sublata futuri consonante.

Ducta ab εἶπα & ἤνεγκα. 1 [1] Ab εἶπα imperatiuus εἶπον, εἰπάτω: optat. εἴπαιμι: particip. εἴπας, αντος. Ab ἤνεγκα imperat. ἔνεγκον, ἐνεγκάτω: optat. ἐνέγκαιμι: infin. ἐνέγκαι: particip. ἐνέγκας, αντος. in voce med. ἠνεγκάμην, tertia plur. ἠνέγκαντο, & Ionicè reiecto augmento ἐνέγκαντο, *tulerunt*: infin. ἐνέγ-
2 κασθαι: particip. ἐνεγκάμενος. [2] Dicitur & ἔχευσα, à fu-
tur. χεύσω: hinc infin. χεῦσαι, cum κατὰ, καταχεῦσαι, & poë-
καγχεῦσαι. 3 ticè καγχεῦσαι, *effudisse*, 173,15. & 23. [3] Καίω siue κάω facit in futuro καύσω, pro καίσω vel κήσω: hinc alius aoristus
ἔκαυσα: ἐκαύθην. ἔκαυσα: & in aor. primo pass. ἐκαύθην, *succensus sum.* at ἔκηα fit à κήσω, sublata futuri consonante; non autem
κῆαι, κήας. à καύσω: hinc infin. κῆαι: part. κήας: aorist. prim. med.
κήαντο. ἐκηάμην: tertia plur. reiecto augmento κήαντο, *accenderunt*: particip. κηάμενος, *qui accendit vel vssit.*

De aorist. 2. 1 Aoristus secundus disyllabus [1] in multis nõ corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmẽtum: ᾄδω, ᾖδον, *cano:* ἕλκω, εἷλκον, *traho:* ἕλω,
2 εἷλον, *capio:* ἔπω, εἶπον, *dico:* ἔχω, εἶχον, *habeo:* ἥκω, [2] ἧκον, *venio:* ἄγω, ἦγον, *ago*, & Atticè ἤγαγον, interpo-
ἤγαγον. ἴδον. ἦλθον. sito γα: εἴδω, εἶδον, *video:* nam ἴδον poëticum est: ἐλεύθω, ἦλθον, *venio:* sed est syncope ab ἤλυθον.

3 Etiam trisyllabus [3] penultima longa: ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero:* πέρθω, ἔπαρθον, *deuasto:* δέρκω, ἔδαρκον, *vi-*
ἤνεγκον. ἔπραθον. ἔδρακον. ἔπληγον: ἔπλαγον. 4.5 *deo:* & [4] metathesi poëtica, ἔπραθον, [5] ἔδρακον. πλήσσω, ἔπληγον, *percutio*, ad corpus pertinet: ἔπλαγον, *perculsi*, ad animum.

In

Notio.

In sextæ coniugationis circumflexis nihil ob penultimam mutabitur: σχέω, ἔσχον, *habeo:* εὑρέω, εὗρον, *inuenio:* βλαστέω, ἔβλαστον, *germino:* δουπέω, ἔδουπον, *sono:* ὀλισθέω, ὤλισθον, *labor.*

[6] Tria, λέγω, *dico:* φλέγω, *uro:* βλέπω, *video*, non 6
mutant ε in α; ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: at τέμνω, ἔταμον & ἔτεμον, *seco.*

ἔλεγον. ἔφλεγον. ἔβλεπον. ἔταμον: ἔτεμον.

Tertia pluralis, par primæ singulari, ἔτυπον: sed [7] Bœoti in imperfecto & vtroque aoristo 7
hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν: ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν: ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: vnde sunt illa, [8] εἴδοσαν, *viderunt, nouerunt:* ἐμάθοσαν, *didicerunt:* [9] ἤλθοσαν, *venerunt*, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

8 εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ab εἴδω, μανθάνω, (sed quasi à μαθέω) ἐλεύθω.

[1] POTES Delere *in multis.* nunquam enim corripitur nisi licentia poëtica, vt ἴδον, & alia quæ sine augmento efferuntur, vt ἔλον pro εἷλον. [2] In ἦκον re vera non cadit augmentum: neque tamen η mutatur. Idem iudicato de similibus. [3] Hoc non habet locum nisi in ἔπληγον, de quo hîc sermo habetur, aut quum penultima est longa positu. neque enim debet corripi, si sola positione producatur; nisi in verbis quartæ coniugationis, & in finitis in πτω, κτω, σσω, μνω. [4] Hæc literarum transpositio fit, vt penultima corripiatur. Contrà à τρέφω, *nutrio*, aorist. secund. ἔτραφον, pass. ἐτράφην: prima plur. ἐτράφημεν, reiecto augmento & facta metathesi vt α producatur; τάρφημεν, & Ionicè aspirata in tenuem mutata (118, 35.) τάρπημεν, *nutriti sumus.* nisi malis hoc deducere à τέρπω, *oblecto.* [5] Sic ab eodem δέρκω, in præt. medio δέδορκα, & metathesi δέδροκα, *vidi.* [6] His adde ἐνέγκω, ἤνεγκον, *fero.* Neque etiam aliàs ε mutatur in α, nisi illud ε præcedat vel sequatur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ. [7] Nam pro litera ν ponunt syllabam σαν. [8] Sic imperfect. ἐδολιόοσαν, & crasi ἐδολιοῦσαν, pro ἐδολίοον ἐδολίουν à δολιόω, *dolosè ago.* Inuenitur hæc vox Psalmo quinto, ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant, linguis suis ad dolum vtebantur.* [9] Sine augmento ἔλθοσαν: & absque syncope ἐλεύθοσαν pro ἤλυθον. Sic in tertia plur. opt. ἔλθοιεν pro ἔλθοιεν, *venissent.*

Marginal notes: 1 — 2 ἔλον. — 3 — *Penultima aoristi disyllabi quando longa.* — 4 — 5 τάρπημεν. δέδροκα. — 6 — 7 *Notio.* — 8 ἐδολιοῦσαν. — 9 ἔλθοσαν, ἐλεύθοσαν: ἔλθοισαν.

[1] Futura

De futuro primo.

θρέψω. θρέξω. ἕξω.

1 [1] Futura tria ſunt quæ ſpiritum præſentis
non ſeruant : τρέφω, θρέψω, *nutrio :* τρέχω, θρέξω,
2 *curro :* ἔχω, [2] ἕξω, *habeo*, ad differentiam aduer-
bij ἔξω, *extrà.*

ίζω, ίσω, ιῶ: ίσομαι, ιοῦμαι.

Quartæ coniugationis polyſyllabum futu-
3 rum in ίσω [3] circumflectunt Attici, tollendo σ,
νομίζω, νομίσω, νομιῶ, *puto :* & medium βαδίζομαι,
βαδίσομαι, βαδιοῦμαι, *vado :* ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι,
ἀγωνιοῦμαι, *certo.*

Futurum Barytonorum à circumflexis.

4 [4] Barytona quædam habent futurum à cir-
cumflexis inuſitatis; θέλω, *volo :* ὀφείλω, *debeo :* μέ-
λω, *curo :* αὔξω, *augeo :* ἕψω, *coquo :* ἀλέξω, *arceo*, *auxi-
lior :* in ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab inuſitatis, θελέω
θελῶ, &c. Sic etiam βούλομαι, βουλήσομαι, tanquam

βουλήσομαι. Atticiſmus.

à βουλέομαι βουλοῦμαι, *volo.* Atticorum enim eſt è
circumflexis facere barytona.

έω, εύσω. αίω, αύσω.

Sic πλέω, *nauigo :* ῥέω, *fluo :* χέω, *fundo :* πνέω, *ſpiro :*
5 in [5] εύσω, πλεύσω, &c. Itidem κλαίω, κλαύσω, *fleo :*
καίω vel κάω, καύσω, *vro.*

πετραφέμεν.

1 [1] In Aoriſtis ſecundis & præterito medio ſeruatur
τ vt in præſentibus : in reliquis temporibus retinetur θ
futuri : aoriſtus igitur ſecundus eſt ἔτραφον, ες, ε, & poë-
ticè τέτραφον, ες, ε, 172, 17. vnde infinitiuus Ionicus τε-
τραφέμεν, 182, 7. paſſiuam habet ſignificationem, *nutri-
tum eſſe :* præteritum med. τέτροφα, *nutriui :* at præterit.

τέθραμμαι.

act. τέτρεφα : paſſ. τέθρεμμαι, ψαι, πται, & Atticè τέθραμμαι :
aor. prim. ἐτρέφθην : actiuus ἔθρεψα : imperat. θρέψον : med.
ἐθρεψάμην : part. θρεψάμενος, *qui educauit.* à τρέφω opta-
tiuus τρέφοιμι, & μι in ην verſo Atticè vt in circumfle-

τρέφοιν. Annotatio.

xis, 214, 14. τρεφοίην, ſyncope τρέφοιν, *alerem.* [τετραφέ-
μεν, *porrò ſicubi paſſiuè vſurpatum reperitur, (actiuam
enim potius vt terminationem, ita ſignificationem habet)
habet primum apocopen finalis αι, deinde ſyſtolen vocalis
longæ, & à fronte reduplicationem Æolicam atque poëti-
cam, 172, 17. ita vt ex τραφῆναι fiat primum τραφήμεναι,
inde τραφῆμεν, ſyſtole & anadiplaſiaſmo τετραφέμεν, ſicut
ϛερῆμεν Heſychius affert pro ϛερηθῆναι,* priuatum eſſe. *nam
pro communi ϛερηθῆναι, Dores ϛερηθήμεναι dicunt : è quo
poëtæ ϛερῆμεν faciunt, amputata primum finali αι, deinde
poſteriore η correpto, & priore per ſyncopen extrito.*]

[2] Hinc

[2] Hinc in compositis mutatio tenuium in aspiratas: ἀντέχομαι, fut.med. ἀνθέξομαι, *mihi vindicabo*: ἀπέχω, *abstineo*: futur. ἀφέξω: med. ἀφέξομαι. ἐπέχω, *inhibeo*: fut. ἐφέξω: infin. ἐφέξειν. κατέχω, *obtineo*: futur. καθέξω: εὖ καθέξει, *bene habebit, bene succedet*. μετέχω, *cum aliquo habeo, particeps sum*: fut. μεθέξω: med. μεθέξομαι, *partem capiam*. ὑπέχω, *sustineo, submitto*: fut. ὑφέξω. [3] Huiusmodi fut. circumflexa terminationibus conueniunt cum futur. sec. eiusdem vocis ac modi, atque in maximo sunt vsu apud quosuis oratores: vnde ἀκουτιῶ, ἀκουτιεῖς, ab ἀκουτίζω, *audire facio*: ἀναθεματιῶ ab ἀναθεματίζω, *deuoueo*: βαδιῶ à βαδίζω: γνωριῶ, à γνωρίζω, *notum facio*: ἐγγιῶ ab ἐγγίζω, *appropinquo*: ἐλπιῶ ab ἐλπίζω, *spero*: καθιῶ & medium καθιοῦμαι, *sedebo*, à καθίζω, *sedeo*: κομιῶ à κομίζω, *porto*: μακαριῶ à μακαρίζω, *beatum dico*: οἰκτιῶ ab οἰκτίζω, *misereor*: ὀνειδιῶ ab ὀνειδίζω, *exprobro*: ὀρθριῶ ab ὀρθρίζω, *mane surgo*: ὁριῶ ab ὁρίζω, *definio*: ποδιῶ à ποδίζω, *compede vincio*: σαφηνιῶ à σαφηνίζω, *notum facio*. Dores in horum terminationibus ponunt ευ pro ου suo more, 119,9. vt ἀγωνιεῦμαι, *decertabo*, pro ἀγωνιοῦμαι, ab ἀγωνίζομαι. ἀνδραποδίζομαι, *in seruitutem rapio*: futurum medium ἀνδραποδίσομαι, Atticè ἀνδραποδιοῦμαι, Doricè ἀνδραποδιεῦμαι, & tertia plur. ἀνδραποδιεῦνται, pro ἀνδραποδιοῦνται, *in seruitutem rapient*. communis esset ἀνδραποδίσοντ). [4] Vide Inuestigationem thematis in verbo ἄυξω. [5] Hæc futura πλεύσω, ῥεύσω, χεύσω, πνεύσω, fiunt ab Æolicis πλεύω, ῥεύω, χεύω, πνεύω. sic θέω, *curro*, θεύσω, & medium θεύσομαι, à θεύω: & † νέω, νεύσω, à νεύω, *nuo*. quum autem significat *neo, nato, vado*, facit in futuro νήσω. Cæterùm κλαύσω & καύσω fiunt ab Æolicis κλαύω, καύω, quæ ab Atticis κλάω, κάω, addito υ sunt facta: Attica verò à communibus κλαίω, καίω, subtracto ι.

Margin: 2 ἀνθέξομαι. ἀφέξω. ἐφέξω. καθέξω. μεθέξομαι. 3 ὑφέξω. *Futura actiua in ιῶ, & media in ιοῦμαι, ab ίζω, & eorum terminationes.* *Dorismus, ευ pro ου.* ἀγωνιεῦμαι. ἀνδραποδιεῦμαι. 4 5 *Futura in εύσω à monosyllabis in έω.* νέω, νεύσω, & νήσω. *Æolismus.* *Atticismus.*

[1] Imperatiui tertiam pluralem Attici faciũt similem genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis; τυπτόντων, τυψάντων, pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

Margin: 1 *De imperatiuo.* τυπτόντων. τυψάντων.

Secundus aoristus vltimam grauat, τύπε: sed acuuntur tres, [2] ἐλθέ, *venito*: [3] εὑρέ, *inuenito*: [4] εἰπέ, *dicito*: sic Atticè [5] λαβέ, *accipito*: [6] ἰδέ, *videto*: cùm communiter dicant λάβε, ἴδε.

Margin: 2.3 ἐλθὲ, εὑρὲ, εἰπὲ, 4 λαβὲ, ἰδέ. 5.6

[1] HINC Μελόντων, *curæ sint*, pro μελέτωσαν, à μέλω, *curo*. ποιούντων, *faciant*, pro ποιείτωσαν, 203,20. ἀγγελλόντων, *nuntient*, pro ἀγγελλέτωσαν, ab ἀγγέλλω, *nuntio*. [2] Ab

Margin: 1 μελόντων. ποιούντων. 2 ἀγγελλόντων.

ἐλεύθω. Vide 302, 34. & Inueſtigationem thematis in
3 verbo ἔρχομαι. [3] Vide 303, 3. & Inueſtigationem the-
4.5 matis in verbo εὑρίσκω. [4] Vide 286,26. [5] Vide Inue-
ſtig. thematis in verbis λαγχάνω, λαμβάνω, &c. & 178,4.
6 [6] Vide 302,33. & Inueſtig. thematis in verbo εἴδω.

De optatiuo.

1 [1] Optatiuo Æolico non vtuntur Attici niſi in ſecunda & tertia ſingulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali, τύψειαν.

1 [1] DIXERAT 181, 1. vſitatiſſimum eſſe apud Atticos optatiui primum aoriſtum Æolicum.

De ſubiunctiuo.

1 Subiunctiui ſecunda & [1] tertia perſona tam barytonorum quàm circumflexorum & verborum in μι, continet diphthongum impropriam, ἐὰν τύπτῃς, τύπτῃ: ποιῇς, ποιῇ: τιθῇς, τιθῇ.

Notio.

1 [1] PRO τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, Iones dicunt τύπτῃσι, ποιῇσι, τιθῇσι. Vide 228, 33. Illud etiam hoc loco monendum, poëtas primam perſonam pluralem ſubiunctiuorum in ωμεν efferre per ομεν: vt à δέμω, *ædifico*: fut. δεμῶ: aor. prim. ἔδειμα, 177,12. hinc in ſubiunctiuo, δείμω, prima plur. δείμωμεν, & poëticè δείμομεν, *ædificemus*.

δείμομεν.

De indicatiuo vocis paſſiuæ.

1 [1] Paſſiui ſecunda perſona præſentis & futuri in ῃ; τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ: perfecti autem in σαι, πεποίησαι, vt & præſentium à verbis in μι, τίθεμαι, τίθεσαι: [1] quem morem & in barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι, *edo*: φάγεσαι, pro φάγῃ: & in circumflexis, καυχάομαι καυχῶμαι, *glorior*, καυχάεσαι καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ. Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more barytonorum, κάθημαι, κάθῃ, *ſedeo*: ἐπίσταμαι, ἐπίσῃ, *ſcio*: δύναμαι, δύνῃ, *poſſum*: pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι. ſic perfectum μέμνημαι, μέμνῃ, pro μέμνησαι, *memini*.

εσαι, pro ῃ.

φάγεσαι.
καυχάεσαι,
καυχᾶσαι.
ῃ pro ησαι vel ασαι.
κάθῃ.
ἐπίσῃ.
δύνῃ. μέμνῃ.

Atticiſmus.
βούλει. οἴει.
ὄψει. εἶ.

2 [2] Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει, *volo*: οἴομαι, [3] οἴει, *puto*: [4] ὄψομαι, ὄψει, *videbo*: ἔσομαι, ἔσει, & facta craſi; † εἶ, *ſum, es*.

1 [1] VIDE Quæ de hac re copioſè diximus; 186, 1.
2 [2] Hæc quatuor Communes ab Atticis acceperunt. Verùm Attici idem obſeruãt in omnibus ferè præſentibus & futuris vocis paſſiuæ & mediæ: quod non nega

CLENARDVS. [3] Et Ionicè οἴεαι, 186, 1. & 19. [4] Futurum primum indicatiui medij ab ὄπ͵ομαι, *video & videor.* 3. 4 οἴεαι.

[1] Perfectum passiuum à verbis in νω, per σμαι faciunt Attici; μιαίνω, μεμίασμαι, *fœdo:* μολύνω, μεμόλυσμαι, *inquino.* 1 De perfecto pass. Atticismus. μεμίασμαι. μεμόλυσμαι.

Verbum μένω, μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μθυέω, *maneo.* μεμένηκα: μεμένημαι.

Disyllaba primę & secundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant [2] ε in ο, hîc repetunt ε; λέγω, *dico,* [3] λέλοχα, λέλεγμαι: κλέπτω, *furor,* κέκλοφα, κέκλεμμαι: inuenitur verò & κέκλαμμαι, *furto sublatus sum.* 2 3 κέκλαμμαι.

Quæ habent ρε cum aliqua consonante, vertunt ε in α; στρέφω, [4] ἔστροφα, ἔστραμμαι, *verto:* sed βρέχω, βέβρεχα, [5] βέβρεγμαι, *irrigo.* 4 ἔστραμμαι. 5 βέβρεγμαι.

[1] Hoc Tantummodo obseruatur in primis personis perfecti & plusquamperfecti, & in participio perfecto, μεμίασμαι, μεμιάσμεθον, μεμιάσμεθα: ἐμεμιάσμην, σμεθον, σμεθα: particip. μεμιασμένος: non autem μεμίασαι, μεμίασται, sed μεμίανσαι, μεμίανται. quidam tamen ab ὑφαίνω, *subtexo,* ducunt ὕφασμαι, ὕφασαι, ὕφασται, & reduplicatione poëtica ὑφήφασται, *subtexus est:* ego malim deducere ab ὑφάζω, quod est idem atque ὑφαίνω, eadem tamen formandi ratione. in secunda syllaba substitutum fuit † η pro υ. sic in ἐτήτυμος, *verus,* (quod fit ex ἔτυμος per poëticam reduplicationem, quæ & in nominibus locum habet) substituitur η pro ε. [2] Vt dictum est 297, 17. [3] Atticis receptiora sunt εἴλοχα, εἴλεγμαι, 298, 23. [4] Atticè ἔστροφα. vt perfectum pass. ἔστραμμαι, mutat ε in α, ita & plusquamperfectum, ἐστράμμην, ἔστραψο, ἔστραπτο: hinc tertia pluralis Ionica (190, 15.) ἐστράφατο, *versi erant.* [5] Hinc participium βεβρεγμένος, s. οἴνῳ, *vino madidus, non planè ebrius,* 297, 20. 1 Notio. ὑφήφασται. 2 3 εἴλοχα. εἴλεγμαι. 4 ἐστράφατο. 5 βεβρεγμένος.

Aoristi primi passiui ἐῤῥώσθην, *valeo,* & ἐμνήσθην, *memini,* [1] assumpserunt σ, cùm non insit præterito, ἔῤῥωται, μέμνηται. Contrà ἐσώθην perdidit σ. nam præteritum σέσωσμαι à σώζω, *seruo.* De aor. 1. pass. ἐῤῥώσθην à ῥώω: 1 ἐμνήσθην à μνάομαι. ἐσώθην:

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit à barytono γνόω, *nosco.* μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde [2] ἐγνώσθην. Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην, ἐγνώσθην. 2 ἐδυνάσθην: ἠδυνάσθην.

ἐδυνήθην.

ἀ δυνάζω, *valeo, possum*: sed ἐδυνήθην, & Attici
3 ἠδυνήθην, ἀ δυνάω, μ. [3] δυνήσω, *possum*.

εὑρέθην, ab εὑρίσκω, quasi ab εὑρέω.
ἐπῃνέθην, ab ἐπαινέω.
καθῃρέθην.
ἀφῃρέθην.
ἠρέθην.
ἐρρέθην, ἀ ῥέω ῥῶ.
ῥηθείς.

Penultima huius temporis eadem cum perfecto: at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per systolen, ab εὕρημαι, *inuentus sum*, & ἐπῄνημαι, *laudatus sum*.

4 Sic composita ab αἱρέω αἱρῶ, *capio*, [4] καθῃρέθην, *destructus sum*: ἀφῃρέθην, *ablatus sum*: & simplex ἡρέθην, à præteritis ἥρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐρρέθην ab εἴρημαι, quod & ἐρρήθην, *dictus sum*; vnde ῥηθείς, *dictus*.

Illa quę verterant præterito ε in α, hîc rursus per ε scribuntur; στρέφω, *verto*: ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Notio.

ἐκλίνθην.
ἐκρίνθην.

διακρινθέντες.
ἐπνεύσθην:
ἐπνύθην.
ἀμπνύνθη.

ἐμπνύνθη.

1 [1] Sic Apud poëtas verba in νω, quæ in præterito perdebant ν, illud interdum in hoc aoristo recipiunt: vt ἐκλίνθην & ἐκρίνθην, à κλίνω, *inclino*, & κρίνω, *iudico*: quorum tertia persona perfecti passiui non erat ι, sed κλιται, κέκριται, vt habes 189, 20. ab ἐκρίνθην, part. κρινθέντος: in plurali οἱ κρινθέντες, cum διὰ, διακρινθέντες, *discreti*. Sic à πνύω, *spiro*, aoristus prim. ἐπνεύσθην assumit, quamuis non desinat in νω: sine augmento πνύσθης, πνύσθη, cum ἀνὰ, ἀναπνύσθη, & poëticè ἀμπνύσθη, *respirauit*, refertur ad ἄμπνυμαι, 171, 14. & 38. dicitur etiam ἐπνύθην, ἐπνύθης, ἐπνύθη sine ν: hinc cum ἐν, ἐμπνύθη sine
2 augmento, pro ἐνεπνύθη, *respirauit*. [2] Hinc part. γνωσθέντος, *cognitus*. sic ab ἐσώθην, σωθείς, *seruatus*. [3] Medium
3 fut. δυνήσομαι, *potero*: perfect. pass. δεδύνημαι, *potui*. [4] à
4 thematibus καθαιρέω, *destruo*: ἀφαιρέω, *aufero*. quæ componuntur ex præpositionibus κατὰ & ἀπὸ: sed vltimæ vocales perduntur; & tenues τ & π migrant in suas aspiratas θ, φ. quare id fiat vide 172, 1. & 9.

De optat. pass.

τυφθείημεν.
τυφθεῖεν.
τυφθείημεν, τυφθεῖεν.
εἴημεν, *essemus*.
τυφθεῖτε.
εἴημεν, εἶτε.

Optatiuorum prima pluralis in είημεν patitur syncopen in omnibus verbis; τυφθεῖμεν
1 τυφθείημεν: vnde formatur [1] tertia τυφθεῖεν. Similiter a verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τι-
2 θεῖεν. sic εἶεν, *essent*, pro εἴησαν, ab [2] εἴημεν.

1. 2 [1] Atque Secunda τυφθεῖτε. [2] Et syncope εἶμεν, *essemus*: secunda εἴητε, εἶτε, *essetis*. thema est εἰμὶ, cuius coniugatio habetur in tractatu anomalorum in μι.

De subiunctiuo passiuo.

Subiunctiui secunda persona singularis, diph

diphthongus est impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, similis tertiæ actiuorum.

QVAE In subiunctiuum annotauimus, vide 228,13. & 236,35. & 237,8.

[1] Medium præteritum à βλάπτω, lædo: καλύπτω, tego: κρύπτω, abscōdo, desinit in βα, βέβλαβα, &c. 1 *De præterito medio.*

[1] ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c. 1

Sic à βάπτω, tingo: θάπτω, sepelio: σκάπτω, fodio, præteritum in φα, βέβαφα, [1] ab inusitatis, βάφω, τάφω, σκάφω. sic aoristus secundus & futurum secundum, ἔβλαβον, βλαβῶ: ἔβαφον, βαφῶ. 1 *βέβαφα. τέταφα. ἔσκαφα. ἔβλαβον. ἔβαφον.*

Verbum μίμνω, maneo, facit μέμονα, à μένω: [2] fit enim μίμνω per pleonasmum à μένω: & solent huiusmodi vertere ε in ι, πέτω, πίπτω, cado: τέκω, τίκτω, pario: ῥέπω, ῥίπτω, proiicio: ἔπω, ἴσπω, dico [3]. 2 3 *ε in ι propter pleonasmum.*

Duo illa, τέτελα & μέμελα, vnde [4] μέμηλα, fiunt à τελέω, τελῶ: μελέω, μελῶ, quæ † Atticè grauantur, τέλω, perficio: μέλω, curo. 4 *τέτελα. μέμελα. μέμηλα.*

Illa, [5] δέδηα & κέκηα, à δαίω, diuido, epulum præbeo, comburo: & καίω, adoleo, vro: vt φαίνω, [6] πέφηνα, appareo. 5 6 *δέδηα. κέκηα.*

Futura secūda media sunt, [7] ἔδομαι, edam: [8] πίομαι, bibam: [9] φάγομαι, edam, præter morem: circumflecti enim deberent, vt τυποῦμαι. 7.8 9 *De futuro secundo medio. ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι, non οῦμαι.*

[1] AB His quæ hîc antiqua siue inusitata appellantur, per interpositionem literæ τ facta sunt vsitata in πτω, β & φ ante τ in π mutatis. nam ante τ illæ consistere non possunt, vt dictum est 5,4. Cæterum deperdito τ, (quod in solis præsentibus & imperfectis seruatur) non π, sed germanæ characteristicæ ponuntur, τ illas non impediente. Itaque è βλάπτω, quod fit à βλάβω, præteritum medium erit βέβλαβα, non βέβλαπα: aorist. sec. ἔβλαβον, non ἔβλαπον: passiuus ἐβλάβη, detrimentum accepit: vnde infinitiuus βλαβῆναι, læsum esse: & part. βλαβεὶς, βλαβεῖσα, βλαβὲν, læsus, a, um: atque fut. sec. βλαβήσομαι, βλαβήσῃ, βλαβήσεται. futur. actiuum est βλάψω: perfect. βέβλαφα: pass. βέβλαμμαι, ψαι, πται: aor. prim. ἐβλάφθην: infin. βλαφθῆναι. [Porro βλάβω cum verbali βλαβὴ Eustathius ex [illegible] βλάψω futurum innuit. Macedonica τροπῇ τοῦ φ εἰς β. 1 *β & φ in π.*

Tempora à βλάπτω tanquam à βλάβω.

ANNOTATIO.

vtitur autem isto verbo Homer. Od. ν. βλάβεται δὲ … γούνατ᾽ ἰόντι. *& Anacreon,* βλάβεται βραχεῖσα νεῦρα, lædi-

καλύπτω à καλύβω.

tur, detrimentum accipit.] Sic à καλύπτω, quod fit à καλύβω, præt. medium est κεκάλυβα, *abscondi* : perfectum pass. κεκάλυμμαι, *tectus sum* : part. κεκαλυμμένος, *tectus*.

κρύπτω à κρύβω.

E κρύπτω, quod fit à κρύβω, præt. med. κέκρυβα, *occultaui*: aor. sec. ἔκρυβον : passiuus ἐκρύβην, ἐκρύβης : vnde infin. κρυβῆναι, *occultatum esse* : & part. κρυβεὶς, *absconditus*: atque fut. sec. κρυβήσομαι, *tegar*. in perfecto actiuo dicitur ἔκρυφα, sine repetitione consonantis κ, pro κέκρυφα.

ἔκρυφα.

θάπτω à τάφω.

E θάπτω, quod fit à τάφω per τ, perfect. med. τέταφα, *sepeliui*: aor. sec. ἔταφον : passiuus ἐτάφην : part. ταφεὶς, ταφέντος, *sepultus*: futurum actiuum θάψω per θ, & aor. prim. ἔθαψα : vt à τρέφω, θρέψω : τρέχω, θρέξω : ἔχω, ἕξω, de quibus 304, 1. quæ semper vnam syllabam aspiratam habent, duas nunquam. sic à † θήπω, *obstupeo*, aor. sec. ἔταφον, part. ταφῶν, *obstupefactus* : tamen præt. med. est τέθηπα, *obstupui*.

σκάπτω à σκάφω.

E σκάπτω, quod fit à σκάφω, præt. med. ἔσκαφα, *fodi* : idem est & actiuum, vnde pass. ἔσκαμμαι, ψαι, πται: aor. pri. ἐσκάφθην : infin. σκαφθῆναι: aor. sec. ἔσκαφον: pass. ἐσκάφην, *fossus sum*. Sunt & pauca alia quæ non seruant in aoristo sec. præsentis characteristicam: vt δρύπτω, *lacero vnguibus præ dolore animi*: aor. sec. ἔδρυφον, passiuus ἐδρύφην, tanquam à δρύφω. ῥάπτω, *suo*, ἔῤῥαφον, ἐῤῥάφην, quasi à ῥάφω. ῥίπτω, *proijcio*: ἔῤῥιφον, ἐῤῥίφην, quasi à ῥίφω. σμύχω, *comburo*, ἔσμυγον, ἐσμύγην: part. σμυγεὶς, *combustus*, à σμύγω. ψύχω, *refrigero*, ἔψυγον, ἐψύγην : part. ψυγεὶς, ψυγεῖσα, τῇ ψυγείσῃ, *refrigeratæ*, Aristoph. Hi aor. sec. in voce pass. sunt vsitati, in actiuo exoleuerunt.

δρύπτω à δρύφω.
ῥάπτω à ῥάφω.
ῥίπτω à ῥίφω.
σμύχω à σμύγω.
ψύχω à ψύγω.

Annotatio.

2 [2] Litera quæ in huiusmodi verbis per pleonasmum adiicitur, propriè collocanda erat ante ω, vt fit in τίκω, τίκτω: verùm in μίμνω, πίπτω, & ἵπτω, hoc non obseruatur: quia pugnat cōsonantium structura, de qua pag. 5. & 6. non enim dici potest μίνμω, πίτπω, aut ἵπτω, vt ex loco citato colligitur. quare facta fuit metathesis, ac præcessit litera quę per pleonasmum addita fuerat, cùm nō posset sequi. Aliquando autem fit duarum literarum pleonasmus; εὑρέω, εὑρίσκω, *inuenio* : aut, vt quibusdam placet, talia fiunt à futuris in σω, per pleonasmum κ: sic γηράω, μ. γηράσω: vndę γηράσκω, *senesco*, & similia. tamen in ἀρέω, ἀρέσκω, *placeo*, ε non mutatur, veluti neque in ἕπομαι, ἕσπομαι, *sequor*: at in hoc nonnunquā ε amittitur: imperat. σπῦ, Ionicè σπέο, 193, 31. ectasi poëtica σπεῖο, pro ἕσπου, *sequere*: infin. σπέσθαι pro ἕσπεσθαι, *sequi*: part. σπόμενος pro ἑσπόμενος, *sequens*.

Duarum literarum pleonasmus.

εὑρίσκω.

ἕσπομαι.

σπέο, σπέσθαι, σπόμενος.

3 [3] ἵπτω legitur quoque, melius tamen

γίγνομαι.
γίνομαι.

tamen ad præcedentia quadrat ἴπτω, quod cum ἴπτω
eiuſdem eſt originis & ſignificationis: eodémq; modo
ab ἐνέπω eſt ἐνίπτω, *dico, increpo.* ἴπτω autem ex ἕπω ſic
deriuatum eſt, vt ἴσχω ab ἔχω. In γίνομαι autẽ & per pleo-
naſmũ γίγνομαι, *fio*, quamuis γ interdũ abiiciatur, tamen
retinetur ι, γίνομαι, non aliter quàm ſi adeſſet pleonaſ-
mus. [4] Verſo ſcilicet ε in η per extenſionem poëticam. 4
tertia perſona μέμηλε, *curæ eſt*, ſumitur imperſonaliter:
Pluſquamperfect. ἐμεμήλειν, & ſine ε, μεμήλειν, 300,16.
[5] Pluſquamperf. cum ſimplici augmento, δεδήειν, *com-* 5
buſtus eram. [6] Vide 198, 3. [7] Secunda perſona ἔδῃ, & 6.7
Atticè ἔδει, à themate ἔδω, 306,35. [8] A πίνω: vide Inueſtig. 8
thematis in verbo πίνω. [9] A φήγω, quod in aor. ſec. & 9
futuro ſec. mutat η in α, vt habes 178,4.

Notanda de cõtractionib. Atticorum.

προὔδωκας à προδίδωμι, 234, 30.

προὐτίθει à προτίθημι, 234, 20.

Contractiones verborum ſuprà commemo-
rauimus: verùm & aliter quoq; fit [1] cõtractio; 1
προέδωκας, προὔδωκας, *prodidiſti*: προετίθει, προὐτί-
θει, *proponebat*: πρόοπτον, προὖπτον, *præuiſum, mani-
feſtum*: πρὸ ἔργου, προὔργου, *operæ pretium.* Sic & τὸ
ἀγαθὸν, τἀγαθὸν. *bonum*: καὶ ἐγὼ, † κἀγὼ, *& ego*: τὸ
ἐναντίον, τοὐναντίον, *contrarium*: τὸ ὄνομα, τοὔνομα, *no-
men*: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, *veſtis*: [2] cuiuſmodi cra- 2
ſis apoſtrophi nota ſignari ſolet.

Notio.

[3] Perfecti paſſiui penultima breuis, non 3
ſemper aſciſcit σ; δέω, *ligo*, δέδεκα, δέδεμαι: vnde
ἐδέθην, *ligatus ſum*: δράω, *facio*, δέδρακα, † δέδραμαι:
vnde δρᾶμα, *repræſentatio, actus comœdiarũ*: ἀρόω,
ἤροκα, ἤρομαι, *aro*: vnde ἀροτὴρ, *arator*: tamen ὁ
δεσμὸς, *vinculum*, tanquam à δέδεσμαι.

ἐδέθην.
δρᾶμα.
ἀροτήρ.
δεσμός.

[1] Huiuſmodi craſis habet ferè tantummodo locũ in 1
præpoſitione περὶ, in articulo † neutro τὸ & τὰ, & in con-
iunctione καί. atq; περὶ quidẽ, ſequẽte ſolũmodo vel al-
tero ο μικρῷ vel ε, eoq; præcipuè in augmẽto; ſed interdũ
etiã citra augmẽtũ, vt dictũ eſt 172,35. ante ο, vt περὶ ὀλί-
γου περὐλίγου, *paulò antè.* περιοφείλω, περὐφείλω, *prædebeo, de-
beo*: hinc tertia perſona περὐφείλει, *prædebet*: imperf. ſine
augmẽto Ionicè περιόφειλες, περὔφειλες, *debebas*: genitiuus
fœmininus part. paſſ. περὐφειλομένης εὐεργεσίας, *intercedẽte
beneficio.* ante ε quod non ſit ex augmẽto; περιλαμβάνω,
περὐλαμβάνω, *priùs exiſtimo*: cõponitur ex περὶ & ἐν atq;
λαμβάνω. [περὐλαμβάνω *legitur etiã in vulgatis lexicis:*

περὶ cõtractum ante ο & ε.

περὐλίγου.
περὐφείλω.

ANNOTATIO.

Sed vereor ne ad hoc thema comminiſcendum occaſionem
illis dederit imperfectum προὐλάμβανε, *vel aoriſtum ſec.*
προὔλαβε, *malè intellecta. ſunt enim hæc à* προλαμβάνω, *cu-*
ius augmentum ſyllabicum ε *in præteritis illis cum finali*
præpoſitionis omicro coit in ου. *non minus ſuſpectum eſt*
προυξενεῖ *apud Heſych. quod exp.* ξενίζει : *ſcribendumq́; vel*
προξενεῖ conciliat, *vel* προὐξένει (*contractum ex* προεξένει)
conciliabat, *à* προξενέω concilio, προὐμνάομαι *quidẽ certè,*
quod in ijſdem vulg. lexicis extat, euidens habet mendum,
pari occaſione commiſſum. hic enim poſterior diphthongi υ
vocalis tollenda eſt, non minus quàm augmentum : quippe
quæ ex ε (*ſyllabico præteriti augmento*) *per craſin abierit*
προὐννέπω. *in* υ.] προεννέπω, προὐννέπω, *prædico, denuntio:* προέχω, προὔ-
προὔχω. χω, *emineo:* hinc etiam προέχει, προὔχει, *eminet* : imperfect[um]
paſſ. προειχόμην, & ſine augmento προεχόμην, προὐχό[μην],
prætendebam: tertia plur. προέχοντο, προὔχοντο : particip. act.
προέχων, προὔχων, *prominens* : accuſatiuus τὸν προὔχοντα, τὴν
προὔχουσαν. ante ε quod fit ex augmento, ſæpiſſimè con-
tractio hæc inuenitur ; vt προβαίνω, *procedo* : imperfect.
προὔβαινε, προὔ- προέβαινον, προέβαινες, προέβαινε, προὔβαινε, *procedebat:* aor.
βη, προὔβησαν. ſec. à προβίβημι eſt προέβην, προέβης, προέβη, προὔβη, *pro-*
ceſſit: tertia plur. προέβησαν, προὔβησαν. προβάλλω, *propono:*
προὔβαλε. in aor. ſec. προέβαλε, προὔβαλε, *propoſuit.* προδίδωμι, *prodo:*
in imperfecto προεδίδων, ως, ω : tertia plur. προεδίδοσαν,
προὐδίδοσαν: προὐδίδοσαν, 228, 17. in aoriſt. ſec. προέδων, ως, ω : προέδοσαν,
προὔδοσαν: προὔ- προὔδοσαν, 228, 20. in primo προέδωκα : προέδωκας, προὔδω-
[illegible]ωκε κας: προέδωκε, προὔδωκε, 234, 30. προθυμέομαι, *ſum promptus,*
προὐθυμέετο. *propero:* in imperfecto προεθυμέετο, προὐθυμέετο, *properabat.*
προκάθημαι, *præſideo, antè ſedeo:* in imperfect. προεκάθητο,
[illegible]καθητο. προὐκάθητο, *præſidebat.* προπέμπω, *præmitto, deduco honoris*
[illegible]έπεμπε. *gratia* : in imperfecto προέπεμπε, προὔπεμπε, *deducebat:*
προὔπεμψαν. in aor. prim. προέπεμψαν, προὔπεμψαν, *deduxerunt.* προ-
πίνω, *propino, priùs bibo*, ſumit aoriſtum ſecundum à
προὔπιε. προπίω, προέπιον : tertia προέπιε, προὔπιε, *propinauit.* προΐ-
στημι, *præficio* : in tertia duali aoriſti ſecundi προεστήτην,
προὐστήτην, *præſides fuerunt.* προτενθεύω, *præligurio, præ-*
προὐτένθευσαν. *occupo:* in aoriſto primo προετένθευσαν, προὐτένθευσαν, *præ-*
προὔτραπε. *occuparunt.* προτρέπω, *hortor* : in aor. ſec. προέτραπε, προὔ-
τραπεν, *hortatus eſt*, 178, 7. προφαίνω, *præmonſtro* : in im-
προὔφαινε. perfecto προέφαινε, προὔφαινε, *præmonſtrabat.* προχόω, u.
προὔχωσε. ώννυμι, *aggere præmunio:* in aor. pr. προέχωσε, προὔχωσε, *aggeſſit.*
προὔφασμα. Inuenitur etiam τὸ † προὔφασμα, ατος, *prætextus, us*, pro
προΰφασμα : ὕφασμα, *textura*, verbale eſt ab ὑφαίνω, *texo,*
cuius perfect. paſſ. Atticè eſt ὕφασμαι, 307, 3. Et hæc de
τὸ ante ε, ο, *in* ου. πρὸ. τὸ verò ſequente breui ε vel ο, contrahitur in ου:
ante

ante ο rarò, τὸ ὀπίσω, τοὔπίσω, *posthac*. ante ε sæpe: vt τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, *saltem, minimum*: τὸ ἐμὸν, τοὐμὸν, *meum*: τὸ ἔμπαλιν, τοὔμπαλιν & τοὔμπαλι, *contrà*: τὸ ἔμπροσθεν, τοὔμπροσθεν, *antè, anterior pars*: τὸ ἐντεῦθεν, τοὐντεῦθεν, *inde*: τὸ ἐπίπαν, τοὐπίπαν, *omnino*: τὸ ἐπίπεμπτον, τοὐπίπεμπτον, *sesquinta pars*: τὸ ἔπος, τοὔπος, *verbum*: τὸ ἔργον, τοὔργον, *opus*: τὸ ἔσχατον, τοὔσχατον, *extremum*. ante α inuenitur contractum nunc in ου, τὸ ἄλλο, τοὖλλο, *aliud*: nunc in ω, τὸ ἀρχαῖον, τὠρχαῖον, *vetustum*: nunc in α, τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθὸν, *bonum*.

ante α in ου, ω, & α.

[τοὖλλο *Corinthus Æolicæ dialecto tribuit: masculinum tamen* ὁ ἄλλος *in* ὦλλος *ab iisdem contrahi docet, forma communiter etiam vsitata. priori simile est* τοὖρθρον *apud Hesych. ex* τὸ ἄρθρον, *articulus, membrum: posteriori*, ὡνὴρ *ex* ὁ ἀνὴρ, *vir*: ὤνεμος, *ex* ὁ ἄνεμος, *ventus*.] sequente η, crasis fit in ω: τὸ ἥμισυ, θὤμισυ, dimidium. sequente ι, coalescunt ο & ι in diphthongum οι: τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον. τὰ ante α & ε contrahitur in α; τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθὰ, *bona*: τὰ ἄλλα, τἆλλα, *alioqui*: τὰ ἐκεῖ, τἀκεῖ, *loca illa*: τὰ ἐμὰ, τἀμὰ, *mea, res meæ*: τὰ ἐναντία, τἀναντία, *contraria*: τὰ ἐν εἴδεσι, τἀν εἴδεσι, *in formis*. Adiectiuum vnum ἕτερος, *alter*, in mascul. & neutro contrahitur in α, cum articulis ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ: οἱ, τὰ: ἅτερος, θατέρου, θατέρῳ, ἅτεροι, pro ὁ ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, οἱ ἕτεροι. in neutro θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θάτερον, θάτερα, pro τὸ ἕτερον, τοῦ ἑτέρου, τῷ ἑτέρῳ, τὸ ἕτερον, τὰ ἕτερα: sic in nominatiuo plurali fœm. θάτεραι, Doricè, pro ταὶ ἕτεραι, 246, 22. Inueniuntur etiam contractiones ex τοῦ & τῷ; τοῦ ἀγαθοῦ, τἀγαθοῦ, *boni*: τῷ ἀγαθῷ, τἀγαθῷ, *bono*: τὸ ἄγαλμα, τοῦ ἀγάλματος, τῷ ἀγάλματι, τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι, *statua*: τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς, *viri*: τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ, *viro*: τοῦ ἀνθρώπου, τἀνθρώπου, *hominis*: τῷ ἀνθρώπῳ, τἀνθρώπῳ, *homini*: τοῦ ἕνεκα, τοὔνεκα (vbi τοῦ pro τούτου) *huius gratia, propterea*: sic τοὔνεκεν pro τοῦ ἕνεκεν, *quapropter*: τοῦ ἐπιόντος, τοὐπιόντος, *futuri*. τοῦ εὐβούλοιο, † τωὐβούλοιο, *prudentis*, ab εὔβουλος, ου καὶ οιο, 130, 3. [*In* τωὐβούλοιο *tamen Dorica est crasis, non Attica vel communis: apud Theocr. Idyl. 2.* ἦνθ' ἁ τωὐβούλοιο, vênit Eubuli *s. filia. vbi tamen & textus & scholiorum editiones diuisè* τῶ ὐβούλοιο *scriptum habent; forsan vt euidentior sit contractio ex Dorico articulo* τῶ *pro communi* τοῦ, *246, 31. & Ionico* Εὐβούλοιο *pro* Εὐβούλου, *130, 3. præferenda tamen videtur coniuncta scriptura, vt apud Aristoph. Ran. p. 137.* ἐὰν δὲ μηὕρω, si verò non inuenero, *pro* μὴ εὕρω: *propterea quod hic* ωυ *&* ηυ *vnam faciant syllabam, non duas.*] τοῦ ἡμετέρου, θἠμετέρου, *nostri*. † Reperitur & ὁ cum ε contractum in ου, ὁ ἐπίτριπτος, οὑπίτριπτος, *dignus qui conteratur ac perdatur*.

ANNOTATIO.

ante η in ω: ante ι in οι.

τὰ ante α & ε in α.

ἕτερος contractũ cum articulis ὁ, τὸ, τοῦ, τῷ: οἱ, τὰ: ταί.

Crasis cum τοῦ & τῷ.

ANNOTATIO.

Contractio ex ὁ ante ε in ου.

ὁ ἐμὸς, οὑμὸς, *meus*. Et hactenus de contractione articulorum. de his verò ſumus & alia quædam dicturi in Inueſtigatione thematis circa finem in voce ὦταν. Ex καὶ ſequente α vel ε, craſis fit in α, καὶ ἂν, κἂν, *etſi*: καὶ ἐκ, κἀκ, *& ex*: (Doricè κὴκ: ſic κἤκα pro καὶ εἴκα, *& ſi*) καὶ ἐκεῖ, κἀκεῖ, *& illic*: καὶ ἐκεῖθεν, κἀκεῖθεν, *& inde*: καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖνος, *& ille*. καὶ ἐμοὶ, κἀμοὶ, *& mihi*: καὶ ἐμὲ, κἀμὲ, *& me*: καὶ ἔνθεν, κἄνθεν, *& inde*: καὶ εἶτα, κᾆτα, *& deinde*: καὶ ἔπειτα, κἄπειτα, *& deinde*: καὶ ἔτι, κἄτι, *& etiam*, κἄτι μάλιστα, atque adeò. ſequente articulo ὁ, contractio fit in ω, καὶ ὁ μάντις, χ' ὡμάντις, *& vates*. Malit tamen Sylburg. coniunctè χῶ: quia non tantum apoſtrophus ibi eſt, ſed etiam craſis, vt in κᾦνον apud Ariſtoph. p. 151. pro καὶ οἶνον, *& vinum*. Poteſt tamen in his ι negligi, non tantum more Dorico, 119, 42. ſed etiam diſcriminis cauſa: vt χὼ ſit pro καὶ ὁ, at χᾦ pro καὶ οἱ. In fœminino poteſt vtraque ferri ſcriptura, χ' ἁ σύριγξ, & χἀ σύριγξ: dici enim poteſt & nudam habere apoſtrophum, & vnà cum apoſtropho craſin duorum α in vnum. ſic in fœminino χ' ἁ σύριγξ, pro καὶ ἁ σύριγξ, *& fiſtula*: vbi ἁ pro ἡ Doricum eſt, 246, 26. ſed hæc in poëtis ſolùm occurrunt. [2] In προὔδωκας, προὔλιθε, προὖπτον, & ſimilibus, craſi apud Heſychium quoque, Suidam & alios, plerunque ſuperſcripta reperitur apoſtrophi nota, fortaſſe propter affinitatem τοῦ πάθους. vt enim communiter apoſtrophus ſignificat, hiatus vitandi gratia, vel in fine præcedentis, vel in principio ſequentis dictionis, ſublatam eſſe vocalem, dictioneſque illas hac ratione coëuntes diſterminat, veluti limes in confinio poſitus: ita etiam hîc indicat, in congreſſu duarum compoſitionis partium vel prioris partis finalem, vel poſterioris initialem, ſi non abolitam, at ſaltem fuiſſe mutatam: cúmque hac ratione compoſitionis veſtigia veluti deleantur, indicio ſuo prodit, ſoluta craſi, reperiri ea poſſe. Longè iuſtius inſcribitur hæc nota ſequentibus dictionibus, προὔργου, τοὐναντίον, τοὔνομα, & ſimilibus. nam in his ſignificat duas dictiones in vnam coiiſſe, ſolutaque craſi dirimi etiam coniunctionẽ iſtarum dictionum, cum in ſuperioribus, etiamſi craſis ſoluatur, compoſitio tamen integra maneat. Sed frequenter & in his & in ſuperioribus neglectam comperies hãc notam: ſic enim προὔνεικος inuenies apud Heſychium, Suidam, Etymologum & Euſtathiũ, cum tamen id ex προένεικος cõtractum, craſeos in confinio factæ notam requirat apoſtrophon. Sic etiã θοιμάτιον apud Heſych. & Suidã, & θοἰμάτιον apud Euſtathiũ:

Quomodo contrahatur καί.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO. 2

quo

quorũ illud ex τὸ ἱμάτιον, hoc ex τὸ ἁμάξιον per apostro-
phum est contractũ. Videreturque in his duobus poste-
rioribus (sicut etiam in αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἅτεροι & θἄτερα
pro οἱ ἕτεροι & τὰ ἕτερα, & similibus) apostrophus, veluti
tenuis spiritus, ab aspero, tanquam fortiore, absorberi,
(vt Apollonius innuit apud Etymologum in ἁμός) nisi
etiam in tenuatis omissa cerneretur, vt sunt illa passim
obuia, σαυτοῦ, ἐμαυτοῦ, ταὐτὸ, cõtracta ex σεαυτοῦ, ἐμεαυτοῦ, τὸ
αὐτό: ac potissimum in deriuatis ex posteriori, vt ταὐτῶς,
ταὐτότης, ταὐτολογία, &c. [3] Sic κονιάω, *dealbo, opere tectorio* 3
induco, κεκονίακα, κεκονίαμαι, participium κεκονιαμένος: κεκονιαμένος.
poëtæ tamen huic tribuunt σ, sed α priùs per syncopen
abiecto, κεκονισμένος. [*Non tamen video quod sit opus* κεκονιτμένος.
à κονιάω *deducere per tot figuras, quũ regulariter à* κονίω ANNOTATIO.
deriuare liceat, vt κεχρισμένος *à* χρίω, *189, 29. præsertim
quum apud Hesych. legamus* κονίοντες, *expositum* λευκαί-
νοντες, dealbantes, *calce videlicet. vsus est autem illo par-
ticipio Theocr. Idyl. 1.* κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος, oblitus
helichryso, veluti calce. [4] Penultimam in δέδραμαι 4
non breuem, sed longam censent alij: ideoque δρᾶμα
scribunt, vt νᾶμα, κρᾶμα, & similia.]

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab εω: [1] quod vario spiritu 1 *De εἰμὶ quod est sum.*
varia significat. Verbũ substantiuũ εἰμὶ fit
ab ἕω, pro ὑπάρχω, hoc est, *sum*: reduplicationẽ 1
non habet: penultima non η ex ε, ne idem sit
cũ ἠμὶ, *dico*; sed additur ι, vt penultima sit lon-
ga, & [2] acuitur vltima, cùm dicendum foret 2
εἶμι. nam disyllaba penultimã circumflectunt; 3.4 *Annotatio.*
vt γνῶμι, *nosco*: δῦμι, *ingredior*: κλῦμι, *audio.* 5.6
Indicatiui præsens; S.[3] εἰμὶ, [4] εἶ, [5] ἐστί: D. ἐστὸν, 7.8 *Indicatiuus.*
ἐστόν: P. [6] ἐσμὲν, [7] ἐστὲ, [8] εἰσί. 9
10
Imperfectum; S.[9] ἦν, ἦς, [10] ἦν: D. [11] ἦτον, ἤτην: 11
P. [12] ἦμεν, ἦτε, [13] ἦσαν. 12
[14] Personis in σ, Æoles addunt θα; ἦσθα, *eras*: 13 *θα additio Æolica.*
[15] ἔφησθα, *dicebas, vel dixisti*: [16] εἴπησθα, *dixeris.* 14
[17] Plusquamperfectum passiuum, ἤμην, ἦσο, 15
ἦτο, &c. 16
17
Futurum, [18] ἔσομαι, (vt τύψομαι) [19] ἐσσεῖται: 18
& syncope [20] ἔσαι. 19
20

Imperatiuus. 19 Imperatiui præsens; Singul. ἴσθι vel [19] ἔσο, ἔσω: Dual. ἔστον, ἔστων: Plur. ἔστε, ἔστωσαν. Inuenitur 21 etiam ἤτω pro ἔστω, à barytono ἔω, [21] ἔε, ἐέτω, & crasi duorum εε in η, ἤτω.

Optatiuus. 22 Optatiui præsens; Sing. [22] εἴην, εἴης, εἴη: D. εἴητον, εἰήτην: Plur. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν, de qua syncope * suprà dictum est. *308,31.

Futurum, ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.

Subiunctiuus. 23 Subiunctiui præsens; S. ἐὰν [23] ὦ, [24] ᾖς, [23] ᾖ:
24 D. ἦτον, ἦτον: P. ὦμεν, ἦτε, [25] ὦσι.

Infinitiuus. 25 26 Infinitiui præsens, [26] εἶναι: Futurum, ἔσεσθαι.

Participia. 27 Participij præsens, [27] ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα οὔσης, τὸ ὂν
19 ὄντος: Futurum, [19] ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

ἔω. 1 [1] SPIRITU Tenui, est *sum*, & *vado*: spiritu autem
ἕω. 2 aspero, est *mitto*, *concupisco*, *sedeo*, & *induo*. [2] Id factum est vt accentu saltem differret ab εἶμι, *eo*. præterea, quia
Notio de encliticis. est è dictionum encliticarum numero, quæ in vltima
ἐμμὶ, ἦμι. 3 habent accentum: sic φημὶ siue ἠμι, *dico*. [3] Doricè ἐμμὶ,
εἶ, εἰς. 4 & Æolicè ἦμι. [4] Εἶ fit ab ἔομαι, 306, 32. dicitur & εἶς, accentu acuto; quod aliquando encliticum est: εἶ verò
ἐσσί. ἐντί. 5 minimè. Poëtæ pro εἶ dicunt ἐσσί. [5] Doricè ἐντί.
ἐμὲν, εἰμὲν, εἰμὲς. 6.7 [6] Poëticè ἐμὲν & εἰμὲν, Doricè εἰμὲς, 119, 4. [7] Poëticè
ἐτέ. 8 ἐτὲ, vt in prima ἐμέν. [8] Ionicè ἔασι, poëticè ἔασσι, Doricè
ἔασι, ἐντὶ, εὔντι. ἐντὶ, qua voce vtuntur etiam pro ἐστί. Æolicè εὔντι. Ab
9 εἰσὶ cum ἐν, fit ἔνεισιν, *insunt*. [9] Ionicè ἔα, ectasi poëtica
ἔα, ἦα: ἦεν, ἦ. ἦα, vnde & in tertia ἦε: cum ἐν, ἐνῆεν, *inerat*. Atticè verò
ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε. ἦ, per crasim ex Ionico ἔα. Rursus poëticè ἔσκον, ἔσκες,
ἦν, ἔον, ἔες, ἦς, ἔης. ἔσκε, 170, 38. atque † ἦν & ἔον, ἔες, crasi ἦς, & Ionica dialysi ἔης, *eras*. [*ἦν regulariter quidem ab* εἰμὶ *quoque formatur, vt* ἔφην *à* φημί: *ab Vrbano tamen, Caninio, &* CLENARDO *ipso,(317,37.) tribuitur hoc imperfectum verbo* εἶμι *eo.*] dissoluunt quoque ἦν primæ & tertiæ,
ANNOTATIO.
ἔην, ἤην. dicentes ἔην, & rursus Attico more producto ε, ἤην, 29,
10 13. ex ἦν cum ἀπὸ fit ἀπῆν, *aberam*. [10] Doricè ἦς. vide
11 præcedentem numerum 9. [11] Et per pleonasmum τε
ἦστον, ἤστην. 12 σ, ἦστον, ἤστην: reperitur etiam ἦτον atque ἔστον. [12] Doricè
ἦτον, ἔστον. ἦμες. 13 ἦμες, 119, 4. [13] Et per systolen ἔσαν, & rursus geminato σ, ἔσσαν. ex ἦσαν cum ἐν, fit ἐνῆσαν *inerant*: cum ἐπὶ, ἐπῆ-
ἔσαν, ἔσσαν. 14 σαν, *insuper erant*. [14] Vide Inuestigationem thematis
ἦσθα. 15 in verbo οἶδα. pro ἦσθα poëtæ dicunt ᾖσθα. [15] Et sine
φῆσθα. augmento φῆσθα, pro ἔφης: est imperfectum vel aor. sec.

a φη

ἂ φημὶ, *dico* : vt paulò pòst dicetur in hoc ipso tractatu,
in verbo φημί. [16] Vide 289, 18. sunt qui scribant εἴπη- 16 εἴπηϲθα, *vel*
ϲθα per diphthongum impropriam ῃ : alij punctum εἴπηϲθα.
subscriptum negligunt, εἴπηϲθα. [17] Quibusdam magis 17
placet vt sit imperfectũ medium, vt ἥμην ab ἧμαι, *sedeo*;
de quo infrà in hoc ipso tractatu. [18] Poëticè ἔσσομαι: 18 ἔσσομαι, ἐσοῦμαι,
Doricè ἐσοῦμαι & ἐσεῦμαι, (170, 6. & in Inuestigatione ἐσεῦμαι.
thematis in πίπλω) ἐσῆ, ἐσεῖται, & poëticè geminato σ, ἐσῆ, ἐσεῖται, ἐσ-
ἐσσεῖται. ex ἔσομαι cum ἀπὸ, fit ἀπέσομαι, *abero*. [19] Poë- 19 σεῖται.
ticè ἔσσῃ: Atticè ἔσει, 306, 35. Ionicè ἔσεαι : (186, 1. & 23.) & ἔσσῃ, ἔσει, ἔσεαι,
apud poëtas ἔσσεαι. sic in tertia ἐσσεῖται pro ἔσεται : & in ἔσσεαι.
imperatiuo ἔσσο pro ἔσο : & in participio futuro ἐσσόμε- σ *geminatum*
νος, ἐσσομένη, ἐσσόμενον, pro ἐσόμενος, η, ον. id fieri dicitur *Æolicè*.
Æolica dialecto. [20] Hinc cum ἐν, ἐνέσομαι, *inerit*. [21] Et 20
crasi εἶ, cũ παρὰ, πάρει, *ades*. [22] Poëticè ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *sim*, 21 εἶ, πάρει.
sis, *sit*, à barytono ἔω. [23] Et Ionicè ἔω, ἔῃς, ἔῃ, &c. poë- 22 ἔοιμι, ἔοις, ἔοι.
ticè εἴω, εἴῃς, εἴῃ: prima plur. εἴωμεν & systole εἴομεν 234, 35. 23 ἔω, ἔῃς, ἔῃ.
& 306, 15. Pro tertia persona ᾖ vel ἔῃ ipsi Iones dicunt εἴω, εἴομεν.
ᾖσι vel ἔῃσι, 228, 33. Quidam huic subiunctiuo tribuunt ᾖσιν, ἔῃσιν.
aoristum prim. med. ἐὰν ἔσωμαι, ἔσῃ, ἔσηται, &c. [24] Æoli- 24
cè ᾖσθα, *sis*. [25] Cum ἐν, ἐνῶσι, *insint*. [26] Doricè ἦμεν & 25 ᾖσθα.
ἦμες. Recipit etiam varietatem dialectorum, vt dictum 26 ἦμεν, ἦμες.
est in infin. actiuo barytonorum : nempe ἔμεναι vel ἔμ- ἔμεναι, ἔμμεναι,
μεναι, vel εἴμεναι aduocato ι ad ε, & ἔμεν, ex quo per ecta- εἴμεναι, ἔμεν.
sim factum est Doricum ἦμεν. [27] Ionicè ὁ ἐὼν, ἐόντος: 27 ἐὼν, ἐοῦσα, ἔασσα,
ἡ ἐοῦσα, ἐούσης, & Doricè ἔασσα, ἐάσσας : τὸ ἐὸν, ἐόντος, &c. ἐόν.
Æolicè εἷς, ἔντος: εἶσα, εἴσης: ἔν, ἔντος: hinc παρεὶς, παρέντος, *qui* εἷς, εἶσα, ἔν.
adest, *præsens* : τῶν παρέντων pro παρόντων. Ex Ionico
ἐὼν, cum ἀπὸ, fit ἀπεὼν pro ἀπὼν, *absens*.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, [1] εἴω, deinde εἶμι, 1 *De* εἶμι, *quod*
hoc est, *eo* vel *ibo* : [2] nam futurum εἴσω, non est 2 *est eo*.
in vsu.

Indicatiui præsens ; Sing. εἶμι, [3] εἶς, vel εἶ, 3 ἄπει, *ab* ἄπειμι.
(vnde [4] ἄπει, *abis vel abibis*) εἶσι : D. ἴτον, ἴτον: 4
P. ἴμεν, ἴτε, εἶσι, & Ionicè ἴασι : προσίασι, *adeunt*: προσίασι *à*
εἰσίασι, *ingrediuntur*. πρόσειμι.
εἰσίασι *ab* εἴσειμι.

Imperf. S. εἶν, εἶς, εἶ: D. ἴτον, ἴτην: P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inusitatum εἶκα, vnde plusquam-
perfectum εἴκειν, & [5] Atticè ἤκειν. 5 ἤκειν.

A perfecto medio εἶα, fit ἦα, & solutione ἤϊα,
ἤϊας, [6] ἤϊε. 6 ἤια.

Plus

7 Plusquamperfectum,⁷ ᾔειν: tertia pluralis, ᾔ-
8 εσαν & ⁸ ᾔεσαν: ἀνῄεσαν, redierant: ἐξῄεσαν, exierant.
9. 5 Ab aor. 1. εἶσα,⁹ fit εἶσαν, & ⁵ inde ἦσαν & ἤϊσαν.
10 Aoristus 2. ¹⁰ ἴον, ἴες, ἴε, &c. ab εἴω.
11 Participium, ¹¹ ἰών. alij tria dicunt præsentia, acuta, ἰών, iens: κιών, vadens: & ἐών, existens, pro ὢν ab εἰμὶ, sum.
12 Imperatiuus; S. ¹² ἴθι, ἴτω: D. ἴτον, ἴτων: P. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι dicitur etiã εἶ, ab ἔω. Imperatiuus,
13 ἔε, crasi ¹³ εἶ, ἔξει, exi: δίει, percurre. Infinitiuus ¹⁴ ἰέναι:
14 etiam εἶναι, vnde ἀπεῖναι, abire: παρεῖναι, accedere:
15 per metathesim ab ¹⁵ ἰέναι, recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, abire: μετιέναι, persequi: προσιέναι, adire: ab ἵημι, quod fit ab ἰέω, eo.

ἤεσαν. (μι.
ἀνῄεσαν ab ἄνει-
ἐξῄεσαν ab ἔξει-
μι.
εἶσαν, ἦσαν, ἤϊσαν.
ἰών.
κιών, à κίω.
ἐών.
ἔξει ab ἔξειμι.
δίει, à δίειμι.
ἀπεῖναι, ab ἄπει-
μι.
παρεῖναι à πά-
ρειμι.
ἀπιέναι.
μετιέναι.
προσιέναι.
ἴμι, ἵημι.
ἰῶ.
παριῶ.
ἰέναι. ἴεμαι.
ἱέμην, ἴεσο. ἰέ-
μενος. ἤσω.
εἴσεται. εἴσομαι.
καθείσομαι.

ANNOTATIO.

1 ¹ ET Subtracto ε, ἴω, ἴμι. Dicitur etiam per reduplicationem ἵημι: vnde tertia singularis ἵησι, vadit: & imperfectum, vel potius aoristus secundus ἰῶ, atque huius compositum sæpe obuium παριῶ, adueniebam, præteribam: hinc etiam infinitiuus ἰέναι, atque præsens mediũ, ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται: imperfectum ἱέμην, ἴεσο, ἴετο: imperatiuus ἴεσο, ἰέσθω: secunda pluralis ἴεσθε, ite: participium
2 ἱέμενος. cætera vsus neglexit. ² Inuenitur tamẽ ἤσω, ibo, ab ἔω: atque medium εἴσομαι, εἴσῃ, εἴσεται, veniam, es, &, ab actiuo exoleto εἴσω. at εἴσομαι, condam, cum spiritu aspero, vnde & καθείσομαι, statuam, fit ab inusitato εἴω. Et ab eodem inusitato est particip. aor. 1. med. εἰσάμενος tenuatum Ionico & Æolico more, apud Etymol. pro ἱδρυσάμενος, è poëta cuius nomen reticet, εἰσάμενοι παρὰ θινὶ θυηπολίης ἐμέλοντο. at indicat. εἴσατο siue εἵσατο, vt in statuendi ponendique, sic in induendi significatione, referri potest ad ἕω pono, induo, quod augmenti loco ad ε assumit ι, 286, 20. magis propriè tenuatur in eundi significatione, ab εἶμι siue inusitato εἴω. tertium verò εἴσατο, in similitudinis significatione, est ab εἴδομαι. has enim significationes tribuunt huic aoristo Eustathius, & Hesych. ἵδρυσε, ἠμφιάσατο, ἐπορεύθη, ἐδόξε, ὡμοιώθη, προσεποιήθη, posuit, induit, iuit, visus est, similis fuit, simulauit.
3. 4 ³ Æolicè εἶσθα. ⁴ Sic ἔξει, ἔξεισι, prodis, prodit. Cæterum ἄπει est etiam imperatiuus pro ἄπιθι, abi, vt simplex εἶ: atque secunda persona præsentis indicat. verbi ἄπειμι, ἄπει, absum, abes: quod componitur ex ἀπὸ & εἰμί, sum.

ἔξεις, ἔξεισι, ἄπεις.

5 Vide

[5] Vide 290,17. [6] Cum ἀνὰ, ἀνήιεν, *ascendit.* [7] Ionicè 5.6 ἀνήιε. ἤϊα.
ἤϊεα, 300,27. [8] Vide 300,13. [9] Atque tertia dualis εἰσά- 7.8
την, & cum Attico augmento (298,25.) ἐϊσάτην, & in 9 ἐϊσάτην.
voce med. ἐϊσάσθην, *iuerunt duo.* ex εἶσαν, cum ἀνὰ, fit ἐϊσάσθην.
ἀνεῖσαν, *ascenderunt.* [10] Vt ἔλιπον à λείπω, 178,11. ex ἴε 10 ἴε.
cum ἐν, fit ἔνιε, *iniit.* Ab ἴον imperatiuus ἴε, *vade* : cum ἐξ,
ἔξιε, *exi* : optatiuus ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, *venirem, tenderem* : sub- ἔξιε. ἴοιμι.
iunctiuus ἴω, ἴῃς, ἴῃ, & Ionicè (228,33.) ἴῃσι, *venero, is, it*: ἴω.
vnde ἐπεξίω, ἐπεξίῃς, & Æolicè ἐπεξίῃσθα, *eruperis*, ab ἐπεξίῃσθα.
ἐπέξειμι, *erumpo, exeo aduersus* : componitur ex ἐπὶ, ἐξ,
& εἶμι. Est etiam huius aoristus sec. ἦν: vnde ἄπην, *abij*: ἦν: ἄπην.
atque εἶον, εἶες, εἶε, & Attico more ει in η mutato (290,17.)
ἦον, ἦες, ἦε: subiunctiuus ἤω, ἤῃς: prima plural. ἤωμεν,
& systole ἤομεν, *eamus*, 234,36. [11] Cum ἀνὰ, ἀνιὼν, *ascen-* 11 ἤομεν.
dens, oriens. [12] Cum ἐπὶ, ἔπιθι, *inuade* : cum ἐπὶ & ἐξ, 12 ἀνιών.
ἐπέξιθι, *persequere.* [13] Tertia persona ἰέτω εἴτω, *eat.* 13 ἔπιθι, ἐπέξιθι.
ex εἰ cum μετὰ fit μέτει, *transi.* vide 235, 16. [14] Atticè & 14 εἴτω. μέτει.
Dor. ἴμεναι, 182,6. (cum ἐξ, ἐξίμεναι, *exire*) Ionicè ἴμεν. ἴμεναι, ἴμεν.
[15] Atticè & Dor. ἰέμεναι, Ionicè ἰέμεν. 15 ἰέμεναι, ἰέμεν.

Ἵημι τὸ πέμπω, hoc est, *mitto*, fit ab ἕω per redu- *De* ἵημι, *quod*
plicationem impropriam : coniugandum vt *est* mitto.
τίθημι. Futurum, ἥσω. Actiui indicatiui præsens;
S. ἵημι, ἵης, ἵησι: D. ἵετον, ἵετον: P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ionicè
ἱέασι, [1] vnde ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, *immittunt*, &c. Imperfe- 1 ἱέασι ἱᾶσι.
ctum, ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum, [2] εἷκα, (Bœotorũ 2 ἐνιᾶσι ab ἐνίημι.
more pro ἧκα, à futuro ἥσω) vnde εἱκὼς, *qui misit*: εἷκα.
ἀφεικὼς, *qui dimisit* : ἀφεικέναι, *dimisisse.* ἀφεικὼς & ἀφει-
Aoristus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, &c. pro ἧσα, fu- κέναι, ab ἀφίημι.
turi consonantem nõ seruat: sic [3] ἀφῆκα, *dimisi*: ἧκα.
παρῆκα, *reliqui* : & ἀνηκάμην aoristus medius, *re-* 3 ἀφῆκα.
misi, vel dicaui. παρῆκα.
ἀνηκάμην.
Aoristus secundus, S. ἦν, ἧς, ἧ: D. ἕτον, † ἕτην:
P. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. [4] vnde πρόεσαν, *præmiserunt*: [5] mu- 4.5 πρόεσαν à
tat penultimam, vt ἔθην & ἔδων. προίημι.
Imperatiui præsens, [6] ἵεθι, ἱέτω, &c. Aoristus 6 Pag. 235, v. 8.
secundus, ἕς, ἕτω, vt θὲς: vnde cõposita, πρόες, *præ-*
mitte: [7] ἄφες, *dimitte*: κάθες, *demitte.* πρόες.
Optatiui præsens, [8] ἱείην: Subiunctiui, ἐὰν ἱῶ: 7 ἄφες. κάθες.
[9] Infinit. ἱέναι: Participij, [10] ἱεὶς: omnia vt τίθημι. 8.9
10

Aori

Aoristus sec. optatiui, εἵην : Subiunctiui, ἐάν

11 ὧ, ᾗς, ᾗ : & interdum ἔω, ἔῃς, ἔῃ : [11] deinde εἴω, εἴῃς,

ἀφείω.

12 εἴῃ: vnde ἀφείω, *dimisero:* [12] Infinitiui, εἶναι, penul-

13 tima diphthongo, vt θεῖναι: [13] vnde composita ἀφεῖναι, *dimittere* : καθεῖναι, *demittere.*

ἀφεῖναι. καθεῖναι. ἀφείς. καθείς.

14 Participium εἷς ἕντος : [14] ἀφεὶς, *qui dimisit* καθεὶς, *qui submisit*, &c.

15 Passiui præsens, [15] ἵεμαι. Imperfectum ἱέμην:

Pag.238.ver.7.

16 omnia vt τίθεμαι. Perfectum, [16] εἷμαι per ει, vt τέ-

17 θειμαι: tertia pluralis, [17] εἷνται, *missi sunt:* ἀφεῖνται, *di-missi sunt:* ἀνεῖνται, *remissi sunt:* pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo subiunctiuam, & interponendo ω.

ἀφέωνται. ἀνέωνται. ἀφέωκα.

Aoristus primus, ἑθην, à tertia perfecti εἷται, corripiendo penultimam, vt ἐτέθην : dicimus

ἀφείθην, ἀφέθην. ἀνηκάμην. προσηκάμην.

18 tamen etiam εἵθην, & [18] ἀφείθην pro ἀφέθην, *ad-missus sum.* Medius aoristus primus ἡκάμην:

19 ἀνηκάμην, *remisi.* [19] προσηκάμην, *admisi*, &c. Ao-

20 risti secundi indicatiuus, ἕμην, [20] εἷσο & εἷο & εἷ-

20 το. Imperatiuus, [20] ἕσο & ἕο & οὗ : vnde κάθου, *submittito, demittito* : πρόσου, *admittito* : πρόου, *præ-mittito, emittito.* Optatiuus, εἵμην, εἷο, εἷτο. Sub-

καθοῦ. προέσου. προέου.

21 iunctiuus, [21] ἐὰν ὧμαι. Infinitiuus, ἕσθαι. Participium ἕμενος.

ἴασιν & ἰᾶσιν, atque ex eis cõposita.

1 [1] Hoc Fit per crasim Atticam. at ἴασιν ab εἶμι, 317, 33. sic composita, ἀνίασιν, *ascendunt*, ab ἄνειμι : ἀνιᾶσι, *sursum mittunt*, ab ἀνίημι. διίασι, *percurrunt* : διιᾶσι, *transmittunt.* κατίασι, *descendunt* : καθιᾶσι, *demittunt.* μετίασιν, *indagant:* [illegible] μεθιᾶσιν, *omittunt.* προσίασιν, *accedunt*, non προσιᾶσι, [illegible] cum πρὸ, προιᾶσι, non προΐασι. συνίασι, *concurrunt* : συνιᾶσιν, *intelligũt.* ἀφιᾶσιν & Ionicè (118, 3[illegible].) ἀπιᾶσι, *dimittunt.*

ANNOTATIO.

[*Caninius quoque inter composita ab* ἵημι *mitto, recenset* εἰσίασι, *&* προσίασι, *non* προσιᾶσι : *ac viceuersa ab* εἶμι, *pro-* ἴασι, *non* προΐασι. *quod mirum est, præsertim in priore genere. eius enim penultimam solere circumflecti, testatur Eustathius, Suidas, & alij : & Moschopulus in Atticis* [...] *γαῖς, ab* εἶμι *nominatim deducit* προσίασι *καὶ* προΐασι, *pro-paroxytonωs ea scribens sicut etiam simplex* ἴασι. *Hoc tamen sciendum est, in eundi significatione penultimam cum sim-pli*

plicis verbi, tum compositorum, vtrumque recipere accentum posse: sed proparoxytonam habere desinentiam, quum prima singularis est εἶμι; properispomenam, quum prima singularis est ἵημι. vt enim ab aspirato ἵημι tertia pluralis est ἱᾶσι, contracta ex Ionica ἱέασι: sic à tenui ἵημι tertia pluralis est ἰᾶσι. esse autem vt ἵημι ab ἕω mitto, sic ἵημι ab ἔω vado, ostendit imperfectum ἵεσσαν apud Hesychium (poëticè geminato σ pro ἵεσαν) quod tamen exponit per aoristum ἐπορεύθησαν ierunt, *pro ἐπορεύοντο* ibant: *ostendit etiam infinitiuus ἱέναι* ire, *passim obuius cum suis compositis, etiam in prosa: & Æolicum participium fœminini generis ἱεσσα, pro ἱεῖσα, quod idem Hesych. interpretatur βαδίζουσα,* ambulans. *Tenuari autem hoc verbum in eundi significatione, docet idẽ his verbis, ἰείη, πορεύοιτο, διὰ ψιλῆς: id est, ἰείη* pro πορεύοιτο sumptum, tenui profertur spiritu. *legitur autem id Il. π, Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις,* haudquaquam mihi per caram gulam eat nec potus nec cibus.] Sumitur quoq; tertia pluralis à circumflexo ἱέω, ἱῶ, ἱέουσιν, ἱοῦσι, cum συν̀ συνιοῦσιν, *intelligentibus,* à συνιῶν, οῦντος, *intelligens:* at συνιὼν, όντος, *conueniens,* à σύνειμι, 318, 4. Eodem modo imperfectum singulare, & illius tertia pluralis, capiuntur ab ἱῶ, 234, 19. ἵουν, ἵεις, ἵει, *mittebam, as, at:* cum ἀπὸ, ἀφίει, *dimittebat:* cum πρὸ, προΐει, *præmittebat* & *præmittit:* (nam capitur etiam pro præsenti) cum συν̀, συνίει, *intelligebat,* & Atticè ξυνίει, 249, 21. tertia plur, ἵουν, similis primę sing. cum συν̀, συνίουν, Atticè ξυνίουν, pro συνίεσαν, *intelligebant.* rursus pro tertia plur. ἵεσαν, dicitur Bœoticè (224, 23.) ἵεν: cum μετὰ, μεθίεν, *prætermittebant.* Dicunt quoque poëtæ in hoc imperfecto εἶον, εἶες, εἶε, &c. secunda plur. εἵετε: cum κατὰ, καθείετε, *demittebatis.* [2] Vide 234, 25. ex εἶκα cum παρὰ, παρεῖκα, *dimisi:* cum ἀνὰ, ἀνεῖκα, *remisi:* tertia plur. εἵκασι, *miserunt:* ἀνείκασι, *remiserunt:* part. ἀνεικὼς, ἀνεικότος, *qui remisit.* [3] Ionicè (118, 30.) ἀπῆκα, ἀπῆκας, ἀπῆκε. ex eodem ἧκα cum ἀνὰ, ἀνῆκα, ἀνῆκας, ἀνῆκε: cum Attico incremento (298, 16.) ἀνέηκα, ἀνέηκας, ἀνέηκε, *remisi, isti, it:* cum πρὸ, προέηκε, *præmisit:* cum μετὰ, μεθῆκα, *dimisi:* cum ἐν, ἐνῆκα, ας, εν, *immisi, isti, it.* huius futurum ἐνήσω, infinit. ἐνήσειν, *immissurũ esse.* [4] Prima sing. πρόεσαν, *præmisi.* vt πρόεσαν sic cum ἐν & διὰ, ἐνδίεσαν, *incitarunt.*

2

3

4

σωϊοῦσι.

ἵουν, ἵεις, ἵει.

ἵεν.

εἶον, εἶες, εἶε.

ANNOTATIO.

[SVNT *tamen verbi ἐνδίεσαν quod Iliados σ legitur, οἱ δὲ νομῆες Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες) variæ & & deriuationes & expositiones. Antesignanus è tribus compositum vult, ex ἐν, διὰ, & ἵημι: vt sit, dimiserunt in leones illos raptores: tempor. aor. 2. vt πρόεσαν, à them. ἐν-*

δίημι. Eustath. tetrasyllabon thema statuit, ἐνδίημι,*compositum ex* ἐν *&* δίημι *: accipi tradens & neutraliter pro* ἐνδιέτριβον,immorabantur, (*vt idem sit cum* ἐνδιάω,*atque adeo deriuatum ab eodem, sine reduplicatione,231,16. & 34. sic enim & Suidas* ἐνδιάει *exponit* ἔνεστιν, ἐνδιατρίβει, *in hoc elegiaco hemistichio,* οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει,in quibus placida spes habitat,*vel* inest) *& actiuè pro* ἐδίωκον, insequebantur,*vt à* δίω (*quod est* persequor,insector) *sit primum* δίημι,*atque inde compos.*ἐνδίημι;*quomodo & Hesych. exp.* ἐπεδιώξαν,insecuti sunt. *vbi etiam nota,* ἐνδίεσαν *ab Eustathio pro imperfecto, ab Hesychio pro aoristo*
5 *haberi.*] cum ἀνὰ,ἄνεσαν,*remiserunt,aperuerunt.* [5] Reperitur tamē prima pluralis † ἀνῆμεν, longa penultima, pro ἀνέμεν, *remisimus.* sic ἀφεῖμεν pro ἀφέμεν, *omisimus.* [ἀνῆμεν *&* ἀφεῖμεν *sola penultimæ quantitate conueniunt: an vero eiusdem etiam temporis sint, disquiri merito potest.* ἀφεῖμεν *in vulg. lex. exponitur* omisimus : *quod si ita est, per syncopen factum est ex* ἀφείκαμεν, (*perfecti verbi* ἀφίημι,319,26.) *vt* ἀνῆμεν *apud Varinum quibusdam videtur ex* ἀνήκαμεν (*aor. primo verbi* ἀνίημι,319,28.) *factum eadem syncope. alias* ἀφεῖμεν *posset etiam Optatiui modo, tempore aoristo 2. pro* ἀφείημεν *poni, vt* εἶμεν *pro* εἴημεν,308, 36. ἀνέμεν *autem &* ἀφέμεν *, quæ etiam hic ab Antesignano ponuntur, rectius efferuntur proparoxytonως* ἄνεμεν *&* ἄφεμεν, *vt non modo patet ex* ἄνεσαν *&* ἄφεσαν *quæ præcedunt, sed etiam ex* ἄπεσαν *apud Etymologum. nam paroxytonως* ἀνέμεν *&* ἀφέμεν *infinitiua sunt Ionica & poëtica pro* ἀνεῖναι *&* ἀφεῖναι,182,10. *Quod si quis* ἀφεῖμεν *esse velit aor. 2. indic. ex* ἄφεμεν *factum assumptione* τοῦ ι, (286,16,2-.) *accentus mutationem tuebitur regula*
6 *in sequenti scholio tradita.*] [6] Cum ἐν, ἔνιεθι,ἐνίετω : in
secunda plurali ἐνίετε,*immittite*:cum συν,συνίετε,*intelligite.* Pro ἵεθι dicitur etiam ἵει à circumflexo ἱέω,ἱῶ, imperat. ἵεε,ἵει,235,16. cum συν,συνίει,Atticè (249,21.) ξυνίει,
7 *intellige.* [7] Ionicè ἄπες,118,30. componitur ex ἀπὸ:cum
8 ἀνὰ,ἄνες,*omitte.* Vide 235,11. & 234,23. [8] Poëticè ἕοιμι,
9 ἕοις,ἕοι,&c. à Barytono ἕω. [9] Atticè & Doricè (182,6.) ἱέμεναι:Ionicè ἱέμεν, vnde cum πρὸ,προϊέμεν, *præmittere.* A communi ἱέναι cum ἀνὰ,ἀνιέναι,*cessare,omittere* : cum συν·συνιέναι, *intelligere.* est etiam συνιέναι, & Ionicè συ-
10 νιέμεν,*vnà ire,congredi,*à σύνειμι,318,12. [10] Sic composita, ἀνιεὶς,έντος,*remittens*:ἐνιεὶς,*immittens* : συνιεὶς,*intelligens.*
11 [11] Hoc fit per pleonasmum τοῦ ι, vt ε producatur. Vide 234,35,37. Nam Iones syllabas circumflexas dissoluunt, præposito ε,ῶ,ῇς,ῇ : ἑω,έῃς,έῃ:secunda plur.ἕητε,*miseritis:* deinde

ἀνῆμεν.

ANNOTATIO.

ἵει. ξυνίει.

ἄπες.

ἕοιμι.

Ionismus.

deinde poëtæ arrepta occasione, suo more ε producunt
aduocato ι, εἵω, εἵης, εἵη. Præterea non rarò Attico more
ει in η mutant, ἥω, ἥης, ἥη. è posteriori η tollitur punctum
subscriptum. hinc ἀνήῃ pro ἀνῇ, *dimiserit*. in præsenti
reperitur ἀνιῇ, *cesset*, ab ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, de quo paulò antè. ἐφείω,
immisero, vt ἀφείω, quod communiter ἀφῶ: & rursus
cum ἐπὶ, ἐπαφῶ, *immisero*: tertia plur. ὧσιν, ἀφῶσιν, ἐπα-
φῶσιν. [12] Atticè & Dor. εἱμεν: Ionicè ἕμεν: vnde cum 12
μετὰ, μεθέμεν, *dimisisse, prætermisisse*: ἐξέμεν, *emisisse*: προέμεν,
præmisisse. [13] Sic ἀνεῖναι, *omittere* vel *omisisse*. [14] Fœmi- 13
ninum ἡ ἀφεῖσα, *derelinquens*, vel *quæ dimisit*. sic & alia 14
composita: cum ἀνὰ, ἀνεὶς, ἀνέντος, *qui omisit*: in plurali
ἀνέντες, *remittentes, indulgentes*: cum διὰ, διεὶς, *madefa-
ciens*: cum ἐν, ἐνεὶς, *qui immisit*: cum ἐξ, ἐξεὶς, *qui emisit*:
cum ὑπὸ, ὑφεὶς, *submittens* vel *qui submisit*. [15] ἵεμαι, 15
ἵεσαι, ἵεται: cum ἀνὰ, ἀνίεται, *euanescit*: tertia plur. ἵενται,
cum ἀπὸ, ἀφίενται, & Ionicè (118,30.) ἀπίενται, *dimittunt*.
part. ἱέμενος, cum ἀνὰ, ἀνιέμενος, *licenter agens & vaga-
bundus*. [16] εἷμαι, εἷσαι, εἷται, sine augmento ἕται: vnde 16
cum ἀπὸ verbale ἀφετέον, *dimittendum*, 261, 20. infin.
εἷσθαι, *missum esse*: ἀνεῖσθαι, *solutum esse*: part. ἀνειμένος, *disso-
lutus, venereus*: hinc aduerb. ἀνειμένως, *remissè*. Ex εἷμαι
& alia multa componuntur, cum ἀπὸ ἀφεῖμαι, *dimissus
sum*: part. ἀφειμένος, *dimissus*: cum διὰ, διεῖμαι: infin. διεῖ-
σθαι, *transmissum esse*: part. διειμένος, & poëticè διαειμένος,
traiectus, dilutus, 172, 30. cum κατὰ, καθεῖμαι, *demissus sum*;
part. καθειμένος, *demissus*: cum ὑπὸ, ὑφεῖμαι, part. ὑφειμέ-
νος, *submissus*. [17] Sic tertia plur. plusquamperfecti εἷντο, 17
cum ἐπὶ, ἐφεῖντο, *irruerant*. [18] Sic παρεῖθην, *dimissus sum*. 18
ab ἔθην subiunctiuus ἐθῶ, ἐθῇς, ἐθῇ, tertia plur. ἐθῶσι, *mit-
tantur*: ἀνεθῶσι, *remittantur*: infinitiuus ἑθῆναι & εἱθῆναι:
(hinc ἐνεθῆναι & ἐνεθῆναι, *immissum esse*) part. ἑθεὶς, ἑθέν-
τος, *missus*: vnde ἀνεθεὶς, *absolutus, venia donatus*: ἀφεθεὶς,
dimissus: διεθεὶς, *dilutus*: ἐνεθεὶς, *immissus, infusus*: παρεθεὶς,
labefactatus. [19] Tertia persona προσήκατο, *admisit*. 19
[20] Communiter quidem ἕσο, Ionicè verò ἕο: & contra- 20
ctione Attica οὗ. Idem iudicium de imperatiuo ἕσο, ἕο, οὗ.
vide 186,23. & 239,5. [21] Hinc προῶμαι, *deseram, remit- 21
tam*: prima plur. προώμεθα.

ἀνήῃ.

ἀπίενται.

διαειμένος.

εἱθῆναι.

ἵημι, τὸ ἐπιθυμῶ, *concupisco*, vsitatum est in
passiuo præsenti; [1] ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι: & im- 1
perfecto, ἱέμην: à quo compositum ἐφίεμαι, *de-
sidero*: & ἐφιέμην, *desiderabam*.

De ἵημι, quod est concupisco.

ἐφίεμαι.

ἐφιέμην.

[1] VOCE Non differt à passiuo superioris ἵημι, quod 1

ἵεμαι concupi-

ſeo, qui differat ab ἵεμαι mittor.

eſt, *mitto* : ſed ſignificatione ab eo diſcernitur, atque conſtructione : nam hoc, infinitiuum vel genitiuum poſtulat: illud verò, verborum paſſiuorum conſtructionem recipit, nempe genitiuum cum præpoſitione ἀπὸ vel ὑπό.

De ἧμαι quod eſt ſedeo.

κάθημαι.

1 Ἧμαι & κάθημαι, *ſedeo*, fiunt ab ἕω, [1] ἑέω, ἕημι,
2 [2] ἕεμαι, craſi ἧμαι, ἧσαι, ἧται : Dual. ἥμεθον, ἧσθον,
3. 4 ἧσθον : Plural. ἥμεθα, ἧσθε, [3] ἧνται. ſic κάθημαι, [4] κάθησαι, &c.
5 [5] Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο : ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperat. ἧσο, ἥσθω : κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου, *ſede*, à κάθησο, Ionicè κάθεο, & ſyſtole κάθεο, craſi κάθου.

κάθου.

Ionica reduplicatio per ε.

ἧμαι.

1 [1] PRO ἵεω, ἵημι, ἵεμαι, per reduplicationem Ionicam: Iones enim per ε, non per ι, reduplicant. Porrò in ἕεμαι craſi ἧμαι, duplex εε contrahitur in η, non in ει, ne coincidat cum εἶμαι, *miſſus ſum*, perfecto paſſiuo verbi ἵημι.
2 [2] Hinc imperf. ἑέμην ſine augmento : tertia plur. ἕεντο & craſi εἶντο, *ſedebant*. Poteſt tamen cenſeri plusquamperf. ab ἕω, perf. paſſ. εἶμαι, 286, 31. plusquamperf. εἵμην, εἷσο,
3 εἷτο : εἶντο. [3] Ionicè ἕαται, & ectaſi poëtica εἵαται : ſic tertia plur. imperfecti ἧντο : Ionicè ἕατο, & poëticè εἵατο vel
4 ἥατο : vnde καθήατο, *ſedebant*. Vide 190, 16. & 30. [4] Pro
5 κάθησαι, dicitur etiam κάθη, vt habes 306, 29. [5] Tertiam perſonam ἐκάθητο Demoſthenes ſæpenumero effert ſine augmento, καθῆτο, *ſedebat*, penultima circumflexa, & pro ἧτο poëtæ dicunt ἧστο, compoſitum καθῆστο, *ſedebat*. poteſt tamen cenſeri plusquamperfect. ab ἕζω : μ. ἑσω : π. ἧκα : paſſ. ἧσμαι : plusquamperf. ἥσμην, ἧσο, ἧστο. ſic † καθῆστο à καθέζω : ſed in eo deſiderabitur augmentũ Ionicè.

εἶντο.

ἕαται, εἵαται.

ἕατο, εἵατο.

ἥατο : καθήατο.

καθῆτο.

καθῆστο.

Appendix.

ANNOTATIO.

Infinit. ἧσθαι, καθῆσθαι : particip. ἥμενος, καθήμενος. fut. med. ἥσομαι, καθήσομαι. [Verũ καθῆστο nõ caret augméto, vt videtur Anteſignano: ſed habet illud in medio. nam ab ἕζω perfectum paſſ. eſt εἶσμαι, Doricè (287, 42.) ἧσμαι: vnde plusquamperf. ἥσμην, ἧσο, ἧστο, & in compoſitione καθῆστο, inquit Etymologus. Eadem ratio eſt in καθῆντο, à quo apud Demoſth. eſt καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ, *ſedebant in Macedonia.* nam ab ἕω (vt idem Etymol. præmonſtrat) perf. paſſ. eſt ἧμαι, plusquamperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο, atque inde compoſitum καθῆντο, vt act. aor. καθεῖσε à καθέζω, Il. ξ, γαίης νέρθε καθεῖσε, *infrà ſub terra collocauit* : & Il. σ, καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, *collocauit in throno.* καθεῦδε Il. α, (ἔνθα καθεῦδ' ἀναβὰς, *ibi cubabat aſcenſo lecto*) propterea caret augmento, quia ευ illud reſpuit, 171, 34. neque

neque perpetua eſt regula quam CLENARDVS tradit 289, 34. præſertim apud poëtas: quapropter etiam ἀνοίγω, etſi nihil addit ad ſimplicis οἴγω ſignificatum, (vtrumque enim ſignificat *aperio*) non modo ἤνοιγον facit, (vt apud Xenoph. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον, *vt ſinguli aperiebant*) ſed etiam ἀνῷγον, vt Il. ξ. τὴν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, *quam non alius Deus aperiebat.* Sed qui ſit, inquies fortaſſe, vt diuerſus ſit accentus in ἐκάθητο & καθῆτο, ἐκάθευδον & καθεῦδον, ἐκάθισα & καθεῖσα, ἤνοιγον & ἀνῷγον? In his & ſimilibus præteritis compoſitis (quorum ſimplicia diſyllaba ſunt, & à vocali vel diphthongo incipiunt) ſi augmentum ſit in medio, properiſpωmenως efferentur, eodem videlicet cum ſimplicibus accentu: vt ἀνάγω ἀνῆγον, ſicut ἄγω ἦγον: κατέχω κατεῖχον, ſicut ἔχω εἶχον: ἐπαίρω ἐπῆρον, ſicut αἴρω ἦρον. itemque in paſſiuis, κατῆργμαι, ἀνῷγμαι, à κατάρχω & ἀνοίγω: συνῆπτε, à συνάπτω. Idem fit in iis quæ augeri communiter non ſolent, vt παρεῖδεν, καθεῦδεν, ἐφεῦρεν. etiam iis quæ augeri non poſſunt: vt καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, *deuenerunt ad nos dicendi partes*, apud Æſchinem, à καθήκω *deuenio*: ἀπῶσεν ὀχῆας, *retruſit obices*, Iliad. φ, ab ἀπωθῶ *repello*, à quo & paſſ. ἀπῶσμαι *repulſus ſum*, apud Etymologum. horum enim ſimplicia, ἥκω venio, & ὤθω (ſiue ὦθω) *pello*, quum à longis incipiant, augeri quantitate nequeunt. Excipiuntur primum compoſita ex οἶδα, vt ἔξοιδα & κάτοιδα *perſpectum habeo*, σύνοιδα *conſcius ſum*: itemque κάτοισθα *noſti*, teſte Etymologo. quibus adde ἔξωσε *expulit*, Act. apoſt. cap. 7, v. 45. ab ἐξωθῶ *expello*. Secundo excipiuntur ea quorum initialis non eſt naturaliter longa. ſic enim ab ἵζω communiter eſt ἐφίζε *inſidebat*: Atticè verò & poëticè proparoxytonως ἔφιζε, teſte Etymologo. apud Homerum tamen Od. δ eſt, Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζε, *Telemacho aſſidebat*, à παρίζω: & apud Thucyd. ἀφῖκται *deuenit*, ab ἀφικνοῦμαι, cuius ſimplex & primitiuum ἵκω rarum eſt. Tertio ea in quibus vocalis longa vel diphthongus reſoluitur Atticè vel Ionicè. hęc enim per illam dialyſin è properiſpωmenis fiunt proparoxytona, vt ἐξέωσαν apud Thucyd. pro ἐξῶσαν, *expulerunt*, ab ἐξωθῶ. ſic ἀνέῳξε pro ἀνῷξε, *aperuit*, apud Chryſoſtomum, ab ἀνοίγω, à quo & paſſ. ἀνέῳκται pro ἀνῷκται, ac medium ἀνέῳγε pro ἀνῷγε, *apertum eſt*. ſic etiam ἀπέοικε *abſimile eſt*, παρέοικε *aſſimile eſt*: quorum ſimplex εἴκω in perf. med. Atticè pro εἶκα facit ἔοικα, 298, 14. Talia apud Homerum ſunt ξυνέηκε pro ξυνῆκε *commiſit*, à ξυνίημι, cuius ſimplex & primitiuum ἕω non eſt in vſu:

συνέεργον pro συνεῖργον, à συνέργω vel συνείργω conuincio, *colligo.* Quarto ea quæ augentur in præpoſitione: vt ἐκάθευδε *cubabat,* ἐκάθισε *collocauit vel ſedit:* quæ etiam in proſa obtinuerunt, pro καθεῦδε, & καθῖσε, à them. καθεύδω & καθίζω. ſimiliter ἐκάθητο *ſedebat*: cuius etiam præſens κάθημαι accentum retraxit, propterea fortaſſe quod ſimplex ἧμαι è præterito tranſiit in præſens: infinito tamen modo καθῆσθαι dicitur & παρῆσθαι, vt ἐγκεῖσθαι, προσκεῖσθαι & ſimilia, à proparoxytonis them. ἔγκειμαι & πρόσκειμαι, more paſſiuorum præteritorum, vel præſentium contractorũ. at ἐξωνῆκε à ξωνίημι, apud Anacreontem, (teſte Etymologo) manet properiſpωmenon, quia non tantum in prępoſitione, ſed etiam in verbo recepit augmentum. Quinto excipiuntur ea quibus omne penitus augmentum Ionicè vel poëticè detractum eſt: vt ἄμπεχε pro ἀμπεῖχε, ὑπείρεχε pro ὑπερεῖχε, δίεπε pro διεῖπε, apud Homerum, apud quẽ itidem κάθισε pro ἐκάθισε, à καθίζω: nec non ὑπόειξε pro ὑπεῖξε, ab ὑπείκω *cedo.*]

De κεῖμαι, *quod eſt* iaceo.

1 Κεῖμαι, *iacco*, à κέω, [1] κεέω, κέημι, κέεμαι, & craſi
2 κεῖμαι, κεῖσαι, [2] κεῖται. Imperf. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο.
3 Futurum medium, [3] κείσομαι, κείσῃ, κείσεται.

ἀνάκειμαι. ἐπίκειμαι. διάκειμαι.

Compoſita ſunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι: *recumbo, adiaceo, diſpoſitus ſum.*

1 [1] IN κέω ſiue κέημι à κέω, ε reduplicatio Ionica non ponitur in principio, ſed in medio, nempe poſt primam conſonantem κ. ſic ὀνίνημι in ſecunda ſyllaba redupli-
2 cationem habere diximus, 232, 32. [2] Hinc tertia plur. κεῖνται, & Ionicè κέαται, poëticè κείαται, 190, 30. & 35. Dicitur quoque κέονται, & in imperfecto κέοντο, *iacebant,* pro ἐκέοντο, detracto augmento, à Barytono κέομαι: vnde
3 & ſubiunctiuus κέωμαι. [3] Doricè κεισοῦμαι, & κεισοῦμαι.

κέαται, κείαται. κέονται, κέοντο, κέωμαι.

De ἴσημι, *quod eſt* cognoſco.

1 [1] *ἴσημι, cognoſco, ſcio,* ab ἰσάω: ἴσημι, ἴσης, ἴσησι:
2 tertia pluralis, ἴσασι, [2] accentu in antepenultima, vt participium ἴσας, ἴσαντος, τοῖς ἴσασι, nõ ἰσὰς, ἰσάντος, ἰσᾶσι: non enim ſeruat legem verborum in μι, quæ exigit ἰσὰς acutum.

ἰσᾶσι. ἰσὰς.

Imperfectum, ἴσην, ἴσης, ἴση: tertia pluralis, ἴσα-
3 σαν, ſyncope [3] ἴσαν.

ἴσαν.

Imperat. S. ἴσαθι, ἰσάτω: D. ἴσατον, ἰσάτων: P. ἴσατε,
4. 5 ἰσάτωσαν. Syncope [4] ἴσθι, ἴσω: [5] ἴσον, [6] ἴσων: ἴστε, ἴσωσαν
6 vel [6] ἴσων. ſic in præſenti, ἴσαμεν, ἴσμεν: ἴσατε, ἴστε.

ἴσθι, &c. ἴσμεν, ἴστε.

Paſſi

Passiuum, ἵςαμαι, [7] vnde ἵςαμαι: compositum, 7
ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι, ἐπίςαται, *scio*. Imperfectum, ἐπι- ἐπίςαμαι.
ςάμην, ἐπίςασο, (Ionicè ἐπίςαο, crasi ἐπίςω) † ἐπί- ἐπίςω.
ςατο. Futurum, [8] ἐπιςήσομαι. 8

[1] DORICE ἵσαμι, 118, 40. sic in imperfecto ἵσαν pro 1 ἵσαμι.
ἴσην. cum augmēto Attico εἴσαν: & rursus verso augmē-
to syllabico ε in tēporale η, ᾔσαν, *intelligebam*. [*Augmē-* ᾔσαν.
tum istud Atticum non nisi longis praeponi vocalibus so- ANNOTATIO.
let, 298, 7. & 14. *quamobrem in hoc* ᾔσαν *Etymologus*
statuit pleonasmum τοῦ η. *ab* ἵσαμι (*inquit*) *imperfectum*
est ἵσαν, *pluraliter* ἵσαμεν, ἵσατε, ἵσαν, *& pleonasmo* τοῦ η,
ᾔσαν. *Verum & ipse testatur adiecto primae personae nomi-*
natiuo dici ᾔσαν ἐγὼ, *pro* ἠπιστάμην ἐγὼ, sciebam ego.
quod si ita est, necesse est vltimam esse correptam contra
morem, qui ex ᾔσην *faceret* ᾔσαν, *manente eodem vt tem-*
pore, ita etiam accentu. Alioqui plurale ᾔσαν, *pro* norunt
vel norant, *ab* εἴδω *quoque deriuari posset: vt ex aorist. 1.*
εἶσα *sit primum* εἴσα, *deinde* ᾔσα: *quo modo alterum* ᾔσαν,
quod est iuerunt, *quidam apud eundem Etymologum de-*
riuant ab εἴω, *primitiuo verbi* εἶμι, eo, vado.] [2] Sic ἄεισι, 2 ἄεισι.
flant, pro ἀεῖσι, ab ἄημι, *spiro*, 233, 34. Ex ἴσασι cum σὺν
fit συνίσασιν, *vnà sciunt*, *sunt conscij*. [3] Sumitur etiam 3
ἴσαν pro ἐπορεύοντο, *ibant*, ab εἶμι, de quo suprà, 317, 35.
[4] Cum σὺν, σύνισθι, *sis conscius*. [5] Et per pleonasmum 4.5
τοῦ ε, ἰςέον, *scitote vos duo*. [*ἰςέον pro ἴςον, scitote vos duo.* ἰςέον.
videtur Antesignanus ex Etymologo sumpsisse, qui, postquā ANNOTATIO.
dixit è singulari ἴσθι, *esse duale* ἴςον, *subiungit*, καὶ πλεο-
νασμῷ τοῦ ε γίνεται ἰςέον. *Sed videndum ne Etymologus ibi*
ἰςέον *non pro* ἴςον *vsurpari dixerit, sed ex illo formari, in-*
serto ε: *quemadmodum* ἰτέον, eundum, *deriuat itidem ab*
imperatiuo ἴθι, *cuius duale est* ἴτον, *thema* εἶμι. *Hesychius*
certè, Suidas, Eustathius & alij, non meminerunt huius
significationis, sed duntaxat vsitatae, pro γνωςέον, sciendum.
Alij haec gerundia siue (vt Graeci Grammatici vocant)
aduerbia θετικὰ, *formare malunt è tertia perf. passiui*, ται
in τέον *verso, vt ab* εἴδω (*primitiuo verbi* ἵσημι) *descendit*
εἰςέον, *eiusdem significationis.*] [6] Capitur Atticè pro tertia 6
plur. ἰςῶσαν, 193, 34. [7] Per pleonasmū scilicet literae τ. sic 7
ἵςασαι, ἵςαται, &c. pro ἵσασαι, ἴσαται, *scis*, *scit*. Pro secunda
persona ἴσασαι, dicitur etiam ἴση: sic compositum ἐπίςη ἴση.
pro ἐπίςασαι, 306, 29. [8] Coincidit cum futuro medio 8
verbi ἐφίςημι, quod componitur ex ἐπὶ & ἵςημι: huius
futurum actiuum ςήσω, medium ςήσομαι, compositum
ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, *praeficiam, es*: vel *sciam*, *scies*. ἐπιςήσομαι.

De φημὶ, quod est dico.

1 Φημὶ, dico, à φάω. S. [1] φημὶ, φῂς, (per ῃ diph-
thongum) φησί: D. φατὸν, φατὸν: P. φαμὲν, φατὲ,

φασί: φᾶσι.

2.3 [2] φασὶ, acuta vltima, [3] licet participium sit φὰς,
φάντος, τοῖς φᾶσι, per ᾶ circumflexum.

4 Imperfectum [4] ἔφην, vt ἵστην. Aoristus primus,
5.4 ἔφησα, ex futuro [5] φήσω. Aoristus secũdus, [4] ἔφην,

Annotatio.

in singulari similis est imperfecto: quod fit
quoties nõ est reduplicatio; τλῆμι, ἔτλην, tolero:
γνῶμι, ἔγνων, nosco. In duali autem, ἔφητον, ἐφήτην:
6 & plurali, ἔφημεν, ἔφητε, [6] ἔφησαν, seruatur longa
penultima; at imperfectum eam corripit, ἔφα-
6 τον, ἐφάτην: ἔφαμεν, ἔφατε, [6] ἔφασαν.

φάναι: φᾶναι.

7 Infinitiuus [7] φάναι acutum ά, vt ἱστάναι. nam
φᾶναι, apparuisse, per ᾶ circumflexum, est aori-
stus primus à φαίνω, appareo.
8 Medius aoristus secund. [8] ἐφάμην, ἔφατο, &c.

φαμί. φατί. φής: φῆς. φατί. φῶ. ῶ. ἠμί. φασῶ, εῖς, εῖ. ἔφαν: φάν. φάναι, φᾶναι, φῆναι.

1 [1] DORICE Φαμὶ, φῂς, φατί. φής accentu acuto, &
per ῃ diphthongum; vt differat à φῆς pro ἔφης, aoristi
2.3 secundi. [2] Doricè φατί. [3] Vide 234,7. & 170,8. [4] Et
4 sine augmento φῶ, φῆς, φῆ: & per aphæresim ῶ, ῆς, ῆ.
5 sic in præsenti ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ & ἠτὶ, pro φημι, φῂς, φησί. [5] Do-
6 ricè φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, 118,40. & 170,8. [6] Et syncope
ἔφαν, & rursus reiecto augmento φάν, dicebant vel di-
7 xerunt. [7] Φάναι præsentis est temporis: in aoristo se-
cundo dicimus φῆναι, dixisse. est etiam Atticè φῆναι, ap-
8 paruisse, pro φᾶναι, 177,5. [8] Hinc infinitiuus φάσθαι, dixisse:
participium φάμενος: cum παρά, παραφάμενος, & poë-

παρφάμενος.

ticè (173,15.) παρφάμενος, malè suadens.

Annotatiuncula in verba in μι. ἵστη. πίμπλη à πίμπλημι.

ἵστη pro ἵσταθι, siste. quandoque imperatiuus
verborum in μι, fit à tertia imperfecti; ἐπίμ-
1 πλη, implebat: [1] πίμπλη, imple.

Ionica reduplicatio. τέθνημι. τεθνᾶσι. τέτλημι. τλῆμι.

τέθνημι, morior, reduplicatur per ε more Io-
nico, à θνάω, τέθνημι: tertia pluralis τεθνᾶσι, vt
2 ἱστᾶσι. Imperatiuus est [2] τέθναθι: Optatiuus,
τεθναίην: Infinitiuus, τεθνάναι. Sic τέτλημι, tolero:
3 [3] τέτλαθι, tolera: τετλαίην, tolerarem: quod &
τλῆμι, à τλάω.

ἕστημι pro ἵστημι.

4 ἕστημι quoque per ε reduplicatum: [4] vnde

ἕστη

ἕσαμεν, ἑσᾶπε: & Optatiuus ἑσαίην, ἀφεσαίην, *desisterem*: Infinitiuus, † [5] ἑσάναι, ἀφεσάναι, *desistere vel deficere*: penultima per ά acutum. 5

ἀφεσαίην. ἀφεσάναι.

[1] ABSQVE μ, πίπλη: dicimus enim πίμπλημι & πίπλημι, 231, 21, & 27. hinc cum ἐν, ἐμπίπλη, *imple*, pro ἐμπίπλαθι. sic à δαίνυμι, *conuiuium prabeo*, imperfectum ἐδαίνυν, ἐδαίνυς, ἐδαίνυ: vnde δαίνυ pro δαίνυθι. [2] τέθναθι reperitur apud Homerum quoque, Etymologum & Eustathium per θ in postrema syllaba, sicut τέτλαθι: scribitur tamen τίθετι, non τίθεθι, posteriore aspirata in tenuem versa. sed forsan interuentus τοῦ ν asperitatem istam aliquantulũ mitigat. Vide infrà in tract. Pet. Antesig. de Inuestig. De ἕστασαν dicetur in eod. tractatu. [3] Et apocope τέτλα. huius infin. τετλάναι, Dor. τετλάμεναι, & Ionicè τετλάμεν, 186, 1. Aor. sec. ἔτλην, à fut. τλήσω: imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι: opt. τλαίην: infin. τλῆναι: participium τλὰς, τλάντος. [4] Sic in tertia plurali imperfecti ἕστασαν pro ἵστασαν, *stabant*, *sistebant*: imperat. ἕσταθι, *sta*: in plurali ἕστατε, *state*. [5] Dor. ἑστάμεναι, & Ion. ἑστάμεν, cum ἀπὸ, ἀφεστάμεν, *desistere*, Οδυσ. ά.

ἐμπίπλη. δαίνυ. τέθναθι.

ANNOTATIO.

τέτλα. ἕστασαν. ἕσταθι. ἀφεστάμεν.

Margin note numbers: 1, 2, 3, 4, 5

INVESTIGATIO THEMATIS.

VLTRA imperfectum non coniugantur finita in [2] άνω, [3] είνω, [4] είω, [5] άθω, έθω, ύθω, [6] ξω, [7] σκω, χθω, λδω, νδω: & alia item plurima vel hoc vel illo tempore carent. Sed quia variant crebrò eiusdem verbi themata, vt κύω, κυέω, *concipio*: [8] οἴομαι, οἰέομαι, *puto*: [8] θνήσκω, θείνω, θνάω, τέθνημι, *morior*: aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt [8] φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω, *fero*: ideo huiusmodi tempora referemus ad thema proprium, licet inusitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vsu habetur, non tria reliqua, tamen futurũ οἴσω ab οἴω, aoristi ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω: perfectum Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω: & ita in cæteris. quæ verò themata versentur in vsu, docebit lectio.

Margin note numbers: 2.3, 4.5, 6.7, 8, 8

Verba quæ vltra imperfectũ non coniugantur.

οἴσω. ἤνεγκα: ἤνεγκον. ἐνήνοχα.

Notio.

1 [1] RARVM Apud Græcos verbum eſt, quod omnibus ſuis temporibus abſolutum, non indigeat aliquo
2 tempore ab alio themate mutuando. [2] Vnde verò finita in *αὔω* mutuentur tempora, videbis in ſequentibus
3 in verbo *αἰσθάνομαι* & in *λαγχάνω*. [3] Hoc quidem verum eſt in hyperdiſyllabis in *είνω*, vt *φαείνω*, *luceo*, quæ deriuata ſunt & poëtica. at diſyllaborum, quæ ſeptem tantùm apud Græcos inueniũtur, tria quidem, *βείνω*, *per vim ineo*: *εἵνω*, *tego*, *veſtio*, (deriu. ab *ἕω*, teſte Euſtath.) & *σείνομαι*, *lædo*, vltra imperfectum non coniugantur: reliqua verò quatuor, *θείνω*, *percutio*: *κτείνω*, *occido*: *σείνω*, *arcto*: *τείνω*, *tendo*, formant futurũ in *ενῶ*, aoriſtũ primum in *εινα*, ſecundum in *ανον*: & perfectũ in *ακα*, paſſiuum in *αμαι*, medium in *ονα*, vt, à *κτείνω*, futurum *κτενῶ*, *occidam*: aoriſt. primus *ἔκτεινα*: ſecundus *ἔκτανον*: futurum ſecundũ *κτανῶ*, medium *κτανοῦμαι*: infinitiuus *κτανεῖσθαι*, & dialyſi *κτανέεσθαι*. perfectum *ἔκτακα*, poëticè *ἐκτάγκα*, 176,10. paſſiuum † *ἔκταμαι*, *ἔκτασαι*, *ἔκταται*: & *ἔκταμμαι*, *ἔκτανσαι*, *ἔκτανται*: infinitiuus *ἐκτάνθαι*: participium *ἐκταμμένος*, & *ἐκταμένος*, (poëticè † *κτάμενος*) *interemptus*. aoriſtus primus *ἐκτάθην*, & *ἐκτάνθην*: ab *ἐκτάθην*, tertia pluralis *ἐκτάθησαν*, & Bœoticè *ἔκταθεν*, *occiſi ſunt*, 192,30. perfectum medium *ἔκτονα*, pro quo ſublato *τ* & præpoſito *κ*, poëtæ vſurpant *κέκονα*, *occidi*. pluſquamperfectum paſſ. *ἐκτάμην*, *ἔκτασο*, *ἔκτατο*. [*ἔκταμαι* & *ἔκταμμαι*, *cum actiuis ἔκτακα* & *ἔκτάγκα*, *præterita quæ præcedunt*, *poſſunt etiam à diuerſis thematibus deduci. priora*, *ἔκτακα* & *ἔκταμαι*, *vel à κτείνω*, *vt τέτακα* & *τέταμαι à τείνω*, 175,21. *vel à κτάω*, (*à quo apud Heſych. eſt infin. κτᾶν*, occidere) *retenta præſentis characteriſtica*, *ſicut κέκρακα* & *κέκραμαι per ſyncopen à κεράω*: *vel à κτῆμι*, *quod à præcedente κτάω deriuat Etymologus*, *vt ἕστακα* & *ἕσταμαι ab ἵστημι*, 238,3. *poſteriora vero*, *ἐκτάγκα* & *ἔκταμμαι*, *referri poſſunt ad κτάνω*, *cuius infinit. κτάνειν*, *pro κτείνειν*, occidere, *citat Heſychius*: *vel etiam ad κτείνειν aut Æolicum κτένειν*, (*quod apud Etymologum eſt*) *ε futuri in α verſo*, (175,6.) & *ν in γ*, 175,23. *quomodo reperitur ἐκτανθεὶς pro ἐκταθεὶς ab ἐκτείνω*, (*contra regulam quæ traditur* 175,20.) *in reſponſo Pergamenſium ad* 2. *epiſtolam Bruti*, *τῶν παρὰ δύναμιν ἐπεκτανθέντων*, eorũ qui neruos ſuos vltra vires extenderunt. *κτάμενος* vero, quod *Æolico more factum cenſent ex ἐκταμένος*, *vt φθίμενος ex ἐφθιμένος*, *δέγμενος ex δεδεγμένος*, *detracto augmento* & *retracto accentu*, *poteſt etiam referri ad præſens paſſiuum vel aoriſtum* 2. *medium inuſitati verbi κτῆμι*, *ſecundum Euſtath.* & *Etymologum*, *ſicut φθίμενος à φθ*…

Marginalia: *αὔω.* — *είνω.* — *Tempora à κτείνω.* — *κέκονα.* — ANNOTATIO.

ἀ φῆμι, φάμλυ@ ἀ φημί.] Sic à τείνω futurum τενῶ, aoriſtus primus ἔτεινα : perfectum τέτακα : paſſiuum τέταμαι, τέτασαι, τέταται : tertia pluralis τέτανται : aoriſtus primus ἐτάθην. perfectum medium τέτονα : vnde τόνος, *tonus, tenor, contentio.* [4] Verba in είω ferè omnia ducuntur vel à præſenti vel à futuro aliorum verborum: de quibus vide in verbo γαμέω : atque hæc quidem vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſua tempora à primitiuis mutuantur. quæ autem ab aliis verbis non deriuantur, ea in aliis quoque temporibus coniugantur; vt κλείω, *celebro, laudo*, μ. κλείσω, π. κέκλεικα: ſic σείω, *quatio*, μ. σείσω, π. σέσεικα. [5] Finita in άθω, έθω, ύθω, deriuata ſunt omnia : à ſuis igitur primitiuis tempora mutuantur. Finita in άθω, ducuntur à verbis Barytonis quæ penultimam habent longam : vt ἀμυνάθω ab ἀμύνω, *defendo, vlciſcor*: διωκάθω à διώκω, *perſequor* : εἰργάθω ab εἴργω, *arceo* : κιάθω à κίω, *vado, accedo*. Finita in έθω, ducuntur ab iis quorum penultima eſt breuis : vt νεμέθω à νέμω, *paſco, depaſcor* : σχέθω à σχέω, *habeo, teneo* : imperatiuus σχέθε, *habe*: φλεγέθω à φλέγω, *comburo*, ἠγερέθω, *cōgrego*, & ἠερέθω, *attollo, ſuſpendo*, ab ἀγείρω & ἀείρω : ſed detracto ι, corripitur priùs penultima, atque α mutatur in η. Finita in ύθω, fiunt à verbis ſextæ in ύω, interpoſito θ : vt μινύθω à μινύω, *minuo*: φθινύθω à φθινύω, *corrumpo*. [6] Finita in ζω barytona, facta ſunt Atticè à circumflexis. Vide 149,33. & 38. atque hunc tractatum in verbo αὔζω. Idem iudicato de finitis in ψω, ac breuiter de omnibus Barytonis quæ à circumflexis facta ſunt, de quibus in locis citatis. ea enim vltra imperfectum non coniugantur, ſed ſumunt reliqua tempora à circumflexis vnde ducta ſunt. [7] De finitis in σκω, vide in verbo διδράσκω, & 216,5. & 310,41.

Margin: ἀ τείνω. — 4 εία. — 5 άθω, έθω, ύθω. — άθω. — έθω. — ύθω. — 6 ζω. — ψω. — *Barytona facta à circumflexis.* — 7 σκω.

Appendix de quibuſdam aliis verbis, quæ vltra imperfectum non coniugantur.

A CLENARDO enumeratis adde finita in έβω, μβω, ρβω, ήω, άω, deſideratiua, (vt μαθητιάω ῶ, *diſcere cupio*) λω per ſimplex λ, atque polyſyllaba in ύω, quæ formant ex ſe verba in μι: de quibus vide in verbis ἄγνυμι, ἀμφιέννυμι, δεικνύω, ὀμνύω, ῥηγνύω, ῥωννύω, σβεννύω. Adde quoque verba quintæ coniugationis habentia primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam; vt μαρμαίρω, *mico* : atque alia quæcumq; reduplicationē ha

Margin: έβω, μβω, ρβω, ήω, λω, ύω. — μαρμαίρω &

δάκνω cum similibus. habent, de quibus in verbo πιτρώσκω: & quæ ante ω habent mutam cum liquida; vt δάκνω, *mordeo*: de quo suo loco. & grauitona quæ à futuro fiunt: de quibus in verbo ἄγω. & quæ fiunt à præteritis; vt φρίττω, *horreo*, π. πέφρικα, inde πεφρίκω, εις, ει, *horresco*: de his videbis nonnihil in verbo ἐκέκραξα. & quæ per pleonasmum sunt facta, præcipuè quæ mutarunt ε in ι, vt τέκω, τίκτω, *pario*: de quibus 310,30. (hæc verò sumunt tempora à primitiuis, vt τίκτω à τέκω, μ. τέξω, &c.) & complura in ίνω, de

A futuris & præteritis ducta.

Mutantia ε in ι ob pleonasmum.

Multa in ίνω.

8 quibus in verbo φθίνω. [8] Vide in verbis οἴομαι, θνήσκω, φέρω.

A — ἄγω. — ἀγήοχα. — ἤγαγον. — ἆξε, ἄξετε.

1.2 [1] Ἄγω, *duco*: Futurum ἄξω: Præteritum [2] ἦχα,

3 [3] Atticè ἄγηχα, & pleonasmo τοῦ ο, ἀγήοχα. Aor.

4 secundus ἦγον, & [4] pleonasmo syllabæ γα, ἤγα-

5 γον: vnde [5] ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν;

6 participium [6] ἀγαγών. Imperatiuus autem ἆξε,

7 ἄξετε, *duc, ducite*, præsentis est temporis. [7] Nam

Futurum pro præsenti.

quorundam futura pro præsenti vsurpantur; vt ab ἄγω, *duco*: δύω, *ingredior*: οἴω, *fero*: ὄρω, *concito*;

ἄξω. δύσω. οἴσω. ὄρσω.

8 futura, ἄξω, δύσω, οἴσω, & ὄρσω [8] Æolicè pro ὄρω;

9 [9] & vsque ad imperfectū solùm coniugantur.

ἐδυσόμην.

10 itaque δύσω, imperfectum ἔδυσεν, medium [10] ἐδυ-

11 σόμην. οἴσω, imperfectum [11] οἶσεν: Imperatiuus,

οἶσε, οἰσέτω.

οἶσε, οἰσέτω. ὄρσω, passiuū ὄρσομαι: Imperfectum,

Ionismus. ὤρσεο. ὄρσεο.

12 [12] ὠρσόμην, ὤρσου, & [13] Ionicè ὤρσεο. Imperatiuus,

13 ὄρσεο. Sic ἄξω: Imperatiuus, ἆξε, ἀξέτω.

διάγεν. ἄγεσκε.

1 [1] A B ἄγω, imperfect. & aorist. sec. ἦγον, (Dor. ἆγον: cum διὰ, διάγεν ες, ε, *degi, isti, it*) ἦγες: hinc tertia persona Ion. ἄγεσκε. *ducebat*, 170,33. præsens imperat. ἄγε, & poëticè ἄγες, *age*: infinit. ἄγειν, Ionicè ἀγέμεν, Doricè ἄγεν; 182,6. & 183,13. præsens pass. ἄγομαι: imperat. ἄγου, Ionicè ἄγεο, *duc*, 193,31. part. ἀγόμενος, pro quo inuenitur ἀγεόμενος pleonasmo τοῦ ε: οἱ ἀγεόμενοι, *qui ducuntur & admirantur*.

ἄγες. ἀγέμεν, ἄγεν. ἄγεο. ἀγεόμενος. ἦγμαι. ἤχθην.

2 [2] Passiuum ἦγμαι, ξαι, κται, *actus sum*: part. ἠγμένος, *actus*: aor. pr. ἤχθην: part. ὁ ἀχθεὶς, ἐντος: ἡ ἀχθεῖσα,

3.4 είσης. [3] Vide 297,25. & 298,5. [4] Medius ἠκαχόμην. sic ab ἄχω, *mœrore afficio*, aorist. sec. ἦχον, & pleonasmo syl-

ἤκαχον.

5 labæ κα, ἤκαχον. vide quoque 302,33. [5] Et apud poëtas

6 Syracusano more ἄγαγον, *duc*, 180,6. [6] Pro ἀγαγὼν in-

ἀγάγας.

7 uenitur Ionicè ἀγάγας, *qui duxit*. [7] Sic à βάω, εω, μ. βήσω: vnde præsens βήσω: pass. βήσομαι: imperfectum, ἐβησόμην

ἰϐήσε, ἰϐήσετο: compositum ex ἀπὸ, ἀπεϐήσετο, *abiit*, Iliad. α. ἀπεϐήσετο.
Item δοιάζω vel διάζω, *delibero*, μ. δοάσω: præsens δοιάσω:
pass. δοάζομαι: imperfectum, ἐδοασόμην, ἐδοάσε, ἐδοάσετο, &
poëticè δοάσσετο, reiecto augmento, & geminato σ. λέ-
γω, *dico*, fut. λέξω: vnde præsens pass. λέξομαι: imperatiuus
λέξε, & Ionicè λέξεο. τερῶ, *attero, infesto*: futur. τερῶ, λέξεο.
Æolicè τέρσω: vnde præsens pass. τέρσομαι: imperfect.
ἐτερσόμην, ου, ετο, detracto augmento τέρσετο, *siccabatur*. τέρσετο.
lege scholion sequens. [8] Nam Æoles futurū primum 8 *Æolismus*.
quintæ Coniugationis verborum in ρω, per σω efferunt,
seruata præsentis characteristica, & retracto accentu
167,5. & 16. Ab ὄρω, μ. ὀρῶ, π. ὦρκα, pass. ὦρμαι, plusquam-
perfect. ὤρμην, ὦρτο, ὦρτο, cum ἐν, ἐνῶρτο, *irruerat*. [9] Di- 9 ἐνῶρτο.
cimus tamen in aor. primo ὦρσα, *concitaui*: non quidem ὦρσα.
à præsenti ὄρσω, sed habentes rationem futuri Æolici
ὄρσω. [10] Tertia persona ἐδύσετο, sublato augmento δύ- 10 δύσετο:
σετο: & rursus poëticè geminato σ, δύσσετο, *subibat*. δύσσετο.
[11] Pro ὦρσον: nam augmento destituitur. Inuenitur quo- 11
que hæc vox in aor. pr. imperatiui, οἶσον, οἰσέτω, *fer, fe-* οἶσον.
rat: sed ab οἴω. [12] Et imperfectum actiuum ὦρσον, ὦρσες, 12 ὦρσον, ες, ε.
ὦρσε, *concitabam, as, at*. [13] Vide 186,23. & 193,31. 237,41. 13
238,11.

Ἄγνυμι, *frango*: Præteritum mediū ἦγα sumit *ἄγνυμι ab ἄγω.*
ab ἄγω, & [1] ἔαγα pro ἦγα, [2] solutione η in εα. 1. 2 *Augmentum η*
Aoristus primus, [3] ἦξα & ἔαξα. Aoristus sec. 3 *resoluitur in εα.*
pass. ἤγην & ἐάγην. [4] Sic in composito, κατέαγα, 4
fractus sum: κατέαξα, *fregi*: κατεάγην, *fractus sum*.

Desinentium in γνύω aut γνυμι, tempora formabis à finitis in γω; ἄγνυμι tanquam ab ἄγω: *Annotatio de finitis in γνύω & γνυμι.*
sic [5] ζεύγνυμι, *iungo*: [6] μιγνύω, *misceo*: [7] μοργνύω, *ab-* 5. 6
stergo: [8] πηγνύω, *figo*: [9] ῥηγνύω, *rumpo*. 7. 8

Ἅδω, [10] *placeo*: Præteritum med. ἧδα, [11] & so- 9 10
lutione ἔαδα. Participium, ἑαδώς, [12] vt ἐάγην 11 *Solutio η in εα.* ἅδω.
pro ἤγην, *fractus sum*: [13] ἑάλων pro ἥλων, *captus* 12
sum, & similia. 13

[1] Hinc Participium ἐαγώς, cum κτ, κατεαγώς, *fractus*. 1 *Solutio diphthongi aut vocalis longæ in duas breues.*
[2] Nam poëtæ vnicam vocalem longam aut diphthon- 2
gum in duas breues resoluunt, præcipuè in augmento.
sic ἄτω, *noceo, lædo*: aoristus primus ἆσα per α longum
Doricè, pro ἦσα, & solutione α longi in duplex breue,
ἄασα: in aoristo primo medio ἀασάμην, *iacturam feci*: ἄασα, ἀασάμην.
in

in paſſiuo ἀάσθlω, *læſus ſum.* ſunt qui interpretentur *ſiccatus ſum*, ab ἄζω, *ſicco*: tamen eadem ſemper erit ratio
ἀάσθlω, ἄσθlω. ἀάθlω. ſolutionis. pro ἀάσθlω, remoto augmento poëtæ dicunt
ἄσθlω, ἄσθης, ἄσθη. In eodem aoriſto † ἀάθlω pro ἤθlω, *deceptus fui*, ab ἄω ſiue ἄημι, vt ἐστάθlω, ab ἵστημι, 227, 21. &
ANNOTATIO. 238, 7. [*Sed melius fortaſſe deriuabitur ab* ἀάσκω, *quod Heſychio eſt* βλάπτω *lædo, &* φθείρω *corrumpo, ſicut* ἐπτάθlω *à* πιπτάσκω.] ἑάνδανον, ες, ε, & ἑλύδανον, ες, ε, pro ἥνδανον, ες, ε, *placebam, as, at*, imperfectum ab ἁνδάνω.
ἑάνδανον: ἑλύδανον. ἐάφθlω. ἐάφθlω, *accenſus ſum*: item *connexus ſum*: ἐάφθη, *connexum eſt*, pro ἥφθlω, ἥφθη, aoriſt. prim. paſſ. verbi ἅπτω, *accendo, connecto.*
ἔα. ἕα, *eram*, Ionicè pro ἦ reiecto ν, ab εἰμι, 316, 15.
ἕαται. ἕαται, *ſedent*, quod & ἕαται Ionicè, pro ἧνται, ab ἧμαι, de quo 324, 8.
ἔερτο. ἔερτο, *nexus ſeu conſertus erat*, pluſquamperfect. paſſ. pro εἶρτο, ab εἴρω: ſic & perfect. paſſ. ἔερμαι pro
ἐερμένος: εἶρμαι: vnde partic. ἐερμένος. ſunt qui dicta putent per
ἔεργμαι. ſyncopen pro ἔεργμαι & ἐεργμένος ab ἔεργω ſine augmento: vel ab εἴργω, diſſoluta diphthongo ει in εε.
ἔελμαι. ἔελμαι vero alij ex ἔεργμαι factum volunt, ab εἴργω *includo*: alij ab εἰλέω *voluo*, ſiue *inuoluo*: alij ab ἐλαύνω ſiue ἐλάω, *pello, compello.*
ἐελμένος. hinc partic. ἐελμένος, *compulſus, concluſus.*
ἔελσαι. (tamen & aoriſt. prim. act. κατὰ τείχεα λαὸν ἔελσαι, *intra muros populum claudere.*) [*Perfecti* ἔελμαι *verior eſt*
ANNOTATIO. *poſtrema deductio, nimirum ab* ἐλάω, *extrito* α. *nam ex* ἐλάσαι *fit* ἔλσαι, *per ſyncopen, vt* κένσαι *ex* κεντῆσαι *factum indicant nonnulli: inde poëtica proſtheſi τοῦ* ε, ἔελσαι, *ſicut* ἐελδεται *ex* ἔλδεται *apud Homerũ: ex hoc naſcitur* ἔελμαι *ſine augmento, eiuſdem ſignificationis cum* ἤλαμαι *ſiue Attico* ἐλήλαμαι, *compulſus ſum.*] In aliis quoque ει diſ-
ἐέργαθον. ſoluitur in εε: vt ἐργάθω, εἴργαθον, ἐέργαθον, *arcebam*: ἔεστο, *in-*
ἔεστο. *dutus erat*, pluſquamperf. paſſ. pro εἷστο, ab ἕω, quod augetur per ει, 286, 21. & 31. hinc & in aor. pr. med. ἐεσσάμlω, *in-*
ἐεσσάμlω. *dui*, pro εἱσάμlω, σ Æolicè geminato. His ſimilia & alia
3 quędã apud poëtas inuenies. [3] Hinc imperat. ἆξον, *frange*:
optat. ἄξαιμι, ἄξαις, *fregerim, is*: cum κατὰ, κατάξαις: pro quo
καυάξαις: Heſiodus dixit καυάξαις, ſublato τ, & inſerto υ Æolicè,
καυάξαι. vt in αὐὴρ pro ἀὴρ, *aër*: ſic in infin. ἆξαι, κατάξαι, καυάξαι,
fregiſſe. ſunt tamen qui fingant thema καυάζω, μ. άξω,
ξυνέαξα. 4 *contero, frango.* [4] Sic etiam συνέαξα, Atticè ξυνέαξα, *confregi*, 249, 20. Notandum aor. ſec. κατεάγlω, ſeruare εα in
reliquis etiam modis: vnde in tertia plur. ſubiunctiui,
κατεαγῶσι. κατεαγῶσι pro καταγῶσι, *fracti fuerint.* inuenitur etiam
κατεάξει. cap. xij. Euang. Matth. futurũ κατεάξει, *confringet*, pro κατάξει. nam ſimplicis ἄγνυμι futurum eſt ἄξω, εις, ει: perf. ἔαγα:
paſſ. ἔαγμαι, ξαι, κται. vnde aor. prim. ἐάχθlω, ἐάχθη,
ἑάς

ἐάχθη:cum κτ̄,κατεάχθη,*fractus est.* [5] Tanquam à ζεύγω, 5
fut.ζεύξω:aor.prim.ἔζευξα:imperat.ζεῦξον,ζευξάτω.perf.
ἔζευχα : pass.ἔζευγμαι (hinc verbale τὸ ζεῦγμα,ατος,*iunctura*, & *figura zeugma*, quæ Latinè *ligatio* vel *adnexio*
dicitur 261,1.& 5.) ἔζευξαι,κται: aor.prim.ἐζεύχθην:hinc
part.ζευχθεὶς,*iunctus,copulatus*. Aorist.sec.ἔζυγον,178,10.
pass.ἐζύγην,*iunctus sum* : part.ζυγεὶς,έντος. [6] Tanquam 6
à μίγω : fut.μίξω : aor.prim.ἔμιξα,ας,ε,tertia plur. ἔμιξαν.
perf.μέμιχα:pass.μέμιγμαι,ξαι,κται:infin.μεμῖχθαι:part.μεμιγμένος:plusquamperf.ἐμεμίγμην,ἐμέμιξο,ἐμέμικτο,poëticè ἔμικτο,301,3. aor.prim.ἐμίχθην:tertia plur.ἐμίχθησαν,
& Bœoticè(192,30.)ἔμιχθεν : particip.μιχθεὶς,*commixtus*.
Aor. sec. ἔμιγον:pass.ἐμίγην,& Ionicè detracto augmẽto
μίγην,μίγης : (hinc fut.sec.μιγήσομαι) Optatiuus μιγείην:
subiunct.μιγῶ,ῇς,ῇ:tertia plur.μιγῶσι,& Ion.μιγέωσι,237,2.
infin.μιγῆναι,& Atticè(182,6.) μιγήμεναι,*misceri,rem habere*:part.μιγείς. [7] Quasi à μόργω,fut.μόρξω. [8] A †πήσσω, 7.8
cuius fut.πήξω,*figam* : aor.prim.ἔπηξα,ας,ε,*compegi* : νῆας
ἔπηξε,*naues coagmentauit*:part.πήξας:aor.prim.med.ἐπηξάμην:subiunct.πήξωμαι:prima plur.πηξώμεθα:part.πηξάμενος,*qui compegit*.Perfect.actiuũ πέπηχα:pass.πέπηγμαι,
ξαι,κται:aor.prim.ἐπήχθην:tertia plur. Bœotica detracto
augmento πῆχθεν pro ἐπήχθησαν, *fixi sunt*. Perfect.med.
πέπηγα,*concreui* : in plusquamperf.ἐπεπήγει,*defixum erat*:
part.πεπηγὼς,*infixus,coagulatus,congelatus*. Aor.sec.actiuus ἔπαγον : pass.ἐπάγην,*concretus sum* : subiunct.παγῶ,
ῇς,ῇ,prima plur. παγῶμεν, *desigamur*:part.παγεὶς,cõcretus.
[9] De ῥηγνύω, vide hunc tractatũ de Inuestigatione the- 9
matis suo loco inter verba quæ à ῥ incipiunt. Sunt &
alia quædam in γνύω aut γνυμι finita : sed omnia à desinentibus in γω tempora mutuãtur:vt ὀμόργνυμι,*abstergo*,
ab ὀμόργω:fut.ὀμόρξω:aor.prim. ὤμορξα : med.ὠμορξάμην:
part. ὀμορξάμενος : in duali ὀμορξαμένω , *detergentes*. sic
ὀρέγνυμι,ab ὀρέγω, *porrigo,præbeo* : fut.ὀρέξω:aor.pri.ὤρεξα,
infi.ὀρέξαι:aor.prim.med.ὠρεξάμην,ὠρέξω,ὀρέξατο,deposito augmẽto ὀρέξατο, *porrectis manibus cepit vel captauit*:
tertia plur.ὠρέξαντο,*apprehenderũt* : imperat.ὄρεξαι,ὀρεξάσθω,*prehende,prehendat*:fut.med.ὀρέξομαι:part.ὀρεξόμενος,
appetiturus. Perf.med.ὤρεγα verso ε in ο : part.ὠρεγὼς,ἡ
ὠρεγυῖα, & detracto augmento † ὀρεγυῖα , *quæ porrexit*.
[*Apud Etymol.proparoxytonως legitur* ὀρέγυια. ὀρέγω (*inquit*) τὸ ἐκτείνω extẽdo,*præt.perf.med.* ὤρεγα : *part.* ὠρεγὼς,
fœm. ὠρεγυῖα, *systole & trope* ὀρέγυια.*Videndum ergo ne sit
proprium nomen , vt* εἰλείθυια , ἅρπυια , *& similia.*] Huc
etiam referuntur ὀρωρέχαν & ὀρωρέχατο, de quibus 301,41.

κατεάχθη.
ζεῦξον.
ζεῦγμα.
ζευχθείς.
ἐζύγην.
ζυγείς.
ἔμιξα.
μεμῖχθαι.
ἔμικτο.
ἔμιχθεν.
μιχθείς.
μίγην.
μιγέωσι.
μιγήμεναι.
πῆχθεν.
ἐπάγην.
ὀμόργνυμι.
ὀρέγνυμι.
ὀρεγυῖα.
ANNOTATIO.

Annotatio. 10 [10] ἅδω τὸ ἀρέσκω agnoſcit non Etymologus modo, ſed etiam Heraclides apud Euſtathium. ac Etymologus quidem deriuat inde præteritum medium ἧδα, & dialyſi ἔαδα: Heraclides vero deducit inde ἁνδάνω, vt λαμβάνω à λάβω. poteſt tamen & hoc & illud deriuari à vſitatiore themate ἥδω *obleƈto*. nam vt præteritum medium omittam, ſicut à λήθω eſt λαθεῖν & λανθάνειν, ita etiam ἁδεῖν & ἁνδάνειν ab ἥδω. prætereà vt λήθειν actiuè inter alia ſignificat *celare*, λαθεῖν verò & λανθάνειν neutraliter *latere*, ſic ἥδειν *oblectare*, ἁδεῖν & ἁνδάνειν *placere*. λαθεῖν autem accipe hoc loco non tam pro præſenti quam pro aor.2. cuius indicatiuus eſt ἧδον, & reſolutus ἔαδον. Euſtathius quoque ἅδε apud Homerum (in iſto hemiſtichio, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος, *placuit Heƈtori ſermo*) ſcribit eſſe vel ab ἁδεῖν, vt ἔκτυπεν à κτυπεῖν, vel Æolico

ἔασας. 11 more factum ab ἥδω. [11] Sic in aoriſt. prim. ἔασα, ἔασας, *exhilaraui, iſti*, pro ἧσα, ἧσας. & in imperf. & aoriſt. ſec.

ἔαδον : εὔαδον. ἔαδον, Æolicè εὔαδον, pro ἧδον: quod & detracto augmento

ἅδον, ες, ε. to dicitur ἅδον, ἅδες, ἅδε. *placebam, as, at*, ſeu *placui, iſti, it*:

ἁδεῖν : ἁδών. eſt & ἅδον tertiæ plur. *placuerunt* : hinc infin. ἁδεῖν, *placuiſſe* : particip. ἁδών, *gratus*. Alij hæc ad ἁνδάνω referre malunt, quod mutuatur tempora ab ἁδέω, vt reliqua in

ἁδήσεις. άνω ab έω: vnde & futur. ἁδήσω, ἁδήσεις, *gratificabor, gratificaberis*. ſunt qui in ἔαδα, ἑαδώς, ἔασα, & ἔαδον, ſpiritu aſpero notent ε, vt α in themate ἅδω: alij per lenem

12 efferre malunt, vt ε in augmentis. [12] De hoc paulò ſu-

13 prà, in ἄγνυμι, 333, 28. [13] De hoc infrà, in ἁλίσκομαι, 338, 1.

αἰσθάνομαι ab αἰσθέομαι. 1.2 [1] Αἰσθάνομαι, *ſentio*: Fut. med. [2] αἰσθήσομαι: Præ-

3 teritum paſſ. [3] ᾔσθημαι: Infinitiuus, ᾐσθῆσθαι. Aori-

4 ſtus ſecundus medius, [4] ᾐσθόμην, ab αἰσθέομαι.

Annotatio de finitis in άνω & άνομαι. 5 [5] Ex άνω & άνομαι deduces tempora, vt ex έω

6.7 & έομαι; [6] ἁμαρτάνω, vt ἁμαρτέω, *pecco*. ſic [7] ἀπεχθά-

8.9 νομαι, *ſum odio*: [8] αὐξάνω, *creſco*: [9] βλαστάνω, *germino*:

10 [10] καταδαρθάνω, *dormio*: vt ἀπεχθέομαι, αὐξέω, &c.

1 [1] IMPERFECTVM ᾐσθανόμην, ᾐσθάνου, ᾐσθάνετο, &c.

2 [2] Ab αἰσθήσομαι, αἰσθήσῃ: participiũ αἰσθησόμενος, *ſenſurus*:

3 aor. pri. ᾐσθησάμην, *ſenſi*. [3] Hinc plusquamperfect. ᾐσθή-

4 μην, ᾔσθησο ᾔσθητο: part. ᾐσθημένος, *qui ſenſit*. [4] Ab ᾐσθόμην, ᾔσθου: Opt. αἰσθοίμην, αἴσθοιο. αἴσθοιτο: ſubiunct. αἴσθωμαι, αἴσθῃ, αἴσθηται: tertia plur. αἴσθωνται: infin. αἰσθέσθαι: part. αἰσθόμενος.

Finita in άνω unde deriuentur. 5 [5] Finita in άνω & άνομαι, deriuata ſunt omnia. ex his quædam formantur à verbis circumflexis obſoletis in έω ῶ, έομαι οῦμαι, ε in α mutato, & interpoſito ν poſt

ν post α; vt *κιχέω ῶ, κιχάνω, inuenio, consequor*: *οἰδέω ῶ, οἰδάνομαι, tumesco, turgesco, indor.* atque in huiusmodi verbis locum habet CLENARDI regula: *κιχάνω*, fut. *κιχήσω*, med. *κιχήσομαι*: aorist. sec. *ἔκιχον*: *ἔκιχε, nactus est*: infin. *κιχεῖν*, Doricè *κιχήμεναι*, 182,6. & ectasi poëtica *κιχήμεναι, deprehendere*. Sunt & alia in *άνω* quæ fiunt à Barytonis disyllabis, verso ω in *άνω*, correpta penultima, & ν post eam assumpto: vt *λείπω, λίμπω, λιμπάνω, linquo*: *λήβω, λαμβάνω, sumo, capio*: *λήθω, λανθάνω, lateo, fallor, & imprudēs aliquid facio*: *λήχω, λαγχάνω, sortior, adipiscor*: *μήθω, μανθάνω, disco*: *πεύθομαι, πυνθάνομαι, audio, sciscitor, interrogo*: *τεύχω, τυγχάνω, fio compos, sortior*: *φεύγω, φυγγάνω, fugio, vito*: sic compositum *καταφεύγω, καταφυγγάνω, refugio.* in his exemplis ν ante γ & χ mutatum fuit in γ, ante β & π in μ, ob orthographiam: vide 7, 13. & 10,12. & 175, 18. Hæc autem atque cætera id genus in *άνω*, à suis primitiuis tempora mutuantur: *μανθάνω* tamē sumit futurum med. *μαθήσομαι* à *μαθέω*: sic aorist. prim. *ἐμάθησα*: & perf. *μεμάθηκα*: sed aor. sec. à *μήθω*, vel etiā ab eodem *μαθέω*. nam ab vtrouis erit semper *ἔμαθον*, 178,4. & 213,35. vide hunc tractatum in verbis *λαγχάνω, πυνθάνομαι*, & *τυγχάνω*. [6] Fut. *ἁμαρτήσω*: perf. *ἡμάρτηκα*: infin. 6
ἡμαρτηκέναι: perfect. pass. *ἡμάρτημαι*: part. *ἡμαρτημένος, delictus*: *τὰ ἡμαρτημένα, errata, peccata.* Aor. sec. *ἥμαρτον, ες, ε*, & sine augmento Ionicè *ἅμαρτον, ες, ε*: poëticè *ἤμβροτον, ες, ε*, tanquam ab *ἀμβροτέω*: vel pro *ἥμαρτον*, traiectione literæ & mutatione α in ο, *ἥμροτον*: sed quia μ non habet locum ante ρ, (7, 7.) inseritur β, & mutatur spiritus, *ἤμβροτον*. [7] Imperf. *ἠπεχθανόμην*, pro *ἀπηχθανόμην*, au- 7
getur initio: tertia plur. *ἠπεχθάνοντο, inuisi erant*: futur. med. *ἀπεχθήσομαι, ἀπεχθήσῃ*, aor. sec. med. *ἀπηχθόμην, ἀπήχθου, ἀπήχθετο*, augetur in medio: & sine augmento *ἀπεχθόμην*: infinit. *ἀπεχθέσθαι*: part. *ἀπεχθόμενος*: perf. pass. *ἀπήχθημαι, odio fui.* Sic simplex *ἐχθάνομαι* ab inusitato *ἐχθέομαι*: fut. med. *ἐχθήσομαι, inuisus ero*: perf. pass. *ἤχθημαι, exosus fui*: aor. sec. med. *ἠχθόμην, odio fui.* [8] Vide in- 8
frà in verbo *αὔξω*. nam vtrumque idem significat, & ab *αὐξέω* tēpora mutuatur. [9] Fut. *βλαστήσω*: perf. *βεβλάστηκα*: 9
in plusquamperfecto *ἐβεβλαστήκει, pullulauerat*: aor. sec. *ἔβλαστον, ἔβλαστες, ἔβλαστε*: part. *βλαστών, ortus, natus.* [10] Aor. 10
sec. *κατέδαρθον*: infi. *καταδαρθεῖν*, Atticè *καταδάρθειν*, acuta penultima: aor. sec. pass. *κατεδάρθην*, vnde part. *καταδαρθείς, εῖσα, έν, cōsopit⁹, dormiēs.* Sic simplex *δαρθάνω, dormio*, à [illegible]: fut. med. *δαρθήσομαι, dormiam*: aor. sec. actiuus *ἔδαρθον*, & metathesi poëtica (302, 37.) *ἔδραθον*: infi. *δαρθεῖν* & *δραθεῖν*.

κιχάνω.
οἰδάνομαι.
ἔκιχε.
κιχήμεναι.
λιμπάνω.
λαμβάνω.
λανθάνω.
λαγχάνω.
μανθάνω.
πυνθάνομαι.
τυγχάνω.
φυγγάνω.
μανθάνω à μαθέω & μήθω.
Tempora ab ἁμαρτάνω.
τὰ ἡμαρτημένα.
ἥμαρτον, ες, ε.
ἤμβροτον.
ἀπεχθάνομαι.
ἠπεχθάνοντο.
ἀπηχθόμην.
ἀπεχθόμην.
ἐχθάνομαι.
βλαστάνω à βλαστέω.
[illegible]

ἁλίσκομαι ab ἁλόω & ἅλωμι.

1 Ἁλίσκομαι, *capior*: Fut. [1] ἁλώσομαι: Præter. ἥλωκα & ἑάλωκα: passiuum ἑάλωμαι; vnde verbalia, ἅλωσις, *captiuitas*: ἁλωτὸς, *captiuus*, ab ἁλόω. Aorist.
2 sec. ἥλων, ἑάλων: [2] Infinit. ἁλῶναι: Particip. ἁλοὺς, ἁλόντος, ab ἅλωμι: quę sunt omnia vocis actiuæ, sed significationis passiuæ: id quod frequentissimum est in † compositis verbi ἵστημι, vt

Vox actiua significationis passiua.

καθεστῶτα.

3 [3] καθεστῶτα, *constituta*.

ἀναλίσκω.

Augmentorum in quibusdam compositis varietas.

4 Compositum ἀναλίσκω, *consumo*, [4] valde variat in augmento præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα, *consumpsi*, sine augmento; & ἀνάλωται, *consumptus est*: etiam ἀνήλωκα, ἀνάλωκα: ἀνήλωται, ἀνάλωται. Atque hęc incrementorũ diuersitas in multis præterea contingit.

ἐγγυάομαι.

ἐγγυάομαι, *despondeo, pro-*
5. 6 *mitto*: Imperfectũ, [5] ἠγγυᾶτο: Perf. act. [6] ἐγγεγύηκα.

ἐγχυράζομαι.

7 ἐγχυράζομαι, *oppignero*: Perfectum, [7] ἐγκεχυρασμένον & ἠνεχυρασμένον: quod tamen fieri possit ab

ἐνεχυράζομαι. *ἐγγυάω.*

ἐνεχυράζομαι: vtrumq; enim inuenitur. ἐγγυάω, do
8 *fidem*, [8] ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην, & ἠγγύησε: sed

παρεγγύησε.

9 [9] ἐγγυᾶτο & [10] παρεγγύησε, *fideiussit, spopondit*:

βλακεύομαι.

10 sine augmento. Βλακεύομαι *torpeo*: [11] ἐβλάκευμαι
11 & βεβλάκευμαι, *torpore dissolutus sum*. Et compo-

Composita à λέγω. *συλλέγω.* *διαιτέω.*

12 sita à λέγω, [12] per λε aut ει: συνειλεγμένοι & συλ-
13 λελεγμένοι, *collecti*. Διαιτέω, *indico vt arbiter*, [13] δε-
14 διῄτημένος, vt [14] ἠνώχλησε, *turbauit*, per duplex

ἀμπέχομαι. *ἀνέχομαι.* *παροινέω.* *ἐπιδημέω.* *ἐπιορκέω.* *ἐπιστατέω.* *ἐμπολάω.* *κτάομαι.*

15 augmentum. Ἀμπέχομαι, [15] ἠμπεχόμην, *induor*,
16 *circumdo*. [16] Ἠνέσχετο, *sustinuit*; & ἠνείχετο, *sustine-*
17 *bat*. Παροινέω, *debacchor*, [17] πεπαρῴνηται, *debacchatus*
18 *est*. [18] Ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα, *peregrè dego*. Ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα, *peiero*. Ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα, *præsum*.
21 Ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα & ἠμπόλησα, *emo, lucror*. [11] κτάο-
μαι, κέκτημαι & ἔκτημαι, *possideo*: & plurima item alia generales canones augmenti non exactè seruauerunt: de quibus copiosè Budæus in Commentariis linguæ Græcæ.

ἀμφιέννυμι & ...

19 Ἀμφιέννυμι & † ἀμφίεμαι, *induo*: Fut. [19] ἀμφιέσω:
Præt

Præt.paſſ.ἠμφίεσμαι,ab ἀμφιέω.ſiquidem ννύω & ννυμι habenda ſunt vt ω,[20]quæcunq; pręcedat vocalis:[21] ζωννύω,cingo:[20]κεραννύω,miſceo:[20]κορεννύω,ſaturo:[20] πετεννύω,expando:[22] ῥώννυμι,valeo:[23] στρώννυμι,ſterno:[20] στορεννύω,ſterno,ſopio:[24] χωννύω,aggere munio: tanquam ζώω,&c.

ἀμφίεσμαι ab ἀμφιέω.
20
21 Annotatio de
20 finitis in ννυω
22 & ννυμι.
23
20
24

[1] PRO ἁλώσομαι doctiores vſurpant ληφθήσομαι, futurum prim. paſſiuum verbi obſoleti λήβω:à quo etiam λαμβάνω ſua capit tempora. [2] Imperatiuus ἅλωθι, capiaris,vt γνῶθι,235,6. Optat.ἁλοίην,captus ſim,caperer,vt δοίην,228,22. & Doricè ἁλῴην,ης,η, vt χρυσῴην pro χρυσοίην,219,36. [3] Eſt participium perfectum. vide 235,34. & 236,3. [4] De huiuſmodi augmentorum varietate in verbis compoſitis,vide quoque 289,40.& 290,20. Hæc autem in quadruplici ſunt differentia.nam aut augmẽto prorſus deſtituuntur,vt perfectum actiuum ἀνάλωκα, & tertia perſona perfecti paſſ. ἀνάλωται: vel augentur ſolùm in medio,id eſt, in principio verbi ſimplicis, & non initio compoſiti; vt ἀνήλωκα: vel tantùm initio, id eſt,in principio verbi compoſiti,& non ſimplicis; vt ἠνάλωκα, paſſ. ἠνάλωμαι,ἠνάλωσαι,ἠνάλωται: vel vtrinque, id eſt,& initio compoſiti,& initio ſimplicis;vt ἠνήλωμαι, ἠνήλωσαι,ἠνήλωται. hinc in aoriſto primo actiuo ἀνάλωσα, ἀνήλωσα,& ἠνάλωσα,inſumpſi,conſumpſi:vnde infinit.ἀναλῶσαι,à fut.ἀναλώσω: in aor.primo paſſ. ἀνηλώθη,abſumptus eſt. ſic μεμελοπεποίηται, in tertia perfecti paſſiui, à μελοποιέω ῶ,carmina modulor & pango; quod componitur è τὸ μέλος,εος,cantus,modulatio,carmen;& ποιέω,facio. ſic etiam ὠνοματοπεποίηται, ab ὀνοματοποιέω ῶ,vocabula facio ſeu fingo: è nomine τὸ ὄνομα ατος,nomen. † at ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ,grauati ſunt & caligauerunt oculi, non eſt aor. ſec.paſſ. verbi βαρυόπτομαι,quod non reperitur; ſed aor.prim. actiuus verbi βαρυωπέω,vt ὀξυωπέω, ἀμβλυωπέω, & ſimilia. [5] Eſt tertiæ perſonæ ſing. per craſim ab ἠχυάετο. augetur initio. [6] Tertia perfecti ſingularis: in medio augetur. [7] Sunt participia neutra perfecti paſſiui. Atque ἐγκεχυρασμένον quidem augetur in medio, repetita tenui κ pro aſpirata χ:vt habes 175,1. ἐνεχυρασμένον verò, ſi ducatur ab ἐγχυράζομαι,augebitur vtrinque:vbi notãdum γ, quod in themate ἐγχυράζομαι ponebatur pro ν præpoſitionis ἐν propter χ ſequens, in ἐνεχυρασμένον rediiſſe in ν,cùm iam non ſequatur χ neque κ,ſed ε. Vide 7,13. & 10,12. atque hunc tractatum in

1 ληφθήσομαι.
2 ἅλωθι.
ἁλῴην.
3
4
καθεστᾶσι.
ἀνάλωκα:
ἀνάλωται.
ἀνήλωκα.
ἠνάλωκα.
ἠνήλωται.
ἀνηλώθη.
μεμελοπεποίηται.
ὠνοματοπεποίηται.
ἐβαρυώπησαν.
5
6 ἠχυᾶτο.
7 ἐχηχύακε.
ἐγκεχυρασμένον:
ἐνεχυρασμένον.

verbo συῤῥήγνυσθαι. Aduertendum quoque hoc loco, in ἠνεχυρασμένον augmentum medium factum esse absque reduplicatione, quamuis sit breue, pro ἠγκεχυρασμένον.

De προσεπατταλεύμαι.

sic à προσπατταλεύω, *affigo, appingo*, perf. pass. προσεπατταλεῦμαι. atque à simplici χαλκεύω, *fabrico seu fabricor*,

ἐχάλκευμαι.

fit ἐχάλκευμαι pro κεχάλκευμαι. & à νεωχαλίζω, *delicior*,

ἐνεωχάλισμαι.

ἐνεωχάλισμαι pro νενεωχάλισμαι. [NOTANDVM ἐπαττάλευμαι,

ANNOTATIO.

ἐχάλκευμαι, ἐνεωχάλισμαι, *& infrà* 342,14. ἔκτημαι, ἐθλάκευμαι, ἔολαμμαι, ἔγλυμμαι, ἐθλάσμαι, *& similia, censentur Ionica magis quàm Attica. apud Herodotũ quidem certè passim obuium est* ἔκτημαι.] Sed quia hoc rarum est, malim dicere ἠνεχυρασμένον fieri ab ἐνεχυράζομαι, cùm id & inueniatur, & significet idem quod ἐγχυράζομαι. atque hoc modo ἠνεχυρασμένον augetur tantùm initio. sic ab actiuo ἐνεχυράζω, *pignora capio*, (cuius futurũ ἐνεχυράσω, ἐνεχυράσεις) fit aor. prim. ἠνεχύρασα, ας, ε, & sine augmento

ἐνεγγύησε.

8 ἐνεχύρασα, ας, ε. [8] ἐνεγγύησεν augetur in medio: ἠγγύησε

ἠγγύησε.

verò initio. vtrumque est tertiæ personæ singul. aoristi

ἐνεγγυησάμην.

primi actiui. ἐνεγγυησάμην, est aoristi primi medij, & augetur in medio, vt ἐνεγγύησεν. vbi notandum γ ob euphoniam geminatum esse, pro ἐνεγύησεν, ἐνεγυησάμην. sic ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον, pro ἐνεκωμίαζον: de quo 295,35.

Annotatio.

ἐνεγκωμίαζον.

malim tamen scribere ἐνεκωμίαζον, sine γ: ac dicere † ἐνεγγύησεν & ἐνεγγυησάμην esse composita ex ἐν, & ἐγγύησεν, ἐγγυησάμην, quæ augmẽto destituuntur, pro ἐνηγγύησεν, ἐνηγγυησάμην, vt παρεγγύησε, pro παρηγγύησε. Verùm

Eadem præpositio in cõpositione geminata: ἐν ἐν, περὶ, περὶ.

thema ἐνεγγυάω videbitur compositum è geminata præpositione ἐν ἐν & inusitato γυάω: quod Græcis nõ omnino nouum: dicunt enim περιπεπτωκυλινδόμενος, *supplex ad pedes deuolutus*. ἐγγυάω simplex videri potest quibusdam: sed perfectum ἐγγεγύηκα, ας, εν, arguit esse compositum.

ANNOTATIO.

[*Aoristum* ἐνεγγύησε *mauult Antesignanus ex composito* ἐνεγγυάω *quam ex simplici* ἐγγυάω *deducere. cui opinioni non refragandum iudicarem nisi apud Budæum inuenissem imperfectum* παρενεγγύα, *eadem significatione qua* παρηγγύα *apud Xenophontem: ideoque formatum non à* παρενεγγυάω *(cuius nulla fit apud Lexicographos mentio) sed à* παρεγγυάω. *nam vt apud Xenoph. est,* παρηγγύησα ἐπαναγεῖν, præcepi pedem referre: *sic in illo loco,* παρενεγγύα αὐτῷ, Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, mandabat ei ne cum Persis congrederetur. *Vt igitur de* ἐγγυάω *& compositis eius meam tibi sententiam explicem, sic habe. Reperiuntur hæc interdum sine augmento, vt* ἀνάλωκα, ἀνάλωται, 338,10. *sic enim* ἐγγυᾶτο *apud Isæum, &* παρεγγύησε *apud Synesium reperiri testatur Budæus. Interdum augentur in principio.*

quæ

quia ἐγγυάω deriuatum est è nomine, iuxta regulam quam exposui supra, in paginam 289. atque ita Bud. affert ἠγγύησε ex Demosth: ἠγγυᾶτο ex Platone: ἐξηγγυήθη ex Lysia: διηγγυημένοι è Thucydide: κατηγγύησα & κατηγγυῶντο è Demosthene: παρηγγύα & παρηγγύησεν è Xenophonte. Interdum in medio: quia nomen huius verbi primitiuum, ἐγγύη scilicet, compositum est è præpositione & alio nomine: (ἐγγύη enim sponsio *est* eiusmodi qua ἐν γύοις, hoc est in manibus, seu iunctis dextris, spondetur quippiam) *quæ autē verba talibus è nominibus sunt orta, intra se recipiunt augmentum; vt supra in eandem paginā 289. notaui. ita igitur ex Demosth. citat Budæus, ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι: quod idem alibi per aoristum dicit, ξένης θυγατέρα ἐγγυῆσαι. At ἐνεγγύησε apud Plutarchum, & ἐνεγγυησάμην apud Demosthenem (teste Budæo) vel initialis augmenti loco habent Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium, vt ἐνένιπε & ἐνένισπε apud Hom. ab ἐνίπτω & ἐνίσπω, & ἀραίρητο apud Herodotum ab αἱρέω, (297, 25.) vel augmentum quidem habent in medio, sed γ euphoniæ gratia duplicatum: itidemque compos. παρενεγγύα, in loco paulo ante citato, dictum vel per reduplicationem pro παρηγγύα, vel per geminationem pro παρενεγύα, sicut ἐνεγκωμίαζον reperiri tradit Antesignanus, pro ἐνεκωμίαζον, quod apud Xenoph. extat p. 74. Similis ferè augmenti ratio est in ἐνεχυράζω & ἐνεχυριάζω. nam & hæc interdum initio augentur, vt ἠνεχύρασας in Bibliis, & ἠνεχυρίασο apud Synesium. interdum augmento carent, vt ἐνεχυρίαζε & προσενεχύραζε. apud Demosthenem, pro ἠνεχύραζε siue ἠνεχυρίαζε. Possunt tamen hæc duo posteriora (ἐνεχύραζε & ἐνεχυρίαζε) referri etiam ad ἐγχυράζω & ἐγχυριάζω, è quorum illo participium est ἐγκεχυρασμένον apud Budæum. Sunt autem verba ista deriuata è nominibus ἐνέχυρον, ἔγχυρον, & ἐγχύριον: quorū duo posteriora per syncopen facta sunt è primo: id enim ex ἐν & ἐχυρὸς compositū est, & significat* pignus, quippe cuius interuentu debitum vel pactum redditur. ἐχυρὸν, tutum. *similiter ἐγγυάω non est compositum ex ἐν & γυάω, vt Antesignanus arbitratur, 340, 28. & 30. sed è composito nomine deriuatū, vt prædicta verba ἐνεχυράζω, ἐγχυράζω, ἐγκωμιάζω, & similia. vt enim ἐγκωμιάζω simplici deriuatione manauit ex ἐγκώμιον, ἐνεχυράζω ex ἐνέχυρον, & ἐγχυράζω ex syncopato ἔγχυρον: sic etiam ἐγγυάω ex ἐγγύη. hoc autem compositum est ex ἐν & γυῖα, sicut paulo ante docui, quemadmodum ἐνέχυρον ex ἐν & ἐχυρὸς, ἐγκώμιον ex ἐν & κώμη. atque hoc verborum genus sæpius in medio augetur, interdum tamen etiam in præpositione,*

vt supra docui. Sicut tamen quadam ex ijsdem carent augmento, sic et iã λύχν☉ ἐλλυχνιασμέν☉ (lucerna ellychnio instructa) apud Diosc. lib. 1. c. 97. *à them.* ἐλλυχνιάζω: *cuius primitiuum* ἐλλύχνιον, *compositũ est ex* ἐν *&* λύχνος.

9 [9] Per crasim pro ἐγγυάετο, tertia imperfecti pass. Dicitur & ἠγγυᾶτο, vt iam dictum est. ex ἐγγυᾶτο cum ἐν, fit ἐνηγγυᾶτο. lege præcedens scholium.

ἐγγυᾶτο.

10 [10] Tertia singularis aoristi primi à παρεγγυάω, quod componitur ex παρὰ & ἐγγυάω, μ. ήσω.

παρεγγύησε.

11 [11] Duo tantùm verba simplicia hoc loco à CLENARDO enumerantur, quæ augmenti varietatem recipiunt veluti composita; nempe βλάπτομαι, & κτάομαι, in quorum perfecto prima thematis nunc ante ε anceps reduplicatur, βεβλάκωμαι, κέκτημαι: nunc non reduplicatur, ἐβλάκωμαι, ἔκτημαι. Sic à βλάπτω, *lædo, noceo*, perfectum pass. βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι, *damno affectus sum.* à διαγλύφω, *insculpo*, tertia perfecti pass. διαγέγλυπται & διέγλυπται, *insculptum est.* a θλάω, *frango, tundo*, μ. θλάσω, 217, 14. perfect. pass. τέθλασμαι & ἔθλασμαι, *fractus sum.* à τέθλασμαι, part. τεθλασμέν☉, *fractus*: aorist. prim. ἐθλάσθην, in tertia plur. ἐθλάσθησαν, *sunt castrati, aut elisi*: infinitiuus θλασθῆναι, *collisum esse.*

βεβλάκωμαι.
κέκτημαι.
ἐβλάκωμαι.
ἔκτημαι.
ἔβλαμμαι.
διέγλυπται.
ἔθλασμαι.

12 [12] Per λε quidem communiter: per λ verò Atticè, 298, 13. συνειλεγμένοι autem & συλλελεγμένοι, sunt nominatiui plurales participij perfecti passiui, à συλλέγω siue συλλέγομαι, *colligo.* componitur ex σὺν mutato ν in λ (vt dicetur in verbo συῤῥήγνυσθαι) λέγω, *lego*: vnde perfectum λέλεχα & Atticè εἴλοχα, 307, 28. infinit. εἰλοχέναι: cum σὺν, συνειλοχέναι, *collegisse*: particip. εἰλοχὼς, συνειλοχὼς, *qui collegit.* perfect. pass. λέλεγμαι & εἴλεγμαι: vnde εἰλεγμένοι, *lecti*, id est, *delecti*, &c. In aoristo secundo pass. ἐλέγησαν: cum ξὺν Atticè pro σὺν, ξυνελέγησαν, *collecti sunt.*

συνειλεγμένοι:
συλλελεγμένοι.
συνειλοχέναι.
συνειλοχώς.
ξυνελέγησαν.

13 [13] Est participium perfecti passiui. perfectum act. est δεδιήτηκα, *ex arbiter iudicaui*: aor. prim. ἐδιήτησα, & deperdito priori augmento, διήτησα: infinit. διαιτῆσαι: aorist. prim. pass. ἐδιητήθην: vnde partic. διαιτηθεὶς, έντ☉: τὰ διαιτηθέντα, *ea quæ arbitri statuerunt.* Legitur apud Lucianum διαιτῶντο, διαιτέοντο, *vitam degebant*: quod est imperfectum pass. Ionicum sine augmẽto, & habet significationem verbi διαιτάω, *viuo*: veluti & διαιτάω nonnunquam sumitur pro διαιτέω, *vt arbiter iudico.* διαιτάω augetur in medio: imperfect. pass. διητώμην, διητῶ, διητᾶτο, *viuebam, as, at*: in aoristo primo pass. διητήθη, *diuersatus est.* [διαιτάω & διαιτέω *non differunt significatione, vt Antesignanus innuit, sed dialecto. illud enim communis, hoc vero Ionicæ lingua est, apud Herodotum frequens, vt* ὁρμέω *pro* ὁρμάω, *nimi*

δεδιήτηκα.
διήτησα.
διαιτηθέντα.
διαιτέοντο.
διητώμην.
διητήθη.
ANNOTATIO.

nimirum ῶ resoluto in έω. ideoque in Luciani loco qui præcedit (sumptus autē is est è libro de dea Syria, Ionicè scripto) malim legere, δίαιταν τὴν αὐτὴν διαιτέωντο , vt initio eiusdem libri est , ἐς τὰ ἱρὰ χρέωνται : & sub finem , (itidemq; apud Hesych.) ὕδασι χρεώμενος. in his enim duobus locis apertè cernimus ω, cōtractum ex αο, Ionicè resolutum esse in εω.] [14] Ηνώχλησα, ας, εν , est aorist. prim. act. ab 14
ἐνοχλέω ῶ , μ. ήσω. augetur in principio & medio , vt
imperfect. ἠνώχλουν, ἠνώχλεις, ἠνώχλει, *turbabam, as, at.* de
quo 290,6. reperitur tamen aorist. prim. pass. cum vnō
tantùm incremento , ἐνωχλήθην , *molestia sum affectus.*
[15] Imperfectum passiuum : augetur initio , vtrinque 15
etiam auctum inuenitur, ἠμπειχόμην, *induebar.* componitur autem ἀμπέχομαι ex præpositione Æolica ἀμπὶ pro
ἀμφὶ (250,2.) & ἔχομαι , quod augetur per ει , vt dictum
est 286,17. [16] Ηνέσχετο est tertiæ personæ sing. aoristi 16
secundi med. augetur vtrinque, à themate ἀνέχομαι, *sustineo*, 290,6. sed formatur tanquam ab ἀνασχέομαι. nam
simplex ἔχω sumit aoristum secundum à σχέω , vt paulo
post dicetur in verbo ἔχω. ἠνείχετο autem est imperfecti
pass. ab eodem ἀνέχομαι. augetur & ipsum vtrinque : in
principio quidem , migrante α præpositionis ἀνὰ in η:
in medio verò, ἔχομαι augetur per ει, vt habes 286, 17. in
in actiuo ἔχω. † [17] Vtrinque augetur : est verò tertiæ 17
personæ sing. perfecti pass. sic imperfectum ἐπαρῴνουν.
[18] Quæ sequuntur composita, sunt perfecta primę con- 18
iugationis Circumflexorum , (præterquam ἐμπολάω ῶ,
quod est secundæ) & augentur in medio , quamuis
eorum simplicia non sint in vsu : sed ἠμπόλησε tertia
persona aoristi primi act. augetur initio. sic & perfectū
apud Sophoclem, ἠμπόληκας, *lucratus es* , per antiphrasin, pro *Exitium tibi accersisti.* Notandum in ἐπιορκῶ nō
elidi ι præpositionis ἐπὶ, ante vocalem. vide 172,29.

ἠνώχλησα.

ἐνωχλήθην.

ἠμπειχόμην.

ἠνέσχετο.

ἠνείχετο.

πεπαρῴνηται.

ἠμπόλησε.

ἠμπόληκας.

Huiusmodi verbis compositis aliquando altera præfigitur præpositio, quæ licèt augmentum non recipiat, interdum tamen in medio geminum augmentum relinquit ; vt δεδιῃτημένος, compositum ἐνδεδιῃτημένος, *à solita diæta digressus* : πεπαρῴνηται, compositum ἐμπεπαρῴνηται, id est , *per vinū & petulantiam iniuria & probro affectus est*: vnde & particip. ἐμπεπαρῳνημένος, *talem iniuriam passus.* ducitur hoc verbum ab ὁ οἶνος, ου, *vinum.* sic ab ἀπαναίνομαι, *renuo*, quod componitur ex ἀπὸ, ἀνὰ, & αἴνομαι, aorist. prim. med. ἀπηνηνάμην, ἀπηνήνω, ἀπηνήνατο, *renui, isti, it*, cum duplici augmento in medio. quia tamen alterū seruatur in infinitiuo ἀπανήνασθαι, *recusare:*

De verbis ex duplici præpositione compositis appendix.

ἐνδεδιῃτημένος.

ἐμπεπαρῴνηται.

ἐμπεπαρῳνημένος.

ἀπηνηνάμην.

dicere poterimus ἐπανόρθωμαι haberi pro simplici, atque in eo mutatum fuisse αι in η Atticè, vt in ἔμηνα, siue ἔμεινα, de quo 177,9. In huiusmodi enim penultima, quidam subscribunt ι, habentes rationem præsentis, in quo est αι: alij non subscribunt, quòd futurum habeat α nudam vocalem. Ab ἀνορθόω, μ. ώσω, *corrigo, emendo*: cum ἐπὶ, ἐπανορθόω, id est, *quod lapsum est corrigo*: aorist. prim. ἠνώρθωσα, ἐπηνώρθωσα: tertia persona perfecti pass. ἠνώρθωται, ἐπηνώρθωται, *correctum & instauratum est*.

ἐπηνώρθωσα. ἐπηνώρθωται.

Tempora verbi ἀμφιέννυμι tanquam ab ἀμφιέω: atque simplicis ἕννυμι quasi ab ἕω.

19 [19] Poëticè ἀμφιέσω, *induam*: aorist. prim. ἠμφίεσα: simplex tamen εἷσα, εἷσας, εἷσε, & poëticè detracto augmento & geminato σ, ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε, quod etiam est *collocare*. hinc imperat. ἕσσον & ἕσσον, *indue*: particip. ἕσσας & ἕσσας: infinit. ἕσσαι & ἕσσαι: cum ἐπὶ, ἐφέσσαι, *sedere in*: at ἐφέσσαι, imperatiuus est medius. nam indicatiuus est ἑσσάμην, ἕσσω, ἕσσατο, pro εἱσάμην, quod & ἐεισάμην, 298,15. & detracto omni augmento ἑσάμην: tertia pluralis ἕσσαντο, *induti sunt*: particip. ἑσσάμενος & ἑσσάμενος: cum ἀμφὶ, ἀμφιεσσάμενος, *indutus*. Redeamus igitur ad ἀμφιέννυμι: imperfectum pass. ἠμφιεννύμην, *induebar*. Perfectum passiuum est etiam ἠμφίεσμαι: vnde particip. ἠμφιεσμένος, *indutus*: at ἠμφιεσμένος, ab ἠμφίεσμαι, quod ponitur in contextu. Inuenitur etiam ἠμφιεσμένος, pro eodem: in quo duplex est augmentum, veluti & in ἠμφιεσμένος; sed in altero præpositio perdit ι finale, quod in aliis retinet. vide 172,1.& 29. Est præterea & aliud huius participium ἀμφιειμένος cum augmento in medio, veluti & simplex εἱμένος, per ει facto augmento pro η. nam ἀμφιέω componitur ex ἀμφὶ & ἕω, *induo, pono*: quod augetur per ει, 286,21.& 30. vnde perfect. pass. εἷμαι, εἷσαι, & ἕσσαι poëticè, εἷται & † ἧσται, *sedi, isti, it*, seu *indutus sum, es, est*: tertia plur. εἷνται, Ionicè (190,16. & 29.) εἵαται, & ectasi poëtica εἵαται, *sederunt* vel *sedent*. sic in tertia plur. plusquamperfecti, εἷντο, εἵατο & εἵατο, *sederant* vel *sedebant*: cum παρὰ, παρείατο, *assiderant* seu *assidebant*. nam huius perfectum, præsentis etiam significationem habet: & plusquamperfectum, imperfecti. hinc dicunt nonnulli εἷμαι præsens esse verborum in μι, ex ἕεμαι, crasi εἷμαι, quod & ἧμαι, 324,6. Pro perfecto εἷμαι, reiecto augmento & assumpto σ, dicitur ἕσμαι, (vnde ἀμφίεσμαι) & plusquamperfect. ἕσμην: tertia persona ἕσο, *induerat* seu *sederat*.

εἷμαι. ἕσμαι.

In άω & έω ab ἀνύω & ἕννυω, α & ε non mutantur.

20 [20] Si huiusmodi vocalis fuerit α vel ε, ea in futuro aut perfecto non mutabitur in η, vt in verbis Circumflexis, sed retinebitur vt in præsenti: κεράννυμι seu κεραννύω,

κε

κεράννυμι à κεράω.

κεράω, μ. κεράσω: aorist. prim. ἐκέρασα, ἐκέρασας, ἐκέρασε: detracto augmento κέρασε: particip. κεράσας, *qui temperauit*: ἡ κεράσασα, cum ἐν, ἐγκεράσασα, *quæ infudit*. Aoristus primus med. ἐκερασάμην, ἐκεράσω, ἐκεράσατο, reiecto augmento & geminato σ, κεράσσατο, *fudit*: particip. κερασάμενος & κερασσάμενος, *qui fudit*. A futuro κεράσω per syncopen dicitur κράσω: vnde perfect. κέκρακα: passiuum κέκραμαι sine σ: at si non fiat syncope, dicimus κεκέρασμαι: vnde particip. κεκερασμένος, *mixtus*: sed κεκραμένος est magis receptum, à κέκραμαι, κέκρασαι, ex quo verbale ἡ κρᾶσις, (261,8.) *crasis, temperies, commixtio*: tertia perfecti plur. κέκρανται, *temperati sunt*: infinit. κεκρᾶσθαι, *temperatum esse*: aorist. prim. ἐκράθην: vnde particip. κραθεὶς, ἐντος, *mixtus*.

πετάννυμι à πετάω.

Πετάννυμι siue πετάννύω, πετάω, μ. πετάσω: aorist. prim. ἐπέτασα, ας, ε: geminato σ, ἐπέτασσε, *aperuit*: tertia plur. ἐπέτασσαν, & reiecto augmẽto πέτασσαν, *panderunt, explicarunt*: particip. πετάσας: cum ἐκ, ἐκπετάσας, *qui extendit*. perfect. πεπέτακα: pass. πεπέτασμαι, ασαι, αςαι: vnde aorist. prim. ἐπετάσθην, ἐπετάσθης, ἐπετάσθη, *expansus fui, isti, it*. reperitur tamen fut. medium πετήσομαι, *volabo*: atque perfect. pass. πεπέτημαι, πεπέτησαι, *volaui, isti*: quæ verterunt α in η. sed id fit licentia poëtica: vel habita ratione thematis vsitati πετάομαι, πετῶμαι, *alas pando*: vnde particip. πεταόμενος, πετώμενος, *volans*.

κορέννυμι à κορέω.

Κορέννυμι siue κορεννύω, κορέω, μ. κορέσω: perf. κεκόρεκα: pass. κεκόρεσμαι: part. κεκορεσμένος, *satiatus*: κεκορεσμέναι αἶγες, *saturatæ capræ*: (poëtica etiam licentia reperitur κεκορημένος, *saturatus*) aorist. prim. ἐκορέσθην: vnde infin. κορεσθῆναι, *satiatum esse*: particip. κορεσθεὶς, *saturatus*.

σορέννυμι à σορέω.

Στορέννυμι siue στορεννύω, & syncope στόρνυμι, στορέω, μ. στορέσω: aorist. prim. ἐστόρεσα, ἐστόρεσας, ἐστόρεσε: tertia plur. ἐστόρεσαν, sine augmento στόρεσαν: subiunct. στορέσω, ῃς, ῃ: στορέσωμεν, *strauerimus*: infinit. στορέσαι, *sternere*: participium στορέσας, *qui strauit*. aoristus primus med. ἐστορεσάμην: tertia pluralis deposito augmento στορέσαντο, *strauerunt*. In tertia singulari perfecti passiui Dores dicunt ἐστόρραται pro ἐστόρεσται, *stratus est*. [21] Ζωννύω 21

ζώννυμι à ζώω.

siue ζώννυμι, † ζώω, μ. ζώσω, aorist. prim. ἔζωσα: med. ἐζωσάμην, detracto Ionicè augmento ζωσάμην, *cinxi*: tertia plur. ζώσαντο, *se cingunt & cunctantur*, apud Hesiodũ. Perfect. ἔζωκα: pass. ἔζωσμαι, *cinctus sum*, assumit σ: (vnde verbale τὸ ζῶσμα ατος: & Atticè abiecto σ, ζῶμα, *cingulum, succincta tunica*) part. ἐζωσμένος, *cinctus*: ἐζωσμένοι, *cincti*. aor. prim. ἐζώσθην: infinit. ζωσθῆναι, *cinctum esse*: partic. ὁ ζωσθεὶς, έντος: ἡ ζωσθεῖσα, είσης, *cinctus, cincta*.

Annotatio. [Verùm pro thematibus ζώω, σρώω, χώω, χρώω, maluit alij breui chacteriſtica ζόω, σρόω, χόω, χρόω: itemq; infra v.40. βρόω pro βρώω: quod illa ſint poëtica & defectiua, vt ſupra monui, 166, 28. apud Etymologum tamen in
22 ἐγνώσθην inuenies γνώω.] [22] Vide infrà, in verbo ῥώννυμι.

στρώννυμι à στρώω.

23 [23] Στρώννυμι ſiue † στρώμνυμι aut στρωννύω, στρώω, μ. στρώσω: aor. prim. ἔστρωσα: perfect. ἔστρωκα: paſſ. ἔστρωμαι, ωσαι, ωται: *ſtratus ſum, es, eſt*: particip. ἐστρωμένος: στιβάδες ἐστρωμέναι, *tori ſtrati ſiue confecti*. aoriſt. prim. ἐστρώθην: vnde particip.

χώννυμι à χώω.

24 στρωθεὶς, έντος, *ſtratus*. [24] Χωννύω ſiue χώννυμι, χώω, μ. χώσω: aoriſtus primus ἔχωσα: infinit. χῶσαι, *aggeſſiſſe*: χῶσαι τάφον, *excitare ſepulchrum*: partic. χώσας, αντος, *qui aggeſſit*: aoriſtus primus med. ἐχωσάμην, *exaggeraui terram, tumulum feci*. (coincidit cū ἐχωσάμην, verbi χόομαι, *iraſcor*: vnde ἐχώσατο, & detracto augmento χώσατο, *iratus eſt, ſuccenſuit*: & participium χωσάμενος, χωσαμένη, *iratus, irata*) Perfectum paſſiuum κέχωσμαι, κέχωσαι, κέχωσται, aſſumit σ. hinc verbalia ἡ χῶσις, εως, *aggeſtio*: & ὁ χωστὸς, *aggeſtus*: χωστὸς τάφος, *aggeſtus tumulus*. Aoriſt. prim. ἐχώσθην, *aggeſtus fui*: infinitiuus χωσθῆναι, *aggeri*: participiū χωσθεὶς, έντος, *aggeſtus*.

χρώννυμι à χρώω.

Præcedentibus adde χρώννυμι ſiue χρωννύω, χρώω, *coloro*: μ. χρώσω: perfectum κέχρωκα: paſſiuum κέχρωσμαι, ωσαι, ωσται, aſſumit σ: vnde verbalia ἡ χρῶσις, εως, *coloratio*: & ὁ χρωστὴς, ῆρος, *qui colorat, infector*. tamen τὸ χρῶμα, χρώματος, *color*, amittit σ. vide 261, 25. †

Ανοίγω.

Ανοίγω, *aperio*: Futurum ἀνοίξω: Aoriſt. primus
1. 2 Atticè [1] ἀνέῳξα. Præteritum med. [2] ἀνέῳγα. Præ-
3. 4 terit. paſſiuum, [3] ἀνέῳγμαι: Particip. [4] ἀνεῳγμένος.
Aoriſt. prim. paſſ. ἀνεῴχθην.

ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, ab ἀπόλλω & ἀπολέω.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, *pereo, perdo, deſtruo*:
5. 6 Fut. ἀπολῶ: Præt. med. Att. [5] ἀπόλωλα, ab [6] ἀπόλλω. Fut. ἀπολέσω: Præt. ἀπώλεκα, Att. ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

ἀπέσκληκα ab ἀποσκλάω.

7 [7] Ἀπέσκληκα, *indurui*: ἀπεσκληκὼς, *tabidus*: ἀπεσκληκέναι, *obriguiſſe*: perfecta ſunt ab inuſitato ἀποσκλάω, *tabeſco, indureſco*. Optatiuus, ἀποσκλαίη, *obriguiſſet*, ab ἀπόσκλημι.

ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

ἀρέσκω ab ἀρέω.

8 Ἀρέσκω, *placeo*: Futurum, ἀρέσω, ab ἀρέω. [8] nam

Annotatio de finitis in σκω & σκομαι.

9 σκω & σκομαι tanquam ω & ομαι: [9] βρώσκω, *comedo*:
8 [8] γηράσκω, *ſeneſco*: [8] ἱλάσκομαι, *placo*: vt βρώω, γηράω, ἱλάομαι.

ΕΤ

[1] Et Rursus aucta præpositione ἠνέῳξα, *aperui.* vide 298, 9. & 299, 6. & 16. [2] Atque ἀνῷγα, cum vno duntaxat augmento: & cum triplici incremento ἠνέῳγα: vnde participium ἀνεῳγὼς, ότος, *patulus, apertus.* [3] Sic simplex ἔῳγμαι, *patefactus sum*: & part. ἐῳγμένος, *patefactus, apertus*; ab οἴγω, cuius imperfectũ ᾦγον, *aperiebam.* [4] Et augmentum sumente præpositione, ἀνεῳγμένος, *apertus.* sic in aor. primo ἀνεῴχθην pro ἀνεῴχθην: tertia plur. ἀνεῴχθησαν, *aperti sunt.* Dicitur etiam ἀνῴχθην, cum simplici augmento: & poëticè resoluta diphthongo ῳ in ωι, ἀνώϊχθην. Reperitur etiam aorist. sec. passiuus ἀνοίγην, ἀνοίγης, ἀνοίγη, *apertus sum, es, est*: vbi sola præpositio augetur. hinc fut. sec. ἀνοιγήσομαι, ἀνοιγήσῃ, ἀνοιγήσεται, *aperiar, eris, etur.* ab aor. primo ἀνεῴχθην, ducitur part. ἀνοιχθεὶς, *apertus.* [5] Hinc participium ἀπολωλὼς, *qui periit*: ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, *veneno sublatus.* Plusquamperf. ἀπωλώλειν, *perieram*: aliud augmẽtũ suscipit, 297, 25. & 300, 19. [6] Ab ἀπόλλω, siue ab ἀπολέω, aor. sec. (169, 24. 213, 35.) med. ἀπωλόμην: hinc Optat. ἀπολοίμην, ἀπόλοιο, ἀπόλοιτο: ἀπολοίμην κάκιστα, *peream pessimè*, genus est iurisiurandi: Subiunctiuus ἀπόλωμαι, *peream.* [7] Sic simplex ἔσκληκα, Ion. ἔσκληα, *obdurui, arui*: part. ἐσκληκὼς, ότος, quod & ἐσκληὼς, *aridus*, à σκλάω. Vide 235, 34. & 237, 15. Aor. secund. ἔσκλην, ης, η, *exarui*: infin. σκλῆναι, *tabescere*, (cum ἀπὸ ἀποσκλῆναι, *emori*) à σκλῆμι. thema vsitatum est σκέλλω, quod & σκάλλω, μ. σκαλῶ: aorist. prim. ἔσκαλα, & Atticè (177, 4.) ἔσκηλα: hinc Optatiuus Æolicus, σκήλεια, σκήλειας, σκήλειε: subiunctiuus σκήλω, σκήλῃς, σκήλῃ, *arefecerim, is, it*: infin. σκῆλαι, *arefecisse.* [8] Hinc tamen excipe ἀλύσκω, *fugio*; futur. ἀλύξω: quod est etiam ab ἀλύσσω vel ἀλύζω, *in angustiis versor.* διδάσκω, *doceo*, fut. διδάξω, ab inusitato διδάχω: de quo infrà. θνήσκω, *morior*, fut. θνήξω, & medium θνήξομαι, & cum poëtica reduplicatione (172, 17.) τεθνήξομαι, τεθνήξῃ, & Atticè (306, 37.) τεθνήξει, *morieris*: infin. τεθνήξεσθαι, *moriturum esse*: (potest tamen & paulopostfuturum censeri) quasi à θνήκω. Excipe quoque ἁλίσκομαι, de quo 338, 1. ac γινώσκω & χάσκω, de quibus infrà. Illud etiam hîc notandum, finita in άω & έω ab άσκω & έσκω, non mutare in futuro aut præterito charasteristicam breuem in longam η, more Circumflexorum: vt γηράσκω, γηράω, μ. γηράσω: perf. γεγήρακα: part. γεγηρακὼς, *senio cõfectus.* huius imperf. ἐγήρασκον, ας, ας: & crasi ἐγήραν, ἐγήρας, ἐγήρα. Ἀρέσκω, ἀρέω, μ. ἀρέσω: aorist. prim. ἤρεσα, ἤρεσας, ἤρεσε, *placui, isti, it*: fut. med. ἀρέσομαι: vnde in prima plur. ἀρεσόμεσθα, *placebimus.*

ἠνέῳξα. 1
ἀνῷγα. 2
ἀνεῳγώς. 3
ἔῳγμαι.
ᾦγον.
ἀνεῳγμένος. 4
ἀνεῴχθησαν.
ἀνώϊχθην.
ἀνοίγη.
ἀνοιγήσεται.
ἀπολωλώς. 5
6
ἀπολοίμην.
ἀπόλωμαι. 7
ἐσκληώς.
ἔσκλη.
σκλῆναι.
ἀποσκλῆναι.
σκήλεια, ας, ε.
σκήλῃ: σκῆλαι. 8
ἀλύξω.
διδάξω.
θνήξω.
τεθνήξει.
τεθνήξεσθαι.
άω & έω ab άσκω & έσκω non mutant α aut ε.
γεγηρακώς.
ἐγήρα.
ἤρεσε.

Ιλάσκομαι, ἱλάομαι, fut. med. ἱλάσομαι, *placabo* : aor. pri. ἱλασάμην : part. ἱλασάμενος, *qui placauit*. perf. pass. ἵλασμαι, ἵλασαι, ἵλασται : imperat. ἵλασο, *placa* : part. ἱλασμένος, *oblationis placandi numinis causa*. aor. prim. ἱλάσθην, ης, η : imperat. ἱλάσθητι, *propitius esto* : syncope ἵλαθι, & poëtica ectasi ἵληθι. in ἱλάσθητι vltima syllaba scribitur per τ pro θ, ob aliud θ præcedens, 193,23. at ἵλαθι habet θ. Possumus

ἵλαθι.
ἵληθι.

etiam dicere, ἵλαθι esse præsens actiuum ab ἵλημι, 231,18. vt ἵσταθι ab ἵστημι, 226,34. ἵληθι verò vel esse aoristi secundi, in quo seruatur penultima longa, 235,4. vel dictũ esse pro ἵλαθι per ectasim poëticam. ἵλασο quoque potest censeri præsentis temporis vocis passiuæ seu mediæ ab eodẽ ἵλημι, pass. ἵλαμαι : veluti ἵστασο ab ἵστημι, ἵσταμαι, 227,

Notio.

23. Notandũ pręterea, verba in σκω & σκομαι, esse omnia deriuata; & formari à primitiuorum vel præsenti, insertis ante ω literis σκ; vel à futuro, inserto σ. hæ literæ in deducendis postea temporibus sunt abiiciendæ, vt ritè docet CLENARDVS: verùm reticet quæ sit habenda penultimæ ratio. addendum igitur, penultimam deriuati in σκω, haud rarò diuersam esse à primitiui penultima: præcipuè in finitis in έω, ex quibus ferè fit ίσκω, vt εὑρέω, εὑρίσκω, *inuenio*: & ex όω, ώσκω, vt βιόω, βιώσκω, *viuo*: βρόω siue βρώω, βρώσκω, & cum reduplicatione βιβρώσκω, *comedo*. cùm igitur ab huiusmodi verbis volueris tempora deducere, non solùm literæ σκ sunt reiiciendæ, sed & penultimę vocalis atque reduplicationis (quę in multis locum habet, vt pleniùs dicetur in verbo πιπρώσκω) erit habenda ratio. nam penultima se habebit vt in primitiuo: & reduplicatio vltra præsens & imperfectum non seruatur. vel, vt breuiùs dicam, hæc à suis primitiuis

De penultima & reduplicatione verborum deriuatorum in σκω,

εὑρίσκω.
βιώσκω.
βρώσκω.
βιβρώσκω.

mutuantur tempora: vt τελίσκω, *perficio, absoluo* : fut. non τελίσω, sed τελέσω, à τελέω. βιβρώσκω, *comedo*, futur. non βιβρώσω, sed βρώσω, à primitiuo βρόω siue βρώω. sed eadem est ratio. nam ab όω fit ώσω, mutata breui in longam, vt in Circumflexis : βιόω, βιώσκω, *viuo*: futur. βιώσω. quod etiam in nonnullis ab άω & έω factis obseruatur: βάσκω à βάω, *vado*, μ. βήσω : βάσκ' ἴθι, *vade, accelera*: imperatiuus pro βάσκε. ἡβάσκω ab ἡβάω, *pubesco*, μ. ἡβήσω. φάσκω & (per reduplicationem, & assumpto υ) πιφαύσκω, à φάω, *dico, nuntio*, μ. φήσω. à φάσκω est imperat. φάσκε, φασκέτω, *dic, dicat* : imperfectum à πιφαύσκω, ἐπιφαύσκον, & sine augmento πίφαυσκον, *loquebar* vel *loquebantur*: in præsenti pass. πιφαύσκομαι, πιφαύσκῃ & Ionicè πιφαύσκεαι, *loqueris*, 186,23. θρώσκω, metathesi θορίσκω, & verso οι in ω θρώσκω, à θορέω, *salio, curro*, fut. θορήσω.

τελίσκω.
βιβρώσκω.
όω, ώσκω, ώσω.
άω, άσκω, ήσω.
έω, ίσκω, ήσω.
βάσκω.
ἡβάσκω.
φάσκω, πιφαύσκω.
πίφαυσκον.
πιφαύσκεαι.
θρώσκω.

κνίσκω

κυΐσκω à κυέω, *concipio*, μ. κυήσω. μολίσκω, metathesi, versoque οΐ in ῳ, & μ in β mutato, quòd μ ante λ locum non habeat, (7, 9.) βλῴσκω, à μολεω, *eo, proficiscor*, μ. μολήσω, 216, 20. reperitur tamen participium aoristi primi † βρῴξας, *profectus*, tanquam à futuro βρῴξω: sed receptum non est. [*Sed videtur esse Doricum, pro* βλώσας, vt ἀπόκλαξον *pro* ἀπόκλεισον, (167, 31.) ἐγέλαξε *pro* ἐγέλασε, *in annotat. ad verbum* πίπτω. *Verbale sanè non* βλῶξις *est sed* βλῶσις *apud Hesychium, & compos.* ἄμβλωσις *apud medicos, non* ἄμβλωξις.] οἰδίσκω ab οἰδέω, *tumeo, turgeo*: μ. οἰδήσω. ab οἰδέω imperfect. ᾤδεον, ες, ε: ᾤδεε χρόα, *tumidum habebat corpus*. στερίσκω à στερέω, *priuo*, μ. στερήσω: vnde in medio στερήσομαι, στερήσῃ, στερήσεται, *priuabor, beris, bitur*: particip. στερησόμενος, *priuandus*. aoristus primus pass. ἐστερήθην, tertia plur. ἐστερήθησαν, *priuati sunt*: infin. στερηθῆναι: Atticè & Doricè στερηθήμεναι, & systole στερηθέμεναι, & Ionicè στερηθέμεν, *priuari*. at γαμίσκω à γαμέω, *nuptum do, eloco, uxorem do*, facit in futuro γαμήσω & γαμέσω: vnde medium γαμέσομαι, γαμέσῃ, γαμέσεται, & poëticè geminato σ, γαμέσσεται, *uxorem dabit*. Sunt quædam finita in ήσκω ab έω & άω: hæc futurum habent in ήσω: ἀλδήσκω ab ἀλδέω, *cresco*, μ. ἀλδήσω. καλήσκω & syncope κλήσκω, & per reduplicationem κικλήσκω, à καλέω, *voco*: futur. κλήσω: perfect. κέκληκα: pass. κέκλημαι. at primitiuum καλέω, facit καλέσω, & καλήσω: de quo infrà in appendice eorum quæ à κ incipiunt. μνήσκω, cum reduplicatione μιμνήσκω, à μνάω, *reminisci facio, suggero & in memoriam reuoco*, futur. μνήσω: aorist. prim. ἔμνησα: particip. μνήσας, μνήσασα: aorist. prim. med. ἐμνησάμην: tertia plural. detracto augmento μνήσαντο: Opt. μνησαίμην, αιο, αιτο: tertia plur. μνήσαιντο, & Ionicè μνησαίατο, *memorarint*, 190, 30. infinit. μνήσασθαι, *mentionem facere*: particip. μνησάμενος, μνησαμένη, futur. med. μνήσομαι, *mentionem faciam*. perfect. pass. μέμνημαι, μέμνῃ, (286, 8. & 306, 32.) μέμνηται: hinc aoristus prim. ἐμνήσθην, assumpto σ, 307, 34. vnde imperat. μνήσθητι: subiunct. μνησθῶ: infinit. μνησθῆναι: part. μνησθεὶς, έντος, *memor factus seu recordatus*: futur. prim. μνησθήσομαι, *meminero*. à themate μνάομαι tertia pluralis imperfecti ἐμνάοντο ἐμνῶντο, & poëticè ἐμνώοντο, *memores erant*. vide 220, 21. & 39. part. μναόμενος μνώμενος, & Ionicè μνεόμενος: Herodotus, μνεώμενος ἀρχὴν, *ambiens seu affectans imperium*. Sed redeamus ad verba in σκω: Finita in έσκω ex έω, seruant omnia ε in fut. vt ἀρέσκω ab ἀρέω, *placeo*, μ. ἀρέσω: κέσκω à κέω (vnde & κεῖμαι, 326, 19.) *iaceo*, μ. κέσω.

Quæ

κυΐσκω.
βλῴσκω.
βλῴξας.
ANNOTATIO.
οἰδίσκω.
ᾤδεε.
στερηθέμεν.
γαμίσκω.
γαμέσσεται.
ἀλδήσκω.
κικλήσκω.
μιμνήσκω.
μνησαίατο.
ἐμνώοντο.
μνεώμενος.
κέσκω.

Quædam deſinunt in ύσκω, ab υω: hæc in penultima nihil mutant: μεθύσκομαι à μεθύομαι, ebrior, ebrius ſum: futurum med. μεθύσομαι: paſſ. μεθυσθήσομαι, μεθυσθήσῃ, inebriabor, beris. ῥύσκομαι, à ῥύομαι: traho, vel tueor: futur. med. ῥύσομαι: ῥυσόμεθα, defendemus: aor. prim. ἐρρυσάμην, ἐρρύσω, ἐρρύσατο, eripui, iſti, it: imperat. ῥῦσαι, libera: ῥύσασθε, liberate. perfect. paſſ. ἔρρυμαι, liberaui: ſine augmento ῥῦμαι: vnde infin. ῥῦσθαι, & tertia pluſquamperfecti Ionica ῥύατο pro ἔρρυντο, 190,16. ſic tertia pluralis imperfecti ῥύοντο, pro ἐρρύοντο, Ionicè depoſito augmento. huius imperat. ῥύου & Ionicè (193,30.) ῥύεο, libera. Verbum βόσκω, à βόω, paſco, pabulum præbeo, facit in futur. βοσκήσω, tanquam à βοσκέω: cùm dicendum eſſet βώσω: tamen à

9 βώσω ducitur perfectum βέβωκα, paui. 9 Futur. βρώσω: perfect. βέβρωκα: pluſquamperfect. ἐβεβρώκειν, ἐβεβρώκεις, ἐβεβρώκει, & abiecto ε, βεβρώκει, comederat: Opt. βεβρώκοιμι, βεβρώκοις: pro quo, κ in θ mutato, Homerus dixit βεβρώθοις, comediſſes: vel eſt Optat. medij ab inuſitato βρώθω. A βέβρωκα fit paſſiuum βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, vorat um eſt: infin. βεβρῶσθαι, eroſum eſſe: particip. βεβρωμένος, exeſus: τὰ βεβρωμένα, comeſa, aor. prim. ἐβρώθην: participium, βρωθεὶς, εῖσα, έν: τὰ βρωθέντα, comeſta. Aoriſtus ſecundus actiuus, ἔβρων, ἔβρως, ἔβρω, quaſi à βρῶμι, 228,20. & 234, 34.

μεθύσκομαι. ῥύσκομαι. ῥῦμαι. ῥῦσθαι. ῥύατο. ῥύεο. βόσκω. βρώσκω. βεβρώκει. βεβρώθοις.

αὔξω ab αὐξέω. Barytona à circumflexis.

1.2 [1] Αὔξω, augeo: Futurum, αὐξήσω, ab αὐξέω. [2] Innumera Barytona facta ſunt à circumflexis,

3.4 [3] temporáq; ſumunt à circũflexis; [4] ἀλέξω, ar-

5

6.7 ceo, iuuo: [5] ἄχθομαι, grauor, grauatè fero, ſuccenſeo:

8.9 [6] βούλομαι, volo: [7] θέλω, volo: [8] μάχομαι, pugno: [9] μέ-

10 λομαι, curo: [10] μένω, maneo: [11] οἴχομαι, abeo, pereo:

11 [12] οἴομαι, puto: [11] ὀφείλω, debeo: tanquam ἀλεξέω

12

11 ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, &c.

1 [1] A Futuro αὐξήσω, aoriſtus primus ηὔξησα, auxi: perfectum paſſ. ηὔξημαι, ηὔξησαι, ηὔξηται, & Ionicè depoſito augmento αὔξηται, creui, iſti, it: ſic in imperfecto αὔξετο pro ηὔξετο, augebatur: aoriſt. prim. ηὐξήθην, auctus ſum: particip. αὐξηθεὶς, adultus. Poſſunt hæc tempora ad αὐξάνω referri: ſignificat enim idem quod αὔξω, atque eodem modo ab αὐξέω tempora mutuatur, vt dictum eſt 336,31. Pro αὔξω poëtæ dicunt ἀέξω: vnde in imperfecto ἄεξε, augebat, ſine augmento: ſic ἀέξετο, augebatur, à paſſiuo ἀέξομαι, augeſco, creſco. fut. act. ἀεξήσω, quaſi ab ἀεξέω: hinc part. aor. primi paſſ. ἀεξηθεὶς, adultus, auctus.

αὔξηται. αὔξετο. αὐξάνω ab αὐξέω. ἀέξω ab ἀεξέω. ἄεξε. ἀέξετο.

[2] Et

² Et contrà, multa circumflexa à Barytonis formantur: vt à γράφω, fit γραφέω, *scribo*: vnde futur. γραφήσω: perfect. γεγράφηκα: plusquamperfect. ἐγεγραφήκειν, *scripseram*. à δαίω, *diuido, epulum præbeo, scio*, fit δαέω, correpta penultima. nam huiusmodi circumflexa penultimam Barytonorum diphthongo productam ferè corripiunt, ex αι subiunctiuam, & ex ει præpositiuam abiiciendo. de δαίω & δαέω vide infrà in appendice eorum quæ à δ incipiunt. à διδάσκω, *doceo*, fit διδασκέω, μ. διδασκήσω: aorist. pri. ἐδιδάσκησα: infin. διδασκῆσαι, *docuisse*. ab εἴδω, ἰδέω, *scio*: de quibus infrà in verbo εἴδω. à κλαίω, κλαέω & κλαιέω seruata diphthongo, id est, *fleo*. futur. κλαήσω, κλαήσεις, κλαήσει & κλαιήσει, *flebit*. à ῥίπτω, ῥιπτέω, *proijcio*, μ. ῥιπτήσω. à στείχω, στιχάω, *ordine eo, procedo*, μ. στιχήσω. à τύπτω, τυπτέω, *verbero*, μ. τυπτήσω, τυπτήσεις: infinit. τυπτήσειν: futurũ med. τυπτήσομαι, *vapulabo*. à φείδω, φιδέω, *parco*, id est, *abstineo, parcè vtor*, μ. φιδήσω: perfect. πεφίδηκα: pass. πεφίδημαι, πεφίδησαι: vnde paulopostfutur. πεφιδήσομαι, πεφιδήσῃ, & Ionicè (186,24.) πεφιδήσεαι, πεφιδήσεται, *parcam, es, et*. Aorist. secund. à φείδω siue à φιδέω, est ἔφιδον, poëticè πέφιδον, (172,16.) med. πεφιδόμην: Optat. πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, *parcat*. à χαίρω, χαρέω & χαιρέω, *gaudeo*: vnde à χαιρέω, μ. χαιρήσω, χαιρήσεις: & à χαρέω, futurum med. χαρήσομαι, vt dicetur infrà in verbo χαίρω. ³ Quandoque verò in ipsis circumflexis, nedum in Barytonis, tempora fiunt à Barytonis: vt φιλέω, φίλω, *diligo*: aoristus prim. ἔφιλα: medius, ἐφιλάμην, ἐφίλω, ἐφίλατο, deposito augmento φίλατο, *amauit*: imperatiuus φίλαι, *diligito*: particip. φιλάμενος, *qui dilexit*: potest tamen censeri imperfect. pass. à φίλημι, 232,14. vel per syncopen factum à regulari aoristo primo med. ἐφιλησάμην: sic φίλαι pro φίλησαι, & φιλάμενος pro φιλησάμενος. A φιλέω tertia imperfecti ἐφίλεε ἐφίλει, sine augmento φίλει, & Ionicè (170,31.) φιλέεσκε, *diligebat*: tertia pluralis præsentis passiui φιλέονται φιλοῦνται, & Doricè (220,12.) φιλευῦνται, *diligunt*, actiua significatione. Aorist. prim. pass. ἐφιλήθην, vnde tertia plur. Bœotica (192,30.) ἐφίληθεν, *amati erant*. Δοκέω, *appareo, videor*, sumit etiam tempora à Barytono δόκω, μ. δόξω: (poëticè tamen δοκήσω: εὖ φρονεῖν δοκήσετε, *sapere videbimini*: at part. perf. pass. δεδοκημένος *obseruãs, expectans*, est à δοκέω) à δόξω aorist. prim. ἔδοξα, ἔδοξας, ἔδοξε, *visus sum, es, est*: ἔδοξαν, *visi sunt*: subiunct. δόξω, δόξῃς, δόξῃ, *visus sim, sis, sit*: particip. δόξας, δόξασα, δόξαν, δόξασα ζημία, *mulcta arbitraria*: δόξαν sumitur absolutè, pro *cùm visum esset*. Perfectum δέδοχα: pass. δέδογμαι: tertia

2 *Circumflexa à Barytonis.*
γραφέω.
δαέω.
Notio.
διδασκέω.
ἰδέω.
κλαέω & κλαιέω.
ῥιπτέω.
στιχάω.
τυπτέω.
φιδέω à φείδω.
πεφιδήσεαι.
πεφίδοιτο.
χαρέω & χαιρέω.
3
φιλέω à φίλω.
φίλει.
φιλέεσκε.
φιλευῦνται.
ἐφίληθεν.
Δοκέω à δόκω.
δοκήσετε.
δεδοκημένος.
δόξαν.

δέδοκται.
tertia persona δέδοκται, *decretum est, stat sententia* : parti-
δεδογμένα.
cip. δεδογμένος, η, ον : κατὰ τὰ δεδογμένα, *ex conuento, iuxta*
γαμέω à γάμω.
visa & cõuenta. Sic γαμέω, *vxorem duco*, sumit aoristum
4 primũ ἔγημα, à Barytono γάμω, sed de hoc infrà. [4] Fut.
ἀλεξήσω, *arcebo*: aorist. prim. ἠλέξησα: vnde in Optat. Æo-
ἀλεξήσειε.
lico (181, 2.) ἀλεξήσεια, ἀλεξήσειας, ἀλεξήσειε, *prohibeam, as, at,*
seu *auertam, as, at* : in infinit. vocis mediæ ἀλεξήσασθαι,
ἀλέξασθαι.
syncope ἀλέξασθαι, *arcere*. Præsens infinitiui actiui ἀλεξ-
ἀλεξέμεναι.
Atticè & Dor. (182, 6.) ἀλεξέμεναι, *auxiliari, succurrere.*
ἄχθομαι ab ἀχθέομαι.
5 [5] Fut. med. ἀχθήσομαι & ἀχθέσομαι, vnde ἀχθέσει, *moleste*
feres, Atticè pro ἀχθέσῃ, 306, 36. Aor. prim. pass. ἠχθέσθην,
ἀχθέσει.
agrè tuli. At ἠχθόμην, ἤχθου, ἤχθετο, *inuisus eram, as, at*, est
6 à themate ἐχθάνομαι siue ἔχθομαι, de quo 337, 34. [6] Fu-
βούλομαι à βουλέομαι.
turum medium βουλήσομαι, *volam*, 304, 14. Perfectum
pass. βεβούλημαι, *volui* : aorist. prim. ἐβουλήθην, & Atticè
ἠβουλήθην, *volui*, 290, 11. particip. βουληθεὶς, έντος, *cupiens,*
7 *volens.* Præterit. med. βέβουλα, *volui.* vide 213, 35. [7] De
8 hoc infrà, inter verba quæ à θ incipiunt. [8] Futur. med.
μάχομαι à μαχέομαι.
μαχέσομαι & μαχήσομαι: vnde in tertia plur. μαχέσονται
μαχήσονται, *dimicabunt*: fut. secund. med. μαχοῦμαι, μαχῇ,
μαχοῦμαι.
μαχεῖται, *pugnabo, is, it* : aorist. prim. med. ἐμαχεσάμην,
tertia plur. ἐμαχέσαντο, *pugnauerunt.* Perfect. pass. μεμά-
9 χημαι; vnde particip. μεμαχημένος, *depugnatus.* [9] Fut.
μέλομαι à μελέομαι.
med. μελήσομαι, μελήσῃ, μελήσεται, *curæ erit* : perfect. pass.
μεμέλημαι: part. μεμελημένος; aorist. prim. ἐμελήθην: part.
μέλω à μελέω.
μεληθεὶς, *curatus.* sic actiuum μέλω, *curo*, μ. μελήσω, *curabo.*
sic μέλλω à μελλέω.
sed vsitatius est impersonale μέλει, *curæ est*, μ. μελήσει, *curæ*
erit: aorist. prim. ἐμέλησε, *curæ fuit* : imperfect. ἔμελε, *curæ*
erat. De μέμηλα & μέμηλα præterito medio, vide 309, 16.
10 [10] Vide 297, 21. & 298, 26. & 307, 6. atque 309, 12. [11] Fut.
οἴχομαι ab οἰχέομαι. ᾤχωκα.
11 med. οἰχήσομαι, *abibo.* Perfect. act. ᾤχηκα, *abij*, & Atticè
verso η in ω, ᾤχωκα, & Ionicè detracto augmento οἴχωκα,
οἰχώκεα.
plusquamperf. Ion. οἰχώκεα, † οἰχώκεας, οἰχώκεε, *abierat.*

ANNOTATIO.

[Nisi fortasse flectendum potius sic, οἰχώκεα, οἰχώκεις,
οἰχώκεε, quemadmodũ apud Hesychium legimus ᾔδεα,
ᾔδεες, ᾔδεε : vt scilicet ας secundæ personæ resoluatur
Ionicè in εες, sicut ε tertiæ in εε. Supra tamen 300, 33.
habet itidem ὀδώδεας, & v. 35. ᾔδεας : necnon ἐλελήθεας,
infra in Annotationibus Antesignani ad verbum λήθω.]
perfect. pass. ᾤχημαι: aor. sec. med. ᾠχόμην, ᾤχου, ᾤχετο : in duali
prima plurali ᾠχόμεθα, in tertia ᾤχοντο, & Ionicè sine
augmento οἴχοντο, *abierunt* : Optat. οἰχοίμην : tertia plur.
οἰχοίατο.
12 οἴχοιντο, & Ionicè οἰχοίατο, 190, 30. [12] De οἴομαι & ὀφείλω,
vide infrà inter verba quorum initium est ο. Præceden-
ἕψω ab ἑψέω.
tibus adde ἕψω, *elixo, coquo*, ab ἑψέω, μ. ἑψήσω: aor. prim.
ἥψη-

ἥψησα,ας,ε, *coxi,isti,it.* futur.med. ἑψήσομαι: tertia plur. ἑψήσονται, *coquent.* perf. pass. ἥψημαι, & Ionicè detracto augmento ἕψημαι: vnde part. ἑψημένος, *coctus:* aor.prim. ἡψήθην, ἡψήθης, ἡψήθη, *coctus sum,es,est:* infi. ἑψηθῆναι, *decoctum esse:* particip. ἑψηθεὶς, έντος, *decoctus.*

[1] Ἀπόχρη, *sufficit:* Imperf. ἀπέχρη, *satis erat.* Futur. [2] ἀποχρήσει: Aoristus prim. ἀπέχρησε, ab ἀποχράω. vide χρή. 1 ἀπόχρη ab ἀπο- 2 χράω.

Ἀφίει, *dimittebat,* imperfectum à circumflexo, pro ἀφίη, ab ἀφίημι, *dimitto:* vt ἐτίθει pro ἐτίθη, pag. 234. versu 20. [3] Atticè augetur ἀφίει, ἠφίει, vt ἠφέθη pro ἀφέθη, *dimissus est.* 3 — ἀφίει. ἠφίει. ἠφέθη.

Ἄφυκτος, *ineuitabilis,* à φεύγω, *fugio:* tertia persona perfecti passiui, πέφευκται: verbale, φευκτὸς, vnde ἄφευκτος, & ablata præpositiua ἄφυκτος, vt [4] τέτυκται, *paratus seu structus est,* pro τέτευκται, à τεύχω, *paro, fabrico.* 4 — ἄφυκτος. τέτυκται.

[1] Ab Inusitato ἀπόχρημι, ἀπόχρης, ἀπόχρησι, apocope ἀπόχρη. [2] Et in tertia plur. ἀποχρήσουσι, *sufficient.* infinit. ἀποχρήσειν, *satis fore, suffecturum esse:* in præsenti ἀποχρῆν, *satis esse,* Doricum est (213,18. & 215,10.) pro ἀποχρᾶν, quod & ipsum reperitur, ab ἀποχράω, vnde & tertia plur. ἀποχράουσιν ἀποχρῶσι, *sufficiunt, & sufficiant:* nam etiam subiunctiuus est. particip. ὁ ἀποχρῶν, ῶντος: ἡ ἀποχρῶσα, ώσης: τὸ ἀποχρῶν, ῶντος, *sufficiens:* à genitiuo plur. ἀποχρώντων, fit aduerbium ἀποχρώντως, *sufficienter, satis, abunde.* [3] Vide 297,1.& 7.& 320,16. sic ab ἀφείω, aorist. secund. ἄφιον, ες, εν: & Atticè † ἤφιε, *dimisit.* [οὐκ ἤφιε, non permisit, *legitur Marci 1, 34. & 11,16. sed quum non reperiatur ἀφείω nisi apud poëtas, idque in aor. 2. subiunct. pro ἀφῶ, dimisero, 320, 3. referri commodius potest ad ἀφιέω ῶ (quemadmodum ἤλιτε ad ἀλιτέω ῶ, 214,5.) aucto non medio, quod capere augmentum nequit, sed principio, vt in ἠφίει, ἠφίεταν, & ἠφείθη: quæ apud Hesych. & Suidam leguntur, ab eodem ἀφιέω & cognato ἀφίημι. Non absimile est participium ἠφηνιακότι apud eundem Suidam, ab ἀφηνιάζω,* habenas detrecto vel excutio. *nam in eo quoque præpositio recepit incrementum, quum posterior compositionis pars, nimirum ἡνία* lorum, habena, *augeri quantitate non possit.*] [4] De hoc infrà in verbo τυγχάνω. 1 2 3 4 — ἀπόχρη. ἀποχρήσουσι. ἀποχρῆν. ἀποχρᾶν. ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν. ἤφιε. ANNOTATIO.

GRAMMATICI Vulgò enumerant nonnulla verba anomala ab aliis thematibus hoc aut illud tem- — *Appendix.*

pus accipientia, præter hæc quæ à CLENARDO re-censentur & hic ab α & postea ab aliis literis incœpta: quæ si his annecteremus, non abs re nos facturos su-mus arbitrati.

ἄγαμαι ab ἀγάζομαι vel ἀγάομαι.

Ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, *admiror, suspicio*: secundæ con-iugationis verborum in μι ab inusitato ἄγημι. imperf. regulare ἠγάμην: at futur. med. ἀγάσομαι: aor. prim. med. ἠγασάμην, ἠγάσω, ἠγάσατο, *admiratus sum, es, est*: tertia plur. ἠγάσαντο & deposito augmēto ἀγάσαντο: Opt. ἀγασαίμην, ἀγάσαιο, ἀγάσαιτο: infin. ἀγάσασθαι, *admirari, inuidere*: partic. ἀγασάμενος, & geminato σ, ἀγασσάμενος, *indignatus*. Aorist. prim. pass. ἠγάσθην, ἠγάσθης, ἠγάσθη, tertia plur. ἠγά-σθησαν, *sunt admirati*: Optat. ἀγασθείην, ἀγασθείης, [illegible] *admirer, eris, etur*: particip. ἀγασθεὶς, έντος, *admiratus, oblectatus*; ab ἀγάομαι vel ἀγάζομαι.

ἀγορεύω ab εἴρω, ἐρέω, ἐρῶ.

Ἀγορεύω, *dico, loquor, orationem habeo*: imperfectum regulare ἠγόρευον, ες, ε: sine augmento ἀγόρευον, *dicebam & dicebant*. fut. ἀγορεύσω: aorist. prim. ἠγόρευσα, ας, εν, *ora-tionem habui, isti, it*. Aliud futurum ἐρῶ, εῖς, εῖ: *dicam, es, et*: tertia plur. ἐροῦσι, *dicent*: particip. ἐρῶν, οῦντος, *dicturus*: Io-nica dialysi (179, 15.) ἐρέω, ἐρέεις, ἐρέει: & particip. ἐρέων [illegible] εἴρω, vt σπείρω, σπερῶ, 157, 34. Perfect. εἴρηκα, *dixi*: pass. εἴρη-μαι, εἴρησαι, εἴρηται, *dictus sum, es, est*: tertia plur. εἰρήνται & Ionicè (190, 16.) εἰρέαται. imperat. εἰρήσθω: hinc [illegible] εἰρήσθω, *dictum sit*: part. εἰρημένος, η, ον: τὰ εἰρημένα, *dicta*: aorist. prim. εἰρέθην & sine augmento ἐρέθην, ab ἐρέω quod augetur per ει, 286, 20. & 31. Facit & in perfecto pass. ἔρρημαι, ἔρρησαι, ἔρρηται: vnde ῥήτωρ, *rhetor*: & ῥητὸς, *di-ctus, dicendus, celebris*: compositum cum α priuatiua particula ἄρρητος, *non dictus vel dicendus, ignobilis*. [illegible] infra in verbo ῥέω. Ab eodem ἔρρημαι, σαι, ται, *dictus*: aoristus primus ἐρρήθην, ἐρρήθης, ἐρρήθη, *dictus sum, es, est* (quod & ἐρρέθην per systolen) & particip. ῥηθεὶς, *dictus*: de quibus [illegible] *dictum, responsum*: [illegible] *nuntiatum*: & infinit. ῥηθῆναι, *dici*: atque futurum primum passiuum ῥηθήσομαι, ήσῃ, ήσεται, *dicar, eris, etur*, ab inusitato ῥέω, ῥήσω: aoristus primus ἔρρησα: medius ἐρρησάμην: hinc tertia plur. deposito augmento ῥήσαντο, *dixerunt, decreuerunt*: & particip. ῥησάμενος, *confessus*.

ῥήτωρ, ῥητός.

ἄρρητος.

ἀναίνομαι ab ἀνανέω.

Ἀναίνομαι, *renuo, recuso*: secunda persona ἀναίνῃ & Io-nicè (126, 24.) ἀναίνεαι. perf. pass. ἀνήνημαι: tertia persona ἀνήνηται, *obstricto animo repudiauit*, quasi ab ἀνανέω, quod sit cōpositū ex ἀνὰ & αἰνέω. Huius aor. pr. med. ἠνηνάμην [illegible] cum duplici augmento, 343, 45. infin. ἀνήνασθαι alterū [illegible] detur seruare: sed part. ἀνηνάμενος, ἀνηναμένη, neutrum.

Αἴρω,

Αἱρέω, capio, conuinco. Imperfectum ᾕρεον ᾕρουν. & Dorice (119,20.) ᾕρευν, *capiebam & capiebant*: in tertia persona pro ᾕρεε, ᾕρει, Herodotus deposito augmento & ex ει subiunctiua dempta dixit † ἄρεε. fut. αἱρήσω, αἱρήσεις. & medium αἱρήσομαι. Perfect. ᾕρηκα, ας, ε. pro ᾕρηκε Herodotus dixit † ἡρήκεε, *subegit*: nisi potius sit plusquamperfect. Ionicum pro ᾑρήκει, *subegerat*, 300,27. particip. ἡρηκὼς, cum ἀνὰ, ἀνηρηκὼς, *qui sustulit*. Et hæc quidem tempora à se ipso sumit: at aoristum secundum ab ἕλω: quod per ει augetur, 286, 17. εἷλον, εἷλες, εἷλε, & sine augmento ἕλον, ἕλες, ἕλε, *cepi, conuici, isti, it*: hinc cum ἀνὰ, ἀνεῖλον, ες, εν, *occidi, isti, it*: cum ἐξ, ἐξεῖλον, *euerti & euerterunt*. imperat. ἕλε (vnde ἔξελε, *erue*) & ἕλον, 180,6. vnde ἄνελον, *tolle*: optat. ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι: tertia plur. ἕλοιεν, cum ἐξ, ἐξέλοιεν, *exemissent*: Subiunct. ἕλω, *capiam*: infinit. ἑλεῖν (vnde ἀνελεῖν, *interimere*) & Ionice (1[illegible],14.) ἑλέειν, *cepisse*. part. ἑλὼν, *conuincens*: ἐξελὼν, *eripiens, eximens*: ἀνελὼν, *interimens, qui occidit*. Ab aorist. secundo εἷλον fit fut. sec. ἑλῶ, *capiam*: vnde ἐξελῶ, *eximam*. at ἐξελῶσι, *expellent*, est futurum Atticum pro ἐξελάσουσι, à themate ἐξελαύνω, *expello*, extrito primum σ, deinde facta contractione. Sic αἱρέομαι, *eligo, instituo*: aor. secund. med. εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο: sine augmento ἑλόμην, ἕλου, ἕλετο: tertia plur. εἵλοντο & ἕλοντο, *acceperunt, elegerunt*: hinc ἐξειλόμην, ἐξείλου, ετο, *exemi, isti, it*: ἀνειλόμην, *sustuli*: ἀφειλόμην, *abstuli*: imperat. ἑλοῦ, *cape*: Opt. ἑλοίμην; subiunct. ἕλωμαι, ἐξέλωμαι, *eximam, deligam*: infinit. ἑλέσθαι, *instituisse*: ἀνελέσθαι, *sustulisse*: ἀπελέσθαι, *abstulisse*, pro ἀφελέσθαι, Ionice, 118,30. part. ἑλόμενος, *qui instituit*. Ab αἱρέομαι, futur. med. αἱρήσομαι: perf. pass. ᾕρημαι, ᾕρησαι, ᾕρηται: particip. ἡρημένος, [illegible] augmento & cum Attica reduplicatione ἀραιρημένος, *captus*: pro ω repetitur α, quod repetita vocalis [illegible] corripienda. sic in tertia plusquamperfecti ἀραίρητο, *delectus erat*, pro ᾕρητο. atque perfectum cum ἀπὸ, ἀπαραίρημαι pro ἀφῄρημαι, *abstuli & ablatus sum*: atque participium actiuum cum ἀνὰ, ἀναραιρηκὼς, *qui sustulit*. aor. prim. pass. ᾑρέθην (vnde καθῃρέθην, [illegible] 8, [illegible]) sine augmento αἱρέθην, θης, θη, *captus sum, es, est*: subiunct. αἱρεθῶ, ῇς, ῇ: tertia plural. αἱρεθῶσιν, & Ionica solutione αἱρεθέωσι, 236,41. & 237,1. participium αἱρεθεὶς, *captus*: fut. prim. pass. αἱρεθήσομαι, *capiar*: ἐξαιρεθήσομαι, ἐξαιρεθήσῃ, ἐξαιρεθήσεται, *eruar, eris, etur*.

αἱρέω ab ἕλω. — ἄρεε. — ἡρήκεε. — ἄνελον. — ἐξελῶσι. — ἀπελέσθαι. — ἀραιρημένος. — ἀραίρητο. — ἀπαραίρημαι. — ἀναραιρηκώς. — αἱρεθέωσι.

Αἴρω, tollo, eleuo: fut. ἀρῶ, vt à φαίνω, φανῶ, 157,34. aorist. prim. ἦρα per η monophthongum: multi ι subscribunt: tamen [illegible] in reliquis modis seruatur α futuri, non αι præ-

αἴρω.

sentis : imperat. ἆρον: Optat. ἄραιμι: subiunct. ἄρω, ἄρῃς: infinit. ἆραι: particip. ἄρας, cum ἀπὸ, ἀπάρας, *profectus*. Aor. prim. med. ἠράμην, vel (vt alij volunt) ἠράμην: ἤρατο, *attulit*: ἤραντο, *susceperunt*: infinit. ἄρασθαι, *suscepisse*: particip. ἀράμενος, ἀραμένη, ον, *qui sustulit vel suscepit*: Aorist. sec.

ἄραρε. ἦρον, deposito augmento ἄρον: at ἄραρον, ες, ε, *aptaui, accommodaui*, est aorist. sec. per reduplicationem factus a verbo ἄρω, quod est *apto, accommodo*: hinc ἀραρών, *qui*

ἀραρών. *accommodauit*. in Opt. medio ἀραροίμην: tertia plur. Io-

ἀραροίατο. nica ἀραροίατο, *accommodauerint*, pro ἀράροιντο, 190, 5. Ab ἦρον, aorist. med. ἠρόμην: optat. ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, *auferam, portem, es, et*: subiunct. ἄρωμαι, ἄρῃ & Ionicè (186, 24.)

ἄρηαι. ἄρηαι, *auferas*: tertia plur. ἄρωνται: infi. ἀρέσθαι, *se subducere*. Perfectum act. ἦρκα: pass. ἦρμαι: plusquamperfect. ἤρμην,

ἄωρτο. ἦρσο, ἦρτο, reiecto augmento & pleonasmo τοῦ ω, ἄωρτο, *pe-*

ANNOTATIO. *penderat*. [*Verum* ἄωρτο *Herodianus apud Etymol. deriuat ab* ἀρῶ, *exponens* ἥρμοστο, *aptatus erat: alij ab* αἴρω, *fuit, suspensus erat. Eustathius vero annotat, si per ω scribatur* ἄωρτο, *factum esse ex* ἠώρητο, *syncope penultimæ, & systole primæ: si vero* ἄορτο, *penultima breui, fieri ex* ἀείρω. *Potest tamen etiam* ἄωρτο *ex* ἀείρω *deriuari: vt ex* ἀείρω *primum sit perf. pass.* ἄορμαι, *factum ex* ἤερμαι, *detracto poëticè augmento, & ε Æolicè (infrà ad verbum* ἀπαυ*... in ο verso: deinde plusquamperf.* ἀώρμην, *aucta non prima, sed secunda, velut in* ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐῴκειν, *300, 25. ex* ἄορται *sanè verbalia sunt* ἀορτὴρ *&* ἀορτεὺς *apud Hesychium.*] Aorist. prim. ἤρθην, *sublatus sum*: sine augmento ἄρθην, ἄρθης, ἄρθη, *eras, isti, it*: imperat. ἄρθητι, *attollere, erigere*: infinit. ἀρθῆναι, *sublatum esse*: particip. ἀρθεὶς, *sublatus*: futur. prim. ἀρθήσομαι, ἀρθήσῃ, ἀρθήσεται, *tollar, eris, etur*: Præterit. med. ἦρα, & repetitis duabus primis futuri actiui

ἄρηρα. literis, ἄρηρα, *abstuli*.

ἀπαυράω ab ἀπαύρω. Ἀπαυράω, *aufero, eripio*: imperf. ἀπηύραον cum augmento in medio, & crasi ἀπηύρων, *auferebam & auferant* illi:

Notio. *abstulerunt*: (nam non rarò imperfect. sumitur pro aoristo) tertia persona ἀπηύρα, ἀπηύρα, *abstulit*. Aorist. prim. ἀπῆυρα, & sine augmento Ionicè ἀπαύρα, *priuauit* eum capit ab ἀπαύρας.

B

βαίνω à βάω & βίβημι.

1. 2 [1] Βαίνω, *vado*: Futur. [2] βήσομαι, à βάω. Aorist.

3. 4 sec. [3] ἔβην, à βίβημι [4]. sic καταβαίνω, κατέβην, *de-*

κατέβην. 5 *scendo*: Imperatiuus, κατάβηθι, vt [5] ἀνάβαθι, *ascen-*

κατάβαθι. 6 *de*: per α Atticè, [6] pro κατάβηθι, ἀνάβηθι, vt

ἀνάβαθι. 7 etiam [7] φάθι, *dic*, & σύμφαθι, *confitere*: per apo-

φάθι, σύμφαθι. co

copen autem [8] καταβα, ἀνάβα, vt [9] ἀνάστα pro 8. 9 κατάβα, ἀνάβα. ἀνάστα.
ἀνάστηθι, *exurge*.

[1] IMPERFECTVM ἔβαινον, ἔβαινες, ἔβαινε, & sine 1
augmento βαῖνε, *gradiebatur*. [2] Doricè βάσομαι βάσῃ: 2 βαῖνε.
cũ ἀνὰ, ἀναβάσῃ, & poëticè (173,15. & 23.) ἀμβάσῃ, *ascendes*. ἀμβάσῃ.
sic ἀμβαίνων pro ἀναβαίνων, *ascendens*. Dicitur etiam Doricè βασεῦμαι & βασεῦμαι: tertia plur. βασεῦνται & βασεῦνται, *gradientur*. Fut. actiuum est βήσω: vnde aorist. prim. ἔβησα, ἔβησας, ἔβησεν, *ascendere iussi, isti, it*: & aorist. prim. med. ἐβησάμην: part. βησάμενος, *qui ascendit aut ascẽdere fecit*. Perfect. act. βέβηκα, *iui*: plusquamperfect. ἐβεβήκειν: ἐβεβήκει, & sine ε, βεβήκει, *iuerat, insistebat*: part. ὁ βεβηκὼς, *ingressus*, item *nixus, fultus*: ἡ βεβηκυῖα, *gressa*, vel *fulta*: τὸ βεβηκὸς, substantiuè, *securitas, firmitas*. Pro perfecto βέβηκα Iones dicunt βέβαα: (236,11.) hinc plusquamperfect. ἐβεβάειν: tertia plur. ἐβεβάεσαν, syncope & detracto augmento βέβασαν, *ingressi erant*. [3] Vt ἔστην ab ἵστημι, 226,32. & 234,34. sine augmento βῆν, βῆς, βῆ, *iui, iuisti, iuit*: tertia dualis βήτην, & Doricè βάτην, *iuerunt duo*: tertia plur. ἔβησαν, βῆσαν, & syncope βάν, *iuerunt*: imperat. βῆθι, *vade*: subiunct. βῶ, βῇς, βῇ, & Ionicè βέω, βέῃς, βέῃ, & poëticè βείω, βείῃς, βείῃ, *iuero, is, it*. vide 236,35. à βῶ prima plur. βῶμεν, & Dor. βῶμες, *eamus*, vt πρᾶτος pro πρῶτος, 118,16. infin. βῆναι, Atticè & Dor. βήμεναι, *iuisse*: particip. βὰς, βᾶσα, *ingressus, ingressa*. [4] Pro βῆμι reposui βίβημι. nam illud irregulare & inusitatum est. hoc vero & regulam sequitur, (221,19.) & vsurpatur à poëtis. est enim inde participium βιβὰς apud Homerum, vt ἱστὰς ab ἵστημι. [5] Ab ἀναβαίνω, *ascendo*. [6] Communiter enim (vt habes 235,6.) aorist. sec. imperatiui verborum in μι, vocalem indicatiui seruat, vt στῆθι: sed Doricè atque in his Atticè ponitur α pro η in Secunda coniugatione. [7] Pro φῆθι, σύμφηθι, à φημὶ, *dico*, σύμφημι, *confiteor*. [8] Sic ἔμβα, *ingredere*, pro ἔμβηθι. & in indicatiuo ἔμβην, ἔμβης, ἔμβη, *ingressus sum, es, est*: detracto augmẽto, pro ἐνέβην, ης, η: (at ἀπέβα, *euenit*, pro ἀπέβη dictum est, Doricè α pro η, in aor. sec. ab ἀποβαίνω) atque simplex βᾶ, βάτω, *incede, incedat*: & in plurali βᾶτε, *incedite*, pro βῆθι, βήτω, βῆτε. [9] Et rursus per apocopen ἄνα: & in plur. ἄνστε pro ἀνάστητε, *exurgite*, ab ἀνίστημι, *excito, suscito*: quod componitur ex ἀνὰ & ἵστημι. sic ἀπόστα, *absiste*, pro ἀπόστηθι, ab ἀφίστημι: atque etiam præsens ἵστα pro ἵσταθι: cum κατὰ, κατάστα, *constitue*.

Margin: 3 βέβασαν. — βάτην. — βάν. — βῶ, βέω, βείω. — βῶμες. — βήμεναι. — 4 ANNOTATIO. — 5. 6 — 7. 8 ἔμβα. ἔμβην. ἀπέβα. βᾶ. βᾶτε. — 9 ἄνα. ἄνστε. ἀπόστα. ἵστα. κατάστα.

[1] Βάλλω, *mitto*: Perfect [2] βέβληκα à [3] βλέω: 1. 2 βάλλω à βλέω
2 3 · 3

4 vt [4] ἀπέσκληκα, *obrigui*, non à simplici σκέλλω, *sicco*, sed à σκλάω.

1 [1] IMPERFECTVM ἔβαλλον, ες, ε: sine augmento

βάλλε. — βάλλε, *iaciebat*: est & βάλλε præsens imperatiui: βάλλ' ἐς κόρακας, *mitte te ad coruos*, id est, *abi in malam rem*. imperf. pass. ἐβαλλόμην: tertia plur. ἐβάλλοντο, sine augmento

βάλλεο. — βάλλοντο, *mittebant*: imperat. βάλλου, & Ionicè βάλλεο, *immitte*, 193, 31. Verbi βάλλω futurum regulare est βαλῶ, εῖς, εῖ, 157, 23. & 161, 31. vnde in secunda plur. βαλεῖτε, *iacietis*, *iactabitis*. Poëtæ pro βαλῶ dicũt βαλλήσω, *iaciam*

βαλλήσω. — vnde aor. prim. ἐβάλλησα, & sine augmento βάλλησα, *proieci*, quasi à βαλλέω. Aorist. sec. ἔβαλον, ες, ε: sine augmēto

βάλε. — βάλον, βάλες, βάλε, *ieci*, *isti*, *it*: hinc imperat. βάλε, *iace*. (est

ἄβαλε. — & indignationis aduerbium: vel cum ἀφετλικῷ, ἄβαλε, *vtinam*) infin. βαλεῖν, & Ionicè βαλέειν, *iecisse*, 183,

βαλέειν. — part. βαλὼν, *qui iecit*, *iaculatus*. Aorist. sec. med. ἐβαλόμην, ἐβάλου, ἐβάλετο: imperat. βαλοῦ. & Doricè (119, 16.) βαλεῦ

ἀμβάλευ. — cum ἀνὰ, ἀναβαλεῦ, & poëticè (173, 14. & 23.) † ἀμβάλευ *prælude*, ab ἀμβάλλω pro ἀναβάλλω. vnde in subiunctiuo

ἀμβαλλώμεθα. — pass. ἀμβαλλώμεθα, *differamus*. subiunctiuus βάλωμαι βάλῃ,

2 βάληται, *iaciar*, *ar*, *at*: infin. βαλέσθαι. [2] Perfect. pass. βέβλημαι, βέβλησαι, βέβληται: vnde tertia plur. Ionica & poëtica (19?, 16. & 34.) βεβλήαται pro βέβληνται: infinitiuus

βεβλήαται. — βεβλῆσθαι, *passim & vulgò iacere*: part. βεβλημένος, *iactus*: plusquamperfect. ἐβεβλήμην: tertia persona ἐβέβλητο: cū augmento imperfecti ἔβλητο. & deposito omni augmento βλῆτο, *ictus erat*, 301, 5. tertia plur. Ionica βεβλήατο (19?, 16. & 34.) *icti fuerant*, & addito per pleonasmum ο, βεβολήατο & βεβολήατο. sic in part. βεβολημένος pro βεβλημένος, *ictus*. quamquam hęc à βολέω deduci possunt.

ἔβλητο.
βλῆτο.
βεβλήατο.
βεβολήατο.
βεβολημένος.

A perfecto βέβλημαι, σαι, ται, aor. prim. ἐβλήθην: subiunctiuus βληθῶ, *iaciar*: infin. βληθῆναι, *ictum esse*: part. βληθεὶς, *ictus*: syncope βλεὶς, *percussus*. potest tamen etiam

βλείς. — censeri aor. sec. à βλῆμι (vt θεὶς, 225, 9.) vnde & passiuum βλῆμαι penultima longa, è quo part. βλήμενος (233, 23.) &

βλεῖο. — 3 & opt. βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, *percuterer*, *ereris*, *tur*. [3] Vnde

4 & futur. βλήσω, *mittam*, *percutiam*. [4] De hoc 346, 1?.

βιόω à βίωμι. 1. 2 [1] Βιόω, *viuo*: Fut. [2] βιώσομαι: tertia preteriti pass. βεβίωται, *victum est*, *vita peracta est*, tanquā impersonale: & participium, τὰ βεβιωμένα, *quae in vita*

3. 3 *peracta sunt*. Aor. sec. [3] ἐβίων: Imperat. [3] βιῶθι, βιώτω: Opt. βιῴην, [4] vt δῴην: vnde [5] βιῴην vt ...

βιῴην. — 4. 5

3. 3 Infinit. [3] βιῶναι: Particip. [3] βιοὺς, βιοῦντος, à βίωμι.

[1] PASSIVVM Βιόομαι: vnde in tertia βιόεται, & 1
crasi βιῶται, *viuit.* [2] Per syncopen βώσομαι: secunda 2
plur. βώσεσθε, *viuetis.* aliàs βώσομαι contractum est ex
βοήσομαι, 208,26. [*βώσεσθε pro βιώσεσθε affert Etymologus ex Apollonio, πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι,* quomodo tũc viuetis infortunati. *Videndum tamen ne potius sit ex βόσκω. significans pascetis, seu pascemini.*] Est & aliud verbi βιόω futurũ poëticum, nempe βείομαι pro βιώσομαι, à βέω, reiecto σ: nã apud Poëtas haud rarò verba Sextæ cõiugationis abiiciunt σ in futur. primo, vt δήω, δήεις, *inueniam, es*: δήομεν, *inueniemus*, pro δήσω, δήσεις, δήσομεν: vnde & aorist. prim. ἔδηα, *inueni*, à δέω *inuenio.* κλείω, *laudabo*, pro κλείσω, à κλείω, *laudo.* κέω & poëtica ectasi κείω, *cubabo*: particip. κέων & κείων, *cubiturus, dormiturus*, pro κέσω, κέσων, à κέω: hinc κατακείετε, *cubitum ibitis*: & κατακείοντες, *dormituri*: de quo 173,34. χεύω, *fundam*, pro χεύσω, à χέω, 304,17. A βιόω, μ. ώσω, π. βεβίωκα, fit participium βεβιωκώς, *qui vixit.* [3] Ἐβίων vt ἔδων & ἔγνων: 3
βίωθι vt γνῶθι: βιῶναι vt γνῶναι, 235,8. βιοὺς vt δοὺς, 229,3.
[4] Vide 228,26. [5] Hoc fit more Attico, Æolico ac Do- 4.5
rico, veluti dictum est in Optatiuo verborum circumflexorum, 219,43. Nam interdum verba tertiæ coniugationis in μι, illum circumflexorum optatiuum imitantur, idque tam in præsenti quàm in aoristo secundo. dicunt enim in præsenti διδῴην, διδῴης, διδῴη, &c. & in aoristo secundo δῴην, δῴης, &c. quidam ι non subscribunt, Dorũ more, qui illud vbiq; ferè negligunt, 119,42.

Γαμέω, duco vxorem: Futurum, γαμήσω, [1] Aori- 1
stus primus, ἔγημα, à γάμω. Præsens, γαμησείω,
nupturio. nam quædam in είω appetentiã actus
significant,[2] ac partim fiunt à futuro; [3] πολε- 2.3
μήσω, *bellum geram*; πολεμησείω, *bellaturio*: [4] ὄψω, 4
cernam; ὀψείω, *cernere cupio*: [5] βρώσω, *edam*; βρω- 5
σείω, *esurio*: partim à præsenti; [6] κρατῶ, κρατείω, 6
teneo, vinco: κιχρῶ, κιχρείω [7], *commodo*: τελῶ, τελείω, 7
perficio, & alia consimili ratione.

Γίνομαι & γίγνομαι, *fio, sum.* Futurũ γενήσομαι:
Præteritum,[8] γεγένημαι: Aoristus primus me- 8
dius, ἐγενησάμην: secũdus,[9] ἐγενόμην, à γένομαι [10]. 9
Præteritum medium,[11] γέγονα, à γείνω. Aorist. 10 11
prim. medius,[12] ἐγεινάμην: Futurum primum 12

βιῶται.
βώσομαι.
ANNOTATIO.
βείομαι.
δήω. δήεις.
δήομεν.
ἔδηα. κλείω.
κέω, κείω.
κέων, κείων.
κατακείετε.
χεύω.
ἐβίων. βίωθι.
βιῶναι. βιούς.
βιοίην, βιῴην.
δῴην.
Notio.
διδῴην.
Dorismus.

Γ
γαμέω à γάμω.
In είω facta à præsenti & futuro, appetentiam actus significant.
γίνομαι & γίγνομαι, à γείνομαι & γένομαι.

γεννάω. Ionismus. γέννατο. γείνατο.

med. γεννῶμαι, à γείνομαι. Dicitur etiam γεννάω per geminum νν, vnde aorist. primus, ἐγέννησα: medius, ἐγεννησάμην: tertia persona, ἐγεννήσατο: Syncope ἐγέννατο: pro qua, † γέννατο, more Ionũ, qui augmenta respuunt. vt etiam γείνατο, pro
12 ἐγείνατο, ab [12] ἐγεινάμην.

γινώσκω à γνόω.

13 [13] Γινώσκω, *cognosco*: Futurum, γνώσομαι: Præ-
14 teritum, [14] ἔγνωκα, à γνόω. Aorist. secund. [15] ἔγνων:
15 Imperatiuus, γνῶθι: Infinitiuus, γνῶναι: Parti-
16 cipium, γνούς, à γνῶμι. [16] sic ἀναγινώσκω, *lego*: ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

ἔγημα. ἐγάμησα.

1 [1] VIDE 177,1. & 351,22. & 352,3. Ab ἔγημα, ἔγημας, ἔγημεν, infin. γῆμαι, *duxisse vxorem*: & part. γήμας, *qui duxit vxorem*. Pro ἔγημα dicitur etiam ἐγάμησα: & part. γαμήσας, à fut. γαμήσω: vnde & perfect. γεγάμηκα: plusquamperfect. ἐγεγαμήκειν, εις, ει: infin. γεγαμηκέναι: part. γεγαμηκώς: perf. pass. γεγάμημαι, ησαι, ηται: part. ἡ γεγαμημένη, *nupta*: aor. pr. ἐγαμήθην: vnde part. fœm. ἡ γαμηθεῖσα, *nupta, vxor*: in † præsenti γαμουμένη per crasim ex γαμεομένη, *noua nupta*.

ὤψειον. *Annotatio.* είω pro έω. ANNOTATIONIS *præcedẽtis emendatio.*

2 [2] Quæ à futuro ducuntur, † vltra præsens non coniugantur, præter ὀψείω, quòd habet imperfectũ ὤψειον: quæ vero a præsenti deriuantur, ea etiam imperfectum habent: sed aliis temporibus destituuntur, vt dictum est 331,10. A futuro autem facta, magis appetentiam actus significant, quàm quæ à præsenti. nam hæc ferè semper eandem significationem habẽt quam primitiua, ac pro illis sæpenumero à poëtis vsurpantur: immo passim verba primæ cõiugationis Circumflexorum in έω, poëtæ efferunt per είω, vt ἐρείω pro ἐρέω, *interrogo*: vnde ἐρείομεν pro ἐρέομεν, *interrogamus*. Porrò quæ in είω desinunt, tum demum solent appetentiam actus significare, quum ante ε futuri characteristicam habẽt, σ, ψ vel ξ: vt δρασείω *facere cupio*, ὀψείω *videre cupio*, ἀπαλλαξείω *liberari cupio*. Quæ vero è præsenti fiunt, habent poëticam duntaxat τοῦ ι epenthesin, metri causa factam, ideoque habent etiam eandem cum communibus significationẽ, eademque tempora, excepto præsenti & imperfecto. Hom. Od. ι, ἐγχείη δεπάεσσι, *infundat poculis*: Il. α, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, *Iouis perficiebatur voluntas*. sic οἰνοβαρείω, νεικείω, ῥείω, χρείω, nihil aliud significant quam οἰνοβαρέω, νεικέω, ῥέω, χρέω. At κείοντες, & composit. κατακείοντες, nonnulli volunt esse desideratiua, dum expo

exponunt κοιμητικῶς ἔχοντες, *cubare cupientes*: alij vero
futuri esse temporis asserũt, extrito σ. si prior sententia
placeat, κείοντες per syncopen factum videri potest ex
κεισείοντες. [3] Futur. à πολεμέω, *bellum gero*. [4] Futur. ab 3. 4
ὄπτω, *video, cerno*. [5] Futur. à βρώσκω, *comedo*: de quo su- 5 βρώσκω.
prà in δρέσκω, 346,38. [6] Κρατῶ, κιχρῶ, τελῶ, sunt primæ 6
coniugationis circumflexorum. [7] κιχρείω pro κιχρῶ 7 ANNOTATIO.
non reperi. si reperiatur, è contracto κιχρῶ factum est
primũ Ionica dialysi κιχρέω, atq; inde poëtica epenthesi
κιχρείω 357,21. vt etiã χρείων infrà in tract. Antesign. Sed
fortasse scribere voluit κιχείω, quũ apud Etymologum
in κιχάνω legisset, γίνεται καὶ κιχῶ κιχείω, ὡς βρώσω βρωσείω.
extat autẽ istud κιχείω Il. α, μή σε γέρον παρὰ νηυσὶ κιχείω:
subiunctiuo modo, tempore præsenti, factum itidem
ex κιχῶ, vt βείω & θείω ex βῶ & θῶ, Ionica primum dia-
lysi, deinde poëtica epenthesi. [8] Cum ἐκ, ἐκγεγόνημαι: 8
part. γεγονημένος, *qui fuit, qui factus est*. at infinitiuus γε-
γονῆσθαι, *genitum esse*. per geminum νν, à γοννάω. [9] Tertia 9
persona ἐγένετο, syncope ἔγεντο, & sine augmẽto γέντο, *fuit*: ἔγεντο γέντο.
item *cepit*: sumitur enim Doricè pro εἵλετο siue ἔλαβε.
Pro ἐγενόμην, reiecto augmento dicitur γενόμην, & ectasi
poëtica † γεινόμην, *natus sum*. [*Verum* γεινόμην *non tam* γεινόμην.
aor. 2. est, quam præt. imperf. à γείνομαι, *quod Etymologus* ANNOTATIO.
agnoscit pluribus in locis, & Theocr. vsurpat. Idyll. ιζ, ὅν κε
φιλασεῖ Γεινόμενον τὰ πρῶτα, quem amauerit cumprimum
nascitur. *nec non Callim. hymno in Delũ*, Γείνεο γείνεο κοῦρε,
καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου, nascere nascere puer, & propitius
exi è sinu. *Actiuũ quoque* γείνω *agnoscit idem Etymol. ex-
ponens* γεννῶ, genero, gigno.] Optatiuus, γενοίμην, γένοιο,
γένοιτο: tertia plur. γένοιντο, & Ionicè (190,30.) γενοίατο. γενοίατο.
Dicunt quoque Iones & poëtæ γεγενοίμην pro γενοίμην:
prima plur. γεγενοίμεθα, 172,19. Subiunctiuus, γένωμαι, γεγενοίμεθα.
γένῃ, γένηται: infin. γενέσθαι: part. γενόμενος, *qui fuit*. [10] Pro 10
γενάομαι reposui γενέομαι. nam ex γείνω, quod Etymo- ANNOTATIO.
logus agnoscit, fut. med. est γενοῦμαι: è cuius Ionica dia-
lysi nouum oritur thema γενέομαι: sicut ex εἴρω, ἐρῶ, ἐρέω:
ex χαίρω, χαρῶ, χαρέω. idem in aliis accidit permultis,
facta interdum syncope: vt βάλλω βαλῶ, κάμνω καμῶ, δέ-
μω δεμῶ, τέμνω τεμῶ, faciunt sua tempora ex syncopatis
& resolutis βλέω, κμέω, δμέω, τμέω vel τμάω. sic etiam
fut. μυῶ (vt testatur Etymologus in βυούσης) μετάγεται εἰς
ἐνεστῶτα. γέννατο autem, quod 360,4. ex ἐγεννήσατο factum
tradit, malunt alij factum ex γείνατο, Æolicè postpositi-
ua diphthongi sublata, & sequenti consonante dupli-
cata: vt κτέννην iidem Æolenses pro κτείνειν dicunt, &

φθέῤῥειν pro φθείρειν, χέῤῥων pro χείρων. vide infra in verbo φαίνω. Atque ita non erit opus verbo γεννάω ad sup-
11 plendos defectus verbi γίνομαι. [11] A γέγονα, ας, ε, natus sum, es, est, plusquamperfect. ἐγεγόνειν, εις, ει: tertia plur.
ἐγεγόνεσαν. Atticè ἐγεγόνεσαν pro ἐγεγόνεισαν, 300, 13. infinit. γεγονέναι: part. γεγονὼς, ότος, natus, genitus, qui fuit. in duali γεγονότε
12 qui fuerunt. [12] Sine augmento γεγόναμεν: particip. γεγαμένος: ἡ γεγαμένη, mater, quæ peperit: οἱ γεγαμένοι, parentes.
γιγνώσκω. 13 [13] Recentiores addunt γ, γιγνώσκω, vt in γίγνομαι γινομαι deducunt enim à γνόω, γνώσκω, & cum reduplicatione γιγνώσκω, vt à βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, 348, 22. Sunt qui forment à νοέω, cogito, intelligo: cuius futurum νοήσω & crasi νώσω: (vnde & in aoristo primo infin. νῶσαι pro
νώσω, νῶσαι. νοῆσαι: in particip. cum ἐν, ἐννώσας pro ἐννοήσας, qui secum
ἐννώσας. reputauit: & in aoristo medio ἐνωσάμην pro ἐννοησάμην,
ἐνωσάμην. cogitaui: tertia persona νώσατο sine augmento pro ἐνώ-
νώσατο. σατο, intellexit) igitur à futuro νώσω cum prosthesi τοῦ γ (vt Latinè natus, gnatus) fit γνώσκω, & facta reduplica-
γνώσκειν. tione γιγνώσκω. Infin. γινώσκειν, & Doricè γνώσκεν, 183.
14 [14] Participium ἐγνωκὼς, ότος, qui cognouit: perfect. pass. ἔγνωσμαι, 2 9, 44. vnde particip. ἐγνωσμένος. aorist. prim. ἐγνώσθην: infin. γνωσθῆναι, cognosci, innotescere, illustrem fieri: particip. γνωσθεὶς, cognitus: futur. prim. γνωσθήσομαι, inno-
γνῶ. 15 tescam. [15] Sine augmento γνῶν, γνῶς, γνῶ, noui, isti, it: tertia plur. ἔγνωσαν: quæ etiam referri potest ad aorist.
16 prim. ἔγνωσα: vnde & part. γνώσας, qui cognouit. [16] Ab
ἀναγινώσκω. ἀνέγνωκα, pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται: part. ἀνεγνωσμένος, lectus item persuasus: aorist. prim. ἀνεγνώσθην, ης, η, & particip. ἀναγνωσθείς. aorist. prim. actiuus ἀνέγνωσα, ας, ε, persuasisti, it. Ab ἀνέγνων, infin. ἀναγνῶναι. Sic à καταγινώσκω, co-
καταγινώσκω. gnosco, arguo: futur. med. καταγνώσομαι: in prima plurali καταγνωσόμεθα. aorist. prim. actiuus κατέγνωκα, damnaui: perfect. κατέγνωκα, κατέγνωκας, cognoui, sensi, isti: particip. κατεγνωκὼς, ότος: perfect. pass. κατέγνωσμαι, σαι, σται: aorist prim. κατεγνώσθην: subiunctiuus καταγνωσθῶ, ῇς, ῇ: prima plur. καταγνωσθῶμεν, damnemur. Aorist. sec. actiuus κατέγνων: imperat. κατάγνωθι, καταγνώτω, improba, improbet. Opt. καταγνοίην, infin. καταγνῶναι, & part. καταγνοὺς, όντος.

Δ 1 Δάκνω, mordeo: Futurum [1] δήξω: Aoristus se-
δάκνω à δήκω. 2. 3 cundus [2] ἔδακον, à [3] δήκω.
δεικνύω & δεί- 4. 5 Δεικνύω & [4] δείκνυμι, ostendo: Fut. [5] δείξω: Aorist.
κνυμι à δείκω. 6. 7 ἔδειξα, à [6] δείκω. sic [7] ἀποδείκνυμι, demonstro: [8]
8. 9 δείκνυμι, monstro, demonstro: [9] ἀποδείκνυμι, iu-
mon

monstro, suggero, submoneo.
Δέω, *ligo*: Futurū, δέσω & [10] δήσω: Præteritum 10 δήω.
passiuum, [11] δέδεμαι: Aoristus primus, ἐδέθην. 11
Δέομαι, *rogo, indigeo*. Futurum, [12] δεήσομαι: Pręt. 12 δέομαι à δέο-
δεδέημαι: Aoristus primus, [13] ἐδεήθην, à δέομαι. 13 μαι.
[14] Δεῖ, *oportet*: Infinitiuus, δεῖν, vtrunq; à δέω. 14 δεῖ, δεῖν, à δέω.
Fut. [15] δεήσει: Aor. pri. [16] ἐδέησε, à δέω. Sunt autē 15 δεήσει, ἐδέησε, à
impersonalia vocis actiuæ, tertiæ personæ. 16 δέω.
[1] HINC Perfect. δέδηχα, *momordi*: pass. δέδηγμαι, ξαι, 1
κται, vnde aor. pri. ἐδήχθην, *punctus sum*: part. δηχθείς, *re-*
morsus, egrè ferens. [2] Sine augmento δάκνον, δάκνες, δάκνε, 2
erosi, isti, it: infinit. δακεῖν: part. δακών. [3] Deriuatur enim 3
δάκνω à δήκω, inserto ν & correpta penultima mutatio- δάκνω à δήκω.
ne η in α. [4] A δείκνυμι, δείκνυς, tertia persona δείκνυσι, & 4
apocope δείκνυ, *monstrat, ostendit*: part. δεικνύς, *monstrans*. δείκνυ.
[5] Hinc aorist. prim. ἔδειξα: infinit. δεῖξαι, *ostendisse*: per- 5
fect. δέδειχα, *ostendi*: pass. δέδειγμαι: plusquamperfect. ἐδε-
δείγμην, ἐδέδειξο, ἐδέδεικτο, & sublato vtroque augmento
δείκτο: cum ἐν, ἔνδεικτο pro ἐνεδέδεικτο, *ostensus erat*. [6] Fit 6 ἔνδεικτο.
enim δεικνύω à δείκω: atque vt in genere dicam, verba
Quartæ coniugationis in μι, fiunt vel à verbis in γω, κω,
χω, secundæ Barytonorum, & in σω quintæ, mutando ω
in νυμι: vel à verbis sextæ in έω & όω, verso ω in ννυμι:
vel à disyllabis in ύω, migrante ω in μι; vt ab ἄγω, ἄγνυμι:
(de hoc & similibus, 333, 28.) à δείκω, δείκνυμι: ab ἄχω,
ἄχνυμι, passiuum ἄχνυμαι, *mæreo, tristor*: ab ὄρω, ὄρνυμι, *in-*
cito, concito: vnde cum ἀπό, ἀπόρνυμι, *concito alicunde*: ab
αἴρω, ἄρνυμαι, *capio*: vbi è diphthōgo αι detracta est sub-
iunctiua. ab ἀμφιέω, ἀμφιέννυμι: ζώω, ζώννυμι: (de his &
similibus, 338, 36. & 339, 1, 2, 3.) à δύω, δῦμι, *subeo*: κλύω,
κλῦμι, *audio*: φύω, φῦμι, *nascor*: vnde infi. φυῶαι, *natum esse*,
penultima breui. [7] Fut. ἀποδείξω: infi. ἀποδείξειν, *ostensurū* 7 ἀποδείκνυμι.
esse: Part. ἀποδείξων, *repræsentaturus*. aor. pri. ἀπέδειξα, ἀπε-
δείξας, ἀπέδειξε, *exposui, designaui, isti, it*: tertia plur. ἀπέδει-
ξαν, *repræsentarunt*. Perf. ἀποδέδειχα: pass. ἀποδέδειγμαι, ξαι,
κται: particip. ἀποδεδειγμένος, *designatus, certus*: aorist.
prim. ἀπεδείχθην: vnde part. ἀποδειχθείς, *manifestus*: &
fut. prim. indicatiui ἀποδειχθήσομαι, è quo infin. ἀποδειχθή-
σεσθαι, *creatum vel designatum iri*. [8] Fut. ἐπιδείξω, ἐπιδεί- 8 ἐπιδείκνυμι.
ξεις, *ostendam, es*: aorist. prim. ἐπέδειξα: vnde imperat. ἐπί-
δειξον, *commonstra*: infin. ἐπιδεῖξαι: ἐπιδεῖξαι ῥοιβδῆσαι, *ferro*
afferre: at ἐπίδειξαι, *ostende*, est imperatiuus aoristi primi
medij. [9] Fut. ὑποδείξω: aor. prim. ὑπέδειξα, ὑπέδειξας. 9 ὑποδείκνυμι.

ὑπέδειξε, *subindicatiui, isti, it* : part. ὑποδείξας, *qui proba-*
δέω. 10 *uit.* [10] Hinc aorist. prim. ἔδησα, ἔδησας, ἔδησε, *obstrinxi,*
isti, it: tertia plur. ἔδησαν: infin. δῆσαι: particip. δήσας, *an-*
δεδήσομαι. *vinciens.* fut. med. δήσομαι, *ligabo*: at δεδήσομαι est potius
paulopostfuturum, *vinciar.* nam δέω fut. act. non modo
δέσω facit, sed etiam δήσω: itemq; à perfecto pass. δέδημαι
11 est verbale comp. διάδημα. [11] Tertia plur. δέδενται,
δέαται. Ionicè (190,15.) δεδέαται, & detracto augmento δέαται,
ligati sunt : infin. δεδέσθαι, *vinctum esse* : part. δεδεμένος, *li-*
δεδέμην. *gatus*: plusquamperf. ἐδεδέμην, & abiecto ε, δεδέμην, *liga-*
tus eram. vide 300,16. & 301,2. Imperfect. pass. ἐδεόμην:
δέοντο. tertia plur. ἐδέοντο, & sine augmento δέοντο, *ligabantur,*
12 vel *ligabant.* [12] Actiuum δεήσω : vnde part. δεήσων, δεή-
σουσα, neutrum τὸ δεῆσον, *quod opus erit.* aor. prim. ἐδέησα,
abfui : part. δεήσας, *qui abfuit.* Pro δέομαι poëtæ dicunt
δεύομαι. δεύομαι. vnde infin. δεύεσθαι, pro δέεσθαι δεῖσθαι : & part.
δευόμενος pro δεόμενος. fut. med. capit à δευέομαι, vt
δέομαι à δεέομαι: nam facit δευήσομαι, δευήσῃ, & Ion. (186,
δευήσεαι. 13 23.) δευήσεαι, *carebo, is.* [13] Infin. δεηθῆναι, *rogasse* : part.
ἔδει. 14 δεηθείς, *qui petiit.* [14] Imperf. ἔδει, *oportebat*: item *ligabat,*
δέῃ. à δέω. subiunct. δέῃ, & crasi δῇ, *oporteat, necesse sit.* [*Sed*
ANNOTATIO. *contractum* δῇ *nec apud Lexicographos extat, nec cum re-*
gula quadrat, 212,25. *ac cum vulg. lex. ex Aristoph.*
Pluto afferant, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν, *sciendum est, in Flo-*
rentina & Basiliensi editione non δῇ *legi, sed* δεῖ : *quod*
verius esse iudico. nam vt Optatiuo δέοι, *non* δοῖ, *sic Con-*
iunctiuo δέῃ *potius quam* δῇ. *Non minus suspectum est*
fut. δήσει, *quod sequente versu contractum vult ex* δεήσει,
oportebit : quum id potius significet ligabit, *deriuatum è*
personali them. δέω vincio, *à quo aor. infin.* δῆσαι ligare
15 *apud Plutarch. & participium* δήσας qui ligauit.] [15] Fut.
δήσει. δεήσειν, *necesse futurum.* Pro δεήσει, dicitur etiam δήσει, *opor-*
16 *tebit*, à δέω. [16] Optat. Æolicus & Attic. δεήσειεν, *opus*
esset, necesse fuerit: infin. δεῆσαι, *oportuisse*: particip. δεήσας,
δεήσασα, & neutrum τὸ δεῆσαν, *par, operæpretium*; cùm
oportuerit, impersonaliter.

δείδω à δεδίττομαι & δειδίττομαι. 1 Δείδω, *timeo.* [1] Præt. δέδοικα : medium, δέδοικα,
timeo, pro δέδοιδα, euphoniæ gratia : at Ionicè
δέδοικα. 2 [2] δέδια, tollendo consonantē, & corripiēdo pe-
δέδια, Ionicè. nultimā. Imperat. δέδιθι, *time.* nam à δεδίττομαι,
δέδιθι. *territo siue territor, attonitus sum*, Fut. δεδίξομαι.
Aor. 2. pass. ἐδεδίσμην: Imperat. δεδίχθι, syncope
δείδιθι. δέδιθι : pro quo etiam δείδιθι, à δειδίττομαι, *timeo.*

crebrò enim additur ſubiũctiua, vt fiat diph-
thongus: vt contrà altera è diphthongo non-
nunquã tollitur; εἷμα, ατος, *veſtis*: ἱμάτιον, *pallium*.
Syncope verò in multis locũ habet: ἀνώγηθι,
ἄνωχθι, *iube*, ab [3] ἀνώγημι, *iubeo*; [4] & migrat γ in χ 3.4
propter θ ſequẽs, vt [5] νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην, 5
ſic [6] κεκράγηθι, κέκραχθι, *clama*, à κεκράγομαι, *clamo*: 6
[7] ὠνησάμην, ὠνάμην, *emolumentũ accepi, adiutus ſum*. 7
nam aor. pr. med. facilè admittit hanc figuram
per omnes modos & participia, [7] ὀνησαίμην, ὀναί- 7
μην, *adiutus fuerim*; [8] εὑρησάμην, εὑράμην, *inueni*: 8
εὑράμενος, *inueniens, vel qui inuênit*. [9] ἐπριασάμην, 9
ἐπριάμην, *emi, vel emebã*: ſecũda perſona, ἐπρίασο,
Ionicè ἐπρίαο, & craſi ἐπρίω: & imperat. πρίω, *eme*,
vt ἵσω pro ἵστασο *ſtabas vel ſta*. [10] γεινήσατο, † γείνατο, 10
Ionicũ pro ἐγείνατο, *natus eſt*. & Optatiui plura-
les in ημεν, [11] φαίημεν, φαῖμεν, *dixerimus*; φαῖεν, *di-* 11
xerint: (de quib. pag. 308, 31.) [12] vt δοίημεν, δοῖμεν, 12
dederimus; δοῖεν, *dederint*. & tertia pluralis in
aoriſtis paſſiuis, [13] ἠγέρθησαν, ἤγερθεν, *cõgregati ſunt*: 13
vel, *excitati ſunt*: [14] ἐκοσμήθησαν, ἐκόσμηθεν, *ornati* 14
ſunt. iã illa, [15] δεδέμηκα, δέδμηκα, *ædificaui*: [16] τετέ- 15
μηκα, τέτμηκα, *ſcidi*: [17] κεκάμηκα, κέκμηκα, *laboraui*: 16
& cõſimilia: prẹter hæc, [18] ᾔειμεν, ᾖμεν, *iueramus*: 17 18
ἐπεξῄειμεν, *eruperamus*: προσῄειμεν, *acceſſeramus*: ᾔειτε,
ᾖτε, *iueratis*: ἐξῆτε, *exieratis*: ἤαμεν, ἦμεν, *iuimus*: ἀπῄ-
ειμεν, *abiimus*: [19] ἀνήκαμεν, ἀνῆμεν, *remiſimꝰ*: etiã iſta, 19
[20] ᾔδειμεν, ᾖσμεν, *videramus, noueramus*: ᾔδειτε, ᾖστε, 20
videratis: ᾔδεισαν, ᾖσαν, *viderãt*, eliſo ει, [21] & mutato 21
δ in σ: vt cõtra ἴδμεν, pro [22] ἴσμεν, *ſcimus*: [23] ἔστησαν, 22
ἔσταν, *ſteterũt*: ἕστασαν, p ε, ab ἑστάκεσαν, *ſteterãt*: at ἔστα- 23
σαν, per ε, pro ἔστησαν, *ſteterũt*: vt [24] ἀνάβαθι, pro ἀνά- 24
βηθι, *aſcẽde*: α pro η: [25] ἑστήκατε, ἕστατε, *permãſiſtis*: ἀφέ- 25
στατε, *diſceſſiſtis*: [26] ἐλούομεν, ἐλοῦμεν, *lauabamꝰ*: [27] ἐοίκα- 26
μεν, ἔοιγμεν, *videmur*: [28] δεδοίκαμεν, δέδοιμεν, *timemꝰ*. 27
[29] ſed de ſyncope ſatis multa ſunt enumerata. 28 29

ET

Annotatio.

Syncope. ἄνωχθι. γ *in* χ. κέκραχθι.

Aor. prim. med. facilè ſyncopen admittit. ὀναίμην. εὑράμην. ἐπριάμην. πρίω. ἵσω. γείνατο.

αῖμεν *pro* αίημεν: εῖμεν *pro* είημεν: οῖμεν *pro* οίημεν: φαῖμεν, φαῖεν. δοῖμεν, δοῖεν.

ἤγερθεν. ἐκόσμηθεν. δέδμηκα. τέτμηκα. κέκμηκα. ᾖμεν. ἐπεξῆμεν. προσῆμεν. ἦτε, ἐξῆτε. ἦμεν, ἀπῆμεν. ἀνῆμεν. ᾖσμεν. ᾖστε, ᾖσαν. ἴδμεν.

ἕστασαν *ſpiritu aſper.* ἔστασαν *ſpiritu tenui.*

α *pro* η *Doricè & Atticè.*

ἕστατε: ἀφέστατε. ἐλοῦμεν. ἔοιγμεν. δέδοιμεν.

1 [1] Et Futurum δείσω: vnde aoristus primus ἔδεισα, & poëticè geminato δ (297,13.) ἔδδεισα, ἔδδεισας, ἔδδεισε: & reiecto augmento δεῖσα, veritus sum: cum Ionica reduplicatione (172,17.) δέδεικα: vnde infin. δεδεῖσαι pro

2 δεῖσαι, timuisse. Ab ἔδεισα particip. δείσας, timens. [2] In plurali δεδίαμεν, δεδίατε, & syncope δέδιμεν, δέδιτε, veremur, veremini. plusquamperfect. ἐδεδίειν, εις, ει, timebam, as, at: tertia plur. ἐδεδίεσαν, & producta secunda syllaba, ac facta syncope, ἐδείδισαν, timuerant, vel timebant. nam imperfecti etiam significationem habet, & perfectum præsentis. Pro δέδια poëtæ dicunt δείδια, ad ε aduocato ι, vt diphthongo producatur, 150,37. vt δείδιθι pro δέδιθι, cuius hîc Clenardus meminit. sic δείδοικα pro δέδοικα, timui: atque δείδιμεν pro δέδιμεν, timuimus: quod ex δεδίαμεν fieri modò diximus. sic in prima plurali plusquamperfecti ἐδείδιμεν pro ἐδέδιμεν, timebamus: vbi itidem facta est syncope: infin. δεδιέναι, Ionicè δεδιέμεναι (182,10.) & syncope δέδιμεν, pro δεδιέναι, timere: particip.

3 δεδιὼς, ότος, pro δεδιὼς, metuens. [3] Ἀνώγημι est primæ coniugationis verborum in μι, ab ἀνωγέω ῶ: vnde & imperfect. ἠνώγεον, ἠνώγεων, & sine augmento ἀνώγεων, ἀνώγεες, ἀνώγεε, iubebam, as, at: aorist. sec. ἤνωγον, sine augmento ἄνωγον, iussi: præteritũ med. ἄνωγα, mandaui. at aoristus primus actiuus est ἤνωξα, iussi, à Barytono ἀνώγω, ἀνώγεις, ἀνώγει, quod Atticè factũ est à circumflexo ἀνωγέω ῶ. 33, 26. Cæterùm ab ἀνώγημι imperatiuus regularis esset ἀνώγεθι, vt τίθετι, 235,13. sed Æolicè seruatur longa vocalis thematis ἀνώγημι, 236, 30. [4] Nam media tantùm

4 mediam, non autem aspiratam potest præcedere: vt diximus 5, 8. atque ideo aduentante θ aspirato, γ mutatum fuit in propriam aspiratam χ. [5] Hîc κ muta te-

5 nuis, mutata fuit in propriam aspiratam χ, aduenientem propter apostrophum aspirata θ, 8,11.& 25. Nam muta tenuis non præcedit mutam, nisi alteram tenuem, vel propriam aspiratam, 5, 7. [6] Est secundæ personæ singularis aoristi secundi imperat. pass. vt τύπηθι, 193,19. sic φθάρηθι, pereas, pro φθάρηθι, eiusdem temporis, à φθείρω,

6 corrumpo: aor. sec. ἐφθάρην, 178,12. [7] Vt ἐτυψάμην, 197,35 à themate ὀνάω seu ὄνημι, iuuo, vtilitatem affero: futur. med. ὀνήσομαι, ὀνήσῃ, & Ionicè (186,23.) ὀνήσεαι, iuuaberis: perfectum pass. ὤνημαι, plusquamperfect. ὠνήμην. sunt qui dicant ὀνήμην idem esse quod ὠνάμην. ὀνησαίμην, & ὀναίμην. Optat. modi, vt τυψαίμην, 200,20. infin. ὀνήσασθαι, & syncope ὄνασθαι, frui. [ὄνασθαι præsentis potius quam aoristi temporis esse censeo, à them. ὄναμαι, quod etiam ὀνίνημι dici

7 ἔδδεισα, ας, ε.
δεῖσα.
δεδεῖσαι.
δέδιμεν, δέδιτε.
δείδια.
δείδοικα.
δείδιμεν.
ἐδείδιμεν.
δέδιμεν.
γ in χ:
ἀνώγηθι, ἄνωχθι.
κ in χ:
νύκτα ὅλην, νύχθ' ὅλην.
κεκράγηθι.
φθάρηθι.
ὀνησαίμην.
ὄνασθαι.
Annotatio.

dicitur, reduplicatione in medio facta. ideoque primitiuum horum ὀνάω *statuere malui quàm* ὀνέω. *à posteriori est* ὀνίναο *apud Hesychium: à priori vero,* ὄναο *apud Synesium, epist. 21.* ἐδεήθησαν ὄναθαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, petierunt iuuari nonnihil meis literis. *Disertè hoc ipsum confirmat Etymologus in* ἀπόναο, *his verbis: ab* ὀνῶ *(inquit) fit verbum in* μι, ὄνημι*: passiuum præsens* ὄναμαι, *vnde infinitiuum cum præpos.* ἀπὸ, ἀπόναο. *Idemque tradit de pass. imperf.* ὠνάμην *&* ἀπωνάμην.] particip. ὀνησάμενος, & ονάμενος, *qui fructum percepit.* [8] Vt ἐτυψάμην, 192, 35. & εὑράμενος pro εὑρησάμενος, vt τυψάμενος, 201, 17. ab εὑρίσκω, quasi ab εὑρέω, vt postea dicetur in verbo εὑρίσκω. Pro εὑράμην, ω, ατο, Attici dicunt ηὑράμην, ηὗρω, ηὕρατο, *inueni, isti, it*, 286, 35. Æolica dialecto lenem obtinuit spiritum, 118, 38. [9] Malim ἐπριάμην absque vlla syncope, esse imperfectum secundæ coniugationis verborum in μι, à πρίαμαι: quod in solo præsenti & imperfecto vsitatum esse quidam asserunt, reliqua verò tempora ab ὠνέομαι mutuari. Hoc ipsum videtur ipse CLENARDVS affirmare sequentibus verbis, *Secunda persona* ἐπρίασο, &c. Nam hæc omnia conueniunt imperfecto pass. verborum in μι: quod ipse comprobat dum ait, *Vt* ἵσω *pro* ἵστασο, quæ est secunda persona imperfecti indicatiui vel imperatiui, vt habes 237, 43. & 238, 12. [10] Vide in verbo γίνομαι, 36., 3. [11] A φημὶ, 328, 2. cuius præsens & aoristus secundus optatiui est φαίην, φαίης, φαίη, vt ἱσταίην & σταίην. 2.7, 2. ab σταίην, plurale σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, syncope σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν. Quia φημὶ caret reduplicatione, præsens à secundo aoristo non differt in optatiuo, neque etiam in subiunctiuo, φῶ, φῇς, φῇ. [12] A δίδωμι, 228, 26. Sic in prima coniugatione verborum in μι, à κίχημι, *inuenio*: opt. κιχείην, in plurali κιχείημεν, κιχείητε, κιχείησαν: vnde κιχεῖμεν, κιχεῖτε, κιχεῖεν, *inueniremus, etis, ent.* & à ζῆμι secundæ, ζαῖεν, *viuissent*, pro ζαίησαν, vt à φημὶ, φαῖεν. [13] Ab ἀγείρω, *cõgrego*: vel ab ἐγείρω, *excito*: fut. ἀγερῶ & ἐγερῶ, vt σπερῶ, 157, 34. ab vtroque perfectum ἤγερκα: pass. ἤγερμαι, σαι, ται: aorist. prim. ἠγέρθην: vnde ἠγέρθησαν, &c. ἠγέρθην remoto augmento ab ἐγείρω quidem ἐγέρθην, *sum excitatus vel experrectus*: ab ἀγείρω vero, ἀγέρθην, ης, η, *congregatus sum, es, est*: tertia pluralis ἄγερθεν pro ἠγέρθεν vel ἠγέρθησαν: hinc particip. ἀγερθεὶς, *collectus.* & futur. prim. ἀγερθήσομαι, *congregabor.* Huius aoristus sec. act. ἤγερον, vt ὤφελον, 178, 14. & sine augmēto ἄγερον, *congregaui*: med. ἀγερόμην: tertia pluralis ἀγέροντο, *congregati sunt*. Hoc loco videntur ... CLENARDI breui

ὀνάμενος. εὑρησάμενος. εὑράμην. ἐπριάμην. πρίαμαι ab ὠνέομαι. ἐχρῆν ἱστάτο. φαίημεν. σταῖμεν. δοίημεν. κιχεῖμεν. ζαῖεν. ἠγέρθησαν. ἄγερθεν. ἀγέροντο.

breuiloquentia. nam ἤγερθεν pro ἠγέρθησαν, non ab ipso
ἠγέρθησαν, ſed à prima plurali ἠγέρθημεν per ſyncopen de-
ducere voluit; veluti φάνεν à φάνημεν, non à tertia φάνη-
σαν. Atque hanc fuiſſe illius mentem, ipſe contextus &
locus ab eo citatus ſatis indicant. In aoriſtis paſſ. hu-
iuſmodi tertiam plural. à prima ſing. formari diximus
Bœoticè & Æol. mutando ην in εν. ſed nihil refert
Bœotiſmúmne an ſyncopen agnoſcas, modò tertiam
perſonam in εν pro ησαν poſitam intelligas: quæ ſanè
apud poëtas ſæpenumero eſt obuia: vnde illa, ἤερθεν, & re-
ἄερθεν. — reiecto augmento ἄερθεν, pro ἠέρθησαν, *ſublati ſunt*, vel
euecti ſunt, ab ἀείρω, *attollo, euehe*: cuius aoriſt. prim. paſſ.
ἠέρθην, & ſine augmento ἀέρθην: vnde & ſubiunct. ἀερθῶ,
αἴδεσθεν. — *euectus fuero*: & part. ἀερθεὶς, έντος, *eleuatus*. αἴδεσθεν, *ve-
riti ſunt*, pro ᾐδέσθησαν, depoſito augmento, ab αἰδέομαι,
ἔκταθεν. — *reuereor*, de quo 216,27. ἔκταθεν, *occiſi ſunt*, à κτείνω, *oc-
cido*, μ. κτενῶ: π. ἔκτακα & poëticè ἔκταγκα, 176,11. vnde
perf. paſſ. ἔκταμαι, ἔκτανσαι, ἔκτανται: aor. pri. ἐκτάνθην, &c.
ἔκφανεν. — ἔκφανεν, *apparuerunt, viſi ſunt*, pro ἐξεφάνησαν, ſublato
augmento: eſt aoriſti ſecundi paſſ. ab ἐκφαίνομαι, eluceo.
tamen à ſimplici φαίνομαι, *conſpicuus ſum, appareo*, Pin-
ἔφαναν. — darus dixit in eodem aoriſto ſecundo paſſ. ἔφαναν, *ap-
paruerunt*, pro ἔφανεν, vel ἐφάνησαν, à prima ſing. ἐφάνην,
ἔλιφθεν. — *emerſi, apparui*. ἔλιφθεν, *relicti ſunt*, pro ἐλείφθησαν, de-
ἐμήνυθεν. — tracto ε ex diphthongo ει, à λείπω, *relinquo*. ἐμήνυθεν, *in-
ἔσταθεν. — *dicati ſunt*, pro ἐμηνύθησαν, à μηνύω. ἔσταθεν pro ἐστάθησαν,
ἐκοσμήθησαν. — 14 *ſteterunt*, ab ἵστημι, 227,21. [14] Depoſito augmento κοσ-
δεδέμηκα. — 15 μήθησαν, κόσμηθεν, à κοσμέω, *orno*, μ. ήσω. [15] A δέμω, *ædi-
δέδμηκα à — *fico*, 175,17. Significat δέδμηκα etiam *domui & ſubiugaui*.
δμάω & δέμω. — ſed tum ducitur à δμάω, *domo*: fut. δμήσω: perfect. δέδμη-
κα: paſſ. δέδμημαι, *domitus ſum*: vel *extructus ſum*, à δέμω:
plusquamperfect. ἐδεδμήμην, ἐδέδμησο, ἐδέδμητο, & de-
δέδμητο. — tracto augmento δέδμητο, *extructus erat*, à δέμω, vel *do-
mitus erat*, à δμάω: tertia plur. Ionica (190,15. & 33.)
δεδμήατο. — δεδμήατο, *domiti erant*, à δμάω. aoriſt. primus ἐδμήθην:
imperat. δμήθητι, δμηθήτω, *domare, dometur*: part. δμηθεὶς,
τετέμηκα. — ἡ δμηθεῖσα, *ſubacta, compreſſa*. [16] A τέμνω, 157,27. [17] A
16 κάμνω, *laboro, fabrico, operor*: fut. καμῶ, medium καμοῦμαι,
κεκάμηκα. — 17 καμῇ, καμεῖται, 198,15. perfect. κεκάμηκα, 175,15. ſyncope
κεκμηκώς. — κέκμηκα, Doricè (118,40.) κέκμακα: vnde & part. κεκμακὼς
pro κεκμηκὼς, *defeſſus*: Ionicè κέκμηα: vnde part. κεκμηὼς,
κεκμηῶτι. — τοῦ κεκμηῶτος, τῷ κεκμηῶτι, *laſſo, defeſſo*: penultima per ω
circumflexum, vt ἑστεπτηὼς, ῶτος, 237,18. ídque per
poëticam epenthesim: nam regulariter dicendum eſſet
κεκμηότος, ότι: vt à κεκοπηὼς (237,13.) dicitur κεκοπηότος:
vnde

vnde κεκοτηότα, *iratum*: & in duali κεκοτηότε, *irati*. A κά-
μνω (vt hoc obiter dicatur) aorist. sec. ἔκαμον, ες, ε, 178, 13.
sine augmẽto, κάμον, κάμες, κάμε, & Homericè κάμμε, *fe-
cit*. subiunct. κάμω, κάμης, κάμη, & Ion. (228, 33.) κάμησι:
cum poëtica reduplicatione (172, 16.) κεκάμω, ης, η, *labo-
rauerim, is, it*: infin. καμεῖν, *laborasse, defecisse*: part. καμὼν,
όντος, *mortuus*: καμόντες, *mortui*. aor. sec. med. ἐκαμόμην:
tertia plur. ἐκάμοντο, *struxerunt*. [18] Plusquamperfect. ab 18
εἶμι, 317, 39. sic ἐπεξῄμεν ab ἐπέξειμι, *erumpo, irruo*: quod
componitur è præpositionibus ἐπὶ, ἐξ, & verbo εἶμι: sic à
διὰ & ἐξ, διέξειμι, *enarro*: vnde etiã in plusquamperfecto
διεξῄειμεν, & syncope διεξῄμεν, *enarrabamus*. eodem modo
προσῆμεν, quod ponitur in contextu, à πρόσειμι, *accedo*:
atque ἐξῆτε ab ἔξειμι, *exeo*. ἤαμεν verò est perfecti med.
ab eodẽ εἶμι, 317, 40. sic ἀπῆμεν ab ἄπειμι, *abeo, proficiscor*.
[19] Est aoristi primi ab ἀνίημι, *remitto*, quod componitur 19
ex ἀνὰ, *re*, & ἵημι, *mitto*: cuius aor. pri. ἧκα, 302, 8. & 319, 28.
[20] Plusquamperfect. Atticũ ab εἴδω, vt suo loco dicetur. 20
[21] In ἤσμεν & ἦστε, δ mutatum fuit in σ, sed in ἤσαν synco- 21
patur. [22] Pro ἵσταμεν, ab ἵστημι, 326, 32. [23] Vide 226, 33. & 22
224, 24. hinc cum ἀνὰ ἀνέσταν, *surrexerunt*. Sic à †κτῆμι, 23
τὸ κτάομαι, *possideo*, aor. sec. ἔκτην: tertia plur. ἔκτησαν syn-
cope ἔκταν, & rursus deposito augmento per aphæresim
κτὰν, *possederunt*. [*Sylburgius tamen mauult, sic: à* κτῆμι
τὸ κτείνω, occido: *& v. pracedẽte* κτὰν, occiderunt: *& v. 32.*
κτέωμεν, occidamus. *ita enim Etymol. in* κτάμενος, ἐκ τοῦ
κτῶ τὸ φονεύω καὶ ἀναιρῶ, γίνεται κτῆμι. *eodemque modo He-
sych.* ἔκταν *exp.* ἔκτειναν, occiderunt, interemerũt.] sic ἔβαν
& βὰν, de quibus 357, 4. Ab ἔκτην, cuius hîc memini-
mus, subiunctiuus κτῶ, & Ionicè (236, 36.) κτέω: vnde pri-
ma plur. κτέωμεν, *possideamus*. ἑστήκεισαν autem spiritu
aspero, est plusquamperfectum act. ab ἵστημι, 226, 31.
ἔστασαν verò siue ἔστησαν, spiritu tenui, est aoristi sec. Au-
gmentum quippe ε consonantibus præpositum, semper
leuigatur, nisi in perfecto & plusquamperfecto verbi
ἵστημι. [24] De hoc vide in βαίνω, 356, 40. [25] Perfect. med. 24
ab ἐστήκω, 234, 27. vel actiuum ab ἵστημι, 286, 29. sic ἀφέστατε 25
pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι, *amoueo*. [26] Imperfectum à 26
λούω, *lauo*. videtur tamen fieri à λοέω verbo poëtico: im-
perfect. ἐλόεον ἐλόουν, & Doricè (220, 8.) ἐλόευν, *lauabam*:
prima plur. ἐλοέομεν ἐλοοῦμεν, & rursus οου in ου contractis
ἐλοῦμεν. eodem modo in præsenti pass. λοέομαι λοοῦμαι, &
rursus altera facta contractione λοῦμαι, *lauor*. infinitiue
verò est λοῦσθαι pro λοέεσθαι per syncopen. [λοῦν cum imperf.
ἐλοῦμεν: *&* pass. λοῦμαι *cum infinit.* λοῦσθαι, *Atticorum* [illegible]

κεκοτηότα.
κεκοτηότε.
κάμε: κάμμε.
κάμησι.
κεκάμω.
ἤϊμεν.
ἐπεξῄμεν.
διεξῄμεν.
προσῆμεν.
ἐξῆτε. ἤαμεν.
ἀπῆμεν.
ἀνῆκαμεν.
ᾔδειμεν.
ᾔδμεν.
ἵσταν. ἔστησαν.
ἀνέσταν.
ἔκταν: κτάν.
ANNOTATIO.
κτέωμεν.
ἑστήκεισαν.
Augmenti ε spiritus.
ἀνάβηθι.
ἐστήκατε
ἐλόουμεν.
ἐλόευν
λοῦμαι.
λοῦσθαι.
ANNOTATIO.

βέβαμεν. prima pluralis βεβάαμεν, syncope βέβαμεν, iuimus: ante-
penultimam acuit. perfectum infinitiui βεβαέναι, Attic.
& Doricè βεβαέμεναι, Ionicè βεβαέμεν, 182, 6. & syncope
βεβάμεν. βεβάμεν, iuisse, acuta penultima. δέγμενος pro δεχόμενος,
δέγμενος. accipiens, à δέχομαι, accipio: vbi χ migrat in γ propter μ
sequens. nam μ non facilè sequitur mutam χ. è δέγμε-
νος cum præpositione Dorica ποτὶ pro πρὸς (249, 15.)
ποτιδέγμενος. ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, expectans. ἔγρετο, exci-
ἔγρετο. tabatur: est imperfectum passiuum sine augmento ab
ἔγροιμαι. ἐγείρομαι, quod & per syncopen ἔγρομαι, excitor: vnde
ἐγρόμενος. & particip. ἐγρόμενος pro ἐγειρόμενος, excitatus. ab ἔγρετο
ἐπέγρετο. cum ἐπὶ, ἐπεγρεῖτο, expergefiebat. ἐγρήγορθαι, suscitatū esse,
ἐγρήγορθαι. pro ἐγρηγορέναι, pleonasmo τοῦ θ: est perfectum infinit.
medij; cuius indic. ἐγρήγορα, 286, 6. & 213, 34. ab act.

ANNOTATIO de varia ἐγρήγορθαι formatione. γρηγορέω, vigilo. [ἐγρήγορθαι quidam recentiores formant
*ex medio perfecto ἐγρηγορέναι, facta syncope, & epenthesi
τοῦ θ: quidam ex passiuo ἐγρηγορῆσθαι, solam in eo syncopen
statuentes. Eustathius etiam tertiam formationem affert
ex Attico præt. medio ἐγρήγορα fieri noui thema ἐγρηγόρω:
perf. act. ἐγρήγορκα, pass. ἐγρήγορμαι, è quo infin. ἐγρηγόρθαι
communiter, Æolicè ἐγρήγορθαι: infinitiuos enim qui ante
finalem θαι habeant ορ, Æolicos esse, Æolicóque more ἀπο-
παροξύνεσθαι, vt ἔφθορθαι, μέμορθαι, τέτορθαι. legitur autem
infin. iste Il. κ, Φθέγγεο δ' ἧχεν ἴησθα, & ἐγρήγορθαι ἄνωχθι.*
loquere autem quacunque ieris, & vigilare iube:
*Sed reperitur etiam imperf. ἐγρήγορθε pro ἐγρηγόρετε, extrito
ε, & τ in θ verso, vt vult Eustathius: vel regulari forma
ex ἐγρηγόρθω, tempore quidem eodem, sed forma passiua
reperitur autē Il. η & σ, Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορ-
θε ἕκαστος,* custodiæ memores estote, & vigilate singuli.
Ab εἴκω, id est, *assimilor, similis sum*: imperfectum εἴκ-
tertia persona dualis εἰκέτην, & soluta diphthongo ἐ-
εἴκτην. ΐκτην, *similes erant.* [*Quod tamen vult Eustath. esse plus-*

ANNOTATIO. *quamperfectum. vt scilicet ex εἴκω perfect. med. sit ἔοικα:
plusquamperf. εἴκειν, tertia dualis εἰκείτην, syncope εἴκτην,
& dialysi ἐΐκτην.*] sic ἐΐκτο, *videbatur*, & *similis erat*, pro
ἐΐκτο. εἴκετο, in imperfecto passiuo: nisi malis esse plusquam-
perfect. pass. ἔπλε, *erat*, pro ἔπελε: est imperfectum à
ἔπλε. πέλω, *sum, fio*: pro ἔπελε remoto augmento dicitur πέ-
λεν, & Ionicè (17, 30.) πέλεσκεν, *erat.* imperfectum pas-
πέλε, πέλεσκεν. siuum ἐπελόμην, ἐπέλου, & Ionicè (186, 23.) ἐπέλεο, syncope
ἔπλου, ἔπλεο, ἔπλευ & ἔπλεο, ac Doricè (119, 10.) ἔπλευ, *eras*: tertia per-
ἔπλευ. sona ἐπέλετο, syncope ἔπλετο, & detracto augmento
ἔπλετο, πλέτο. πλέτο, *erat, fiebat*, à πέλομαι, πέλη, πέλε]. ἔσθοντες, *edentes*
ἔσθοντες. pro ἐσθίοντες, participium præsens ab ἐσθίω, *edo.* ...
...νον.

sciebam, pro ἤνυον: imperfectum est ab ἀνύω. θῆσαι, *lactasse*, pro θηλάσαι: est aoristus primus infinitiui actiui à θηλάζω, μ. άσω. κένσαι, *stimulare*, pro † κεντῆσαι, aoristus primus actiuus infinitiui modi, à κεντέω, siue κεντάω: vel pro κεντρίσαι à κεντρίζω, μ. σω. κιχήτην, *ceperunt illi duo*, pro ἐκιχησάτην: aoristus est primus act. à κιχέω, μ. ήσω, *inuenio, consequor*. κεκορυμένος pro κεκορυθημένος, *armatus*: est participium perfecti pass. à κορυθέω, μ. ήσω, *armo*. [*κεκορυθμένος Etymologus format non solum à Circumflexo them.* κορυθῶ, *per syncopen: sed etiam ex barytono* κορύσσω *siue* κορύθω armo, acuo, *deriuato à* κόρυσθος galea: *vt sit pro* κεκορυσμένος, *Attica* τροπῇ τοῦ σ εἰς θ, *qualis est in verbalibus istis* κλαυθμὸς, ὀρχηθμὸς, *& similibus.* κέκαδμαι *tamen pro* κέκασμαι, *à* κάζω orno, *Doricam habere* τροπὴν *dicitur.*] λελακὼς, λελακυῖα, *vociferans*, pro λελαληκὼς, υῖα: est particip. perfectum actiuum à λαλέω, *loquor, garrio.* dicitur etiam λεληκὼς pro eodem, & præteritum λέληκα, *locutus sum*, potest tamen λελακὼς censeri particip. medium à λάκω, *resono, clamo, do oraculum*: vnde perfectum medium λέλακα, λέλακας, & aoristus secundus ἔλακον, ἔλακες, ἔλακε. [*Porro* λέλακα *non est opus per syncopen ex* λελάληκα *deducere, quum habeat proprium thema* λακέω, *à quo non tantum est* λακεῖν, *Hesychio* ψοφῆσαι, *sed etiam* λακῆσαι, *quod idem exponit* παλάξαι pulsasse. *Dicitur etiam* ληκέω, *à quo apud eundem est præsens* ληκεῖ, κροτεῖ, βοᾷ: *& aor.* ληκῆσαι, πατάξαι *est ab eodem apud Hom. imperf: com.* ἐπελήκεον *pro* ἐπεκρότουν, applaudebant.] Sic νένοται, *cogitatus est*, vel *cogitauit*, pro νενόηται, tertia perfecti passiui, à νοέω, *cogito*. & tertia singul. plusquamperfecti ἐνένητο pro ἐνενόητο, *cogitarat*: at tertia plur. ἐνένωντο, *cogitauerant*, Ionicè contracta est ex ἐνενόηντο, vt ἔνωσαν ex ἐνόησαν, *cogitarunt*. [*Sed pro* νένοται *lubentius Fridericus Sylburgius legit* νένωται: *vt etiam* ἐνένωτο, ἐνένωντο: *facta in his non Syncope, sed crasi* τοῦ ο καὶ η *in* ω. *vt enim* βῶσον, βώσομαι, *& similia, contracta sunt ex* βόησον *&* βοήσομαι, *eodem Hesychio teste: sic* ἔνωσαι, νένωται, *& consimilia, ex* ἐνόησε *&* νενόηται. *atque ita Camerarius ex Herodoto affert*, ἐνένωτο ἅμα τῷ ἦρι στρατεύειν, animum induxerat primo vere expeditionem facere: *itidemque à comp.* ἐννοέω, *affert* ἐννενώκασι animaduerterunt, *&* ἐννώσας quum intellexisset. *Budæus vero properispomenas ex Polymnia*, ἐνενῶντο πιαῦτα πονήσειν, *&*, οὕτω διενενῶντο ποιῆσειν. *quorum posterius esse dictum vult pro* διενενοῦντο, *Ionico videlicet more, qui cum Doriis* ου *vertunt interdum in* ω, *vt* ὦν *pro* οὖν. *sed breuiore compendio contractum dices ex* διενενόηντο, *quem-*

θῆσαι.

κένσαι.

κιχήτην.

κεκορυθμένος.

ANNOTATIO.

λελακὼς, υῖα.

λεληκώς.

ANNOTATIO de λέλακα.

νένοται.

ἐνένητο.

ἐνένωντο.

ANNOTATIO

admodum in superioribus etiam ο & η in ω contracta sunt. ut sit plusquamperf. passiuum verbi διανοέω, non imperf. verbi διεννοέω. Quod vero attinet ad accentus diuersitatem, ferri vterque potest: ἐνενῶντο, si contractio facta sit ex ἐνενόηντο, acuta & graui in circumflexam coëuntibus: ἐνένωντο autem, si è futuro contracto νώσω, simpliciter formetur perf. νένωκα, pas. νένωμαι, & hinc tertia plusquamperf. ἐνένωντο: eodem modo quo ἥρως & ἥρως, λᾶος & λᾶς. Si quis tamen è syncopato præsente νόω deriuare malit, non refragabor, præsertim quum id quoque faciat Etymol. apud quem ex Anacr. habes ὑψηλὰ νενωμένος. ex Herodoto sanè citatur ἐβώθη σοφώτατος, prædicatus est sapientissimus, *à βόω per syncopen facto ex βοάω.*]

ὁμωθῆναι. ὁμωθῆναι, *similem factum fuisse*, pro ὁμοιωθῆναι: est aorist. prim. infin. pass. ab ὁμοιόομαι, μ. ώσομαι, *similis fio.*

ANNOTATIO. [*ὁμωθῆναι tamen regulariter duci potest ex ὁμόω, id autem ex ὁμός: quæ vocabula sunt poëtica.*]

ὀσφρόμενος. ὀσφρόμενος, *qui odoratur*, pro ὀσφραινόμενος: participium est præsens pass. ab ὀσφραίνομαι: est etiam aoristi secundi medij ab ὀσφρέω ῶ: aoristus sec. ὤσφρον: medius ὠσφρόμην: vnde participium ὀσφρόμενος. inuenitur enim ὀσφρέω, vnde futur. med. ὀσφρήσομαι, ὀσφρήσῃ, ὀσφρήσεται, *sentiam, es, et.*

παρέθρισαν. παρέθρισαν, *præciderunt*, pro παρεθέρισαν: aorist. prim. indicatiui à παραθερίζω, μ. ίσω.

πέπρωται. πεπρωμένος. A πρωτόω, *termino, definio*, μ. ώσω: π. ωκα: pass. πεπρώτωμαι, πεπρώτωσαι, πεπρώτωται, syncope πέπρωται, *fatatum est, fato decretum est*: part. πεπρωμένος pro πεπρωτωμένος, *fato destinatus*: ἡ πεπρωμένη & τὰ πεπρωμένα, *fatum*.

περιπλόμενος. περιπλόμενος *perfectus, reuolutus, qui fit circulo*, pro περιπελόμενος: participium est præsens pass. à περιπέλομαι.

πέφνε. πέφνεν, *interemit*, pro πέφονε, detracto augmento, aoristus secund. reduplicatus, à φονέω: hinc participium

πέφνων. πέφνων, πέφνουσα, πέφνον, pro πεφνών, πεφνοῦσα, πεφνόν, retracto scilicet accentu ob syncopen: nisi malis esse particip. præsens à verbo poëtico πέφνω, *occido.*

πεφυζότες. πεφυζότες, *fugientes cum metu*, pro πεφυζηκότες, part. perfectum à φυζέω, inusitato.

ANNOTATIO. [*Melius Sylburgio deduci videtur. à φυζάω quam à φυζέω, quum infinit. φυζᾶν apud Hesych.* (*quod exp.* fugere & trepidare) *satis euidenter exprimat Characteristicam secundæ coniugationis, & circumflexæ, & in μι. ad hæc πεφυζὼς vel actiu. est syncopatum, 236, 3. vel medium regulare, vt δεδειπνὼς, μεμυκὼς, & similia 214, 2.*]

τετιμένος. τετιμένος, *honoratus*, pro τετιμημένος: part. perfecti pass. à τιμάω, μ. ήσω: vel à τίω regulariter, μ. ίσω, *honoro.*

τέτρηχα. τέτρηχα, *turbatus sum*, pro τέτραχα, Ionicè verso α in η, 118, 26. est perfectũ medium à τ

ἀ ταράττω, μ. ξω, 197, 8. ἀ τέτρηχα, plusquamperfect. ἐτετρήχειν, & detracto ε, τετρήχειν, *turbatus eram.* In participio quoque perfecto actiuo fœminino dicitur eodẽ modo τετρηχυῖα, *turbata, exasperata,* pro τεταραχυῖα. † ὄρμενος, *concitatus*, pro ὡρμημένος: participium perfect. paß. retracto accentu ob syncopen, ab ὁρμάομαι. [*Pro* ὄρμενος, *quod Etymologus quoque in* ἐγηγερμένος *per syncopen ex* ὡρμημένος *esse factum tradit, reperitur etiam* ὄρμενος, *ut Il.* λ, *de Diomede & Vlysse,* ὣς ὄλεσαν Τρῶας πάλιν ὀρμένω, sic interemerunt Troianos cum impetu in illos reuersi. *Idemque Etymologus, quum ex Il.* φ *citasset,* ὄρμενον ἐξαίφνης, *factum scribit vel ex* ὠρμένος, *perfecto verbi* ὄρω, *per systolen & remissionem accentus: vel ex præsenti* ὀρόμενος, *per syncopen.*]

τετρήχειν.
τετρηχυῖα.
ὄρμενος.
ANNOTATIO.

[1] Διδάσκω, *doceo*: Futurum, [2] διδάξω: Aoristus 1. 2
ἐδίδαξα, ἀ διδάχω.

διδάσκω ἀ διδάχω.

[3] Διδράσκω, *fugio*: Futurum, διδράσω, ἀ διδράω. 3
sic ἀποδιδράσκω, *aufugio*: διαδιδράσκω, *diffugio, dilabor.* aoristus secundus, δίεδραν, [4] ἀπέδραν, *fugi,* 4
pro δίεδρην, ἀπέδρην, ab [5] ἀπόδρημι, *aufugio*; διάδρημι, *diffugio*: sed α pro η, ut [6] ἔσταν, pro ἔστησαν. 5
Participium, [7] ἀποδρὰς, ἀποδράντος: at [8] ἀπέδραν, 6
δίεδραν, *fugerunt,* syncope, pro ἀπέδρησαν, δίεδρησαν. 7. 8
Infinitiuus, [9] δράναι, præsens. 9

διδράσκω ἀ διδράω & δρῆμι.
δίεδραν & ἀπέδραν *prima persona singul. & tertia plur.*

[1] ΔΙΔΆΣΚΩ, Veluti & reliqua in σκω, (348, 14.) 1
deriuatum est: ducitur autem non ἀ διδάχω, sed ἀ δάω
siue δάω, unde interpositis literis σκ fit δάσκω, & cum
reduplicatione διδάσκω. [2] Hinc medium διδάξομαι, *do-* 2
cebo: & aoristus primus medius ἐδιδαξάμην, *docui*: in
optat. διδαξαίμην, *docuerim.*

[3] Διδράσκω fit ἀ δράω cum reduplicatione; quam in 3
futuro contra aliorum analogiam seruat, διδράσω: vnde
ἀποδιδράσω, *aufugiam*: tamen tanquam ἀ δράσω dicimus
in aoristo primo ἔδρασα, & syncope ἔδρα, *fugi*: cum ἀπὸ,
ἀπέδρα, *aufugi.* sic ab Ionico δρήσω, ἀ primitiuo δράω, cum
διὰ, dicitur in futuro medio διαδρήσομαι: tertia plur.
διαδρήσονται, *diffugient, dilabentur.* hinc etiam aor. prim.
medius, διεδρησάμην, vnde subiunctiuus διαδρήσωμαι,
διαδρήσῃ, διαδρήσηται, *aufugero, is, it.* [4] Hinc in prima 4
plur. ἀπέδραμεν, *aufugimus.* [5] Verbo δρῆμι patrocinari 5
videtur breuis characteristica in infinitiuis ἀποδράναι &
διαδράναι. sed quum videam Hesychium διαδράναι in

ἔδρασα. ἔδρα. ἀπέδρα.
διαδρήσονται.
διαδρήσηται.
ἀπέδραμεν.
ANNOTATIO.

terpretari per aorist. διαφυγεῖν, inueniam etiam φάω
similiter vsurpatum pro εἰπεῖν, *dixisse*: adducor vt ...
dam aoristi Characteristicam κ, versam esse in Chara-
cteristicam præsentis, α: ideoque malim thema διδράω,
cum id regulare sit, (221, 16.) & reduplicatio fiat in
eiusdem cognato διδράσκω. sicut enim ex inusitatis pri-
mitiuis πλάω, πράω & τράω, duo sunt deriuatorum ge-
nera, alterum in ω, πιπλάω, πιπράω, πιτράω: alterum in μι,
πίπλημι, πίπρημι, τίτρημι, facta in vtrisq; reduplicatione:
sic etiam à δράω est primum διδράσκω, deinde δίδρημι.
6.7 [6] De hoc paulò antè, 365, 32. [7] Sic διαδρὰς, *qui perfuga*,
8 *dilapsus*. [8] Sic simplex ἔδραν, *fugerunt*, pro ἔδρησαν vel
ἔδρασαν, à δρῆμι: aorist. sec. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα: ἐδράμεν, ἔδρατε,
ἔδραν, pro ἔδρην, ης, η, &c. Optat. δραίην, vt σταίην, 227, ...
9 [9] Cum διὰ, διαδράναι, *diffugere*.

ἔδραν.

Appendix.
δαίω vel δαίω à δαίω, δάζω, & δάημι.

ΔΑΙΩ Trisyllabum, vel δαίω disyllabum, *conuiuor*,
diuido, *scio*, *comburo*: fut. δαίσω à δαίω, & δαήσω quasi à
† δαέω. à δαίσω aoristus prim. ἔδαισα: medius ἐδαισάμην:
subiunct. δαίσωμαι, δαίσῃ, *comedam*, *as*: infin. δαίσασθαι, *epu-
lari*: part. δαισάμενος, *epulatus*. à δαήσω verò fit perfectum
δεδάηκα, *noui*: vnde part. δεδαηκὼς, *doctus*, & Ionice de-
tracto κ, & correpta penultima (235, 35.) δέδαα: tertia
plur. δεδάασι, *norunt*. [*Quod vel per syncopen fit ex δε-
δάηκα, extrito η & κ: vel est perf. med. verbi δαίω.*] part.
δεδαὼς, ότος, & poëtica productione ῶτος, *doctus*: in duali
δεδαῶτε, *docti*. Perfect. pass. δεδάημαι, *doctus sum*, *scio*:
infin. δεδαῆσθαι, *nosse*: & part. δεδαημένος, *doctus*. Dicitur
etiam in perfecto pass. δέδαιμαι, à δαίω: vnde tertia plur.
Ionica (190, 15. & 34.) δεδαίαται pro δέδαινται, *diuisi sunt*.
atque etiam δέδασμαι, *diuisus sum*, ab inusitato δάζω: &
hinc in tertia persona δέδασται, *distributum est*. ab eodem
δάζω, aor. pri. med. ἐδασάμην: ἐδάσατο & poëticè (170, 38.
& 171, 1.) δασσάσκετο, *diuisit*: tertia plur. sine augmento
& geminato σ, δάσσαντο, *partiti sunt*: in subiunct. δάσση-
ται, *discerpserit*: infin. δάσασθαι, *diuisisse*: part. δασάμενος, *is*,
partitus. Aorist. sec. † ἐδάην, *didici*, *cognoui*: infin. δαῆναι
& Doricè (182, 6.) δαήμεναι, *didicisse*, à δάημι. est & alius
aor. sec. poëticus siue Ionicus (172, 15.) δέδαον pro ἔδαον,
à δαίω. Huius perfectum med. (309, 19.) δέδηα, δέδηας,
δέδηε, *arsi*, *isti*, *it*: plusquamperfect. ἐδεδήειν: & sine ε, δεδή-
ειν, δεδήεις, δεδήει, *inflammabar*, *aris*, *atur*: hinc cum ἀμφὶ,
ἀμφιδεδήει, *circumardebat*. A δαίω, αι in η conuerso, sunt
qui putent fieri δήω, *inuenio*: vnde δήομεν, δήετε, *inueni-
mus*, *itis*. alij non subscribunt ι, & malunt esse futurum
à δέω, 359, 10.

δεδάασι.
ANNOTATIO.
δεδαῶτε.
δεδαίαται.
δασσάσκετο.
δάσσαντο.
δαήμεναι.
δέδαεν.
ἀμφιδεδήει.

ANNOTATIO.

Quod vero notatur 376,36. ἐδάλω ἀ δάημι est potius aor. 2. pass. ab eodem δαίω. sic enim Herodianus, καίω, ἔκαον, ἐκάλω· παίω, ἔπαιον, ἐπάλω, καὶ ἀνεπάλω. At trisyllabũ δαΐω, quod 376, 16. ponit, legitur etiam apud Etymologum in δαΐς: scribit enim ibi, ex δαίω per dialysin fieri δαΐω, atque inde pleonasmo τοῦ ζ, δαΐζω. Nulla tamen huius dissoluti δαΐω proferũtur exempla, quum δαΐζω sæpe occurrat apud Homerum, vt Il. σ, χερσὶ δαΐζων: at δεδαϊσμένος, δαΐξεις, & similia, referri possunt æquè ad δαΐζω atque ad δαΐω. nam quædam in ζω, vtramque recipiunt characteristicam in futuro & temporibus inde formatis, 168,41. Ex δαΐζω autẽ per syncopen fit δάζω, quod idem Etymologus agnoscit, ac deducit inde non modo aor. ἐδάσαντο, sed etiam verbale δασμὸς, vt σκεδασμὸς à σκεδάζω. Sed præter hoc δάζω ponit & aliud thema, δάσσω. sic enim ille in δατῶ, ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ δάζω καὶ δάσσω: atque ab eodem deducit aor. δάσσαντο diuiserunt, *& fut. δάσσονται* partientur: *quum alij hæc quoque forment è δάζω seu δάζομαι, poëticè hic σ geminatum censentes, 177,32. Quod vero attinet ad δαΐω, 376,18. natum est illud ex verbi δαίω futuro 2. δαῶ, per dialysin, vt supra quoque in paginam 361. docui è futuris noua existere themata.*

Ἐγῷδα, pro ἐγὼ [1] οἶδα, *ego noui*: vt ἐγῷμαι pro 1 E
ἐγὼ [2] οἶμαι, *ego puto*, per crasim. 2 *ἐγῷδα. ἐγῷμαι.*

[3] Ἔδω, *edo*. [4] Præt. Atticũ ἔδηκα, & pleonasmo, 3. 4
ἐδήδοκα: Pręt. med. [5] ἔδηδα. Fut. sec. med. [6] ἔδομαι, 5. 6 *ἐδήδοκα.*
pro ἐδοῦμαι, vt [6] φάγομαι, πίομαι, *edam, bibam.* 6 *ἔδηδα. ἔδομαι.*

Εἴδω, *scio*. Futurum, [7] εἴσομαι, vel [8] ἴσομαι, re- 7.8 *εἴδω ab εἰδέω &*
moto ε: Præterit. med. [9] οἶδα. Sed futurum εἰ- 9 *εἴδημι.*
δήσω, ab εἰδέω: Præterit. εἴδηκα: Plusquamperfectum, εἰδήκειν: syncope εἶδα, εἴδειν: Infinit. εἰδέναι: *εἶδα syncope.*
Participium, εἰδώς: Plusquamperf. εἴδειν, [10] At- 10
ticè ᾔδειν, ει in η. [11] Aorist. sec. εἶδον, *vidi, noui*; 11 *ᾔδειν, ει in η.*
poëticè ἴδον, sine ε: id quod in reliquis perdurat: ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, [12] ἰδεῖν: Participium, ἰδών. 12 *ἴδον.*
Optatiui præsens [13] εἰδείην ab εἴδημι. 13 *εἰδείην.*

[14] Εἰπὸν pro εἰπὲ, *dic*, aor. sec. [15] Syracusio mo- 14 *εἰπόν.*
re, ον pro ε: At [16] εἶπον, εἰπάτω, primus, vt τύψον. 15 16 *ον pro ε Syrac.*

[1] VIDE In εἴδω. [2] Quære in οἴομαι. [3] Huius infinitiuus ἔδειν, Doricè & Atticè (182,6.) ἐδέμεναι, & syncope 1. 2 3 *οἶδα. οἶμαι.*

ἔδμεναι. 4.5 ἐδμέναι, *comedere.* [4] Vide 297,25. & 298,4. [5] Ab ἐδ-
δοκα, particip. ἐδηδοκὼς: & ab ἔδηδα, ἐδηδὼς, *qui comedit.*
6.7 [6] Vide 309,22. [7] Secūda persona εἴσῃ & Ionicè (186,2.)
εἴσεαι. εἴσεαι. Huius fut. actiuum est εἴσω vel ἴσω, *sciam*: vnde
præsens (348,14.) † εἴσκω & ἴσκω: imperfect. ἴσκον, ἴσκες,
ἴσκε. ἴσκε, *sciebam, as, at.* A futuro εἴσω, aor. prim. εἶσα: medius
ἐϊσάμην. εἰσάμην, & poëticè (298,15.) ἐϊσάμην, *visus sum*, vel *simi-
lis sum*: Optat. εἰσαίμην: tertia persona εἴσαιτο: part. εἰσά-
8 μενος, & poëticè ἐϊσάμενος, *visus, assimilatus.* [8] Hinc
ἰσόμενος. 9 participium ἰσόμενος, *sciturus.* [9] Augmentum non re-
cipit, sed δ mutatū fuit in οι, vt in πέποιθα à πείθω, 197,25.
Ab οἶδα, οἶδας, οἶδε, pluralis οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι, *nouimus,*
10 *nostis, norunt.* [10] Vide 290,16. & 300,12. Sumitur ᾔδειν
etiam pro ᾔδεσαν siue ᾔδεσαν, *sciebant.* sic ἦν (315,34.) pro
ἦσαν, *erant.* Secunda persona ᾔδεις, Æolicè (315,35.) ᾔδεισθα
ᾖσθα. & syncope ᾖσθα, *noueras.* Pro tertia persona ᾔδει siue ᾔδεε
ἤιδε. ᾐείδει. Nonnus dixit ἤιδε, *sciebat, nouerat*: & Homerus ᾐείδη.
ANNOTATIO. [Nisi fortè cum Sylburgio dicere malis, ἤιδε ex εἶδε fa-
ctum per dialysin & ectasin, vt ἤιε ex εἶε.] in tertia duali
ἤστην. ᾐδείτην, syncope ἤστην, *nouerant illi duo*: vbi δ mutatum
11 est in σ, vt in plurali ᾔδειμεν, ἦσμεν, ᾔδειτε, ἦστε, 365,28. [11] Vi-
de 302,33. Poëtæ quoque in futuro primo pro εἰδήσω,
ἰδήσω. dicunt ἰδήσω sine ε, & Doricè ἰδησῶ, vltima circumflexa.
de huiusmodi Dorismo vide infrà in πίπτω. Atque Plu-
ἴδονται. tarchus dixit in tertia plurali præsentis pass. ἴδονται, *vi-
dentur*, per ι: modò codex mendo careat. Ab ἴδον, ἴδες,
ἴδεσκε. fit tertia Ionica (170,30.) ἴδεσκε, pro ἴδε, *vidit.* Huius
ἰδοῦ. ἰδού. aoristus sec. med. ἰδόμην, ου, ετο: imperat. ἰδοῦ: at ἰδού, *ecce*,
aduerbium: Opt. ἰδοίμην, οιο, οιτο: tertia plur. ἴδοιντο, & Io-
ἰδοίατο. 12 nicè (190,16.) ἰδοίατο, *vidissent*: infin. ἰδέσθαι. [12] Ἰδεῖν, dia-
ἰδὲν, ἰδῆν, ἰδέειν. lectis valde variat: Doricè ἰδὲν, 183,13. Æolicè & Doricè
ἰδῆν, 183,15. Ionicè ἰδέειν, 183,16. rursus Doricè & Atticè
ἴδμεναι, ἴδμεν. ἰδέμεναι, Ionicè ἰδέμεν, 182,15. & syncope ἴδμεναι, ἴδμεν, *vi-
disse, scire.* Ab ἰδεῖν cum σὺν, συνιδεῖν, *cognoscere, videre*:
& part. συνιδὼν, *contuitus, qui vidit ac cognouit*: atque
13 Opt. συνίδοιμι, συνίδοις, συνίδοι, *intelligam, as, at.* [13] Vt π-
εἰδῶ. θεῖεν, 224,35. & subiunctiuus εἰδῶ, *videam, cognoscam,*
εἴδω. vt πιθῶ, 225,5. at εἴδω, εἴδῃς, (vnde & in prima plur. εἴδο-
εἴδομεν. μεν, pro εἴδωμεν, *sciamus*, 306,15.) est aoristus secundus
εἰπόν. 14 ab εἴδω. [14] Ab inusitato ἔπω, quod sumit augmentum ει
per ι, atque illud seruat in vtroque aoristo per omnes
Syracusiasmus 15 modos, 302,15. & 286,25. [15] Nam Syracusani, qui &
siue Dorismus. Dores, aoristum secundum imperatiui actiui, primo
aor. eiusdem modi similem terminatione faciunt: vt
θίγον. θίγον, pro θίγε, *tange*, à θίγω, *tāgo*: sic τύπον pro τύπτε, [16] Vi-

[16] Vide 302, 7. & 14. Cæterùm εἰπὲ & εἰπὸν habent ac- 16
centum in vltima, cùm τύπε & τύπον habeant in penul-
tima : de qua re habes 305,37.

Ἐκέκραξα, *clamaui*, aoristus primus, à κεκράγω,
clamo. quandoque [1] præteritum fit præsens: à 1
[2] κράζω, *vociferor.* præteritum medium κέκραγα: 2
inde κεκράγω: Futurum, [3] κεκράξω: Aoristus, ἐκέ- 3
κραξα. A πείθω, *persuadeo*, præteritum med.
[4] πέποιθα: vnde [5] circumflexum πεποιθέω ῶ, *con-* 4.5
fido: à quo verbale πεποίθησις, *confidentia, fiducia.*
Γρηγορέω, *vigilo*: Præteritum medium [6] ἐγρήγορα: 6
vnde præsens ἐγρηγορῶ, *vigilo.*

ἐκέκραξα. *A præterito fit præsens.* πεποιθῶ. πεποίθησις. ἐγρηγορῶ.

Ἔρομαι, *interrogo* : Futurum, ἐρήσομαι ab ἐρέομαι:
Aoristus secundus medius, ἠρόμην. nam εἰρό-
μην fit ab [7] εἴρομαι, *interrogo.* 7

ἐρήσομαι ab ἐρέομαι.

[8] Εὑρίσκω, *inuenio* : Futurum, εὑρήσω ab εὑρέω: 8
Aoristus primus passiuus, εὑρέθην.

εὑρίσκω ab εὑρέω.

[1] Id Est, à præterito medio formatur præsens, si- 1
gnificans idem quod primitiuum. Sic ab ἄρω, *apto, con-*
gruo, præteritum medium ἦρα, & Atticè duabus priori-
bus præsentis literis præfixis (vt dictum est 297, 25.)
ἄρηρα, ἄρηρας, ἄρηρεν : vnde præsens ἀρήρεμαι, idem
quod ἄρω. [*Vnde frequẽs quoque est compositum* προσαρή-
ρεμαι adapto, *apud Hesiodum Erg.* Γόμφοισιν πελάσας
προσαρήρε) ἱστοβοῆι. *Alias* ἀρήρεμαι *est etiam* aratus sum,
ab ἀρόω, 297, 25. & 217, 35. *vnde particip.* ἀρηρεμένη arata,
apud Hesych. & Suid.] A perfecto medio ἄρηρα, ducitur
plusquamperf. ἀρήρειν, ἀρήρεις, ἀρήρει, & cum altero augmẽ-
to (319, 19.) ἠρήρειν, εις, ει, *compegeram, adaptaueram, as, at:*
part. ἀρηρὼς, ότος, & sine augmento, seruata tamen re-
duplicatione, ἀραρὼς, ότος, *compactus, aptatus* : sic & in
subiũctiuo ἀράρω, ἀράρης, ἀράρη, *congruero, is, it*, pro ἀρήρω,
ης, η : atque in indicatiuo ἄραρα, ας, ε, pro ἄρηρα, *me ac-*
commodaui, placui, isti, it. [ἀράρω *est etiam præs. indic. ex*
med. præt. ἄραρα *natũ, suprà v. 5. inde enim apud Hom. est*
ἄραρον, *&* ἀραρίσκω *apud Apollonium, Ionicè pro* ἀραρίσκω,
infrà in tractatu Antesignani in Inuestigatione præsentiũ.
nisi fortè hæc velis esse aor. 2. ab ἄρω, *per anadiplasias-*
mum, 172, 17.] Sic à θάλλω, *vireo, germino*, præteritũ med.
τέθηλα, 197, 1. dicitur & τέθαλα, vnde part. τεθαλὼς, τεθα-
λυῖα, *virens, germinans.* Cæterùm è τέθηλα & transpositis

ἄρηρα. ἀρήρεμαι. ANNOTATIO. ἠρήρειν. ἄραρα. ANNOTATIO. τεθαλυῖα.

lite

τηλεθάω.
literis τήλεθα, fit præſens τηλεθάω, τηλεθάεις, τηλεθάει, idem
quod θάλλω: hinc part. τηλεθάων, οντος, ἡ τηλεθάουσα, craſi
τηλεθόωσα.
τηλεθῶσα & poëticè τηλεθόωσα, vt ἀντιόωσα, 220,37. Rur-
ſus è τηλεθάω fit Barytonum τηλέθω, τὸ θάλλω. A ῥιγέω ὦ,
rigeo, algeo, exhorreo, futur. ῥιγήσω: aoriſt. prim. ἐρρίγησα,
ἐρρίγησας, ἐρρίγησε, ſine augmento ῥίγησεν, *obſtupuit*. per-
fect. ἐρρίγηκα: vnde medium (213,35.) ἔρριγα, *rigui*: à quo
præſens ἐρρίγω, τὸ ῥιγέω: ſubiunctiuus ἐρρίγω, ἐρρίγῃς, ἐρρίγῃ,
ἐρρίγησι.
& Ionicè (306,15.) ἐρρίγησι, *timeat*: part. ἐρρίγων, οντος, οιτ.
2 [2] Huius fut. κράξω, 168,1. aoriſt. pri. ἔκραξα. In præterito
ἔκραγα.
medio reperitur etiam ἔκραγα pro κέκραγα, *clamaui*, vt
ἐβλάκευμαι pro βεβλάκευμαι, 338,22. Cur præteriti medij
characteriſtica ſit γ, habes 197,8. ſic aoriſt. ſec. ἔκραγον.
κεκράξονται.
3 [3] Medium κεκράξομαι, *clamabo*: tertia plur. κεκράξονται, *cla-
mabunt*. poteſt tamen cenſeri paulopoſtfuturum à κρά-
4 ζω, μ. ξω. [4] Vide 197, 25. pluſquamperfect. ἐπεποίθειν,
πεποίθεα.
ἐπέπιθμεν.
(Ionicè πεποίθεα) ἐπεποίθεις. ab huius prima plurali ἐπε-
ποίθειμεν, ſunt qui per ſyncopen ducant † ἐπέπιθμεν, Il. 3.
ſed penultima eſſet οι. alij ab aoriſto ſec. ἔπιθον, (178,11.
quod Ionica reduplicatione (172, 17.) eſt πέπιθον, cui
præponunt aliud augmentum. ſed hoc fieri non ſolet:
quare malim compoſitum dicere ex ἐπὶ, & prima plu-
rali aoriſti ſec. ἐπίθομεν, per ſyncopen τοῦ ο. inuenitur
enim compoſitum ἐπιπείθω: vnde in imperatiuo paſſ.
ἐπιπείθεο.
ἐπιπείθεο, *pare*, Ionicè (193,29.) pro ἐπιπείθου, vel pro ſim-
plici πείθου: & in ſubiunctiuo ἐπιπείθηται pro πείθηται, *pa-*
πέπιθον.
reat, audiens ſit. Dicitur tamen in aoriſto ſec. πέπιθον
Ionicè pro ἔπιθον: vnde Optat. πεπίθοιμι, οις, οι: prima plu-
πεπίθοιμεν.
ralis πεπίθοιμεν, *ſuaſiſſemus*. Hinc aliud quoq; verbum,
vtpote πεπιθέω, cuius fut. πεπιθήσω, *perſuadebo*. Ab aoriſto
ſec. ἔπιθον, medius ἐπιθόμην: Opt. πιθοίμην, οιο, οιτο: tertia
πιθοίατο.
pluralis Ionica (190, 29.) πιθοίατο, *credant*, pro πίθοιντο:
πίθηαι.
ſubiunctiuus, πίθωμαι, πίθῃ, & Ionicè (186,23.) πίθηαι, *per-*
ANNOTATIO. de ἐπέπιθμεν cōtra Anteſign.
ſuaſus ſis. [*Euſtathius & Etymologus* ἐπέπιθμεν (*Il. β,*
καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν) *factum tradunt non ex compoſito*
ἐπιπείθω, *vt vult Anteſignanus, ſed è ſimplici* πείθω, *Ionico
videlicet diplaſiaſmo, & ſyncope Æolica: qua de re vide
annotata in Inueſtigatione 2. Aoriſt. & Fut. 2. verborum
quæ habent Characteriſticam γ, δ, π, μ, λ. in tractatu P.*
ANTESIGNANI. *Sed diſſentiunt in expoſitione. Euſtathius
enim actiuè interpretatur* ἐπείσαμεν, perſuaſimus, flexi-
mus, nos ipſos, & reliquos Græcos: *Etymologus autē neu-*
5 *traliter*, ἐπεπιστεύκειμεν, credideramus.] [5] Atque baryto-
6 num πεποίθω: prima pluralis πεποίθομεν, *confidimus*. [6] Vi-
κεκράγειν.
de 213,35. & 2[illegible],5. Pluſquamperfectum κεκράγειν, aliud
augmen

augmentum non accipit,176,18. Particip.ἐγρηγορὼς,ότος:
& depoſito augmento γρηγορὼς, *vigilans*. [7] Huius ſe- 7 γρηγορώς.
cunda perſona εἴρῃ, & Ionicè (186,23.) εἴρεαι,*interrogas*: εἴρεαι.
in imperfecto εἰρόμην,εἴρου,Ionicè εἴρεο, *interrogabas*, & εἴρεο.
interroga: in imperatiuo,193,29. ſic ab ἔρομαι impera-
tiuus Ionicus ἔρεο, & producta penultima ἔρειο,*interro-* ἔρειο.
ga,360,28. [8] Vide 310,37. & 348,14. & 365,11. A fut.εὑ- 8
ρήσω perfectum εὕρηκα, & Atticè (286,35.) ηὕρηκα. aoriſt. ηὕρηκα.
ſec.εὗρον,infin.εὑρεῖν,Doricè & Atticè εὑρέμεναι,*inueniſſe*. εὑρέμεναι.
aoriſt.ſec.med.εὑρόμην,*nactus ſum*: Optat.εὑροίμην,οιο,
οιτο: ſubiunct. εὕρωμαι,ῃ,ηται: infinit.εὑρέσθαι: part.εὑρό-
μενος,*nactus,aſſecutus,qui reperit.*

[1] Ἔχω,*habeo*:Futurum,[2] ἕξω, per ἑ aſpiratum. 1. 2 ἔχω à σχέω, σχῆ-
Præteritum,ἔσχηκα: [3] Aoriſtus ſecundus,ἔσχον,à 3 μι & ἴσχω.
σχέω. Imperatiuus σχὲς, [4] ἐπίσχες, *inhibe, differ*: 4 ἐπίσχες, πρόσχες,
[5] πρόσχες,*intende, præoccupa*,à σχῆμι,vt σπὲς,*dic* vel 5 ab ἐπέχω, προσέ-
ſequere, à σπῆμι: [6] φρὲς, *fer*, à φρῆμι, ad morem 6 χω & προέχω.
[7] θὲς à τίθημι. Aoriſtus ſec. medius, [8] ἐσχόμην, 7.8 σπές. φρές.
[9] ἀνεσχόμην,*toleraui*. Imperatiuus,[10] σχοῦ, [11] ἀπό- 9 ἀπόσχου.
σχου, *abſtine*: at [12] ἰσχόμην, *me reprimebam* ſeu *re-* 10
preſſi,ab ἴσχω,*habeo,teneo*.Verbale,ἄσχετος,*intolera-* 11 12 ἄσχετος.
bilis,à σχῆμι.Pręteritum paſſiuum,ἔσχεμαι,tertia
perſona ἔσχεται,σχετὸς,ἄσχετος: ſic [13] verbale σχέσις, 13 σχέσις.
habitus,ab eodem. Aoriſt.pri.paſſ.[14] ἐσχέθην,ſi- 14
militer ab ἔσχεται.ſic illi aoriſti quos notauimus
pag.308,4,7 & 9. ἀφέθην,ἡρέθην,ἐπῃνέθην,ἐῤῥέθην,
regulariter deduci poſſunt à paſſiuo perfecto
verborũ in μι. In ſumma:verbalia quæ lõgam *Annotatio.*
habent vocalem, proficiſcuntur à circumfle-
xorũ præterito: contrà quæ breuem,à verbo
in μι. nam huius pręteritum paſſiuum penul-
timam breuiat:vt σχῆμα,*figura, forma*,ab ἔσχημαι: σχῆμα.
σχέσις,*habitus*, ab ἔσχεμαι: [15] ἅλωσις,*captiuitas*,ἁλω- 15 σχέσις.
τὸς,*captiuus*, ab ἥλωμαι,*captus ſum*: δόσις,*datio*,à 16
[16] δέδομαι, *datus ſum*: & ita in reliquis.
[17] Ἕω,*induo* vel *colloco*,augetur per ει. Præte- 17 ἕω.
ritum paſſiuum,εἷμαι:Pluſquamperfect.εἵμην:
Participium, εἱμένος. Aoriſtus primus, εἷσα:

εἷμα. Participium ἑὰς. Verbale, εἷμα εἵματος, *vestis*,
ἱμάτιον. augmentum seruat : vnde ἱμάτιον, *vestimentum*,
ἰστέον. 18 ablato ε : [18] sic ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*:
ἰτέον. [18] ἰτέον, *eundum*, ab εἶμι, *eo*.

1 [1] Hvivs Infinitiuus ἔχειν, Atticè & Doricè ἐχέμεναι,
ἐχέμεν. Ionicè ἐχέμεν, *habere*, *tenere*. Imperfect. εἶχον : augetur
ἔχον. enim per ι, 286,16. sine augmento ἔχον, ες, εν, *habebam*,
2 vel *habebant*, *as*, *at*. [2] Et medium ἕξομαι, *adhærebo*.
3 vide 304, 1. & 305, 1. [3] Vide 214,9. Hinc imperatiuus
σχέ. ἐπίσχε. σχὲ, *habe* : ἐπίσχε, *mane*, *subsiste*: subiunct. σχῶ : prima plu-
κατάσχωμεν. ralis σχῶμεν. cum κατὰ, κατάσχωμεν, *contineamus* : infinit.
σχέμεν. σχεῖν, Ionicè (182,6.) σχέμεν, *obtinuisse* : cum præpositione
Æolica ἀμπὶ (250,4.) ἀμπισχεῖν, *induere*. particip. σχὼν
σχόντος, *occupans*, *potitus*: σχόντες, *tenentes*. A σχέω, optatiui
σχοίην. præsens σχέοιμι σχοίμι, & Atticè (214,14.) σχοίην, σχοίης,
σχοίη, *haberem*, *es*, *et*. A σχέω quoque ducitur futurũ σχήσω:
vnde medium σχήσομαι : infinit. σχήσεσθαι, *assecuturum esse*.
sic & composita, vt ἀνασχέω, τὸ ἀνέχω, μ. ἀνασχήσω ἀνασχή-
σεις, ἀνασχήσει, *tollam*, *es*, *et*: ἀποσχέω, μ. ἀποσχήσω, εις, ει, *abstine-*
bo, *is*, *it*: ἐπισχέω, εις, ει, *inhibebo*, *is*, *it* : infinit. ἐπισχήσειν, *repres-*
4 *surum esse*. [4] Referendum ad ἐπέχω siue ad ἐπισχέω. hinc
etiam infinitiuus ἐπισχεῖν, *expectare* : & part. ἐπισχὼν, *ex-*
pectans : ἐπισχόντες, *differentes*. ab ἐπισχέω, in tertia singu-
5 lari subiunct. passiui ἐπισχέηται ἐπισχῆται, *inhibeat*. [5] Thema
est προέχω, vnde aor. secundus προέχον, quasi à προσχέω: &
medius προεσχόμην: tertia pluralis προέχοντο, *prætendebãt*:
προσχών. participium actiuum προσχὼν, *prætendens* vel *præeminens*:
προσσχών. at προσσχὼν per duplex σ, *appellens*, à προσέχω : vnde ao-
ristus secundus προσέσχον, προσέσχες, προσέσχεν, *appuli*, *isti*, *it*,
quasi à προσσχέω, quòd componatur è πρὸς & σχέω: tamẽ ea
hæc differentia passim confunditur, dum concurrit du-
plex σ ante χ. nam alterum abiicitur : vt incertum fiat
ad προέχω ne, an ad προσέχω huiusmodi tempus sit re-
6.7 ferendum. [6] Quære in φέρω. [7] Vide 235, 9. & 236,25.
8 [8] Optatiuus σχοίμην, σχοῖο, σχοῖτο, *continerem*, *es*, *et* : tertia &
σχοίατο. pluralis σχοῖντο, & Ionicè (190,16.) σχοίατο, *continerent*:
9 particip. σχόμενος, *qui tenuit*. [9] Et cum altero augmẽto
ἠνεσχόμην, 290,6. Imperatiuus ἀνάσχου, & Ionicè (193,31.)
ἀνάσχεο. ἀνάσχεο, *fer patienter*, *patere* : Optat. ἀνασχοίμην, ἀνάσχοιο,
ἀνσχοιτο. ἀνάσχοιτο, & poëticè ἄνσχοιτο, *toleraret*, 173,14. part. ἀνα-
σχόμενος, *tolerans*, *attollens*. Aorist. sec. act. ἀνέσχον, *extuli*
vel extulerunt : part. ἀνασχὼν, όντος, *sustinens*. Hæc sunt
referendâ ad ἀνέχω & ἀνέχομαι, vel ad ἀνασχέω. reperitur
etiã ἀνίσχω, *attollo*, *orior*: vnde in subiunct. ἀνίσχωσι, *elevẽt*:
& par

& particip. ἀνίσχων, οντος: ἀνίσχοντες, *eleuantes*. Impera-
tiuus passiuus ἀνίσχου, & Ionicè (193,31.) ἀνίσχεο, *te cōtine.* ἀνίσχεο.
[10] Ionicè σχέο, *tene.* [11] In indicatiuo ἀπεσχόμην, *me con-* 10 σχέο.
tinui: subiunctiuus ἀπόσχωμαι, *abstinuerim*: particip. ἀπο- 11
σχόμενος, *abstinens*: & aoristus actiuus ἀπέσχον, ες, εν, *absti-*
nui, isti, it: infinitiuus ἀποσχεῖν: participium ἀποσχὼν, ab
ἀπέχω siue ἀποσχέω, quod & ἀπίσχω, *abstineo.* [12] Est im- 12
perfectum vel aoristus secundus vocis mediæ: hinc
cum præpositione Æolica ἀμπὶ (250,4.) ἠμπισχόμην, *in-* ἠμπισχόμην.
duebar: augetur initio vt ἠμπεχόμην ab ἀμπέχομαι, 338,25.
Ab ἴσχομαι imperatiuus ἴσχου, & Ionicè (193,31.) ἴσχεο, *con-* ἴσχεο.
tinere: participium ἰσχόμενος, *se reprimens.* [13] At alte- 13
rum verbale eiusdem formæ ἡ ἕξις, εως, *habitus*, ducitur ἕξις.
tanquam ab εἶξαι secunda persona perfecti passiui for-
mata ab ἔχω, cuius futurum ἕξω: perfect. † εἶχα. [Augetur
per ι, 285,16. & præsentis spiritum seruat, sicut etiam ANNOTATIO.
εἶχον: tenuatur enim prima propter sequētem aspiratam:
in εἶξαι, ἕξω, & similibus, quoniam secunda non est am-
plius aspirata, prima resumit spiritum quem in secundę
gratiam deposuerat, asperum videlicet. Idem fit in τρέχω
θρέξω, τρέφω θρέψω: sic à θάπτω fit τάφος, à θρύπτω τρύφος,
à θύπτω τύφος. sic etiam à nom. θρὶξ fit gen. τριχός.]
Pass. εἶγμαι, εἶξαι. sic à tertia εἶκται fit ἑκτέον, *habendum*, ἑκτέον.
261,18. cum ἀπὸ, ἀφεκτέον, *abstinendū est*, ab ἀπέχομαι, *ab-* ἀφεκτέον.
stineo: cum ἐν, ἐνεκτέον, *ferendum est*, ab ἐνέχω: verùm ἐνεκτέον.
referri debet ad φέρω, quod sumit quædam tempora, ab
ἐνέχω, vt suo loco dicetur. Ab eadem tertia persona
εἶκται fit aoristus primus ἔχθην: vnde participiū ἐχθεὶς,
ἐχθέντος, cum ἀνὰ, ἀνεχθέντος, *suscepti.* [Quod afferunt ANNOTATIO.
etiam vulg. lex. *pro retracti.* quo significato dicitur po-
tius ἀνενεχθέντος, ab ἀναφέρω refero. Ab ἔχω sanè perrarū
esse puto aor. 1. & actiuum & passiuum.] [14] Cum ἀνὰ, 14
ἠνεσχέθην, *sustinui*: augetur in principio & in medio, vt ἠνεσχέθην.
ἠνεσχόμην, de quo paulò antè numero 9. mentionem
fecimus. [15] Vide 338,3. [16] Vide 238,1. [17] De hoc 286, 15
21. & 30. & copiosè 344, 10. & 26. [18] De ἰστέον & ἰτέον 16
vide infrà inter ea verba quæ ab iota incipiunt. 17

Ἐλαύνω, *impello, agito, abigo*: futur. ἐλάσω, *abigam*, ab 18 *Appendix.* ἐλαύνω ab ἐλάω.
ἐλάω: aor. prim. ἤλασα, ἤλασας, ἤλασε, sine augmento ἔλα-
σα, ἔλασας, ἔλασεν, *exagitaui, isti, it.* pro ἤλασεν, Ionicè ἐλά-
σασκε, *exagitauit, impulit*, 170, 30. sic in imperfecto
ἐλάασκον, ες, ε, *ducebam, as, at*, pro ἤλαυνον, ες, εν, ab ἐλαύνω, ἐλάασκον.
siue pro ἤλαον, ἤλαες, ἤλαε, ab ἐλάω: vnde & in tertia persona
ἐλάει ἐλᾷ, & poëticè (220,21. & 28.) ἐλάᾳ siue ἐλάα, *cur-* ἐλάα.
sum init: sic & in infi. ἐλάειν ἐλᾶν, & poëticè ἐλάαν, *incitare.* ἐλάαν.

sed

ſed redeamus ad aoriſtum primum ἤλασα : tertia
ἐλάσαν. ἤλασαν, ſine augmento ἐλασαν, & ſyncope ἔλσαν, contra-
ἔλσαν. ἔλσαι. runt: ſic in infin. ἔλσαι pro ἐλάσαι, & pleonaſmo τοῦ ε, ἐέλ-
ἐέλσαι. σαι; (apud Heſych. eſt etiam ἐλλάσαι, gemino λ, exp. concluſiſſe, prohibuiſſe) particip. ἐλάσας, ἔλσας, per-
ἐλλάσαι.
ἔλσας. fectus: item, feriens. in ſubiunctiuo ἐλάσω, ἐλάσῃς, com-
agitarim, is. aor. pri. med. ἠλασάμην: infi. ἐλάσασθαι, abegiſſe;
ἐλασάμενος. particip. ἐλασάμενος, & poëticè geminato σ, ἐλασσάμε-
ἐλήλακα. νος, qui abegit. Perfectum ἤλακα, Atticè (297, 25.) ἐλή-
λακα, expuli, abegi: pluſquamperfect. ἐληλάκειν, εις, ει, propulſe-
ueram, as, at: tertia pluralis ἐληλάκεισαν & Atticè (300, 19.)
ἐληλάκεσαν. ἐληλάκεσαν. eiecerant: particip. ἐληλακὼς, qui peruenit.
Perfect. paſſ. ἤλαμαι, σαι, ται, non aſciſcit σ, 311, 24. (vnde
aoriſt. prim. ἠλάθην, eiectus ſum: & particip. ἐλαθεὶς, tranſ-
ἐλήλαμαι. fixus) cum Attica reduplicatione ἐλήλαμαι, ἐλήλασαι, ἐλή-
λαται, ductus ſeu impulſus ſum, es, eſt: part. ἐληλαμένος, pro-
ductus, inductus, ſubmotus: pluſquamperfect. ἐληλάμην,
ἐλήλατο. ἐλήλασο, ἐλήλατο, immiſſus, eram, eras, erat: & rurſus cum
ἠλήλατο. temporali augmento (300, 19.) ἠληλάμην, ἠλήλασο, ἠλή-
ἠλήλαντο. λατο: tertia pluralis ἠλήλαντο, diſcurrebant.
ἔρχομαι ab ἐ- Ἔρχομαι, venio, accedo: futurum med. ἐλεύσομαι, veniam:
λεύθω. particip. ἐλευσόμενος, venturus, ab ἐλεύθω, aoriſtus ii.
ἤλυθον, ἤλυθες, ἤλυθεν, & ſyncope ἦλθον, ες, ε, 302, 34. & 303,
13. & 33. cum ἀπὸ ἀπῆλθον, pro quo Theocritus dicit
ἀπλῦθον. ἀπλῦθον, abij, diſceſſi. Infinit. ἐλθεῖν, veniſſe, profectum eſſe:
ἐλθὲν, ἐλθῆν, Doricè ἐλθὲν, Æolicè & Dor. ἐλθῆν, Atticè & Dor. ἐλθέ-
ἐλθέμεναι. μεναι, 182, 16. particip. ἐλθὼν, greſſus. Perfectum ἤλυθα
medium ἤλυθα, & Atticè (297, 36.) ἐλήλυθα, ἐλήλυθας
pluſquamperfect. ἐληλύθειν, ἐληλύθειν, 300, 22.

H

1 ἦν δ' ἐγώ. Ἦν δ' ἐγὼ, inquam autem ego: ἦ δ' [1] ὃς, inquit au-
ἦ δ' ὅς. tem ille; dicta ſunt per aphæreſim à φημὶ, pro quo
2 ἦν, ἦς, ἦ. ἠμὶ, dico: [2] ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῆν, φῆς, φῆ; vnde ἦν,
ἦς, ἦ, dicebam, bas, bat, vel dixi, iſti, it.

ἦσθα. Ἦσθα pro ἦς, eras, pagina 305, verſu 35.

3 ἥσθην. Ἥσθην, lætatus ſum: & [3] Optatiuus ἡσθείην, Ao-
riſtus primus ab ἥδομαι, delector, lætor.

1 [1] ὍΣ eſt articulus poſtpoſitiuus pro Pronomine
2 ἔφην. demonſtratiuo οὗτος vel ἐκεῖνος, 246, 37. [2] ἔφην eſt
imperfectum vel aoriſtus ſecundus, vt habes 328, 5. & 6.
reiecto augmento Ionicè dicitur φῆν, & per aphæreſin
ſiue abiectionem primæ literæ φ, ἦν, 328, 19. & 2.
3 [3] Infinitiuus ἡσθῆναι: cum ἐπὶ, ἐφησθῆναι, lætari: parti-
cipium ἡσθεὶς, oblectatus, gauiſus.

[1] Θάπτω, *sepelio:* Futurum θάψω: Aorist. prim. 1
ἔθαψα. Aoristus secundus pass. ἐτάφην, à τάφω.
[2] Θέλω vel [3] ἐθέλω, *volo*, tempora sumit à [4] θε- 2. 3
λέω, vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba 4
tum nomina διττολογούμενα, hoc est, *quæ duplici-*
ter dici possunt; ὀρὸς & ὀῤῥὸς, *serum lactis:* ἄτροφος,
† ἀτροφὴς, *non sentiens alimentū:* σαφὶς, ἀσαφὶς, *vua*
passa: μικρὸς, σμικρὸς, *paruus:* σπαίρω, ἀσπαίρω, *pal-*
pito: ἀλθηνῶ, ἀλθενῶ, *abundo:* [5] θρυλῶ, θρυλλῶ, *diuulgo:* 5
ναυαγῶ, ναυηγῶ, *naufragor, naufragium facio:* στήκω,
ἱστήκω, *permaneo:* [6] ἀλινδοῦμαι, καλινδοῦμαι, *volutor,* 6
versor. Multa præterea sunt vel Barytona vel
Circumflexa, [7] ῥίπτω, ῥιπτέω, *proycio:* κύω, κυέω, *vte-* 7
rum fero: [8] ἕλκω, ἑλκέω, *traho:* [9] εἴδω, εἰδέω, *video,* 8. 9
scio: [10] δόκω (vnde δόξω) & δοκέω, *puto, censeo:* 10
[11] τρύχω & τρυχόω, *attero:* vnde τετρυχωμένος, *ex-* 11
tenuatus. [12] Alia & Barytona & Circumflexa & 12
in μι; εἴδω, εἰδέω, εἴδημι, *scio.* Alia in diuersis
coniugationibus, [13] δυνάω, δυνάζω, *possum:* quo- 13
rum omnium varietas legendis authoribus
est obseruanda.

[14] Θνήσκω, *morior.* Fut. θανοῦμαι: Aor. sec. [15] ἔθα- 14
νον, à θείνω. Præteritum, [16] τέθνηκα, à θνάω: & Io- 15
nicè τέθναα, [17] vt βέβηκα, βέβαα, *iui.* Imperatiuus, 16
[18] τέθναθι: Optatiuus: [19] τεθναίην: Infinitiuus, 17 18
[20] τεθνάναι: Participium, τεθνὰς, à τέθνημι præ- 19
senti, [21] quod reduplicatur per ε; vnde fit τε- 20
θνᾶσι tertia pluralis, vt [22] ἱστᾶσι. quamquam 21 22
potest τεθνᾶσι dici præteritum pro τεθνάασι, per
crasim; vt etiam infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ cir-
cumflexum, pro τεθναέναι. Participium autem
τεθνεὼς, à † θνέω, τέθνημι. [23] Præteritū Bœoticum 23
τέθνηκα per η, & Ionicè τέθνηα, τεθνηὼς, & ablato ι
[24] τεθνεὼς, pro quo poëtæ [25] τεθνηὼς, *mortuus.* 24 25

Margin notes:

Θ
θάπτω à τάφω.
θέλω à θελέω.
ἐθέλω ab ἐθελέω.
Annotatio.
διττολογούμενα.
Multa vel barytona vel circumflexa.
δόξω.
Quædam verba & Barytona & Circumflexa & in μι.
Verba diuersarū coniugationū.
θνήσκω à θείνω, θνάω, τέθνημι & θνέω.
τέθναα.
Ionica reduplicatio per ε.
τεθνᾶσι.
τεθνηώς
τεθνεώς.
τεθνηώς

[1] VIDE 309, 8. & 310, 11. Huius perfect. pass. τέθαμμαι, τέθαψαι: part. τεθαμμένος, *sepultus:* paulopostfut. τε- 1

2 θάψομαι, ψῃ, ψεται, *mox ſepeliar, eris, etur.* [2] Vide 304, 1.
& 350, 26. Huius ſubiunctiuus θέλω. θέλῃς, θέλῃ, & Doricè

λῶ, λῆς, λῆ.

λῶ, λῇς, λῇ: poterimus tamen hæc deducere à λάω, in ſub-
iunctiuo λάω, λάῃς, λάῃ, craſi λῶ, λῇς, λῇ, & Doricè (215, 9.)

λῶ, λῆς, λῆ.
λησῶ. ἔλησα.

λῶ, λῇς, λῇ, *velim, is, it.* ab eodem λάω, futur. λήσω, & Do-
ricè (170, 7.) λησῶ: aoriſtus primus ἔλησα pro ἔλησα, reiecta
3 futuri conſonante. [3] In ſubiunctiuo ἐθέλω, ἐθέλῃς, &

ἐθέληϲθα.
θελήσας.

4 Æolicè (315, 35.) ἐθέλησθα, *velis.* [4] Fut. θελήσω: aor. primus
ἐθέλησα: particip. θελήσας, θελήσασα, θελῆσαν, *volens.* In per-
fecto affirmant non dicendum τεθεληκέναι à θέλω, ſed

ἠθεληκέναι.

ἠθεληκέναι ab ἐθέλω, cuius fut. ἐθελήσω, ἐθελήσεις, *cupiam, es.*
reperitur tamen à τεθέληκα paſſiuum τεθέλημαι: prima

τεθελήμεθα.
θεληθέν.

plur. τεθελήμεθα, *voluimus*: aoriſt. prim. ἐθελήθην: vnde
5 part. θεληθεὶς, neutrum θεληθὲν, *quod placuit.* [5] Non rarò

λ è dictionibus ſublatum.

λ è dictionibus ſublatum offendes, vt Ἀχιλλεὺς, Ἀχιλεὺς,
Achilles: genitiuus Ionicus (143, 21. & 154, 37.) Ἀχιλλῆος:
† θάλεσαν, *virentem*, pro θάλλουσαν, à θάλλω, *floreo.* ſic è
principio, λείβειν, εἴβειν, *libare*: λαιψηρὸς, αἰψηρὸς, *celer*: &
6 λαιψηρῶς, αἰψηρῶς, *celeriter.* [6] Dicimus pro eodem κυλιν-
δοῦμαι, κυλίνδομαι, κυλίομαι, & εἰλινδοῦμαι. Primæ coniuga-
tionis Circumflexorum ſunt ea verba quæ hîc à C L E-
7 N A R D O recenſentur, finita in ῶ & οῦμαι. [7] De his
8. 9 351, 1. & 11. [8] Vide 286, 18. [9] De his 377, 28. [10] Vide
10 351, 38. [11] Inuenitur quoque τρύω in eadem ſignifica-
11 tione, vnde τετρυμένος, idem quod τετρυχωμένος. [12] Sic
12. φέρω, φερέω, φέρημι, vnde † φέρησι, *fert*: βέλθω, βελθέω, βέλ-

φέρησι.
βέλθησι.
ἀνέχησι.
ANNOTATIO.

θημι, vnde βέλθησι, *oneratur, fructu grauatur*: ἀνέχω, ἀνεχέω,
ἀνέχημι, vnde ἀνέχησι, *ſuſtinet.* [*Tria iſta,* φέρησι, βέλθησι,
ἀνέχησι, *leguntur apud Homerum vno eodemque in loco,*
Od. τ: *ac Indicatiua oſtendunt ſequentia verba* τίκτει &
παρέχει *ſic enim ibi*, Εὐδικίας ἀνέχησι, φέρησι δὲ γαῖα μέ-
λαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς, βέλθησι δὲ δένδρεα καρπῷ. Τίκτει δ'
ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς. *Eodem modo (vt
Euſtath. teſtatur) alibi dicit,* λαμπρὸν παμφαίνησι: *atque
Odyſſ.* η, *quædam exemplaria habent,* Πείσεται ἅσσά οἱ αἶσα
καὶ κλῶθες βαρεῖαι. *Sunt autem (vt idem annotauit) hæc
verba Rheginorum dialecti, qui, ſecundum Heraclidem,
tertias ſingulares barytonorum, & circumflexorum primæ
coniugationis, modo Indicatiuo, finiunt in ησι. nam pro λέ-
γει, φέρει, νοεῖ, φιλεῖ, dicunt λέγησι, φέρησι, νόησι, φίλησι. vo-
caturque iſtud ſchema Ἰβύκειον, propterea quod Ibycus poëta
plurimum hac lingua delectatus fuit. Hæc Euſtathius.
Sunt igitur iſta vel tanquam è verbis in μι, vel ει vertitur
Æolicè in η, (169, 38.) & accedit paragoge σι, velut in
ſubiunctiuis: infrà in tractatu Antesign. de Inueſtig. them.*
vbi

vbi rationem inueniendi thema præsentium verborum Barytonorum quæ propter dialectos variantur docet. sed in subiunctiuis η diphthongum est, vt λάχῃσι, λάβῃσι: in superioribus autem monophthongum.] [13] Vide 308, 1. 13
[14] Quære 347, 32. [15] Sine augmento θάνον, θάνες, θάνε: 14
cum κατὰ, κάτθανεν, & poëticè (173,15.) κάτθανε, *mortuus est,* 15
obiit: Opt. θάνοιμι: subiunct. θάνω, θάνῃς, θάνῃ, cum κατὰ poëticè κατθάνῃ pro καταθάνῃ, *moriatur*: infin. θανεῖν, κατθανεῖν pro καταθανεῖν, *mori*. pro θανεῖν Ionicè (183,15.) θανέειν: particip. θανὼν, *mortuus*. Fut. sec. θανῶ, vnde medium θανοῦμαι, *moriar*: infin. θανεῖσθαι, & Ionica dialysi (199,39.) θανέεσθαι, *mori*: particip. θανούμενος, θανουμένη: hinc κατθανουμένη pro καταθανουμένη, *moritura*. [16] Plusquamperfect. ἐτεθνήκειν, *obieram*: particip. τεθνηκὼς, *extinctus*. 16
[17] De hoc & 17
similibus 235,35. [18] Tertia persona τεθνάτω, *interficiatur*. 18
[19] Tertia τεθναίη: cum κατὰ, καταιτεθναίη, *moriatur*: in plur. 19
τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν, syncope τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, 365,17. [20] Doricè (182,9.) τεθνάμεναι, & Ionicè 20
τεθνάμεν. [21] Vide 328, 32. [22] De hoc 234, 11. [23] Vide 21
234,23. & 235,35. [24] Huius obliqui per ῶ circumflexum, 22
τοῦ τεθνεῶτος, τῷ τεθνεῶτι, τοῖς τεθνεῶσι: & fœm. ἡ τεθνεῶσα, 23
τῆς τεθνεώσης. quare magis placet vt sit dictum per epen- 24
thesim vocalis ε, pro contracto τεθνὼς, τοῦ τεθνῶτος, ab Ionico τεθνεὼς, τεθνεῶτος: vt γεγαὼς, γεγαῶτος, per epenthesim τοῦ α, pro contracto γεγὼς, γεγῶτος: & ἑστεὼς, ῶτος, epenthesi τοῦ ε, pro ἑστὼς, ῶτος: de quibus 237,20. [25] Vide 25
237,11. vel dic inesse poëticam ectasim.

Θοάω, *incito, acuo*: aor. prim. ἐθόωσα, *excitaui, acui*: infin. θοῶσαι, *acuere, nitidum reddere,* † quasi à θοόω, μ. ώσω.

ANNOTATIO.

Sed nescio quomodo respuat θοόω, quum id regulariter à θοὸς descendat, vt θεόω à θεὸς (217, 32.) nec verbi θοάω, quod in vulg. Lex. exponitur *incito, sedeo, moueo*, vlla proferantur exempla. forsan eius statuendi occasionē sumpserunt ex aoristo θόασε. verum is est à θοάζω, quo Sophocles vtitur pro *sedeo*, teste Suida: agnoscitque illud θοάζειν etiam Hesychius, varias ei significationes tribuens, actiuas pariter & neutras, *perficere, turbare, festinare, currere, salire, sedere.* apud Homerum autem Il. ι, Eustath. mauult, λιπὼν ἕδος ἔνθα θαάασεν, *relicta sede vbi sedebat*: & Il. ο, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θαάασσεν, à them. θαάσσω, à quo Od. γ est, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν.

[1] ἴδμεν pro ἴσμεν, *scimus*, more Dorico; vt 1
vt ἰσμὴ, ὀδμὴ, *odor, olfactus.*

ἱκνέομαι ab ἵκομαι.

2 Ἱκνοῦμαι, *peruenio*. Futurum, [2] ἵξομαι: Aoristus
3. 4 sec. med. [3] ἱκόμην, ab ἵκομαι. Sic [4] ἀφικνοῦμαι, *ve-*

ἀφῖγμαι.

5 *nio, peruenio*: Præteritum passiuum, [5] ἀφῖγμαι:

ἀφικόμην.

6 Aoristus secundus medius, [6] ἀφικόμην.

ἵπταμαι à πτάω, πτέω & ἵπτημι.

7.8 [7] Ἵπταμαι, *volo, as.* Fut. [8] πτήσομαι. Aoristus se-
9 cund. [9] ἔπτην: medius [10] ἐπτάμην: Part. πτάμενος,

α in ε.

10 ἀποπτάμενος, *auolans*: Infinitiuus [11] πτάσθαι, & α
11 verso in ε dicitur [12] πτέσθαι, ἀποπτέσθαι, *deuolasse.*

Quædam verba sunt vel primæ vel secundæ cõiug. circumflexorum, & in μι.

12 Quamquam sunt quædam vel primæ vel secundæ coniugationis; vt τέθνημι, *morior*, à θνέω vel θνάω: ita fuerit πτάσθαι à πτάω, ἵπτημι: at πτέσθαι
13 à πτέω, ἵπτημι. sic composita [13] ἀφίπταμαι, *auolo*:
14 [14] καθίπταμαι, *deuolo*. Præterit. pass. [15] πέπταμαι,
15 vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt affecta, nunc carent: πτῆμι,

Annotatio de reduplicatione.

16 ἵπτημι: [16] τλῆμι, τέτλημι, *tolero*: & consimilia.

ἰστέον & εἰστέον.

17 [17] Ἰστέον, *sciendum*, ab εἴδω, *scio*. Præt. pass. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται: verbale εἰστέον: at ἰστέον dicitur reiecto
18 ε, vt [18] ἱμάτιον, *vestimentum*, sine diphthongo; cùm tamen fiat ab εἷμα, εἵματος, *vestis*.

ἰτέον, ἰτητέον.

18 [18] Ἰτέον, & pleonasmo ἰτητέον, *eundum*, ab εἶμι, *vado*. Præteritum actiuum esset εἶκα: passiuum, εἶμαι, εἶσαι, εἶται: vnde εἰτέον, & ε sublato, ἰτέον, vt fit in ἰστέον & ἴστωρ. Contrà fit in θέμα, θέσις, *positio*: ἄφεσις, *remissio*: & huiusmodi. siquidem factum est θέμα à præterito passiuo τέθειμαι, vnde regulariter deduceretur θεῖμα: sed dicitur θέμα, reiecta subiunctiua. aut habenda est ratio legitimi præteriti, neglectis Bœotis; quo modo diceremus τίθημι: perfectum, τέθηκα: passiuum, τέθεμαι, corripiendo penultimam: vnde θέμα, θέσις. & ἵημι, *mitto*: perfectum: ἧκα: passiuum, ἕμαι, ἄφεμαι, *dimissus sum*: vnde ἄφεσις; & ita in cæteris.

θέμα, θέσις, ἄφεσις.

1. 2 [1] De Hoc quoque 365,32. & 369,18. [2] Compositum cum ἀπό, ἀφίξομαι, *perueniam*: tertia plur. ἵξονται, ἀφίξονται.

pro

pro ἵξονται, legitur † ἴσονται, *ibunt*, ξ in σ mutato. [*Verum* ἴσονται.
in eundi significatione scribendum potius ἰσσονται, *vt apud* ANNOTATIO.
Hesych. est, expositum itidem πορεύσονται, *ab* ἴω. *nam* ἴσονται
verius significat ἱδρύσονται, *ab* ἵζω colloco vel sedeo.] A
futuro ἴξομαι fit præsens ἴξω, (332,17.) imperfectum ἶξον, ἶξον.
quo Bœoti vtuntur pro ἷκον, *iuerunt, venerunt* : alij ma-
lunt esse ipsum ἷκον, κ in ξ Bœoticè mutato. sic εἴξασι εἴξασι.
(de quo 299,26.) non pro εἶξαν, vt quidam volunt; sed
pro ἔικασι, *similes sunt* : præteritum ab εἴκω. [3] Tertia 3
dualis ἱκέσθην, *venerunt*: & tertia plur. ἵκοντο. Imperatiuus
ἱκοῦ (at præsens ἵκου, & Ionicè ἵκεο, *veni*, 193,29. ab ἵκομαι) ἵκεο.
Opt. ἱκοίμην, Doricè ἱκοίμαν, 118,40. subiunctiuus ἵκωμαι,
ἵκῃ, & Ionicè (186,24.) ἵκηαι, *venias*: cum ἀπὸ, ἀφίκηαι, *per-* ἵκηαι.
ueneris: tertia persona, ἵκηται, ἀφίκηται: infinit. ἱκέσθαι: part. ἀφίκηαι.
ἱκόμενος, syncope ἵκμενος, *fluens* : sunt qui spiritu tenui ἵκμενος.
efferant ἰκμενος. [4] Iones dicunt ἀπικνέομαι, 118,30. & 35. 4 ἰκμενος.
[5] Hinc infinit. ἀφῖχθαι, *deuenisse*. Vt ἀφῖγμαι, ita simplex 5 ἀπικνέομαι.
ἶγμαι, vnde part. ἰγμένος, *profectus*. [6] Participium ἀφι- 6
κόμενος, & Ionicè (118,30.) ἀπικόμενος, *progressus*. [7] ἵπτα- 7 ἀπικόμενος.
μαι, ἵπτασαι, ἵπταται, vt ἵσταμαι, (227,15.) est secundæ con-
iugationis verborũ in μι, pro πίπταμαι, à πτάω : spiritum
asperum pro π obtinuit, vt ἵστημι. huius imperfectum
ἱπτάμην, ἵπτω, 239,33. [8] Et poëticè seruata reduplicatio- 8
ne (228,11.) ἰπτήσομαι. Actiuum quoque πτήσω reperitur: ἰπτήσομαι.
hinc aoristus primus ἔπτησα : particip. πτήσας, cum διὰ,
διαπτήσας, αντος, *peruolans* : at διαττήσαντες λεπτὰ, *per*
tenue cribrũ transmittentes, à διαττάω, *percribro*. [9] Cum 9
διὰ διέπτην, *transuolaui*. Optat. πταίην, *volem*: διαπταίην,
peruolem : infin. πτῆναι, *volare* : cum ἀνὰ, ἀναπτῆναι, *reuo-*
lare, subuolare: part. πτὰς, ἡ πτᾶσα, *volans*: διαπτὰς, τοῦ δια-
πτάντος, *transuolans*. [10] Doricè (118,40.) ἐπτάμαν : cum 10
ἀνὰ, ἀνεπτάμαν, pro ἀνεπτάμην, *sursum volaui* : tertia per- ἀνεπτάμαν.
sona ἔπτατο, sine augmento πτάτο, *volauit* : seu *volabat*, πτάτο.
vt sit imperfectum pro ἵπτατο, abiecta quoque redupli-
catione : vel quasi à πτῆμι, passiuum πτάμαι, imperfect.
ἐπτάμην, ἔπτασο, ἔπτατο, & deposito augmento πτάτο. In
Optatiuo pro πταίμην, πταῖο, πταῖτο, reperitur † πτοίμην,
πτοῖο, πτοῖτο, *volem, es, et* : hinc cum ἀνὰ, ἀνάπτοιτο, *subuo-* πτοῖτο.
let, tanquam à πτέω vel πτάω, cuius aorist. secund. esset ἀνάπτοιτο.
ἔπτον, medius ἐπτόμην : vnde πτοίμην, vt θοίμην, θοῖο, θοῖτο,
pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, 226,16. [*πτοίμην & compos.* ἀνά- ANNOTATIO.
πτοιτο, *possunt etiam à* πέτομαι *deduci per syncopen: iti-*
demque infin. πτέσθαι, *& particip.* πτόμενος.] [11] Hinc com- 11
posita ἀναπτάσθαι, *subuolare*: διαπτάσθαι, *trãsuolare*. [12] Cum 12
ἀνὰ ἀναπτέσθαι, *reuolasse*. [13] Participium ἀφιπτάμενος : fut. 13

medium ἀποπλήσομαι, & poëticè ſeruata reduplicatione,
ἀφιπλήσομαι. ἀφιπλήσομαι. aoriſt. ſecundus ἀπέπτην: medius ἀπεπτάμην:
14 particip. ἀπεπτάμενος, de quo paulò antè. [14] Futur. me-
dium καταπτήσομαι, καταπτήσῃ, καταπτήσεται, *deuolabo, is, it*:
aoriſt. ſec. κατέπτην: ſubiunctiuus καταπτῶ, καταπτῇς, κα-
15 ταπτῇ, *deuolauero, is, it*: part. καταπτὰς, ἀντος, *deuolans*.
16 [15] De hoc 286,10. [16] Vide 328,35. [17] De ἱστέον, ἱμάτιον,
17 & ἰτέον, habes quoque 382, 2.

K
καθεδοῦμαι. 1.2 [1] Καθέζομαι, *ſedeo*: Futur. ſecund. med. [2] καθε-
δοῦμαι. cur autem per δ ſcribatur, dictum eſt
3 [3] pagina 178, verſ. 20. & pag. 197, v. 11. & 14.
καθήσομαι. Κάθημαι, *ſedeo*: Futurum, καθήσομαι: de hoc
pagina 324, verſu 6.
1 [1] IMPERFECTO ἐκαθεζόμην præpoſitio capit
augmentum, vt καθεύδω, (289,34.) ἐκαθεύδον, quod &
καθεῦδον. ſine augmento καθεῦδον. non enim plus ſignificat quam
ſimplex ἕζομαι, *ſedeo*: cuius quoque futur. ſecund. med.
ἑδοῦμαι, ἑδῇ, ἑδεῖται: & actiuum ἑδῶ ab ἕζω, fut. ἕσω: me-
dium ἕσομαι: infin. ἕσεσθαι, poëticè geminato σ, ἕσσεσθαι:
ἐφέσσεσθαι. cum ἐπὶ, ἐφέσσεσθαι, *inſidere, collocare*. Pro ἕζομαι Dores di-
ἑσδώμεθα. cunt ἕσδομαι, 4,11. vnde in ſubiunctiuo ἑσδώμεθα, *ſedea-*
2 *mus*. [2] Infinitiuus κατεδεῖσθαι, *manſurum eſſe*: part. κα-
3 τεδούμενος, *ſeſſurus*. [3] Ibi enim ait verba quartæ con-
iugationis, quæ ſequuntur tertiam, habere Characte-
riſticam δ in aoriſtis ſecundis, futuris ſecundis, & præ-
terito perfecto ac pluſquamperfecto vocis mediæ.

Appendix. Καλέω, *voco*. Imperfect. ἐκάλεον, ἐκάλεες: vnde tertia
καλέεσκε. Ionica (170,30.) καλέεσκε pro ἐκάλει, *vocabat*: tertia plur.
κάλευν. ἐκάλεον ἐκάλουν, & depoſito augmento κάλευν, *vocabant*:
in tertia plurali imperfecti paſſiui ἐκαλέοντο ἐκαλοῦντο,
reiecto augmento & Doricè ε in ευ verſo (119, 9. &
καλεῦντο. 22[illegible],8.) καλεῦντο, *vocabantur*. Fut. καλέσω vel καλήσω, 213,32.
Præterit. κεκάληκα, & ſyncope κέκληκα: cum ἐν, ἐγκέκληκα,
κέκληκα. *criminatus ſum*: & futur. ἐγκαλέσω, *criminabor*. A κέκληκα
paſſiuum κέκλημαι, κέκλησαι: vnde cum præpoſitione ἐκ,
ἐκκλησία. reiecto augmento, fit verbale ἐκκλησία, *eccleſia, conuo-*
κλητέος. *catio, cœtus*. ſic à tertia perſona κέκληται ducuntur κλη-
κλητός. τέος, *vocandus*; & κλητός, *vocatus*: vnde rurſus poſſeſ-
κλητικός. ſiuum κλητικός, *vocatiuus*; & verbum κλητεύειν, *in ius vo-*
κλητεύειν. *care*. Pluſquamperfect. ἐκεκλήμην, ἐκέκλησο, ἐκέκλητο:
κεκλήατο. vnde reiecto ε, fit tertia plur. Ionica & poëtica (19[illegible],16.
κεκλήαται. & 3[illegible].) κεκλήατο, *vocati erant*, pro ἐκέκληντο: ſic tertia per-
κεκλέαται. fecti κεκλήαται & κεκλέαται pro κέκληνται, *vocati ſunt*.
aoriſtus

aoristus prim. ἐκλήθην : part. κληθεὶς, *vocatus, inuitatus*. Aorist. sec. actiuus ἔκαλον : imperat. κάλε, & poëticè Syracusio more κάλον, 180,6. & 378,42. & 377,38. cũ ἀνὰ, ἀνάκαλον, & poëticè (173,14. & 36.) ἄγκαλον, *reuoca*. Futur. sec. καλῶ, quo Attici pro καλέσω vtuntur.

ἄγκαλον.

Κλάζω, *resono, clango*. Futur. κλάγξω, & poëticè κεκλάγξω, *latrabo*, 172,16. perfect. κέκλαγχα : aorist. prim. ἔκλαγξα : tertia plur. ἔκλαγξαν : particip. κλάγξας, *vociferatus*, à κλάγγω. aorist. sec. ἔκλαγον : at præt. medium κέκληγα, pro κέκλαγα : (197,28.) vnde participium κεκληγὼς, ότος : ἡ κεκληγυῖα, τῆς κεκληγυίας, & Ionicè (121,3.) κεκληγυῖη, *clangens, entis*. Homerus dixit in masculino plurali οἱ κεκλήγοντες pro κεκληγότες, *clangentes, latrantes*: vel dicemus à præterito medio κέκληγα fieri præsens κεκλήγω, vnde participium præsens κεκλήγων, οντος, in plurali οἱ κεκλήγοντες. Vide 379, 6.

κλάζω à κλάγγω.

οἱ κεκλήγοντες.

Κραίνω, *perficio* : futur. κρανῶ, 157,32. medium κρανοῦμαι, 198, 17. & 199,25. infin. κρανεῖσθαι, & dialysi Ionica (199,39.) κρανέεσθαι, *absolutum iri*. Aorist. prim. actiuus ἔκρανα, Atticè ἔκρηνα, 177, 3. imperat. κρῆνον, quod & κρήηνον, κρηηνάτω, *perfice, iat* : secunda plur. κρηήνατε, *perficite*, tanquam à κραιαίνω ; mutato priori αι in η, pro κραίηνον, κραιήνατε. dicitur & κρήανον, & vtroque αι, reiecto ι.

Κραίνω à κραιαίνω.

κρανέεσθαι.

κρήηνον.

κρήανον.

[1] Λαγχάνω, *sortior* : λαμβάνω, *sumo* : λανθάνω, *lateo* : μανθάνω, *disco*, tempora sumunt à [2] λήχω, [3] λήβω, [4] λήθω, [5] μαθέω. 1 2. 3 4. 5

Λ

λαγχάνω. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

[1] Haec Est veluti quædam exceptio regulæ de finitis in άνω, quam assignauit 336, 31. lege quæ in eum locum annotauimus. [2] Futur. λήξω : perfect. λέληχα & Atticè (298,23.) εἴληχα, *sortitus sum*. Aorist. sec. ἔλαχον (cum διὰ, διέλαχον, *sortitus sum*) & poëticè λέλαχον, 297, 14. Optatiuus λάχοιμι, λάχοις, λάχοι, & Attica formatione λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, vt ποιοίην, pro ποιοῖμι, 214,14. dicitur etiam poëticè (172,17.) λελάχοιμι : sic in subiunctiuo λελάχω pro λάχω, *sortitus fuero* : tertia plur. λελάχωσι, *sortiti fuerint* : infin. λαχεῖν : (hinc διαλαχεῖν, *sortitum esse*) particip. λαχὼν, *sortitus*. sumit quoque à κληρόομαι, fut. medium κληρώσομαι, *sortiar* : & perfect. pass. κεκλήρωμαι, ωσαι, ωται : hinc infinit. κεκληρῶσθαι, *sortitò accepisse* : part. κεκληρωμένος, *sorte electus*. aor. prim. ἐκληρώθην. part. κληρωθείς. Præteritum med. λέλογχα, *sortitus sum*, quasi à λέγχω, 197,22. vel à λογχάω, 213,35. [3] Α λήβω, fut. λήψω : med. λήψομαι, λήψη, & Doricè (118,40. & 119,9. 1 2 3

λαγχάνω à λήχω. εἴληχα. ἔλλαχον.

λαχοίην. λελάχοιμι.

λελάχωσι. à κληρόομαι.

à λήγω vel λογχάω.

λαψεῦμαι: atque 170,6.) λαψεῦμαι siue λαψεῦμαι, λαψῆ, *sumam, su-*
λαψεῦμαι: *mes.* Perfect. actiuum λέληφα, & Atticè (298,23.) εἴληφα:
λαψῆ. vnde infin. εἰληφέναι: (cum σὺν, συνειληφέναι, *concepisse*)
εἴληφα. part. εἰληφὼς, *qui cepit:* hinc συνειληφώς: ἡ συνειληφυῖα, *quæ*
concepit. Perfectū passiuum λέλημμαι & εἴλημμαι, *captus*
sum: εἴληπται, *assumptus est:* part. λελημμένος & εἰλημ-
μένος, *deprehensus:* συνειλημμένος, *comprehensus, captus.*
aoristus primus ἐλήφθην: infinitiuus ληφθῆναι, *captum*
esse: participium ληφθεὶς, *captus:* cum ἀπὸ in nomina-
ἀπολαφθέντες. tiuo plurali ἀποληφθέντες, & Doricè (118,40.) ἀπολαφθέν-
ἀπολελαμμένος. τες, *interclusi:* sic in part. perfecto ἀπολελαμμένος pro
ἀπολελημμένος, *interclusus.* † ab aoristo primo ἐλήφθην,
ἐλήφθης, fit fut. prim. ληφθήσομαι, *capiar.* Aorist. secund.
act. (178,4.) ἔλαβον, ἔλαβες: hinc tertia Ionica (17.,30.)
λάβεσκε. λάβεσκε, *sumpsit,* pro ἔλαβε: pro ἔλαβε quoque poëtæ
ἔλλαβε. dicūt ἔλλαβε, 297,14. Imperat. λάβε, & Atticè λαβέ, 305,39.
λάβῃσι. subiunct. λάβω, λάβῃς, λάβῃ, & Ionicè (306,14.) λάβῃσι, *ca-*
λαβῆν. *piat.* infi. λαβεῖν, Doricè (119,5.) λαβῆν, & Æolicè (119,42.)
λάβεν. λάβεν: particip. λαβὼν, *nactus.* Aoristus secundus medius
ἐλλάβετο. ἐλαβόμην, ἐλάβου, ἐλάβετο, & poëticè (297,14.) ἐλλάβετο: pro
ἐλαβόμην dicunt etiā poëtæ (172,17.) λελαβόμην: hinc in
λελαβέσθαι. infinitiuo λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, *cepisse.* part. λαβόμενος, *qui*
4 *cepit.* + Futurum λήσω: medium λήσομαι, λήσῃ, λήσεται, *la-*
tebo, is, it, seu *obliuiscar:* particip. λησόμενος. Perfectum
pass. λέλησμαι, λέλησαι, λέλησται, *oblitus sum, es, est:* infinit.
λελῆσθαι, *oblitum esse:* particip. λελησμένος, *oblitus;* pro quo
λελασμένος. Doricè η in α mutato (118,26.) inuenitur λελασμένος à
λάθεται. λαθόμαι pro λήθομαι: vnde & λάθεται pro λήθεται, *imme-*
λελάσμεθα. *mor est:* in prima plurali perfecti λελάσμεθα pro λελήσμε-
θα, *obliti sumus:* & aoristus primus ἐλάσθην: infinitiuus
λασθῆμεν. λασθῆναι, & Ionicè (182,6.) λασθῆμεν pro λησθῆναι, *oblitum*
esse. Aoristus secundus act. ἔλαθον, ἔλαθες, ἔλαθεν, & poë-
λέλαθον. ticè (172,17.) λέλαθον, ες, ε, *latui, isti, it:* Optat. λάθοιμι, λά-
θοις, λάθοι: subiunct. λάθω: infin. λαθεῖν: part. λαθὼν, όντος, *qui*
latuit. Aoristus secundus medius ἐλαθόμην, & poëticè
λελάθοιτο. quoque λελαθόμην: vnde in Optat. λελάθοιτο, pro λάθοιτο,
λελαθέσθαι. *oblitus fuerit.* & infinit. λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, *obliuisci.*
Rursus pro ἐλαθόμην, ου, ετο, Iones reiecto augmento &
λήθετο. verso α in η, λαθόμην, λήθεο, λήθετο: nisi malis imperfectum
esse à λήθομαι. Perfectum medium λέληθα, ας, ε, *latui, isti,*
it: plusquamperfect. ἐλελήθειν, εις, ει, & Ionicè (300,27.)
ἐλελήθεε. ἐλελήθεα, ἐλελήθεας, ἐλελήθεε, *oblitus eram, as, at:* tertia plur.
ἐλελήθεσαν. ἐλελήθεσαν, & Atticè (300,13.) ἐλελήθεσαν, *obliti fuerant.*
particip. λεληθὼς, ότος: hinc aduerbium λεληθότως, *laten-*
5 *ter, sensim.* [5] De hoc 337,17.

Οἴομαι

[1] Οἴομαι, & syncope οἶμαι, *puto*: Imperf.[2] ᾠόμην. 1. 2
Futurum,[3] οἰήσομαι: Aoristus,[4] ᾠήθην, ab οἰέομαι. 3. 4

Ο
οἶμαι. ᾤμην.
οἰήσομαι. ᾠήθην.

Οἶσθα, *nosti*, ab [5] εἴδω, *scio*: præteritũ medium, 5
οἶδα: secũda persona οἶδας, Æolicè οἴδασθα, deinde per syncopen οἶσθα. Est autẽ pleonasmus θα familiaris personæ in σ, [6] εἶσθα, *is vel ibis*: [7] ἦσθα, 6. 7
eras: [8] παρῆσθα, *aderas vel adfuisti, interfuisti*: [7] ἔφησθα, *dicebas vel dixisti*: [9] ἐπεξίησθα, *eruperis*: [10] πίησθα, 8. 7 9 10
biberis: [11] ᾔδεισθα vel ᾔδησθα per η, *noueras*.

οἶσθα.
θα adiectio Æolica.

Οἷός τε pro οἷος, *qualis, potis, possibilis*: vt ἐφ' ᾧ τε, pro ἐφ' ᾧ, *ob quod*. nam Ionicè abundat particula τε. 11

οἷός τε. ἐφ' ᾧ τε.
τε Ionicè abundat.

Ομνύω & [12] ὄμνυμι, *iuro*. Futurum, [13] ὀμόσω ab ὀμόω: Præteritum Atticum, ὀμώμοκα. 12 13

ὀμνύω ab ὀμόω.
ὀμώμοκα.

Οὐθὲν pro [14] οὐδὲν, *nihil, nullum*, † Doricum est, 14
vt [15] ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ, *pro nihilo habeo, sperno*. 15

οὐδέν.
ἐξουθενῶ.
θ pro δ Doricè.

[16] Οφείλω, *debeo*. Futurum, ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω, 16
syncope autem ὄφλω: Futurum, [17] ὀφλήσω: Præteritum, [18] ὤφληκα: Aoristus primus, ὤφλησα: 17 18
Aoristus secundus, [19] ὦφλον. 19

ὀφείλω & syncope ὄφλω ab ὀφειλέω & ὀφλέω.

[1] VIDE 306, 34. & 307, 1. [2] Et absque syncope 1. 2
ᾠόμην, ᾤου, ᾤετο: tertia pluralis ᾤοντο. [3] Hinc aoristus pri- 3
mus med. ᾠησάμην, ᾠήσω, ᾠήσατο, facta syncope & reiecto augmento † οἴσατο, & rursus soluta diphthongo & geminato σ, ὀΐσσατο, *putauit*: sic part. ὀϊσσάμενος, *ratus*: sic & presens ὀΐομαι, & participium ὀϊόμενος. [4] Perfectum, 4
ᾤημαι, ᾤησαι, ᾤηται: vnde ᾠήθην, ᾠήθης, ᾠήθη: tertia plur. ᾠήθησαν, *putauerunt, arbitrati sunt*: infin. οἰηθῆναι, *putasse*.
[5] Vide 377, 29. [6] Quære 318, 38. [7] De ἦσθα & ἔφησθα 5. 6
habes 315, 35. [8] Componitur ex παρὰ & ἦσθα. [9] Vide 7. 8
319, 9. [10] Est aoristi secundi subiunctiui à πίνω, *bibo*: 9
sed quasi à πίω, vnde aoristus secund. ἔπιον, vt suo loco 10
dicetur. [11] Secunda persona plusquamperfecti ab εἴδω, 11
377, 32. Penultima verò in ᾔδησθα scribitur per η pro ει, quadam analogia ad primam personam Atticam ᾔδη, quæ per η quoque scribitur, vt habes 300, 12. [12] Ab 12
ὄμνυμι, ὄμνυς, ὄμνυσι, imperfect. ὤμνυν, ὤμνυς: cum ἀπὸ, ἀπώμνυς, & poeticè seruato ο præpositionis ἀπὸ (172, 30.) ἀπόμνυς, *deierabas*: imperat. ὄμνυθι, & apocope ὄμνυ, *iura*: sic δαίνυ, pro δαίνυθι, *præbe conuiuium*, à δαίνυμι.

ᾠόμην.
οἴσατο.
ὀΐσσατο.
ὀϊσσάμενος.
ὀΐομαι.
παρῆσθα.
πίησθα.
ᾔδησθα.
ἀπόμνυς.
ὄμνυ. δαίνυ.

infinit.ὀμνυμέναι, *iurare* : particip.ὀμνὺς, ύντος: ὀμνυῦντες, *iu-*
rantes. Ab ὀμνύω, imperfectum ὤμνυον, ὤμνυες, ὤμνυεν, ac-
cipitur pro aoristo secundo, id est, *iureiurãdo me astrin-*
ὀμοῦμαι. ὀμεῖ. 13 *xi, isti, it.* [13] Poëticè ὀμοῦμαι, ὀμῇ, & Atticè (306,35.) ὀμεῖ,
iurabo, iurabis. videtur futurũ secundum med. ab ὀμόω,
quamuis CLENARDVS (213,35.) dixerit tertiam coniu-
gationem Circumflexorum nõ agnoscere futurum se-
cundum : quod verum est in iis authoribus qui prosa
oratione scripserunt. at poëtæ nihil non sibi permissum
arbitrantur. possumus tamen deducere ὀμοῦμαι quasi ab
ὄμνω, futurum ὀμῶ, mediũ ὀμοῦμαι, 198,15. A futuro ὀμόσω,
aoristus primus ὤμοσα, ὤμοσας, ὤμοσε, *iuraui, isti, it*: tertia
pluralis ὤμοσαν : perfectum ὤμοκα, 158,6. vnde Atticum
ANNOTATIO. ὀμώμοκα, 297,25. [*Non est opus fingere* ὄμνω : ὀμοῦμαι *enim*
ita est ab ὀμόω, *vt* πεσοῦμαι *à* πεσέω. *sic etiam ex* δουπῶ, *fu-*
turo verbi δουπέω, *est compos. aor.* κατέδουπεν *apud Hesy-*
14 *chium*, *&* *perf. med.* δέδουπεν *apud Homerum.*] [14] De
15 hoc 143,27. [15] Hinc participium perfectum passiuum
ἐξουθενημένος, *contemptus, nihili habitus.* augmẽtum non
habet, quòd simplex ab ου diphthongo immutabili in-
16 cipiat. [16] Vide 304, 10. [17] Ab ὀφλέω. sunt qui hæc
17 tempora referant ad ὀφλάνω, quod ab ὀφλέω, vnde est
formatum, tempora mutuatur, 336,31. & 40. [18] Infini-
18 tiuus ὠφληκέναι, *damnatum esse* : part.ὠφληκὼς, ὁ *noxius.*
19 [19] Optat.ὄφλοιμι: infin.ὀφλεῖν: part.ὀφλὼν, όντος, *damnatus.*
ὤφελον: Dicimus & in hoc aoristo sec. ὤφελον, ες, εν, ab ὀφελέω,
ὤφελον: 213,35. & ὤφελον, ες, εν, ab ὀφείλω, 178,14. & Ionicè depo-
ὄφελον. sito augmento ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, *debui, isti, it* : sumitur
& pro aduerbio optandi: ὤφελον, ὤφελον seu ὄφελον, *vti-*
nam ego : & *vtinam illi*, in tertia plur. ὤφελες, ὤφελες seu
ὄφελες, *vtinam tu* : ὤφελεν, ὤφελε seu ὄφελεν, *vtinam ille.*
cum significatione optationis, etiam personarum indi-
ANNOTATIO cationem habet. [*Imperf.* ὤφελον, ες, ε: *&* *aor.* ὤφελον, ες, ε,
de ὤφελον. *etiam in Optatiuis loquendi formis, verba manent, vt &*
flexio arguit, *&* *structura* : *estq; in eiusmodi structuris*
absolutis ellipsis aduerbij εἴθε *vel* ὡς, ô si, vtinam. *id quod*
satis apparet ex iis locis quibus præmitti aduerbia ista so-
lent: vt Od. μ, Αἴθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαιήκεσσι, ô si de-
buissem manere apud Phæacas. *Il.* γ, ὡς ὄφελες αὐτόθ'
ὀλέσθαι, vtinam debuisses istic periisse. *Aristoph.* εἴθ' ὤφελ'
ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, vtinam pronuba debuisset
malè periisse. *Sed interdum hoc aduerbium omittitur, vt*
dixi : Sophocl. ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον, ô si deberem excedere
è vita. *interdum omittitur etiam infinitiuus : Demosth.*
ἐπειδὴ δ' ὁ μήποτ' ὤφελε συνέβη, postquam autem con-
tige

tigerunt ea quæ vtinam nunquam debuissent, s. contingere. *Magis aduerbialiter ponitur in hoc Callimachi loco apud Etymol.* ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες, vtinam ne fuissent quidem celeres naues, *pro* εἴθε. *& in hoc Apollonij Argon. 3.* ὄφελλέ με μήτε τοκήων δώματα τότ' εἰσορᾶαν, vtinam neque parentum tunc aspexissem domum. *nam* ὀφέλλειν *Æolicè & poëticè sæpe pro* ὀφείλειν *vsurpatur. nisi malis*, Iuuaret me neque parentum tunc aspexisse domum: *ab* ὀφέλλω iuuo. *Scribuntur autem hæc regulariter per* ω, *velut aucta temporaliter: apud poëtas vero sæpe per* ο, *neglecto augmento.*]

Ὀλλύω, *pereo, perdo*: siue ὄλλυμι, vnde & passiuum ὄλλυμαι, *pereo*: in præterito med. ab ὄλλω, ὦλα, Atticè (297, 25.) ὄλωλα, *perdidi*, vel *perij*. aorist. sec. ὦλον: medius ὠλόμην, ὤλου, ὤλετο: tertia plur. ὤλοντο, sine augmento ὄλοντο, *perierunt*. Optat. ὀλοίμην, ὄλοιο, ὄλοιτο: tertia plur. ὄλοιντο, & Ionicè (190, 30.) ὀλοίατο, *pereant*. Subiunct. ὄλωμαι, ὄλη & Ionicè (186, 23.) ὄληαι, *sis perditus, pereas*: sic in præsenti ὄλλωμαι, ὄλλη & Ionicè ὄλληαι.

Appendix.
ὀλλύω *siue* ὄλλυμι *ab* ὄλλω.
ὄλοντο.
ὀλοίατο.
ὄληαι.
ὄλληαι.

Π

Πάσχω, *patior*. Fut. [1] πείσομαι, *patiar*, pro πήσομαι, η in ει, à πήθω: at πείσομαι, *parebo, aut credam*, à πείθομαι, *pareo*. Aorist. sec. [2] ἔπαθον, à πήθω. Præt. med. πέπονθα, à πονέω, *laboro*: vnde præt. [3] actiuũ, πεπόνηκα: mediũ, πέπονα, & pleonasmo literæ θ, [4] πέπονθα. Participium [5] πεπονθὼς, πεπονθότος. 1 2 3 4. 5

πάσχω à πήθω & πονέω.
πείσομαι.
η in ει.
πέπονθα.
πεπονθώς.

Πίπτω, *cado*. Futur. πεσοῦμαι, [6] Doricè vsitatum est pro πέσομαι, à πέτω. Dores enim futura circumflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde futurum mediũ πεσοῦμαι. Præteritum, [7] πέπτωκα, à πτόω. Aor. prim. [8] ἐπέσησα: [9] Aorist. secundus, [9] ἔπεσον, à πεσέω: at ἔπεσαν, [10] tertia pluralis est aoristi primi, pro ἐπέσησαν, per syncopen, vt [11] ἔστησαν, ἔσταν, *steterunt*. 6 7. 8 9 10 11

πίπτω à πέτω, πτόω & πεσέω.
Dorismus.
ἔπεσον.

[12] Πίνω, *bibo*. Fut. πώσω: Præt. [13] πέπωκα, à πόω. Aor. sec. [14] ἔπιον, à πίω. Imperat. [15] πῖθι. nam legitimum πίε ascíscit pleonasmum syllabæ θι, πίεθι: deinde crasi ιε in ι longum, fit πῖθι. [16] Futur. sec. med. πίομαι, pro [17] πιοῦμαι, vt φάγομαι & ἔδομαι, edam, pro φαγοῦμαι, ἐδοῦμαι. 12 13 14 15 16 17

πίνω à πόω & πίω.
πῖθι.
πίομαι.

[18] Πιω

πυνθάνομαι à πεύθομαι.

18 [18] Πυνθάνομαι, *interrogo*. Futurum, [19] πεύσομαι:
19 Aoristus secũdus medius, [20] ἐπυθόμην, à [21] πεύ-
20 θομαι. Præteritum passiuum, [22] πέπυσμαι, pro πέ-
21 πευσμαι: vt etiam [23] ἄφυκτος, *ineuitabilis*, pro ἄφευ-
22 κτος, elidendo ε ex diphthongo.

πέπυσμαι.

πράττω: πράξω, πράσω.

24 [24] Πράττω, *facio*: Futurũ, πράξω: Præteritum,
25 πέπραχα. sed πράττω, [25] *vendo*: Fut. πράσω: Præ-
26 teritum, [26] πέπρακα. [27] Sunt verò in quarta
27 coniugatione, quę eadem significatione, tamẽ duplex habent futurum: ἁρπάζω, *rapio*: βαστάζω, *porto*: νυστάζω, *nuto, dormito*: παίζω, *ludo*: σαλπίζω, *buccino*, ζω & σω.

Duplex futurũ in quarta coniug. ξω & σω.

ANNOTATIO.

1 [1] A Πείσομαι, πείσῃ, πείσεται, particip. πεισόμενος, *passurus*:
2 πεισόμενοι ἀγαθὰ, *beneficia accepturi*. [2] Ab ἔπαθον, ἔπαθες, ἔπαθεν, Optatiuus πάθοιμι, πάθοις, πάθοι: secunda pluralis πάθοιτε: subiunctiuus πάθω, πάθῃς, πάθῃ: prima pluralis πάθωμεν, & poëticè (306,15.) πάθομεν, *patiamur*: infinitiuus παθεῖν, & Ionicè (183,15.) παθέειν, *pati*: part. παθὼν, *passus, læsus*. Ab aoristo ἔπαθον, fit παθέω præsens, idem quod πάσχω. [*Vel potius ex futuro secundo παθῶ, quemadmodũ supra pag. 360. & 361. ex Etymologo docui futura nonnunquam μετάγεσθαι εἰς ἐνεστῶτας.*] futurum παθήσω: perfectum πεπάθηκα, Ionicè (235,35.) πεπάθηκα: particip. πεπαθηκὼς, crasi (236,2.) πεπαθὼς, *passus*: ἡ πεπαθυῖα, *passa*.

πάθομεν.
παθέειν.

3 [3] Et passiuum πεπόνημαι: in secunda plur. πεπόνησθε, syncope πέποσθε, idem quod πεπόνθατε, id est, *passi estis*: plusquamperf. ἐπεπονήμην, ησο, ητο, vnde reiecto augmẽto fit tertia pluralis Ionica (190,16. & 29.) πεπονήατο pro
4 ἐπεπόνηντο, *laborabant* vel *laborauerant*. [4] Infinitiuus
5 πεπονθέναι, *passum esse*. [5] In plurali πεπονθότες, πεπονθό-
6 των: hinc aduerbiũ πεπονθότως, *cum affectu*. [6] Possemus quoque dicere, esse futurum secũdum medium, à πεσέω, vt aoristus secundus ἔπεσον. Terminatione verò cum futuris secundis conueniunt huiusmodi Dorica futura prima vocis actiuæ & mediæ, ídque per omnes modos & participia verborũ Barytonorum, Circumflexorum & in μι; præterquam in subiunctiuis, in quibus Dorica flectendi ratio à Theocriti interprete locum non habere dicitur. Porrò Dores in huiusmodi futurorum terminationibus pro ε non rarò ευ vsurpant: dicunt enim πεσοῦμαι & πεσεῦμαι, *cadam*. (vide 119, 10.) huius infinitiuus πεσεῖσθαι, & Ionica dialysi (199,34. & 36.) πε-

πέποσθε.

πεπονήατο.

πεσεῖσθαι, *casurum esse.* In crebro vſu ſunt hæc Dorica fu-
tura apud poëtas, & præcipuè apud Theocritum: hinc
ἀξῶ, ἀξεῖς, pro ἄξω, ἄξεις, *ducam, duces*, ab ἄγω. [*Sed quum*
ἀξῆς ſit Æolicum potius quàm Doricum, (169,37.) malim
ἀξεῖς, vt apud Theocr. id. α, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.] ἀρ-
παξῶ, *rapiam*, pro ἁρπάξω vel ἁρπάσω, 168,44. ſed non
dicetur ἁρπασῶ: nam Dores pleraque futura in σω, per
ξῶ efferunt, 167,27. hinc καθιξῶ pro καθίσω, *ſedebo*: &
in aoriſto primo ἐκάθιξα pro ἐκάθισα, à καθίζω, *ſedeo*:
γελαξῶ, pro γελάσω: & in aoriſto primo ἐγέλαξε, *riſit*, pro
ἐγέλασεν, à γελάω. at id non ſemper obſeruatur: dicunt
enim δωσῶ, *dabo*, pro δώσω, (228,9.) non autem δωξῶ:
ſic κλαυσοῦμαι ſiue κλαυσεῦμαι, κλαυσῇ, κλαυσεῖται, *flebo, is,*
it, pro κλαύσομαι, κλαύσῃ, κλαύσεται, à κλαίω: futurū κλαυ-
σῶ, 304,18. & 305,30. νομευσῶ, *paſcam*, pro νομεύσω. ὀνασῶ,
ὀνασεῖς, ὀνασεῖ, *iuuabo, is, it*, pro ὀνήσω, εις, ει, (vbi quoque α
pro η poſitum eſt, 118,40.) ab ὀνάω ſiue ὄνημι, *iuuo*. Tertia
pluralis Dorici futuri non in οῦσι, vt futurum ſecundum,
ſed in οῦντι deſinit: hinc λεξοῦντι, *dicent*, pro λέξουσι, à λέγω.
vide 170,3. [7] Pluſquamperfectum ἐπεπτώκειν, *cecideram*: 7
tertia pluralis ἐπεπτώκεισαν, & Atticè (300,13.) ἐπεπτώκεσαν.
participium πεπτωκώς, ότος, & ſyncope ſiue Ionica for-
matione (235,35.) πεπτώς, ῶτος: ἡ πεπτῶσα, ώσης: τὸν πεπτῶτα,
& epentheſi τοῦ ε (237,20.) πεπτεῶτα, *lapſum*. [8] Atque 8
ἔπεσα, *cecidi*, à πέτω: vel eſt ſyncope pro ἐπέτησα. [9] Sine 9
augmento πέσον, πέσες, πέσε, *cecidi, iſti, it*, & πέσον, *cecide-*
runt: cum ἐν, ἔμπεσον, ες, εν, *incidi, it, it*: cum κατὰ, κατάπεσον,
& poëticè reiecto α, & mutato τ in literam ſequentem
π (173,15. & 23.) κάππεσον, κάππεσες, κάππεσε, *decidi, corrui,*
iſti, it. Ab ἔπεσον, imperatiuus πέσε, πεσέτω: tertia pluralis
πεσέτωσαν, *cadant*: infinitiuus πεσεῖν & Ionicè (183,15.)
πεσέειν, *cecidiſſe*: participium πεσών, όντος, *lapſus, proſtratus*:
πεσόντες, *ſtrati, iacentes.* [10] ἔπεσαν malunt alij ſine ſyn- 10
cope deriuare à πέτω: eius enim fut. 1. πέσω, aor. 1. ἔπεσα.
inuenitur ſanè πέσαι, ἔπεσα, & προσέπεσαν, in quibuſdam
Noui teſtamenti codicibus, vt etiam διεξεπέσατο apud
Polyænum. [11] De hoc 365,32. [12] Infinitiuus πίνειν, At- 11
ticè & Doricè (182,6.) πινέμεναι, *bibere*. [13] Pluſquam- 12
perfectum ἐπεπώκειν, εις, ει, *potus ſeu ebrius eram, as, at*: 13
participium πεπωκώς, *qui bibit.* [14] Infinitiuus πιεῖν, Io- 14
nicè (183,15.) πιέειν, *bibiſſe*: particip. πιών, όντος, *qui bibit*:
ἡ πιοῦσα, ούσης, *quæ bibit.* [15] Atque † πῶθι, à πῶμι, 235,6. 15
& per apocopen πῶ, *bibe*. [πῶ & πῶθι Etymol. deriuat
à them. πῶ. ſic enim ille, Tertiæ coniugationis eſt vt
μυρῶ, διδῶ, ſic etiam πῶ: è quo ſi πῶθι fiat, ἀναλογία est,
vt

ἀξῶ.
ANNOTATIO.
ἁρπαξῶ.
καθιξῶ.
ἐκάθιξα.
ἐγέλαξε.
δωσῶ.
κλαυσεῖται.
νομευσῶ.
ὀνασεῖ.
λεξοῦντι.
ἐπεπτώκεσαν.
πεπτώς, ῶτος.
πεπτεῶτα.
ἔπεσα.
πέσον.
ἔμπεσε.
κάππεσον.
πεσέειν.
ANNOTATIO.
πινέμεναι.
πιέειν.
πῶθι.
πῶ.
ANNOTATIO.

vt in ζῆθι & ζῶθι. Innuit igitur ex imp. πῶε fieri primū πῶ, deinde per paragogen πῶθι, vt ζῆθι & πλεῖθι supra 215,30. Idem annotat Æolicum esse hoc verbum, subiungens hoc exemplum χαῖρε καὶ πῶ, *lætare & bibe.*
16 affert & comp. σύμπωθι, *compota.*] [16] Vide 309,22. &

πιεῖσθαι.

17 377,26. [17] A πίομαι tamen reperitur infinitiuus πιεῖσθαι,
18 *bibiturum esse.* [18] Non sequitur regulam finitorum in άνω & άνομαι, assignatam à CLENARDO, 336,32. vide quæ in eum locum annotauimus. Huius imperfectum ἐπυνθανόμην, & deposito augmento πυνθανόμην, *audie-*
19 *bam.* [19] Secunda persona πεύσῃ & Ionicè (186, 23.) πεύσεαι, *audies*: particip. πευσόμενος, *percontaturus.*

πεύσεαι. πεπύθοιτο. πεπύθωνται. πύθοντο. πυθοίατο.

20 [20] Poëticè πεπυθοίμην, 172,17. hinc in Optat. πεπύθοιτο, *intelligat*: & in subiunctiuo πεπύθωνται, *audiant.* Contrà detracto omni augmento dicitur πυθόμην, ου, ετο: tertia plur. πύθοντο pro ἐπύθοντο, *audierunt.* Imperat. πυθοῦ, *interroga, audi*, Doricè (119,10.) πυθεῦ, & retracto accentu πύθευ, *sciscitare.* Optat. πυθοίμην, πύθοιο, πύθοιτο, *intelligerem, es, et*: tertia plur. πύθοιντο, & Ionicè (190,15. & 30.) πυθοίατο, *rogauerint, intellexerint.* infinit. πυθέσθαι, *audiuisse,*
21 *accepisse*: part. πυθόμενος, *sciscitatus, edoctus.* [21] Hoc poëtæ pro πυνθάνομαι vsurpant: hinc secunda persona Ionica (186,23.) πεύθεαι pro πεύθῃ, *cognoscis*: tertia imperfecti sine augmento, πεύθετο pro ἐπεύθετο, *audiebat*: tertia pluralis præsentis Optatiui Ionica (190,15. & 30.) πευθοίατο, *audirent*, pro πεύθοιντο: & part. πευθόμενος, *in-*

πεύθεαι. πεύθετο. πευθοίατο. πέπυστο.

22 *terrogans.* [22] Tertia πέπυσται, *nouit, scit*: tertia plusquamperfecti πέπυστο sine ε (300,16.) pro ἐπέπυστο, *audierat.*
23 [23] De hoc 353, 10. [24] Atticum est pro πράσσω, 118,11.

πρήσσω. πρήγματα.

24 Ionicè mutato α in η (118,28.) dicitur πρήσσω: πρήσσειν τὰ πρήγματα, pro πράττειν τὰ πράγματα, *res administrare*: pas-
25 siuum πρήσσομαι: imperf. ἐπρησσόμην, *conficiebar.* [25] Verbi

ANNOTATIO.

πράττειν in vendendi significatione nulla proferuntur exempla. eam ob causam malim futurum πράσω cum temporibus inde formatis referre ad πιπράσκω vel primitiuum eius περάω. quemadmodum enim κεράω per syncopen facit κράσω, sic περάω πράσω: vt Etymol. quoq; testatur in πρήθω & πρήσσω. Vtitur autem verbo isto in vendendi significatione Homerus aliquoties: sed propriè significat in vlteriora loca transportatum vendere, à πέρα vltra: vt Od. ξ, Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσησι, *illic vt me*

πέπρακα.

26 *venderet.* [26] Est etiam πέπρακα, *transiui*, pro πεπέρακα
27 per syncopen, à περάω. [27] Pauca quædam alia his similia enumerantur, 168,41. παίζω verò communiter facit

παίξω.

παίξω, vnde in aoristo primo passiuo ἐπαίχθη, *lusus est*: in

in particip. παιχθεὶς, *illusus*: in fut. primo pass. παιχθήσεται, *ludetur*) & Attic: παίσω: vnde in aoristo primo infinitiui παῖσαι, *ludere*.

Πέπτω, *coquo, pinso, mollio*: futur. πέψω à πέπω: aorist. prim. ἔπεψα: particip. πέψας, αντος. Communiter dicitur πέσσω: infin. πέσσειν, & Ionicè (182,6.) πεσσέμεν, *decoquere*, vel *cauponari*.

Appendix. πέπτω à πέπω. πεσσέμεν.

Ῥέω, *fluo*. [1] Futur. ῥεύσω, & ῥυήσω à ῥυέω: Præt. ἐῤῥύηκα. Aorist. sec. actiuus ἐῤῥύην à ῥύημι: aut 1
secũdus pass. à ῥυέω, [2] etiamsi ῥυῶ circumflexũ 2
desinit in ῶ purum. Composita sunt ἀπῤῥέω, *influo*: διαῤῥέω, *diffluo*, per geminum ῥῥ. [3] nam vt 3
ε augmẽtum syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in vocalem: ῥῆμα, *verbum*; ἐπίῤῥημα, *aduerbium*: ῥήγνυμι, *rumpo*; καταῤῥήγνυμι, *dirumpo*: ῥῆξαι, *rupisse*; περιῤῥῆξαι, *circumcidisse*: proinde καταῤῥάκτης, *cataracta*, fit à verbo, ῥάσσω, *tundo*; καταῤῥάσσω, *deturbo*: sed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω, *tundo*; καταράσσω, *deturbo*, per vnum ρ: pro quo & † ἀῤῥάσσω dicitur, vnde συναῤῥάσσω, *confringo*. nam συῤῥάσσω, *confringo, collido*, à ῥάσσω.

Ρ. ῥέω à ῥεύω, ῥυέω & ῥύημι. ρρ geminum in compositis. καταῤῥάκτης siue καταράκτης vnde ducatur.

[4] Ῥηγνύω & ῥήγνυμι, *rumpo*. Futurum [5] ῥήξω, à 4. 5
† ῥήγω: Aorist. sec. pass. [6] ἐῤῥάγην, *rupi*. Præt. 6
med. [7] ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα: siquidem hoc ver- 7
bum pro η sæpe capit ω: sic διέῤῥωγα, *diruptus sum*: διεῤῥωγὼς, *diruptus*; vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγὸς, *defensor, opitulator*.

ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήγω. ω pro η. διέῤῥωγα. διεῤῥωγώς. ἀρωγός.

[8] Ῥωννύω & ῥώννυμι, *roboro*. Fut. [9] ῥώσω, à [10] ῥόω, 8. 9
Præteritum actiuum, ἔῤῥωκα, pass. [11] ἔῤῥωμαι: 10
Plusquamperfect. ἐῤῥώμην: Imperatiuus, ἔῤῥωσο, 11
ἐῤῥώσθω, *vale, valeat*: Infinitiuus, ἐῤῥῶσθαι.

ῥωννύω & ῥώννυμι à ῥόω.

[1] De Hoc 304, 17. A ῥέω imperfect. ἔῤῥεον, ἔῤῥεες, 1
ἔῤῥεεν, & ῥέει, absque augmento. subiunctiuus ῥέω, ῥέῃς, ῥέῃ, & poëticè (360,29.) ῥείῃ, fluat. [2] Dicit *etiamsi* 2
ῥυῶ, &c. quia (213,37.) visus fuerat innuere, huiusmodi verba destitui aoristo secundo, fut. secundo, & præterito med. Potest hic aoristus etiã ab Æolico [illegible] vnde & futu

ῥέει. ῥείῃ.

futurum ῥεύσω, *deduci*. ab eo arist. secund. actiuus esset
ἔῤῥυον, (vt ἔφυγον à φεύγω, 178,10.) pass. ἐῤῥύην, ἐῤῥύης,
ἐῤῥύη, *fluxi, isti, it*. hinc subiunctiuus ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ, *fluxe-
ro, is, it*: prima plur. ῥυῶμεν: cum παρὰ, παραῤῥυῶμεν, &

παῤῥυῶμεν.

poëticè (173,14.) παῤῥυῶμεν, *perfluamus*. infinit. ῥυῆναι,
manasse, fluxisse: part. ῥυεὶς, *qui fluxit*. futurum secun-
3 dum, ῥυήσομαι, ῥυήσῃ, ῥυήσεται, *fluam, es, et*. [3] Vide 286,1.

α in cōpositione ante ρ.

Sic etiam α priuatiuum, atque aliæ particulæ in voca-
lem finitæ, quando in compositione ante ρ locum ha-
bent, geminant ρ: vt ῥητὸς, *dictus* vel *dicendus*, *clarus*:
ἄῤῥητος, *nefandus, non dicendus, obscurus*. poëtæ metri
gratia idem obseruant ante alias quoque consonantes:

περιδδείσασα.
ἀναλλέξας.

vt περιδδείσασα, *verita*, pro περιδείσασα, participium ao-
risti primi verbi περιδείδω, *vereor*. ἀναλλέξας, *qui collegit*,
pro ἀναλέξας, particip. aoristi primi ab ἀναλέγω. [4] De
4 hoc & similibus 333,28. & 335,28. [5] Hinc aoristus prim.
5 ἔῤῥηξα, ἔῤῥηξας, ἔῤῥηξεν, *rupi, isti, it*: tertia plur. ἔῤῥηξαν, *fre-
gerunt*: imperatiuus ῥῆξον, *rumpe*: ῥήξατε, *rumpite*: infinit.
ῥῆξαι, *rumpere, tingere*: particip. ῥήξας, *qui rupit*: aoristus
primus med. ἐῤῥηξάμην: tertia singularis sine augmento
6 ῥήξατο, *rupit*. [6] Ab ἐῤῥάγην, ἐῤῥάγης, ἐῤῥάγη, *ruptus sum, es,
est*, tertia plur. ἐῤῥάγησαν, *rupti sunt*: subiunctiuus ῥαγῶ,
ῥαγῇς, ῥαγῇ, *ruptus fuero, is, it*: infinit. ῥαγῆναι, (quod &
ῥηγῆναι, *ruptum esse*: part. ῥαγεὶς, ῥαγεῖσα, *ruptus, rupta*.
futurum secund. ῥαγήσομαι, vnde infinit. ῥαγήσεσθαι, *ruptum
7 iri*. Aoristus secundus actiuus ἔῤῥαγον, *obsoleuit*. [7] Ab
ἔῤῥωγα, ἔῤῥωγας, ἔῤῥωγε, *ruptus sum, es, est*: plusquamperf.

ἐῤῥώγεσαν.

ἐῤῥώγειν: tertia plur. ἐῤῥώγεισαν, & Att. (3.0,13.) ἐῤῥώγεσαν,
rupti erant: particip. ἐῤῥωγὼς, ἐῤῥωγυῖα, *ruptus, rupta*: sine

ἀναῤῥωγώς.

augmento ῥωγὼς: cum ἀνὰ, ἀναῤῥωγὼς, *apertus, hians*. Hu-
iusmodi mutatio τοῦ η in ω, Atticorum est. hucque refe-

συνοχωκότε.

runt quidam † συνοχωκότε, id est, *coarctati, in angustum
coëuntes*: particip. perfectum duale sine augmento pro
συνοχηκότε, à συνοχέω, μ. ήσω, π. ηκα: quod deriuatur à
συνοχὴ, ῆς, *coarctatio, angustia*, 216, 15. hoc verò verbale
est (262,36.) à συνέχω, *constringo, contineo*: sic μέμβλωκα,
κας, κε, *veni, & curaui, isti, it*: quod per syncopen & τοῦ β
(euphoniæ gratia) interiectionem dictum est, vel pro
μεμόληκα à μολέω, (349,1.) vel pro μεμέληκα à μελέω τὸ
μέλω, *curo*. è μέμβλωκε cum παρὰ fit παραμέμβλωκεν, &
8 poëticè (173,14.) παρμέμβλωκε, *aduênit, adest*. [8] De hoc
9 & similibus in νύω & νυμι finitis habes 338,36. [9] Hinc
aoristus primus, ἔῤῥωσα, ας, ε, *roboraui, confirmaui, isti, it*:
infinitiuus ῥῶσαι, *roborasse*: part. ῥώσας, *roborans*: futurum
10 medium ῥώσομαι. [10] Huius passiuum † ῥώομαι, *roboror*:
item

item *fluo, ruo*: in imperfecto ἐῤῥώοντο, *festinabãt, ruebant.*
[11] Hinc particip. ἐῤῥωμένος, de quo 256,23. aoristus primus assumit σ, (307,34.) ἐῤῥώσθην, ἐῤῥώσθης, ἐῤῥώσθη: tertia plur. ἐῤῥώσθησαν: vnde particip. ῥωσθεὶς, ῥωσθεῖσα, *roboratus, confirmatus, a.* 11

[1] Σβεννύω, σβέννυμι, *extinguo.* Futurum, [2] σβέσω & σβέσομαι, à σβέω. Aoristus secundus, ἔσβην, à σβῆμι. [3] aut est aoristus secundus passiuus à σβέω: Aorist. sec. actiuus, ἔσβον: passiuus, ἔσβην. 1. 2 3

Σ
σβεννύω & σβέννυμι à σβέω & σβῆμι.

[4] Σεύω, *agito, concito, fugo.* [5] Aorist. primus, ἔσευα, per α purum. Aoristus passiuus, [6] ἐσύθην, pro ἐσεύθην. 4. 5 6

σεύω.
ἔσευα.
ἐσύθην.

[7] Σπένδω, *libo.* Futurum, [8] σπείσω, à σπείδω: [9] quandoque Æolicè pro subiunctiua vocali consonans; σπείρω, σπέῤῥω, *semino*: [10] γείνατο, γέννατο, *genuit.* 7. 8 9 10

σπένδω à σπείδω.
Æolismus.

[11] Συνίημι, *intelligo.* Aoristus primus, συνῆκα, & Atticè [12] ἐσυνῆκα, per geminum augmentum; vt [13] ἠνώχλουν, *turbabam*, & similia. Aoristus secundus, συνῶ: Imperatiuus, συνές: Participium, συνείς. Atticè autem ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ, ξυνές, ξυνείς: vt pleraque alia communiter per σὺν, efferuntur Atticè per ξυν, συνοικος, ξύνοικος, *contubernalis.* 11 12 13

συνίημι.
συνῆκα:
ἐσυνῆκα.
συνῶ: συνές.
ξυν Atticè pro συν.

Συῤῥήγνυσθαι, *confringi*, compositum è συν, *cum, simul*, & ῥήγνυσθαι, *frangi.* [14] Quomodo verò se habeat σὺν in compositis, docere possunt subiecta exempla; βαίνω, *vado*: συμβαίνω, *contingo*: γράφω, *scribo*: συγγράφω, *conscribo*: ζάω, *viuo*: συζάω, *conuiuo*: κάμνω, *laboro*; συγκάμνω, *simul laboro*: λέγω, *dico & lego, id est, colligo*; συλλέγω, *colligo*: μανθάνω, *disco*; συμμανθάνω, *condisco*: παίζω, *ludo*; συμπαίζω, *colludo*: ῥέω, *fluo*; συῤῥέω, *confluo*: σείω, *quatio*; συσσείω, *concutio*: στέλλω, *mitto, traho*; συστέλλω, *contraho*: φημὶ, *dico*; σύμφημι, *consentio, comprobo*: χέω, *fundo*; συγχέω, *confundo*: ψαύω, *tango*; 14

συῤῥήγνυσθαι.
συν in compositione fit.
συμ ante { β μ π φ ψ }
συγ ante { γ κ χ }
συ, συσ, συ, συλ, συῤ } ante { ζ σ σ λ ρ }

Ita est de ν in præpos. ἐν, nisi quòd manet sequente σ.

συμφαύω, *contingo*. Idem iudiciũ de mutatione ν in præpositione ἐν, *in*: βαίνω, ἐμβαίνω, *ingredior*: γράφω, ἐγγράφω, *inscribo*, &c. nisi quòd ante σ non mutatur ν, σείω, *quatio*; ἐνσείω, *incutio*: σημαίνω, *signo*; ἐνσημαίνω, *insignio, imprimo*.

σβέσαι.
ἀπεσβηκώς.
ἐσσεύοντο.
σύτο.
σεῦα.
ἐπισσεύας.
σεύατο.
σύσθω.
ANNOTATIO.
σπένδεσκε.
σπεῖσαι.
ἀργυφός. ἀπερρ.

1 [1] VIDE 338, 36. Ἀ σβέννυμι particip. σβεννὺς, *extin-*
2 *guens*. [2] Hinc aorist. prim. ἔσβεσα, ἔσβεσας, ἔσβεσε,
(cum ἀπὸ, ἀπέσβεσεν, *extinxit*) sine augmento σβέσα,
σβέσας, σβέσε: tertia plur. σβέσαν: infinit. σβέσαι, *extin-*
xisse. Aorist. primus pass. ἐσβέσθην, ἐσβέσθης, ἐσβέσθη, *ex-*
tinctus vel mortuus sum, es, est: subiunctiuus σβεσθῶ,
σβεσθῇς, σβεσθῇ: infinit. σβεσθῆναι: cum ἀπὸ, ἀποσβεσθῆναι,
extingui, supprimi: futurum prim. pass. σβεσθήσομαι, *ex-*
tinguar. Pro σβέσω dicitur quoque σβήσω: perfect. ἔσβηκα:
participium ἐσβηκώς: cum ἀπὸ, ἀπεσβηκὼς, *extinctus*.
3 [3] Prior opinio verior videtur; quòd posterior repu-
4 gnet ei quod dixit 214, 9. vide 218, 10. [4] Passiuum
σεύομαι: imperfectum ἐσσευόμην: tertia pluralis ἐσσεύοντο,
& poëticè augmento positione producto (297, 14.)
ἐσσεύοντο, *ibant*. Aoristus secundus, ἔσυον (vt ἔφυγον à
φεύγω, 178, 10.) medius ἐσυόμην: tertia persona ἔσυετο,
syncope ac deposito augmento σύτο, *concitatus est, pro-*
ruit. Alij volunt dictũ pro ἐσέσυτο in plusquamperfecto
5 passiuo, deposito omni augmento. Vide 301, 3. [5] De
hoc 302, 11. sine augmento est σεῦα, σεῦας, σεῦε, *fugaui,*
isti, it: part. σεύας: cum ἐπὶ, ἐπισεύας, & poëticè (400, 12.)
ἐπισσεύας, *exhortatus*. aoristus primus medius ἐσσευάμην,
ω, ατο, & deposito augmento, σευάμην, σεύω, σεύατο, *rui,*
isti, it: imperatiuus, σεῦαι, σευάσθω, & syncope σεύσθω, *con-*
citetur. [*Porro σεῦσθω quidem legitur, à σόω τὸ σεύω, de*
quo paulo post dicetur in pag. 408, v. 42. at σεύσθω per
6 *syncopen pro σευάσθω positum, nullibi inuenio.*] [6] Ab ἐσύ-
θην, ἐσύθης, ἐσύθη, id est, *impetu concitatus sum, es, est*, du-
7 citur participium συθεὶς, *concitatus*. [7] Huius imperfect.
ἔσπενδον, ἔσπενδες: hinc tertia Ionica (170, 30.) σπένδεσκε, *li-*
8 *babat*. [8] Hinc aoristus primus ἔσπεισα, ἔσπεισας, ἔσπεισε,
sine augmento σπεῖσα, σπεῖσας, σπεῖσε, *libaui, isti, it*: im-
perat. σπεῖσον: subiunctiuus σπείσω, σπείσῃς: infin. σπεῖσαι:
particip. σπείσας. Aorist. prim. medius ἐσπεισάμην: in-
finit. σπείσασθαι, *inducias facere*: perfect. pass. ἔσπεισμαι:
tertia persona ἔσπεισται, *transactum est*: aorist. prim. ἐσπει-
σθην, *libatus vel immolatus sum*: ἐσπείσθησαν αἱ ὀχαὶ, *facta*
9 *sunt inducia*. [9] Sic ἀργυφὸς, *candidus*, pro ἀργυρός: ἀπερρε
pro

pro ἄπερρε, *abi in malam rem*, ab ἀπείρω: & simplex ἔρρε, *peri*: atque in imperat. pass. ἔρρου, *abi, peri*; ab εἴρω siue φθείρω, pro quo Æoles φθέρρω dicunt; deinde per aphæresim ἔρρω. A φθείρω, *corrumpo* (vt hoc obiter dicatur) futurum φθερῶ, 157, 32. perfectum ἔφθαρκα, 174, 26. passiuum ἔφθαρμαι, 188, 28. hinc particip. ἐφθαρμένος, *interemptus*. pro ἔφθαρμαι Æoles dicunt ἔφθορμαι, ἔφθορσαι, ἔφθορται. sic à μείρω siue μείρομαι, *diuido, sortior*, fit μέμορμαι, μέμορσαι, μέμορται, *sortitus sum, es, est*, pro μέμαρμαι, μέμαρσαι, μέμαρται; quod & † μεμοίραμαι, μεμοίρασαι, μεμοίραται: & rursus pro eodem, μεμόρημαι, μεμόρησαι, μεμόρηται: vnde participium μεμορημένον, *factum, elaboratum*. Ab ἔφθορμαι & μέμορμαι in infinitiuo ἐφθόρθαι, μεμόρθαι, accentu in antepenultima, 120, 25. [*μεμοίραμαι & μεμόρημαι habent quidem eandem significationem cum μέμαρμαι, sed ab aliis orta sunt thematibus, à μοιράω scilicet & μορέω, quorum vtrumque significat* partior, diuido, *pass.* μοιρᾶσθαι *significat etiam neutraliter, participem esse, vt in 16. epist. Bruti, ad Caunios*, φόβου μεμοίρανται, participes sunt metus, cum metu sunt coniunctæ.] sic τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω, μ. τερῶ, π. τέταρκα, id est, *infesto, sum molestus*. sed redeamus ad φθείρω: huius perfect. medium ἔφθορα, *corruptus sum*, 197, 22. aoristus secund. act. ἔφθαρον, 178, 12. passiuus ἐφθάρην, *perij*: particip. φθαρεὶς, έντος, *corruptus*. Pro φθερῶ futuro verbi φθείρω, Æoles dicunt φθέρσω, φθέρσεις, φθέρσει, *vastabo, is, it*, 167, 6. & 332, 24. sic ab εἴρω idem quod φθείρω, futur. ἔρσω pro ἐρῶ: vnde aorist. prim. sine augmento ἔρσα, ἔρσας, ἔρσε: cum ἀπὸ, ἀπέερσεν, & poëticè seruato ο (172, 30.) ἀπόερσε, *corrupit*. sic à κείρω, *tondeo*, μ. κερῶ, Æolicè κέρσω: vnde aor. prim. ἔκερσα, *totondi*: infin. κέρσαι, *totondisse*: à fut. κερῶ, infin. κερεῖν, & Ionicè (179, 30.) κερέειν, *tonsurum esse*. ab ἄρω, *coapto*, μ. ἀρῶ & ἄρσω, *coaptabo*: aorist. prim. ἦρσα: imperat. ἄρσον, *adapta*. à κύρω, *sum, incido, adipiscor, nanciscor*, μ. κυρῶ & κύρσω, *adipiscar*: aorist. prim. ἔκυρσα: in secunda plur. ἐκύρσατε, *incidistis*: tertia ἔκυρσαν, *inciderunt*: cum ἐν, ἐνέκυρσαν, *inciderunt, offenderunt*: particip. κύρσας: cum ἐν, ἐγκύρσας, *incidens*: vide 175, 18. particip. aoristi primi pass. κυρθεὶς, *adeptus*.

ἔρρε.

ἔφθορμαι.

μέμορμαι.

μεμοίραμαι.

μεμόρημαι.

ἐφθόρθαι.

μεμόρθαι.

ANNOTATIO.

τέτορθαι.

φθέρσει.

ἀπόερσε.

ἔκερσα.

ἄρσω.

ἄρσον.

κύρσω.

ἐνέκυρσαν.

ἐγκύρσας.

[10] Vide 360, 4. [11] Componitur ex σὺν (pro quo Attici 10
ξὺν in compositis 249, 20.) & ἵημι, cuius inflexionem 11
habes 319, 20. [12] Pro ἐσυνῆκα, ἐσυνῆκας, ἐσυνῆκεν, Attici 12
dicunt ἐξυνῆκα, ἐξυνῆκας, ἐξυνῆκεν, *intellexi, isti, it*: atque
ξυνέηκα, ξυνέηκας, ξυνέηκε, 298, 16. communiter verò συ- 13
νέηκα, συνέηκας, συνέηκε. [13] De hoc 290, 11. [14] Quare ita 14

ἐξυνῆκα

In compositis ex ἀνὰ poëtæ dicunt

ἀγκ	pro	ἀνακ
ἀγχ		ἀναχ
ἀλλ		ἀναλ
ἀμβ		ἀναβ
ἀμμ		ἀναμ
ἀμπ		ἀναπ
ἀμφ		ἀναφ

mutetur ν, vel elidatur, docuimus 7,14. & 10,12. Idem ferme iudicium de ν in ἀνὰ cùm poëticè, α finali deperdito, preponitur cōsonantibus, velut 173,15. & 23. attigimus. nam ν ante κ & χ mutatur in γ: ante λ, in λ: ante β, μ, π, φ, in μ: vt, ante κ, ἀγκαλέω pro ἀνακαλέω, *reuoco*: ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, *reclinans*, vt τύψας, 183,29. ab ἀνακλίνω. sic ἀγκρεμάσας pro ἀνακρεμάσας, *suspendens*, vt τύψας, 183,29. ab ἀνακρέμνημι, sed tanquam ab ἀνακρεμάω, μ. άσω: aorist. prim. ἀνεκρέμασαν: tertia plur. ἀγκρέμασαν, *suspenderunt*: part. aoristi primi pass. ἀνακρεμασθείς, *suspensus*. ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω, *discutio, discerno*. ἀγκρούομαι pro ἀνακρούομαι, *præludo*. huc etiam referri possunt ἄγκλυτος pro ἀνάκλυτος, *iactabundus*: ἄγκηνος pro ἀνάκηνος, *minister*: atque hinc ἄγκηνις, ιδος, *ministra*: & ἀγκηνέω ῶ, *diligens sum*: sic τὸ ἀγκηρές quasi ἀνακηρές, *insatiabile*. Ante χ, ἀγχαλάω pro ἀναχαλάω, *relaxo, remitto*. Ante λ, ἀλλύω pro ἀναλύω, *resoluo, retexo*: vnde ἀλλύεσκε Ionicè (170,30.) pro ἀνέλυε, *resoluebat*: & ἀλλύουσα pro ἀναλύουσα, *resoluens*. ἄλλεγον pro ἀνάλεγον, & hoc pro ἀνέλεγον, *collegi*: aoristus sec. sine augmento ab ἀναλέγω: vnde & in aoristo primo infinitiui act. ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι, *collegisse*. Ante β, ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, *ascendo*: vnde ἄμβασις pro ἀνάβασις, *ascensio*: ἀμβάτης pro ἀναβάτης, *ascensor*: ἄμβατος, *accessus, accessibilis*: τὰ ἄμβατα, *gradus*. ἄμβαλε pro ἀνάβαλεν, & istud pro ἀνέβαλε, *reiecit, sursum iecit*; aoristus secundus ab ἀναβάλλω: (at ἄββαλε pro ἀπέβαλε) [*hoc perperam vt supra pag. 4,19. annotauimus.*] ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, *altè*: ἀμβολή pro ἀναβολή, & ἀμβολίη pro ἀναβολίη, *procrastinatio, dilatio*: ἀμβολιεργός pro ἀναβολιεργός, *dilator operum, procrastinator*. ἀμβώσαντες, *reclamantes, exclamantes*, pro ἀναβώσαντες, & istud per crasim pro ἀναβοήσαντες, vt simplex βώσας pro βοήσας, 207,10. sic in appositione, ἀμβωμοῖς seu ἀμβωμοῖσι (121,39.) pro ἀνὰ βωμοῖς, *ad altaria*. Ante μ, ἀμμάθω pro ἀναμάθω, *pœniteam*: ἄμμιγα pro ἀνάμιγα, *simul, vnà*: ἀμμίγδην pro ἀναμίγδην, *permixtim, promiscuè*: ἀμμίξας pro ἀναμίξας, *permiscens*, ab ἀναμίγνυμι, sed tanquam ab ἀναμίγω, 333,30. & in appositione, ἀμμέγα pro ἀνὰ μέγα, *per magnum*: ἀνὰ μέσον, ἀμμέσον, *in medio*. Ante π, ἀμπαιανίσαι pro ἀναπαιανίσαι, *pæanu recătare*: aor. pri. infi. ab ἀναπαιανίζω. ἀμπεπαλών, *vibrans*, pro ἀναπεπαλών, & istud pro ἀναπαλών, cum augmento poëtico, 172,17. est participium aoristi secūdi ab ἀναπάλλω: vt à simplici πάλλω fit πεπαλών, *vibrans vel qui vibrauit*. ἀμπαύομαι pro ἀναπαύομαι, *quiesco*: hinc in aor. primo imperatiui medij

Margin: ἄγκλυτος. ἄγκηνος. ἀγκηρές. ἀγχαλάω. ἀλλύω. ἀλλύεσκε. ἀλλύουσα. ἄλλεγον. ἀλλέξαι. ἀμβαίνω. ἄμβαλε. ἀμβλήδην. ἀμβολή. ἀμβολίη. ἀμβολιεργός. ἀμβώσαντες. ἀμβωμοῖσι. ἀμμάθω. ἄμμιγα. ἀμμίγδην. ἀμμίξας. ἀμμέγα. ἀμμέσον. ἀμπεπαλών. ἀμπαύομαι.

ἀμπαυ

ἀμπαύσασθε, *requiescite*: & verbalia τὸ ἄμπαυμα, ατος, *requies*: ἡ ἄμπαυσις, εως, *requies*: ἀμπαυστήριον, *sedes in qua quiescitur*: pro ἀναπαύσασθε, ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις, & ἀναπαυστήριον. ἀμπέτασον pro ἀναπέτασον, *extende, aperi*, vt τύφον, 179,30. ab ἀναπεταννύω, sed tanquam ab ἀναπετάω, 338,36. & 345,14. ἄμπηρος pro ἀνάπηρος, *cæcus, mutilatus*. ἀμπλέκω pro ἀναπλέκω, *implico, amicio*: hinc ἀμπλακέω, *pecco, erro, implicor*: vnde participium aoristi secundi ἀμπλακὼν, *qui errauit*: & verbale ἀμπλάκημα, *peccatum*; vnde dictum quòd implicet & inuoluat homines: sic & ἡ ἀμπλακία, *error, peccatum*. [*Attamen Etymol.* ἀμπλακεῖν *ab* ἀναπλέκειν *deriuat, quoniam homines implicentur* τοῖς ἀμπλακήμασι *siue* ἁμαρτήμασι *tum non minus commodè referetur ad* ἀναπλάζεσθαι, *quod est* oberrare, sursum ac deorsum errare: *itidemque simplex* πλακία, *quod Hesyc. citat pro* delicto, *ad* πλάζεσθαι.] ἀμπνοὴ pro ἀναπνοὴ, *respiratio*. ἀμπτάμενος pro ἀναπτάμενος, *reuolans, subuolãs*: τὰ ἀμπτάμενα, *reuolantia*: vide simplex πτάμενος 388,6. ἄμπωσις siue (quo oratores vti solent) ἄμπωτις, pro ἀνάπωσις, *resorptio, reciprocatio siue recessus æstus marini*: vnde ἀμπωτίζω, *me resorbeo, refluo*. & in appositione, ἀμπεδίον pro ἀνὰ πεδίον, *per campum*: ἀμπέλαγος pro ἀνὰ πέλαγος, *per mare*: ἀμπόλιν pro ἀνὰ πόλιν, *per vrbem*. Ante φ, ἀμφέρω pro ἀναφέρω, *sursum fero*: ἀμφέρεται pro ἀναφέρεται, *sursum fertur*: ἀμφυγία pro ἀναφυγία, *perpetuum exiliũ*. [Perpetuum tamẽ exilium melius ἀειφυγία dicitur cum ἀνὰ, (vt animaduertit Sylburgius) nihil tale: sed retro vel sursum in compositione significet.] & in appositione, ἀμφόνον pro ἀνὰ φόνον, *per cædem*: ἀμφυτὰ pro ἀνὰ φυτὰ, *per plantas*. Ante δ verò, ante θ, ν, σ, & τ, quamuis ἀνὰ perdat α finale, ν tamen manet inuariatum, tam in compositione quàm in casus appositione: vt †ἀνδηράδες pro ἀναδηράδες, *area*: [Legitur apud Hesych. quoque nominatiuo casu: alias reperitur etiam ἀνδηράδας pro ἀνὰ δηράδας, *per colles seu iuga montium*.] ἄνδεμα pro ἀνάδεμα, *vitta*: τὰ ἄνδηρα pro ἀνάδηρα, *flores*: ἀνδίκτης, ου, pro ἀναδίκτης, *genus laquei*: ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *bifariam*: ἀνδοκάδην pro ἀναδοκάδην, *ex fideiussione*: ἀνδόνακας pro ἀνὰ δόνακας, *inter arundines*, ab ὁ δόναξ, ακος, *arundo*: ἀνδύεται pro ἀναδύεται, *emergit*: ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, *resilio*: ἀννέκυας pro ἀνὰ νέκυας, *per cadauera*: ἄνστησον pro ἀνάστησον, *excita*, aoristus primus imperatiui actiui ab ἀνίστημι, μ. ἀναστήσω: ἀνστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι, *versor per, peruado, assiduus sum*: ἄνσχεο pro ἀνάσχεο, de quo 382,39. ἀνσχήσεσθαι pro ἀνασχήσεσθαι, *toleraturum esse*. vide simplex

ἀμπαύσασθε.
ἄμπαυμα.
ἄμπαυσις.
ἀμπαυστήριον.
ἄμπηρος.
ἀμπλέκω.
ἀμπλακέω.
ANNOTATIO.
ἀμπνοή.
ἀμπτάμενος.
ἄμπωσις.
ἄμπωτις.
ἀμπωτίζω.
ἀμπεδίον.
ἀμπέλαγος.
ἀμπόλιν.
ἀμφέρω.
ἀμφυγία.
ἀειφυγία.
ANNOTATIO.
ἀμφόνον.
ἀμφυτά.
ἀνδηράδες.
ANNOTATIO.
ἄνδεμα.
ἄνδηρα.
ἄνδιχα.
ἀνδοκάδην.
ἀνδόνακας.
ἀνδύεται.
ἀνθρώσκω.
ἀννέκυας.
ἄνστησον.
ἀνστρέφομαι.
ἄνσχεο. ἀνσχήσεσθαι.

ἀνστόμα. ἀντανύω. χήσεαι 382, 17. ἀνστόμα pro ἀνὰ στόμα, *per os*. ἀντανύω pro ἀνατανύω, *extendo*.

Poëtæ ita faciunt composita ex κατὰ, *vt dicant*

καββ	pro	καταβ
καδδ		καταδ
κακκ		κατακ
κακχ		καταχ
καλλ		καταλ
καμμ		καταμ
κανν		καταν
καππ		καταπ
καπφ		καταφ
καρρ		καταρρ
κασ		κατασ
κατθ		καταθ
κατ		κατατ

τ verò præpositionis κατὰ, quando poëticè quoque, α finali deperdito, præponitur consonantibus, ante aspiratas φ, χ, mutatur in earum tenues π, κ: ante θ & τ, seruatur ipsum τ: ante alias mutas, & ante immutabiles λ, μ, ν, ρ, mutatur in consonam sequẽti similem, nempe in β ante β, in δ ante δ, & sic de aliis: ante σ verò, ipsum τ prorsus deperit. sed exemplis res illustretur: ante β, κάββαλε pro κατάβαλε, & istud pro κατέβαλε, *deiecit*, aorist. sec. absq; augmento à καταβάλλω: infinit. καββαλεῖν pro καταβαλεῖν, *strauisse*: & καββαλικὸς, *prosternendo aptus*: & huius comparatiuus καββαλικώτερος, *ad prosternendum aptior, qui aptiùs prosternitur*: quibus & oratores vtuntur. [καμμύειν quidem pro καταμύειν reperitur etiam in prosa: καββαλικώτερος autem apud Plut. in Apophthegm. Laconicis legitur non vt commune vocabulum, sed vt Laconicum, sicut etiã Hesych. tradit καμμύειν Lacones dicere pro καταμύειν.] Ante δ, καδδραθέτην, *dormierũt duo*, pro καταδραθέτην, tertia dualis aoristi secundi à καταδαρθάνω, sed tanquam à καταδαρθέω: simplex δαρθέω, aoristus sec. ἔδαρθον, & metathesi ἔδραθον: tertia dualis reiecto augmento δαρθέτην, cum κατὰ, καταδαρθέτην, & poëticè καδδραθέτην. καδδῦσαι pro καταδῦσαι, *demersisse*, aor. pri. infinitiui actiui à καταδύω. & in appositione, καδδύναμιν pro κατὰ δύναμιν, *pro virili parte*: ἡ δύναμις, εως, τὴν δύναμιν, vt ὄφιν, 148, 37.

καδδέ. καδδὲ pro κατὰ δέ. hoc in tmesi non rarò vsurpatur; quum scilicet verba composita ex κατὰ, diuiduntur, atque inter præpositionẽ κατὰ & verbum simplex inseritur particula δὲ, siue sola, siue cum aliis dictionibus:

καδδ' ἔβαλε. vt καδδ' ἔβαλε pro κατέβαλε δὲ, id est, *strauit autem*, aoristus sec. à καταβάλλω:

καδδ' εἷσε. καδδ' εἷσε pro καθεῖσε δὲ, id est, ἐκάθισε δὲ, *collocauit verò*: vide simplex εἷσε 344, 11.

καδδ' ἔθορε. καδδ' ἔθορε pro κατέθορε δὲ, *desiliit verò*; aoristus sec. à καταθορέω.

καδδ' ἕλον. καδδ' ἕλον pro καθέλον δὲ, & hoc pro καθεῖλον δὲ, *detraxerunt verò*; est aor. sec. sine augmẽto à καθαιρέω, sed tanquam à καθέλω, vt simplex αἱρέω ab ἕλω, 355, 9.

καδδ' ἔπεσε. καδδ' ἔπεσε pro κατέπεσε δὲ, *decidit verò*, aorist. sec. à καταπίπτω, sed tanquam à καταπεσέω: vide 395, 30.

κακκῆαι. καταχηέμεν. Ante κ, κακκῆαι pro κατακῆαι, pro quo etiam Homerus dixit κατακηέμεν, *cremare*; aor. pri. infinitiui à κατακαίω, μ. κατακαύσω, aor. prim. κατέκαυσα & κατέκηα, 302, 12. vnde infin. κατακῆαι, & Ionicè κατακηέμεν:

κατακήομεν. in prima plur. subiunctiui κατακήωμεν, & poëticè (306, 15.) κατακήομεν, *crememus*.

κακκρύπτων. κακκρυφῶ. κακκρύπτων pro κατακρύπτων, *occultans, tegens*. & in appositione, κακκρυφῶ, pro κατὰ

κατὰ κορυφὴν, *circa verticem.* Ante χ, † κάκχαρτος pro κατάχαρτος, *latabundus*; verbale à καταχαίρω, *insulto.* κακχεύω pro καταχεύω, *defundo, deijcio.* [κάκχαρτος Hesychio quoque est κατάχαρτος: fortasse tamen etiam pro κακόχαρτος dicitur, quod est, *malis gaudens*, vt κάμμορος pro κακόμορος, eodem teste.] Ante λ, καλλείπειν pro καταλείπειν, *relinquere*: hinc καλλείπεται, *relinquitur*: καλλείψω, *relinquam*: infin. καλλειψέιν, *relicturum esse*: in aor. sec. κάλλιπε, *reliquit*, sine augmento pro κατάλιπε, & istud pro κατέλιπε. in appositione, καλλαπάρην pro κατὰ λαπάρην, *iuxta ilia*: λαπάρην accusatiuus est Ionicus (121,4.) pro λαπάραν, ab ἡ λαπάρα ας, *ile*, siue pluraliter *ilia.* Ante μ, καμμίξας pro καταμίξας, *commiscens*, part. aor. prim. à καταμιγνύω siue καταμίγνυμι, sed tanquam à καταμίγω, 333,30. καμμύω pro καταμύω, *claudo*, quo & oratores vtuntur: hinc in futuro καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, *claudet oculos*: & in aoristo primo ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, *occluserunt oculos.* καμμονία, & Ionicè καμμονίη pro καταμονίη, *victoria forti mãsione parta.* (huc referri potest κάμμορος pro κακόμορος, *infortunatus*, quasi κάκμορος,) in appositione, καμμέσον pro κατὰ μέσον, *circa medium*: καμμὲν pro κατὰ μὲν, & in tmesi, καμμὲν ἄροτρον ἄξειαν, pro κατάξειαν μὲν ἄροτρον, *aratrum quidem fregerint*: est κατάξειαν aor. prim. Æolicus Optatiui (181,1.) à κατάγνυμι, sed tanquam à κατάγω. Ante ν, καννεύσας pro κατανεύσας, *annuens*; part. aoristi primi à κατανεύω. Ante π, καππυρέσασα pro καταπυρέσασα, *incendens*; part. fœmininũ aoristi primi actiui à καταπυρείζω. in appositione, καππεδίον pro κατὰ πεδίον, *per campum, in campo.* Ante φ, κάπφαγε pro κατάφαγε, & istud pro κατέφαγε, *comêdit*, aorist. sec. sine augmento à κατατρώγω, sed tanquam à καταφήγω. καπφωθεὶς pro καταφωθεὶς, *vastatus*, part. aoristi primi passiui ab inusitato καταφόω. in appositione, καπφάλαρα, pro κατὰ φάλαρα, *in phaleris.* [*Nec καπφωθεὶς nec καταφόω reperire potui. κεπφωθεὶς autem & καπνωθεὶς, vna cum thematibus suis κεπφόω & καπνόω, simplicem habent deriuationem, à nominibus κέπφος & καπνός. ac κεπφοῦσθαι quidem est leui momento impelli vel efferri, ita scilicet vt κέπφοι, aues leuissimæ: καπνοῦσθαι autem, fumo macerari vel infestari.*] Ante ρ, καρρέζειν pro καταρέζειν, quod & ipsum poëticũ est pro καταρρέζειν, *peragere*: sic part. præsens fœmin. καρρέζουσα, *peragens.* in appositione, καρρὰ pro κατὰ ῥὰ: καρρόον, & crasi καρροῦ, pro κατὰ ῥόον, & κατὰ ῥοῦ, (quod & καταρροῦ coniunctè) id est, *secundo flumine.* Ante σ, κάσχεθε pro κατάσχεθε, *continete*: à κατέχω, sed tanquam à κατασχέω, cuius aorist. secundus

κάκχαρτος.
ANNOTATIO.
καλλείπειν.
καλλαπάρην.
καμμίξας.
καμμύω.
καμμονίη.
κάμμορος.
καμμέσον.
καμμέν.
καννεύσας.
καππυρέσασα.
καππεδίον.
κάπφαγε.
καπφωθείς.
καπφάλαρα.
ANNOTATIO.
καρρέζειν.
καρρά.
καρροῦ.
κάσχεθε.

κατέχον, ες, ε: medius κατεχόμην: imperat. κατέχε, καταχέσθω, secunda plur. κατέχεσθε & poëticè κάχεσθε: vide
κασορνῦσα. 381, 14. κασορνῦσα pro καταστορνῦσα, *complanans*; particip. presens actiuũ à καταστόρνυμι, vt ζευγνῦσα, 230, 22. Ante θ,
κατθνήσκω. κατθνήσκω pro καταθνήσκω, *morior*: hinc in aoristo secundo κάτθανε pro κατάθανε, & istud pro κατέθανε, *mortuus est*, (387, 8.) atque pro imperatiuo κατάθανε, *morere, obi*:
κατθάψαι. & part. κατθανὼν pro καταθανὼν, *mortuus*. κατθάψαι pro καταθάψαι, *sepeliuisse*; aorist. prim. infinitiui à καταθάπτω.
κάτθεσαν. κάτθεσαν pro κατάθεσαν, & istud pro κατέθεσαν, *deposuerũt*:
κατθεμένη. vide simplex ἔθεσαν, 224, 21. κατθεμένη pro καταθεμένη, *quæ*
κατύπτεσθαι. *deposuit*: vide 226, 20. Ante τ, κατύπτεσθαι pro κατατύ-
κατάδε. πτεσθαι, *vapulare*. & in appositione, κατάδε pro κατὰ τάδε, *se-*
κατοῦτο. *cundum hæc, in hunc modũ*: κατοῦτο pro κατὰ τοῦτο, *iuxta hoc*.
Sic præpositio Dorica ποτὶ, id est πρὸς, (249, 36.) præci-
ποτῶ. puè cum articulis, vt ποτῶ pro ποτὶ τῶ, id est πρὸς τοῦ:
ποτόν. ποτάν. ποτὸν pro ποτὶ τὸν: ποτὰν pro ποτὶ τὰν, id est πρὸς τὴν:
ποτώς. ποτάς. ποτὼς pro ποτὶ τὼς, id est πρὸς τοὺς: ποτὰς pro ποτὶ τάς:
ποτά. ποτὰ pro ποτὶ τὰ: vide 246, 26. & 31. Παρὰ etiã in compositione sæpe amittit α ante consonantes, sed ρ præ-
παρβολάδην. cedens in aliã consonam non mutatur: vt παρβολάδην
παρθέμενοι. pro παραβολάδην, *permutatim seu cõparatim*: παρθέμενοι
πάρθεσαν. pro παραθέμενοι, *apponentes*: vide 226, 20. πάρθεσαν pro παράθεσαν, & istud pro παρέθεσαν, *apposuerunt*: vide sim-
παρκλίνω. plex ἔθεσαν 224, 21. παρκλίνω pro παρακλίνω, *detorqueo*;
παρμένω. tertia pluralis παρκλίνουσι, *detorquent*. παρμένω pro παρα-
παρπεπιθών. μένω. *permaneo, adsum*. παρπεπιθὼν, *arte pelliciens, fallens*, à παραπείθω: simplex πείθω, aorist. sec. ἐπιθὼν (178, 11.) & poëticè (172, 17.) πέπιθον, part. πεπιθὼν, cũ παρὰ, παραπε-
παρρέω. πιθὼν, & reiecto α, παρπεπιθών. παρρέω pro παραρρέω, *præ-*
παρθέτω. *terfluo*. παρθέτω pro παραθέτω, *apponat*: vide simplex
παρφάσθαι. θέτω 224, 32. παρφάσθαι pro παραφάσθαι, *decipere malè*
πάρφασις. *suadere*: vide simplex φάσθαι 328, 26. hinc πάρφασις pro
παρφέρομαι. παράφασις, *deceptio*. παρφέρομαι pro παραφέρομαι, *perperam feror, transuersus agor*.

Appendix. † Σόω, *seruo, vado, irruo*: subiunctiuus σόω, σόης, σόῃ, *ser-*
σόω ὰ σούω. *uem, es, et*. Fut. σούσω à σούω: aorist. prim. ἔσουσα: imperat. σοῦσον, *vade*. Perfectũ imperatiui passiui σέσουσο, & detracto augmento σοῦσο, σούσθω, *vade, at: rue, at*: σοῦσθε, *ite; ruite*. tamen σούσθω & σοῦσθε possunt censeri facta per crasim à præsenti imperat. passiui σόου, σοέσθω σούσθω: σόεσθε, σοῦσθε.

ANNOTATIO. Eustathius quoque duplex agnoscit σόω: consimiliter etiam Hesychius. vt enim σόεις exp. σώζεις, *seruas*: ita σοῦ exponit τρέχε *curre*, ὅρμα *rue*. itidemq; σοῦται non modo σώζεται *seruatur*, sed etiam διώκεται *agitatur*, & neutraliter

ἔρχεται *vadit*. Est autem σοῦ imperat. contract. vel ex act. σόε, vel ex pass. σόου: σοῦται vero indic. vel per crasin ex σόεται, vel per syncopen ex σούεται: vt apud eundem Hesychium λοῦ & λοῦται, de quibus supra. σοῦσο quoque imperat. est formæ passiuæ, vel præt. perfecti, per aphæresin augmēti, vt videtur ANTESIGNANO: vel pręsentis, per crasin è σόεσο, vt ὀδυνᾶσαι & καυχᾶσαι ex ὀδυνάεσαι & καυχάεσαι, 306, 24. At futurum σοῦσω ex σόω deducere non est necesse, quum habeamus σούω. nam vt σεύω fit ex σέω, ita σούω ex σόω, assumpto υ, vt tradit Eustath. atque inde est etiam Laconicum illud apud Xenophon. Μίνδαρος ἀπέσσουα, *Mindarus periit*: cuius idem Eustath. meminit. Reperitur etiam σώω, & quidem in vtraque significatione. in priore, σώεσκον *seruabant*, apud Etymologum: in posteriore, apud eundem ex Apollonio, σώεσθαι, στροφᾶσθαι, pro ὁρμᾶν.

Σαώζω poëticum pro σώζω, *seruo, tutor*: futurū †σαώσω, σαώσεις, σαώσει: infin. σαώσειν, & Ionicè (182, 6.) σαωσέμεν, *seruaturum esse*. Aorist. prim. ἐσάωσα; tertia persona ἐσάωσε, reiecto augmento, & apocope poëtica σάω, *seruauit*: sumitur & pro σάωσον, id est σῶσον, *serua*: per eandem apocopen. [Fut. σαώσω, cum aor. ἐσάωσα, possumus etiã deriuare à σαόω, à quo apud Hesych. est σαοῖ, expositum σώζει, βοηθεῖ, *seruat, auxiliatur*. estque istud σαόω deriuatum ab adiect. σάος *saluus*: at σοῦται apud eundem Hesych. pro ὀλώκεται agitatur, & φεύγει fugit, deriuatum est à substantiuo σόος, quod eidem Hesych. est ὁρμὴ, φορὰ, *impetus, motus*, 220, 34.]

σαωσέμεν.

σάω.

ANNOTATIO.

Τέμνω, *seco*. Fut. [1] τμήξω, à [2] τμήγω. Aorist. sec. 1. 2
[3] ἔταμον vel [4] ἔτεμον: Particip. ταμὼν vel τεμών. 3. 4
[5] Τίκτω, *pario*. Fut. [6] τέξω, à τέκω. Præt. med. τέ- 5. 6
τοκα. Aor. sec. [7] ἔτεκον, per ε: [8] nam secũdo aoristo 7. 8
verti ε in α, id ferme fit pręsente aliqua immutabili; δέρω, ἔδαρον, *excorio*: πλέκω, ἔπλακον, *plico*.
[9] Τιτρώσκω, *vulnero*. Fut. [10] τρώσω, à [11] τρώω. Sæpe 9
barytona quoq; habent reduplicationē; δράω, 10
διδράσκω, *fugio*: μνάω, μιμνήσκω, *in memoriã reuoco*. 11
[12] Τρέχω, *curro*. Fut. θρέξω, per θ. Præteritum 12
δεδράμηκα, à δραμέω. Aorist. secundus [13] ἔδραμον, 13
[14] à δρέμω. Futurum secundum med. δραμοῦμαι. 14
Τρώγω, *comedo*. Aorist. sec. [15] ἔφαγον, à φάγω. 15

T

τέμνω à τμήγω.

ἔταμον vel ἔτεμον.

τίκτω à τέκω.

Aoristus secundus quãdo mutet ε in α.

τιτρώσκω à τρώω.

Reduplicatio in Barytonis.

τρέχω, à δραμέω & δρέμω.

θρέξω.

τρώγω à φάγω

φάγομαι. Futurum secundum med. φάγομαι pro [16] φαγοῦμαι, [17] vt ἔδομαι & πίομαι, *edam, bibam.*

τυγχάνω à τεύχω & τυχέω. [18] Τυγχάνω, *sum, nanciscor.* Fut. [19] τεύξομαι, à [20] τεύχω. Aorist. sec. [21] ἔτυχον. Præteritum [22] τετύχηκα, à [23] τυχέω: at [24] τέτυκται, *est, & paratus est,* tertia præteriti passiui pro [25] τέτευκται, à τεύχω.

* Pagina 353, versu 13. Vide in * ἄφυκτος, *inenitabilis.*

τμήσω. τεμῶ. [1] Vel τμήσω, à τμέω: vel etiam regulare τεμῶ, 157, 27. prima plur. τεμοῦμεν, *vastabimus*: fut. med. τεμοῦμαι, 198, 12. Perfectum act. τετέμηκα, 175, 15. & 176, 3. syncope τέτμηκα, 365, 23. hinc pass. τέτμημαι: part. τετμημένος, *sectus*: aor. prim. ἐτμήθην, *excisus sum*: infinit. τμηθῆναι, *vastari*: part. τμηθεὶς, τμηθεῖσα, *sectus, secta.* Cæterùm à fut. τμήξω fit aor. pr. ἔτμηξα: part. τμήξας: composita ἀποτμήξας, *qui abscidit*: διατμήξας, *qui diffidit.* 2 [2] Hinc etiam aor. sec. ἔτμηγον & ἔτμαγον: pass. ἐτμάγην: tertia plur. ἐτμάγησαν, Bœoticè, (192, 29.) vel syncope (365, 22.) ἔτμαγεν, sine augmento

τμάγεν. τμάγεν, *secti vel separati sunt*: part. τμαγεὶς & τμηγεὶς, *scissus.* 3 [3] Sine augmento τάμον, τάμες, τάμε: fut. sec. ταμῶ: med. ταμοῦμαι. 4. 5 [4] Infin. τεμεῖν. [5] De hoc 309, 15. 6 [6] Medium τέξομαι, τέξῃ, τέξεται, *pariam, es, et*: perfect. act. τέτεχα: pass. τέτεγμαι, ξαι, κται: hinc aor. pri. ἐτέχθην, *natus sum*: subiunct. τεχθῶ, τεχθῇς, τεχθῇ, *in lucem editus fuero, is, it*: infin. τεχθῆναι, *nasci*: part. τεχθεὶς, *natus, genitus*: fut. prim. τεχθήσομαι, *pariar.* 7 [7] Sine augmento τέκον: tertia

τέκε. persona τέκε, *peperit*; item *genuit*, de viro: aor. sec. med. ἐτεκόμην, & reiecto augmento τεκόμην, τέκου, τέκετο.

τέκετο. 8 [8] Reddit rationẽ cur τίκτω siue τέκω nõ faciat in aoristo sec. ἔτακον, cùm 178, 5. dictum sit penultimam ε mutari in aoristo sec. in α: verùm id, inquit, solùm habet locum, quum penultimam ε præcedit aut sequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: atque hinc excipiuntur λέγω, φλέγω, βλέπω, ἐνέγκω: de quibus 303, 31. & 302, 5. sic interdum 9 τέμνω, vt in verbo præcedenti dictũ est. [9] Hoc verbum cõtinetur ea regula quã assignauit 346, 38. σκω & σκομαι, tanquã ω & ομαι. nam reduplicatio τ nõ seruatur nisi in præsenti & imperfecto, vt de verbis in μι dictũ est 221,

μνήσω. 34. sic à μιμνήσκω, fut. μνήσω: à διδύσκω, *ingredior, submergor*, fut. δύσω, perfect. δέδυκα: plusquamperf. ἐδεδύκειν: tertia plur. ἐδεδύκεσαν, & Atticè (300, 13.) ἐδεδύκεσαν, *submersi vel submersæ fuerant.* à κικλήσκω, *voco*, fut. κλήσω, à πιπίσκω, *potum præbeo*, fut. πίσω, aor. prim. ἔπισα. à πιπράσκω (Ion. πιπρήσκω) *vendo*, fut. πράσω, Ion. πρήσω. vel dic, huiusmo

iusmodi verba à suis primitiuis tẽpora mutuari: nempe
τιτρώσκω à τρόω vel τρώω: μιμνήσκω à μνάω: διδύσκω à δύω:
κικλήσκω à καλέω. cuius futur. καλήσω, & syncope κλήσω:
πιπίσκω à πίω: πιπράσκω vel πιπρήσκω à πράω: hinc in par-
ticipio aoristi primi pass. πραθείς, *venditus*. tamen διδρά-
σκω seruat reduplicationem in futuro, διδράσω, 375,15. *διδράσω.*
Cæterùm hæc reduplicatio tam Barytonorum quam *Reduplicatio*
circumflexorum (in quibus quoque locum habet) non *Ionica per ε.*
solùm fit per ι, sed etiam per ε, more Ionico, veluti de
τίθημι dictum est 328, 32. vt κάμω, κεκάμω, *laboro*: κλῶ,
κέκλω, *iubeo*. Hæc à præterito medio fieri innuit CLE-
NARDVS, 379,4. Interdũ quoq; (vt de verbis in μι dixi-
mus, 232,32.) huiusmodi reduplicatio fit repetitis dua-
bus literis thematis initialibus; vt ἀλκέω, ἀλαλκέω, *pro-*
pulso. Vide quoque 298,28. [10] Hinc aorist. prim. ἔτρωσα: 10
perf. τέτρωκα: pass. τέτρωσμαι, τέτρωσαι, τέτρωται, assumpto
σ: vnde aor. prim. ἐτρώθην: infin. τρωθῆναι, *sauciari, vul-*
neratum esse: part. τρωθείς, *læsus, sauciatus*. [Perfecta & ANNOTATIO.
aor. verbi τιτρώσκω sæpius sine σ proferuntur in passiua
diathesi. quomodo apud Xenoph. sunt τετρωμένοι *vul-*
nerati: ἐτρώθησαν, *vulnerati sunt*, apud Herodianum: τρω-
θῇ, *vulneratus sit*, apud Hippocr. Sic etiã verbalia τρῶμα
vulnus, τρωτὸς *vulneratus*.] [11] Vel à τρόω. dicitur & 11
τρῶμι: vnde† imperf. ἔτρων, ἔτρως, ἔτρω: cum ἐξ, ἐξέτρω, *ab-*
ortum fecit. [12] De hoc 304,1. A fut. θρέξω, aor. pri. ἔθρεξα, 12
& poëticè (170,38.) θρέξασκον, *cucurri & cucurrerunt*, vel
currebam & currebant. futurũ med. θρέξομαι, θρέξῃ, & At-
ticè (306,36.) θρέξει: cum περὶ, περιθρέξει, *circumcurret*.
[13] Infinit. δραμεῖν, & Doricè (183,15.) δραμῆν, *cucurrisse*. 13 *δραμῆν.*
[14] Poterat etiam duci à δραμέω, 214,1. sed præt. medium 14
δέδρομα, *cucurri*, à δρέμω formandum, (197,22.) non à *δέδρομα.*
δραμέω: nam ex hoc fieret δέδραμα, 214,1. Quidam hæc
tempora non ad τρέχω, sed ad διδράσκω referunt. [15] Sine 15
augmento φάγον: imperat. φάγε: subiunct. φάγω, φάγῃς,
φάγῃ: (cum πρὸ, προφάγῃ, *ante ederit*) prima plur. φάγω-
μεν, *comedamus*: infin. φαγεῖν. Facit quoque τρώγω in aor.
sec. ἔτραγον, 178,5. infin. τραγεῖν, *comedere*. [16] Quo etiam 16
poëtæ vtuntur. [17] De his 309,22. & 377,26. atq; 395,39. 17
Vide quoque 306,25. [18] Hinc τυγχανόντων, *assequantur*, 18 *τυγχανόντων.*
pro τυγχανέτωσαν, 3[illegible]3,33. [19] Tertia persona τεύξεται, *con-* 19
sequetur: infin. τεύξεσθαι, *adepturum esse*: part. τευξόμενος,
adepturus, consecuturus. [20] τεύχω in vsu habetur pro 20
struo, facio, fabrico: hinc in tertia plur. imperf. pass. sine
augmento τεύχοντο, *struebant*. In aoristo primo act. τεῦξε *τεύχοντο.*
pro ἔτευξε, *fecit*: tertia plur. ἔτευξαν, *fecerunt*. [21] Hinc 21 *τεῦξε.*
impe

imperat. τύχε, *consequere* : Opt. τύχοιμι, τύχοις, τύχοι : tertia
plur. τύχοιεν: Subiūct. τύχω, τύχῃς, τύχῃ: prima plur. τύχωμεν:
infin. τυχεῖν: part. τυχών, τυχοῦσα, *nactus, nacta, consecutus, a.*
Aorist. sec. med. ἐτυχόμην, Ionicè (118,35.) ἐτυκόμην, poë-
τετυχόμην. ticè (172,15.) τετυκόμην & τετυχόμην, *paraui, struxi* : hinc
τετύκοντο. in tertia plur. τετύκοντο : & in prima plur. Optatiui τετυ-
τετυκοίμεθα. 22 κοίμεθα. [22] Ionicè τετύχηκα, *nactus sum*, 235,35. & 237,5.
τετύχηκα. A τετύχηκα, tertia persona τετύχηκε, *fuit, est*, sine partici-
τύχησε. 23 pio. [23] Hinc etiam fit τύχησε, *contigit*, aoristus prim. sine
τετύγμην, τέτυ- 24 augmento. [24] Sic in plusquamperfecto pro ἐτετεύγμην,
κτο : τετύχθω: dicitur ἐτετύγμην, & ablato ε, τετύγμην, *eram* seu *fui*:
τετύχθαι. tertia persona τέτυκτο, *erat*: imperat. τέτυξο, τετύχθω, *sis, sit*:
τετυγμένος: infi. τετύχθαι, *esse*: part. τετυγμένος, *factus, fabricatus*, vel *qui*
τετευγμένος. *fuit*. inuenitur & τετευγμένος, *consecutus*. Aor. pri. ἐτύχθην,
ἐτύχθη. 25 ἐτύχθης, ἐτύχθη, *effectus sum, es, est.* [25] A τέτευκται fit tertia
plur. Ionica (190,15.) τετεύχαται *fabrefacti sunt.*

Υ Ὑπισχνοῦμαι, *promitto*. Fut. ὑποσχήσομαι : Præt.
ὑπισχνοῦμαι ab 1 [1] ὑπέσχημαι: Aor. prim. ὑπεσχέθην : Aor. sec. med.
ὑποσχέομαι & 2. 3 [2] ὑπεσχόμην, ab [3] ὑποσχέομαι. at fut. ὑποστήσομαι,
ὑφίσταμαι. 4. 5 *promittam*, ab [4] ὑφίσταμαι: Aorist. sec. [5] ὑπέστην.
1. 2 [1] Hinc Infin. ὑπεσχῆσθαι, *promisisse*. [2] Imperat. ὑπό-
ὑπόσχεο. σχου & Ionicè (193,29.) ὑπόσχεο, *promitte* : infin. ὑποσχέσθαι,
spopondisse: part. ὑποσχόμενος, *sponsionem faciens, pollicitus.*
3 [3] Quod componitur ex ὑπὸ & σχέομαι : actiuum σχέω, de
4 quo in verbo ἔχω, 381,14, & 18, & 24. [4] Quod etiam
componitur ex ὑπὸ (172, 1. & 9.) & ἵσταμαι, 227,15. &
5 228,2. [5] In ὑπέστην, π præpositionis ὑπὸ non migrat in
φ, vt in ὑφίσταμαι & ὑφίστημι. nam simplex ἔστην (226,32.)
lenem habet spiritum. Ab ὑπέστην, tertia plur. ὑπέστησαν,
ὑπέσταν. & syncope ὑπέσταν, *polliciti sunt* : vt simplex ἔστησαν ἔσταν
365,31. tertia singularis imperatiui ὑποστήτω, *promittat*:
infinit. ὑποστῆναι, *promittere*, 226,34. & 227,9.

Φ 1 [1] Φάναι, *dicere*: pres. φημί: φᾶναι verò per ᾶ, *lucere*,
φάναι. 2 *apparere*; aor. 1. à φαίνω, *luceo, appareo*; pro quo &
φᾶναι. φῆναι, ἀποφῆναι, *demonstrare*, [2] vt μιᾶναι, μιῆναι, *fœdare.*
ἀποφῆναι.
φέρω ab οἴω, 3. 4 Φέρω, *fero*. Fut. [3] οἴσω, ab οἴω. Aor. 1. [4] ἤνεγκα; sec.
ἐνέγκω, ἐνέχω, 5. 6 [5] ἤνεγκον, ab ἐνέγκω. Præt. med. [6] Att. ἐνήνοχα, διενή-
φρῶ & φρῆμι. 7. 8 νοχα, *excellui*; ab ἐνέχω. Aor. 1. pass. [7] ἠνέχθην. [8] Part.
διενήνοχα à δια- ἐνεχθείς. sic ἀναφέρω, *refero, respiro, conualesco*: ἀνηνέ-
φέρω. χθην, ἀνενεχθεὶς, *refocillatus*. Cæterū per syncopen
ἀνενεχθείς. dicta sunt φέρειν φρεῖν, *ferre* : φέρω φρῶ, *fero* : vnde

φρῶ

φρῆμι. Imperat. 2.aor.φρὲς,*fer*:εἴσφρες,*infer,admit-*
te,irrumpe:ἔκφρες,*effer,emitte*:vt [9] θὲς,*pone*. Aor.1. 9
ἔφρησα. Fut.φρήσω, [10] εἰσφρήσω,*inferam,admittam*. 10

φθάνω,*assequor quod efficere cõtẽdo,præuenio*.Fut.
[11] φθάσω,à φθάω. Aor.2. [12] ἔφθην,à φθῆμι:opt.φθαίην. 11

φθίνω,*tabesco*.Fut.φθίσω,à [13] φθίω. [14] complura in 12
νω,dum tempora formant,negligunt ν; φθάνω, 13
φθίνω,πίνω *bibo*, tanquam à φθάω,φθίω,πίω. 14

φύω,*produco*. [15] Fut.φύσω. [16] Aor.2.ἔφυν,à [17] φῦμι. 15 16 17

εἴσφρες ab εἰσφέρω.
ἔκφρες ab ἐκφέρω.
εἰσφρήσω ab εἰσφέρω.
φθάνω à φθάω & φθῆμι.
φθίνω à φθίω.
Annotatio de finitis in νω.
φύω à φῦμι.

[1] De Hoc 328, 14. [2] Ab aoristo primo indicatiui 1. 2 ἐμίανα communiter,& ἐμίηνα Atticè;vt habes 177,3.sic à φαίνω,aorist.prim.ἔφανα & ἔφηνα,ἔφηνας,ἔφηνε:cum ἐν, ἐνέφηνεν,*ostendit*. Aoristus med.ἐφηνάμην,tertia persona ἐφήνατο,*apparuit*. Huius perfectum pass. πέφασμαι, πέφανσαι,πέφανται,189,11. vnde aor. prim. ἐφάνθην & poëticè pleonasmo τοῦ α,ἐφαάνθην,ἐφαάνθης,ἐφαάνθη,*apparui, isti,it*. [3] Doricè οἰσῶ: fut.med.οἰσοῦμαι,οἰσῆ, *feram, feres*, 3 (395,26.)pro οἴσομαι,οἴσῃ. Ab οἴω perfectũ esset ὦκα,158,13. & 171,31. passiuum ὦσμαι,ὦσαι,ὦσται:vnde reiecto augmẽto fit verbale(261,18.)οἰστέος, *ferendus*:& οἰστέον,*ferendum est*:hinc etiam aorist.prim.ὤσθην,ὤσθης: vnde fut. prim. οἰσθήσομαι, *ferar*. [4] De hoc 302,6.& 16. Pro ἤνεγκα poëtæ 4 dicunt ἤνεικα,& deposito augmento ἔνεικα,ας,ε: (cum κατὰ, κάτενεικε, *detulit*) & cum augmento Attico ε in medio (298,15.& 290,4.) †ἐνένεικα,ab ἐνείκω:in Opt.Æolico (181,2.)ἐνείκαις,*tulisset*:infin.ἐνεῖκαι,*tulisse*:part.ἐνείκας,*qui tulit*. Aor.prim.med. ἠνεικάμην,*tuli*: tertia persona sine augmento ἐνείκατο, *tulit*; *portauit*: subiunct. ἐνείκωμαι, tertia plur.ἐνείκωνται,*tulerint*. [5] Sine augmento ἔνεγκον, 5 *tuli*:infin.ἐνεγκεῖν, *sustinere,tulisse*:part.ἐνεγκὼν,*qui tulit*: ἐνεγκοῦσα, *quæ tulit*: sumitur pro patria. [6] Attici enim 6 (vt habes 297,25.) inchoatorum ab ε,ο, & α breui,præterito communi præfigũt duas priores literas presentis. Hîc verò notandum in ἐνήνοχα, ε penultimam præsentis ἐνέχω, mutatam in ο more disyllaborum, vt λέγω, λέλοχα, 197,21. polysyllaba enim regulariter in mutant ε in ο. quamuis ab ἔχω simplici disyllabo possit ductum videri. Ab ἐνήνοχα participium ἐνηνοχὼς, *qui tulit*. Pro ἐνήνοχα Macedones dicunt † ἄγκοχα: tertia plur. ἀγκόχασιν. [*ἀγκόχαπ (inquit Varinus) apud nullum reperitur* τῶν ἀρχαίων, *sed tantum in epistola Philippi Macedonis. Ita Varinus: at mendosè. scribendum enim* ἀγκόχασι.

sic

ἐφαάνθη.
οἰσῆ.
οἰστέος.
οἰστέον.
ἤνεικα.
ἔνεικα.
ἐνένεικα.
ἐνείκατο.
ἔνεγκον.
ἐνήνοχα.
ἀγκόχασι.
ANNOTATIO.

sic enim Phrynichus in Atticis ἐκλογαῖς *respuit* ἀγήοχα. *ac si quis dicat Lysiam vsum esse composito* καταγηόχασι, *non vult firmam illi fidem tribui, cũ Demosthenes* ἤχασι *dicat, non* καταγηόχασι. *eodemq; modo Thomas,* εἰσῆχα *(inquit)* κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν. *Vtitur tamen isto præterito etiã Synesius in epist. 31.* προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα: *& participio Philippus in epistola quadam apud Demosth. pro Corona,* ἴστε ἡμᾶς φρουρὰς εἰσαγηοχότας, scitote nos præsidia introdu-

ἐνείχθην.
7 xisse.] [7] Et ἠνείχθην sine augmento ἐνείχθην, *latus sum*:
part. ἐνεχθεὶς, *latus*, ab ἐνείκω: ἠνέχθην verò ab ἐνέχω, cuius
perfect. pass. ἤνεγμαι, vnde part. ἠνεγμένος, *latus*: cum διὰ,
8 διηνεγμένος, *transportatus*. [8] Imperat. ἐνέχθητι, Opt. ἐνεχθείην, ἐνεχθείης, ἐνεχθείη: subiũct. ἐνεχθῶ: infin. ἐνεχθῆναι:
cum κατὰ, κατενεχθῆναι, *delatũ esse, deferri*: part. κατενεχθεὶς,
delatus, depressus: κατενεχθέντες, *ad terram venientes*.
9 [9] De hoc 235,11. [10] Aorist. primus εἰσέφρησα, vnde part.
10 εἰσφρήσας, *qui intulit*: aor. prim. med. εἰσεφρησάμην: infin.
11 εἰσφρήσασθαι, *recipere, admittere*. [11] Perfect. ἔφθακα: plusquamperf. ἐφθάκειν. Aor. pri. ἔφθασα, & Doricè (207,27.)

ἔφθαξα.
ἔφθαξα, *praeueni*: Opt. Æolicus φθάσεια, φθάσειας, φθάσειεν: infin. φθάσαι: part. φθάσας, φθάσασα, *praeueniens*: τὸ φθάσαν,
& cum πρὸ, προφθάσαν, *quod praeteriit*. Est etiã aor. prim.

φθῆσε.
ἔφθησα, ἔφθησας, ἔφθησε, sine augmẽto φθῆσε, *praeoccupauit*:

φθήσονται.
à fut. φθήσω: vnde & medium φθήσομαι: tertia plur. φθή-
12 σονται, *praeoccupabunt*. [12] Tertia persona ἔφθη, sine au-

φθῆ.
gmento φθῆ, *praeoccupauit*: tertia plur. ἔφθησαν: subiunct.
φθῶ, φθῇς, φθῇ: Ion. φθέω, φθέῃς, φθέῃ: poëticè φθείω, φθείῃς,

φθείομεν.
φθείῃ: prima plur. φθείωμεν, & poëtica systole φθείομεν, *anticipemus*. (vide 236,41. & 306,15.) infin. φθῆναι: inuenitur & φθάναι, quod præsens potest censeri à φθῆμι. part.
φθὰς, *qui praeoccupauit*. Aor. sec. med. ἐφθάμην: vnde part.
13 φθάμενος, *praeueniens, anteuertens*. [13] Perfect. ἔφθικα:
pass. ἔφθιμαι, ἔφθισαι, ἔφθιται: hinc tertia pl. Ionica (190,16.)

ἐφθίαται.
ἐφθίαται, *corrupti sunt*: plusquamperfect. ἐφθίμην, ἔφθισο,
ἔφθιτο, *perierat, interierat*: cum ἀπὸ, ἀπέφθιτο, *interierat*:
ab ἔφθιτο tertia plur. Ionica (190,16.) ἐφθίατο, *corrupti erant*: perfect. Optatiui ἐφθίμην pro ἐφθιμένος εἴην, more
Circumflexorum (215,1.) & verborum in μι, 238,15. &

ἀποφθίμην.
rursus deperdito augmento φθίμην: cum ἀπὸ, ἀποφθίμην,

λελῦτο, λελῦντο.
interijssem. sic λελύμην, λέλυο, λέλυτο: tertia plur. λελῦντο:

λύμην.
& sine augmento λύμην, *redemptus essem vel redimerer*,
pro λελυμένος εἴην, à λύω, *redimo, soluo*. Ab ἔφθιμαι infin.
ἐφθίσθαι, & sine augmento φθίσθαι, *periisse*: cum κατὰ, κατα-

φθίσθαι.
φθίσθαι, *interiisse*: vel φθίσθαι factũ est per syncopen à præ-

φθίμενος.
senti φθίεσθαι. sic part. † φθίμενος, *mortuus, peremptus, defun*

defunctus , per syncopen à præsenti φθιόμενος , vel pro
perfecto ἐφθιμένος, detracto augmẽto & mutato tono.
sic compositum ἀποφθίμενος, *peremptus, mortuus.* A φθίω
quoque inuenitur in subiunctiuo φθίῃς , *pereas.* à φθέω — φθίῃς , φθεῖσθαι.
verò infinitiuus pass. φθέεσθαι & crasi φθεῖσθαι, *interire.* hinc
etiã verbum φθῆμι: vnde in Optatiuo pass. φθείμην, φθεῖο,
φθεῖτο, *defecissem, præteriissem, es, et* : vt πθείμην (238,15.) — φθεῖτο.
sed absque reduplicatione, 231,16. [14] Sic τίνω, *luo, soluo,* 14 — τίνω à τίω.
pendo : tanquam τίω, fut. τίσω : medium τίσομαι, *vlciscar:*
aor. pri. med. ἐτισάμην, *supplicium sumpsi* : tertia persona
ἐτίσατο, sine augmento τίσατο : Opt. τισαίμην, τίσαιο, τίσαιτο: — τίσατο.
tertia plur. τίσαιντο, & Ionicè (190,16. & 30.) τισαίατο: infin. — τισαίατο.
τίσασθαι : part. τισάμενος. optat. actiuus Æolicus (181,1.)
τίσεια, τίσειας, τίσειε: tertia plur. τίσειαν, *luissent.* A τίνω imper- — τίσειαν.
fectum ἔτινον, ἔτινες: vnde tertia persona Ionica (170,30.)
τίνεσκε, *luebat.* [15] Perf. πέφυκα, *natura cõparatus sum, soleo:* 15 — τίνεσκε.
πέφυκε, *natura comparatum est, innatum est:* πεφύκασι, *cõ-
sueuerunt:* plusquamperfect. ἐπεφύκειν, ἐπεφύκει, & sine au-
gmento πεφύκει, *creuerat:* infin. πεφυκέναι, *natura esse, esse* — πεφύκει.
adhærere: part. πεφυκὼς, πεφυκῦα, πεφυκὸς, *inhærens, natus,
aptus, natura dispositus:* Ionicè (235,35.) πεφυὼς, *natus, pro-* — πεφυώς.
ductus : genitiuus πεφυότος & poëtica ectasi πεφυῶτος:
accusatiuus plur. πεφυῶτας pro πεφυκότας: & in nomina- — πεφυῶτας.
tiuo plur. πεφυῶτες: cum σὺν (401,32.) συμπεφυῶτες, *con-* — συμπεφυῶτες.
creti, consiti : fœmininum ἡ πεφυῦα , syncope πεφῦα.
[Syncopata illa, πεφῦα & ἐμπεφῦα , non video qua ra- — ANNOTATIO.
tione possint defendi, quum in iis Characteristica the-
matis litera sit abolita. Apud Etymologum quidem in-
uenio scriptum ἐμπεφῦα , sed mendosè , vt arguit non
solum Homeri locus quem citat ex Il. α , sed ipsa eius
formatio. scribit enim è φῦμι esse futurum φύσω , præ-
teritum πέφυκα, participium πεφυκὼς, abiecto κ, πεφυὼς,
fœmininum πεφυῦα sicq; illum scripsisse, patet ex ipso
Homeri loco quem citat, ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῦα. si enim ibi
legere velles ἐμπεφῦα, vitiosè choreus esset pro spõdeo
vel dactylo. Monstrosiorem syncopen infra commi-
niscitur in tuendo συνφῦαι , infra in Inuestigatione
thematis præteritorum verborum in ύω & ύομαι.] cum
ἐν (402,2.) ἐμπεφῦα, *implexa.* Inuenitur etiã tertia plur. — ἐμπεφῦα.
perfecti πεφύασι pro πεφύκασι , *producti seu nati sunt.* A — πεφύασι.
perfecto πέφυκα fit præsens πεφύκω : vnde tertia plur.
imperfecti ἐπέφυκον, *pendebant, manabãt.* [16] Vide 231,16. 16 — ἐπέφυκον.
& 234,35. Ab ἔφυω tertia persona ἔφυ, & sine augmento
φῦ, *natus est* : part. φὺς, *natus.* Facit quoque φύω in aor. — φῦ.
sec. ἔφυον, vnde pass. ἐφύην: tertia persona ἐφύη, *enatus est.*

17 Hu

17 [17] Huius passiuum φύμαι, imperfect. ἐφύμην. ἔφυσο, ἔφυτο:
φυῶτο. tertia plur. ἔφυωτο, & sine augmento φυῶτο, *nascebantur.*

X

Χαίρω, *gaudeo.* Fut. χαρήσομαι: Aorist. secund.
χαίρω à χαρέω. 1 passiuus [1] ἐχάρην, à χαρέω.
χάσκω à χαίνω. 2 Χάσκω, *hio, dehisco.* Fut. [2] χανοῦμαι: Præt. med.
3 κέχηνα: Aorist. sec. [3] ἔχανον, à χαίνω.
χέω à χεύω. 4.5 Χέω, *fundo.* [4] Fut. χεύσω. [5] Aor. pr. ἔχευα: Imper.
ἔχεα. χέον, ἔκχεον, *effunde:* Infinit. χέαι, ἐκχέαι, *effudisse.*
ἔκχεον. ἐκχέαι. ἐκχεῶ. 6. [6] Aorist. sec. ἔχεον. Fut. sec. χεῶ: ἐκχεῶ, *effundam.*
χρή. ἀπόχρη. 7.8 Χρή, *oportet;* à [7] χρῆμι, per apocopen χρῆς. [8] ἀπό-
ἐχρῆν, χρῆν. 9 χρή, *sufficit.* Imperf. ἐχρῆν & [9] χρῆν. Infin. χρῆναι.
χρῆναι. 1 [1] Tertia Persona ἐχάρη, & sine augmento χάρη,
χάρη. *gauisus est:* imperat. χάρηθι, *gaude:* Opt. χαρείην: χαρείη, *gau-
deat:* subiunct. χαρῶ, ῇς, ῇ: χαρῆτε, *gaudeatis:* infin. χαρῆναι,
gauisum esse: part. χαρείς, χαρεῖσα, *gaudens, oblectatus, a.*
Aor. sec. med. ἐχαρόμην, & poëticè (172,15.) κεχαρόμην: vn-
de Opt. κεχαροίμην, οιο, οιτο: tertia plur. κεχάροιντο, & Ion.
(190,16. & 30.) κεχαροίατο, *gauisi fuissent.* perf. med. κέχαρα,
2 *gauisus sum.* Vide 213,35. [2] Et actiuum χανῶ, *hiabo.* vide
3 157,31. & 198,15. [3] Hinc in Opt. χάνοι, *dehisceret:* in sub-
4 iunct. χάνη, *hiauerit:* infin. χανεῖν, *hiscere, dehiscere.* [4] De
hoc 304,17. fit χεύσω à χεύω: vnde & in tertia plur. im-
χεύοντο. perf. pass. ἐχεύοντο, & sine augméto χεύοντο, *attulerunt.* &
χεῦα. aor. pri. ἔχευα, 302,11. sine augmento χεῦα, *aggessi:* tertia
περιχεῦε. persona χεῦε, cũ περὶ, περιχεῦε, *circumfudit:* imperat. χεῦον,
χευάντων. άτω: tertia plur. χευάτωσαν, & Att. (305,33.) χευάντων, *fun-
dant.* sumit etiã χέω quædam tẽpora à χῦμι: vnde Aor. pr.
χεθῆναι. χεθείς. infin. pass. χεθῆναι, *diffundi:* & part. χεθείς, *fusus:* quod &
χυθείς. χυθείς, χυθεῖσα (cũ ἀμφι, ἀμφιχυθεῖσα, *circumfusa*) & assum-
χυσθείς. pto σ † χυσθείς à χῦμι vel χύω. [Sed χεθείς quidem & χυθείς
ANNOTATIO reperiuntur: de χυσθείς vero dubito, vt etiam de τρωσθείς,
de χετὸς & χυ- 411,18. Verbalia sanè χυτὸς & τρωτὸς sine σ proferuntur.]
τός. fut. χύσω: aor. pri. ἔχυσα: imperat. χύσον, *effunde:* perf. κέχυκα,
pass. κέχυμαι, υσαι, υται: tertia plur. κέχυνται): plusquamperf.
χύτο. ἐκεχύμην: ἐκέχυτο, & deposito augmento χύτο, *fusus erat:*
χυῶτο. hinc tertia plur. χυῶτο, *effundebantur:* part. κεχυμένος, *fu-
sus.* aor. pri. ἐχύθην: cum ἀμφὶ, ἀμφεχύθην, ης, η, *circumfusus*
5 *sum, es, est.* [5] Vide 302,11. A χέαι cum ἀμφι, ἀμφιχέαι, *cir-*
6.7 *cumfundere.* [6] Vide 218,13. [7] Vel à tertia persona χρῆσι
χρῆσθα. reiecto σι per apocopen. Dores pro χρὴ dicunt χρῆσθα.
ANNOTATIO [Quod tamẽ videtur potius esse pro χρῆς, eoq; vel præ-
χρὴ pro χρῆς. senti, quod Hesych. exp. θέλεις *vis,* & χρήζει *indiges, cupis:*
vel

vel præt. imperfecto. Vide 317,2.] 8 De hoc 354, 13. 8
9 Sumitur χρῆν pro præsenti χρή, atq; pro infi. χρῆναι inuenitur etiã subiũct. χρῇ, oporteat. Huc etiã referri potest χάζω, concedo, capio, anxiè sollicitus sum, hio: fut. χάσω: aor. sec. ἔχαδον, ες, ε, 178,20. sine augmẽto χάδον, χάδες, χάδε: infin. χαδεῖν, & Ion. (183,15.) χαδέειν, cepisse. rursus pro ἔχαδον poëtę dicunt κέχαδον, 172,15. & Ion. (118,30, & 36.) κεκάδον, priuaui: part. κεκαδὼν, priuãs, curans: aor. sec. med. κεκαδόμην: tertia pl. κεκάδοντο: cesserũt, priuarũt: pas. κεκάδην, ης, η, vnde fut. sec. κεκαδήσομαι, curabo: prima pl. κεκαδησόμεσθα. A χάζω pręt. med. κέχαδα, 197,11. part. κεχαδὼς, ότος: & poëticè pleonasmo τοῦ ν, κεχανδὼς, ότος: acc. τὸν κεχανδότα, capientẽ. 9

9 χρῆν pro χρή & χρῆναι.
χρῇ.
χάδον, ες, ε.
χαδέειν
κεκάδον.
κεκαδών.
κεκάδοντο.
κεκαδήσομαι.
κεχανδότα.

Ὠθέω, pello. 1 Fut. ὤσω: Aor. prim. 2 Atticè, ἔωσα: 1. 2
Præt. pass. 3 ἔωσμαι, ab ὤθω. 3
† 4 Ὦταν, ô amice, heus tu, ô bone vir quæso, pro 4
ὦ ἐτάν: 5 ἔτης, amicus, vnde ἐτὰν, vt Ἑρμῆς, Ἑρμᾶ: 5
μέγιστος, μεγιστάν, ὦ ἐτὰν, 6 sed synalœphe con- 6
trahit in ὦταν.

Ω
ὠθέω ab ὤθω.
ἔωσα. ἔωσμαι.
ὦταν.

1 ET Regulariter ὠθήσω, pellam. 2 Vide 298,7. & 15. & 351,1. Ab ὠθέω imperfect. ὤθεεν, ὦθουν, & Atticè quoque ἐώθουν, impellebam, 298,11. Pro ἔωσα, inuenitur etiam sine augmẽto Attico ὦσα: tertia persona ὦσε, pepulit, & Ionicè (170,30.) ὤσασκεν. aor. med. ἐωσάμην: tertia plur. ἐώσαντο, repulerunt. infin. ὤσασθαι, pellere: part. ὠσάμενος, pellens. 1. 2
3 Tertia persona ἔωσται, repulsus est: vnde aorist. prim. ἐώσθην, reiectus sum: part. ὠσθεὶς, pulsus, trusus. Pro ἔωσμαι dicitur etiã sine augmẽto ὦσμαι: vnde part. ὠσμένος, pulsus. Variè scriptum inuenitur. 3
4 Suidas & Hesychius scribunt ὦτάν, circumflexa prima, & acuta vltima: quoniã (inquit Suid.) non reperitur dictio quæ duos habeat circumflexos. Etymol. ὠτᾶν, prima barytona, vltima circumflexa. apud Hesych. tamen & tertia est scriptura ὦταν, penultima circumflexa, vltima barytona. Volunt autem hanc vocem alij (vt refert Etymologus) è duabus indeclinabilibus conflatam, ex ὦ & τὰ (vt δῆτα ex δὴ & τά) pleonasmo τοῦ ν. alij ex vna indeclinabili, ὦ, & altera declinabili, Dorico videlicet vocatiuo nominis ἔτης, quod est sodalis, socius, amicus. id enim communiter vocatiuo facere ἔτα, 265,27. Doricè ἔταν: (vt apud Pindarum est ἀκαμαντοχάρμαν pro ἀκαμαντοχάρμα, ab ἀκαμαντοχάρμας, teste Herodiano atque Etymologo) cui si præmittas ὦ, facta crasi, fieri secundum alios ὦταν. secũdum alios ὠτᾶν, secundũ alios ὦτάν, vt paulo ante docui. 4

ὠθήσω.
ἐώθουν.
ὦσε: ὤσασκε.
ἐώσαντο.
ANNOTATIO.

quibus si etiam craseos nota adiiciatur, nimirum ᾽ ante
τ, (hæc enim significat vocalem tenuatam, ε, in hac siue
contractione siue elisione obliteratam esse) scripturæ
varietas augetur, ὦ᾽ταν, ὦ᾽τὰν, ὦ᾽τᾶν, accẽtu nominis ἔταν
nunc retento sua sede, nunc tralato simul & mutato.
Vtuntur vero hac voce non tantum in virilis, sed etiam
in muliebris sexus compellatione, & numero non sin-
gulari modo, verum etiam plurali, vt annotauit Suidas.
sic enim Cratinus, ἆρά γ᾽ ὦτὰν ἐθελήσετε; *voletis ne ô ami-
ci?* & Aristoph. ὦτᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ, *discedite à me,*
5 *ô amici.* [5] Ὁ ἔτης, ου, primæ declinationis, in vocatiuo
ὦ ἔτα, 265, 27. & Doricè (vt quidam volunt) ὦ ἔταν: hinc
per synalœphen faciunt ὦ᾽ταν. CLENARDVS verò paulò
aliter videtur sensisse: vt ab ἔτης, ου, primæ, faciat ἐτὰν,
ἐτᾶνος, quintæ: in vocatiuo ὦ ἐτὰν, & synalœphe ὦτάν: vt
à μέγιστος, ου, tertię, id est *maximus* (255, 36.) fit nomẽ quin-
tæ ὁ μεγιστὰν, μεγιστᾶνος, cuius plurale tantùm est in vsu,

μεγιστᾶνες.

οἱ μεγιστᾶνες, *magnates*, *megistanes*, qua voce & Latini
vtuntur. Sic ab Ἑρμῆς, οῦ, primæ, fit Ἑρμᾶν, ᾶνος, quintæ, id

ὦ᾽γαθέ.
ὦ᾽ναξ. ὤ᾽νθρωπε.
ὦ᾽νερ. ὦ᾽ρίγνωτε.

6 est *Mercurius.* [6] Sic † ὦ᾽γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, *ô bone vir:*
ὦ᾽ναξ pro ὦ ἄναξ, vel pro ὦ ἄνα, *ô rex*, 275, 2. ὤ᾽νθρωπε pro
ὦ ἄνθρωπε, *ô homo*: ὦ᾽νερ pro ὦ ἄνερ, *ô vir*: ὦ᾽ρίγνωτε pro ὦ
ἀρίγνωτε, *ô valde insignis nota*. id dicitur fieri Atticè. Cùm
autem Attici in omni declinatione vocatiuum similem
nominatiuo forment, (115, 7.) dicunt quoque in voca-

ὤ᾽νθρωπος.
ὦ᾽νηρ.
ὤ᾽δωνις.

tiuo ὤ᾽νθρωπος, ὦ᾽νηρ: vnde etiam ὦ᾽ναξ pro ὦ᾽να, à nomi-
natiuo ὁ ἄναξ. Idem nonnunquam obseruatur in no-
minatiuo cum articulo ὁ; vt ὤ᾽δωνις, pro ὁ Ἄδωνις, *Ado-
nis, Veneris amasius.*

Thematis inuestigandi ratio.

* Aliam rimãdi viam ostendimus 158, 35.

* Rimantibus verborum themata præcipuum sit, vt in promptu & tanquã ob oculos habeant coniugationem τύπτω, ποιέω & τίθημι: ac singulorum temporum exactè norint terminationes: deinde memores quomodo formentur tempora, sensim ascendant donec statuendum sit præsens. Participium ὀφθησόμενος à futuro pr. ὀφθήσομαι. Aor. prim. ὤφθην. tertia præteriti pass. ὦπται. prima ὦμμαι. Prǣteritũ act. esset ὦφα. Fut. ὄψω. igitur præsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω: ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι, vel ὄπτομαι: sed adhibitum Lexicon commonstrabit ὄπτομαι, video.

PETRI

PETRI ANTESIGNANI RAPISTAGNENSIS, DE THEMATIS VERBORVM & participiorum inuestigandi ratione, tractatus.

PRIMVM laborem in hoc velim impendat thematis inuestigator, vt conspecto aliquo vocabulo, ex illius ac totius clausulæ interpretatione certò discernere queat verbúmne id, siue participium, an alterius sit partis orationis. Deinde sit illius quod verbum aut participium esse constiterit, thema velit inquirere, ex ipsius tum terminatione, tum characteristica, tum etiam augmento (si fortè aliquod habuerit) perpendat, cum præsentíne, an cum futuro priori actiuo, an verò cũ perfecto eiusdem vocis (quæ tria tempora in verbis præcipuè sunt spectanda) cognationem habeat: reliquis denique consideratis accidentib. facilè statuet ad quot & quas coniugationes illud verbum referri possit. Iam ergo eius terminationem in ω aut ομαι mutet: deinceps augmẽto, si quod adsit, syllabico quidem detracto, in temporali verò mutatis η, ῃ, ω, ῳ, ει, ηυ, in eas vocales aut diphthongos è quibus ipsæ conflari potuerunt, perquirat in Lexico themata quæ & idem habent cum huiusmodi voce, quæ iam est omni augmento destituta, principiũ, & vel eandem characteristicam, vel earum aliquam quas recipit præsens earum coniugationum, quas hæc propositi vocabuli characteristica indicauerit: vt ψ & φ, quæ semper verbum primæ cõiugationis esse ostendunt: ξ & χ secũdæ vel quartæ: σ & ζ tertiæ, vel quartæ, vel sextæ, atque interdum quintæ, præcipuè si iungantur cum aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: sic γ secundæ & quartæ, δ verò tertiæ & quartæ. Si plura themata inueniantur cum eodem principio, & cũ ea characteristica è qua deduci possit propositum vocabulum, illud seligendum est quod sententiæ & loco maximè videbitur quadrare. At si ne vnum quidẽ hac ratione inueniatur,

Quid in inuestigando themate sit spectandum.

Cognatio temporum, & vnde colligenda.

Coniugationes ad quas referri possit thema quod inuestigatur, & eiusdem formatio.

Characteristicarum [illegible] consideratio.

Eiusdem vocabuli plura themata

Penultima quando spectanda.

aut eius quod fuerit inuentum significatio sensui nullo modo queat conuenire, tum spectanda erit penultima, hoc est, ea vocalis quæ ponitur ante characteristicam, quæ tamen in iis sextæ coniugationis temporibus, quæ cum præsenti cognationem habent, ab ipsa characteristica non differt: ac pro illa reponendæ sunt identidem eæ vocales & diphthongi è quibus ipsa potuit consurgere.

Themata inuestigatu difficiliora.

Si verò nec hoc pacto thema propriũ inueniatur, illud aut in Lexico illo (vt sæpe fit) desiderari, aut dialectis poëticáve licentia inuersum esse, aut circumflexũ, aut è verbis in μι, aut denique anomalum censendum est. quæ omnia quomodo etiam sint excutienda, singulatim postea differemus.

Ab hoc libello quid expectandum.

Neque verò hîc nuda tantùm præcepta trademus, sed & eorum verborum nec non participiorum, quæ legendis bonis authoribus, atque in ipsis etiam lexicis extra thema ita poni offenduntur, vt de illo rudiores possint ambigere, tot exempla in hunc locum congeremus, vt iis semel cognitis, in aliis postea nullis, aut certè perpaucis dubitatio relinquatur vlla. Vt autem nostro labore tyrones accommodatiùs vterentur, singula fermè vocabula, nedum res præcipuas, quæ hîc & toto hoc opere excutiuntur, in indices huic operi præfixos optimo, ni fallor, ordine contulimus.

Exempla.

In quatuor prioribus penultima nullũ facessit negotium.

Sed antequam vlteriùs progrediamur, ea quæ hîc in genere proposuimus, familiaribus exemplis illustremus. si harum vocum ἐτύψατε, τετυψόμενος, τετυφέναι, ἐτύφθησαν, thema inuestigetur, mutentur terminationes ατε, όμενος, έναι, θησαν, in ω vel ομαι, & abiiciatur augmentum ε vel τε, habebimus ex primis τύψω vel τύψομαι, è posterioribus τύφω vel τύφομαι: vbi Characteristicæ sunt ψ & φ, quæ verbum primæ coniugationis barytonorum ostendunt. inuestigētur igitur in Lexico ea themata quæ incepta ab eodem initio, nempe τυ, habeant aliquam è characteristicis præsentis primæ coniugationis, videlicet β, π, πτ, φ: & cùm hæc tantùm inueniantur τύπτω, τύπτομαι, & τύφω, iudicio sanè vtendum, vt illud deligamus cuius significatio loco cõgruat & sensui.

In quinto neque penultima neque augmentum.

Eodem modo in vocabulo ὀφθησόμενος (cuius paulò diuersam thematis inuestigandi rationem demonstrat CLENARDVS 418,37.) cùm in eo nullum augmentum inesse conspiciatur, mutetur solùm terminatio θησόμενος in ω vel ομαι, fiet ὄφω vel ὄφομαι: vbi φ. quæ verborum primæ coniugationis est index, innuit ea quoque themata inuestiganda, quæ incepta ab ο, habeant pro characteristica β, vel π, vel πτ, vel φ: sed

adhibi

adhibitũ Lexicon demonſtrabit tantùm ὄπτομαι: quamuis ad ὁράω, vt poſtea dicetur, potiùs referri debeat. Sic in participio ᾠκισθὴν, id eſt, *condita*, verſa terminatione θὴν in ω vel ομαι, & ᾠ initiali (quod augmenti cauſa ex οἰ fieri conſtat, cùm nullum thema ab ᾠ incipiat) in οἰ commutato, fiet οἰκίσω: vbi σ quatuor poſtremarum coniugationum figuratiuum, indicat ea themata inueſtiganda quæ ab οἰκι inchoata, vel pro σ habeant aliquam literam quæ præſentis illarum coniugationum ſit characteriſtica, vel excluſo σ, verbum conſtituant ſextæ coniugationis, in quo ι præcedens (quæ penultima aliàs appellatur) ſit ipſa Characteriſtica: ſed inſpectum Lexicon, demonſtrabit vnum οἰκίζω. In πεφηνὼς, id eſt, *oſtenſus, compertus*, reiecto augmento πε, ac verſa terminatione ὼς in ω vel ομαι, remanet φήνω vel φήνομαι: vbi ν, cùm ſolius Quintæ coniugationis, & tantùm præſentis cum præſentíve cognationem habentium temporum ſit characteriſticõ, indicat φήνω vel φήνομαι pro themate debere inueſtigari. ſed cùm neutrum inueniatur, inſpicienda eſt penultima η, conſiderandumque ex qua vocali aut diphthongo potuerit conſurgere: quod fiet manifeſtum ex iis quæ de penultima 160,32. nempe ex αι. quærantur igitur φαίνω & φαίνομαι. In λελάχωσι, id eſt, *ſortiti fuerint* (de quo 391,36.) abiecto incremento λε & terminatione ωσι verſa in ω vel ομαι, fiet λάχω vel λάχομαι: vbi χ Characteriſticon ſecundæ & quartæ coniugationis, deſignat ea themata debere inquiri quæ incipiant à λα, & quæ aliquam hãbeant præſentium ſecundæ aut quartæ coniugationis characteriſticam. ibi ſeſe offerent λάζω, id eſt, *inſoleſco, laſciuio nimia pabuli vbertate*: λάζομαι, id eſt, *prehendo, corripio*, & λάκω, id eſt, *reſono, cano, do oraculum*: ſed horum ſignificatio à τοῦ λελάχωσι ſignificatione maximè diſſentit: vnde colligitur illud ab horum aliquo non emanare. rurſus ſi inſpiciatur penultima α, cõſtabit ex his quæ de penultima loco citato tradita ſunt, eam ex alia vlla non poſſe deſcendere, niſi fuerit aoriſti ſecundi (vt re vera eſt) vel futuri poſterioris: vbi ex his omnibus η, α, αι, αυ, aut ε potuit conſurgere. ſed tum Characteriſticon fuerit neceſſariò ipſum χ, quòd ex alia in aoriſto aut futuro ſecundo deriuati non poſſit. thema igitur inquirendum iudicaretur λήχω, λάχω, λαίχω, λαύχω, λέχω: aut λήχομαι, λάχομαι, λαίχομαι, λαύχομαι, λέχομαι, ex quibus inuenietur λέχομαι, *cubo*: λέχω, *facio cubare*: & λήγω, *deſino*. [*Pro* λέχω *&* λέχομαι *mauult Euſtath.* λέζω *&* λέζομαι: *ſicut Etymologus*

In ſexto & penultima & augmentum.

In ſeptimo quòd ſit anomalum, præter exactam terminationis characteriſticæ, penultimæ, & augmenti conſiderationem, ſignificationis quoque ac principalis literæ eſt habenda ratio, vt verum & receptum thema inueniatur.

ANNOTATIO

quoque λέχος deriuat παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι. Mendosè etiam λήχω desino. *nam desinere Græcis est λήγειν : λήχω vero idem quod deriu. λαγχάνειν,* sortiri , *vt ipse agnoscit vers.20.ideoque malè hic thema istud reÿcit.*]Sed horum rursus significatio cum ea quam habet λελάχωσι minimè conuenit. nondum igitur quiescendum : sed videndum num λαχέω ῶ, aut λαχάω ῶ, circumflexa,è quibus etiam deduci posset , inueniantur : & denique num λε , quod augmentum censebatur,sit ex themate : sed neque hac via verum thema inuenietur : neque etiam à verbis in μι,cum quibus ne in terminatione quidem vllam habet affinitatem,formari posse deprehendetur.dialectis prętera aut licentia poëtica nihil hîc comperietur inuersum , nisi quòd aoristo secundo perfecti augmentum fuerit concessum. videndum igitur num inter verba anomala , præsertim à λ inchoata , inueniatur aliquod cuius & significatio vocabulo præsenti conueniat , & quod tempora capiat ab eorum thematum aliquo quæ in Lexico non potuerunt inueniri. ibi sese offeret λαγχάνω, id est, *sortior* , quod à λήχω, vnde λελάχωσι deriuari potest,tempora mutuatur:significatio quoque est eadē. λαγχάνω igitur thema natiuum censebitur. At in οἰσθήσομαι , id est , *ferar* (de quo 413,22.) versa terminatione θήσομαι in ω aut ομαι, perquisitísque & in Lexico thematibus quæ ab οι incepta aliquam habeant characteristicam præsentis illarum quatuor vltimarum coniugationum quas σ denotat,& inter anomala iis quę ab eodem οι inchoata, tempora sumant ab eorum vno quæ in Lexico inuestigari potùerunt , nihil certi poterit colligi. nam proprium thema est φέρω,quod tempora quædam accipit ab οἴω.cùm igitur ne vnum quidem elementum sit in οἰσθήσομαι , quod nouitios proprij thematis φέρω admoneat , me rem gratam illis facturum putaui , si in eorum gratiam , hîc veluti in tabella quadam , ordine alphabetico recenserem ea themata exoleta , è quibus ea quæ recepta sunt,quædam tempora mutuantur,illorum vnicuique ex aduerso thema vsitatum collocando: vt si ex literis alicuius vocabuli cuius thema vsitatum indagatur , in illius cognitionem venire nequeant , in promptu saltem obsoleta habeant , è quibus,vbi probè quod in quæstione versatur se deducere posse conspexerint , ad thema receptum isti obsoleto è regione positum confugiant : cuius inspecta significatione, si loco proposito congruere cernatur , huiusmodi thema proprium & natiuum esse non dubitent affirmare. Sed quia obso-

In octauo nihil præter significationē apparet , quod nos recepti thematis admoneat.

Methodus ex obsoletis ad recepta themata perueniendi.

obſoleta themata cum receptis analogiam quandam ferè cernuntur obſeruare, non abs re fuerit, eas leges quibus plura eiuſdem generis aſtringuntur, priùs enumerare. atque vt illi qui in ea re nondum ſatis verſati ſunt, faciliùs agnoſcant ad quas referre debeant ea quæ ex huiuſmodi anomalis illarum aliqua continentur, variis arithmeticis notis vſi ſumus, eaſdem vnicuique generi & illis obſoletis quæ ſub idem genus cadere poſſunt, præfigentes. In his igitur vocabulis quoruum thema, quamuis in eo rimando communis verborum regularium analogia exactè ſeruata ſit, in Lexicis non poteſt inueniri, quærantur & cum * reduplicatione & ſine reduplicatione finita in

1 ημι	pro έω vel ῶ, aut ήω.[a]	25 όω	pro ωμι.
2 αύω		26 εω vel ῶ	pro ω barytono.
3 έζω		27 έω vel ῶ	pro εία.
4 εννύω		28 έω	pro εύω.
5 έσκω		29 αίω	pro αύω.
6 ήσκω		30 γνύω ſiue γνυμι	pro γω.
7 ίσκω		31 σσω ſiue ττω.	
8 ω barytonum		32 ζω	
9 ημι	pro άω vel ᾶ, aut ήω.	33 ζω	pro δω.
10 άζω		34 σσω ſiue ττω	
11 άνω		35 άζω	pro άγω.
12 αννύω		36 ίνω	pro ίω.
13 άσκω		37 πτω	pro βω.
14 ήσκω		38 πτω	pro φω.
15 ωμι	pro όω vel ῶ, aut ώω.	39 πτω	pro πω.
16 ώζω		40 ίπτω	pro έπω.
17 ωννύω		41 κνύω ſeu κνυμι	pro κω.
18 ώσκω		42 κτω.	
19 υμι	pro υω.	43 ίκτω	pro έκω.
20 ύνω		44 λλω	pro λω.
21 έω	pro ημι.	45 μνω	pro μω.
22 άω		46 έω	pro ήω.
23 άνω [b]		47 άω	
24 εννύω vel έννυμι [c]		48 όω	pro ώω.

In deponentibus & aliis quæ ſolùm per vocẽ paſſiuam aut mediam inflectuntur, idem iudicandum de themate finito in ομαι, quod de iis quæ hoc loco ſub terminatione ῶ proponuntur: item de εμαι aut αμαι, quod de ημι: atque etiam de ομαι, quod de ωμι.

* Maximè pro έω, άω, aut όω. de reduplicatione vide 221, 16. & 232, 21.

a *Terminationem ήω repetit etiam paulo paulo poſt, num. 12, & 26. Caninius vero η & ω eximit è characteriſticis Sextæ cõiugationis, errare Herodianũ ſcribens, qui δήω præſens eſſe putauerit, cum ſit futurum poëticum.*

b *Ad άνω poteris adijcere αίνω. vt enim φθάνω pro φθῆμι, ſic βαίνω pro βίβημι vſitatum eſt.*

c *Vbinam έννυμι ſit pro ημι, non venit in mentẽ. ſi reſpexit ad ἀμφιέννυμι, ac pro ἀμφίεμαι quæri in lexicis vult ἀμφιέννυμαι, ſcribendũ eſſet ἵημι. nam ι in ἀμφίεμαι nõ eſt vltima præpoſitionis, ſed prima verbi litera: vt Budæus quoq; tradit ἀμφιέσθαι, τὸ ἀμφιέννυσθαι, eſſe ἀπὸ τοῦ ἵεμαι. legitur autem iſtud ἀμφίεσθαι apud Pollucem lib. 7. c. 12. inter hæc ſynonyma ἀμπέχεσθαι, ἐστάλθαι, ἐνδεδύκέναι: moxque ſubiungitur et participium ἠμφιεσμένος.*

49 Præterea pro thematibus quæ quis deriuata suspicabitur vel à futuro primo actiuo, vel à præterito medio, vel ab aoristo secũdo, si ea in Lexicis suo loco non inueniantur, inquirat primitiua, è quib. descendere iudicabit hæc tempora, quæ ex se alia themata, & hæc rursus alia tempora produxerunt. De his quæ à futuro formantur, exempla quædam habes 332,17,41. & 359,31. de iis quæ à præterito medio, vide 379,7. & 18.

Tabulæ sequentis vsus, & quid in ea arithmeticæ notæ designent.

RELIQVVM Est vt ordine alphabetico recenseamus themata, quæ licèt omnino vel maxima ex parte sint inusitata, ab illis tamen, vulgari communium præceptorum Grammatices seruata analogia, infinita penè atque vsitatissima formantur tempora: ea verò quæ horum loco in Lexicis sint inquirẽda, vnicuiq; è regione collocemus. Cæterum notæ arithmeticæ obsoletis præfixæ indicant hæc singularia sub eo genere quod in præcedenti tabula easdem notas habuerit, posse comprehendi: atque eandem rationem habendam esse de similibus, quamuis in hoc catalogo non enumerentur. Eorum autem numerorum qui thematibus receptis præponuntur, patebit vsus in sequentibus. quoties enim in medium producentur anomala tempora quæ ad huiusmodi themata, vel ad ea quæ ex his componuntur, sint referenda, illa paribus & iisdem numeris quibus & ista insigniemus. At ij numeri qui thematibus his receptis postponuntur, designant Institutionum Grammaticarum paginam & paginæ versum, vbi de istiusmodi vocabulo est quippiam tale præceptum.

a Pro ἀγάζω malim ἀγάγω: vt id ex ἄγω fiat per solum anadiplasiasmum. ἀγάζομαι certè diuersam & originem habet & significationem.

Parum vsitata.		*Recepta.*		
	† Ἀγάγω a	1	Ἄγω	332,12
	ἀγάζομαι	2	ἄγαμαι	354, 5
30	ἄγω	3	ἄγνυμι	333, 23. & 29
	ἀδέω	4	ἁνδάνω	336, 21. & 32
21	αἴνημι	5	αἰνέω	231, 35
21	αἴρημι	6	αἱρέω	308, 6
2	αἰσθέομαι	7	αἰσθάνομαι	336,28. & 31
8	ἀλεξέω	8	ἀλέξω	304, 22
	ἀλόω	9	ἁλίσκομαι	338, 1
	ἄλωμι	10	ἁλίσκομαι	*ibidem*
2	ἀμαρτέω	11	ἁμαρτάνω	336,32
4	ἀμφιέω	12	ἀμφιέννυμι *seu* ἀμφιέμαι	338,36
	ἀναινέω	13	ἀναίνομαι	354, 4
	ἀνέχημι	14	ἀνέχω	384, 28
49	ἄξω	15	ἄγω	332, 20
7	ἀπαφέω	16	ἀπαφίσκω, *decipio*	

Parum usitata.	Recepta.	
ἀπαύρω	17 ἀπαυράω	356,33
ἀπολέω	18 ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	346,30
ἀπόλλω	19 ἀπολλύω vel ἀπόλλυμι	ibidem
5 ἀποχράω	20 ἀπόχρη	353,6
ἀράρω	21 ἄρω	356,4
5 ἀρέω	22 ἀρέσκω	346,38
49 ἀρήρεμαι	23 ἄρω	379,22
2 αὐξέω	24 αὐξάνω	336,33
108 ἀχθέομαι	25 ἄχθομαι	350,28
	B	
38 Βάφω	26 Βάπτω	309,8
βάω	27 βαίνω	356,39
βείω	28 βίωμι	359,8
βῆμι	29 βαίνω	356,39
15 49 βήσομαι	30 βαίνω	332,41
25 βίωμι	31 βιόω	358,38
37 βλάβω	32 βλάπτω	309,5
2 βλαστέω	33 βλαστάνω	336,33
βλέω	34 βάλλω	357,44
108 βουλέομαι	35 βούλομαι	304,14. & 350,29
[illegible]	36 [illegible]	386,27
18 βρώω	37 βρώσκω seu βιβρώσκω & 348,23	346,39.
	Γ	
26 Γάμω	38 Γαμέω	352,3. & 359,28
25 γείνομαι	39 γίνομαι vel γίγνομαι	359,37
γείνω	40 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
γενέομαι	41 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
γίνομαι & γίγνομαι	42 γίνομαι vel γίγνομαι	ibidem.
13 γηράω	43 γηράσκω	346,40
30 18 γνόω	44 γιγνώσκω	360,7
γνῶμι	45 γιγνώσκω	ibidem.
	Δ	
a Δαέω	46 Δαίω	376,16
† δάζω	47 δαίω	ibidem.
† δάημι	48 δαίω	ibidem.
352 δαρθέω	49 δαρθάνω	337,43
δεδίττομαι	50 δείδω	364,37
8 δέομαι	51 δέομαι	363,4
δέω	52 δεῖ	ibidem,6
b † δειδίττομαι	53 δείδω	364,37
40 41 δείκω	54 δείκνυμι vel δεικνύω	362,41
δεύομαι vel δεδίω (νέομαι	55 δέομαι	364,16
	56 δεῖ	363,6

a δαέω & δάζω profecta sunt ex δαίω, ut docui supra pag. 377,5. δάημι vero confingere ad formationē aoristi 2. ἐδάην, non est opus, ut ibidē Herodiani testimonio probaui. & sic Etymologus quoque in δάηs & δαίω tradit ἐδάην τὸ ἔμαθον esse à δαίω τὸ μανθάνω.

b Nescio cur δεδίττομαι inter parum usitata ponat. est enim δεδίττομαι Poëtis usitatissimū, ut δεδίττομαι prosa Hom. Il. ο, μή τί με πάγχυ κακὸν ὡς δεδισσέσθω, ne me vt planè ignauū ac timidū terreat. *Lucian.* χάσματι δεδιττόμενος, hiante rictu terrens.

	Parum usitata.	*Recepta.*	
	δήκω	57 δείκνω	362, 39
46	δήω	58 δέω	359, 10
	διδάχω	59 διδάσκω	375, 15
13	διδραω	60 διδράσκω	ibidem, 17
	διδρημι	61 διδράσκω	ibidem
	δίω	62 δείδω	364, 37
49	δοάσομαι	63 δοιάζω vel δοάζω	333, 2
26	δόκω	64 δοκέω	351,38. & 385,
15	δόω	65 δίδωμι	228, 15
	δραμέω	66 τρέχω	409, 38
13	δράω	67 διδράσκω	375, 17
	δρέμω	68 τρέχω	409, 38
	δρῆμι [a]	69 διδράσκω	375, 17
49	δύσω	70 δύω	332, 19
		E	
49	ἐγρηγορέω [b]	71 γρηγορέω	379, 11
8	ἐθελέω	72 ἐθέλω	385, 4
8	εἰδέω	73 εἴδω seu potius ὁράω	379, 29
	εἴδημι	74 εἴδω seu ὁράω.	
	εἴδω vel ἴδω	75 ὁράω, video.	
	εἴπω	76 ἀγορεύω, dico, loquor, nuntio, orationem habeo.	
	εἴρω	77 ἀγορεύω	354, 16
	ἐλάω	78 ἐλαύνω	383, 38
	ἐλεύθω seu ἔλθω [c]	79 ἔρχομαι	384, 21
	ἕλομαι	80 αἱρέομαι	355, 29
	ἕλω, ἕλλω	81 αἱρέω	ibidem, 1
	ἐνέγκω	82 φέρω	412, 36
	ἐνείκω	83 φέρω	413, 25
	ἐνέχω	84 φέρω	412, 36
	ἐπιστέω	85 ἐπίσταμαι	327, 2
	ἔργω	86 ῥέζω, facio.	
8	ἐρέομαι	87 ἔρομαι	379, 13
	ἐρέω	88 ἀγορεύω	354, 16
49	ἐρρίγω	89 ῥιγέω ῶ	380, 3
	ἕστημι	90 ἵστημι	328, 38
7	εὑρέω	91 εὑρίσκω	381, 8
	εὕρημι	92 εὑρίσκω	ibidem
2	ἐχθέομαι	93 ἐχθάνομαι	337, 34
	ἔχω, σχέω	94 ἔχω	304, 3
8	ἑψέω	95 ἕψω	352, 45
	ἕω	96 εἰμί	315, 23
	ἕω	97 εἶμι	317, 30
4	ἕω	98 ἕννυω vel ἕννυμι	

a *Verius est δίδρημι, quod præcedit v. 6. vt ostendi supra in pag. 376, 4.*

b *Perperam è receptorũ thematum numero eijcitur ἐγρηγορέω. nam & regulare est, (deriuatũ scilicet è præt. med. ἐγρήγορα, vt πεποιθέω ex πέποιθα) & vsurpatũ ab Aristot. atque Xenoph. Contra in γρηγορέω quod nõ minus est vsitatũ, sublata est princeps primitiui ἐγείρω litera. nam inde factum est præt. med. ἐγρήγορα, duabus initialibus verbi repetitis Atticè (297,25.) & ρ pleonasticè inserto.*

c *Non opus est themate ἔλθω, quũ aor. ἦλθον, ἐλθεῖν, ἐλθών, & similia, habeant tantum syncopen τοῦ υ.*

Parum

Parum usitata.	Recepta.	
1 ἕω	99 ἵημι aut ἧμαι	319,20. & 324,6
	Z	
30 ζεύγω	100 ζεύγνυμι seu ζευγνύω	333,30
17 ζώω vel ζόω	101 ζωννύω	339, 3
	Θ	
Θείνω	102 Θνήσκω	385, 22
8 θελέω	103 θέλω	385, 3
28 θεύω	104 θέω	305, 27
1 θέω	105 τίθημι	224, 8
14 θνάω 6 θνέω	106 θνήσκω	385, 22
26 θόρω a	107 θορέω, salio.	
θοάω	108 θοόω	387, 28
θρέφω	109 τρέφω	304, 2
θρέχω	110 τρέχω	ibidem.
	I	
1 ἰέω	111 ἵρημι	318, 13
ἵημι	112 εἶμι	ibidem.
ἵκομαι	113 ἱκνέομαι seu ἱκνοῦμαι	388, 1
13 ἱλάομαι	114 ἱλάσκομαι	346, 40
ἴχω	115 ἔχω	381, 13
	K	
37 Καλύβω	116 Καλύπτω	309, 5
καταδαρθέω	117 καταδαρθάνω	336, 34
29 καύω	118 καίω vel κάω	304, 19
κείω	119 κεῖμαι	326, 19
49 κεκράγω	120 κράζω	379, 4
8 κελέω	121 κέλω, iubeo.	
12 κεράω	122 κεραννύω seu κεράννυμι	339, 3
κέω	123 κεῖμαι	379, 4
2 κιχέω	124 κιχάνω	337, 1
27 κιχρείω b	125 κιχρέω ῶ	359, 34
35 κλάγγω	126 κλάζω	391, 6
29 κλαύω	127 κλαίω vel κλάω	304,18. 305,31
κλέω	128 καλέω	390, 27
κλήγω	129 κλάζω	391, 6
κληρόομαι c	130 λαγχάνω	391, 38
4 † κορέω	131 κορεννύω seu κορέννυμι	339, 4
κ[illegible]αίνω	132 κραίνω	391, 17
2[illegible] κρατείω	133 κρατέω ῶ	359, 34
37 κρύβω	134 κρύπτω	309, 7
	Λ	
Λάμβω	135 Λαμβάνω, sumo, capio.	
λέγχω	136 λαγχάνω	391, 4[illegible]
49 λέξομαι	137 λέγω	333, 5

a *Carere possumus hoc Themate θορέω. nam ἔθορον cum suo comitatu, ita fit à θορέω, ut ἤλιτον, ἤμαρτον, ἔκτυπον, ἔδουπον, & similia, à thematibus in έω, ἀλιτέω, ἁμαρτέω, κτυπέω, δουπέω, 303, 3. Etymol. sanè θορῶ tantum agnoscit, exponēs ὁρμῶ* καὶ πηδῶ, ruo & salio. *De θοάω, quod sequitur, dictum est in pag. 387,28.*

b *Vide pag. 361,7.*

c κληρόομαι *&* κορέω *penè immerito de usitatorū tabula submouentur, ac praesertim* κληρόομαι.

Parum

Parum vsitata.	Recepta.	
λήβω	138 λαμβάνω	391, 25
λήβομαι	139 ἁλίσκομαι	339, 7
λήθω	140 λανθάνω	391, 25
λήχω	141 λαγχάνω	391, 26
λογχέω	142 λαγχάνω	391, 43
	M	
8 Μαχέομαι	143 μάχομαι	350, 29
μεθύομαι	144 μεθύσκομαι	350, 2
8 μελέομαι	145 μέλομαι	350, 29
8 μελέω	146 μέλω	304, 11. & 309, 16
8 μενέω	147 μένω vel μίμνω	297, 23. & 307, 6. & 309, 12.
30 μίγω	148 μίγνυμι seu μιγνύω	333, 30. 335, 7
14 μνάω 6 μνέω	149 μιμνήσκω	349, 27
30 μόργω	150 μόργνυμι seu μοργνύω	333, 30
	N	
28 Νεύω	151 Νέω	305, 27
	O	
2 Οἰδέω [a]	152 Οἰδάνομαι	337, 2
8 οἰέομαι	153 οἶμαι seu οἴομαι	350, 31. & 391, 1
49 οἴσω & οἴω	154 φέρω	332, 19. & 412, 36
8 οἰχέομαι	155 οἴχομαι	350, 30
ὄλλω	156 ὀλλύω seu ὄλλυμι	395, 12
30 ὀμόργω	157 ὀμόργνυμι	337, 31
ὀμόω	158 ὄμνυμι vel ὀμνύω	393, 13
ὄπτομαι	159 ὁράω, video	
30 ὀρέγω	160 ὀρέγνυμι seu ὀρεγνύω	337, 34
49 ὄρσω	161 ὄρω	332, 24
8 ὀφειλέω	162 ὀφείλω	350, 31. & 393, 17
8 ὀφλέω	163 ὄφλω seu ὀφείλω	ibidem
	Π	
Πείθομαι	164 Πάσχω	395, 20
49 πεπιθέω	165 πείθω	380, 29
49 πεποιθέω	166 πείθω	379, 9
49 πεποίθω	167 πείθω	380, 43
πέπτω	168 πέττω	399, 4
πεσέω	169 πίπτω	395, 26
12 πετάω	170 πεταννύω	339, 4
πέτω	171 πίτνω	395, 26
πεύθομαι [b]	172 πυνθάνομαι	396, 1
49 πεφύκω	173 φύω	415, 41
30 πήγω [c]	174 πήγνυμι seu πηγνύω	333, 30
πήθω	175 πάσχω	395, 20
36 πίω	176 πίνω	411, 10. & 412, 38

a *οἰδέω legitur apud Hom. & Herodotũ: apud Plut. vero οἰδῶντι σώματι est ab οἰδάω. Nec οἰδάνομαι magis est vsitatum quàm οἰδαίνομαι & οἰδίσκομαι.*

b *πεύθομαι poëtis est vsitatissimum.*

c *Nec opus est themate πήγω, cum vsitatum sit πήσω.*

Parum usitata.	Recepta.	
35 πλάγξω	177 πλάζω, disiicio.	
28 πλεύω	178 πλέω	304, 17
28 πνεύω	179 πνέω	304, 17
5 πονέω [a]	180 πάσχω	395, 20
πόω	181 πίνω	395, 34
13 πράω	182 πιπράσκω	410, 42
14 πράω	183 πιπρήσκω I.	ibidem.
22 πτάω	184 ἵπταμαι	388, 5
10 21 πτέω [b]	185 ἵπταμαι	ibidem
πτῆμι vel ἵπτημι	186 ἵπταμαι	388, 5
	Ρ	
40 Ῥέπω	187 Ῥίπτω	309, 15
28 ῥεύω	188 ῥέω	399, 9
ῥέω ῥῶ	189 ἀγορεύω	354, 16
15 30 ῥήγω [c]	190 ῥηγνύω seu ῥήγνυμι	333,31. 399,24
1 ῥῆμι	191 ῥέω 381,26. seu potius ἀγορεύω, dico.	
17 ῥόω vel ῥώω	192 ῥωννύω seu ῥώννυμι	339,4. 399,30
ῥυέω	193 ῥέω	399, 9
ῥύημι [d]	194 ῥέω	ibidem.
10 ῥύομαι	195 ῥύσκομαι	350, 4
	Σ	
Σαώζω	196 Σώζω	408, 33
4 σβέω	197 σβεννύω seu σβέννυμι	401, 6
24 σβῆμι	198 σβεννύω seu σβέννυμι	ibidem.
38 σκάφω	199 σκάπτω	309, 8
25 σκλάω	200 σκάλλω	358, 1
σκλῆμι	201 σκέλλω seu σκάλλω	
σμύγω	202 σμύχω	310, 26
σόω [e]	203 σόω	408, 36
σπείδω	204 σπένδω	401, 13
30 σπῆμι	205 ἵπτω, (236,27. & 381,17.) vel ἕπομαι, sequor, aut ἀγορεύω, dico.	
9 στάω	206 ἵστημι	226, 27
4 στορέω	207 στορεννύω	339, 5
17 στρόω vel στρώω	208 στρώννυμι	ibidem.
σύω	209 σεύω	410, 10
35 σχέω	210 ἔχω	381, 15
σχῆμι	211 ἔχω	ibidem.
16 σώω	212 σώζω	413, 20
	Τ	
38 Τάφω	213 Θάπτω	385, 1
τέθνημι	214 Θνήσκω	385,
40 43 τέκω	215 ἵκτω	409, 31.

a πονέω, & pag. praecedẽte πείθομαι, 28. sunt quidem usitata themata, sed non eadem signif. qua πάσχω.

b Superuacuum videtur πτέω, quũ πτέσθαι per syncopen è πέτομαι deducere liceat.

c Non videtur necessariũ thema ῥήγω, cum extet ῥήσσω. ex his enim sunt verba in γνυμι, ut φράγνυμι, πλήγνυμι, & similia, à primitiuis in σσω, φράσσω, πλήσσω. Etymol. sanè πάγιος, παγὶς, item aor. ἐπάγην cum participio παγεὶς, è πήσσω deducit, 178, 1. 18. φάγειν tamẽ pro φάζειν siue φαγνύειν usitatum esse Bithynis, idẽ testatur Etymol.

d Non magis indigemus verbo ῥύημι, quã supra (376.) verbo δάημι. ac ut ἐδάην, δαῆναι, δαεὶς, verius sunt aor. 2. passiui, à δαίω: sic ἐῤῥύην, ῥυῆναι, ῥυεὶς, & similia, à ῥέω siue Æolico ῥεύω.

e Vide pag. 408,36.

Parum usitata.	Recepta.	
27 τελείω	216 τελέω ῶ	359, 35
26 τίλω [a]	217 τελέω ῶ	309, 16
49 τέρσομαι	218 τείρω	333, 6
τεύχω	219 τυγχάνω	410, 2
49 τηλεθάω	220 θάλλω	379, 39
36 τίω [b]	221 τίνω	415, 9
τμέω	222 τέμνω	409, 29
τμήγω	223 τέμνω	ibidem
18 τρόω	224 τιτρώσκω	409, 35
τυχέω	225 τυγχάνω	410, 5
τύχω [c]	226 τυγχάνω	410, 2
	Υ	
Ὑποσχέομαι	227 Ὑπισχνοῦμαι	412, 17
ὑφίσταμαι [d]	228 ὑπισχνοῦμαι	ibidem
	Φ	
Φέρημι	229 Φέρω	386, 25
φήγω	230 τρώγω	409, 41
11 φθάω	231 φθείνω	413, 4
23 φθῆμι	232 φθάνω	ibidem
36 φθίω	233 φθίνω	ibidem, 5
φρῆμι	234 φέρω	412, 36
φρῶ	235 φέρω	ibidem
φύγω [e]	236 φεύγω	353, 13
19 φῦμι	237 φύω	413, 9
30 φώγω	238 φωγνύω, cremo.	
	Χ	
Χαίνω [f]	239 Χάσκω	416, 5
8 χαρέω	240 χαίρω	416, 3
28 χεύω	241 χέω	304, 17. & 416, 7
χρῆμι	242 χρή	416, 10
17 χρόω vel χρώω	243 χρώννυμι sive χρωννύω 346, 21. vel χρώζω per pleonasmum ζ.	
χῦμι [g]	244 χέω	416, 27
χύω	245 χέω	ibidem
17 χύω vel χώω	246 χωννύω seu χώννυμι	339, 5
	Ψ	
Ψύχω [h]	247 Ψύχω	310, 27
	Ω	
26 Ὤθω	248 Ὠθέω	417

a *τέλω videtur omitti potuisse, cum præt. med. τέτελα sine omni impedimẽto possit è τελέω formari, ut ἔρριγα à ῥιγέω, δέδουπα à δουπέω, & similia. Vide 309.*

b *Usitatum quidem est τίω, sed ferè apud poëtas, & signif. diuersa. descẽdit tamẽ inde τίνω, ut πίνω ex πίω, φθίνω ex φθίω, φθάνω ex φθάω.*

c *τύχω & φύγω sine iactura potuissẽt præteriri, cùm aor. ἔτυχον, ἔφυγον, & similia, referre liceat ad τεύχω & φεύγω, 178, 10.*

d *ὑφίσταμαι pro ὑπισχνοῦμαι* polliceor, *nõ est inusitatũ. sic enim Xen. ὑφίσταμαι ἕξειν,* recipio & polliceor me habiturum.

e *Vide supra τύχω.*

f *χαίνω usitatiss. in prosa pariter & carmine.*

g *χῦμι & χύω potuissent & ipsa fortasse prætermitti. nã χύτο, χυθεὶς & similia, possunt deduci vel à χύνω (189, 18. & 27.) vel ab Æolico χεύω, sublata præpositiua, 353, 15. itidemque in χύμενος (unde apud Eustath. est ἐπιπέθειν ἐκχύμενοι) Æolicè fortassis ita retractus est accentus, ut in φθίμενος, κίμενος, & similibus.*

h *Et ψύχειν usitatum est & ψύχειν, pro siccare.*

Obsoletorum thematum vsus.

HAEC Igitur sunt themata & quædam alia regulis illis generalibus priùs positis comprehensa, quę etiamsi ne à poëtis quidem vix recipiantur, ab illis tamẽ multa deriuantur vsitatissima tempora, atque infinita penè ex iis rursus composita: quæ omnia ad themata recepta è regione obsoletorum horum collocata, vel ad ea quæ ex iis cum eisdem præpositionibus aut aliis partibus orationis componuntur, referri debent.

Lexica copiosiora quid præter recepta themata in verbis & participiis contineant.

Cæterùm lexicographi plerique omnes, iique potissimùm qui hodie copiosiores & omnia pulchriùs ac rectiori ordine digessisse videri volunt, non solùm receptis, sed etiam obsoletis thematibus, imò & obuiis quibusuis ferè verborum personis, cuiuscumque numeri & temporis fuerint, (nulla sæpe illorum etymologiæ, pro qua assequenda huiusmodi libros componi satis constat, habita ratione) ita paginas omnes referciunt, seu potiùs confundunt, vt quamuis omnia quæ ex iis petere est æquũ, ordine alphabetico disposita inueniantur: in multis tamen vix, ac ne vix quidem, ad certam germanorum ac receptorum thematum cognitionem ij possint peruenire, qui ad eam rem percipiendam iustis sanè de causis omni studio ac maximis laboribus cõtendunt.

Vocabulorum etymologia in lexicis tractanda.

Inflammato horum & laudando desiderio nos plenè cumulatéque satisfacturos speramus in eo lexico, quod propediem, modò cœptis faueat Deus optimus maximus, in lucem edituri sumus, sed & interea dum illud paramus, hoc libello quo pacto lexica illa, quę iam illis præ manibus sunt, promptiùs & expeditiùs maiorique cum fructu hac in re ad suos vsus debeant conuertere, doceamus.

Verbi thema quid, & quot eius terminationes.

In barytonis ω ομαι.

In circumflexis
ῶ { οῦμαι. ῶμαι.

In verbis in μι.
ημι { εμαι. αμαι.
ωμι ομαι.
υμι υμαι.

Quamuis igitur per verbi thema, quod in lexicis debuerat collocari, grammatici propriè intelligãt primam personam præsentis indicatiui desinentem, in Barytonis quidem vocis actiuę in ω quod nullo notetur accentu, & passiuæ in ομαι: in circumflexis verò vocis actiuæ in ῶ circumflexum, & passiuæ primæ & tertiæ coniugationis in οῦμαι, & in ῶμαι secundæ: atque in verbis non anomalis finitis in μι primæ & secundæ coniugationis desinentem in ημι, tertiæ in ωμι: & vocis passiuæ in εμαι primæ, in αμαι secundæ, in ομαι tertiæ, in υμαι quartæ: & quamuis hæ solæ terminationes pro thematibus essent in lexicis inuestigandæ: videas tamẽ in plerisque hæc sub aliis terminationibus assignari: ad quas interdum, si in primariis germana themata non inueniantur, erit confugiendum.

Infinitiuorũ præsentia pro thematibus

Id autem fit præcipuè sub terminationibus pręsentis infinitiui eiusdem vocis:

quæ

posita, & eorum terminationes.

quæ in barytonis sunt ειν pro ω, & εσθαι pro ομαι: in circumflexis εῖν, ᾷν siue ᾶν, & οῦν pro ῶ, & εῖσθαι atque οῦσθαι pro οῦμαι, ᾶσθαι pro ῶμαι: in verbis in μι regularibus έναι & άναι pro ημι, όναι pro ωμι, ύναι pro υμι, & in voce passiua σθαι pro μαι horum exemplis, quòd nullibi non sint obuia, supersedendum duximus; in quibus, modò mutetur terminatio infinitiui in terminationem præsentis indicatiui eiusdem vocis, semper habebimus verum ac germanum thema. sed & plerumque in circumflexis, & nonnunquam in verbis in μι, meliùs exprimitur coniugatio infinitiui quàm per indicatiui terminationem. nam actiua circumflexorum in infinitiuo pro numero trium Coniugationum tres habent distinctas terminationes, εῖν pro prima, ᾷν vel ᾶν pro secunda, & οῦν pro tertia, cùm præsens indicatiui vnicam tantùm pro omnibus habeat, videlicet ῶ: passiua quoque eorundem in infinitiuo primæ habent εῖσθαι, tertiæ οῦσθαι, cùm in vtriusque indicatiuo sit οῦμαι. sic & verborum in μι actiuum infinitiui præsens in prima est έναι, in secunda άναι, cùm in vtriusque indicatiuo sit ημι. tertia quoque verborum in μι in voce passiua (licèt occurrat rarissimè) meliùs per infinitiui οσθαι quàm per indicatiui terminationem ομαι, quam cum barytonis communẽ habet, dignosceretur.

Themarum circumflexorum terminationes.

Tamen in circumflexorum actiua voce, pro terminatione ῶ omnibus coniugationibus communi sæpenumero discretionis gratia ponitur thema finitum in έω pro prima, in άω pro secunda, in όω pro tertia: & in voce passiua έομαι pro οῦμαι primæ, & όομαι pro οῦμαι tertiæ: sic & άομαι pro ῶμαι secundæ.

Aoristus primus infinitiuorum thematis loco positus.

Ponunt preterea Lexicographi aoristum primum infinitiui desinentem in αι cum characteristica futuri primi pro themate vocis actiuæ in ω vel μι: in θῆναι pro ομαι vel μαι vocis passiuæ: atque in ασθαι pro ομαι vel μαι vocis mediæ, veluti planum fiet quum de variis aoristi primi formis immensam exemplorum syluam adducemus.

Impersonalium themata.

Solent rursus, & maximè in iis quæ veluti impersonalia sunt, tertiam personam singularem, & interdum pluralem præsentis indicatiui, vel etiam alterius cuiusuis temporis & modi, pro themate collocare: ac denique infinitum ferè numerum earum vocum seu personarũ, quarum thema vel erat incertũ, vt sæpe fit, vel inuestigatu difficile.

Quæ vocabula hoc libello tractantur.

Hæc nos vocabula & pleraque alia his similia, ita in puerorum gratiam paramus hoc opusculo tractare, vt non solùm quæ sint aut esse possint eorum themata demõstremus, sed & vnà methodũ tradamus,

qua

qua iuxta horum analogiam in reliquis omnibus, tam simplicibus quam compositis, iisque vel regularibus vel irregularibus, vniuscuiusque thema sit inuestigandum. Ac primùm quidem barytonorum, deinde circumflexorum, & tertio loco verborum in μι præsentia proferemus: postea ordine de cæteris temporibus singulatim agemus. Barytonorum præsentia facilè agnoscet quiuis ex iis quæ in ipso statim huius opusculi limine recensuimus esse in vnoquoque vocabulo consideranda. & certè in his nulla prorsus inest difficultas, nisi fortè in paucis, quæ dialecto aut figura quadam poëtica sunt inuersa. in aliis enim terminationis tantùm est habēda ratio: quæ modò mutetur in ω, si vocis sit actiuæ; aut in ομαι, si sit passiuæ, proprium semper thema repræsentatur. cuius rei periculū facere licet in sequentibus exemplis, quæ licèt difficultatem ferè nullam contineant, in medium tamen adducere placuit, veluti & nonnulla alia satis facilia: vt scrupulum omnem è quorundam mentibus tolleremus.

De barytonorū præsentibus.

HAEC Igitur sunt indicatiui tertiæ singularis, ἀπέχει, *abstinet, abest*: ἐφύει, *superpluit*, id est, *pluuia statim sequitur*: λύει, *utile est*: * μέλλει, *futurus est*: μέλει, *curæ est*: μεταμέλει, *pœnitet*: πέλει, *est, fit*: πρέπει, *decet*: συγκατευθύνει, *simul dirigit*: συμφέρει, *confert, prodest*: συναρέσκει, *placet quoque*: συνήκει, *conuenit*: ὑπονίφει, *subningit*: sed hæc ferè impersonalia sunt. ideoque neque thema magis proprium inuestigandum. at in sequentibus non item: vt in tertia plurali eiusdem modi φύουσι, *producunt*. In imperatiui secunda singulari, ἄπαγε, *apage, aufer, absit*: ἐπόπιζε, *obserua, reuerere*: οὖλε, *vale, sanus sis*: ὕπαγε, *facesse hinc, apage*: quæ sunt veluti aduerbia. In tertia singulari, πειθέτω, *fidem faciat*: in secunda plurali, ἄετε, *audite*: ἐέλπετε, *sperate*, (ab ἐέλπω poëtico pro ἔλπω, vnde & in optatiuo ἐελποίμι, *sperarem*, & in præsenti vocis passiuæ ἐέλπομαι, *spero, puto*) ἔσπετε, *dicite*, pro ἔπετε addito σ, ab ἔπω pro ἔπω, quod est ἀγορεύω: πλώετε, *nauigate*, à poëtico πλώω. In Optatiui tertia duali, κιοίτην, *irent, abirent*. in tertia plurali, ἕποιεν, *tractarent*: κατίσχοιεν, *sub sisterent*. in participio masculino, ἀειζώων, *semper viuens*: ἀενάων & ἀενάων, *perpetuò fluēs*: εἴκων, *cedens*: μεδέων, *rex, imperator*. Participia enim sæpe reddūtur per nomina: κρέων, *[illegible]*: σαῶν, *sanus*: πλώων & πλῶν, *nauigans*: [Pro acuto πλών, legitur, in vulg. Lex. inuenies circumflex. πλῶν, quasi cōtractū ex πλέων, quod tamē pugnat cū regula 212, 27. Sicubi ergo πλὼν reperitur, oportet vt per syncopen fit

In subiectis præsentibus vt habeas thema, mutētur terminationes.

** Pro λύει, utile est, apud Sophocl. inuenies λύει τέλος, vnde compos. λυσιτελεῖ.*

ει, ουσι, ε, ετω, ετε } *in ω.*

οιτην, οιεν, ων } *in ω.*

Participia reddi per nomina.

ANNOTATIO.

factum vel ex πλέων *nauigans*, vel ex πέλων *existens*, vt περιπλόμενος ex περιπελόμενος. At ἐπιπλὼς apud Hom. per apocopen ex ἐπιπλώσας, teste Etymologo, Suida, Eustath.] *συνάρχων, collega.* in nominatiuo plurali, ἐπιπλώοντες, *procedentes, cum nauibus venientes*: κονίοντες, *puluerem excitantes*: νουνέχοντες, *cordati*: (hinc aduerbium νουνεχόντως, *cordatè, prudenter, consideratè*, quod & νουνεχῶς) περιπλώοντες, *circumnauigantes*: προβαίνοντες. *prius cruipentes*: ὑποφέροντες, *aduersarij*: in fœminino singulari, ἡ ἀοιδοῦσα, *cantans, tragœdia carens.* [ἀοίδουσα citatur in vulg. Lex. ex Hom. Odyss. cum iisdem interp. sed mendosè. scribendum enim ἀοιδιάουσα: vt est Od. ε; ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, *intus cantans voce pulchra.* at Od. κ, Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, ab ἀείδω, quod eiusdem est significationis, & in prosa disyllabως effertur ᾄδω.] [illegible] *quæ fœtibus est gemellis*: πλώουσα, *natans*: προέχουσα, *prominens*, à προέχω pro προσέχω, 312, 1. χερσεύουσα, *malè culta*: in plurali περικλείουσαι, & resoluta diphthongo, versoque ε in η, περικληίουσαι, *concludentes, ingentes.* in neutro singulari, ἐλλεῖπον, *deficiens, defectus.* Participia neutra interdum per nomina substantiua redduntur: μέλον, *cura est*: participia neutra, præcipuè quæ à verbis impersonalibus ducuntur, non rarò absolutè capiuntur, μεταμέλον, *cùm pœniteret*: τὸ συμφέρον seu Atticè (40?, 23.) ξυμφέρον, *commodum & vtilitas*: τὰ συμφέροντα, *commoditates, res vtiles*: συνάγον, *secum aliud tollens*: τὰ συνάγοντα, *secum alia trahentia, quibus sublatis altera quoque tolluntur.* In tertia singulari indicatiui passiui, vbi multa impersonaliter sumuntur, ἁβρύνεται, *ornatur, deliciatur.* ἀντιλέγεται, *contrariatur*: ἀντερείδεται, *renititur*: [illegible], *apparet, videtur*: ἅλλεται, *saltat*: ἐνδέχεται, *licet, fieri potest*: ἐπιτύφεται, *aduritur*: ἰνδάλλεται, *apparet, videtur*: κατέχεται, *coërcet*: κορθύεται, *attollitur, fastigiatur, efferuescit*: à κορθύομαι pro κορύθομαι per poëticā metathesim. [Verū Etymol. vel regulariter ortū vult è κόρθυς *aceruus*, vt sit, *aceruatur*: vel per syncopen è κόρυθος *galea*, vt sit, *in morem galeæ assurgit*, pro κορυθύεται: vel per metathesin & tropen ex eodem κόρυς, pro κορύσσεται.] κρυσταίνεται, *glaciatur, refrigescit, cogitur*: λούχεται, *dormit.* [Pro λούχεται quod extat etiam apud Hesychiū, scribendum fortasse λοχᾶται, vt pro λούχαιον apud eundem Hesychium Suidas & alij habent λόχαιον: nisi poëtica hic sit epenthesis. Sic [illegible] citat idem Hesych. pro quo alibi [illegible] [illegible]. μοίρεται, *partitur*, à μοίρομαι poëtico pro μείρομαι: περιμοσσεται, *circuminit*: περιτρέχεται, *circumnatat*:

περὶ-

Marginalia: οντες — ουσα — ANNOT. — in α. — ουσαι — ον

Participia neutra pro nominibus substantiuis.

Participia neutra absolutè poni.

ον in α.

In sequentibus ac similibus barytonorum præsentibus, vt habeatur thema, mutentur subiectæ terminationes.

ANNOTATIO.

Marginalia: ονται — ANNOT. — in ομαι.

πείθεται, *fidem habet*: προσαρήρεται, *adiungit, aptat*: μαρύεται, *texitur*, Doricum pro μηρύεται: σίνεται, *lædit, nocet*. [At pro Hesychij σάεται, sine diphthongo reperies alibi σίνεται: pro πηάσεται, alibi πθασσεύεται, *cicuratur, mansuefit*.] ANNOT.

συνεμφαίνεται, *innotescit*: πιπάσεται, *mitescit*: τυρεύεται, *in caseum coit, concrescit*: φαίνεται, *apparet, videtur*: ὑπαγορεύεται, *præcipitur*, ὑπερεχχύνεται, *exundat*. in tertia plurali, ἐρριζόνται, *in radice manent, innituntur radice*. [Sed mendosum est ἐρρίζονται: verum ἐρρίζωνται: idque non præsens, sed præteritum perf. à ῥιζόω, vt ἐρρύπωνται à ῥυπόω.] οντɑι ANNOT.

ἠερέθονται, *volitant sublimes, mouentur, sunt instabiles*: ἠλαίνονται, *vertuntur, voluuntur*: πέλονται, *sunt, accidunt*: προὔχονται, *prætendunt*, à προὔχομαι, pro προέχομαι. 312, 1. συγκατέρχονται, *vnà redeunt*: συναποδύονται, *simul vestem exuunt*: ὑποκρύπτονται, *subiucent*. In secunda singulari imperatiui, ἄγχου, *præfoceris*: οἴου, *puta, crede*: περιέσωσου, *supersis*: φαίνου, *fac vt videare*. in tertia eiusdem, πελέσθω, *fit*. In secunda singulari Optatiui, μαίνοιο, *insanias*. in tertia eiusdem, ὑπομεγεθύνοιτο, *augeretur*. In tertia singulari subiunctiui, πέληται, *fit, fiat*. in tertia plurali, ἐσθίωνται, *edant*, & *edantur*, apud Phocylidem: vbi etiam legitur ἔδονται, *edentur*, à futuro secundo indicatiui medij ἔδομαι, 309, 22. ου έσθω οιο οιτο ηται ωνται

In participio masculino, αἰωρούμενος, *pendens*, *perpetuus*: ἐνδεχόμενος, *possibilis*; *contingens*: ἐνηθούμενος, *moratus*. [ἐνηθούμενος pro *moratus*, *incessens*, alibi non reperio quam in vulg. Lexicis. videtur accipi etiam posse pro *infusus per colum*, ab ἤθω *colo, per colum transmitto*, quod & circumflexe ἠθῶ. at τινόμενος, verius est, *qui luitur, qui persoluitur*: *percussus*, seu, *qui percutitur*, est θεινόμενος.] ὀμενος ANNOT.

ἐπαυρόμενος, *hauriens*: † τινόμενος, *percussus*: μελδόμενος, *tabescens*: οἰχόμενος, *mortuus*: ὀπιζόμενος, *versans in conspectu*: πεπαινόμενος, *maturescens*: περιλιμπανόμενος, *superstes*: περιτηκόμενος, *liquefactus*: περιφαινόμενος, *vulgatus*: περιφλοιζόμενος, *tunicis conuolutus*: πεσσόμενος, *coctus*: πτόμενος, *volans*, vel est aor. sec. medij à πτάομαι: προσδιαστρεφόμενος, *deprauatus*: σεβόμενος, *colens, religiosus*: ὑπτιαζόμενος, *supinus, securus*: συμπαρεκτεινόμενος, *simul extensus*: συνελισσόμενος, *implicatus orbibus*: συνεπισπώμενος, *se quens*. χωόμενος, *iratus*, poëticum est: ὠρυόμενος, *rugiens, eiulans, vlulans*. in masculino plurali, ἀντιπαραλλαττόμενοι, *variantes*: ἀπομελιττόμενοι, & in accusatiuo, ἀπομελιττομένους, *placantes*: καθεζόμενοι, *desidentes*: ὑποκαλούμενοι, *innocantes, hortantes*: ὁμειρόμενοι, *affectu propensi, cupientes*. [ὁμειρόμενοι legitur etiam apud Hesychium, itidemque ὁμείρονται: alibi vero per ι, ἱμειρόμενοι & ἱμείρονται.] ὀμενοι ANNOT.

in ομαι:

apud eundem etiã est προπορθουμένη, expositum πορθουμένη: alibi vero περθομένη, à πέρθω vasto.] συμπαραφερόμενοι, qui vnà ferantur: ψεκαζόμενοι, madefacti. in fœminino sin-
ομένη | in ομαι. gulari, πεπορθουμένη, vastata: ὑπονιφομένη, nunc leuiter ma-
όμενον | defacta. in neutro sing. ἐνοφειλόμενον. quod contracta hypotheca concreditum est. in plurali, τὰ ἀντιλεγόμενα, con-
όμενα | trouersa: συναποτικτόμενα, congenita. Sed hæc faciliora
Præsentia Barytonorũ dialectis inuersa. sunt quàm quæ explicatione indigeant. veniamus itaq; ad ea barytonorum præsentia, quæ dialectis aut figura
Barytona facta è circumflexis Atticè. quapiam sunt inuersa. & certè ea non sunt negligenda, quæ Attici è prima circumflexorum coniugatione fecerunt Barytona: de quibus 304,10. & 350,26. Hæc ma-
Barytonorum præsentia cum ψ, ξ, σ, characteristicis. gna ex parte fiunt è finitis in ψέω, ξέω, σέω, λέω, aut si mauis ψῶ, ξῶ, σῶ, λῶ, retracto accentu, & præsentis Barytoni accepta terminatione, quæ in voce act. & med. à fut. primi terminatione non differt, nisi in quinta coniugatione, vnde fit vt huiusmodi præsentia finita in ψω, ξω, σω, fut. temporis esse credantur, quòd ψ, ξ, & simplex σ, illius propriæ sint characteristicæ, præsentiũ autem regularium nunquam. In his cautio est adhibenda, ne eorum thema vt in futuris, sed vt in præsentibus indagetur: vt videlicet sola terminatio in iis quæ sunt vocis act. mutetur in ω, & in ομαι in iis quæ sunt passiuæ, vt ειν in ω in sequentibus, ἀναφέψειν, recoquere: ἀφέψειν, decoquere: ἐναφέψειν, incoquere: ἐξέψειν, elixare: καθέψειν, decoquere, vnde & in passiuo καθέψεται, decoquitur, à καθέψομαι: συνέψειν, concoquere, & in participio præsenti passiuo συνεψόμενος, concoctus, à συνέψομαι: προέψειν, antè coquere: quæ componuntur ab ἕψω, coquo. Idem iudicium de compositis ab αὔξω, augeo, vt ἐξαύξω, immodicè augeo, excrescere facio: προαύξομαι, vnde προαύξεται, præaugescit: sic de cæteris ductis ab iis quę locis citatis sunt enumerata, vt à μέλω in tertia sing. imperatiui, μελέτω, cura sit: & à μέλομαι in tertia præsentis indicatiui passiui, μέλεται, cura est: quibus adde αὔσω, audeo: & λαύξω, obtineo, oblecto, opulor. Ea quoque velim con-
Themata in σσω quærenda in ττω, & contrà. siderari, quæ communiter desinunt in σσω, & Atticè in ττω, de quibus 157,18. hæc enim in Lexicis offendes nũc cum hac, nunc cum illa, & quandoque sub vtraque terminatione absque vllo discrimine posita. Æoles hæc
ζω in σσω aut ττω. interdum per ζω efferunt: sub qua tamen voce vix inuenientur, sed sub σσω aut ττω. rursus iidem quædam in ττω scribunt per σσω: vnde in participio præsenti passiuo ὀσσόμενος, circumspiciens: & in tertia imperfecti eiusdem vocis ὄσσετο, videbat, sine augmẽto, ab ὄσσομαι, τὸ ὄπτομαι:
&

& cum Dorica præpositione ποτὶ pro πρὸς, ποτιόσσομαι, in tertia persona ποτιόσσεται; aſpicit. Dorica etiam quæ pro ζ habent σδ (de quibus 4,11.) non cum σδ, ſed cum ζ ſunt inquirenda: vt μελίσδεται, modulatur, non in μελίσδομαι, ſed in μελίζομαι. Interdum & alia figura immiſcetur, vt aphæreſis in φαιρίσδειν, pila ludere, pro σφαιρίζειν à σφαιρίζω. Bœoti hæc ſcribunt per geminum δδ, vt θερίδδειν pro θερίζειν, metere, æſtatem traducere.

σδω & δδω in ζω.

Aduertenda quoque ſunt compoſita è præpoſitionibus quas dialecti aut poëtæ pro communibus vſurpare ſolent, vt Attici ξὺν pro σὺν, 249,21. & 210,20. Dores ποτὶ pro πρὸς, 249,35. Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, 250,3. & poëtæ ἐνὶ, κατταὶ, παραὶ, ἀπαὶ, ὑπαὶ, pro ἐν, κατὰ, παρὰ, ἀπὸ, ὑπὸ: & rurſus ἀνὰ, κατὰ, παρὰ ante cōſonantes abiecto α finali, & ν ac τ variè mutatis, veluti docuimus 404,5. & ſeq. 405,31. & ſeq. Huiuſmodi cōpoſitorū tā præſentis quàm alterius temporis themata certiùs ac crebriùs cum cōmunibus & vulgatis præpoſitionibus, quàm cum aliis inuenientur. ſic in compoſitis ex ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀντὶ, κατὰ, μετὰ, & verbis à vocali aſpirata inchoatis, quæ communiter abiecta propria vocali vltima, videlicet α, ι, ο, mutarent tenues π, τ, in aſpiratas φ, θ, (vt dictum eſt 172,1. & 10.) ſi Ionica dialecto retineant tenues π, τ, (118, 30.) eorum themata certiùs cum φ, θ, inuenientur: vt ἀπηγέομαι Ionicum in ἀφηγέομαι, narro: ἀπορμάω in ἀφορμάω, reſilio: ἀποσιόομαι in ἀφοσιόομαι ὅσια, expio: ἐπέλκω in ἐφέλκω, attraho: ἐπορμάω in ἐφορμάω, adminiſtro: ἐπεράν, adminiſtrare: κατάπτομαι in καθάπτομαι, attingo: κατήκω in καθήκω, deuenio, pertingo: (vnde imperſonaliter κατήκει, pro καθήκει, par eſt, pertinet) κατίπταμαι in καθίπταμαι, deuolo: κατορέω, deſpicio, proſpicio, in καθοράω καθορῶ: è contrario καθορῶ ſolutione Ionica vocalis circumflexæ in έω, factum eſt καθορέω: ſic à ſimplici ὁρῶ fit Ionicum ὁρέω, ὁρέεις, ὁρέει, cerno, inſpicio, is, it: vnde & participium ὁρέων, cernens, videns, intuens: vide 179,15. dicunt tamen & καθορῶ, vnde in participio καθορῶν & καθορέων, deſpiciens, proſpiciens.

Compoſita cum ξὺν, ποτὶ, ἀμπὶ, ἐνὶ, κατταὶ, παραὶ, ἀπαὶ, ὑπαὶ: & cum ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, ante cōſonantes poëticè.

Cum ἀπὸ, ὑπὸ, ἐπὶ, ἀντὶ, κατὰ, μετὰ, ante vocales aſpiratas Ionicè.

Ioniſmus.

Cæterum dialectorum diuerſitas quæ in Barytonorum præſentibus occurrit, vix vllam in rimando themate difficultatem afferre poteſt. nihil enim refert quam habeat terminationem alicuius temporis perſona: ſed qualiſcumque fuerit, ſemper mutanda eſt in ω aut ομαι, vt habeatur thema. tantùm animaduertendæ ſunt perſonæ, quæ crebriùs ob dialectos in his terminationem variant: veluti ſecunda & tertia ſingulares præſentis indicatiui, quæ pro εις & ει, Doricè deſinunt in ες & ε, vt

In præſentium barytonωn vario attica dialectis vt habeatur thema, mutentur terminationes.

ες, ε } in ω.

συρίσδες συρίσδε, *sibilas, sibilat*, pro συρίζεις, συρίζει: vbi & ζ Dorico more migrauit in σδ. tamen hæ terminationes rariùs occurrunt: sæpius verò primæ personæ plurales cuiusuis temporis in μες & μεσθα pro μεν & μεθα: & tertiæ in ντι, ηντι, & αντι pro σι, ησι, & ασι: quorum non pauca exempla suis locis adducemus: illud etiam Dorum est proprium. Iones non rarò tertias singulares cuiusuis temporis subiunctiuorum in ῃ, efferunt per ησι: vt, παμφαίνῃσι, *totus splendeat, vndique vel in totum luceat.* Tempora infinitiuorum in ειν Barytonum crebrò iidem Iones per έμεν: sed mutetur έμεν in ω, habebis thema: vt, ἀκουέμεν, *audire*, ἀκούω, *audio*: sic ἀνασσέμεν, *regnare*: ἀπειλέμεν, *minari, terrere*: θακοσέμεν, *sedere*: ὀπυιέμεν, *coire, vxorem ducere*: σκοπιαζέμεν, *spectare, speculari.* Dores hæc per έμεναι efferunt, & interdum per εν: vt, συρίσδεν, *sibilare*, pro συρίζειν, vbi ζ quoque migrauit in σδ. iidem Dores in fœmininis Barytonorum participiis mutant ου in οι, vt, πλατυάδδοισαι, *ore patulo pronuntiantes vel canentes.* [Non scribendum est πλατυάδοισαι, quasi compositio sit ex πλατὺ & ᾄδω, vt innuit interpretatio, *patulo ore canentes*: sed πλατυάσδοισαι, vt Theocriti (Idyll.15.) & textus habet & scholia: Doricè nimirum pro πλατειάζουσαι, 4,10. & 119,17. Sunt qui malint πλατειάσδοισαι: vt poëtica epenthesi ι facta sit ex πλατειάζω, quod apud Hesych. extat. Suidas pro eodē habet πλατειάζειν, quod (vt Hesych. suū πλατειάζειν) exp. ἀλαζονεύεσθαι, at Schol. Theocriti πλατυστομεῖν, *loqui ore latius diducto.*] Eodem modo in secunda singulari præsentis indicatiui vocis passiuæ, quæ Ionicè desinit in εαι pro ῃ, mutetur εαι in ομαι, habebis thema: vt, ἀνείρεαι, *interrogas*: ἀνείρομαι, *interrogo*: sic ἐξείρεαι, *interrogas*: ἐπιδέεαι, *indiges*: εὔχεαι, *gloriaris*: κολάζεαι, *coërces*: μέμφεαι, *accusas*: μεταπρέπεαι, *adiens obsecras, precibus agis*: μίσγεαι, *misceris*: νέεαι, *iter facis*, à poëtico νείσομαι pro νίσσομαι, vnde & participium νισσόμενος, *rediens*, & in imperfecto νίσσετο, quod & νίσσετο, sine augmento pro ἐνίσσετο, *ibat*. Idem sentiendum de cæteris dialectorum vocis passiuæ terminationibus, quæ, vt habeas thema, mutandæ sunt in ομαι: vt in secūda singularis præsentis imperatiui, quam pro ου Iones efferunt per εο: vt, ἀείδεο, *cane*, verso εο in ομαι, consurgit thema ἀείδομαι, *cano*: sic ἄγεο, *cole*: εἴρεο, *interroga*: ἔλπεο, *spera*: ἐπιέλπεο, *spera*: ἐπιλήθεο, *obliuiscere*: ἐπιπλήσσεο, *doleas, ingemito*: ἴδεο, *vide*: μειλίσσεο, *demulce*: μετέρχεο, *transi*: μιμνήσκεο, *sis memor*: μνώεο, *memento*: μαίεο, *quære*: (hæc duo à poëticis μνάομαι, μάομαι, quæ facta

---

ομες
όμεσθα
ντι
ηντι
αντι
ησι
έμεν } in ω.
έμεναι
εν
οισα
οισαι

ANNOTATIO.

Mutentur sequentes terminationes.

εαι
εο } in ομαι.

facta sunt ex μνάομαι μνῶμαι, μάομαι μῶμαι) νάσεο, vnde: κλαίεο, plora: παρέζεο, assìde: περιδέρκεο, aspice, circumspice: ὑποφείδεο, parce: πώζεο, vtere: φείδεο, parcè vtere: φθέγγεο, clama, vocē ede, loquere: ὑπαλύεο, fuge, vita: χώεο, irascere: & similia. Dores hęc per ου efferunt, ἐπιβάλλου, aggredere: migrante ου in ομαι, redditur thema ἐπιβάλλομαι, aggredior. sic ἵζου, confide: πέτου, vola: τέρπου, & Ionicè τέρπεο, delectare: φράζου, & Ionicè φράζεο, vide, perspice, considera. Poëtæ interdum duarum dilectorum proprietates miscent: vt, αὐγάσδεο, inspice, pro αὐγάζου ab αὐγάζομαι, vbi Ionicè εο pro ου, & Doricè σδ pro ζ. sic βουκολιάσδεο, quod & βουκολιάσδου, Bucolicè cane, id est, pastoraliter, à βουκολιάζομαι: hinc in subiũctiuo βουκολιασδώμεθα, Bucolicè canamus: & in futuro primo actiuo βουκολιαξεῖς, bucolicè canes, pro βουκολιάσεις: vide 397,7. In Optatiuo tertia pluralis exit Ionicè in οίατο pro οιντο: vt, ἀγοίατο, ducerentur. versa terminatione οίατο in ομαι, fit thema ἄγομαι. sic ἀποφεροίατο, reportarent: ἑποίατο, sequerentur: καλυψοίατο, applicarent: λαζοίατο, corripiant, ceperint: συμφεροίατο, conuenirent, assentirentur: φλεγοίατο, comburerentur. In subiunctiuo iidem Iones in secunda persona singulari pro ῃ ponunt ηαι: vt, νέηαι, eas: ἐπαύρηαι, fruaris: vnde verso ηαι in ομαι fiunt themata νέομαι, ἐπαύρομαι. [Sed Etymol. ἐπαύρηαι non præsentis esse tradit, sed aor.2. ideoq; exponit etiam ἀπολαύσῃ. Hesych. quoq; vt ἐπαύρωμαι, sic ἐπαυρεῖν exponit per aor. ἀπολαῦσαι, 303,1.] In passiuis Barytonorum præsentium participiis nihil quod thematis inuestigatorem remorari possit video, nisi fortè syncopen, vt in ἀρχόμενος, ἄλμενος, ἱκμενος, δέγμενος, ἐρχόμενος: de quibus pagina 370, versu 20. 32. & pag. 372, versu 4. & 12. Idem verò est sentiendum de eorũ compositis, vt συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, congregatus, à συναγείρομαι: ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, exiliens, ab ἐξάλλομαι: ἐπιάλμενος, insiliens, pro ἐφαλλόμενος, ab ἐφάλλομαι: (præpositio ἐπὶ poëticè propriam vocalem non amittit) καθάλμενος, desiliens, pro καθαλλόμενος. Ionicè (318,30.) π præpositionis ἀπὸ non mutatum fuit in φ ante vocalem aspiratam: tamen nonnulli leni spiritu scribendum censent ἄλμενος ob syncopen. idem ergo iudicium in κατεπάλμενος, insiliens, pro κατεφαλλόμενος à κατεφάλλομαι: & in μετάλμενος, transiliens, pro μεθαλλόμενος, à μεθάλλομαι: ὑπεράλμενος, transiliens, supersiliens, pro ὑπεραλλόμενος, ab ὑπεράλλομαι: ἐπιάλμενος, ... congressus, pro ἐπαλλόμενος, ab ἐπάλλομαι: ὑποδέγμενος, sustinens, pro ὑποδεχόμενος, ab ὑποδέχομαι, χ in γ

in ομαι.

ου

Duarũ dialectorum mixtio.

οίατο

in ομαι.

ηαι

ANNOTATIO.

Participia syncopata.

ante μ: ἀνεγρόμενος, *excitatus*, pro ἀνεγειρόμενος, ab ἀνεγείρομαι. sic ἐπαγρόμενος, ἐπαγρομένη, *alliciens*, pro ἐπαγειρόμενος, ἐπαγειρομένη, ab ἐπαγείρομαι: ἐρεύγμενος, *ructans*, pro ἐρευγόμενος, ab ἐρεύγομαι. [ἐρεύγμενος legitur apud Hesiod. Erg. 2. vbi Moschopulus quoque per syncopen dictum vult pro ἐρευγόμενος. sed tum scribendũ potius ἐρεύγμενος, eliso tantum ο, vt in ἄρχμενος, ὄρμενος, & similibus. alioquin eadem syncope factum videretur ex ἐρευνόμενος, à them. ἐρεύνω, quod Hesychio est ἐρευνῶ, *inuestigo*. Doricè esset pro ἐρεύμενος, 119,15.] ἔχμενος, *pendens ab aliquo, hærens*, pro ἐχόμενος, ab ἔχομαι: πλόμενος, *existens, natus*, pro πελόμενος, à poëtico πέλομαι, *sum, fio*: hinc compositum cum ἐπὶ, ἐπιπλόμενος, *accedens, profectus, insequens*.

ANNOTATIO.

Circumflexorũ præsentia.

Atque hactenus de barytonorũ præsentibus, veniamus ad Circumflexa: in quibus hoc vnũ tempus, & indicatiuorum imperfectum sunt tantùm consideranda. nam cætera cum barytonis habent communia. Hæc duo tempora à barytonis & verbis in μι facilè vel accentu vel terminatione dignoscentur. si qua sit difficultas, sita est in dialectis, & vt vnam coniugationem ab altera discernere queamus.

Terminationes circumflexorũ duabus, & omnibus coniugationibus communes, & quomodo discernendæ.

omnes enim communẽ habent terminationem in ipso themate, nempe ῶ, atq; eandem in prima singulari subiunctiui: & in prima plurali ῶμεν, in tertia ῶσι: & in subiunctiuo passiuo seu medio, ῶμαι, ώμεθον, ώμεθα, ῶνται: in nominatiuo singulari participij masculini actiui ῶν. præterea prima & tertia coniugatio easdem habent terminationes per omnes personas optatiuorũ, & per omnes casus participiorum cuiusuis generis & numeri, ac cuiuscumq; vocis: adhæc per quasuis primas personas cuiuscumque numeri aut temporis, atque etiam per quasuis tertias plurales, nisi in imperatiuis. in imperatiuo verò passiuo & in imperfecto eiusdem vocis eandem habent secundam singularem, videlicet οῦ. In huiusmodi itaque locis iudicio est opus, vt vera & propria verbi cõiugatio agnoscatur: quod facilè fiet, si in Lexico pro themate ῶ, inueniatur (vt sæpe fit) έω, aut άω, aut όω: aut etiam infinitiuus in εῖν pro prima, in ᾷν vel ᾶν pro secunda, in οῦν pro tertia: & in deponentibus seu passiuis pro themate οῦμαι ponatur έομαι aut infinitiuus εῖσθαι pro prima, & όομαι aut οῦσθαι pro tertia: at thema ῶμαι indicat verbum esse secundæ coniugationis, non aliter quàm άομαι aut infinitiuus ᾶσθαι. Sunt & alia sæpe in Lexicis indicia, quibus dignosci potest ad quam circumflexorum coniugationem referri debeat thema vocis actiuæ in ῶ, & passiuæ

in

ἢ ξυεῖ,atque alia tempora quæ in duabus aut omnibus coniugationibus communem habent terminationem: maximè verò quando ex aliis temporibus quæ vel in Lexicis cum ipſo themate referuntur, vel ex authorum lectione ſibi quiſque comparauit, ea occurrunt quæ ambiguitatem hanc tollant. ſi enim in eorum contractione ſit ᾳ vel ᾷ, vel ῳ, aut etiam ω præterquam in ipſo themate actiuo, in ſubiũctiuis, & nominatiuo ſingulari participij maſculini actiui, verbum neceſſariò eſt ſecundæ coniugationis. neque verò alias contractiones hæc coniugatio in communi lingua recipit, veluti neq; tertia præter tres, ω, οι, ου; at prima & has quas tertia, & præterea tres alias, ᾳ, η, & ῃ: quæ cùm communiter occurrunt, primam coniugationẽ demonſtrant: tertiam verò futurum & perfectũ ac cognata eorum tempora, cùm ante Characteriſticã habuerint ο vel ω. Vt paucis abſoluam, ſi Lexici operâ fieri poteſt vt hæc coniugationum ambiguitas tollatur, eam ſtatim agnoſcet qui ſe vel paululum in his exercuerit. at ſi hæc notitia inde peti non poſſit, neque peritiores cõſulendi detur copia, expectandum ſanè vt eam authorum lectio afferat. ſed & ſequentia exempla, ſi non ex omnibus vocabulis, certè ex his ipſis quæ adducentur, dubitationem eximent: ſi autem de coniugatione certus ſis, de themate non potes dubitare. Hæc igitur finita in οῖ (quæ terminatio & tertiæ perſonæ ſingulari indicatiui tertiæ coniugationis, & eidem perſonæ Optatiui primæ & tertiæ cõmunis eſt) ſunt indicatiui tertiæ, θεοῖ, *deum facit, deificat*: κατευοδοῖ, *proſperat*: *νοθοῖ, *terret, exaſperat, monet*: ὀγκοῖ, *tumefacit*: ὁμοιοῖ, *ſimilis eſt, ſpeciem refert*: προχοῖ, *humum aggerit*: πυροῖ, *incẽdit*: σαροῖ, *verrit, ſcopis purgat*: συγκαθοσιοῖ, *conuiuit*: συμβιοῖ, *ſimul viuit*: χαλινοῖ, *frænat*. quæ ſequuntur, ſunt Optatiui primę coniugationis, παρολισθοῖ, *prolabatur* (malim παρολίσθοι, *prolapſus fuerit*, vt ſit aor. ſecundi ab eodem themate παρολισθέω, quod tamẽ refertur ad παρολισθαίνω) προσκακοῖ, & in ſubiunctiuo προσκακῇ, *malis ſuccumbat*. Tertia pluralis indicatiui in οῦσι primæ quoque & tertiæ coniugationi communis eſt: vt in prima ἐρινοῦσι, *caprificãt*: *κληρωθεσμοθετοῦσι, *Theſmothetæ ſortitò creari ſolent*. in tertia καλαροῦσι, *arant*: μαυροῦσι, *obſcurãt, delent*: *πιττοκαυτοῦσι, *picis gratia vrunt*. In nominatiuo participij maſculini actiui terminatio ῶν omnibus eſt communis: vt in prima, ἀσμαχῶν, *admonens*. [Oxytonως ſcribendum eſt ἀσμαχῶν, ſiue coniungas, vt in Epigramm. coniunctè legitur ἀσμαβεγχαν: ſiue

Terminationes vnicuique circumflexorum coniugationi peculiaees.

In appoſitis exemplis vt habeas thema, mutẽtur terminationes.

οῖ in έω vel ῶ.

** νοθοῖ legitur apud Heſych. cum eiſdem expoſitionibus: ſed nõ ſine ſuſpicione mẽdi.*

οῖ in έω vel ῶ.

**Fortè legẽdũ diuiſè κλήρῳ θεσμοθετοῦσι.*

οῦσι in έω vel ῶ

οῦσι in έω vel ῶ

ῶν in έω vel ῶ

**πιττοκαυτοῦσι alij legũt, a Themate...*

ANNOTATIO

diuidas, vt Il.π, diuisè reperitur ἄγχι παρέστηκεν. est enim temporis nō præsentis, sed aor.2. vt παρεστὼν & similia. In Romana & Basil. editione diuisè scriptū ἄγχι σχὼν κεφαλῷ, Od.ε. vt paulo ante ἄγχι παρισταμένη.] αἰσχρεπῶν, turpiter loquens: διαφρῶν, perspiciens: εὐπεπονθῶν, qui primus affectus est beneficio: καρηβαρῶν, ὄντος, grauatus capite: (οἱ καρηβαρῶντες, capitis dolore grauati) κροτῶν, plaudens, plausu excipiens: κυριολεκτῶν, propriè & aptè loquens: κυῶν, prægnans: μεσῶν, μεσῶντος, in medio existens. [μεσῶν ὄντος est potius à μεσῶ: nam inde apud Eurip. est, οὐδέπω μεσοῖ τῆμαρ, nondum est in medio: & apud Plat. ᾤμην γε μεσοῦν αὐτὸν, putabam eum adhuc in medio esse.] συνοικῶν, coniunx: συσκηνῶν, in eodem morans tentorio, contubernalis: συσσιτῶν, simul vescens, consodalis: φιλογραμματῶν, cupidus literarum: ψυχροποτῶν, frigidam potans. In secunda coniugatione ἀριστῶν, prandens: κινναβρῶν, olidus, fœtens: κιχρῶν, qui commodat: φαλακρῶν, recaluaster, caluus totus: σκωληκιῶν, vermiculatus: τρυφῶν, delicians, deliciis diffluens. In tertia, δηῶν, populans, vastans, à δηόω ῶ, pro δηιόω ῶ, facta synæresi ηι in η: τριτῶν, tertiò faciens. In reliquis casib. ac generibus prima à tertia non differt, sed secunda habet semper in contractione ω, vbi in cæteris duabus est ου: vt in nominatiuo plurali masculino primæ, ἀμηχανοῦντες, consilij inopes: ἀντιδικοῦντες, aduersarij, qui sunt contrariis sententiis: ἀπειθοῦντες, increduli, non audientes dicto: ἁρματοτροφοῦντες, equos iugales nutrientes: *ἐπιαλοῦντες, & in datiuo ἐπιαλοῦσιν, iis quos epiala exercet. ἰσοδυναμοῦντες, pares adepti vires: (& in neutro, τὰ ἰσοδυναμοῦντα, æqualia) ἰχωρροοῦντες, saniem emanantes: καλλιλογοῦντες, laudantes, prædicantes: κιττοφοροῦντες, hederam gestantes, bacchantes: λαβροφαγοῦντες, vorantes: ἀλφιτοσιτοῦντες, in farinam terentes: *μεγαλορρηνοῦντες, ostentantes sese: *οἰκτροφοροῦντες, miserè plorantes, quasi miserias ferentes: παρακαλοῦντες, hortantes: παρασπιστοῦντες, qui adhærent imperatoribus, exercitus: περιχοροῦντες, circumtradentes: περιοικοῦντες, vicini: πορνοβοσκοῦντες, lenocinantes: πραγματολογοῦντες, in narrandis rebus occupati: συσκηνοῦντες, contubernales: συστοιχοῦντες, qui sunt eiusdem seriei & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt: τριχορροοῦντες, qui patiuntur defluxum capillorum. ὑπερδοξοῦντες, clarissima opinione imbuti: ὑψαυχενοῦντες, ceruicem tollentes: ψυχρορραγοῦντες, frigore pereuntes: ψυχρολουτροῦντες, frigidis vtentes balneis: ὡροσκοποῦντες, explorantes horas. Sic in tertia, ἀμφιδεξιοῦντες, similes reddentes. [Malim ἀμφιδεξιοῦντες, ex ἀμφὶ & δεξιόω. Sic tamē apud Suidam quoq; ἀμφιδεξιοῦντες legi

Rectius εὖ πεπονθὼν leges, diuisè, & tempore non præsenti, sed aor. 2. ab εὖ πεπόνθω.

ANNOTATIO.

ῶν in άω vel ῶ.

ῶν in όω vel ῶ.

οῦντες in έω vel ῶ.

*Rectius ἠπιαλοῦντες & ἠπιαλοῦσιν: nam ὁ ἠπίαλος πυρετὸς dicitur παρὰ τὸ ἠπίως ἀλεαίνειν.

*Forsan μεγαλορρημονοῦντες, grandibus vtentes verbis, ex adiect. μεγαλορρήμων.

*Forsan οἰκτρογοοῦντες, miserè gemētes, ab οἰκτρὸς, miserabilis, & γόος gemitus.

οῦντες in όω vel ῶ

ANNOTATIO.

legitur expositum ἀποδῦσαι, exuere: quum ea signif. dicatur potius ἀμφιματῶσαι, (ex ἀπὸ ab, de, & ἱμα αὖος, quod vsitatius est εἷμα, & diminutiuè ἱμάτιον, vestimentum) q. vestimenta detrahere: ἀμφιματῶσαι autem (ex eodem ἱμα, & ἀμφι circum) vestimenta circumponere.] περιεῦντες, superstites: περιχλεῦντες, seu potiùs περιχλεῦντες, saturi: [Hesychianum περιχλεῦντες, quod exp. saturati, est fortasse potius à neutro περιχλεῖν, quod significet plenum esse vsque ad ambitum labiorum. nam περιχλεῖν actiuum est, vt apud Xen. περιχλώσας σιδήρῳ, circumducto labro ferreo itidemq; περιχλεῖν, sine diphthongo, esset abunde pascere vel saturare. illa, è τὸ χεῖλος labrum: hoc, è masc. χλὸς pabulum.] συνοικειοῦντες, adiungentes, conciliantes: χονδροῦντες, in grumum densescentes. Sic & in reliquis generibus vtriusque cõiugationis: vt in fœminino primæ, ἀγελαρχοῦσα, quæ gregi præest: ἀκληρονοῦσα διαθήκη, inofficiosum testamentum: εὐτεκνοῦσα, fœcunda bona prole: θρηνωδοῦσα, deplorans: πολυτεκνοῦσα, quæ habet multos filios: πρωτοτοκοῦσα, quæ primum enititur: ταχυναυτοῦσα, celeriter nauigans, & in plurali, θηλυτοκοῦσαι, fœminam parientes: λιποθυμοῦσαι, animi defectione laborantes: συνορεῦσαι, contermina. & in neutro plurali χρυσαυγοῦντα, auro fulgentia. Pariter in tertia cõiugatione: vt in fœminino singulari, ἐπιδιδοῦσα, confirmans: τεκνοῦσα, puerpera, pariẽs, gignens. & in neutro plurali, εὐχεροῦντα, opportuna, ad manum. [Quod verius est à them. in ἐω. nam à them. in όω significationem haberet actiuam.] In indicatiuo passiuo sæpe occurrit tertia pluralis in οῦνται, tam in prima quàm in tertia coniugatione: in prima, vt αὐλοῦνται, volutantur: συσσιτοῦνται, conuiuantur. in tertia, vt ἀκανθοῦνται, spinis inhorrescunt: ἀποτυφλοῦνται, excæcantur: ἐπιπολιοῦνται, canescunt: πολιοῦνται, canescunt: ὑποναρκοῦνται, soporantur quadantenus: χλοιοῦνται, virescunt. In imperatiuo etiam secunda persona singulari in ου pro εε, primæ: vt, ποιοῦ, fac: & pro όε tertiæ, vt ζωοῦ, viue: κοινοῦ, commune fac, aut existima: παραζήλου, æmulare: σοῦ, vade: στεφανοῦ, coronare: σφηνοῦ, obsera, astringe & claude: τηροῦ, caue. [Quod potius est è themate τηρέω.] Participia verò vocis passiuæ cum eadem terminatione nullibi non sunt obuia & in hac & in illa coniugatione: vt in nominatiuo singulari masculino primæ, ἀμφουμενος, latens: ἐκπεπλωμένος, emergens: [ἐκπεπλωμένος potius à them. in όω, qui se aliqua in re expandit. frequentius ἀναπεπλωμένος: vnde perf. ἀναπεπλωμένος expansus, explicatus.] ἀντορχούμενος, saltantes imitans: ἀπιστούμενος, qui suspectus est, cui fides non adhibetur:

διαπο

ANNOTATIO.

Sylb. χονδρῶντες ex Diosc.

ουσα in έω vel ῶ.

ουσαι in έω vel ῶ.

οῦντα in έω vel ῶ.

ουσα in όω vel ῶ.

οῦντα in όω vel ῶ.

ANNOTATIO.

οῦνται in έομαι vel οῦμαι.

οῦνται in όομαι vel οῦμαι.

ου in έου vel οῦ.

ου in όου vel οῦ.

ANNOTATIO.

ούμενος in έομαι vel οῦμαι.

ANNOTATIO.

διαπορούμενος, stupore attonitus, cunctabundus: δικαιολογούμενος, vocans in ius: ἐπικαλούμενος, cognomento dictus. *εὐμαχούμενος, fortiter pugnās: εὐχρηστούμενος, magna vtilitate vel commodo affectus: θεοφορούμενος, fanaticus, diuino spiritu plenus: καταλαλούμενος, celebratus: καταντλούμενος, qui exhauritur: καταπονούμενος, exercitatus: κυούμενος, qui in vtero geritur: κωμῳδούμενος, comœdiis taxatus: μεγαλαυχούμενος, arrogantia tumidus: νουθετούμενος, monitus: οἰστρηλατούμενος, furibundus: ὁμολογούμενος, rationi consentaneus: (hinc aduerbium ὁμολογουμένως, haud dubiè) παλαιγηρούμενος, vetustate confectus: παραιτούμενος, veniam orans: παρενοχλούμενος, molestia affectus: πατρονομούμενος, paternis legib. vtens: περιαντλούμενος, fotus: πυκνοσπορούμενος, qui frequens seritur: σπουδαιολογούμενος, seriò loquens: συντελούμενος, peractus: συγχωρούμενος, venia donatus: χειμωνοσπορούμενος, qui hyeme seritur.

* Vereor ne diuisè scribēdum sit vel εὖ μαχόμενος, probe pugnans: vel εὖ μαχούμενος, probe & strenue pugnaturus.

ούμενοι — In nominatiuo plurali, ἀλληλοτομούμενοι, inter se secantes, deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes: ἀπολογούμενοι, defensores: γυναικοκρατούμενοι, qui vxoriæ potestati parent: ἐνεργούμενοι, obsessi à dæmonibus: ἐνσκιατροφούμενοι, deliciis & vmbratili vita coaliti.

ANNOT. [Rectius vel σκιατροφούμενοι, vt apud Theophr. est De caus. plāt. lib. 2. vel (in præterito) ἐσκιατροφημένοι, vt apud Pollucem, l. 6. c. 39. vel diuisè ἐν σκιᾷ τροφούμενοι: sed τροφεῖσθαι magis est poëticum. Reperitur etiam σκιατραφούμενος apud Xenophontem: atq; inde ἐσκιατραφημένος apud Plutarch.]

in έομαι seu οῦμαι. — θεωρούμενοι, contemplati: καταδωροδοκούμενοι, dona capientes: ὀλιγαρχούμενοι, qui imperio paucorum viuunt: παραφυλακταρχούμενοι, in custodiis signa dantes hostibus in bonū: πλεονεκτούμενοι, superati: σκωληκοτοκούμενοι, vermicularia proles: συμφορούμενοι, conuehentes.

ουμένη — In fœminino singulari, οἰκουμένη, & sine crasi οἰκεομένη, quæ habitatur, id est, orbis habitatus, terra habitabilis, orbis terrarum: συνομευομένη, quæ cum viro congreditur.

ANNOT. [Scribendum συναμωρουμένη ex Hesychio, Etymologo, Suida. deriuatum enim παρὰ τὸ συνεῖναι.]

συνοικουμένη, frequentia habitatorum culta.

ούμενον — In neutro singulari, εὐσχημονολογούμενον, honestum dictum: κληρονομούμενον, quod hæreditate contingit.

ούμενα — In plurali, αἰτιατικολογούμενα, in accusatiuo dicta: ἀλληγορούμενα, per allegoriam dicta: ἀοριστούμενα, quæ indefinitè capiuntur: κυκλοφορούμενα, ea quæ circumaguntur: τὰ νοούμενα, mentis conceptus: πρωτογονούμενα, primigenia, primordialia: τερατολογούμενα, cōficta, monstrifica: ῥιζοτομούμενα, quorum radices inciduntur. Eodem modo in tertia coniug. vt in masculino singulari, ἀπελευθερούμενος, manumitteus: ἐγκυκλούμενος, inclusus:

ἐκφλο

ἐμφλογούμενος, *flammatus, flagrans.* θεούμενος, *qui diuini-* ούμενος
tatem assumit: καταστρεβλούμενος, *deprauatus:* καυσούμενος, *æstuans:* κληματούμενος, *materia porrectus:* κοινούμενος, *particeps:* κονιούμενος, *qui versatur in ludo vt scholiasticus.* [A κονιούμενος est apud Plut. παλαισταῖς συγκονιουμένου, ANNOT.
tempore præsenti. dicitur etiam sine diphthongo κονιόμενος, à barytono κονίω. alias κονιούμενος potest esse med. fut. Atticum à κονίζω, vt κομιούμενος, βαδιούμενος, & similia, 304, 5. Sic versu 12. μανούμενος interdum potest esse fut. med. à μαίνομαι.] κρηπιδούμενος, *crepidatus, qui induitur crepidis:* λακκούμενος, *subsidens lacunæ in modũ:* μανούμενος, *rarescens:* ὀγκούμενος, *extumens:* οἰκειούμενος, *pronus ad amicitiam:* ὀρθούμενος, *rectè succedens:* (hinc ὀρθουμένη πόλις, *ciuitas fortunata & rectè constituta:* & τὸ ὀρθούμενον, *prosperitas)* παλαιούμενος, *vetustate confectus:* παρισούμενος, *æquiparatus:* τριττούμενος, *triplicatus:* πηλούμενος, *putrescens, limum contrahens:* πιλούμενος *pressus:* πλατυνούμενος, *dilatatus:* πνευματούμενος, *spirascens:* † ῥινεγχυτούμενος, *naribus instillatus* seu *infusus.* [Apud Diosc. enim ANNOT.
lib. 2. de hedera, inuenitur, ῥινεγχυτεῖται ὁ χυλὸς τῶν φύλλων.] σαρούμενος, *scopis purgatus* seu *mundatus:* στροφούμενος, *torminosus, torminibus versatus:* συνεταιρούμενος, *sodalis:* συνημερούμενος, *mitescens:* συσταυρούμενος, *vnà crucifixus:* φλοιδούμενος, *turbatus:* ὑπεναντιούμενος, *repugnans:* ἀποδενδρούμενος, *in arborem transiens, arborescens.* In plurali, ἀλλοιούμενοι, *alterascentes:* σφαιρούμενοι, *in formam pilæ se con-* ούμενοι
uertentes. In fœminino plur. μαιούμεναι, *obstetrices.* In ούμεναι
neutro singulari, ζωογονούμενον, *animatum.* [Quod esse ούμενον
à them. in έω, satis arguunt ζωογονεῖ & ζωογονεῖται apud ANNOTATIO.
Arist. & Theophr. Idem iudicassem de ῥινεγχυτούμενος.] γαληνιούμενον, *serenum, tranquillum:* παραγυμνούμενον, *denudatum:* & sic de aliis quæ eandem in duabus aut tribus coniugationibus terminationem habent: in quibus discernendis aliquo sanè opus est iudicio, & mediocri exercitatione. at in iis locis in quibus vnaquæque coniugatio terminationem propriam ab aliisq; differẽtem habuerit, de vero themate dubitari non potest, modò ipsa mutetur in eam quæ themati illius coniug. competit: vt in ἁρπεῖς, *carpis, & dormis:* ἐνδεῖς, *indiges, tibi*
deest, εῖς mutandum in έω vel ῶ. nam inter circumflexa εῖς
hæc terminatio inuenitur tantùm in prima coniug. videlicet in secunda persona singulari præsentis indicatiui vocis actiuæ. sic εῖ in tertia persona eiusdem nume- εῖ
ri, temporis, modi ac coniug. quod, vt habeas thema, mutandum in έω, vt in sequentibus: ἀγρεωπεῖ, *inspicit:*

[in ὄομαι vel οῦμαι.]

[in έω vel ῶ.]

ἀμφι

ἀμφιδονεῖ, *vtrinque mouet*: ἀναῤῥεῖ, *refluit*: ἀπαρκεῖ, *sufficit*: ἀχεῖ, *strepitat* (Doricum est pro ἠχεῖ: sic in imperfecto ἄχει pro ἤχει, *resonabat*) διακαρδαμεῖ, *improuidit*: διογκεῖ, *distendit*. [Nisi scribendũ διογκοῖ à them. in όω διογκόω.] ἐγκατοικεῖ, *incolit*: ἐναρκεῖ, *sufficiens* vel *idoneum est*, *fieri potest*: ἐνδεῖ & sine crasi ἐνδέει, *deest*: ἐτεανεῖ, *vera loquitur*: εὐθεῖ, *per quã vtile est*. [Sed ita in v. Lex. ἀμφοτέρως legitur.] θηλυτοκεῖ, *fœminã parit*: *κεινοδοξεῖ & κενοδοξεῖ, *inani gloria ducitur*: καταγρεῖ, *cõprehendit*, *destruit*: καταρκεῖ, *sufficit*: κλεῖ, *laudat*: κρινοθαλεῖ, *florem sessilem gerit*: λιποβοτανεῖ, *caret herbis*: παλιμπυτεῖ & παλιοσυτεῖ, *reuoluitur*: περιπολεῖ, *versat*: πολυετεῖ, *asseruatur multos in annos*: πολυπληθεῖ, *crescit*: προολεῖ, *priùs perdit*, *prodit*: προσδεῖ, *insuper opus est*: προσπαυλεῖ, *tibiis canit* seu *ludit*: ῥεῖ, *fluit*: σκαμφυσεῖ, *indignatur*, *egrè fert*: σπερμοβολεῖ, *semen genitale emittit*: συμμεταποιεῖ, *commutat*: συμπιλνεῖ, *incidit*: συνυποχωρεῖ, *redit in suũ locum*: ταυτοδυναμεῖ, *idem valet*, *tantũ potest*: ὑποικεῖ, *subhabitat*, *subest*. Idem sentiendum de ει cum accentu in penultima, in secunda persona singulari imperatiui: vt, ἀθλεί, *sacrifica*: ἱερεί, *cessa*: εὐάγρει, *feliciter piscare*, id est, *vale felix*: ζώρει, *vinum cape* seu *ducito*: θάρσει, *sede*: θάρσει, *confide*: dicitur & θάρσυ pro eodem, vt sit dictũ per syncopen pro θάρσησυ in aoristo primo imperatiui medij. Eodem modo in terminationibus quæ soli secũdę Coniugationi cõueniunt, modò mutentur in terminationem thematis, de ipso nulla relinquitur dubitatio, vt ᾷ in άω vel ῶ in sequentibus, quæ sunt tertiæ personę singularis indicatiui vocis actiuæ, ἱκτᾷ, *venit*: καταχωμᾷ, *deridet*: καταρκᾷ, *satis est*: χοιραδᾷ, *struma laborat*: νοᾷ, *audit*, *persuadetur*. [Pro νοᾷ apud Hesych. est κοᾷ, forsan è verbali ἀκοὴ per aphæresin. exponit enim *audit*, *audire cupit*, *sciscitatur*.] sic ῶσι in tertia plurali eiusdẽ temporis & modi: vt, ἀνακολυμβῶσι, *deferunt*: ἐπιστρωφῶσι, *obeunt*: παραβοῶσιν, *acclamant*: εἰῶσι, *sinunt*, à poëtico εἰάω ῶ pro ἐάω: σῶσι, *seruant*. α in secunda singulari imperatiui: vt, μελέτα, *cura*: πείρα, *tenta*, *contende*: σκίρτα, *exulta*. άτω in tertia: vt, ἱεράτω, *sacrificet*, pro ἱεραέτω ab ἱεράω & cum duplici crasi ἱρῶ. ῷμι in Optatiuo: vt, ἐῷμι, *sinerem*: λεῷμι, *vellem*, *perficerem*. & in tertia plurali ὁρῷεν, *viderent*. ῶντες in nom. plurali participij masculini act. vt, ἀμῶντες, *metẽtes*: hinc datiuus pluralis poëticus (150,26) ἀμώντεσσι, *metentibus*: διαγγῶντες, *in agmine cõstituti*, *trepidãtes*. [Sed scribendum διαγγαριῶντες.] διαθηρῶντες, *venatores*: λημῶντες, & in duali λημῶντε, *lippitudine cæcutientes*: (dicitur & γλημῶντες prępositο γ) καταπηγνῶντες, *trãsfigẽtes*

κ. ἐδ.

Annot.

in έω vel ῶ.

Annot.

*κεινοδοξεῖ *significaret potius, nouã habet opinionem.*

ει

Sed θάρσυ suspectum est.

ᾷ

Annot.

ῶσι

α

άτω

ῷμι

ῷεν

ῶντες

in άω vel ῶ.

Annot.

κνιδηλιῶντες, *cibo vitioſo veſcentes, pallidi*: σκοτοδινιῶντες, *vertiginoſi*: σφενδονῶντες, *fundis inceſſentes*: σφριγῶντες, *laſciuientes*: χονδριῶντες, *in grumum denſeſcentes*: χολεριῶντες, *cholera laborãtes*: ψωραγριῶντες, *feram ſcabiem habentes*.

ῶσα in fœminino ſingulari: vt, καταψῶσα, *demulcens*: τὴν καταψῶσαν, *demulcentem*: κνῶσα, *titillans*: κομῶσα, *comata*: [illegible]ῶσα, *volens*: πλαδῶσα, *fluida, humida*, poëticè πλαδόωσα ῶσα · φαλαγγῶσα, *exaſperata, irritata*. [Legitur φαλαγγῶσα etiã apud Heſych. ſed malim φαλαγγιῶσα, à phalangio, non à phalange facta deriuatione.] ANNOT. ῶσαι in eodem plurali: ῶσαι vt, μαλακιῶσαι, *torpeſcentes*. & ῶντα in neutro plurali: vt, ῶντα σκωληκιῶντα ὦτα, *vermiculãtes aures*: & in accuſatiuo ſingulari maſculino: vt, φῶντα, *ſplendentem*. Sic in voce paſſiua eiuſdẽ coniugationis mutandę ſunt terminationes

in άω vel ῶ.

in άομαι vel ῶμαι: vt, ᾶται in ſequentibus tertiæ perſonæ ᾶται ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, ἀᾶται, *lædit*: ἀντανακλᾶται, *repercutit*: θυμιᾶται, & Ionicè ac Doricè θυμιῆται, *fit* [illegible]: ἱερᾶται, *eſt ſacerdos, initiatur*, ab ἱεράομαι & cum craſi duplici ἱερῶμαι: μηρυκᾶται, & Doricè μαρυκᾶται, *ruminat*: πελεκᾶται, *ſecuris adigitur*: περιποτᾶται, *circumuolitat*: σμῆται, *tergetur*: σπᾶται, *trahitur, conuellitur*: ῶνται in tertia plurali: vt, ἐπικλῶνται, *infringuntur*: ἰκμῶνται, ῶνται *diuentilantur*. [Quod apud Heſychium eſt λικμιῶνται.] ANNOT. ῶ in ſecunda ſingulari imperatiui: vt, κοιμῶ, *dormi*: κτῶ, ῶ *compara*: πειρῶ, *experire, fac periculum*: χρῶ, *vtere*. ῷο in ῷο ſecunda ſingulari optatiui: vt, ἐρωτῷο, *interrogeris*: γαστρῷο, *elites*. ῷτο in tertia: vt, ὀπτῷτο, *aſſetur*: χρῷτο, *vtatur*. ᾷ in ῷτο ſecũda ſingulari ſubiunctiui: vt, τητᾷ, *priueris* ſeu *quæras*. ᾷ ώμενος in participio ſingulari maſculino: vt, ἀσώμενος, ώμενος *nauſeãs*: ἐνεδρώμενος, *inſidiis exceptus* ſeu *petitus*: ἐξεργυώμενος, [illegible]: ἐπιβοώμενος, *inclamãs*: ἐρώμενος, *amaſius, puer amatus*: θραυόμενος, *quaſſatus*: ἰλυσπώμενος, *contractus per limum*: κλώμενος, *reflexus, qui frangitur*: λαγγανώμενος, *conſtrictus*: μεταστρώμενος, *attrahens, inſequens, inſectans*: μνώμενος, *procus, qui ſibi vxorem petit*: παρορώμενος, *qui contemnitur*: περιπλανώμενος, *pererrans, circumiens*: περισπώμενος, *diſtractus, occupatus*: περισκοπώμενος, *peruestigans*: περιορώμενος, *deſpectus, contemptus*: πηρώμενος, *deprauatus*. [Sed Sylburg. notat ſcribendum eſſe vel πηρούμενος, vel πεπηρωμένος à πηρόω, *mutilo*: vel πειρώμενος, *conans*, à πειράομαι, *conor*.] ANNOT. πολιώμενος, *obteſtans deos*. προσδοκώμενος, *expectans*. [Verius eſt προσδοκώμενος, vt dictũ in Praxi.] ANNOT. σμώμενος, *terſus*: συσκηνώμενος, *contubernio fruens*: συνδιαιτώμενος, *ſimul viuens*: ὑφορώμενος, *ſuſpicioſus*: φυσιώμενος, *in naturã conuerſus*. ώμενοι in eiuſdẽ ώμενοι

in άομαι vel ῶμαι

plu

αμένη in άομαι vel ῶμαι. άμενον. άμενα.

plurali: vt, *ἀλώμενοι, erratici: ἀναζώμενοι, qui renaſcũtur: καταμωκώμενοι, ſubſannãtes: κνώμενοι, ſcalpẽtes: προδιερευνώμενοι, præſcrutantes.* ωμένη in fœminino ſingulari: vt, *ἀγαπωμένη, amica: ἀνακλωμένη, reſonãs, refracta: ἐρωμένη, amica, ſcortum: περισπωμένη προσῳδία, circumflexus accentus.* ώμενον in neutro ſingulari: vt, *χειτώμενον, contractum: ἐρώμενον, ſcortum: χαλώμενον, remiſſum.* ώμενα in neutro plurali: vt, *τὰ ζωνώμενα, liberi: καταχασμώμενα, hiantia, oſcitantia: περικλώμενα, refracta, circumfracta: συμφυσώμενα, conſpirata.* Similiter terminationes tertiæ circumflexorum coniugationi peculiares, ſi ſint vocis actiuæ, vt habeatur thema, mutentur in όω vel ῶ: &, ſi ſint vocis paſſiuæ, in όομαι ſeu ῦμαι: vt ῦται in ſequentibus, quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui paſſiui, *ἀπογωνιῦται, in angulũ ſe colligit: πυρηνοῦται, in nucleos diſcernitur: ἐνυλοῦται, ſylueſcit: ἐκξυλοῦται, ligneſcit: ἐκφλογοῦται, inflammatur: ἐξωχροῦται, exiccatur: ἰοῦται, rubiginem contrahit: ξανθοῦται, flaueſcit, rufeſcit: πολιοῦται, caneſcit: πομφολυγοῦται, in pompholygem coit, in bullas tumet: ῥυσοῦται, rugatur: παργανοῦται, faſcia inuoluitur: τεφροῦται, cinereſcit: ὑδατοῦται, in aqueum humorem vertitur: χαλαζοῦται, concipit grandinem.* ſic *ούσθω* in tertia ſingulari imperatiui: vt *μαστιγούσθω, flagelletur.* Atque hactenus de regularibus circumflexorum præſentibus: nunc de iis quæ dialectis aut poëtica licentia variant dicendum.

ῦται in όομαι ſeu ῦμαι.

ούσθω in όομαι vel ῦμαι.

De circumflexorum præſentibus quæ dialectis à communibus variant.

Inter dialectos autẽ vix debet cenſeri, quòd Iones hæc verba ſæpenumero ſine craſi efferant: tum enim à regularibus ſextæ cõiugationis barytonis non diſſentiũt. Itaque vt habeas thema, mutetur ſola terminatio in ω, ſi ſit vocis actiuæ: & in ομαι, ſi fuerit paſſiuæ: vt è prima coniugatione ει in ω, in *ἀπολίπει, deficit: διάει, perflat: ζάει, viuit, ſpirat:* quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis præſentis indicatiui vocis actiuæ. ſic ουσι in eiuſdem tertia plurali: vt *ἀλλοχρόουσι, corporis colorem mutant.* [Vel potius *ἀλλοχροέουσι*, vel circumflexè *ἀλλοχροοῦσι*, ab *ἀλλοχροέω, ῶ, alium colorem induo.*] *ἐνδυνέουσιν, induunt.* [Quod poteſt etiam futurum eſſe, per Ionicam dialyſin (179, 15.) ab *ἐνδυνώ* ſicut *ἐντυνέουσι* ab *ἐντύνω, inſtruo, apparo.*] οι in tertia ſingulari optatiui: vt, *ἐνδέοι, deſit: σπέοι, feruet:* à poëtico *σπέω.* οιτε in eiuſdem ſecunda plurali: vt, *ἐροφέοιτε, decipiatis.* η in tertia ſingulari ſubiunctiui: vt, *ἐνδέῃ, deſit.* ων in participio maſculino: vt, *ἀειθαλέων, ſemper virens: ἀκέων, mutus, tacitus, ſilens: ἡ ἀκέουσα, tacita: ἐλάων, agitans.* οντες in maſculino plurali: vt, *ἐλπίεοντες, ſperantes,* à poëtico *ἐλπίω* pro *ἔλπω*: *ἐπισυρρέοντες, retrogradientes: ποιηφαγέοντες*

Mutandæ terminationes.

ει, ουσι ANNOT. ANNOT. *οι, οιτε, η, ων, ουσα, οντες* } *in ω.*

βοτανοφάγοντες, herbis victitantes: προεκθέοντες, præcurrentes. ον in neutro singul. vt, τὸ ἐνδέον, quod deest. ῃ in ομαι, in secunda singulari indicatiui passiui: vt, ἐξηγῇ, enarras. εται in eiusdem tertia singulari: vt, προσδεῖται, indiget. ονται in tertia plurali: vt, ἀνιεονται, vacant. [Sed metuit Sylburgius ne scribendum sit ἀνέωνται, Atticè videlicet, pro ἀνεῖνται ab ἀνίημι, 320, 12.] οιο in secūda singulari optatiui; vt, ἐξαλέοιο, euites, effugias. οιτο in tertia singulari, & οιντο in tertia plurali: vt, μαχέοιτο, pugnet: μαχέοιντο, pugnent, à poëtico μαχέομαι pro μάχομαι. ῃ in secunda singulari subiunctiui: vt, δέῃ, egeas. ηται in tertia: vt, λάηται, velit: προκέηται, proponatur, à poëtico προκέομαι pro πρόκειμαι. ομενος in participio. vt, ἐξοφρυαόμενος, superciliosus. [Pro ἐξοφρυαόμενος reperitur etiā ἐξοφρυοούμενος, à quo posteriore est perfect. ἐξωφρυωμένος apud Suidam, Etymol. & Hesychium. Similiter & καθοφρυᾶσθαι apud Basil. & κατωφρυωμένος apud Diog. Laert. à κατοφρυοῦσθαι.] Hæc & similia legibus barytonorum reguntur. Sunt & alia his contraria, quæ geminam contractionem recipiunt: vt ab ἐννοέω ῶ, in participio fœminino ἡ ἐννοέουσα, crasi ἐννοοῦσα, & rursus altera crasi ἐννοῦσα, prudens. [Sed suspectum est ἐννοῦσα, vt supra ἐμφυῆα, 415, 25. verius enim ἐννοοῦσα quod præcedit, & ἐμπεφυῦα.] Sunt qui huc referant λοεομαι, λοῦμαι, λεῦμαι, lauor: vnde in tertia singulari λεῦται, lauatur: & in tertia plurali λεῦνται, lauantur: & participium λεύμενος, qui lauatur. sed hæc rariùs occurrunt.

In prima coniugatione illud poëtis est familiare, vt nulla facta contractione, post ε coniugationis characteristicon addant ι: tum pro themate είω sæpe inuestigandū est έω: vt in his subiunctiuis actiuis, αἰνείῃ, laudet: νεικείῃ seu Ionicè (228, 33.) νεικείῃσιν, obiurget: themata propria non sunt αἰνείω & νεικείω, sed αἰνέω & νεικέω. sic participium χρείων, vaticinans, non ad χρείω, sed ad χρέω referendum: & κρείουσα, imperatrix, regina, non ad κρείω, sed ad κρέω. [χρείων & χρέων referenda sunt ad χράω, ῶ. Iones enim è contracto χρῶ per dialysin faciunt χρέω, atque inde poëtæ per epenthesin χρείω, 357, 21. legitur autem cōtractum χρῶ apud Hermog. in responso quodam, ἀνδροφόνοις οὐ χρῶ: & apud Pausaniam, ἡ Πυθία χρᾷ σοφισταῖς. at χρείων apud Hesych.] tamē cùm ante ς habent σ, ξ, aut ψ, non ad circumflexa in έω, sed ad futura σω, ξω, ψω: & hæc rursus ad sua præsentia sunt referenda: vt participiū præsens * τυραννισείων, οντος, affectans tyrannidem, ad futurum τυραννισω, & istud ad præsens τυραννίζω: vide 302, 25. In prima etiam coniugatione notandi sunt: σείων à πολεμίζω, κτλ.

ον) in ω.
Mutentur terminationes.

ῃ, εται
ονται
ANNOT.
οιο
οιτο } in ομαι.
ῃ
ηται
ομενος

ANNOTATIO.

Gemina contractio in eadem [illegible]

ANNOTATIO.

Pro είω quærendum thema in έω.

ANNOTATIO de χρείων.

* *Rectiꝰ τυραννισείων à τυραννίς, ίδος, [illegible] nus [illegible]*

οἴην in έω vel ῶ.
ANNOTATIO.
ῴην in άω vel ῶ.

Optatiui Attici in οἴην, οίης, οίη, &c. pro οἶμι, οἶς, οἶ, de quibus 214,14. vt μεσοίη, *particeps* seu *medius sit*. [Nisi fortè verius sit à themate in όω vt supra notauimus ex Sylburgio 442,1c.] πεποιθοίη, *confidat*. sic in secunda ῴην, ῴης, ῴη, pro ῷμι, ῷς, ῷ: vt, ἰλιγγιῴης, *vertigine vexeris*. Consideranda rursus in prima, contractio Dorica ευ pro ου: vt in prima singulari præsentis indicatiui passiui, λεῦμαι, *leuigo, tero*, pro λοῦμαι ex †λέομαι: νεῦμαι, *eo, vado, redeo*, pro νοῦμαι ex νέομαι. sic participia in εύμενος pro ούμενος ab έομαι οῦμαι: vt ἀνδρεύμενος, *vir factus*: ναυπηγεύμενος, *nauem compingens*: πωλεύμενος, *accedens*, in plurali πωλεύμενοι, *accedentes*: πονεύμενος, *qui operatur*: συλλυπεύμενοι, *miserantes, condolentes*. [Nota tamē λειέομαι & ἀνδρέομαι falsa esse thema: vera enim sunt λειόομαι & ἀνδρόομαι. Doresque & Iones ου in ευ vertunt (119,15.) non modo in primæ, sed etiam in tertiæ Coniugationis thematibus: vt apud Stobæum ex Eusebio, οὐκ ἀξιεῦσι ἀναχωρέειν, pro ἀξιοῦσι, ab ἀξιόω: & ἐδικαίευ apud Herodot. p. 27. pro ἐδικαίου, iusto afficiebat supplicio, à δικαιόω. sic apud Hesyc. legimus ὀρθευῦ pro ὀρθοῦ, ab ὀρθόω: & μαμεῦνται pro μαιοῦνται, à μαιόομαι. Apud Dores vero etiam ω, cōtractum ex αο vel αου, vertitur in ευ. vt enim Theocr. idyll. α, dicit γελεῦντι pro γελῶντι *rides*, sic in Archilochi epitaphio, ἠγάπευν pro ἠγάπων, *amabant*: à γελάω & ἀγαπάω.]

ANNOTATIO.

εῦμαι in οῦμαι vel έομαι.
εύμενος in οῦμαι seu έομαι.

In secunda circumflexorum cōiugatione sæpe occurrunt Doricæ contractiones in η pro α vel ᾳ: tum mutetur in άω vel ῶ terminatio actiua, & passiua in άομαι vel ῶμαι, & habebis thema: ita ex ὁρῇς pro ὁρᾷς, *vides*, thema est ὁράω. similiter in sequentibus infinitiuis mutetur ῆν in άω, λιπαζῆν, *tenuiter viuere*: ἐπιζῆν ἢ κακῶς ζῆν, *diu viuere*. παραζῆν, *perperam viuere*. & in άομαι vel ῶμαι in sequentibus passiuis, χρῇ, *vteris*, in secunda præsentis indicatiui passiui. sic ῆται in tertia: vt, παραχρῆται, *abutitur*: προσχρῆται, *vtitur*. ήσθων in tertia duali imperatiui: vt, χρήσθων, *vtantur, faciāt, agant*: sumitur Atticè (93,31.) pro tertia plurali χρήσθωσαν. ῆσθαι in infinitiuo: vt, χρῆσθαι, *lactare*: προσχρῆσθαι, *adhibere*. Si iidem Dores mutauerint ῶσι tertiæ pluralis indicatiui in ῶντι, vt λῶντι, *volunt*; aut in ᾶσι, vt βοᾶσι, *clamant*: mutentur eæ terminationes in άω, habes thema. nam ob terminationis diuersitatem thema nō est inuestigatu difficilius, sed quòd hęc varietas ab inexercitatis non probè teneatur. Quum igitur poëtæ in hac secunda circumflexorum coniug. ponunt αα pro vnico α, in quod facta est crasis; & όω, atque interdum ώω, & Iones έω, ac Dores άω pro contractione

ῇς in άω vel ῶ.
ῆν in άω vel ῶ.
ῇ, ῆται, ήσθων, ῆσθαι — in άομαι vel ῶμαι
ῶντι, ᾶσι — in άω vel ῶ.

quæ

quæ fit in ω, mutetur tota illa terminatio in άω aut άομαι, habebis thema: veluti άας, quod ponitur pro ᾷς secundæ personæ singularis indicatiui: vt, ἰσχανάας, *retines.* άα pro ᾷ in tertia eiusdem: vt, ἰχθυάα, *venatur pisces*: πεδάα, *impedit, ligat*: & pro α in secunda singulari imperatiui: vt, μνάα, *pete vxorem.* άαν pro ᾶν in infinitiuo actiuo: vt, ἀσχαλάαν, *ægrè ferre, dolere*: παρεξελάαν, *præter adequitare*: περάαν, *superare*: sunt qui scribāt per diphthongum impropriam ἀσχαλάᾳν, παρεξελάᾳν, περάᾳν. Sic terminationes passiuæ mutentur in άομαι seu ῶμαι: verbi gratia άασθε, pro ᾶσθε in secunda plurali imperatiui: vt, κεράασθε, *miscete, fundite.* sic άασθαι in infinitiuo: vt, ἀεννάασθαι, *perfundi*: ἀποτροπάασθαι, *auersari*: ἑψιάασθαι, *ludere, dicere*: μητιάασθαι, *consulere, deliberare*: μηχανάασθαι, *machinari*: συνοριάασθαι, *considere.* Adducēda nunc exempla eorum quę in hac secunda coniugatione, contractione facta in ω, recipiūt epenthesim vocalis ο, aut alterius ω, aut ε, aut α: veluti in tertia plurali præsentis indicatiui όωσι pro ῶσι: vt, καγχαλόωσι, *rident, lætantur*: mutetur terminatio όωσι in άω vel ῶ, habebimus thema καγχαλάω: sic in ὑφόωσι, *texunt.* Eodem modo cùm est ώωσι pro ῶσι: vt, ὑποδρώωσι, *seruiunt, subministrant*: & cùm est άωσι: veluti ναιετάωσιν, *habitant.* [Est autem ναιετάωσι indicatiuum Doricè, vt Etymol. tradit particip. fœmin. ναιετάωσα Doricum esse pro ναιετάουσα. poëtæ ναιετάωσι dicunt: Homerus tamen simpliciter οἶκον ναιετάοντα, Od. δ: & πόλιν ναιετάουσαν, Il. ζ.] sic in participio masculino actiuo όων pro ῶν: vt, βοόων *clamans*: γλαυκιόων, *glaucis seu felineis oculis terribiliter inspiciens*: εὐδιόων, *tranquillus, quietus*: εὐδιόων, *tranquillus, serenus, quietus*: θαλπιόων, *calescens*: κελαινιόων, *nigricans*: κελευθιόων, *cupiēs iter facere*: κυδιόων, *glorians*: λαμπετόων, *splendens*: λιπόων, *pinguis, nitidus*: λυσσόων, *rabidus*: μεσημβριόων, *meridiē agens*: ὁρόων, *videns*: παρεδριόων, *assidens*: πνευσιόων, *spirans*: πιόων, *comprehendens*: τροχόων, *currens*: χιόων, *niuem emittēs.* huiusmodi participia in nominatiuo singulari masculino quibusdā videri possent ducta à verbis in όω sine contractione: at in cæteris casibus & in fœminino aut neutro genere discrimen statim apparet. nam facta è verbis in άω, vbique seruant ω post ο, quod alia mutarent in ου fœminino genere, alibi in ο. cùm ergo genitiuus est in όωντος, mutetur όωντος in άω vel ῶ, habebis thema. sic datiuus in όωντι: vt: γλαγόωντι, *lactescēti*, id est, *nondum satis adulto semini*: εὐδιόωντι, *sereno*: λαμπετόωντι, *splēdenti*: χιόωντι, *quasi ningenti.* accusatiuus in όωντα: vt, ἀφρόωντα, *tra[illegible]antem*: γα-

ANNOT.

Margin: άας, άα, άαν, άᾳν — in άω vel ῶ. άασθε, άασθαι — in άομαι vel ῶμαι. όωσι, ώωσι, άωσι, όων, όωντι, όωντα — in άω vel ῶ.

όωντες | *in άω vel ῶ.* | *όωσα* | *ώωσα*

γελόωντα, *ridentem*: παμφανόωντα, *omnibus conspicuum.* τροχόωντα, *currentem.* nominatiuus plur. in όωντες: vt, γαληνιόωντες, *serenati, tranquilli*: ἐπιπαμφαλόωντες, *attoniti & tanquam numine afflati omnia circumspicientes*: εὐδιόωντες, *tranquilli*: κυλοιδιόωντες, *oculis turgescentes*: μητιόωντες, *consulentes, deliberãtes*: μυλιόωντες, *dentibus infrendentes*: περιτροπόωντες, *obeuntes, peragrantes.* fœmininum singulare in όωσα: vt, ἀγανόωσα, *desiderans*: γοόωσα, *lugens*: μαιμόωσα, *properans*: (malim μαιμώωσα per duplex ω, propter syllabam præcedentem, quę producitur. sic masculinum μαιμώων, *se mouens.* vide 220,29. sunt qui scribant μαιμάωσσα per geminum σ) παμφανόωσα, *omnino seu tota splendens, tota apparens.* Idem iudicium de voce passiua, vbi terminatio mutanda erit in άομαι vel ῶμαι: vt, όωνται pro ῶνται in ἑψιόωνται, *ludunt*: μηχανόωνται, *moliuntur*: ὑποσκιόωνται, *obumbrantur*: quæ sunt tertiæ pluralis præsentis indicatiui passiui. sic όωντο pro ῶντο in tertia plur. imperfecti: vt, ἑψιόωντο, *ludebant*: κατηπιόωντο, *mitigabantur*: augmento destituuntur. atque in tertia plur. optatiui ῴατο Ionicè pro ῷντο ex άοιντο: vt, πειρῴατο, *conentur, tentent.* & in participio εώμενος Ionicè pro ώμενος: vt, μηχανεώμενος, *machinans*: in plurali μηχανεώμενοι, *excogitantes*: ἐπιχρεώμενοι, & fœmininum ἐπιχρεώμεναι, *necessaria*: εἰρωτεώμενοι, *interrogati*: & in voce actiua, εἰρωτέωντες, *interrogantes.*

De σ in μαιμάωσσα duplicato vide 151,2 & 218,5.

όωνται | *όωντο* | *ῴατο* | *εώμενος* | *in άομαι vel ῶμαι*

Verborum in μι præsentia.

SED Hæc de Barytonorum & circumflexorum præsentibus dicta sufficiant. De præsentibus quoq; verborũ in μι aliquid dicendũ. Horum exempla in quarta coniugatione satis multa occurrunt: in aliis tribus perrara sanè, quorum saltem in CLENARDI Institutionibus aut Scholiis nostris non fuerit facta mentio, aut quæ ex eis non componantur. In iis quæ quartæ sunt coniugationis, facilis est thematis inuentio. ipsum enim sine dubio habebimus, modò vocabuli oblati terminationẽ (id est, id omne quod ponitur post characteristicam υ) mutemus in μι, si sit vocis actiuæ; aut in μαι, si fuerit passiuæ: vt in ῥήγνυσι, *rumpit, emittit*, mutando σι in μι redditur thema ῥήγνυμι. sic θι in secunda singulari imperatiui: vt, ὄρνυθι, *concita, incita, hortare vt maturet.* τω in tertia: vt, τινύτω, *luat, pendat.* ναι in infinitiuo: vt, προσσωρευνύναι, *accumulare*: προδεικνύναι, *præmonstrare*: ῥηγνύναι, *rumpere*: συμπηγνύναι, *coagmẽtare*: φῦναι, *nasci, coalescere, insitum à natura esse.* μεναι pro ναι Doricè in eodẽ infinitiuo: vt, ἐρύμεναι, *trahere.* ς in participio masculino: vt, διαδύς, *fugiens, euadens*: ἀναμιγνύς, *coniunctus.* ντες in plu-

In iis quæ habent υ pro characteristica, mutetur.

σι | *θι* | *τω* | *ναι* | *μεναι* | *ς* | *ντες* | *in μι*

plurali: vt, ἀνακρεμαννύντες, *suspendentes.* In voce passiua terminatio est mutanda in μαι: veluti ται in tertia singulari præsentis indicatiui, in αἴνυται, *capit, aufert*: ἀντιλάζυται, *recipit, capessit*: ἵδρυται, *situs est*: σκεδάννυται, *dispergitur, euanescit.* σθον in secunda duali: vt, ζώννυσθον, *punitis.* μεθα in prima plurali: vt, ἐπιεννύμεθα, *induimur.* νται & Ionicè αται in tertia: vt, εἰρύαται, *custodiunt.* σθαι in infinitiuo: vt, εἴρυσθαι, *seruare, custodire, trahi*: κατείρυσθαι, *detrahi, deduci*: ἕννυσθαι, *induere*: παραίνυσθαι, *adimere, auferre.* μενος in participio masculino: vt, ἐπεγκεραννύμενος, *immiscens*: κινύμενος, *qui mouetur*: παραποτμηγύμενος, *intercidens, dispertiens*: ἱδρυμένος, *stans*: at ἱδρύμενος, *situs, positus*; accentu in penultima; perfectum est, ab eodem tamen themate. μενα in neutro plurali: vt, ἀντενδεικνύμενα, *quæ contrariam indicationem habent*: συνενδεικνύμενα, *quæ indicationi conferunt.*

ται | σθον | μεθα | νται | σθαι | μενος | μενα — in μαι.

QVOD Autem attinet ad præsentia composita ex iis verbis in μι, quorum coniugatio habetur in Institutionibus CLENARDI, non habeo melius consilium aut expeditius, quàm vt huiusmodi simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam. si enim hæ probè teneantur, nulla sanè incidet difficultas in rimando compositorum themate. sed vt rudiores ad manum & in promptu habeant vbi se possint exercere, ex huiusmodi compositis ea quæ sæpius occurrunt in medium proferamus: ac primum loquamur de iis quæ componuntur è τίθημι: de quo 224,7. hæc in omnibus quorumuis præsentium personis è simplici semper seruant τιθ. si igitur quod has tres literas sequitur mutaueris in ημι pro temporibus actiuis, & in εμαι pro passiuis, verum habebis thema: vt in ἐπιτίθησι, *superimponit*, mutetur ησι in ημι, consurgit thema ἐπιτίθημι. sic εμεν in prima plurali: vt, ἀνατίθεμεν, *dicamus*: προστίθεμεν, *attribuimus.* ει pro ετι in imperatiuo, 225,16. vt διατίθει, *dispone*: ἐπιτίθει, *impone.* ἐναι in infinitiuo: vt, ἐπιτιθέναι, *imponere*: προτιθέναι, *proponere, permittere*: συντιθέναι, *componere, conscribere*: ὑποτιθέναι, *supponere, instituere.* εις in participio masculino: vt, ἀνατιθεὶς, *imputans*: παρατιθεὶς, *structor*: διατιθεὶς, *differens*: προστιθεὶς, *adijciens*: συντιθεὶς, *conficiens*: ἐπιτιθεὶς, *post habens.* Terminationes vocis passiuæ mutentur in εμαι: vt εται in tertia singulari indicatiui, διατίθεται, *disponit*: περιτίθεται, *cingit se*: συντίθεται, *conditur, inseritur*: ὑποτίθεται, *suggerit.* εσο in secunda singulari imperatiui: vt, ἀποτίθεσο, *reconde.* εσθε in secunda plurali: vt, συντίθεσθε, *componite, perficimini.* εσθαι in infinitiuo: vt ...

Præsentia compositorum in μι quomodo excutienda.

Composita è τίθημι.

ησι | εμεν | ει | εναι | εις — in ημι.

εται | εσο | εσθε | εσθαι — in εμαι.

ἔμθυ@ ... in εμαι

τίθεσθαι, *deponere* : διατίθεσθαι, *disponere* : προστίθεσθαι, *accedere* : προτίθεσθαι, *proponere* : συντίθεσθαι, *animaduertere*. ἔμενος in particip. singulari masc. vt, διατιθέμενος, *administrans* : παρατιθέμενος, *cui fercula apponuntur* : προτιθέμενος, *proponens, producens* : ὑποτιθέμενος, *subducens* : ὑπερτιθέμενος, *tardus* : ὑποτιθέμενος, *ponens, edocens*. ἔμενοι in plurali : vt, ἀνατιθέμενοι, *dicati* : διατιθέμενοι, *constituentes* : συντιθέμενοι, *consentientes*. ἔμενα in neutro plurali : vt, παρατιθέμενα, *fercula*. Idem sentiendum de cæteris à τίθημι aut τίθεμαι compositis.

Composita ab ἵστημι.

Præsentia Compositorum ab ἵστημι, vbique seruant tres literas simplicis, nempe ις : quicquid has sequitur, mutandum in ημι in temporibus actiuis, & in αμαι in passiuis, atq; hoc modo verum semper habebis thema: velut ησι in tertia singulari indicatiui : vt, ἀνίστησι, *suscitat* : ἀφίστησι, *pellit, auocat* : ἐξίστησι, *reddit attonitum* : ἐπίστησι, *præficit, adhibet*, ab Ionico (118,30.) ἐπίστημι pro ἐφίστημι : καθίστησι, *constituit* : dicitur & καθιστᾷ, *tuetur*, quasi à καθιστάω, (236,19.) περιίστησι, *conuertit*. ατον in secunda duali : vt, ἐφίστατον, *consistitis*. αμεν in prima plurali : vt, καθίσταμεν, *præficimus*. ατε in secunda : vt, ἀνίστατε, *excitatis*. ᾶσι in tertia : vt, ἐφιστᾶσι, *statuto tempore celebrant* : καθιστᾶσι, *præficiunt* : παριστᾶσι, *sistunt*. η pro αθι in imperatiuo, 328,29. vt, ἐφίστη, *præfice* : καθίστη, *effice* : προσίστη, *obijce*. sic κρήμνη, *præcipita*, pro κρήμναθι à κρήμνημι. ατε in secunda plurali : vt, καθίστατε, *constituite*. In optatiuo αίην, αίης : vt, ἀνισταίην, ἀνισταίης, *inseram, inseras*. eiusdem formæ est καταστεναίη, *moreretur*, à καταστένημι. άναι in infinitiuo : vt, ἀνιστάναι, *excitare, erigere* : διιστάναι, *dirimere* : ἐνιστάναι, *col locare* : ἐπικαθιστάναι, *substituere* : ἐφιστάναι, *collocare* : καθιστάναι, Ionicè (120,25.) κατιστάναι, *constituere* : μεθιστάναι, *auocare, dimouere* : συνιστάναι, *constituere, communi consensu comparare, decuriare*. hanc formam sequuntur ἀποπιμπλάναι, *implere, satisfacere* : ab ἀποπίμπλημι : ἐμπιπράναι, *incendere*, ab ἐμπίπρημι : ὑποπιμπράναι, *succendere*, ab ὑποπίμπρημι. Pro άναι ab ιστημι legitur ᾶν, quasi ab ιστάω : vt, καθιστᾶν, *inijcere* : παριστᾶν, *sistere*. Rursus pro reduplicatione ι sunt quæ habent ε, 329,2. vt, παρεστάναι, & Ionicè (182,10.) παρεστάμεν, *fauere* : περιεστάναι, *vndiq; claudi* : ἐφεστάναι, *præficere* : μετεστάναι, *secedere*, Ionicum est pro μεθεστάναι, 118,30. παρεστάναι, *apparere* : προεστάναι, *præesse* : συνεστάναι, *consistere seu constere*. sic & in prima plurali præsentis indicatiui, καθέσταμεν, pro καθίσταμεν, *coniecti sumus*. in tertia, ἐφεστᾶσι pro ἐφιστᾶσιν, *imminent, impendent* : καθεστᾶσι, pro καθιστᾶσι, *præfecti sunt*. in secunda plurali impera

ησι, ᾶ, ατον, αμεν, ατε, ᾶσι, η, ατε, αίην, άναι, ᾶν ... in ημι.

ες pro ις in compositis ab ἵστημι.

imperatiui, παρέστατε, *aſtate*, pro παρίστατε. ſic in tertia ſingulari ſimplicis, ἑστάτω pro ἱστάτω. In his & huiuſmodi, vt habeas thema, ε quod ponitur ante ς, mutandum in ι. [In ἑστάναι & ſequentibus, ε non eſt pro reduplicatione ι, ſed eſt augmentum: nec enim præſentis, ſed præteriti temporis ſunt iſta verba, formata non ſimpliciter, ſed per ſyncopen: ideoque ſignificationem habent non actiuam, ſed neutram. ἐφεστάναι igitur verius ſignificat *praeſſe* quàm *præficere*. & καθέσταμεν non eſt pro καθίσταμεν, quod ſignificat *conſtituimus*: ſed pro καθεστήκαμεν ſiue καθεστήκαμεν, *conſtituti ſumus, conſiſtimus*. ſic ἐφεστᾶσι non eſt pro ἐφιστᾶσι *præficiunt*, ſed pro ἐφεστήκασι, *præfecti ſunt*, vel *inſtant*, contractum ex Ionico ἐφεστάασι, 385, 29. eodē modo παρέστατε ſignificat *aſtate*: at παρίστατε *ſtatue iuxta vel prope*: & ἑστάτω *ſtet*, ἱστάτω *ſiſtat, ſtatuat*. nam ἵστημι in præſenti, imperfecto, futuro primo, & aoriſto primo, ſignificationē habet actiuam, *ſiſtendi, ſtatuendi*: at in perfecto, pluſquāperfecto, & aor. 2. neutram, *ſtādi*: quod teſtimoniis probare non eſt opus, quum exempla paſſim occurrāt in carmine pariter & proſa. Eſſe autem præteriti temporis hæc ab ε inchoata, teſtatur Euſtathius quoque. nam ἕσταμεν per ſyncopen factum tradit ex ἑστήκαμεν, & ἕστασαν ex ἑστήκεσαν. ſic imperat. ἕστατον ex ἑστήκετον, *ſtate*. at ἕσταθι per pleonaſmum ex ἕστακε, *ſta*, vt κλῦθι ex κλύε. In quibus manifeſtiora ſyncopes erunt veſtigia, ſi referantur potius ad ἕστακα quam ad ἕστηκα: veluti ſi ἕστασαν ex ἑστάκεσαν, nō ex ἑστήκεσαν, factum dicas. Etymologus vero duplicari ſyncopen indicat, quum ἕσταν ex ἑστήκεσαν eſſe conciſum docet. nam ex ἑστήκεσαν ſiue ἑστάκεσαν prima ſyncope fit ἕστασαν, de quo paulo ante: altera, ἕσταν: ἕσταν autem tenui ſpiritu, ex ἔστησαν, aor. 2. per eandem ſyncopen, vt idem teſtatur. Hoc tamen etiam ex Bud. commēt. notabis, ἑστακέναι actiuam quoq; ſignificationem habere: vt apud Greg. ἑαυτὸν ἀνεστακέναι, *ſeipſum ſuſcitaſſe*: & Polyb. ἄνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστάκει, *viros diligentes præfecerat*. Certius igitur exemplum ε pro ι Ionicè (328, 32. & 38.) in reduplicatione vſurpati, eſt in Homerico ἀφεσταίη, Od. ψ, οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη. in quo etiā ἀφεσταίη poſitum neutraliter, pro aor. 2. ἀποσταίη, *abſtiterit*: hoc ſenſu, *haud ſanè alia mulier adeo audaci animo abſtiterit à viro ſuo*: vt paulo ante, τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, *quid ſic à patre ſecedis?* Vt, ſi omnino ἕστημι placeat, accipiendum ſit ſignificatione neutra, pro *ſto*: ἵστημι vero actiua, pro *ſtatuo, ſiſto, pono*.] In ημι verò, id omne quod ſequitur ς, veluti

ANNOTATIO *in regulam Anteſignani de mutatione* ε *in* ι.

ἕσταμεν ex ἑστήκαμεν. ἕστασαν ex ἑστήκεσαν.

ας — & in præcedentibus, atq; in sequentibus. ας in participio masculino: vt, ἐπισυνιστὰς, *qui concitat contra aliquem:* παριστὰς, *sistens, demonstrans:* περιιστὰς, *vndique iniyciens:* συνιστὰς, *sollicitans, compellens.* huius formæ sunt βιβὰς,

in ημι. — άντος, *gradiens*, à βίβημι τὸ βαίνω: & πιμπρὰς, άντος, *incendens*, in plurali πιμπράντες, *incendentes*, à πίμπρημι. ᾶσα in

ᾶσα, ῶσα — fœminino: vt, ἐφιστᾶσα, *reprimens.* & interdum ῶσα, tanquam à Circumflexo ἱστάω ἱστῶ: vt, καθιστῶσα, *efficiens:* παρ-

ῶσαι — ιστῶσα, *statuens.* ῶσαι in plurali: vt, προϊστῶσαι, *præponentes.* sic in masculino plurali ῶντες: vt καθιστῶντες, *confirmantes.*

ασαι — In præsentibus passiuæ vocis aut mediæ, mutetur in αμαι id quod ponitur post σ: veluti ασαι in secunda persona singulari indicatiui: vt, ὑφίστασαι, *suscipis, subis, sustines.* eiusdē formæ est ὑποδάμνασαι, *subigeris, vinceris,*

αται — ab ὑποδάμναμαι. αται in tertia: vt, ἀνίσταται, *surgit:* ἐνίσταται, *instat, incumbit:* ἐξίσταται, *labat, alienatur, degenerat:* ἐφίσταται, *instat, supernatat:* προΐσταται, *tutorem & defensorem assumit:* συνεξανίσταται, *vnà consurgit:* ὑφίσταται, *suscipit:* quibus similia sunt ἀνίπταται, *euolat.* ab ἀνίπταμαι: δάμναται, *su-*

άμεθα, ανται — *perat*, à δάμναμαι: πέταται, *volat*, à πέταμαι. άμεθα in prima plurali: vt, συνιστάμεθα, *inter nos conuenit.* ανται in tertia: vt, ἀνίστανται, *surgunt:* ἐνίστανται, *renituntur, aduersantur:* ἐξί-

ασο — στανται, *obliuiscuntur:* συνίστανται, *construunt, coëunt.* ασο in secunda singulari imperatiui: vt, καθίστασο, *depone:* μεθί-

ω, αίμην — στασο, *depone:* παρίστασο, *adsta, intersis.* vel ω pro ασο, 238, 11. vt, ἐπανίστω, *surge.* αίμην, αῖο, αῖτο in Optatiuo: vt, μεθισταίμην, μεθισταῖο, μεθισταῖτο, *migrarem, es, et.* eiusdem formæ sunt ὀναίμην, ὄναιο, ὄναιτο, *fruar, fruaris, fruatur:* & tertia pluralis Ionica (190, 30.) ὀναίατο, *fruantur*, ab ὄναμαι: πριαίμην, πρίαιο, *emam, emas*, à πρίαμαι: sed accentu variant. sic in Subiunctiuo πρίωμαι, *emam, comparem*, non πριῶμαι: de qua re 238, 20. & 28. (ὀναίμην & πριαίμην possunt etiam censeri aoristi primi Optatiui medij, & πρίωμαι subiunctiui, per syncopen pro ὀνησαίμην, ὄνησαιο, ὄνησαιτο, & πριασαίμην, πρίασαιο, ac πριάσωμαι,

ῆται, ANNOT. — vt habes 365, 9. & 11.) ῆται in tertia subiunctiui: vt, ἐφιστῆται, *emergat.* [*Nisi fortè Ionicum: solent enim hæc per*

άμεθα, ασθαι — αται *flecti communiter*, 227, 15.] άμεθα in prima plurali: vt, καθιστώμεθα, *subeamus:* προσιστώμεθα, *aggrediamur:* ασθαι in infinitiuo: vt, ἀνθίστασθαι, *obsistere, se opponere:* ἐξίστασθαι, *decedere:* ἐφίστασθαι, *insistere, incumbere:* μεθίστασθαι, *migrare:* προΐστασθαι, *tueri & defensitare, proponere:* συναπίστασθαι, *re-*

in αμαι. — *bellare*, Ionicum est (118, 30.) pro συναφίστασθαι: ὑπανίστασθαι, *honoris vel officij causa assurgere, assurgendo cedere:* ὑπεξίστασθαι, *clàm se subducere:* ὑφίστασθαι, *sustinere, in rerum*

natura esse: eiusdem formæ sunt ἀλέασθαι, *vitare, fugere*, ab ἀλέαμαι: ἀλεύασθαι, *euitare*, ab ἀλεύαμαι. [Sed Etymol. ἀλέασθαι & ἀλεύασθαι deducit à verbis non in μι, sed in ω. nam ex ἀλῶ, quod contractum est ex ἀλάω τὸ πλανάω, fieri primum ἀλέω. Ionica dialysi τοῦ ῶ: inde pleonasmo τοῦ υ nasci ἀλεύω, vt σεύω & χεύω ex σέω & χέω, δεύομαι ex δέομαι. ex actiuo igitur esse particip. ἀλεύας, vt σεύας, χεύας: ex medio, ἀλευάμενος, vt σευάμενος, χευάμενος, videlicet ἀπελεύσει τοῦ σ, 302, 11. itidemque ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν exponit non per imperf. sed per aoristum ἐφυλάξατο, *declinauit, vitauit*. Præs. imper. legitur apud Hesiod. ὑπαλεύεο φήμην, declina famam.] ἀπόνασθαι, *frui*: ἐξαλέασθαι, *effugere*: ἐπανακίρνασθαι, *rursus misceri*: καταπίμπρασθαι, *comburi*: πρίασθαι, *emere, redimere*: ὑπεξαλέασθαι, *vitare, declinare*: quorũ habebis thema, modò mutaueris ασθαι in αμαι. άμενος in participio singulari masculino: vt, ἀνιστάμενος, *excitans*: ἀφιστάμενος, *absistens, deficiens*: ἐνιστάμενος, *insistens, incipiens*: ἐξιστάμενος, *degenerans*: τὸ ἐξιστάμενον, *immutatum, quod degenerauit*: ἐφιστάμενος, *instans*, & Ionicè (118, 30.) ἐπιστάμενος, *stans, in summo, superstans*: (item *peritus*, ab ἐπίσταμαι, *scio*, 327, 2.) κατεξανιστάμενος, *imminens*: μεθιστάμενος, *mutans locum, cedens locum*: τὸ μεθιστάμενον, *quod amissum est*: παριστάμενος, *se offerens*: περιενιστάμενος, *iniens*: περιενισταμένου ἦρος, *ineunte vere*: προϊστάμενος, *præsidens*: συνιστάμενος, *accedens*: συνιστάμενοι, *conuenientes, coniurati & coëuntes*: ὑφιστάμενος, *subsidens, qui est in imo, sustinens*. eandem formam habent, ἀνακρεμάμενος, *suspensus*: μαρνάμενος, *dimicans, pugnans*: in plurali fœminino, κατακρημνάμεναι, *dependentes, præcipites pluuia plena*: in quibus muta άμενος & άμεναι in αμαι, & eorum thema habebis.

ANNOT.

άμενος — *in* αμαι.

άμεναι

IN Præsentibus compositorum à δίδωμι retinentur è simplici tres literæ διδ: quicquid has sequitur, mutandum in ωμι in temporibus actiuis, & in ομαι in passiuis: veluti ωσι in tertia singulari indicatiui: vt, ἀναδίδωσι, *producit*: ἀποδίδωσιν, *affert*: ἐκδίδωσι, *profert, exhibet, edit*. inuenitur & in eadem persona οῖ pro ωσι, quasi à circumflexo διδόω διδῶ: vt, ἐκδιδοῖ, *erumpit, exonerat se*: καταδιδοῖ, *influit*: μεταδιδοῖ, *impertit*. οῦσι in tertia plurali: vt, ἀναδιδοῦσι, *producunt, existunt*: ἐκδιδοῦσιν, *edunt, existunt*. pro οῦσι ponitur Ionicè όασι: vt, ἐπιδιδόασι, *tradunt*: μεταδιδόασιν, *impertiunt*: παραδιδόασι, *tradunt*. όναι in infinitiuo: vt, ἀναδιδόναι, *producere*: ἀποδιδόναι, *persoluere, reddere*: ἐκδιδόναι, *dedere*: ἐνδιδόναι, *præbere*: ἐπιδιδόναι, *crescere*: μεταδιδόναι, *communicare, distribuere*: παραδιδόναι, *remit-*

Composita à δίδωμι.

ωσι / οῖ / οῦσι / όασι / όναι — *in* ωμι.

ους | ουσα } *in ωμι.*

tere : προδιδόναι, prodere : ὑποδιδόναι, terga vertere. ους in participio masculino : vt, *ἀποδιδούς, referens, committens: ἐνδιδούς, dans, præbens, succumbens* : in plurali, *ἐνδιδόντες, dantes : ἐπιδιδούς, tradens : συνεκδιδούς, adiuuans ad collocandam puellam.* ουσα in fœminino: vt, *ἀναδιδοῦσα, prouenions : ἐνδιδοῦσα, ciens.* In voce passiua fiat mutatio in ομαι : veluti οται in tertia singulari indicatiui : vt, *ἀποδίδοται, concedit.* ῶται in subiunctiuo: vt, *ἀποδιδῶται, vendat.* οσθαι in infinitiuo : vt, *ἀναδίδοσθαι, ingeri, distribui.* όμενος in participio mascul. vt, *συναναδιδόμενος, vnà digestus, diffusus.* ομένη in fœminino, *προδιδομένη, proditionem molita.*

οται | ῶται | οσθαι | όμενος | ομένη } *in ομαι.*

Composita ab anomalis in μι.

SEQVVNTVR Præsentia compositorum ab anomalis in μι, quæ in multis locis ne vnum quidem thematis elementum retinent, quod nos possit in illius cognitionem deducere. In his non habeo consilium promptius aut expeditius, quàm vt simplicium coniugationes ad verbum edisci suadeam: quibus probè memoriæ mandatis, thematis inuentio tam in simplicibus quàm in compositis non potest non esse facilis, & maximè in præsentibus, de quibus nunc habetur sermo. nam eodem prorsus modo se habent præpositiones in omnibus quorumuis præsentiũ verbi alicuius personis, quo & in ipso themate. Itaque vt habeas thema in iis quæ à verbis anomalis in μι composita esse cum ex eorum significatione, tum ex præcognita simplicis coniugatione. deprehenderis, muta id omne quod ex huiusmodi coniugatione retinetur, in ipsius simplicis primam personam indicatiui eiusdem vocis: & sic semper verum compositi thema habueris, cùm in priori compositionis parte nihil omnino varietur: veluti *σύνει, versaris cum, simul es,* & *ἄπεστι, abest, deest,* ex εἰμί, id est, *sum,* componi, colligere non est difficile ex conformi significatione, & quòd in coniugatione præsentis εἰμί inueniatur in secunda persona εἶ, & in tertia ἐστί. mutentur igitur in ειμι, vera habebis themata, σύνειμι & ἄπειμι. idem iudicandum de aliis compositis quæ seruant εστι, vel quidpiam tale ex coniugatione præsentium τοῦ εἰμί: vt, *ἔνεστιν, inest, licet: ἔξεστι, licet : ἔπεστι, præest, imminet, inest, licet : μέτεστιν, adest, est mihi copia : πάρεστι, adest, licet, datur: περίεστι, superest, redundat: πρόσεστιν, adest, additur* : impersonaliter ferè capiuntur. Huc refer μοὐστί pro ἐμοῦ ἐστί.

Composita ab εἰμί.

ει | ἐστι } *in ειμι.*

ANNOTATIO. [Nisi cum Sylb. malis μοὖστι, vt τοὖστι apud Aristoph. sæpe, pro ἐμοῦ ἐστι, τοῦ ἐστι, facta enclisi. at προσοῖ (459,7.) pro tertia *πρόσοδοι accedit*, non reperio. alias esset vel *adibat,* vel

vel ἄδε, contractum ex πρόσει, (vt innuit Etymol. in ἐξ, exi) ab inusitato them. εω, quod inualuit apud Latinos.] Sic ἐσμὲν in prima plurali: vt, πάρεσμεν, adsumus: & poëticè (316,22.) εἶμεν pro ἐσμὲν: vt, ἔνειμεν, insumus: ἐστε in secunda plurali: vt, πάρεστε, adestis, venitis: εἰσὶ in tertia: vt, ἔνεισιν, insunt: πάρεισι, præstò sunt, adsunt, aduenerunt: περίεισι, supersunt: πρόσεισιν, insunt: σύνεισιν, & Atticè (401,21.) ξύνεισι, versantur cum. Ionicè (316,23.) ἔασι pro εἰσί: vt, ὑπέασι, subsunt, intus sunt. ἴσθι in secunda singulari imperatiui: vt, ξύνισθι, simul sis. ἔστω in tertia: vt, ἀπέστω, absit: συμπροσέστω, adhæreat. εἴη in tertia Optatiui: vt, ἐπείη, adsit: ἐξείη, liceat: ἐνείη, insit, supersit: μετείη, particeps esset, intersit, versetur inter: παρείη, adesset: περιείη, superesset, supersit: ὦ in subiunctiuo, & Ionicè (317,16.) ἔω: vt, παρῶ, & παρέω, præsens fuero, aduenero. sic in tertia plurali, παρῶσιν, & Ionicè παρέωσιν, adfuerint, aduenerint, vt simplex ὦσιν & ἔωσι, sint. ἦς in secunda singulari: vt, περιῇς, incolumis sis. ῇ in tertia: vt, ἐνῇ, insit, liceat: μετῇ & Ionicè (317,19.) μετέῃσιν, intersit: περιῇ, supersit: προσῇ, insit. εἶναι, in infinitiuo: vt, ἀπεῖναι, abesse: ἐξεῖναι, licere, fas esse: μετεῖναι, annumerari, participare: παρεῖναι, adesse: περιεῖναι, superesse, abundare: προσεῖναι, inesse: συνεῖναι & Atticè (401, 23.) ξυνεῖναι, versari cum. Pro εἶναι Ion. dicunt ἔμεν (317,24.) & poëtæ geminato μμ, ἔμμεν, esse. ὤν, ὄντος, in participio, & Ionicè ἐών, ἐόντος: vt, ἐνών, qui inest, insitus, contentus: ἐπιπαρών, qui adest: ἐπών & Ionicè ἐπεών, qui inest: παρὼν & παρεών, præsens, in pendens: περιὼν & περιεὼν, qui superest, superstes, viuens: προσιὼν, qui adest: συμπαρὼν & Ionicè συμπαρεὼν, vnà præsens, qui simul adest: συνών, versans & agens cum, præsens, qui adest, qui versantur cum. ὄντες & Ionicè ἐόντες in plurali: vt, ἀπόντες, qui absunt: παρόντες & Ionicè παρεόντες, præsentes, adstantes: περιόντες, qui superfuerunt, qui euaserunt: συμπαρόντες, qui simul adsunt, fautores: προσόντες, qui adsunt, aduenientes. οὖσα in fœminino: vt, ἡ ἀποῦσα, absens, terra peregrina: ἐνοῦσα, quæ inest: περιοῦσα, abundè suppetens: in plurali: περιοῦσαι, quæ supersunt, incolumes, extantes. in neutro singulari ὄν, & Ionicè ἐόν: vt, ἀπόν, absens, indecens: ἐνόν, cùm liceat: ἐξὸν & Ionicè ἐξεόν, cùm liceat: ἐπὸν & ἐπεόν, quod inest: μετόν, cùm liceat: παρὸν & παρεὸν, præsens, quod adest: & absolutè seu impersonaliter, cùm liceat, cùm adsit facultas, cùm offeratur occasio: περιόν, quod superest, reliquiæ: προσόν, quod superest, summa excurrens. ὄντα & Ionicè ἐόντα in plurali: vt, ἐπόντα, insita: περιόντα, & Ionicè

περι-

[Right margin: ἐσμεν, εἶμεν, ἐστε, εἰσὶ, ἔασι, ἴσθι, ἔστω, εἴη, ὦ, ἔω, ἔωσι, ἦς, ῇ, ἔῃσι, εἶναι, ὢν, ἐών, ὄντες, ἐόντες, οὖσα, ὂν, ἐὸν, ὄντα, ἐόντα — in εἰμι.]

προεόντα, *prius existentia, præterita*: τὰ προσόντα, *parta bona, rationes, conditiones*: & simplex τὰ ὄντα, *existentia.*

Composita ab εἶμι.

CONSIMILIS Ratio est obseruanda in præsentibus compositorum ab εἶμι, *vado, eo & ibo*: cuius coniugatio posita est paginis 317. & 318. Vt enim illorum themata habeantur, mutandum in ειμι, id quod ea composita habuerint è coniugatione simplicis εἶμι: veluti εἶ in secunda singulari indicatiui: quæ quamuis à secunda τοῦ εἰμὶ, id est *sum*, neque in simplici neque in compositis differat, significatione tamen facilè discernitur: quemadmodum & ipsa themata ex his duobus verbis composita, & quædam aliæ personæ, quæ sola significatione dignosci possunt ab hocne an ab illo componantur: vt, † πρόσει, *adis*, vel *adibis*: vsurpatur quoq; pro tertia, *accedit.*

εἶ

εἶσι

εἶσι in tertia: vt, ἄνεισι, *succrescit, excrescit, ascendit*: ἄπεισι, *abit, redit*: δίεισι, *transit, transmittit*: εἴσεισι, *subit, ingreditur*: κάτεισι, *descendit*: μέτεισιν, *vlciscitur*: πάρεισι, *prodit, accedit*: περίεισι, *ambit, circumit*, vel *circumibit*: πρόεισι, *procedit*: πρόσεισιν, *accedit, obuenit.*

ιμεν

ἴεμεν

ἴασι

ιμεν in prima plurali: vt, μέτιμεν, *petimus, proficiscimur.* (dicitur & ἴεμεν, quasi ab ἵημι: vt, καθίεμεν, *descendimus*) ἴασι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐξίασιν, *exeunt*: ἐπίασιν, *irruunt, increpant*: μετίασιν, *animaduertunt in*: παρίασι, *prodeunt, accedunt*: περιίασι, *circumeunt, peragrant, oberrant*: συναπίασι, *simul discedunt.*

ιθι

in εἶμι.

ιθι in imperatiuo: vt, ἄπιθι, *discede, abi*: εἴσιθι, *ingredere*: ἔξιθι, *exi, abi*: hinc ἦξιθι, pro ἢ ἔξιθι, *vel exi*: ἐπάνιθι, *redi*: πάριθι, *accede, adesto*: πρόσιθι, *accede.*

ἴτω

ἴτον

ιτε

εἶναι

ἴτω in tertia: vt, παρίτω, *veniat*: προσίτω, *accedat.* ἴτον in secunda duali: vt, ἔπιτον, *accedite*: πρόσιτον, *accedite.* ιτε in secunda plurali: vt, πάριτε, *adeste, transite.* εἶναι in infinitiuo: vt, κατεῖναι, *descendere*: ὑπεῖναι, *subrepere, subintrare.*

ἔμεναι

ἔμμεναι

ἰέναι

ANNOT.

dicitur etiam poëticè ἴμεναι & ἴμμεναι, veluti & pro εἶναι ab εἰμι, *sum*, 317, 19. vt, ἐξέμεναι & ἐξέμμεναι, *exire.* sæpenumero quoque occurrit ἰέναι: vt, ἀντιπροσιέναι, *occurrere*: ἀπεξιέναι, *vindicare.* [Sed in vindicandi significatione verius dicitur ἐπεξιέναι, quod propriè significat *exire aduersus*, vt quum hostis propulsandi gratia exitur. ἀπεξιέναι esset *exire alicunde.*] εἰσιέναι, *intrare*: cum ὑπὸ, ὑπεισιέναι, *subire*: ἐκπεριιέναι, *ambire & vsquequaque circumdare*: ἐπεξιέναι, *egredi, persequi*: ἐπιέναι, *inuadere*: ἐπιπαριέναι, *accedere*: ἐπισυνιέναι, *conuenire*: ἐσιέναι, *ingredi*: κατιέναι, *reuerti, descendere*: μετιέναι, *petere, capessere, persequi*: παριέναι, *ingredi*: περιιέναι, *circumire, peragrare*: προϊέναι, *progredi*: προσιέναι, *adire, referre, ingredi*:

ὑπεξ

ἀπεξιέναι, *abire* : ὑπεξιέναι, *prodire* : ὑπιέναι, *subire*. hic infinitiuus ἰέναι fit tanquam ab ἵημι. sic part. ἰεὶς : vnde ἰεὶς
† διιεὶς, διιέντος, *transiens*, in genitiuo plur. διιέντων, *percurrentium*: διεξιεὶς, *perrumpens*, *irrumpens* : ἐμπροιεὶς, *velox* : ἐξιεὶς, *exiens* : ἐπιεὶς, ἐντος, ἐνὶ, in datiuo plurali ἐπιεῖσιν, *inuasoribus*. regulare tamen participium est ὁ ἰὼν, ἰὼν
ἰόντος : ἡ ἰοῦσα, ἰούσης : τὸ ἰὸν, ἰόντος, *iens* : vnde composita, ἀνιὼν, όντος, *ascendens*, *oriens* : ἀνθυπεξιὼν, *insequens*, *sese sic inde opponens* : ἀπιὼν, *abiens* : εἰσανιὼν, *ascendens* : εἰσιὼν, *ingressus* : ἐξανιὼν, *egressus* : ἐξιὼν, *exiens* : & de futuro *exiturus*. [*Nisi fortè quædam ex his & similibus compositis* ANNOT.
pertineant ad ἵημι, mitto.] ἐπανιὼν, *reuersus*, *qui regreditur* : ἐπεξιὼν, *persequens* : ἐπιπαρεξιὼν, *paulatim euadens*, *excedens*, *vitans*, *detrectans* : ἐπικατιὼν, *descendens*, *desidens* : ἐπιπαρελθὼν, *superueniens* : ἐπιὼν, ἐπιόντος, *instans*, *insequens* : ἐσιὼν, *ingressus*, *concedens* : κατιὼν, κατιόντος, *decurrens*, *delabens* : μετιὼν, *percurrens*, *ambiens* : παρεξιὼν, παρεξιόντος, *præteriens*, *obequitans* : παριὼν, *transiens* : περιιὼν, *circumiens* : προϊὼν, προϊόντος, *præcedens*, *prodiens*, *progressus* : προσιὼν, *accedens* : συγκατιὼν, *vnà descendens*. ἰόντες in ἰόντες } in ἰέναι.
plurali : vt, ἐπισυνιόντες, *conuenientes* : μετιόντες, *sollicitantes*, *vlciscentes* : παρεισιόντες, *introeuntes*, *ingredientes* : παριόντες, *prætereuntes* : ἀπιόντες, *discedentes* : ὑπιόντες, *lacessentes*. ἰοῦσα in fœminino singulari : vt, διιοῦσα, *quæ* ἰοῦσα
transcurrit : ἡ ἐπιοῦσα, *postera ac proximè sequens*, *crastina dies vel nox* : κατιοῦσα, *descendens*. ἰὸν in neutro : vt, ἐπιὸν, ἰὸν
quod irruit, *quod sequitur*, *quod in mentem veniebat* : περιὸν, *quod superest*. ἰόντα in plurali : vt, τὰ εἰσιόντα, *ingredientia*, *cibus & potus* : τὰ προσιόντα, *obuentiones*, *reditus*. ἰόντα
Sunt qui malint huiusmodi participia esse aor. secundi, quasi à simplici εἴω, cuius aor. sec. ἴον : vnde & in Optatiui tertia plurali ἴοιεν, *irent*, *tenderent* : composita παρεξίοιεν, ἴοιεν
præterirent : προσίοιεν, *adirent*, *accederent*. & in subiunctiuo ἴω, ἴῃς, ἴῃ : prima pluralis ἴωμεν, & poëticè (306,15.) ἴω
ἴομεν, *eamus* : tertia pluralis ἴωσιν, *iuerint*. composita, ἐπίω, *aggrediar* : ἐπίωμεν, *aggrediamur* : dicitur & poëticè ἐμπίω, *inuasero*, seruato ι præpositionis ἐπὶ, 172, 29. in tertia persona ἐπίῃ, *inuaserit*, *succurrerit*, *in animũ venerit*. ἴῃ
ἐμπίῃ, *inuaserit* : κατίῃ, *descenderit* : προσίῃ, *aduenerit*, *aduentarit*. Inuenitur & huius verbi vox passiua ἵεμαι, tanquam ab ἵημι : vnde μετίεμαι, *adeo*, *aggredior* : pro actiuo ἵεμαι
μέτειμι : & in tertia plurali subiunctiui, † ἐπίωνται, *aggrediantur*, ab ἐπίεμαι pro ἔπειμι sic infinitiuus καθιέσθαι, *descendere*, à καθίεμαι pro κάτειμι. ἴωνται ἰέσθαι

PRAESENTIA Compositorum ab ἵημι, cuius Composita ab ἵημι.
coniu

coniugatio habetur paginis 319.& 320. vbique retinent reduplicationẽ ι. quod post hanc ponetur, in voce actiua mutandũ erit in ημι, & in passiua in εμαι: quod inde consurget, verum erit thema: verbi gratia, ης in secunda persona singulari indicatiui: vt, μεθιῇς, *negligis*. ησι in tertia: vt, ἀνίησι, *remittit*: διίησι, *transmittit*: ἐνίησιν, *immittit*: μεθίησιν, *emittit*: παρίησι, *resoluit, languescere facit*. dicitur & εῖ pro ησι, quasi ab ἱέω, 236, 19. vt ἐξιεῖ, *excutit*: καθιεῖ, *demittit*, à καθίημι Ionico (118, 30.) pro καθίημι. sic μεθιεῖ, *remittit, perfert*, à μεθίημι pro μεθίημι. si hæc in ει, penultimam acuant, ἐξίει, καθίει, μεθίει, erunt tertiæ personæ singularis imperfecti, vel secundæ imperatiui: vt, ἐτίθει, 234, 20. & τίθει, 235, 17. εμεν in prima plur. vt, ἀπίεμεν, *emittimus*, ab ἀπίημι Ionico pro ἀφίημι, 118, 30. ᾶσι pro εῖσι Ionicè in tertia plurali: vt, ἐναφιᾶσιν, *insigunt*: ἐξιᾶσιν, *eyciunt, emittunt*: ἐπαφιᾶσιν, *admittunt*: παριᾶσι, *remittunt, admittunt*. ει pro εθι in secũda sing. imperat. 322, 33. vt, πάρει, *relaxa, remitte*. ετε in secunda plur. vt, μεθίετε, *detrectate* seu *detrectetis*. ῇ in tertia Subiũctiui: vt, ἀνιῇ, *cesset*: ἀπιῇ, *emittat*, ab ἀπίημι Ionico (118, 30.) pro ἀφίημι. εναι in infinitiuo: vt, ἀνιέναι, *remittere, cessare*: ἐφιέναι, *inijcere*: καθιέναι, *demittere, collocare*: μεθιέναι & Ion. (322, 38.) μεθιέμεν, *negligere*: παριέναι, *relinquere, permittere*: προϊέναι, *permittere, concedere, largiri*: ὑφιέναι, *submittere*. εὶς, έντος, in participio masculino: vt, ἀνιεὶς, *excitans*: ἀφιεὶς, *emittens*: ἐπανιεὶς, *remittens*: καθιεὶς, *demittens*: μεθιεὶς, *permittens*: παριεὶς, *prætermittens*. έντες in plur. vt, ἀνιέντες, *dimittentes*: ἀφιέντες, *omittentes*: ἐνιέντες, *inijcientes*: κατιέντες, *demittentes*, à κατίημι Ionico (118, 30.) pro καθίημι: παριέντες, *omittentes*: ὑπιέντες, *cedentes, remittentes*, ab Ionico ὑπίημι (118, 30.) pro ὑφίημι. εῖσα in fœm. singul. vt, ἐφιεῖσα, *relaxans*. ὲν in neutro: vt, μεθιὲν, *transmittens*. εται in tertia sing. indicatiui pass. vt, ἀνίεται, *euanescit*: διίεται, *traijcitur*: προσίεται, *admittit, patitur, animum inducit*: ὑπερίεται, *extollitur*: ὑπίεται, *remittitur*, ab Ionico ὑπίεμαι (118, 30.) pro ὑφίεμαι. εμεθα in prima plur. vt, προσιέμεθα, *admittimus*. ενται in tertia: vt, ἀπίενται, *emittunt*, Ionicũ est pro ἀφίενται: ἐφίενται, *petunt*: προσίενται, *admittunt*. εσθαι in infin. vt, ἀφιέσθαι, *pro derelicto habere*: ἐφίεσθαι, *studiosum esse*: καθυπιέσθαι, *præuaricari, pro nihilo ducere*: μεθιέσθαι, *deserere*: προΐεσθαι, *proijcere, prodere, cedere, largiri*: ὑφίεσθαι, *decedere*. εμενος in part. sing. masc. vt, ἀνιέμενος, *vagabundus*: καθιέμενος, *demissus, coniectus*: προϊέμενος, *emittẽs*: ὑφιέμενος, *cõcedens, remittens, se submittẽs*: & simplex ἱέμενος, *cupiẽs, cupidus*. εμένη in fœm. vt, κατιεμένη, *demissa*, à κατίεμαι Ion. pro καθίεμαι, 118, 30. έμενα in

in ημι: ης, ησι, εῖ, εμεν, ᾶσι, ει, ετε, ῇ, εναι, εὶς, έντες, εῖσα, ὲν

in εμαι: εται, εμεθα, ενται, εσθαι, έμενος, εμένη, εμένα

in neutro plurali : vt, τὰ ἀφιέμενα, *missilia*.

Composita ab ἧμαι.

A B ἧμαι (de quo 323,40.) componuntur ἄφημαι, vnde participiũ ἀφήμενος, *sedens*: πάρημαι, vnde παρήμενοι, *assidentes*: & κάθημαι, quod & Ionicè κάτημαι, 118,30. hæc, & ex his rursus composita, quæ significatione facilè dignoscentur, seruant communiter καθ, & Ionicè κατ : vt habeas thema, muta in ημαι id quod ponitur post καθ, vel κατ Ionicè: vt εαται in κατέαται, *constituti sedent*, quod Ionicum est (324,6.) pro κάθηνται. ώμεθα in prima plurali subiunctiui : vt, καθώμεθα, *sedeamus*. ήμενος in participio: vt, καθήμενος & Ionicè κατήμενος, *sedens, considens*: ἀποκαθήμενος, vnde ἡ ἀποκαθημένη, *mulier menstruata*: ἐπικαθήμενος & Ionicè ἐπικατήμενος, *insidens*: παρακαθήμενος, *assidens*: περικαθήμενος & Ionicè περικατήμενος, in plurali περικατήμενοι, *discumbentes*: προσκαθήμενος, *obsidens, assidens*; ὑποκαθήμενος, *insidians*.

εαται, ώμεθα, ήμενος } in ημαι.

Composita à κεῖμαι.

S E Q V V N T V R Ducta à κεῖμαι, de quo 326,19. hæc communiter vbique retinent κει : quod hanc syllabam sequitur, mutandum in μαι, si hinc descendere significatio quoque demonstrarit, & habebis thema : veluti ται in tertia singulari indicatiui : vt, ἀπόκειται, *repositum est*: παρέγκειται, *interpositum est, interiacet*: περίκειται, *circumdatus est*: σύγκειται, *certum est, constat, conscribitur*: ὑπέρκειται, *præest*: ὑπόκειται, *constitutum est*. σθε in secunda plurali: vt, σύγκεισθε, *coniurastis*. νται in tertia : vt, σύγκεινται, *conscribuntur, constant*. σο in secunda singulari imperatiui : vt, περίκεισο, *redimire, circumfundere*. σθω in tertia: vt, ἐπικείσθω, *imponatur*: ὑπερκείσθω, *differatur*. σθαι in infinitiuo: vt, προκεῖσθαι, *incumbere*: προσκεῖσθαι, *sequi*: προϋποκεῖσθαι, *priùs editum seu subiectum esse*: & simplex κεῖσθαι, *iacere, positum esse*. μενος in participio: vt, ἀποκείμενος, *repositus, reconditus*: διακείμενος, *affectus*, παρακείμενος, *adiacens, recèns præteritum*: περικείμενος, *circumdatus, circumfusus*: προκείμενος, *exporrectus, præsens*: προσκείμενος, *adhærens*: (hinc aduerbium προσκειμένως, *instanter, addictè*) προϋποκείμενος, *propositus*: συγκείμενος, *simul positus*: ὑπερεγκείμενος, *super discumbens*: ὑποκείμενος, *præsens, subiectus*: & simplex κείμενος, *situs, inhærens, incumbens*. μένη in fœminino singulari, & μεναι in plurali: vt, ἐπικείμεναι, *adiacentes, circumiecta*. μενον in neutro singulari : vt, ἀντικείμενον, *oppositum, contrarium, repugnans*: ἐπικείμενον, *impendens*: τὸ προκείμενον: *id de quo agitur*: τὸ συγκείμενον, *quod conuenerat*. μενα in plurali: vt, ἐπικείμενα, *imposita*: προσκείμενα, *adhærentia, adiacentia*. Pro κεῖμαι poëtæ vsurpant κέεμαι & κέομαι pro κεῖμαι & κέομαι : ab vtrouis in tertia singulari indicatiui κέεται.

ται, σθε, νται, σο, σθω, σθαι, μενος, μένη, μενον, μενα } in μαι.

fit κέεται, & infinitiuus κέεσθαι. vnde cum ἐπὶ, ἐπικέεται, *sancitũ est*: & ἐπικέεσθαι, *infligi*. & à κέομαι Optatiuus κεοίμην, κέοιο, pro κείμην, κεῖο, *iacêrem, iacêres*: κέοιτο, *iaceret* seu *iaceat, sit*: cum ἐπὶ, ἐπικέοιτο, *incumberet.*

Composita ab ἵσημι.

PRAESENTIA Orta ab ἵσημι (de quo 326, 32.) vbique seruant ισ, præterquam ἰσῶ, pro ἰσῶ, *sciat*, 326, 40. in reliquis verò quæ ab ἵσημι duci ex significatione vel ex illius coniugatione deprehendentur, mutetur in ημι id quod ponetur post ισ: vt μεν in προΐσμεν, *præscimus, præcognitum habemus*, primæ pluralis syncopatæ pro προΐσαμεν. & in secunda ατε, & syncope τε: vt, ξύνιστε, *scitis*: σύνιστε, *simul scitis*. in tertia ασι: vt, προΐσασι, *prænorunt*. (pro simplici ἴσασι, dicitur Doricè ἴσαντι, *sciunt*, vt aliàs αντι pro ασι, 175, 24.) αθι in imperatiuo & syncope θι: vt, σύνισθι, *sis conscius*. Idem censendum de compositis ab ἵσαμαι: & φημὶ, de quibus 327, 1. & 328, 1. nam in illis seruatur ισ, in his φ: vt, προεπιστάμεθα, *iam scimus*, à προεπίσαμαι: καταφάναι, *affirmare*, à καταφημί. Simplicis φημὶ, subiunctiuus est φῶ, tertia persona φῇ & Ionicè (228, 33.) φῇσι, *dicat*, poëticè φήῃ, vt σήῃ 237, 1. Et hactenus de regularibus irregularibusque Barytonorum, Circumflexorum, ac verborum in μι præsentibus: pergamus ad imperfecta.

μεν in ημι.

τε, ασι, θι } in ημι.

Composita ab ἵσαμαι

Composita à φημί.

IMPERFECTORVM THEMATA QVOMODO INVESTIGANDA.

Imperfecta augmento destituta.

IN Rimandis imperfectorum augmento destitutorum thematibus eadem omnino est obseruanda ratio quæ & in præsentibus. nam in barytonis terminatio actiua mutanda in ω, & passiua in ομαι: in Circumflexis etiam & verbis in μι, id quod terminationis loco positum est, in thematis terminationem vertendum. Idem quoque erit obseruandum in imperfectis quæ augmentum receperunt: sed illud priùs abiiciendum, & si qua literarum mutatio vel detractio ob augmentum facta fuerit, omnia in pristinum thematis statum erunt restituenda, vt suo loco docebimus, sed ea primùm in quæ incrementum nullum cadit, aut quæ illud poëticè abiecerunt, quia faciliora sunt, paucis expediamus. In Barytonis igitur actiuis, vt habeatur thema, mutetur sola terminatio in ω: veluti ον in prima persona singulari atque

Imperfecta cum augmento.

In imperfectis quæ augmentum non ha-

atque in tertia plurali : vt, πλῶον, *nauigabam* ſeu *nauigaui* : (interdum enim imperfectum aoriſti ſecundi ſignificationem habet, pro illoque vſurpatur) ἔρχδον, *admouebant* : ſi ε eſſet ex augmento, dicendum eſſe ἔῤῥειδον. 28, 40. καλύπτεσκον, *induebant*, *cooperiebant* : κλᾶιον, *lugebant*, *flebant*. [*Non dubitat Sylburg. quin ſit ſcribendũ κλαῖον flebant, à κλαίω*] ὄλεκον, *perdebant*, *perimebant* : μύρον, *lugebant*. [*Sed verius eſt* ὀρέχθεον *apud Heſych. ex Il.* ψ, *de bobus mactatis*, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, ingemiſcebant. *at Od.* ε, ῥόχθει μέγα κῦμα, ſtrepebat.] ὑπέκφερον, *efferebant* : φρίσσον, *horreſcebant* : χρῖον, *ungebant*. bent, mutetur in ω. ε, ſeu εν ante vocalem, in tertia ſingulari : vt, ἀντικάθευδε, *viciſſim dormiebat* ſeu *dormiuit* : ἀράρισκεν, *aptabat* ſeu *aptauit* : αὖε, *clamabat*, *inſonabat* : βράχε, *reſonabat* : ἔδυνεν, *induebat* ſeu *induit* : ἔντυε, *parabat*, & *para* in imperatiuo : ἐπίπλωε, *veniebat ex aduerſo* : ζῶε, *viuebat* : κέραιρε, *miſcebat* : κάρκαιρε, *commouebatur* : κήκιε, *faliebat*, *cum ſaltu ſurſum ferebatur* : καλλίτευεν, *obſecrabat* ſeu *obſecrauit* : Ionicum eſt (118,30.) pro καθικέτευε : nam ſimplex ἱκετεύω aſpiratur : κρίκε, *ſtridebat* ſeu *reſonauit* : (poteſt etiam cenſeri perfectum pro κέκρικεν, à κρίζω, μ. σω : vel etiam aoriſti ſecundi pro ἔκριγε, verſo γ in κ, ab eodem κρίζω, cuius futurum eſt etiam κρίξω) κικλήσκεν, *appellabat*, *vocabat* : (vide 411,3.) πάσσε, *conſpergebat* : περίῃε, *circumcurſabat*, *obambulabat* : περιστενάχιζε, *circumgemebat* : πλῶε, *nauigabat* : ῥέε, *fluebat* : ῥέπε, *vergebat* : τίε, *cum honore excipiebat* ſeu *excepit* : ὗε, *pluebat* : ὑπέρεπε, *deijciebat* ſeu *deiecit* : φάε, *lucebat* : φῦεν, *adhærebat*, ſeu *adhæſit*. In voce paſſiua ſeu media mutetur terminatio imperfecti in ομην : veluti όμην in prima perſona ſingulari : vt, ἠερεθόμην, *ſuſpenſus eram*, vide 331,12. ετο in tertia : vt, καίετο, *ardebat* : κέκλετο, *hortabatur* : κήδετο, *curam habebat* : ξυνεφέπετο, *conſequebatur* : ὄσσετο, *videbat*, Æolicum eſt pro ὤπετο, ab ὄσσομαι pro ὄπτομαι : cum προτὶ Dorica præpoſitione pro πρὸς προτιόσσετο, *ante oculos proponebat* : vbi προτὶ non abiecit ι ante ο, 179,29. περιστοναχίζετο, *circumgemebat* : περιτρέφετο, *coagulabatur* ſeu *coagulata eſt*, *circumcreuit* : τελέετο, *perficiebatur*, à poëtico τελέομαι pro τελέομαι ὄμην, 360, 29. ὑπερείπετο, *ſubruebatur*, ſeu *ſubrutus eſt* : χώετο, *iraſcebatur*. εσθην in tertia duali : vt, κορυσσέσθην, *armabantur duo* : τερπέσθην, *oblectabantur* ſeu *oblectati ſunt*. οντο in tertia plurali : vt, ἀμείβοντο, *reſpondebant*. [*Sed ſæpius eſt Aoriſt. 2. ab* ἀμείβω, 355, 25. † εὐπλίσσοντο, *pulchrè & pedetentim ibant*. [*Vel* εὐπλίσσοντο *vel* εὖ πλίσσοντο *ſcribendũ, ut ſupra* 290, 20.

Marginalia: ον — ANNOT. — in ω. — ANNOT. — ε, εν — όμην — ετο — in ομαι. — εσθην — οντο — ANNOT. — ANNOT.

notatum est.] [illegible], *pend*[illegible], vide 311,21. [In [illegible] putant [illegible] ex incremēto esse sicut [illegible] in [illegible]: eastemque in horum thematicis [illegible] esse [illegible] primitiuis ἀείρω & ἐγείρω. legitur tamen apud Hesych. etiam præsens [illegible]θονται, præsenti quoque expositum, εἰς ἀέρα αἴρονται in *aërem tolluntur.* [illegible] & [illegible], *meminerunt*, a poëtico [illegible], [illegible], *litigabant, asperè congressi sunt.* [*Sed rectius fortasse* [illegible] *vel* [illegible], *ut apud* [illegible] *est: vel* [illegible], *ut apud Hesychiū, à themate in* [illegible] *non in* [illegible].] [illegible], *peribant:* ἐρέοντο, *interrogabant:* ὀρμεον[illegible], *procedebant seu processerūt.* [Pro [illegible], Odyss. [illegible] est [illegible], vt aliquanto ante [illegible] & [illegible], nimirum ω quod ex αο fuerat contractum, poëticè in οω dissoluto.] ὄρνυτο, *impellebantur:* [illegible], *circumoccidebant:* [illegible], *struebant & moliebantur:* [illegible], *reconciliabantur:* [illegible], *extendebātur:* [illegible], *struebant:* [illegible], *crescebant, educabantur.* εο pro ου Ionicè (186,23.) in secūda singulari: vt, † ἵζεο, *sedebas*, & *sede* in imperatiuo. [In superior. edit. erat ἵζεο, ex Hesychio videlicet, apud quem legitur ἵζεο, ἐκαθέζου, *sedebas*, ι tenuato. sed veriora sunt ἵζες & ἵζεο, quæ in illo sunt confusa: ac fortan occasioné illi præbuit ε in ἵζεο superscriptum literæ ι, ad significandam scripturæ duplicitatem: quod in manuscriptis libris est admodum frequens.]

Annot. in ομαι.

Annot.

Annot.

εο

Conjectura Sylburgij.

Imperfecta ducta à futuro tanquam à præsenti.

Notanda Sunt imperfecta ducta à futuris, quæ pro præsentibus vsurpantur, de quibus 332,18. ea enim ad thema primigenium sunt referenda: vt, βήσετο, *ascendebant* seu *ascendit*, potiùs ad βαίνω quàm ad eius futurū βήσομαι: & τέρσετο, *siccabatur*, ad τείρω: vnde futurum Æolicum τέρσω, pro τερῶ, (333,10.) quod pro præsenti vsurpatur: hinc passiuum [illegible] & participium τερσάμενος, *siccatus.* Idem etiam plerumque erit obseruandum in iis imperfectis quæ ducuntur à præsentibus poëticis: quæ si in Lexicis non inueniantur, quærenda erunt primitiua è quibus poëtica illa sunt deducta.

Hvc Quoque referri possunt imperfecta Ionica quæ in Barytonis inter characteristicam & terminationem recipiunt epenthesin literarum εσκ. sed augmētum rarò admittunt. in huiusmodi si mutaueris εσκ, & terminationem sequentem actiuam in ω, & passiuam in ομαι, verū habes thema, nisi mauis referre ad poëticum in σκω aut σκομαι: veluti [illegible] in prima singulari & tertia plurali in sequentibus & similibus, σώεσκον, *seruabam* seu *seruabant:* πελέθεσκον, *eram:* ζώεσκον, *viuebant:* cum

εσκον in ω.

Αἰεὶ,

διζῶ, διζάεσκον, *viuebant*: (sunt qui cum augmento legant διεζώεσκον) κλύζεσκον, *inundabant*: παρειοσεσκον, *præuertebant* & *superabant*: πλώεσκον, & cum augmento ἐπλώεσκον, *nauigabant*. sic εσκε seu εσκεν in tertia singulari: vt, ἔχεσκεν, *habebat, resonabat*. [Pro ἔχεσκε *resonabat*, quod ex Herodoto proferunt v.l. scribendum potius ἤχεσκε, ab ἠχέω, vt οἰχνεσκον ab οἰχνέω. forsan etiam pro Hesychiano ἐχέσκε, ἀνιᾶται, verius est ἀχέσκε, quum ἄχος & ἀνία synonymως dolorem significet: nisi fortè Ionica vel Æolica trope α versum est in ε, sicut in ἐρλωοβοσκὸς pro ἀρλωοβοσκός.] (inuenitur & præsens ἐχέσκω poëticè pro ἔχω, *habeo*: ἐχέσκει, *habet, indignatur*) ἔρδεσκε, *perpetrabat*, ab ἔρδω pro ῥέζω, 287, 19. (inuenitur & ῥέζεσκε, *faciebat, sacrificabat*) εὔδεσκε, *dormiebat*: ἰάχεσκε, *clamabat* seu *clamauit*: (dicitur & ἴαχε) κλαίεσκε, *plorabat*: κλύζεσκεν, *abluebat*: κομέεσκε, *curabat*: μετεκβαίνεσκε, *transcendebat*: νεικέεσκε (quod & νείκεε, pro ἐνείκει) *increpabat*: πλυνέεσκε, *lauabat*: πλωιζεσκεν, *aduehebatur nauibus*: ποθέεσκε, *desiderabat*: πωλέεσκε, *vendebat* seu *vendidit*: συνναίεσκεν, *vnà habitabat*: σώεσκε, *seruabat, saluum fecit*: τρέπεσκε, *vertebat in fugam*. sic εσκετο in tertia singulari imperfecti passiui, quæ terminatio vertenda est in ομαι, vt habeas thema: veluti, λισσέσκετο, *supplicabat*: παρεχέσκετο, *præbebat*: φαινέσκετο, *apparebat*. at πωλέσκετο, *obibat*, non à πώλομαι, sed à πωλέομαι ῶμαι: si aliorum analogia seruaretur, dicendum esset πωλεέσκετο, vel facta contractione πωλείσκετο, verùm ex diphthongo ει tollitur subiunctiua: vide 170, 34. Sic in tertia plurali ἀέσκοντο, *dormiebant*, non ἀείσκοντο aut ἀεέσκοντο: & in voce actiua οἰχνεσκον, *prodibāt*, pro οἰχνεῖσκον seu οἰχνέεσκον. In iis quæ ducuntur à verbis secundæ coniugationis circumflexorum, hoc discrimen est manifestius. habent enim αασκ pro αεσκ: vt εἴασκον, *sinebam*, à poëtico εἰάω ῶ, pro ἐάω ῶ: at ἐξερύσασκε, *extraxit*, aor. est pro ἐξείρυσε, vt ὤσασκε pro ὦσε, ab ὠθέω. Poëtæ in huiusmodi nonnunquam aliud α inserunt, sicuti & aliàs cōtractione facta in α, 220, 22. vt, à βοάω ῶ, βοάασκον, *clamabam*: βοάασκε, *vociferabatur*: à δηιάω ῶ, δηιάασκον, *populabar* vel *populabantur*: à ναιετάω ῶ, ναιετάασκεν, *habitabat*: à πεδάω ῶ, πεδάασκον, *impediebant, ligabant*. Ab ἀρδεύω, fit ἀρδεύεσκεν, *irrigabat*, pro ἀρδεύεσκε, reiecta subiunctiua vocali υ. [Sed verius est à circumflexo ἀρδέω, quod Etymol. agnoscit: à quo etiā est verbale ἀρδηθμὸς, vt ὀρχηθμὸς ab ὀρχέομαι.]

ADDVCAMVS Iam exempla quædam imperfectorum contractorum, in quibus augmentum deside-

Margin notes: εσκον in ω. — εσκε — ANNOTATIO. — εσκετο in ομαι. — αασκον, αασκε, ααον, αασκε in άω ῶ. — εσκεν in εύω. — ANNOTATIO. — *Imperfecta contracta sine augmento.*

ratur. horum ſola terminatio coniugationem indicat, præterquam in prima & tertia coniugationibus, quæ in prima perſona cuiuſuis numeri & vocis, ac in ſecūda ſingulari paſſiua, atque in tertia plurali, eandem habent terminationem, quòd εο & εε, atque οο & οε contrahantur in ε. in his ſi thema deſinens in εω ῶ, aut έομαι ȣ̃μαι, non inueniatur, quærendum erit in όω ῶ, aut όομαι ȣ̃μαι. at in aliis perſonis ambiguitas nulla poteſt incidere. ſi enim in contractione ſit ει, vel etiam ευ Doricè pro ε, verbum eſt primæ coniugationis: ſi ε, tertiæ: & ſi ω aut α, ſecundæ.

ANNOTATIO. [Sed ευ Doricè & Ionicè pro ε, non eſt tantum in primæ, ſed etiam in tertię coniugationis verbis, vt docui ſupra pag. 45[illegible], 15.] In his igitur & ſimilibus mutetur ει in εω, [illegible] ἀφθονοιλόγει, *infinitam orationis copiam fundebat*: λάγχει, *ſimilis erat*: [illegible], *cupiebat*: & [illegible] in έομαι ȣ̃μαι, σφαραγεῦντο, *raucè ſonabant*: δατεῦντο, *diuidebant*. ε in όω ῶ. ἀπεσταύρȣ, *vallo circumdabat*. ȣ̃τ[illegible] in όομαι ȣ̃μαι, [illegible], *immutatus eſt*. ων in άω ῶ, γόων, *lugebam* vel *lugebant*: ἐλων, *agitabant*, à poëtico [illegible]άω pro ἐλαύνω: [illegible], *miſcebant*, à poëtico κεράω τὸ κεράννυω. α etiam in άω ῶ, ἀμφιπεριστρώφα, *circumuertebat*: πίτνα, *pandebat* ſeu *pandit*: poteſt cenſeri aoriſti ſec. pro πίτνη ſeu ἐπίτνη, à πίτνημι. vnde & in imperat. πίτνατε, *pandite*: & particip. πιτνὰς, *pandens, extendens*: φοίτα, *ibat, veniebat*: ᾶτο in άομαι ῶμαι, ἀλᾶτο, *errabat*: ἀμφιποτᾶτο, *circumuolabat*: ὁρᾶτο, *intuebatur*. ſic ᾶσθε & poëticè (220, 22.) άασθε: vt, [illegible], *cupiebatis*. & ῶντο ſeu poëticè (22[illegible], 2[illegible].) όωντο, vt, ὁρόωντο, *intuebātur*: [illegible]όωντο, *inumbrabantur*: εὐχετόωντο, *profitebantur*: inuenitur & huius prima ſingularis eiuſdem formæ, εὐχετόωμην, *ſupplicarem*. ſi iota ſubſcribitur, εὐχετῴμην, erit Optatiui. dicimus & in præſenti indicatiui, εὐχετόωνται, *iactant, profitentur*.

ει in εω ῶ.
[illegible] in έομαι ȣ̃μαι.
ε in όω ῶ.
ȣ̃τ[illegible] in όομαι ȣ̃μαι.
ων in άω ῶ.
α in άω ῶ.
ᾶτο / άασθε / ῶντο / όωντο / όωμην / όωνται — in άομαι ῶμαι.

Imperfecta à verbis in μι ſine augmento.

De Imperfectis verborum in μι, quæ augmento carent, nihil aliud dicendum, quàm quod de eorundem præſentibus dictum eſt 452, 26. horum tamen exempla, quæ nobis alia colligētibus ſeſe obtulerūt, proferamus. è compoſitis à τίθημι inueni, [illegible], *proponebant* ſeu *propoſuerunt*: cum augmento diceretur [illegible]. & Atticè (311, 15.) προὐτίθεσαν, à προτίθημι: & in voce paſſ. ſeu med. [illegible] pro προὐτίθεντο, *proponebant, apponebant*. Ducta ab ἵστημι nunquam recipiunt augmentum in imperfecto. quocirca, modò id quod ponitur poſt ις, mutetur in ημι in terminationibus actiuis, aut in αμαι in paſſiuis, verum conſurget thema: in voce act. vt, ἀνίστη, *ſtatuebat*: συνίστη, *conſtituebat, confirmabat*: [illegible], *conſtitue*

[illegible] à compoſitis [illegible]θημι.
[illegible]θεμαι,
[illegible]ημι,

ſtituebat ſeu *conſtituit* : pro eodem legitur καθίστα, (vt ſimplex ἵστα, de quo 234,21.) ab Ionico καθίστημι pro καθίστημι, 118,30. rurſus pro ſimplici ἵστη ſeu ἵστα, inuenitur poëticè στάσκε, *ſtabat*, Ionico more, vt dictum eſt 170,34. ſed reduplicatio reiecta eſt : quamuis & aor. ſec. poſſit iudicari. In voce paſſ. vt, ἐξίστατο, *cedebat* : μεθίστατο, *interuerſabatur* : παρίστατο, *aſtabat, ſiſtebat* : συνίστατο, *excitabat* ſeu *excitauit* : ὑφίστατο, *ſuſcipiebat, conflabat* : καθίσταντο, *incubabant* ſeu *incubuerunt* : συνίσταντο, *coniurabant, conſpirabant, coibant* : ἀφίσταντο, *cedebant*. Idem iudicandum de ſimilibus : vt, [illegible], *ligabat*, à δίδημι, quod fit à δέω : [illegible], *appropinquabat, concurrebat*, à [illegible] : [illegible] (quod & cum augmento ἐπρίατο) *emebat* ſeu *emit*, à πρίαμαι : πλῆτο, *implebatur*, & πλῶντο, *implebantur, appropinquabant*, à πλῆμι, ſeruant vocalem longam : vide 233,10. & 321,24. In quarta coniug. id quod ponitur poſt υ, mutandum in [illegible] aut [illegible] : vt, [illegible], *capiebat*, & *cape* in imper. [illegible], *adimebat, eripiebat*, pro ἀπ[illegible], ab ἀπαίνυμαι (poëticè ἀπὸ ſeruauit ſuam vocalem, 172,29.) ἐννυτο, *induebat* ſeu *induit*. [Tenuatur etiam ἔννυσθαι ſupra, 453,9. Ionicè forſan vel Æolicè communiter enim aſpiratur, vt & primitiuum ἕω.] cum ἐξ, ἐξέννυτο, *exuebat* : ἔρυτο, *cuſtodiebat*, & paſſ. *tenebatur*. [ἔρυμαι agnoſcit Etymol. quoque : ſed ita vt ἔρυμαι dicat etiam perfectum eſſe poſſe, ab ἐρύω, poëticè videlicet ſine augmento. vide ſupra 452,44. & 455,7.] [illegible], *ſpirabat, intelligebat* : cum ἐν, [illegible], *inſpirabat* ſeu *inſpirauit, ad ſe rediit* : κίνυντο, *mouebantur*.

Dual. à { δίδημι, [illegible], [illegible], πλῆμι.

ἵσταμαι.

In iis quæ dic. [illegible] à verbis quarta, [illegible] tetur σσ το

ANNOT.

ANNOT.

} in [illegible] νυτο

In Compoſitis ex εἰμι, *ſum*, & εἶμι, *eo*, mutetur in ἦν id quod ex eorum coniug. ſeruatur, accentu in antepenultimam retracto : vt, ἦν in ἔξῆν, *licebat*, ab ἔξεστι. ſic μετῆν, *intereat, pertinebat* : παρῆν, *licebat, venit, interfuit* : περῆν, *ſupererat, licuit* : προσῆν, *aderat, adhærebat* : ὑπῆν, *in mentem veniebat, ſuccurrebat*. ἦσαν in ἐνῆσαν, *inerant* : παρῆσαν, *aderant, venerant*, ſeu *adfuerant, peruenerunt* : περιῆσαν, *incolumes ſe præſtiterunt, remanſerant, reliqui erant* : συνῆσαν, *erant cum, ſimul erant* : ὑπῆσαν, *prominebant*. ισαν in συνίσαν, quod & Atticè (401,23.) ξυνίσαν, *congrediebantur*. ι pro ᾔ in ἀπῄει, *abibat* : προσῄει, *accedebat*, ab ἄπειμι & πρόσειμι, ſed tanquam ab ἀπίημι, προσίημι, ſeu potiùs [illegible] : [illegible] 238,11. & 234,10. Idem ſentiendum de compoſitis ab ἵημι, *mitto* ſeu *concupiſco* : ſed mutandum in ημι, id quod ponetur poſt ι : vt ἱέμην in ἀνιέμην, *deſiſtebamus* : συνιέμην, *intelligebamus, intelligeremus*, ſeu *intelligimus*, vt ſit præſens. ἵεσαν in ἀφίεσαν, *ma-*

In compoſitis ex ἐἰμι *mutetur* ἦν } in [illegible] ἦσαν ισαν ἴει

In compoſitis [illegible] mutetur ἱέμην } in [illegible] ἵεσαν

numittebant : ἐπίεσαν, *vrgebant*, ab Ionico ἐπίημι pro ἐφίημι, 118, 31. παρίεσαν, *prætermittebant*, *concesserunt*. εἷτο vocis pass. in ἱέμαι, *petebat* : προσίετο, *probabat* : & in tertia plur. προσίεντο, & simplex ἵεντο, *cupiebant*. Ab ἀνίημι legitur Ion. (170,34.) in tertia sing. imperf. act. ἀνίεσκε, vel (vt alij malunt, seruata longa vocali) ἀνίησκεν, *emittebat*, pro ἀνίη. [ἀνίεσκεν est pro ἀνίει, ab ἀνιέω, (353, 9. & 105,9.) vt οἴχνεσκον ab οἰχνέω, 467,29. ἀνίησκεν autem non videtur posse consistere, nisi fortè in secunda persona sit positum pro ἀνίης ἄν, remitteres.] A προσκάθημαι, quod fit ex κάθημαι (324, 6.) inuenitur in imperfecto absque augmento προσκάθητο, *obsidebat* seu *obsedit*. & à κεῖμαι (de quo 324,3.) κείμην, *iacebam* : κεῖτο, *iacebat* : in tertia plurali κεῖντο, & Ionicè κέαται, & poëticè κείατο, *iacebant*. sic ab ἐπίσταμαι (de quo 164,4.) cum ἐξ & ἐπί, ἐξεπιστέατο, *percipiebant*, *percepissent*, pro ἐξεπίσταντο.

εἷτο, εντο } in ἱεμαι.

ANNOTATIO.

Ducta ex { ἧμαι, κεῖμαι, ἵσταμαι

Imperfecta cum augmento.

Simplicia cum augmento syllabico ε in barytonis.

PERGAMVS Nunc ad imperfecta quæ sunt cum augmento : ac primùm de simplicibus, deinde de compositis agamus. In simplicibus quæ ε augmentum syllabicum receperunt, ε est abiiciendum, & imperfecti terminatio in thematis terminationē mutanda, eodem prorsus modo quo antea de præsentibus & imperfectis augmēto destitutis dictum est: quod etiam in omnibus imperfectorum generibus est obseruandum: vt, ἐκίαθον, *ibam* seu *iui*, à κιάθω, quod fit è κίω, 331,17. ἐκήκιε, *saliebat*, à κηκίω : cum ἀνά, ἀνεκήκιεν, *exiliebat* : ἔσχεθεν, *habebat*, à poëtico σχέθω, quod fit à σχέω τὸ ἔχω, 331,18. cum κατά, κατέχραε, *irruebat* seu *irruit*, *grauauit*, *imbesit*, à χράω. [Nisi verius est à χραύω, quemadmodum 377, 2. ex Herodiano attuli ἔπαιον à παίω. χράω enim hanc significationem non habet, & à χραύω est etiam aor. 1. χραῦσαι apud Hesych.] ἐμίγνυον, *miscebam*, *miscebat*, à μίγνυμι : ἐκέκλετο, *iubebat*, à poëtico κέκλομαι pro κέλομαι per pleonasmum τοῦ κ : sic in ἐστοναχίζετο, *ingemiscebat* : ἐσσύοντο & poëticè (297,13.) ἐσσεύοντο, *ruebant*, *properabant*: cum ἐπί, ἐπεσσύοντο, *insequebantur*, *cum impetu ferebantur*. In circumflexis, ἐναύστολεν, *nauigabat*: cum παρά, παρεπέτρω, *transfluere*, *prætermeabat*, à ἀπέω & παρωθέω: vnde in ἐπαλξεις, *in eminentiori loco collocabat* seu *collocauit*: ἐσπόνδει, *cadebat* : vnde καὶ ἀσπόνδει pro καὶ ἐσπόνδει, *& cadebat*. [Verius tamen, vt annotat. Sylb. scribendum est non ἐσπόνδει, à σπονδέω, quod non extat : Sed ἐσπόδει, à σποδέω, *tundo*, *fodico*, ità scilicet vt ἡ σποδὸς solet fodicari vel decuti: Aristoph. Nub. ἤσπιστ' ἔφλαμε καὶ σπόδει, κάπισμα, κἀπέστεφε.]

ANNOTATIO.

In circumflexorum coniugatione prima.

ANNOTATIO.

ἐφό

ἐφόβει, *in timorem inducebat*: ἐπονεῖτο, *laborabat*, à πονέομαι ὦμαι. Ab Ionico θηέομαι pro θεάομαι inuenitur ἐθηεῖτο, *inspiciebat*, pro ἐθεᾶτο. In secunda coniugatione circumflexorum, ἐσπάθων, *inculcabam*: ἐσπάθα, *consumebat* seu *consumpsit*, à σπαθάω ῶ. sic ἐξέσμων, *depromebant*, *abstergebant*, *poliebant*. [Verè tamen ἐξέσμων non est auctum in principio, sed in medio: neq; simplex est thema, ξεσμάω, (quod hic & in indice fingit) sed compositum, ἐκσμάω, significās extergo: ita videlicet vt ἐξέσπων est ab ἐκσπάω.] ἐτρύγων, *vindemiabant*: ἐκρέμα, *suspendebat*: ἐκυκᾶτο, *tumultuabatur*, *perturbabat* seu *perturbauit*: ἐσφενδόνα, *vibrabat*, & in voce passiua ἐσκεδᾶτο, *dissipabatur*: ἐστρατοπεδεύοντο, *castra locabat*, *statiua habebant*, poëticum est (220, 38.) pro ἐστρατοπεδεύοντο à στρατοπεδεύομαι. In tertia coniugatione ἐκομπολάκουν, *magnifica & superba verba crepabant*, à κομπολακέω ῶ. [*Vel potius à themate in* έω, *vt censet Sylburg.*] sic ἐδειμάτουν, *terrefaciebant*: ἐπλήρουν, *complebant*: ἐχαράκου, *vallū circumducebat*. in voce passiua, ἐμονοῦντο, *soli erant*.

Secunda.

ANNOTATIO.

Tertia.

In verbis in μι. In verbis in μι, ἐκέρνων, *tenebat*, *claudebat*, à [illegible]: ἐκίδνατο, *spargebatur*, à κίδναμαι. ἐχρῆτο [illegible], *vtebamur*, à χρῆμαι: ἐσκίδναντο, *dispergebantur*, à σκίδναμαι: ἐκαίνυτο, *vincebat*, à καίνυμαι. Idem iudicandum de ε augmento quod poëtæ vocalibus præfigunt: vt, ἐείδετο, *videbatur*, ab εἴδομαι: vide 298, 7. & 13. Et hæc de simplicibus cum augmento syllabico ε. veniamus ad ea quæ habent augmentum temporale.

Ob augmētum temporale verborū simplicium quæruntur themata inchoata

AVGMENTVM Temporale tam imperfecti quàm aliorum temporum situm est in vocalibus η, ω, & diphthongis ῃ, ῳ, ηυ, ῳ, vt satis constat ex iis quæ de illo dicta sunt 286, 17. & 171, 18. η, ηυ, & ῳ, semper sunt ex augmento in verborum initiis, non item η, ω, & ῃ. Cùm imperfectum aut aliud tempus augmenti capax ab harum aliqua inchoatur, si thema cum ea non potest inueniri, in illas identidem erit mutanda è quibus conflari locis citatis demonstratum est. apposuimus & hîc in margine tabellam, qua tota hæc materies oculis subiicitur. Notabis tamen, η debere interdum omnino abiici non aliter quàm augmētum syllabicum ε, quippe quod pro huiusmodi ε Atticè nonnunquam vsurpetur: vt, ἠβουλόμην pro ἐβουλόμην à βούλομαι. vide 290, 14. Idem censendum de ῃ quod pro λε aut με in perfectis, plusquamperfectis & paulopostfuturis positum fuerit: de quo 298, 23. In sequentibus η prouenit ex α, ἤλαυνε, *propulsabat*: ἤντεον, *occurrebant*: ἤφυον, *hauriebant* seu *hauriebant*: ἤνασσεν, *imperabat* seu *imperauit*: ἤντετο, *occurr-*

ab:
- η, α, ε } pro η
- ω, ο } pro ω
- ῃ, ε } pro ῃ
- ῳ, ῃ, ᾳ } pro ῳ
- αυ, ει } pro ηυ
- ο. pro ω
- ι. ex ει.

rebat: quæ barytona ſunt. ſic in his circumflexis, ἤσκεον, *exercebam*: ἤσκει, *exercebat*, *parabat*: (ſunt qui legant ἤσκειν ante vocalem, veluti in ἤσκεεν incontracto) ἠπείλει, *minabatur*: ἤρκει, *ſufficiebat*: ἤρνει, *negabat*: ἠξίου, *dignum ducebat*, ab ἀξιόω ῶ, tertiæ coniugationis circumflexorum. præcedentia ſunt primæ. In ſequentibus ἤ fit ex ε, ἤσθιον, *comedebam*: ἤισκεν, *aſſimilabat*:

η ex ε.

ἤρεικον, *ſcindebant*: ἠρχόμην, ἤρχου, ἤρχετο, *veniebam*, *ebas*, *ebat*: ἤρων, ἤρας, ἤρα, *amabam*, *as*, *at*, ab ἐράω ῶ. inuenitur ἠπίστατο, *ſciebat*, ab ἐπίσταμαι, de quo 327, 2. η ferè fit ex αι: vt ἤσχυνε, *deturpabat*: & ηυ ex αυ: vt, ηὔδα, *loquebatur*, *dicebat* ſeu *dixit*, ab αὐδάω ῶ: & in voce paſſiua ηὐδᾶτο, *monebat*. Atticè tamen η fit interdum ex ει, & ηυ ex ευ, vt habes 287, 1. & 290, 16. ω ex ο: vt in his, ὤνευον, *mouebant & circumagebant quaſi aſini molam truſatilem agentes*: ὥρων, *videbam* ſeu *vidi* aut *viderunt*, ὡρῶμεν, *videbamus* ſeu *vidimus*, ab Ionico ὁρέω pro ὁράω ῶ, 457, 34.

η ex αι.
ηυ ex αυ.
ω ex ο.

ANNOTATIO. ὤμωζε, *ſuſpirabat*, *lugebat*. [*Apud Heſychium*: *ſed ſeries alphabetica indicat*, *ſcribendum* ᾤμωζε *ab* οἰμώζω.] ὤρθριζε, *manè ſurgebat* ſeu *ſurrexit*: ὤρμωνε, *concitabat* ſeu *concitauit*: ὤτρυνε, *compellebat*: ὤρνυντο, *aduentabant*: ὠρόφουντο, *tegebantur*.

ANNOTATIO. [Vel verius ὠρόφωντο, *tecti erant*; quod eſt plusquamperf. paſſ. ab ὀροφόομαι, 210, 23.] Quæ Barytona ſunt. ſic in ſequentibus circumflexis, ὡμίλει, *conuerſabatur*: ὡμολόγει, *pollicebatur* ſeu *pollicitus eſt*: ὥρμει, *ſtationem habebat*: ὥρμουν, quod & ſine craſi ὥρμεον, *ſtationem habebant*: ὠρρώδουν, *reformidabant*, *abhorrebant*: ᾠχεῖτο, *ſedebat*: quæ ſunt primæ coniugationis: duo ſequentia ſecundæ, ὤπτων, *torrebam*, *aſſabam*: ὠριγνῶντο, *certabant*. ſic ὤρνυτο, *ſurgebat* ſeu *ſurrexit*, *concitatus eſt*, ab ὄρνυμαι quartæ coniugationis verborum in μι. ῳ fit ſemper ex οι: vt in ᾤδουν, *tumebam*, ab οἰδέω ῶ: ᾤκει, *habitabat*, ab οἰκέω ῶ: in paſſiuo ᾠκεῖτο, *incolebatur*: ᾠγνυντο, & (ſolutione diphthongi ῳ in ωι) ὠίγνυντο, *aperiebantur*, ab οἴγνυμαι. ſic ᾤετο, *meditabatur*, *putabat*, pro ᾤετο, ab οἴομαι τὸ οἶμαι, 393, 21. ει interdum ex ε: vt, εἴρετον, *interrogabam*, ab ἐρέω: in quibus præterea hoc contingat, vide 286, 16. Et imperfecta quidem ſimplicia cum augmento ſic habent: nunc ad compoſita pergendum.

ῳ ex οι.
ει ex ε.

De imperfectis verborum compoſitorum quæ augentur in medio.

VT Probè queas themata verborum compoſitorum inuenire in iis temporibus quæ augmentum recipiunt, notãda ſunt ea quæ de eius varietate tradita ſunt 172, 1. & 289, 40 & 290, 20. atque 338, 7. Quamuis hæc in quadruplici ſint differentia, vt pag. 339. v. 13. annotauimus: hoc tamen loco de iis tantùm ſumus verba facturi, quę in

in medio augentur locis enim citatis ea ferè omnia enumerata sunt, quæ in principio & quæ vtrinq; aucta inueniuntur. illa verò quæ omni augmento carent, hîc paulò antè tradita sunt. Augmentum syllabicum ε plures litterarum mutationes affert, quàm augmentum temporale: quocirca temporale primùm expediamus.

Augmentum temporale in medio compositorum.

In hoc nihil aliud requiritur quàm quod in simplicibus: nempe vt vocabuli propositi terminatione in thematis terminationem versa, vocales η, ω, & diphthongi ῃ, ηυ, ῳ (in quibus incrementum temporale situm est) cum post dictionis compositæ præpositionẽ occurrent, in eas identidẽ mutentur, è quibus potuerunt emanare: vt η ex α in sequentibus, ἐνήνδανε, *placebat*: παρῆγε, *decipiebat, vel deduxit*: περιῆγε, *circumibat*: προῆγε, *progressum faciebat, profudit, promouit*: προηγόρευε, *prædicebat seu prædixit*: συνήντων, *occurrebat*: ἐνήνεον, *accumulabant*.

η ex α in barytonis.

ANNOTATIO.

Quod non est à composito them. ἐνανέω, vt arbitratur Meignanus, sed à simplici νηέω, vt pluribus ostendetur pag. 476, v. 30.] cum παρά, παρενήεον, *aceruabant*: ἐξήρτων, *suspendebant, appendebant*: προηγόρευε, *prouehebatur*: καθύβριζε, *contumelia afficiebat*: quæ Barytona sunt. & hæc circumflexa, ἠπείλει, *minabatur*: κατήντλουν, *fouebant*, à καταντλέω ῶ: παρημελοῦντο, *contemptui erant*, à παραμελέομαι οῦμαι: κατηρᾶτο, *maledicebat, execrabatur*, à καταράομαι ῶμαι. sic in περιημφιέννυ, *circumuestiebat seu circumuestiuit*, à περιαμφιέννυμι. Interdum η fit ex ε: vt in παρηγγύων, *iubebam seu iubebant*, à παρεγγυάω ῶ: προσήθελε, *optabat, desiderabat*, à προσεθέλω: κατῄδετο, *verebatur*, (sunt qui legant κατείδετο per ει) à καταιδέομαι. [Sed κατείδετο, cum simplici εἴδετο, non continetur eorum catalogo quæ ab ε inchoata augentur assumpto ι, 286, 16.]

In circumflexis.

In verbis in μι.

η ex ε.

ANNOTATIO.

ω ex ο in sequentibus, ἐπώμνυον, *coniurabant*: συνεξώρμα, *excitare ac impellere nitebatur*, à συνεξορμάω ῶ: παρώρμων, *concitabant*, à παρορμάω ῶ: ἐπώμνυς, *deierabas*, ab ἐπόμνυμι: κατωμνύμην, *iurabam seu iuraui*, à κατόμνυμαι: ἀνώρνυτο, *surgebat seu surrexit*, ab ἀνόρνυμαι. Sunt quædam (vt composita ab ὠθέω, ὠνέομαι, & οὐρέω, 298, 7.) quæ ante ω inserunt ε: quod, vt habeas thema, est abiiciendũ: & in deductis ab ὁράω ῶ, ω in ο, ex quo fit, restituẽdum: vt ἀφεώρα, quod & cum simplici augmento ἀφώρα, *prospectabat*, ab ἀφοράω ῶ: sic διεώρα, quod & διώρα, *dispiciebat*: καθεώρα, & Ionicè (118, 3.) κατώρα, *aspiciebat*: προεώρα, *prouidebat*: ὑπερεώρων, *contemnebant* seu *contempserunt*. at ἀπεωθοῦντο, quod & ἀπωθοῦντο, *repellebant*, ab ἀπωθέομαι, non mutato ω: διεωσάμην, *repudiabam*: à δι-

ω ex ο.

εω ex { ο / ω

η ex αι.

θέομαι ἄμαι: ἐξωνοῦντο, *redimebant*, ab ἐξωνέομαι οῦμαι. ῃ fere fit ex αι: vt in his, ἐπῄνεον & crasi ἐπῄνουν, *laudabam*: παρῄνει, *adhortabatur*: ὑπερεπῄνει, *immensis laudibus extollebat*: συνῄρει, *coniungebat* seu *coniunxit*: παρῃτεῖτο, *renuebat* seu *renuit*: ἀφῃρεῖτο, *auferebatur* seu *ablatus est*: κατῃωρεῦντο Doricè (220, 8.) pro κατῃωροῦντο, *dependebant*: & hæc omnia primæ sunt coniugationis circumflexorum: at συνεπῃτιάτο, *vnà accusauerat, in inuidiam simul adduxerat*, à συνεπαιτιάομαι ῶμαι secundæ.

ηυ ex αυ.

ηυ fere ex αυ: vt, προσηύδων, *affabar*: προσηύδα, *conueniebat, verba faciebat, allocutus est*: μετηύδα, *alloquebatur, verba faciebat*, à προσαυδάω ῶ, & μεταυδάω ῶ.

ῳ ex οι.

ῳ semper ex οι: vt, ἐπῴχετο, *adibat, inuadebat*, ab ἐποίχομαι.

ει ex ε.

ει ex ε, sed id solum in compositis ab iis quę enumerata sunt 286,17. vt, ἀνεῖρυε, *sursum trahebat*: ἀνεῖλκε, & cum duplici augmento ἠνειχόμην, *sustinebam*: vnde ἠνείχοντο, *sustinebant*: κατεῖχεν, *obtinebat*: μετεῖχες, *particeps eras, in partem veniebas*: παρεῖχε, *præbebat*: προσεῖρπυε, *serpebat, arrepebat*: προεῖχε, *processerat*: προσεῖχον, *obseruabam, attendi*: συνεῖργε, *contrahebat*: ὑπεξείρυντο, *liberabat*, ab ὑπεξερύομαι.

Composita cum augmento ε in medio.

Restant Composita, cum augmento syllabico ε in medio. Quando incrementum ε ponitur post præpositiones εἰς seu ἐς, περὶ, πρὸ, πρὸς, & ὑπὲρ, illud solum est abiiciendum. sic υ in προῦ, quod ponitur pro προε ex augmento, 311,37.

ε abiiciendum ex εἰσε-, ἐσε-, περιε-, προε-, προσε-, ὑπερε-

ε mutandum.

in α ex ἀνε-, διε-, κατε-, μετε-, παρε-

in ι ex ἀμφε-, ἀντε-, ἐπε-

in ο ex ἀπε-, ὑπε-

In ἀνε-, διε-, κατε-, μετε-, παρε-, ε mutandum in α. sunt enim ex ἀνὰ, διὰ, κατὰ, μετὰ, παρὰ: sed aduentu vocalis ε, hæ præpositiones propriam vocalem vltimam abiecerant, 172,1. In ἀμφε-, ἀντε-, ἐπε-, ε mutandum in ι, quòd fiant ex ἀμφι, ἀντὶ, ἐπί. In ἀπε-, & ὑπε-, ε in ο, quòd ex ἀπὸ & ὑπό. In ἐξε-, ε abiiciendum: & ξ mutandum in κ. In συνε- siue Atticè ξυνε-, & in ἐνε-, ε abiiciendum, sed ν præcedens mutandum in μ ante β, μ, π, φ, ψ: in γ ante γ, κ, χ: in λ ante λ, & in σ ante σ post quod non ponatur τ: at ante ς, ante ζ & ρ, ipsum quoque ν cum ε est abiiciendum. tamen in ἐνεσ- siue ἐνες-, ε tantùm est reiiciendum. sic quum post συνε- aut ἐνε- sequitur δ, aut θ, aut τ. Si huiusmodi præpositiones ad quas apponitur augmentum ε, aliam præpositionem ante se recipiant, quamuis in hac aliquid amissum aut immutatum conspiciatur: in thematis tamen inuestigatione illius tantùm est habenda ratio, ad quam incrementum ε est annexum: vt pro παρεξε-, inuestigandum παρεκ-: & συγκατε-, pro συγκατε-. hîc enim nihil refert quòd παρὰ amiserit suum α ante ε præpositionis: aut quòd σὺν mutauerit suum ν in γ ante κ.

Pro ἐξε quærendum ἐκ-

In συνε siue ξυνε- & in ἐνε- quærendum ἐν siue ἐξ

Notan

Notandum verò, hasce regulas non solum habere locum in imperfecto, sed & in aliis temporibus, in quibus μὴ-ob augmentum ε, simile quippiam contigerit. De aliis μυ-suo loco, nunc de imperfecto exempla quædam proferamus: περιεσπᾶτο, distendebatur, distrahebatur, à περισπάομαι ῶμαι: περιεκεῖτο, tribuebatur, à περίκειμαι, 326, 20. περιεκάθηντο, obsidebant, obsederant, obsederunt, Ionicum est (324, 20.) pro περιεκάθηντο, à περικάθημαι: περιέπλεο, suppleasti, Ionicum est cum syncope pro περιέπλεες, à περιπλέομαι: vide 372, 40. προσέδει, opus erat, ex προσέδει, quasi à προσδέω ῶ, 353, 6. προσετίθει, addebat, à προστίθημι, sed tanquam à προστιθέω ῶ, 234, 20. προσείχοντο, adhærebant, à προσέχομαι, 225, 15. προσεπέλαζε, appropinquabat, à προσπελάζω. προσέκειτο, incumbebat, intendebat, & προσέκειντο, instabant, à πρόσκειμαι, 326, 20. ὑπερεκείρουν, cornibus ventilabant, ab ὑπερκείρω ῶ. προύφαινον, palam faciebant, pro προέφαινον à προφαίνω: sic in sequentibus tollendum υ ex πρὸ, vt habeatur thema, προὐφαίνετο, excusabant: προὐδείκνυε, designabat, creabat: προὐξέφαινε, extabat: προὔκαλεῖτο, prouocabat, hortabatur seu hortatus est, & προὐκαλοῦντο, prouocabant, à προκαλέομαι. at προὔχοντο, efferebant & prætendebant, est sine augmento, pro προέχοντο, à προέχομαι pro προΐσχομαι. In sequentibus pro abiecto ε reponendum α, vt eorum thema inueniatur, ἀνετίθει, reponebam, ab ἀνατίθημι, sed tanquam ab ἀνατιθέω ῶ, 234, 20. sic διετίθει, tractabant, à διατίθημι, quasi à διατιθέω ῶ: διέζη, degebat, viuebat, pro διέζα, à διαζάω ῶ, 213, 22. κατέθει, discurrebat, incursionibus infestabat, à καταθέω: κατέτρεχε, destruebat, à κατατρέχω: κατεφίλει, osculabantur, à καταφιλέω ῶ: κατεκίρνα, temperabat, à κατακιρνάω ῶ: κατεγήρα, consenescebat seu consenuit, à καταγηράω: κατεβόων, inclamabant, inuecti sunt, accusarunt, à καταβοάω ῶ: κατεπύκνου, referciebat, à καταπυκνόω ῶ: κατεπίμπρασαν, faces iniiciebant, comburebant, à καταπίμπρημι, formæ ἵημι: κατέκειντο, decumbebant seu decubuerunt, Ionicũ est (190, 29.) pro κατέκειντο, à κατάκειμαι, 326, 18. συγκατεκλινόμην, vnà cubabam, à συγκατακλίνομαι. μετέστενον, suspirabam, pœnitebat me: μετεκίαθον, & sine augmento μετακίαθε, transibat seu transierat, à μετακιάθω, quod fit à μετακίω, 331, 17. μετέμελε, pœnitebat, à μεταμέλει: μετεμέλοντο, pœnitentes erant, eos pœnitebat, à μεταμέλομαι: μετεκάλει, accersebat, vocabat ad se, à μετακαλέω ῶ. παρέσχεθον, præbuerunt, à παρασχέθω, quod fit à παρασχέω τὸ παρέχω, 331, 18. παρεθεωροῦντο, despiciebantur, à παραθεωρέομαι ὄμαι: παρεκάλουν, inuitabant, à παρακαλέω ῶ. In his pro abie-

thema habens pro ν ε β-, ν ε μ-, ν ε π-, ν ε φ-, ν ε ψ-, ν ε γ-, ν ε κ-, ν ε χ-, ν ε λ-, ν ε σ-, ν ε ξ-, ν ε ζ-, ν ε ρ-; πρε- ex προ-; μα-, μα-, μι-, μφ-, μψ-, γκ-, γχ-, ζ-, ρ-; παρε- ex παρα-

ἐπε- ex ἐπι- abiecto ι reponatur ε, ἐπεκραίαινε, *perficiebat*, ab ἐπικραιαίνω τὸ ἐπικραίνω: ἐπέπλεον, *adnauigabant*: ἐπέχεον, *ingruebant, instabant*: ἐπεπείθετο, *parebat*, ab ἐπιπείθομαι: ἐπιπωλεῖτο, *versabatur*, ab ἐπιπωλέομαι: ἐπεσκέδα *dissipabat*, ab ἐπισκεδάω τὸ ἐπισκεδάννυμι. In sequentibus

ἀπε- ex ἀπο- pro ε ponatur ο, ἀπέκτεινον *occidebant*, ab ἀποκτείνω: ἀπεδεύετο, *inferior erat*, ab ἀποδέω: ἀπεκτίννυτο, *interficiebat*, ab ἀποκτίννυμι secundæ coniugationis verborum in μι: ἀπεκαίνυτο, *vincebat*, ab ἀποκαίνυμαι: ἀπέκειτο, *pendebat*, & ἀπέκειντο, *repositi erant*, ab ἀπόκειμαι. 326,18. ἐναπεκόλλιζε, *alludebant*,

ἐν ἀπε- ex ἐναπο- Ionicum est (.9,15. & 29.) pro ἐναπεκόλλιζον, ab ἐναποκολλίζομαι. ὑπεπίεζον, *subigebant, subagitabant*: ὑπεδέκετο, *recipiebat* seu *recepit*, & tertia pluralis Ionica (.90,15. & 29.)

ὑπε- ex ὑπο- ὑπεδεκέατο, *receperunt, responderunt*, ab ὑποδέκομαι, Ionico pro ὑποδέχομαι, 118,35. ὑπέκειτο, *facultatis erat*, ab ὑπόκειμαι, 326,20. In sequētibus & similibus ε est tollendum

ἐξε- ex ἐκ- & ξ mutandum in κ, ἐξεκλεῖον, *excludebant, arcebant*, ab ἐκκλείω: ἐξεκαίοντο, *deficiebant*, ab ἐκκαίομαι: ἐξεκαίοντο, *ardebant*, ab ἐκκαίομαι: ἐξεδέχετο, *expectabat*, ab ἐκδέχομαι: ἐξετελεῦντο, *perficiebantur*, Doricum est (220,8.) pro ἐξετε-

παρεξε- ex παρεκ- λοῦντο, ab ἐκτελέομαι εῖμαι: παρεξέπεμπον, *prætermittebantur*,

ὑπεξε- ex ὑπεκ- *transmittebant*, à παρεκπέμπομαι: ὑπεξέφερε, *clàm efferebat*, ab ὑπεκφέρω: ὑπεξέκειτο, *subductus est*, ab ὑπέκκειμαι. 326,20.

De compositis cum συν aut ἐν- Ex συνε & ἐνε- in sequentibus, ε tantùm abiiciendū, & terminatio suo more in thematis terminationē mutanda, ἐνεδίδουν, *permittebam, indulgebam*; & ἐνεδίδου, *dabat, afferebat*, ab ἐνδίδωμι, sed tanquam ab ἐνδιδόω, 234,21.

ἐπενη- ex ἐπεν- ἐπενένεον & Atticè augmento syllabico ε, in η temporale commutato, ἐπενήνεον, *accumulabam*, ab ἐπενέω. [ἐνήνεον

Annotatio Sylburgij. (è quo compos. sunt ἐπενήνεον & παρενήνεον, supra 173,7.) ab ἐνανέω, hic autē ab ἐνέω: supra temporaliter auctum vult, α in η verso; hic autem syllabicè primum, inserto videlicet ε; deinde temporaliter, syllabico augmento ε in verso Atticè. ita vtrobique pro composito themate accipit. sed fallitur vtrobique. nam ἐνήνεον est à simplici them. ναιέω, ideoque à fronte auctum, vt satis patet ex Il. ψ, μυριοδέκα νήνεον ὕλην, *largam struebant materiam*. idemque etiam νηέω dicitur, vt Od. π, πῦρ εὖ νηῆσαι, *ignem probe struere*. ambo à νέω *aceruo, cumulo*, à quo apud Plutarch. est νηῆσαι ἐνήσιαν, *regum struxerunt*. & apud Herodot. 227. περινέειν ὕλην τὸ ἄλσος, *materia coacervata lucū circumdare*. è νέω enim pleonasmo τῦ η fit νηέω, exinde pleonasmo τῦ ν ναιέω]

συνε- ex συν- συνετίθει, *constituit* seu *constituit*, à συνίστημι, sed quasi à συνιστέω ῶ, 234,20. συνετίθετο, *componebat* seu *composuit*, à συντίθεμαι, 22,15. In his abiecto ε, ν

præcedens mutandum in γ, ἐνεκίσσων, *concipiebant*, ab ἐγκισσάω ῶ: συνέκειτο, *conuenerat*, à σύγκειμαι. 324, 20. ἐνεχρέμπτετο, *screabat*, ab ἐγχρέμπτομαι: συνέχεε, *confundebat*, id est, *commouebat*, *perturbabat*, à συγχέω. In sequentibus μ mutandum in ν, συνεβεβαίου, *constituebat*, *confirmabat*, à συμβεβαιόω ῶ: ἐνεπίμπλων, *implebant*, ab ἐμπίμπλημι secundæ coniugationis verborum in μι, vnde & participium ἐμπιμπλὰς, άντος, *implens*, vt ἱστὰς, άντος, 227, 10. ἐνεφόρει, *importabat*, ab ἐμφορέω ῶ: συνέφη & Atticè (401, 22.) ξυνέφη, *concedebat*, *confitebatur*, & συνέφασαν, *confitebantur* seu *confessi sunt*, à σύμφημι siue ξύμφημι, 328, 2. Et hæc de imperfecto ad alia tempora quæ cum præsenti cognationem ob Characteristicam habent, veniendum.

ἐνε- ex ἐγ-

συνε- ex συγ-

ἐνε- ex ἐμ-

συνε- ex συμ-

AORISTORVM SECVNDORVM, AC FVTVRORVM ITEM *secundorum themata quomodo inuestiganda.*

HÆc duo tempora significatio tempore varians à præsenti & imperfecto maximè distinguet: terminatio vbique fere & à sese & à perfecto ac plusquamperfecto vocis mediæ: characteristica à reliquis temporibus. Augmenti hic nulla est habenda ratio præterquam in aoristis secundis indicatiuorum: vbi eodem prorsus modo quo in imperfectis est excutiendum. Characteristica est eadem quæ in themate, nisi sit vna harũ, ϖ, κ, γ, δ, μ, λ, quòd interdum π fiat ex πτ, κ ex κτ, γ & δ ex σσ siue ττ, aut ex ζ, μ ex μν, & λ ex λλ. Præterea quum thematis Characteristica est ε vel α, in his temporibus atque in perfecto & plusquamperfecto vocis mediæ euanescit. penultima verò in horum temporum themate inueniendo negotium maximè facessit. quum enim hic est α, in themate est nunc α, nunc η, nunc υ nunc αι, nunc αυ, nunc ε, nunc ει. sic ι fit ex ι, vel ex ει: υ ex υ, vel ex ευ: ε ex ε, vel ex ει: ο ex ο, vel ex ου: vnde fit vt idem vocabulum ad multa themata referri possit: ex quibus, si plura quàm vnum in Lexico inueniãtur, illud seligendum quod clausulæ sensui aptiùs accommodatur. si nullum potest inueniri, pro compositis simplicia, & pro obsoletis pagina 424. enumeratis vsitata, quæ his ibidem apponuntur, erunt inuestiganda. Horum omniũ, quò res magis innotescat, plu

Aoristus sec. & futurus sec. quomodo à cæteris temporib. dignoscantur. Augmenti, characteristicæ, penultimæ & terminationis examinatio.

ϖ	ex	πτ
κ	ex	κτ
γ	ex	σσ, ζ
δ	ex	ζ
μ	ex	μν
λ	ex	λλ

Penultima α ex α, η, υ, αι, αυ, ε, ει.

ι ex ι, ει.

υ ex υ, ευ.

ε ex ε, ει.

ο ex ο, ου.

Penultimæ examinatio.

plurima exempla proferamus: atque hîc in penultima, in qua maior inest ambiguitas, insistamus. verumtamē hoc loco non repetemus ea quorum themata vel in CLENARDI Institutionibus, vel in Scholiis nostris sunt demonstrata. Quum igitur aoristi sec. aut fut. posterioris penultima, siue vocalis quæ Characteristicam præcedit, fuerit α, fit vel ex α:

α ex α.

vt in voce act. ἄβραχε, *sonuit*, sine augmento, à poëtico ἀβράχω pro βράχω: vnde regulariter ἔβραχον, *sonui*, & ἔβραχεν, *insonuit*: est etiam ἔβραχον, *madefeci*, à βρέχω. in voce pass. προεγράφη, *præscriptum est, antè scriptum est*, à προγράφω: πελαθεῖσα, *admota*, pass. fœm. à πελάζομαι. in voce med. [Nisi commodius à πλάω deduci velis, per syncopen, vt κραθεῖσα à κεράω, πραθεῖσα à περάω.] περιαδεῖν, *narrare*, à περιάδομαι [Sed suspectum est aor. περιαδεῖν. quare scribendum fortasse περιάδειν tempore præsenti, quod significat *passim decātari & celebrari*, vel *cantu circumsonare*. vt docet Sylburgius.]

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

α ex η.

Vel fit α ex η, vt in ductis à σήπω, *putrefacio*: τήκω, *liquefacio*. & eorū compositis: veluti in voce actiua, ἔτακον, *liquefeci*: ἔσαπον, *putrefeci*: σαπών, *qui putrefecit*. in pass. ἐτάκην, *liquefactus sum*: ἐσάπην, *putrefactus sum*: κατεσάπη, *putridus intabuit*. in subiunct. συσαπῇ, *computruerit, putrescat*: τακῇ, *liquescat*: συντακῇ, *colliquescat*. In infin. σαπῆναι, *putruisse*. In part. σαπείς, *marcidus, putrefactus*: διασαπείς, *putrefactus, tabe cōsumptus*: τακείς, *liquatus, liquefactus*: τακέν, *liquefactum, liquatum*: ἀποτακείς, *liquefactus*: ἐκτακείς, *idem*. & in futuro sec. pass. τακήσομαι, *liquescam*: ἐκτακήσομαι, *liquescam*: ἀποτακήσομαι, *tabescam*.

Notio de futuris in ήσομαι.

(Significatio passiua facilè distinguet huiusmodi futura à futuris primis medijs in ήσομαι ductis a verbis in έω vel άω, quæ actiuam ferè significationem habent: alioqui terminatione conueniunt cum futuris secundis pass. idque per omnes modos & participia.)

α ex ω.

Vel α fit ex ω, veluti in ductis à τρώγω, *comedo*: ἀπέτραγον, ἀπέτραγες, ἀπέτραγε, *deuoraui, mordicus auulsi, isti, it*: huius infinit. ἀποτραγεῖν, *comedere*: ἐνέτραγον, *comedi*: hinc ἔντραγε, *comede*: & ἐντραγεῖν, *comedere, deliciari*: παρέτραγε, *comedit*, à παρατρώγω: διατραγεῖν, *erodere*: διατραγών, *perrodens*: περιέτραγον, *comedi*: & in subiunct. περιτράγῃ, *comedat*.

α ex αι.

Vel α fit ex αι, veluti in quibusdam quintæ desinentibus in αίνω vel αίρω, & Sextæ in αίω: vt ab ἐναίρω, ἔναρον, *interfecerunt*, quod est sine augmento: μαραίνω, ἐμάρανε, *tabefecit*: φαίνω, ἔφανεν, & Ionicè (170,30.) φάνεσκεν *apparuit*, vel *apparebat*, vt sit imperfect. à poëtico φανέσκω: ἐξεναίρω, ἐξεναρεῖν, *interfecisse*: μιαίνω, in part.

ſα

fœm. μελανεῦσα, *fuſca*, Doricè (119,10.) pro μελανοῦσα. in voce paſſiua: à καίω, ἐκάην, *exuſtus ſum, arſi*: ἐκάη πῦρ, *arſit ignis*, id eſt, *ignis exuſtis lignis reſedit & flamma*: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνην, *apparui, emerſi*: ἀπομαίνομαι, ἀπεμάνην, *inſaniui, captus ſum*: φαίνω, ἐφάνη & ſine augmento φάνη, *illuxit*: in tertia duali, φανήτην, *apparuerunt*: ἀναφαίνομαι, ἀνεφάνη, *extitit, apparuit*: καταφαίνομαι, κατεφάνη, *apparuit*: κατακαίω, κατεκάη, *concrematus eſt*: ὑπερμαίνομαι, ὑπερεμάνησαν, *valde inſanivierunt, valde gauiſi ſunt*: ὑπερφαίνομαι, ὑπερεφάνησαν, *apparuerunt*. In imperatiuo, φάνηθι, *appare*: φάνητε, *apparete*: ἐπιφάνηθι, *præſto ſis*. In Optatiuo, μανείην, μανείης, *inſaniam, inſanias*: φανείην, *viderer*. In Subiunctiuo, φανῶ, *viſus fuero*: φανῶσι, *pateant, conſpicui ſint*: καῇ, *crematus ſit*. In infinitiuo, μανῆναι, *inſaniuiſſe, furioſum fuiſſe*: ἐκμανῆναι, *inſanire, deperire*: φανῆναι, *conſpici, ſe oſtendere, apparuiſſe*: ἐπιφανῆναι, *ſe oſtẽdere*: κατακαῆναι, & Ion. (182,6.) κατακαήμεναι, *arſiſſe, exuri*. In participio, καεὶς, *vſtus, crematus*: ἡ καεῖσα, *cremata*, μανεὶς, *mente captus*: ἡ μανεῖσα, *furore percita*: ἀπομανεῖσα, *furore incitata*: φανεὶς, *viſus, qui apparuit*: ἀναφανεὶς, *apparens, ſublimis*: ἐπιφανεὶς, *exiſtens, in conſpectum datus, apparens*, παραφανεὶς, *ſe offerens*: προφανεὶς, *proſpectus*: ὑπερφανέντες, *in cõſpectum ſe dantes*. & in futuro ſec. eiuſdẽ vocis, μανήσομαι *inſaniam*: καήσομαι, *ardebo, ignem accipiam*. Vel α fit ex ε, ſed id ſolùm, quum illud præcedit vel ſequitur aliqua immutabilium λ, μ, ν, ρ: vt à τρέπω, τράπε ſine augmento pro ἔτραπε, *vertit*: ἀποπέρδω, ἀπέπαρδον, *crepitum feci*: in ſubiunctiuo, ἀποπάρδῃς, *crepitum ventris emittas*. In infinitiuo, καταπαρδεῖν, *oppedere*: προσπαρδεῖν, *idem*. In voce paſſiua, à τρέφω, τράφην ſine augmento pro ἐτράφην, *nutritus ſum*: τράφη, *educatus eſt*: ἐπιτρέπω, ἐπετράπην, *mihi commiſſum eſt*: στρέφω, ἐστράφην, *verſus ſum, tortus ſum*: ἐστράφη τὸν πόδα, *pedem luxauit*, quaſi *tortus eſt pedem* vel *pede* per ſynecdochen: μεταστρέφω, μετεστράφην, *conuerſus ſum*: συστρέφω, συνεστράφην, *contortus ſum, conglobatus ſum*: μεταστρέφω, μετετράφη, *educatus eſt inter*: περιστρέφω, περιεστράφη, *circumtortus eſt*: τέρπω, τέρπησαν ſine augmento pro ἐτέρπησαν, *oblectati ſunt*: πλέκω, ἐπλάκησαν, *contexti* vel *contexta ſunt*: τρέπω, ἐτράπησαν, *verſi ſunt*: τρέφω, ἐτράφησαν, *educati ſunt*. In ſubiunctiuo, πλακῶ, *plicatus ſim*: τραφῇς, *ſis educatus*: στραφῇ, *verſus fuerit*: συστραφῇ, *contractus ſis*. In infinitiuo, βραχῆναι, *madefieri*: πλακῆναι, *implicari, inuolui, coniunctum eſſe*: συμπλακῆναι, *congreſſum eſſe, manus conſerere*: διαστραφῆναι, *diſtorqueri, ſuccumbere*: συστραφῆναι, *coiſſe*: ἐπιστραφῆναι, *admoueri, rediuiuum fieri*.

α ex ε.

In

In participio, βραχεὶς, *madefactus, perfusus* : καταβραχεὶς, *madefactus* : προβραχεὶς, *antè madefactus* : πλακεὶς, *inuolutus* : παραπλακεὶς, *mistus* : συμπλακεὶς, *consertus, implicitus, hærens* : τραφεὶς, εντ@, *contortus, versus* : τραφέντες, *conuersi, terga dantes* : ἐπιτραφεὶς, *conuersus, reuersus* : ἀνατραφεὶς, *conuersus* : συστραφεὶς, *conuersus, coactus* : συστραφέντες, *conspiratores, conuenientes* : ἀποστραφεὶς, *auersus* : τραφεὶς, *nutritus* : συνεκτραφεὶς, *simul nutritus*. & in futuro secundo eiusdem vocis, δαρήσομαι, *cædar* : δαρήσεται, *vapulabit* : παρδήσομαι, *pedam* : ἀποπαρδήσομαι, *oppedam* : ἐπιστραφήσῃ, *reuertar, reuerteris*. In voce media, à τρέπομαι, ἐτραπόμην, *me contuli* : ἐτράπετο, *occupabatur, conuertit se* : ἐτράποντο, *animum conuerterunt, sunt dilapsi, diuerterunt*. In Optatiuo, τράποιτο, *verteretur*. In infinitiuo, τραπέσθαι, *ire, vertere se, concessisse* : προτραπέσθαι, *reuerti*. In participio, τραπόμενος, *terga vertens* : ταρπόμενος, & poëticè (172, 16.) τεταρπόμενος, *me oblectans*. Notanda sunt ducta à δέρκω, *video*, & πέρθω, *destruo* : quæ poëticam metathesin recipiunt, vt à δρέκω & πρέθω descendere videantur : vt ab ἐνδέρκω, ἐνέδρακον, *vidi* : διαπέρθω, διέπραθον, *diripui* : διεπράθομεν, *expugnauimus* : ἐκπέρθω, ἐξεπράθομεν, *expugnauimus*. In infinitiuo, à δέρκω, δρακεῖν, *videre* : πέρθω, πραθεῖν, & Ionicè (183, 15.) πραθέειν, *populari* : διαπέρθω, διαπραθεῖν, *deuastare* : διαναπέρθω, διαναπραθεῖν, & Ionicè (183, 15.) διαναπραθέειν. & rursus poëticè (173, 13. & 30. & 404, 1.) διαμπραθέειν, *deuastare*. In voce media, à διαπέρθω, διεπραθόμην, διεπράθετο πόλις, *direpta est vrbs*. Vel etiam α fit ex ε, nempe in disyllabis quintæ coniugationis finitis in είνω aut είρω : veluti in iis quæ ducuntur à κτείνω, *interficio* : τείνω, *tendo* : κείρω, *tondeo* : σπείρω, *semino* : φθείρω, *corrumpo* : vt à κατακτείνω, κατέκτανε, sine augmẽto κατάκτανε, poëticè reiecta α (173, 13.) non κάτκτανε (nam τ non ponitur ante κ, 5, 18.) sed κάκτανεν, *occidit*, deperdito τ præpositionis κατὰ vnà cum α : in imperatiuo κατάκτανε, *interfice*. & in futuro secundo indicatiui, κατακτανῶ : tertia pluralis κατακτανοῦσιν, & Ionicè (179, 15.) κατακτανέουσιν, *occident* : ab ἀποτείνω, ἀποτανοῦμεν, *producemus*. In aoristo secundo passiuo, ab ἀναφθείρομαι, ἀνεφθάρης : ἀνεφθάρης δεῦρο, *in tuam perniciem huc accessisti* : διαφθείρομαι, διεφθάρη, *mortem oppetiit* : ἀμφικείρομαι, ἀμφεκάρη, *circumtruncatus est*. In imperatiuo, ἀποφθάρηθι, & syncope ἀπόφθαρθι : hinc ἀπόφθαρθι μοι, *abi à me in malam rem*. In Subiunctiuo, πρὶν ἀφθαρῇ *priùs euertetur seu euertatur*. In Infinitiuo, καρῆναι, *tonderi, detonsum esse* : φθαρῆναι, *corrũpi, occidere* : διαφθαρῆναι, *perire*. In Participio, διαφθαρεὶς, *corruptus* : ἐκφθα-

Notio de metathesi poëtica in ductis à δέρκω & πέρθω, quasi à δρέκω, πρέθω.

α ex ε.

[illegible]ϕ[illegible]γεὶς, *eiectus*: σπαρεὶς, *satus*, *seminatus*. διασπαρεὶς, *dispersus*, *palans*: τὰ [illegible]σπαρέντα, *dissipata*: διαπαρεὶς, *transfixus*, *traiectus*, à διαπείρω: potest & censeri aoristi secundi vocis actiuæ à διαπαρίημι, vt simplex εἷς ab ἵημι, 320, 6. In futuro secundo à φθείρομαι, φθαρήσομαι, *interibo*. Obseruanda hic quę cum penultima α, habent pro characteristica vnam harum, γ, δ, π, μ, λ fere enim γ fit ex σσ siue ττ, & interdum ex ζ: δ ex ζ: π ex πτ: μ ex μν: & λ ex λλ. γ ex σσ siue ττ. vt ab σφάττομαι, σφαγῆν, *iugulatus sum*: ἐσφάγη, *iugulatus est*: [illegible] προσετάγη, *præceptum est*: ὑποτάττομαι, ὑπετάγη, *subditus est, se submisit*. In imperatiuo, καταλλάγηθι, καταλλαγήτω, *reconciliare, reconcilietur*: καταλλάγητε, *in gratiam redite*: ὑποτάγητε, *subditi estote*. In infinitiuo, ἀπαλλαγῆναι, *libertatem consequi*: καταλλαγῆναι, *in pristinam redire gratiam*: συναλλαγῆναι, *transigere*: σφαγῆναι, *iugulari*. In participio, καταλλαγεὶς, *reconciliatus*: ἀπαλλαγέντες & syncope ἀπαλέντες, *negligentes*. [Apud Hesych. rectius vno λ ἀπαλέντες, nimirum à verbo ἀπαλεῖν, quod exp. ἀμελεῖν, *non curare, negligere*: Æolica nimirum forma: vt φιλέντες pro φιλοῦντες, à φιλέω seu φίλημι in ipso etiam ἀπαλεῖν π & α Æolicè videntur ex μ & ε facta.] σφαγεὶς, *trucidatus*: ἀποσφαγεὶς, *obtruncatus*: ταγεὶς, *constitutus*: ὑποταγεὶς, *subditus*: τὰ περιπεφραγμένα, *cancellata*: φραγεὶς, *obturatus*. In futuro secundo passiuo, ὑποταγήσομαι, *subiiciar*. In ductis à πλήττω (vt habes 3[illegible]2, 38.) nunc retinetur η ante γ, nunc mutatur in α: vt ab ἐπιπλήττω, † ἐπέπληγον, *perculi, perculsi*: à πλήττω pro ἔπληγον dicitur poeticè (172, 15.) πέπληγον, *percussi*: in voce passiua ἐπλήγην, *cæsus sum*: & [illegible], *stupui*: à καταπλήττομαι κατεπλάγη, *percussus est*: & κατεπλάγη, *perculsus est*. In infinitiuo, πληγῆναι, *percussum esse, frangi*: καταπλαγῆναι, *conterreri, formidare*. In participio, πληγεὶς, *percussus*: πληγεῖσα, *percussa*: καταπλαγεὶς, *exterritus*: καταπλαγέντες siue καταπεπληγότες, *ad stuporem vsque [illegible], admirantes*. In futuro secundo eiusdem vocis, πληγήσομαι, *percutiar*. Fit & interdum γ ex ζ: vt à κράζω, ἐκραγ[illegible], *vociferatus sum*: ἀνακράζω, ἀνέκραγον, *exclamaui, vociferatus sum*: ἐγκράζω, ἐνέκραγον, *inclamaui*: ἀνακράζω, ἀνέκραγον, *vocem in altum sustulerunt*. à [illegible] participium [illegible]γὼν, & poëticè (172, 15.) τεταγὼν, *extendens*. à κράζω infinitiuus passiuus κραγῆναι, *clamatum fuisse*: participium κραγεὶς, *clamatus*: ab ἐνσταλάζω, ἐνσταλαγεὶς, *instillatus*: [illegible], *infusus, instillatus*: & in subiunctiuo, [illegible]γῇ, *instillatus sit*. E ζ etiam fit δ: vt à ϕράζω, [illegible]

Characteristicarum γ, δ, π, μ, λ, examinatio.

γ ex σσ siue ττ.

ANNOTATIO.

Ducta à πλήττω.

γ ex ζ.

δ ex ζ.

δον, *obstrepui*: φράζω, ἔφραδον. & sine augmento φράδε, *dixit, disseruit*: [illegible] φράζω, [illegible] ἐπέφραδον, *dixi, indixi*: ἐπέφραδεν, *indixit*: διαπεφράζω, διεπέφραδον, *disserui, dixi*: si legitur διεπέφραδον, ducetur à διαφράζω, per poëticam reduplicationem (172, 5.) pro διέφραδον, vt simplex πέφραδον, pro ἔφραδον, *dixi*: πέφραδε, *dixit*: in duali, πεφραδέτην, *dixerunt*. In imperatiuo, πέφραδε, *dic*: item, *dixit*. In infinitiuo, πεφραδεῖν, & Ionice seu poëtice (182, 6.) πεφραδέμεν, *dicere, prædicere*.

ANNOTATIO Sylburgij.

[ἐπέφραδον simplex potius quam compositum est verbum: vt enim ἐπέπιθεν ex ἔπιθον per anadiplasiasmum fieri tradit Etymologus, sic ἐπέφραδον ex ἔφραδον per eandem reduplicationem factum esse probabili ratione dicemus: & consimiliter διεπέφραδον è διέφραδον: quamobrem etiã Homerus aorist. εἶπε cum posteriore coniungit, Il. σ, ὡς ποτέ [illegible] διεπέφραδε, καί [illegible] εἶπε: & Hesych. cum Scholiaste exponit itidem per aoristum διεσάφησε. Eustath. imperfectum esse vult è præsenti πεφράδω: vt quemadmodum è πεπλήγω fit πεπλήγω & ἐπεπλήγον, è πέφυκα πεφύκω & ἐπεφύκον, sic è πέφραδα fit πεφράδω & ἐπέφραδον, cuius tertia est ἐπέφραδε; more Syracusano, 179, 5. itaque ἐπέπληγον Eustathij iudicio non est aorist. 2. à composito ἐπιπλήσσω, vt Antetignanus docet 4[illegible], 27. sed imperfectum à simplici πεπλήγω, quod Syracusio more factum est è πέπληγα, præterito medio verbi πλήσσω: vel, secundum Etymologum, aor. 2. verbi πλήσσω, per poëticam reduplicationem è communi ἔπληγον: Il. [illegible] de vulnere, [illegible] πόδας [illegible], *percusserunt pedes equorum*, id est, *pedum percussione excitarunt*, [illegible].]

π ex πλ.

π ex πί: vt à [illegible], [illegible] & poëtice (172, 5.) [illegible], *ceperunt*. hinc in tertia plurali Optatiui, detracto ε vt α corripiatur, [illegible], *corripuissent*: sic & in infinitiuo, [illegible] pro [illegible], quod Ionicum est (182, 6.) pro [illegible], [illegible]: à [illegible], *furari* [illegible]: passiuum [illegible], *furto subductus sum*: participium [illegible], *furto subtractus, deceptus*: οἱ κλαπέντες, *surripientes* [illegible] *per insidias*: τὸ κλαπέν, *furto subductum*: ab [illegible], ὑπεκκλαπείς, [illegible], *furto sublatus*. Quæ habent penultimam α, & characteristicam λ, ducuntur omnia à thematibus in

λ ex λλ.

λλ ex αλλ.

άλλω siue [illegible], aut ab [illegible]. ab [illegible], vt à ἅλλω siue [illegible], [illegible], *saliui*: σφάλλω, ἔσφαλον, *euertit, labefecit*: ἐμβάλλω, ἐνέβαλον, *iniecit, impegit, impressit*: παραβάλλω, παρέβαλε, *commisit*: [illegible], [illegible], *cinxit*, [illegible]: προσβάλλω, προσέβαλεν, *adiecit, aggregauit*: συνεξβάλλω, συνεξέβαλε, *simul exegit*: ὑποβάλλω, ὑπέβαλε, *subiecit*:

ὑπερέβαλλε ὑπερέβαλε, *superauit*: περιβάλλω, περιέβαλε, siue Atticè (172,35.) πεϱίβαλεν, & Ionicè (170,30.) περιβάλεσκε, *proiecit, obiecit*: περιβάλλω, περιέβαλον, *in modum coronæ cinxerunt*: συμβάλλω, συνέβαλον, *commiserunt, conflictati sunt*. In imperatiuo, ἀμφίβαλε, *indue, veste contege*. In Optatiuo, ἐπιβάλοι, *iniecerit*. In Subiunctiuo, ἐμβάλῃ, *inciderit*: προσβάλῃ, *incurrerit*. In infinitiuo, καταβάλλειν, *soluere, pendere*: ἀμφιβάλλειν, *cingere, irretire*: προβάλλειν, *proiicere*: συμβάλλειν, *collidere*, id est, *inimicitiam inter duos & discordiam rixamque concitare*. In participio, ἐπιβάλλων, *in qui imposuit, qui prorogauit*: ἀμφιβάλλων, *amplexus, amplectens, subijciens*: προσβάλλων, *oppugnans, adortus, impingens*: ὑποβάλλων, *suggerens, admonens*. In voce passiua ab ἀποσφάλλομαι, ἀπεσφάλην, *aberraui, frustratus excidi*. In Optatiuo, σφαλείην, *aberrauerim*: σφαλείης, *aberraueris*: σφαλείη, *aberrauerit, fallatur, detrimentum accidat*: tertia pluralis, σφαλείησαν, & syncope σφαλεῖεν, *deciperentur, detrimentum acciperent*, quasi à prima σφαλείημεν, 308, 31. In Subiunctiuo, σφαλῇ, *labaretur, collaberetur*. In infinitiuo, σφαλῆναι, *lapsum esse*: διασφαλῆναι, *aberrare*. In participio, πολυβαλεὶς, *qui multorum in se telorum ictus excepit*: σφαλεὶς, *deceptus, qui accepit calamitatem, frustratus opinione*: τὰ σφαλέντα, *improspere cedentia, infeliciter gesta*: ἀποσφαλεὶς, *spe falsus*. In voce media, à περιβάλλομαι, περιεβαλόμην, & Atticè (?,?.) περιβαλόμην, *circumuniui*: προεβάλετο, *in murmur, produxit*: ἀμφιβάλλομαι, ἀμφεβάλετο, *indutus est*: tertia plur. περιεβάλοντο, & poëtice 190,30. περιβαλέσθαι, *adepti sunt*. In imperat. ἀμφιβαλοῦ, *induere, indue*: προβαλοῦ, *oppone & obiice tanquam telum*. In Opt. προβάλοιτο, *protenderetur*: συμβάλοιτο, *conduxerit ad*: ὑπερβάλοιντο, & poëticè (190.30.) ὑπερβαλοίατο, *superent*, seu *superassent*. In Subiunctiuo, ἀμφιβάλῃ, *induaris*: σφάληται, *minus successerit*. In infinitiuo, παραβαλέσθαι, *obiecisse, deposuisse*: προβαλέσθαι, *protendere*: συνεπιβαλέσθαι, *vna aggredi, seu auspicari*. In particip. συμβαλόμενος, *qui fuit adiumento*: σφαλόμενος, *deceptus*. Ab ἕλω, siue ἕλλομαι, vt à στέλλομαι, ἐστάλην, *missus sum*: συστέλλομαι, συνεστάλη, *contractus est*: συνεστάλησαν, *contracti sunt & reiecti*: ἀναστέλλομαι, ἀνεστάλησαν, *se receperunt*: προαποστέλλομαι, προαπεστάλησαν, *præmissi sunt*. In infinit. σταλῆναι, *missum esse*: ἐξαποσταλῆναι, *emitti*. In part. διασταλεὶς, *qui disiectus ruit*: διασταλεὶς, ἰδιοσταλεῖσα, *contractus, contracta*: προαποσταλεὶς, *præmissus*: συσταλεὶς, *addensatus*. [Participium ἰδιοσταλεῖσα legitur apud Philonem in libro De mundi immortalitate, sed in loco mutilo: ideoque magis suspectum, quia nomina

αλ- ex ελ-

ANNOTATIO.

cum verbis aut participiis integris componi nó solent. In Turnebi editione mutilus est locus: in aliis sic citatur, μένει ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης, ἐπ᾽ ἐλάττονος ὄντος τῆς τούτου, ἰδιοτελεῖσα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν. Vbi si legas, τῆς τούτου ἰδίως, τελεῖσα, talis erit sensus, manet qualitas ipsa coagmenti, in minorem substantiam quam huius est forma contracta.] μ ferè ex μν: vt à κάμνω, ἔκαμον, & poëticè (172,15.) κέκαμον, laborauit: προκάμνω, προέκαμον, & Atticè (172,35.) πέκαμον, laborauit. In quibusdam penultima α ex ε: vt ab ἀποτέμνω, ἀπέταμον, præcidi: διατεμεῖν, dissindere: περιταμεῖν, circumcidere: προταμεῖν, præscindere, prius arare: προταμών, præcidens: κατατεμών, concidens: καταταμόντες, concidentes. In infinitiuo medio, ταμέσθαι, incidere. Nonnunquam huiusmodi ducta à τέμνω, non mutant ε in α 409,30. hinc à κατατέμνω, κατέτεμε, concidit, dissecuit: περιτέμνω, περιέτεμε, circumcidit: περιτεμεῖν, circumcidere: κατατεμεῖν, dissecare: συντεμεῖν, ἢ συντεμοῦσα, compendio complectens. In voce media ab ἀποτέμνομαι, ἀπετέμοντο, separarunt, consecrarunt. Atque hactenus de regularibus Barytonorum aoristis secundis & futuris secundis, quæ ante characteristicam habent α. Nunc ad ea quæ eodem loco alias habent vocales pergamus.

μ ex μν.

ημ ex εμν.

Qᴠᴏʀᴠᴍ Penultima est ι, illud nunc ex ι, nunc ex ει habent: ex ι, vt à κίω, ἔκιον, & sine augmēto κίον, iui, veni, & iuerunt, venerunt: ἔκιεν & κίεν, venit, iuit, seu ibat: μετακίω, μετέκιον, adiui: μηνίω, ἐμήνιεν & μήνιεν, iratus est, seu irascebatur: κρίνω, ἔκρινον & κρίνον, iudicaui, elegi: κρίνεν, elegit, ἐνίπτω, ἤνιπεν, & pleonasmo syllabæ πα, ἠνίπαπεν, increpauit. In subiunctiuo passiuo, ab ἀποπνίγομαι, ἀποπνιγῶ, suffocer. In participio, τριβεὶς, tritus: τριβὲν, tritum: κατακλινεὶς, inclinatus: κατακλινέντες, discumbentes. In infinitiuo medio λιτέσθαι, precatum esse, à λίτομαι. In futuro passiuo, à πνίγομαι, πνιγήσομαι, suffocabor: ἀποπνιγήσομαι, idem: κατακλίνομαι, κατακλινήσομαι, inclinabor, discumbam: ἑλίττομαι, ἑλιγήσομαι, complicabor: κατατρίβομαι, κατατριβήσεται, tædio afficietur. Ex ει, vt à στείχω, ἔστιχον, iui: στίχε, discede: διαστείχω, διέστιχον, pertransiui, & pertransierūt: ἐρείκω, ἤρικον, secui, & secuerunt seu diruperunt: passiuè ἐρείκω, sectus sum: ἐρείπω, ἤριπον, & medium ἐρείπομαι, dirui, cecidi: ἤριπεν, & sine augmento ἔριπε, cecidit: δείω τὸ δείδω, ἔδιεν & δίε, timuit: vel est δίε pro ἔδιεν, à præterito medio δέδια, de quo 364,39. λείπω, ἔλιπεν & λίπε, reliquit: ἐγκαταλείπω, ἐγκατέλιπε, reliquit: συνεκλείπω, συνεξέλιπε, simul defecit: καταλείπω, κατέλιπεν & Ion. (17?,29.)

ι ex ι.

ι ex ει.

κατ-

κατελίπεσκε, seu potiùs καταλίπεσκε, reliquit, vel *relinquebat*: πείθω ἐπέπιθον, & syncope, ac poëtica reduplicatione, πέπιθμεν, *persuasimus*: hinc in Optatiuo, πεπίθοιεν, *persuadeant*: & in participio, πεπιθὼν, quod & πιθὼν, *persuadens*: & in Optatiuo medio, πεπίθοιτο, *credat*: [illegible], *mori*: προλελοιπεν, *deseruisse*: λιπὼν, *qui desiit & cessauit*: προλιπὼν, *qui deseruit*: ἐξεριπὼν, ἐξεριπόντος, *proruens*, ab ἐξερείπω. In voce media à λείπομαι, ἐλιπόμην, & sine augmento λιπόμην, *sum relictus*: πείθομαι, ἐπιθόμην & πιθόμην, *parui, sum obsecutus*: [illegible], *pare*[illegible] διέλθῃ, [illegible]*pellat, transierit*, in Subiunctiuo. [Reperitur & δίω & δείω, vt ANNOTATIO.
νίφω & νείφω, teste Eustathio: ac sicut à νείφω νίφος, sic à δείω δέος. Significant autē interdum neutraliter *metuo*, vt Il. ι, περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, *metuebat enim nauibus Achiuorum.* Interdum actiuè *terreo, territumque agito*, Od. φ, μή σε ἀγρόνδε δίωμαι, *ne te rus abigam*: Od. υ, ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι, *à stabulo abigere.* Priorem significationem sequitur δείδω, posteriorem διώκω: quæ è primitiuis illis poëticis orta, in prosa quoque passim occurrunt. Sed est etiam tertium significatum, vt Il. χ, Hector de se, τρὶς περὶ ἄστυ δίον, *ter circum vrbem cucurri*, territus videlicet & fugatus à te Achille. Fortassis eodem referri potest δίεται quod Suid. exponit διέρχεται, *transit, peruadit*: nisi quis è διίεμαι per syncopen formatum malit, aut per contractionem, vt δῖος ex δίιος.] πείθομαι, πιθοῦμαι, *parebo*, in futuro secundo eiusdem vocis.

PENVLTIMA Υ fit modò ex υ, modò ex γ: ex υ quidē, vt ab ἀναφύομαι, ἀνεφύη, *enatus est*: ἀνεφύησαν, *enati sunt*: συμφρύγομαι, συνεφρύγησαν, *aruerunt*: κατανύσσομαι, κατενύγην, *stimulatus sum*: κατενύγη, *compunctus est*: κατενύγησαν, *compuncti sunt*. In imperatiuo, κατανύγητε, *compungimini.* in Subiūctiuo, à φύομαι, φυῶ, φυῇς, φυῇ, *natura comparatus sim, sis, sit*: ἐπιτύφομαι, ἐπιτυφῇ, *accendatur, ardeat*: συμφρύγομαι, συμφρυγῇ, *simul frigatur*: ὀρύσσομαι seu ὀρύττομαι, ὀρυγῇ, *fossus fuerit*: ἀποφύομαι, [illegible], *enascantur.* in infinitiuo, ἐκτυφῆναι, *lædi oculis & tantum non obcæcari*: παρασυρῆναι, *seduci*: σκυλῆναι, *defatigari, veniendi laborem suscipere*, à σκύλλομαι. in Participio, κυεὶς, *conceptus*: νυγεὶς, *punctus, ictus*, à νύσσομαι seu νύττομαι: φυεὶς, *enatus*: ἐμφυεὶς, *innatus*: [illegible] *cohærenter, complexu*: [illegible], *tractus*: [illegible] παρασυρείσης, *attracta, attractæ*: τὸ καταφυὲν, *genitū.* In voce media, à [illegible], *fraudulenter ing*[illegible] *est*: [illegible], *idem à* [illegible]. In futuro secundo pass. à κατανύσσομαι seu κατανύττομαι, [illegible]

υ ex υ.

καταγυνγήσῃ, stimulabor, stimulaberis : περιέλξομαι, περιελξέσεται, circumtrahetur. Ex ϐ verò penultima υ, vt à κρύβω, ἔκρυφον, sine augmento *κύθον, occultaui : κύθεν, occultauit, abscondit : ἐρεύγω, ἤρυγον, eructaui : ἤρυγε, eructauit :*

υ ex ϐ. *ἀνερεύγω, ἀνήρυγον, ἀνήρυγες, ἀνήρυγε, eructaui, emisit, isti, it : ἀποφεύγω, ἀπέφυγον, aufugi : ἀμφιφεύγω, ἀμφέφυγες, effugisti : ὑπεκφεύγω, ὑπεξέφυγε,* & sine augmento *ὑπέκφυγε, subterfugit, elapsus est, clàm effugit : ὑπεξέφυγον, subterfugerunt : καταφεύγω, κατέφυγον, confugerunt.* in Optatiuo, *ἐκφύγοι, effugiat : ὑπεκπροφύγοι, subterfugerit, clàm effugerit.* in infinitiuo, *ἀποφυγεῖν, euadere : ἐκφυγεῖν, effugere : προφυγεῖν, profugere.* in participio, *ἀποφυγὼν, aufugiens : ἐκφυγὼν, qui elapsus est : καταφυγὼν, confugiens : προσφυγὼν, ὄντος, qui confugit : προσφυγόντες, se recipientes, confugientes : προφυγὼν, profugiens, aufugiens.*

ε ex ἐ. In Paucissimis polysyllaborum thematum quintæ coniugationis penultima ε fit ex ει : vt ὤφελον, debui, ab ὀφείλω : ἄερον, erexi, leuaui, extuli, sine augmento, ab ἀείρω.

ε ex ε. alibi in ipso themate est ε : vt ab ἐλέγω, ἐλέγε pro ἀπέθανεν, perijt. [Legitur in vulg. Lex. sine autoris nomine.] καταλέγομαι, κατελέγην, delectus sum : κατελέγησαν, cōgesti sunt, enumerati sunt : καταλέγεται, καταλεγέντα, enumeratus est : συνεκλέγομαι, συνεκλεγήσαν, simul recensiti fuerunt : συλλέγομαι, συνελέγη, collectus est, congregatus est. in Subiunctiuo, συλλεγῇ, collectus sit. in participio, συλλεγεὶς, collectus : φλέγω, φλεγεὶς, combustus : ἀναφλεγεὶς, retorridus, combustus. in subiunctiuo medio, ab ἔρομαι, ἔρωμαι, interrogauero : infinitiuus ἐρέσθαι, interrogare : at præsens est ἔρεσθαι accentu in antepenultima. A προκατέδομαι, futurum secundum medium προκατέδομαι, pro προκατέδουμαι, 309, 22. tamen inuenitur προκατέδεται, priùs edet, à προκατέδουμαι.

ο ex ου. Raro In horum temporum penultima inuenitur ο. Illud autem fit aut ex ου, aut ex ο : ex ου, vt ab ἀκούομαι, futurum secundum passiuum ἀκοήσομαι, audiar : ex ο, vt à

οπ- ex οπλ- κόπτω, κοπῆναι, excidisse : in Indicatiuo pass. ἐκόπη, scissus est : παρεκόπημαι, παρεκόπην, damno affectus sum : ἀνεκόπη, percussus est. in infinitiuo, κοπῆναι, excisum esse. ἀποκοπῆναι, deficere in explorandis vestigiis : in part. κοπεὶς, cæsus, detruncatus : συγκοπεὶς, contusus, concisus.

Augmentum temporale locũ penultimæ subiens. Qvae Habent in penultima η, ω, ῃ, ῳ, ει, ferè sunt indicatiui modi, habentq; einsmodi penultimam ex augmento : cuius excutiendi rationem demonstrauimus, quum de temporali imperfectorum augmento ageremus. sed & horũ exempla quædam proferamus : à

η ex α. παράγω, παρῆγε, deduxit : προσάγω, προσῆγον, accersiuit : προσῆγον,

pro

prope accesserunt : ὑπάγω, ὑπῆγον, citauerunt, vocabant: ἀνάπτω, τὸ ἀνῆπτε, retulit : ἐπανήκω, τὸ ἐπανῆκε, redijt : ἐσήκω, ἐσῆκεν, introduxit: vt simplex ἧκε, venit, ab ἥκω. [Pro ἀνῆπτε retulit, scribendũ potius ἀνῆγε, ab ἀνάγω refero ; quod ἀνάπτω diuersam in aor. 2. Characteristicam habeat, diuersas etiam significationes, appendendi & accendi. Et ἐπανῆκε, est interdum aor. 1. ab ἐπανίημι remitto, laxo : at ἐσῆκεν introduxit, vt in sequente, non est ab ἐσήκω, (quod neutrum est verbum, significans intro) sed ab ἐσίημι immitto, intromitto: vel scribendum ἐσῆγε aut εἰσῆγε, ab εἰσάγω induco, introduco : vt à simplici ἄγω apud Suidam, ἦγεν ἐπὶ τὸν οἶκον domum duxit.] si augmentum in eandem syllabam nõ caderet, η mutaretur in α in voce media, à προσάγομαι, προσηγόμην, adductus sum : περιάγομαι, περιηγόμην, circumductus est : προάγομαι, προῆγον, prouexerunt: ἀνέρομαι, ἀνηρόμην, interrogaui : ἀνήρετο, percontatus est : ἐξέρομαι, ἐξηρόμην, interrogaui : ἐξήρε, interrogauisti : ἔρομαι, ἤρου, interrogasti: ἐπέρομαι, ἐπήρετο, interrogauit: ἐξεγείρομαι, & syncope ἐξέγρομαι, ἐξηγρόμην, exurrexi, expergefactus sum : διῆγε, deduxit, à διάγω. nam η semper hic fit ex α; sic ω ex ο : vt ab ὀρῶ, ὤρων, & poëtica reduplicatione ὤρωρον, exitaui. & ει ex ε : vt à παρέλκω, παρεῖλκον, detraxi: παρέλκω, παρεῖλκεν, abundauit, seu abundaret, superuacaneus esset : ἐφέπομαι, ἐφείπετο, est assensus, insecutus est.

η ex η. ANNOTATIO. η ex ε. η ex αι. ω ex ο. ει ex ε.

NOTENTVR Ducta à verbis circumflexis in έω & άω. hæc enim penultimam, ε aut α, quæ eadem est cum characteristica, amittunt: alioqui diuersam terminationem à Barytonis non habent. itaque circumspecte aduertendum ne consona quæ terminationem præcedit, pro characteristica, néve vocalis quæ huiusmodi consonanti præfigitur, pro penultima accipiatur: atque ita fiat vt ad proprij thematis inuentionem non detur aditus. Quando igitur thema cum exacta huiusmodi penultimæ ac Characteristicæ examinatione non potest inueniri, detracto augmento mutetur sola terminatio in έω aut άω, pro terminationibus actiuis, & in έομαι aut άομαι pro passiuis. sæpe enim hoc pacto thema statim occurret, quod alia via inueniri nunquã poterat. quomodo verò augmentum sit detrahendum, docuimus quum de imperfecto ageremus. si augmentum nullum adsit, terminationis tantùm erit habenda ratio. Sed eorum quæ sunt cum augmento, exempla quædam primùm producamus : à δαμάω, ἔδαμον, domaui: passiuum ἐδαμόμην, domitus sum. [Sed vtrumque, æquè à Barytono δάμνω, atq; à circumflexo δαμῶ, (quod ex illius futuro

De aoristo secundo verborum circumflexorum.

Aoristus sec. cũ augmento syllabico ε, à verbis circumflexis. ANNOTATIO.

nascitur) deduci potest.] vnde in tertia plurali, ἐδάμασαν, & Bœoticè (92,29.) ἐδάμαθεν, *domiti sunt*: à κελεύω, ἐκέλευσε, *iussit*: θορέω, ἔθορον, & sine augmento θόρον, θορες, θορε, *insilij, isti, it*: ἐκθορέω, ἐξέθορον, *exilij*: ἐξέθορε, *promicuit*, *exiuit*: μολέω, ἔμολον, *venit*: κτυπέω, ἔκτυπον, *obstrepui*: ἔκτυπε, *tonauit, resonauit*: νεοχμόω, ἐνεόχμωσε, *innouauit*: φυτεύω, ἔφυτον,

ANNOTATIO. *insitum*. [ἔφυτε pro *insitauit*, rarius esse puto, quum hoc sensu dici soleat ἐφύτευσε: in progignendi vero significatione frequentius occurrit, etiam in prosa: vt apud Lesbonactem, θρέψαι τοὺς παῖδας, ἐπειδὴ περ ἔφυσας, [illegible], *iustum est liberos, quoniam progenuisti, alere atque educare*.] ἐπιφονέω, ἐπέφνον, & syncope ἔπεφνον, *occidi, mactaui*.

ANNOTATIO. [Sed ἔπεφνον cum Herodiano, Etymologo & Eustathio rectius è simplici deduces themate, hoc pacto: è φῶ, *occido*, fit φένω per reduplicationem πεφένω, per syncopen πέφνω, (cuius infinit. πεφνεῖν extat apud Hesychium, expos. itidem κτείνειν, *occidere*) vnde aor. 2. ἔπεφνον. Sed tradit Etymol. & aliam formationis viam: à φένω est aor. ἔφενον per syncopen ἔφνον, per anadiplasiasmum ἔπεφνον, vt ἐπέφραδον, ἐπέπιθον, ἐπέπληγον. & similia. ex ἔφραδον, ἔπιθον, ἔπληγον. quia vero Hesychiana illa ἐπέφλυσε & ἐπέφρασαν videri possunt ambigua, (nam & reduplicationem & compositioné habere dici possunt) sciendum est, reduplicationem istam se extendere non tantum ad aoristum vtrumque, sed etiam ad futurum. sic enim apud Homerū legimus κεχαρήσω pro χαρήσω, & κεκαδήσω pro χαδήσω siue [illegible], a them. χαίρω & χάζω, futuris secūdis in noua themata circumflexa translatis, vt supra pag. 36., 30. annotaui. Quinimo fit ista reduplicatio in ipsis etiam compositis. affert enim idem Hesychius ἐπεφύκασιν (vel potius ἐπεφύκασι, de qua scriptura plenius te docebant notæ in pag. 491.) pro ἐφύκασιν immiserunt, ab ἐφίημι, siue inusitato them. ἐφίω, *immitto*: anadiplasiasmo indubitato: qualis etiam est in Homericis illis ἐνένιπε & ἐνένιπτε, ab ἐνίπτω & ἐνίσσω. & præsentis temp. participio [illegible]. De simplicium anadiplasiasmo meminit ipse Antesign. 172,10.] κατέδουπε, *decidit corruit*, à καταδουπέω: μετάπτάω, μετέπτον, *assecutus sum*: περιπτάω, περιέπτον, *ingruit*. [μετέπτον, περιέπτον,

ANNOTATIO. & similia, non sunt è πτάω composita, quod significat *traho*, sed è πέω. id autem formatum alibi è tenuato ἕπω, alibi ex aspirato ἕπω, pleonasmo τοῦ σ, & aphæresi τοῦ ε, ita scilicet vt σχῶ ex ἔχω. atque vt μετέσχον & περιέσχον sunt à μετασχέω & περισχέω, siue μετέχω & περιέχω: sic μετέσπον & περιέσπον à μετασπέω & περισπέω, siue μεθέπω &

περι

[illegible]] Cum augmento temporali, ab ἀλιτέω, ἤλιτον. [illegible] *peccauit*: ἤλιτε, *peccauit*: [illegible] [illegible] *senserunt, odorarunt*: [illegible] *prę-[illegible]*: malo deducere à [illegible], quam a receptiori [illegible]: quia si augmentum detrahatur, οι manet inuariatum, quamuis producatur, vt patet ex simplici [illegible]: ab [illegible] à quo Atticū [illegible] sua tempora mutuari diximus 352. 30. Idem dici potest de ὄζω, quod in his temporibus seruat οι inuariatum, tanquam ab [illegible]: vnde in futuro secundo passiuo [illegible] [illegible]. Ab [illegible] inuenitur in aoristo secundo [illegible] *moestus fuit*, pro [illegible], solutione η in αα, 323. 37. ab [illegible], [illegible] ἄλαλκε. *iuuit, propugnauit, depulit*, pro augmēto repetitis duabus primis literis. sic ab [illegible] [illegible] *moestus, tristans*: in Optatiuo medio, [illegible] *tristarer, tristareris, tristaretur*: vbi κ tenuis repetitur pro aspirata χ. In iis quæ augmēto [illegible] [illegible], sola terminatio mutanda erit in έω aut [illegible] in [illegible] aut άομαι: in έω, vt [illegible] pro [illegible], *[illegible]*: [illegible], *insiliit in medium*: [illegible], *prębuit*: [illegible], *saltu superauit*: [illegible], *transiliit*: [illegible], *exiliit*: à poëtico [illegible], pro [illegible], 173, 13. [illegible], *irruit*: [illegible], *insiliit*: [illegible], *exiuit*: cum augmento diceretur [illegible]: [illegible], *exiit, inrepuit*: dicitur pro eodem, ἐνένιπε, tanquam ab ἐνενιπέω. [ἐνένιπε *verius est ab* ἐνίπτω, *per reduplicationē poëticam, vt v. 14.* ἄλαλκεν *ab* ἄλκω, ἤραρεν *ab* ἄρω: *augmenti scilicet loco repetitis duabus initialibus pręsentis.*] In Subiunctiuo, ἀλίτῃ, *peccauerit, errauerit*: πόρῃ, *prębeat*, κίχωσι, *sortiti sint, adierint.* in infinitiuo, θορεῖν, & poëticè (172, 14.) [illegible], *[illegible]*. [illegible], *[illegible]*. [illegible] *adire.* in participio, [illegible], *saliens, qui exiliit*: [illegible], *desilientes*: [illegible], *prosiliens*: [illegible], *assecutus, nactus*: [illegible], *profectus*: [illegible], *procedens*: [illegible], *ingressus*: [illegible], *[illegible]*: [illegible], *qui prębuit.* Sequentia vocis medię mutent terminationem in έομαι, vt habeatur eorum thema: [illegible], *[illegible]*, ab [illegible]: [illegible], *offenderūt*: [illegible], *veritus*: [illegible], *[illegible]*. [Sed hęc vereor ne sit è mendoso loco sumptum pro [illegible], à [illegible] *in cineres redigo, & cinerum more fodico.*] sic in futuro secundo medio ab [illegible], [illegible], & Ionicè (199, 30.) [illegible], *transcendent.* Vel mutanda est terminatio in άω, aut [illegible]: vt, [illegible], *discede, abi.* [Quod non minus est ab [illegible] quam ab [illegible].] [illegible] *accurrēs, insecutus*.

Cum augmento temporali.

η ex α.

ω ex ο.

ῳ ex οι.

οι *in penultima aoristi secundi.*

αα *pro* η *ex* α.

Reduplicatio poëtica in aoristo secundo.

Aoristus secundus sine augmēto à verbis primę coniugationis circumflexorū in voce actiua.

ANNOTATIO.

In voce media.

ANNOTATIO.

A verbis secundę circumflexorum.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO. ἀ μεθιπτάω. [μεθιπτὰν est è μεταπτέω vel μεθέπω, vt μεθιχὰν è μεθαχέω vel μετέχω. eodemque modo ἐπέσπον, ἐπισπεῖν, ἐπισπών: & med. voce ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, ab ἐπισπέω vel ἐφέπω. At πολλὰ δίεσπε apud Etymol. non est à διασπέω, (alioquin enim paroxytonως dicendum foret δίεσπε) sed sine augmento à διέσπω, vt δίεσπε, ἴμεσπε, ἴμεσπεν, à δίέπω, ἀμφέπω, ἀμπέχω: de qua accentus diuersitate supra dictum est pag. 325. Est autem διέσπω nihil aliud quam διέπω, atque adeo è διέπω factum epenthesi τοῦ σ, vt paulo ante dictum est in simplici.] δαμῆναι, *domitum esse*, in infinitiuo passiuo, à δαμάζομαι: participium δαμείς, *domitus*: possunt etiam deduci a δάμνομαι. In voce media, ἐπετέσθην, *volarunt*, in duali, à πέτομαι. ὀπτώμενος, *qui assatur, igni commissus*, ab ὀπτάομαι. [πτᾶσθαι æquè est à πέτομαι atque à πετάομαι. An vero ὀπτώμενος vt ὁρώμενος sit à them. in αομαι, *non mihi constat*: ὀπτώμενος *est præsentis temporis, ab ὄπτομαι, video.*]

ANNOTATIO.

In aoristis sec. verborũ in μι thema quomodo inuestigandũ.

Themata ad quæ referendi sunt aoristi secundi primæ coniugationis verborum in μι in contextu opposito producti.

AORISTI Autem secundi verborum in μι ab aliis terminatione dignoscuntur. Vt eorum thema inueniatur, augmentum, si quod habuerint, est abiiciendum: & si in compositis præpositiones ob augmentum literam aliquam immutarint aut perdiderint, singula in suum locum reponenda. mutetur deinde terminatio actiua vnà cum characteristica, in ημι, vel ωμι, vel υμι, & media in εμαι, vel αμαι, vel ομαι: in υμι quidem, si terminatio contineat υ: in ωμι, si ω vel ο, modò ω non sit in subiunctiuo: in εμαι, si sit ε: in αμαι, si α: & in ημι, si sit alia quam ω in subiunctiui primis personis aut tertia plurali. tum enim perquirendæ erunt omnes thematum in μι formæ, præterquam υμι: quòd omnes coniugationes, præter quartam (quæ subiunctiuo caret) habeant ω in iis subiunctiuorum personis. Præfigenda denique in quibusdam erit reduplicatio, de qua 221, 16. & 222, 3. atque 232, 18. sed in compositis non præpositioni, sed verbo simplici erit applicãda. Exemplis rem illustremus. Quæ ad ημι aut εμαι primæ coniugationis referantur, vix alia inuenies quàm ducta à τίθημι aut ἵημι, vel ex eorum compositis. simplicis τίθημι coniugationem habes pagina 224. & τοῦ ἵημι 329. Composita diuersam ab eis coniugandi formam non recipiunt: verùm in compositis è τίθημι, quum augmentum ε assumunt, in præpositionibus sæpe aliquid immutatur aut deperditur. id quomodo fiat, vt paucis demonstrem, oculisque subiiciam, themata composita notis arithmeticis insignita ad marginem apposui, ad quæ referantur exempla quæ in contextu

cal

casdē notas habuerint: quod & in multis aliis eiusmodi compositis postea breuitatis gratia factitabimus. Hæc igitur ducuntur à compositis è τίθημι & ἵημι: in indicatiuo, ἀνέθεσαν, suspenderunt, consecrarunt, desiuerunt, [1]. vide in margine eorum thema ἀνατίθημι, cui vnitatis nota præfigitur. περιέθετε, tribuistis, attulistis, [12]. διέθεσαν, condiderunt, instituerunt, [3]. ὑπέθεσαν, supposuerunt: sine augmento ὑπόθεσαν, [20]. sic simplex θέσαν, posuerunt, pro ἔθεσαν. παρέσαν, & ectasi poëtica παρέεσαν, dimiserunt, [32]. [Rectius παρέσαν, vt ἔνεσαν immiserunt, ἀφέσαν dimiserunt, πρόεσαν prodiderunt, proparoxytonos, vt Etymol. quoque docet in ἄπεσαν. an vero ex illo παρέεσαν factū sit παρεῖσαν, quod à Suida exponitur ἀνῆκαν siuerunt, & ἀφῆκαν dimiserunt, quæri non immerito potest. existimarim potius esse aor. 1. pro παρῆκαν, ab inusitato παρέω, cuius simplex ἕω, quum retineat interdum in futuro breuem characteristicam, auget eam in aoristo assumptione τοῦ ι, (286,17.) retinere autem breuem characteristicam, satis patet ex Hesychianis ἀνέσει, ἀναπαύσει, remittet: & καθεσσάμενος, χαλάσας, qui demisit seu laxauit. sunt enim illa (vt expositiones innuunt) petita pro ἀνήσει & καθησάμενος, deducta non ab ἀνίημι & καθίημι, vt hæc posteriora, sed ab ἀνέω & καθέω. Alias παρεῖσαν est etiam aor. 1. verbi παρείδω, pro quo vsurpari solet παροράω, inter aspiciendū prætereo, negligo. Est etiam aor. 1. verbi παρέζω colloco iuxta, vt καθεῖσεν apud Homerum à καθέζω depono. Denique est etiam aor. 1. verbi παρέρχομαι adeo vel prætereo, vt ἀνεῖσαν ascenderunt ab ἄνειμι ascendo, 319,5.] In imperatiuo, κατάθες, depone, [7]. παράθες, appone, [9]. πρόσθες, adde, [13]. πάρες, remitte, dimitte, permitte, [32]. ὕφες, detrahe, [37]. in secunda pluralis, κατάθετε & poëticè (173,13.) κάθθετε, deponite, [7]. πάρετε, sinite, [32]. συνίετε, intelligite, [35]. In Optatiuo, προσαναθείην, insuper dependerim, numerarim, [15]. παρείην, permittere, [32]. ἀναθείη, retulerit, [1]. μεθείητε, & syncope (308,31) μεθεῖτε, permittatis, [31]. In subiunct. μεθῶ, & poëticè (320,1.) μεθείω, dimisero, neglexero, [31]. παρῶ, omisero, [32]. διαθῇς, reddideris, [3]. καθυφῇς, omittas, [30]. προσθῇ, adiecerit, [13]. παρῇ, prætermiserit, [32]. διαθῶμεν, reddamus, [3]. ἐπιθῶμεν, ponamus, [5]. παραθῶμεν, conferamus, [9]. παρῶμεν, omittamus, [32]. ἀφῆτε, & Ionicè (322,44.) ἀφέητε, dimiseritis, [23]. συνῆτε, intellexeritis, [35]. ἀφῶσιν, dimiserint, [23]. συνῶσιν, intelligant, [35]. In infinitiuo, ἀναθεῖναι, dedicauisse, [1]. διαθεῖναι, affecisse, [3]. ἐπιθεῖναι, indigere, [5]. καταθεῖναι, deponere, [7]. παραθεῖναι, commendare seruandum, [9]. προθεῖναι, proponere, obijcere, permit

1 ἀνατίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐντίθημι.

ANNOTATIO Sylburgij.

5 ἐπιτίθημι.
6 ἐκτίθημι.
7 κατατίθημι.
8 μετατίθημι.
9 παρατίθημι.
10 παρακατατίθημι.
11 παρεντίθημι ex παρὰ & ἐν.
12 περιτίθημι.
13 προστίθημι.
14 προσανατίθημι.
15 προσανακατατίθημι.
16 προτίθημι.
17 συντίθημι siue ξυντίθημι.
18 συγκατατίθημι ex σὺν & κατά.
19 ὑποτίθημι.
20 ὑπερτίθημι.
21 ὑπεκτίθημι ex ὑπὸ & ἐκ.
22 Ἀνίημι ex ἀνὰ & ἵημι.
23 ἀφίημι ex ἀπό.
24 ἐξίημι.
25 ἐξανίημι ex ἐκ simul & ἀνά.
26 ἐφίημι ex ἐπί.
27 ἐπανίημι ex ἐπὶ & ἀνά.
28 ἐπιπροΐημι.
29 καθίημι.
30 καθυφίημι ex κατὰ & ὑπό.

31 μεθίημι ex μετά.
32 παρίημι ex παρά.
33 περιπαρίημι è περί & παρά.
34 προΐημι.
35 συνίημι siue ξυνίημι.
36 συγκαθίημι ex σύν & κατά.
37 ὑφίημι ex ὑπό.
38 ὑποκαθίημι ex ὑπό & κατά.

mittere,[16] ἀνεῖναι, potestatē facere,[22] ἀφεῖναι, dimittere,[?]. ἐφεῖναι, appellare, de iudicio vno ad aliud prouocare,[20] ἐπιπροέσθαι, & Ionicè [illegible], omittere,[26]. vt simpl[illegible] [illegible] 322,27. quod & poëticè geminato ε, [illegible] posuisse: μεθεῖναι, permittere,[31]. [illegible], dimittere,[34]. In particip. ἀνεθεὶς, attollens, relinquens,[1]. διαθεὶς, [illegible], qui asse[illegible],[3]. ἐπιθεὶς, prosecutus,[5]. ἐνθεὶς, qui imposuit,[6]. καθεὶς, deponens, soluens, faciens,[7]. προθεὶς, qui imiecit,[12]. προθεὶς, qui proposuit,[16]. συνθεὶς, componens, conscribens,[17]. συγκαθεὶς, simul demittens,[18]. ἀφεὶς, deijciens, linquens,[?] se,[23]. ἐξανεὶς, qui remisit,[25]. ἐφεὶς, committens,[26]. ἐπανεὶς, qui dimisit,[27]. μεθεὶς, qui omisit,[31]. pro μεθεὶς dicitur Ionicè (118,31.) μετεὶς, μετέντος, intermittens, repudians, immutans: παρεὶς, omittens,[32]. [Quod à tribus est thematibus. nam quandoque est aor. 2. act. à verbo παρίημι, vt hoc loco: quandoq; præs. act. à verbo πάρειμι adsum: (vnde gen. plur. παρέντων pro παρόντων, præsentium, apud Eustath. ex Alcæo) quandoque aor. 2. pass. à verbo [illegible], vt φθαρεὶς & χαρεὶς à φθείρω & χαίρω: atq; inde seq. comp. περιπαρεὶς, non è περιπαρίημι, quod non extat.] περιπαρεὶς, traiectus,[33]. potest censeri participium aoristi secundi pass. à περιπείρω. ὑφεὶς, & Ionicè (118,31.) ὑπεὶς, deponens,[37]. in plurali, ἀναθέντες, suspendentes, dicantes,[1]. διαθέντες, & in datiuo διαθεῖσιν, iis qui instituerunt,[3]. παραθέντες, apponentes,[9]. huius genitiuus παραθέντων legitur vsurpatus pro tertia plurali imperatiui παραθέτωσαν, apponant,[?]. [illegible], tollentes,[19]. [illegible], vulgentes, permittentes,[?]. παρέντες, omittentes, remittentes, admittentes,[32]. in fœminino, ἀναθεῖσα, ἀναθείσης, committens, prorogans,[1]. [illegible], quæ tribuit,[12]. [illegible], apponens,[13]. μεθεὶς, qui omisit,[31]. [illegible], confidens,[36]. in neutro [illegible], [illegible],[26]. In indicat. vocis mediæ, [illegible], condidi,[1]. Themata à quæ referentur aoristi sequētes medij per ειμι potius quam per ημι sunt efferenda: [illegible], adhibui in consilium,[14]. ὑπέθου, posuisti,[20]. ἀνέθετο, retulit, communicauit, enarrauit,[1]. παρακατέθετο, sine augmento παρακατάθετο, & poëticè (17?,1?.) [illegible], commendauit,[10]. προέθετο, porrexit,[13]. προέθετο, & Atticè (311,15.) προὔθετο, proposuit,[16]. συνέθετο, composuit seu componebat, perficiebatur: sine augmento, σύνθετο, intellexit, audiuit,[17]. ὑπεξέθετο, exposuit, ostendit,[21]. συνεῖτο & Atticè (+?1,22.) ξυνεῖτο, intellexit,[35]. ὑπεθέμεθα, posuimus, consumus,[20]. ἀπέθεντο, deposuerunt, omiserunt,[2]. διέθεντο, disposuerunt, promiserūt, puti[illegible],[3]. ἐπέθεντο, imposuerūt, struxerunt,[5]. κατέθεντο, deposue

ANNOTATIO.

Themata per ειμι efferenda, ad quæ referuntur aoristi secundi medij primæ cōiugationis verborum in μι.

posuerunt, 7. παρέθεντο, commendarunt, 9. προσέθεντο, se adiunxerunt, adstituerūt, 13. προσανέθεντο, cōmunicauerunt, 14. συνέθεντο, & Atticè (401,22.) ξυνέθεντο, pacti fuerunt, 17. ὑπέθεντο consuluerunt, admonuerant, 20. ὑπεξέθεντο, clàm exposuerunt, 21. ἐξεῖλον, exemerūt, ademerūt, deposuerūt, 24. sic simplex εἷσαν, miserunt. In imperatiuo, ἀπόθου, depone, reconde, 2. Atticum est, factum per crasim ex Ionico ἀπόθεο, & Ionicum à communi ἀπόθεσο: vide 239,3. & 7. sic διάθου, paciscere, promitte, ineas, 3. ἔνθου, & Ion. ἔνθεο, impone vel imposuisti, in indicat. sine augmento, pro ἐνέθου, 4. κατάθου, depone, 7. περίθου, coronare, circumponere sertum, 12. πρόσθες, adde, admoue, 13. προσανάθου, repone, communica, 14. συγκατάθου, assentire, 18. ὑπόθου, & Dor. (293,14) ὑπόθευ, da consilium, consule, 20. ἄφες, libera, 23. ἀπόθεσθε, deponite, 25. ἄφετε, committite, 26. In Opt. παραθείμην, apponam, 9. μεθείμην, dimittam, 31. ἀφείμην, cederem, concesserim, 27. παραθεῖτο, apponat, 9. μεθεῖσθε, relinquatis, 31. In subiunct. προῶμαι, deseram, remittam, 34. ἐπιθῆται, incidat, 5. παραφῆται, eijciat, 9. ἀνώμεθα, omittamus, 1. διαθώμεθα, vendamus, 3. μεταθώμεθα, sententiam mutemus, 8. προώμεθα, deseramus, 34. καταθῆσθε, collocaueritis, 7. προῆσθε, prodatis. 34. διαθῶνται, paciscantur, promittant, 3. προῶνται, deserant, prodant, omiserint, 34. [Apud Suid. vtroque proparoxytonως legitur πρόωμαι & πρόωνται. Sed videntur eiusmodi aoristi esse non tanquā è verbis in μι, sed tanquam è circumflexis: quamobrem eorumdem etiam Optatiua pro ι characteristica verborum in μι, habent ο characteristicam verborum circumflexorum. vt enim ζῴοιμι & composite διαζῴοιμι, à ζῶ, sic etiam dicitur θοῖμι, ῥοῖμι, & composite προοῖμι, ἀποθοῖμι, ab ῶ & θῶ. testaturque id non Etymol. duntaxat, in ἀπόθοιτε, sed ipse etiam vsus. sic enim Aristot. Eth. 9. χρήματα πρόοιντ᾽ ἄν, pecunias profunderent: & Demosth. in Mid. ὅτι χρήματα ἔχοντες, μὴ πρόοιντ᾽ ἄν. De imperatiuo autem προοῦ sic tradit Etymologus: οῦ (inquit) compositum cum monosyllaba præpositione, circumflectitur, vt προοῦ: cū dissyllaba, grauatur, vt ἀπόθου, κατάθου.] Sunt qui hæc accentu in antepenult. retracto efferant, πρόωμαι, ἐπίθηται, παρέθηται, κατάθησθε, πρόησθε, διάθωνται, πρόωνται. In infinit. ἀναθέσθαι, commendare, 1. διαθέσθαι, disponere, testamentum condere, 3. ἐπιθέσθαι, insectari, incubuisse, 5. καταθέσθαι, collocare, conferre, deponere, 7. μεταθέσθαι, ab vno ad aliū transferre, 8. προσθέσθαι, addere, 9. παρακαταθέσθαι, commendare, 10. προσθέσθαι, conciliare, adiuuare, præsidio esse, 13. προσαναθέσθαι, insuper aliquid oneris suscipere, 14. προθέσθαι, proponere, potesta

ANNOTATIO

testatem facere,[16]. ὑποθέσθαι, *consilium dare*,[20] καταπροθέσθαι, *prodere*,[29]. προέσθαι, *dimittere, permittere*,[34]. ὑφέσθαι, *vires remittere, vires submittere, condonare*,[37]. ὑποκαθέσθαι, *concedere, dimittere*,[38]. In part. ἀναθέμενος, *imponens, sustinens*,[1]. ἀποθέμενος, *qui abiecit, qui abrogauit*,[2]. διαθέμενος, *per testamentum relinquens, testatus*,[3]. cum ἐπὶ, ἐπιδιαθέμενος, *insuper pecuniam pactus*: παρακαταθέμενος, *qui deposuit*,[10]. παρενθέμενος, *circumueniens, qui inseruit*,[11]. περιθέμενος, *qui circumposuit*,[12]. προσθέμενος, *additus, qui adest*,[13]. προσανα θέμενος, *qui consuluit, qui in consilium adhibuit*,[14]. προθέμενος, *proponens*,[20]. ἀφέμενος, *derelinquens*,[23]. προέμενος, *deserens, qui dimisit*,[34]. καθυφέμενος, *subtrahens*,[30]. in duali, ἀφεμένω, *missum facientes*,[23]. in plur. ἀποθέμενοι, *reseruantes*,[2]. παραθέμενοι, *periculo obiicientes*,[9]. συνθέμενοι, *constituentes*,[17]. in neutro sing. συνθέμενον, *coniunctum tetrachordum*,[35].

ANNOTATIO. [Alij συναπτόμενον scribunt, à συνάπτω: quæ scriptura cum aliis locis defendi potest, tum hoc Plutarchi De frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμμασι μέσος ὢν φθόγγος διαζεύξεων, ὁ συνάπτων ποιεῖ. at συνίστημι hac significatione vsurpari non solet.]

Themata compositorum ex ἵστημι, ad quæ referendi sunt aoristi secundi paribus arithmeticis notis in contextu opposito insigniti,

1 ἀμφίστημι ex ἀμφί.
2 ἀνθίστημι ex ἀντί.
3 ἀντικαθίστημι ex ἀντί & κατά.
4 ἀνίστημι ex ἀνά.
5 ἀφίστημι ex ἀπό.
6 διίστημι ex διά.
7 διανίστημι ex διά & ἀνά.
8 ἐνίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐξανίστημι ex ἐξ & ἀνά.

RARVS Est etiam aoristus secundus in secunda coniugatione verborum in μι, præterquam in ἵστημι, & ex eo compositis: vt ex sequentibus exemplis fiet manifestum: in indicatiuo vocis actiuæ, ἐξέστην, *erraui*,[9]. ἐπέστην, *astiti*,[12]. παρέστην, *astiti*,[14]. ἔφυγον, *fugi* ab ἀλύω: ἐξέπλων, *enolaui*, ab ἐξίπλημι. παρέστης, *aduenisti, ades*,[18]. ἀνέτλης, *sustinuisti*, ab ἀνατλῆμι siue ἀνατλήμι, 328,35. ἀνέστη, *se collegit, euersus seu euersa est, discessit*,[4]. διέστη, *diuisus est*,[6]. ἐνέστη, *astitit*,[8]. ἐξέστη, *vitauit, subterfugit, cessit*,[9] ἐξυπανέστη, *assurrexit*,[11]. ἐπέστη, *astitit, imminuit*,[12]. ἐπανέστη, *insurrexit*,[13] καθέστη, *peruenit, extitit, astitit, adstitit*,[14]. παρέστη, *astitit*,[18]. περιέστη, *cessit, euenit, circumstetit*,[20]. προέστη, & Atticè (311,15.) πρῦστη, *præfuit, constituit*,[21]. προδιέστη, *discordare iam cœperat*,[22]. προεξανέστη, *præoccupauit*,[23]. συνανέστη, *contigit, accidit*,[29]. ὑπέστη, *subiit*,[32]. προσέφη, *allocutus est*, à προσφημί: ἔκτη & sine augmento κτῆ, *percussit, scalpsit*, à κτῆμι: στῆτον, *steterunt*. pro ἐστήτην, in duali, à simplici ἵστημι. μετέστημεν, *destitimus*,[16]. περιέστημεν, *deuenimus*,[20]. ἀμφέστησαν, *circumsteterunt*,[1]. † ἀνέστησαν, *expulerunt*,[4]. ἐξέστησαν, *alienarunt, ad stuporem vsque perduxerunt, item stupuerunt*,[9]. [ἀνέστησαν, ἐξέστησαν

ANNOTATIO. & similia, quum actiuam habent significationem, non sunt aor. 2. sed 1. vt apud Pausan. Ἀργεῖοι τοὺς Ὀρνεάτας ἀνέστησαν, *Argiui Orneatas è sedibus suis expulerunt*: & Lucæ vltimo, γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, *mulieres quadam* [illegible]

obstu

obstupefecerunt nos. In secundo enim aoristo neutralem significationē habent, vel passiuam: vt apud Thuc. lib. 1. οἱ κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, *malefici fuerant ab illo expulsi*: & Demo sth. ἐξέστησαν τῶν ὄντων, *cesserunt bonis*. nam in præsenti, imperfecto, futuro primo, & aoristo primo actiuam significationem habet hoc verbum cum suis compositis: in cæteris vero neutralem vel passiuam, vt supra quoque monui. Fitque hoc in aliis etiam nonnullis: vt ἐρείπω præsenti, imperfecto, futuro 1. & aor. primo, labefaciendi & subuertendi significationem habet: at aor. 2. ἤριπον, collabendi & corruendi. similiter ἁλίσκω *capio*, & ἥλισκον *capiebam*: at ἑάλωκα & ἑάλων *captus sum*. sic θείνω *ferio*, ἔθεινον *feriebam*: at θανῶ *moriar*, & ἔθανον *mortuus sum*, propriè, vt videtur è verberibus.] ἐπέστησαν, *superuenerunt*,[12]. ἐπανέστησαν[13]. & syncope ἐπάνεστησαν, *insurrexerunt*, vt simplex ἔστην, quod & sine augmento [illegible], *steterūt*, 365, 31. κατεφίστησαν, *insurrexerūt*,[15]. regulariter diceretur κατεπέστησαν: nam ἔστησαν leuigatur. [Legendum vel κατεφίστασαν, per syncopen è κατεφίστήκασαν, *insurrexerant*: (de quo syncopatorum genere dictum est supra pag. 456.) vel κατεπέστησαν, vt Act. Apost. cap. 18. κατεπέστησαν τῷ Παύλῳ, *insurrexerunt aduersus Paulum*.] μετέστησαν, *migrarunt*,[16]. μεθανέστησαν, *confugerunt*,[17]. παρέστησαν, *astiterunt, circumsteterunt, statuerunt, restituerunt, in deditionem, venerunt*,[18]. περιέστησαν, *cessērunt*, sine augmento περίστησαν, *circumsteterunt*,[10]. In imperatiuo, παράστηθι, *asta*,[14]. μετάστηθι, *te traducito, traduc te ipsum*,[16]. ὑπόστηθι[31]. & Atticè ὑπόσταθι, & per apocopen ὑπόστα, *sustine*, vide 357, 1. παραστήτω, *in mentem veniat*,[18]. ἀνάστητε, & syncope ἄνστε, *surgite*,[4]. sunt qui legant ἄνστε, 357, 39. τλῆτε, *sustinete*, à τλῆμι, siue τέτλημι, 328, 31. In Optatiuo, ὑποσταίη, *promittat*,[31]. refertur tamen ad ὑπισχνέομαι, 412, 17. & 20. μεθισταίημεν, *demigrauerimus*,[16]. διασταίημεν[6]. & syncope διασταῖμεν: vnde tertia διασταῖεν, *dirimeretur*, 365, 17. In Subiunctiuo, μεταστῇς, *mutareris*,[16]. παραστῇ, *in mentem veniat*,[18]. περιστῇ, *reuoluatur*,[20]. συστῇ, *constitutus fuerit*,[25]. συνανας τῶμεν, *vnà resurgamus*,[26]. φῶμεν, *dicamus*, à φημί: potest etiam præsentis temporis censeri: sic tertia φῶσι, *dicant* vel *dixerint*, 367, 31. ἀποστῆτε, *desinatis*,[5]. In infinitiuo, ἀποστῆναι, *discedere*,[5]. διαναστῆναι, *assurgere*,[7]. ἐπιστῆναι, *instare*,[12]. item *scire*, ab ἐπίσταμαι, pro ἐπιστάναι, quod cum pleonasmo τ, & mutatione α in η, fit [illegible] ἐκστῆναι, *discedere, cedere*,[9]. ἐνστῆναι, *instare*,[8]. καταστῆναι, *subire, constitui, sisti, quiescere*,[14]. μεταστῆναι, *defecisse, transiisse ad*,[16]. παραστῆναι, *se offer*

ANNOTATIO.

11 ἐξυπανίστημι ab ἐξ ὑπὸ & ἀνά.
12 ἐφίστημι ex ἐπί.
13 ἐπανίστημι ex ἐπὶ & ἀνά.
14 καθίστημι è κατά.
15 κατεφίστημι ex κατὰ & ἐπί.
16 μεθίστημι ex μετά.
17 μεθανίστημι ex μετὰ & ἀνά.
18 παρίστημι ex παρά.
19 παρυφίστημι ex παρὰ & ὑπό.
20 περιίστημι.
21 προίστημι.
22 προδιίστημι ex πρὸ & διά.
23 προεξανίστημι ex πρὸ, ἐκ siue ἐξ & ἀνά.
24 προυφίστημι ex πρὸ & ὑπό.
25 συνίστημι & Atticè ξυνίστημι.

26 συγκαθίστημι ex σὺν & ἀνά.
27 συναφίστημι ex σὺν & ἀπό.
28 συνεξανίστημι ex σὺν, ἐξ & ἀνά
29 συνεφίστημι ex σὺν & ἐπί.
30 συνεπανίστημι è σὺν, ἐπὶ & ἀνά.
31 ὑφίστημι ex ὑπό.
32 ὑπεξίστημι ex ὑπὸ & ἐκ siue ἐξ.
33 ὑπεξανίστημι ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνά

effugere, [illegible], 18. παρυποστῆναι, *emersisse*, 19. συστῆναι, *in coetum coire, in vnũ congregari*, 25. συναποστῆναι, *vnà rebellare*, [illegible]. συναποστῆναι, *vnà coniurasse*, 30. ὑποστῆναι, *dubitare*, 31. ὑπεξαναστῆναι, *se liberare*, 32. ὑπεξαναστῆναι, *honoris causa assurgere*, 33 pro simplici στῆναι, Ion. diceretur [illegible], 182, 6. ex quo poëtæ correpta penultima faciunt στῆναι, *stare*. In participio, ἀντιστὰς, *stans ex aduerso*, 2. ἀναστὰς, *surgens, traducens*, 4. ἀποστὰς, *fugiens*, 5. διαστὰς, *distans*, 6. ἐνστὰς, *institutus, constitutus*, 8. ἐκστὰς, *deficiens, discedens, egressus, qui abstinuit*, 9. ἐξαναστὰς, *qui surrexit*, 10. ἐπιστὰς, *inuadens, imminens*, 12. ἐπαναστὰς, *rebellans*, 13. καταστὰς, καθεστηκὼς, *regressus, perculsus, qui appulit, stans, commoratus, veniens*, 14. μεταστὰς, *digressus, qui demigrauit, defunctus, semotus, translatus, rebellis*, 16. παραστὰς, *aduens, astans*, 18. περιστὰς, *circumstans*, 20. προστὰς, προεστὼς, *præpositus, præsidens, antecellens*, 21. προεξαναστὰς, *prius exurgens*, 23. συστὰς, & Atticè ξυστὰς, *conspirans, decurtatus, contractus, qui constiterit, constans, palæstrita*, 25. συνεξαναστὰς, *consurgens*, 28. ὑποστὰς, *se sustinens, qui sustinuit, qui restitit, qui excepit, adortus*, 31. horum formam imitantur, κιχρὰς, *qui vtendum dedit*, à κίχρημι: πολύτλας, αντὸς, *multa patiens, multa passus, infelix*, quasi à πολύτλημι seu πολυτέτλημι: συγκατακτὰς, *simul occidens, qui vnà occidit*, à συγκατακτημι In masculino plur. ἀντικαθιστάντες, *obnixè consistentes*, 3. [illegible], *astra mouentes, erecti, assurgentes*, 4. [illegible], *retrocedentes, discessum facientes*, 6. [illegible], *cedentes*, 9. ἐπιστάντες, [illegible], *imminentes*, 12. περιστάντες, *circumstantes*, 20. [illegible], *contracti, euecti*, 25. συναποστάντες, *qui simul rebellarunt*, [illegible]. [illegible], *exurgentes, fugientes*, 32. In fœminin. sing. [illegible], *insistens*, 8. [illegible], *prosistens*, προεστῶσα, *impendens*, 20. προστᾶσα, *præstans, præsidens*, 21. [illegible], *tam creata, præsurgens*, 24. [illegible], *quæ exstitit*, 31. In neutro plur. [illegible], *composita, pacata, tranquilla*, 14. In voce med. ab ἵστημι non repetitur aoristus secund. in vsu. à φημὶ inuenitur ἐφάμην: secunda persona ἔφατο, Ionice (186, 23.) ἔφαο, & sine augmento φάο, *dixisti*: ἔφατο & φάτο, *dixit seu dicebat*, vt sit imperfect. à φάμαι, *dico*: cum ἐξέφατο, *dixit, euulgauit*, pro ἐξέφασε, ab ἐκφημι: vnde & in infinit. ἐκφάσθαι, *euulgare*: sic προσφάσθαι, *alloqui*, à πρόσφημι: ἀπόφασθαι, *negare*, ab ἀπόφημι: ab eodem in imperatiuo ἀπόφασθε, ***nuntiate, declarate.***

Aoristus secundus medius ab ἵστημι non inuenitur.

A φημὶ & ab eo compositis.

De aoristo secundo tertiæ coniugationis verborum in μι.

In Tertia coniug. vix inuenitur aoristus sec. nisi à δίδωμι, δίωμι & γνῶμι, aut ab eorũ compositis. De βίωμι, γνῶμι, vide 358, 38. & 360, 7. necnon & iam in sequẽtibus.

de

de δίδωμι, 228,20. huius composita quædam hoc loco videamus: in indicat. ἀπέδοσαν, detulerunt,[2]. διέδοσαν, dederunt,[3]. ἐνέδοσαν, præuenerunt,[5]. ἐπέδοσαν, creuerunt,[6]. παρέδοσαν, tradiderunt,[7]. ab ἐκπίπλωμι, legitur ἐξεπίλωμεν, enæuiguimus. In imperatiuo, προσαπόδος, addito,[12]. ἀνάδοτω, afferat,[1]. ἐνδότω, porrigat,[5]. ἐκδότε, reddite,[4]. In Optatiuo, ἐνδοίην, & Atticè (379,20.) ἐνδοίην, afferrem,[5]. ἐνδοῖεν, inclinauerint, vide 365,19. In subiunctiuo, ἐνδῷ, dederit,[5]. παραδῷ, tradiderit,[7]. simplicis δίδωμι prima pluralis δῶμεν, & poëticè δώωμεν, 228,37. & rursus δώομεν, demus, 306,15. In infinitiuo, ἀναδοῦναι, submittere, producere, sursum dare, reddere,[1]. διαδοῦναι, tradere,[3]. ἐκδοῦναι, edidisse,[4]. ἐνδοῦναι, præbere,[5]. ἐπιδοῦναι, creuisse,[6]. παραδοῦναι, exponere,[7]. προδοῦναι, suppeditasse,[9]. προεκδοῦναι, prodere, id est, transcribendi potestatem facere,[10]. προσδοῦναι, participem insuper efficere,[11]. ὑπεκδοῦναι, condonare, parcere,[13]. In participio, ἐπιδούς, deditus,[6]. παραδούς, tradens,[7]. προδούς, proditus,[9]. in plurali, ἀναδόντες, porrigentes,[1]. ἐπιδόντες, indentes,[6]. προδόντες, proditi,[9]. sunt qui legant ἀναδοῦντες, ἐπιδοῦντες, προδοῦντες, sed malè. In voce media, ἀπέδοτο, redemit,[2]. ἐξέδοτο, locauit,[4]. ἀπέδοντο, vendiderunt,[2]. in imperatiuo, ἔκδου, matrimonio, loca,[4]. πρόδου, paciscere, fac sponsionē,[8]. In participio ἐκδόμενος, qui locauit,[4]. Hæc media ad themata in ομαι potiùs quàm in ωμι sunt referenda.

Composita à δίδωμι.
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.
3 διαδίδωμι.
4 ἐκδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 παραδίδωμι.
8 προδίδωμι.
9 προδίδωμι.
10 προεκδίδωμι.
11 προσδίδωμι.
12 προσαποδίδωμι.
13 ὑπεκδίδωμι. ex ὑπὸ & ἐκ.

QVARTA Coniugatio verborum in μι aoristum secundum ignorat, nisi in verbis disyllabis & ab eis compositis: & vix alia inuenias quàm ducta à δύμι, ingredior: κλῦμι, audio: & φῦμι, produco nascor. hinc ἐνέφυν, ab ἐμφῦμι: εἰσπέδυν, ingressus sum, ab εἰσδῦμι: ... ἐξέφυς, enatus sum, enatus es, ab ἐκφῦμι: εἰσέδυν ... ingressus, ab εἰσδῦμι seu εἰσδύμι: παρέδυν, ... à παραδῦμι: ἀνέδυ, emersit, ab ἀναδῦμι: ... ingressus est, à ...: κατέδυ, occidit, se depressit, submersus est, à καταδῦμι: simplex ἔδυ, & sine augmento δῦ, ingressus est, ... προσέφυ, annexus est, adhæsi, ὑπέδυσαν, subierunt, ab ὑπόδυμι. In imperatiuo, δῦθι, ingredere: in hoc atque in sequentibus, vbi nullum est augmentum, mutetur in μι id quod ponitur post Characteristicam υ. & eorum thema habebimus: κλῦτε, audite. In infinitiuo, δῦναι, subire, induere: καταδῦναι, subire, ingredi, Atticè & Doricè καταδύμεναι, 182,6. ἐμφῦναι, inhærere, consecndere: προσφῦναι, adhærere: si legatur προσφύναι, acuta penultima, præsentis erit temporis: idem aliorum esto indicium. In participio, δύς, δύντος, subiens: ἀμφιδύς, in-

De Aoristis secundis verborum quartæ coniugationis in μι.

Ducta à copositis ex δῦμι, κλῦμι, & φῦμι.

dutus : καταδὺς, *ingressus* : παρεκδὺς, *elapsus, exutiens & abijciens* : ὑπεκδὺς, *discedens* : ὑπεξαναδὺς, *fallens emergendo* : ἐμφὺς, ἡ ἐμφῦσα, *ingenitus, ingenita, inhærens* : ἐπιφὺς, *qui extitit* : προσφὺς, *adnatus.*

Parasceuè generalis ad inuestigationem receptorum thematum, quæ ab obsoletis quadam tẽpora mutuantur.

QVI His regulis totque exemplis adiutus se paululum in rimandis aoristorum secundorum thematibus exercuerit, ad manum & in promptu habebit omnia themata ad quæ oblatus quiuis aoristus secundus referri possit. verùm, vt iam sæpenumero monuimus, quoniam plerumque thema ad quod regulariter vocabulum aliquod refertur, obsoleuit, fit vt in Lexicis, quæ vsitata solummodo tradunt, obsoletum non inueniatur. quomodo verò ex obsoletis ad recepta themata sit perueniendum, pagina 423. quatuorque illam proximè consequentibus, in genere docuimus. Præterea CLENARDI tractatus de inuestigatione thematis in ea quæstione totus versatur. Ex eis locis petatur plenior huius rei doctrina. ibi tamen simplicia tantùm ex professo traduntur: compositorum autem rara fit mentio, quòd illis cognitis, nulla in his relinquatur difficultas, modò ad eam doctrinam mediocris accedat literarum in compositione connectendarum notitia, nonnullaque eius rei exercitatio. Nec verò longum aut difficile cuiquam fuerit absolutè cognitionem hanc sibi comparare ex iis quæ CLENARDVS tradidit 172, 1. & 401, 25. ac nos in nostris in eosdem locos Scholiis: atque 4, 31. quum de orthographia & consonantium nexu ageremus: & denique in hoc ipso libello, 474, 21. vbi de verbis compositis cum augmento syllabico in medio sermo habetur. nihil itaque reliquum est, nisi vt quamplurima à compositis & obsoletis thematibus ductorum temporum exempla in medium producamus: quibus iuniores & in compositionis ratione & in rimandis obsoletis thematibus, vsitatisque inueniendis sese exerceant. In his recensendis eadem methodo hîc & postea in aliorum temporum tractatione vtemur, qua paulò antè, quum aoristos secundos compositorum à τίθημι, ἵστημι & δίδωμι, ad proprium thema referremus.

Arithmeticæ notæ quid in sequentibus exemplis designent.

Numerus igitur qui singulis eorum apponitur, illorum receptum thema, in margine eadem numeri nota insignitum, demonstrat. qui verò vnicuique eorum ordini præfigitur, is est cuius vsum pag. 424, versu, 20. polliciti sumus. Hæc præfari, rem ipsam aggrediamur.

Aoristi secun. ducti è compositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.

3 Ἀ κατάγνυμι in infinitiuo passiuo καταγῆναι, *frangi*: à περιάγνυμι particip. passiuum περιαγεὶς, *circumfractus.*

76 In

76 In indicatiuo, ἀνεῖπον, ἀνεῖπες, ἀνεῖπε, *de alto dixi*, Ἀγορεύω ab εἴπω, *vel isti, it*,[1]. ἀπεῖπον, & poëticè (172,30.) ἀπόειπον, & cum altero augmento (299,33.) ἀπέειπον, *renui, negaui*,[3]. ἐπανεῖπον, *declaraui, denuntiaui*,[5]. παρεῖπον, *ad nonui, persuasi, seduxi blanditiis*,[8]. προεῖπον, *prædixi, priùs dixi, & iusserunt*,[11]. προὐνέπον (289,41.) & sine augmento, sed ν poëticè geminato, προεννέπον, *prædixi*,[12]. προσεῖπον, & cum altero augmento (299,33.) προσέειπον, *appellaui, allocutus sum, affatus sum*: προσεῖπεν & προσέειπεν, *affatus est, appellauit*,[14]. ὑπεῖπον, *dixi, dicendo attigi*,[17]. κατεῖπε, *patefecit*,[6]. μετεῖπον, & poëticè (299,33.) μετέειπεν, *interlocutus est, inter alios dixit*,[7]. περιεῖπεν, *ornauit, asseruauit*, seu *ornabat, fouebat*,[10]. [*περιέπω non est è tenui* ἕπω, *sed aspirato* ἕπω, *à quo etiam* ἀμφέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω. *ideo non opus est* περιαγορεύειν *ad supplendos huius thematis defectus aduocare.*] προεῖπε, *præfiniuit*,[11]. συνεῖπε, *patrocinium suscepit*,[16]. Hæc tertiæ personæ, possunt etiã censeri aoristi primi. in eo enim dicimus εἶπα, εἶπας, εἶπεν, & εἶπα, εἶπας, εἶπε. vide 302,7. & 298,16. In imperatiuo, κάτειπε, *dic, detege, ne retice*,[6]. πρόειπε, *iube*,[11]. πρόσειπε, *saluta*,[14]. In Optatiuo, παρεξείποιμι, *præter veritatem loquerer*,[9]. προσείποιμι, *salutarem*: προσείποι, *vocauerit*,[14]. συνείποιμι, *pro aliquo perorarem & consentirem*,[16]. ὑπείποιμι, ὑπείποις, *responderim, responderis*,[17]. In subiunctiuo, παρείπῃ, *imposuerit*,[8]. In infinitiuo, ἀνειπεῖν, *refellere*,[1]. ἀντειπεῖν, *respondere*,[2]. ἀπειπεῖν, *negare*,[3]. κατειπεῖν, *accusare, patefacere*,[6]. προειπεῖν, *denuntiare*,[11]. προσειπεῖν, *alloqui, salutare, appellare*,[14]. **προσεπειπεῖν, iterum ac tertiò loqui & dicere**,[15]. συνειπεῖν, *suadere, patrocinari*,[16]. In participio, ἀνειπὼν, ὄντος, *referens, qui retulit*,[1]. προειπὼν, *præfatus*,[11]. προσειπὼν, *appellans*,[14]. ὑπειπὼν, *subdens, respondens, præfatus*,[17].

ANNOTATIO.

1 ἀναγορεύω.
2 ἀνταγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 ἐπαγορεύω.
5 ἐπαναγορεύω.
6 καταγορεύω.
7 μεταγορεύω.
8 παραγορεύω.
9 παρεξαγορεύω.
10 περιαγορεύω.
11 προαγορεύω.
12 προεναγορεύω.
13 προεξαγορεύω.
14 προσαγορεύω.
15 προσεπαγορεύω.
16 συναγορεύω.
17 ὑπαγορεύω.

1 In indicatiuo, ἐπανήγαγον, *renocaui*,[2]. ὑπεξήγαγες, *subduxisti*,[10]. συνήγαγον, & sine augmento συνάγαγε, *coniunxit*,[8]. κατήγαγον, *reduxerunt*,[3]. In subiunct. παραγάγῃς, *consoleris*,[4]. In infinitiuo, ἐπαγαγεῖν, *inducere, proponere*,[1]. καταγαγεῖν, *deorsum egisse, reportare*,[3]. προαγαγεῖν, *prouehere, deducere*,[6]. In participio, καταγαγὼν, *deducens, qui reduxit*,[3]. παραγαγὼν, *qui deduxit*,[4]. προαγαγὼν, *progressus, qui euasit*,[6]. συναγαγὼν, *congregans*,[8]. In indicatiuo vocis med. προσηγάγετο, *ad se perduxit*, seu *traduxit*,[7]. ὑπηγάγετο, *adduxit, pellexit*,[9]. In infinitiuo, προσαγαγέσθαι, *allicere*,[7]. & simplex ἀγαγέσθαι, *ducere*. Tempora vocis mediæ referũtur ad themata in ομαι potiùs quàm in ω.

Ἄγω ab ἀγάγω.

1 ἐπάγω.
2 ἐπανάγω.
3 κατάγω.
4 παράγω.
5 περιάγω.
6 προάγω.
7 προσάγω.
8 συνάγω.
9 ὑπάγω.
10 ὑπεξάγω.

80 & 81 In indicat. ἀφεῖλον, *abstuli*,[3]. διεῖλον, *diuisi*,[4]. παρεῖλον, παρεῖλες, παρεῖλε, *detraxi, auulsi, isti, it*,[12].

Αἱρέω & ἑλοῦμαι ab ἕλω & ἕλομαι.

1 ἀναιρέω ex ἀνά.
2 ἀνθαιρέω ex ἀντί.
3 ἀφαιρέω ex ἀπό.
4 διαιρέω, è διά.
5 ἐγκαθαιρέω ex ἐν & κατά.
6 ἐξαφαιρέω ex ἐξ & ἀπό.
7 ἐπαναιρέω.
8 ἐπιδιαιρέω.
9 καθαιρέω & Ionicè καταιρέω.
10 καταδιαιρέω.
11 μεθαιρέω è μετά.
12 παραιρέω.
13 περιαιρέω.
14 προαιρέω.
15 προσαιρέω.
16 συναιρέω.
17 συγκαθαιρέω è σύν & κατά.
18 ὑφαιρέω ex ὑπό.
19 ὑπεξαιρέω.

περιεῖλον, *dirui, ſum demolitus, circumcidi*,[13]. ſunt qui referant ad περιελῶ ἃ καθεῖλε, *demolitus eſt*, Ionicè (118, 30.) κατεῖλε, *ſuſtulit, cepit*,[9]. μεθεῖλεν, & Ionicè (170, 30.) μεθέλεσκε, *cepit, accepit*, ſeu *capiebat, accipiebat*,[11]. περιεῖλεν, *amouit*,[13]. καθεῖλον, & Bœoticè (303, 9.) καθείλοσαν, *deſtruxerunt*,[9]. In Optatiuo, καθέλοιμι, *detraxerim*: κατέλοι, *amplexus ſit*,[9]. In ſubiunctiuo, ἐπιδιέλω, *diſtribuero*,[8]. καθέλω, *deſtruxero, demoliar*,[9]. ſi legatur καθελῶ accentu circumflexo, erit futuri ſecundi indicatiui. ἐπανέλω, *tollam, auferã*,[7]. περιέλω, *detraxero*,[13]. καθέλῃς, & Ion. 118, 30. κατέλῃς, *occidas*,[9]. In infin. διελεῖν, *partiri, diuidere*,[4]. ἐγκαθελεῖν, *capere, deijcere*,[5]. περιελεῖν, *auferre*,[13]. συνελεῖν, *vnà capere, cepiſſe*,[16]. συγκαθελεῖν, *vnà euertere, demoliri*,[17]. In part. διελών, *diffringens, aperiens*,[4]. καθελών, καθελόντος, & Ionicè (118, 30.) κατελών, *vincens, peragens*,[9]. παρελών, *qui abſtulit*,[12]. περιελών, όντος: περιελόντες, *qui ſuſtulerũt*,[13]. συνελών, συνελόντος, *qui cepit*,[16]. In indicatiuo vocis mediæ, ἀφειλόμην, & ſine augmento ἀφελόμην, *extorſi*,[3]. ἐξαφειλόμην, *abſtuli*,[6]. παρειλόμην, *abduxi*,[12]. προείλου, *elegiſti*: προείλετο, *elegit, voluit, maluit*,[14]. προσείλετο, *adiunxit, delegit*,[15]. ἀνεῖλον & ſine augmento ἀνέλοντο, *collegerunt*,[1]. ἀνθείλοντο, *in alterius locum delegerunt*,[2]. καταδιείλοντο, *diuiſerunt*,[10]. In imperat. ἀνελοῦ, *collige*,[1]. In Optat. παρέλοιτο, *ademiſſet*,[12]. ὑφέλοιντο, & Ionicè ſeu poëticè (190, 16. & 29.) ὑφελοίατο, *ſurriperent, acciperent*,[18]. In ſubiunct. ἐπανέλωμαι, *abroger*,[7]. In infin. ἐξαφελέσθαι, *auferre, aſſerere*,[6]. καταδιελέσθαι, *diuiſiſſe*,[10]. παρελέσθαι, *adimere, auferre*,[12]. ὑφελέσθαι, *ſubduxiſſe, ſuppilaſſe*,[18]. ὑπεξελέσθαι, *clàm auferre, ſubtrahere, eximere*,[19]. In Participio, καθελόμενος, & Ionicè (118, 30.) κατελόμενος, *corripiens*,[9]. παρελόμενος, *qui ademit*,[12]. περιελόμενος, *detrahens*,[13]. προσελόμενος, *qui adlegit*,[15]. ἐπιδιελόμενοι, *inter ſe partiti*,[8].

Αἰσθάνομαι ab αἰσθίομαι.

7 Ἐπῃσθόμην, *intellexi*, ab ἐπαισθάνομαι: προαισθόμενος, *præſentiens*, à προαισθάνομαι.

Ἁμαρτάνω ab ἁμαρτέω.

11 Ἀφήμαρτεν, & ſine augmento ἀφάμαρτεν, & metatheſi poëtica ἀφάρμαρτεν, *aberrauit*, ab ἀφαμαρτάνω, quod componitur ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω. Ab eodem legitur ἀπήμβροτεν, *aberraui*, mutato ſpiritu, vide 337, 25.

Ἁλίσκομαι ab ἅλωμι.

10 Προήλων, προήλως, προήλω, *prædamnatus ſum, antea captus ſum, es, eſt*, à προαλίσκομαι.

Ἀπαφίσκω ab ἀπαφέω.
1 ἐξαπαφίσκω.
2 παραπαφίσκω.

16 Ἐξήπαφε, *decepit*,[1]. παρήπαφε,[2]. & ſimplex ἤπαφε, pro eodem. ſunt qui malint eſſe præteriti medij, vt prima perſona ſit non ἤπαφον, ες, ε, ſed ἤπαφα, ας, ε: ſic παρήπαφα, &c.

Ἄπειμι à εἶμι.

29 In indicatiuo ἀπῄειν, *diſceſſi, abij*,[3]. διῄειν, *trãſmiſi*,
tran

transiui,[5] ἐπέβην, *insurrexi*: ἐπέβη, *incessit*,[7]. παρέβη, *praeterit*, *fefellit*,[14]. περιέβη, & sine augmento περίβη, *circuiuit*,[15]. προσέβη, *ascendit*,[17]. συνέβη, & Atticè (401,23.) ξυνέβη, *cōtigit*,[20]. Pro simplici ἔβη, dicitur Doricè, 118,42. ἔβα, *venit*: (item ab ἐάω ῶ, *sino*, imperatiuus ἔαε, ἔα, & Laconicè ἔβα, *sine*. vt ἐβάσοι pro ἐάσον, 288,31. sic ἐβάται pro ἐᾶται) συνέβημεν, *conuenimus*, *conuenit inter nos*,[20]. ἀπέβησαν, *abierūt*,[3]. ἐξέβησαν, & syncope ἐξέβαν, *exierūt*,[6]. ἐπέβησαν, & syncope ἐπέβαν, seu absque augmento ἐπίβαν, *peruenerunt*, *ingressi sunt*, *inire fecerunt*,[7]. συνέβησαν, *depacti sunt*,[20]. συνεσέβησαν, *simul sunt ingressi*,[22]. ὑπερέβησαν, *transcenderūt*,[23]. In imperat. κατάβηθι, Atticè (356,42.) κάτβηθι, μετάβηθι, & apocope μετάβα, *transi*, *vade*,[11]. sic πρόβα, *progredere*. pro πρόβηθι seu πρόβηθι.[16]. προσανάβηθι, *ascende*,[18]. καταβήτω, & Atticè (356,42.) κατβήτω, *descendito*,[10]. In subiunctiuo, ἐπιβῇ, *ingressus fuerit*, *inuaserit*: ἐπιβῶμεν, & Ionicè (236,34. & 36.) ἐπιβέωμεν, & poëticè ἐπιβείομεν, *ingrediamur*, *ascendamus*,[7]. μεταβῶμεν, *transeamus*,[11]. συμβῶμεν, *conueniamus*,[20]. ἐπιβῶσιν, *incursent*,[7]. In infinitiuo, ἀντιβῆναι, *repugnare*,[2]. ἐπιβῆναι, & Doricè (182,7.) ἐπιβήμεναι, *ingressum esse*,[7]. καταβῆναι, *descendere*,[10]. περιβῆναι, *circumire*,[15]. προσβῆναι, *accessisse*,[17]. προσεμβῆναι, *insilire*, *insultare*,[19]. συμβῆναι, *congredi*, *simul ire*,[20]. ὑπερβῆναι, *transcendere*,[23]. In participio, ἀμφιβὰς, ἀντὸς, *obambulans*,[1]. ἀσυμβὰς, ἀντος, *non cohaerens*: hinc aduerbium ἀσυμβάντως, *incongruenter*,[4]. [Rectius ἀσυμβάτως, à nomine ἀσύμβατος. nam integra participia nō solent cum α similibusque particulis componi: & πολύτλας, ἐϋκτίμενος, ac consimilia, sunt poëtica.] ἐπιβὰς, ἀντος, *ingressus*, *conscendens*,[7]. ἐπαναβὰς, *ascendens*,[8]. ἐσβὰς, *ingressus*,[9]. καταβὰς, *descendens*,[10]. μετεκβὰς, *transcendens*,[12]. μετεμβὰς, *conscendens*,[13]. παραβὰς, *qui violauit*, *qui transgressus est*,[14]. περιβὰς, *qui circuiuit*,[15]. προβὰς, *progressus*,[16]. προσβὰς, ἡ προσβᾶσα, *ascendens*,[17]. συμβὰς, συμβάντος, *qui euenit seu contigit*: in neutro συμβὰν, *cùm accidisset*, *forte*,[20]. συναναβὰς, ἡ συναναβᾶσα, *simul ascendens*: συναναβᾶσαι, *quae simul ascenderunt*,[21]. ὑπερβὰς, *transgressus*,[23].

1 ἀμφιβαίνω.
2 ἀντιβαίνω.
3 ἀποβ.
4 ἀσυμβαίνω ex α priuatiuo & συν.
5 διαβαίνω.
6 ἐκβ.
7 ἐπιβ.
8 ἐπαναβαίνω.
9 ἐσβαίνω.
10 καταβαίνω.
11 μεταβαίνω.
12 μετεκβαίνω.
13 μετεμβαίνω.
14 παραβαίνω.
15 περιβαίνω.
16 προβαίνω.
17 προσβαίνω.
18 προσαναβαίνω.
19 προσεμβαίνω.
20 συμβαίνω seu ξυμβαίνω.
21 συναναβαίνω.
22 συνεσβαίνω.
23 ὑπερβαίνω.
24 ὑποκαταβαίνω.

ANNOTATIO.

31 In indicatiuo, ἐβίω, *vixit*: εἰ ἐβίω, *si vixisset*,[2]. In Optatiuo, ἀναβιοίην, & Atticè (358,42.) ἀμβιοίην, *reuiuiscam*, *rediuiuus sim*,[1]. In infinitiuo, καταβιῶναι, *vitam agere*,[3]. ἐγκαταβιῶναι, *vixisse*,[4].

Βιόω à βιῶμι.
1 ἀναβιόω.
2 διαβ. 3 καταβ.
4 ἐγκαταβ.

26 In indicatiuo passiuo, ἐβάφην, *tinctus sum*. in participio. βαφεὶς, *tinctus*, *demersus*.

Βάπτω à βάω.

32 In futuro sec. infinitiui passiui, βλαβήσεσθαι, *laesum iri*.

Βλάπτω à βλάβω.

41 In indicatiuo medio, ἐξεγενόμην, *natus sum ex*,[2].

1 ἀπογίνομαι.
2 ἐκγίνομαι.
3 ἐπιγίνομαι.
4 παραγίνομαι.
5 περιγίνομαι.
6 προγίνομαι.
7 προσγίνομαι.
8 συγγίνομαι seu ξυγγ. ex σύν.

παρεγενόμην, *adfui*,[4]. περιεγένου, *superasti*,[5]. προσεγένετο, *accessionis vice cessit, accessit*,[7]. ἐξεγένοντο, *nati sunt ex*,[2]. παρεγένοντο, *adfuerunt, peruenerunt*,[4]. προεγένοντο, *antè fuerunt*,[6]. In subiunctiuo, περιγένηται, *superior euadat*,[5]. In infinitiuo, ἀπογενέσθαι, *occidere*,[1]. περιγενέσθαι, *superesse, superare*,[5]. συγγενέσθαι, & Atticè (401,23.) ξυγγενέσθαι, *conuenire, cògredi*,[8]. In participio, ἐπιγενόμενος, *qui accessit*,[3]. παραγενόμενος, *partus*,[4]. περιγενόμενος, *viuẽs, superstes*,[5]. προσγενόμενος, *qui accessit*,[7]. in plurali, ἀπογενόμενοι, *mortui*,[1]. in fœminino singulari, συγγενομένη, *compressa*,[8].

Γινώσκω à γνῶμι.
1 ἀπογινώσκω.
2 ἐπιγιν.
3 ἐπαναγ.
4 μεταγ.
5 παραγ.
6 παραναγινώσκω.
7 προγινώσκω.
8 συγγινώσκω è σύν.

45 In indicatiuo, μετέγνων, *pœnitentia ductus sum*,[4]. προέγνω, *præsciuit, antè agnouit*,[7]. συνέγνω, *præbuit veniam*,[8]. In imperatiuo, ἐπίγνωθι, *agnosce, discerne*,[2]. ἐπανάγνωθι, *relege*,[3]. παραναγνώθι, *lege alteram legem vicissim*,[6]. σύγγνωθι, *ignosce*,[8]. In infinitiuo, ἐπιγνῶναι, *agnoscere*,[2]. μεταγνῶναι, *pœnitere*,[4]. παραγνῶναι, *conferre & recognoscere, recitasse*,[5]. In participio, ἀπογνούς, όντος, *desperatus, reprobatus calculo*,[1]. μεταγνούς, όντος, *resipiscens*: μεταγνόντες, *resipiscentes*,[4]. προγνούς, όντος, *præsciens*,[7]. συγγνούς, όντος, *erratum agnoscens*, συγγνόντες, *agnoscentes*,[8].

Δαίω à δάημι.

48 In infinitiuo vocis actiuæ, προδεδαῆναι, *prænouisse*. In participio, προδαείς, έντος, *prænoscens, præsciscens*, à προδαίω. [*Sed hæc verius à δαίω quàm à δάημι formari dictum est in Inuest. fut. 1. vocis actiuæ.*]

Δαρθάνω à δαρθέω.
1 ἀποδαρθάνω.
2 παραδαρθάνω.
3 συγκαταδαρθάνω.

49 In infinitiuo, ἀποδαρθεῖν, *dormire*,[1]. παραδαρθεῖν, & metathesi poëtica, παραδραθεῖν, rursus Ionicè (183,15.) παραδραθέειν, *concumbere*,[2]. In participio, συγκαταδαρθών, *qui vnà dormiuit.*

Διδράσκω à δρῆμι.
1 διαδιδράσκω.
2 συναποδιδράσκω.

69 In indicatiuo, διέδρη, & Doricè (118,42.) διέδρα, *effugit*,[1]. In infinitiuo, συναποδρῆναι, & Doricè συναποδρᾶναι, *simul aufugere*,[2].

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω seu ἔλθω.
1 ἀνέρχομαι ex ἀνά.
2 ἀντεισέρχομαι ex ἀντί & εἰς.
3 ἀπέρχομαι ex ἀπό.
4 διέρχομαι ex διά.
5 διεξέρχομαι ex διά & ἐξ.
6 εἰσέρχομαι siue ἐσέρχομαι.
7 ἐξέρχομαι.
8 ἐπέρχομαι, ἐπί.

79 In indicatiuo, ἀνήλυθον, *ascendi*,[1]. συνανήλυθον, *ascẽdi vna cum*,[24]. ἐπήλυθον, & syncope ἐπῆλθον, *accessi, sum aggressus*,[8]. κατήλυθον & κατῆλθον, *descendi, reuerti, redij, veni*,[11]. ὑπήλυθεν & ὑπῆλθε, *subiit*,[26]. διῆλθον, *peruasi*,[4]. εἰσῆλθον, *ingressus sum*, seu *ingressi sunt*,[6]. ἐξῆλθον, *prodij*,[7]. ἐπεξῆλθον, *exortus sum, inuasi, persecutus sum*,[10]. παρῆλθον, *processi, euasi, & palam omnibus in medium prodierunt*,[13]. περιῆλθον, *circumiui, oberraui*,[16]. συνῆλθον & Att. (401,21.) ξυνῆλθον, *conueni* seu *conuenerunt*,[23]. ὑπεξῆλθον, *me subduxi*: ὑπεξῆλθε, *se subduxit*,[27]. ἀντεισῆλθεν, *in prioris locum successit*,[2]. ἐσῆλθε, *subijt*,[6]. παρῆλθε, *prodijt, est ingressus*,[13]. παρεισῆλθε, *penetrauit, obiter subijt*,[14]. περιῆλθε, *circumdedit*,[16]. προῆλθε, *processit*,[17]. προσῆλθε, *perrexit, accessit*,[21]. συνῆλθε, *conuênit, adijt*,[23]. ὑπῆλθε, *subijt, imposuit, fefellit,*

dece

...cepit,[26]. προῆλθον, praeuenerunt, prouenerunt,[17]. προαπῆλθον, praeabierunt,[18]. In imperatiuo, μέτελθε, quaere,[12]. πάρελθε, praeteri,[13]. πρόελθε, procede,[17]. In Optatiuo, μετέλθοις, reprimas, vlciscaris,[12]. ἐπέλθοι, subiret,[8]. κατέλθοιεν, descenderent, delapsi sint,[11]. In subiunctiuo, περιέλθῃ, euadat,[16]. εἰσέλθωμεν, & Doricè (119,24. & 384,26.) εἰσένθωμες, ingrediamur,[6]. συνανέλθωμεν, vnà ascendamus,[24]. In infinitiuo, διελθεῖν, transire,[4]. διεξελθεῖν, percurrere, enarrare,[5]. εἰσελθεῖν, ingredi: εἰσελθεῖν δίκην, reum agi, vel litem incipere,[6]. ἐπανελθεῖν, rediisse,[9]. ἐπεξελθεῖν, persequi,[10]. κατελθεῖν, descedere, redire,[11]. μετελθεῖν, sumere vindictam, tueri,[12]. παρελθεῖν, praeuenire, superare, praetergressũ esse,[13]. παρεξελθεῖν, praetergredi,[15]. περιελθεῖν, circuisse, euenisse,[16]. προελθεῖν, prodire, nasci,[17]. συνελθεῖν, conuenire, coire, conspirasse,[23]. συνεξελθεῖν, commigrasse,[25]. ὑπεξελθεῖν, clam exire,[27]. Pro simplici ἐλθεῖν dicitur Doricè ἐνθεῖν, venire. In particip. ἀπελθὼν, mortuus,[3]. διελθὼν, διελθόντος, qui transfugit,[4]. ἐπεξελθὼν, inuestigans, progressus,[10]. μετελθὼν, inuadens, reprimens, vltus,[12]. παρελθὼν, procedens, praetergressus: ἡ παρελθοῦσα, praestans,[13]. παρεξελθὼν, egressus,[15]. περιελθὼν, circumactus,[16]. προελθὼν, prodiens, progressus,[17]. προαπελθὼν, vltrò se tradens,[18]. προδιελθὼν, qui praeterijt,[19]. προσελθὼν, accedens,[21]. προσδιελθὼν, insuper narrans,[22]. ὑπελθὼν, qui succurrit, incidens, subiens: τὸ ὑπελθὸν, quod in mentem venit,[26]. ὑπεξελθὼν, clam egressus, qui se subduxit,[27]. In plurali, προδιεξελθόντες, priùs pertransẽtes,[20]. τὰ συνελθόντα, consentanea, contingentia, quae contigerunt.

91 In indicatiuo, παρεξεῦρεν, inueni,[2]. In infinitiuo, ἐξανευρεῖν, deprehendere,[1]. In participio, προευρὼν, όντος, qui prior inuenit,[3]. In indicatiuo medio, προσεύρετο, & Atticè (287,1.) προσηύρετο, adinuenit, adduxit,[4].

210 In indicatiuo, κατέσχον, obtinui,[5]. παρέσχον, feci, praebui,[7]. συνέσχον, continui,[11]. προσέσχες, animaduertisti,[10]. κατέσχε, compescuit,[5]. παρέσχεν, accidit,[7]. ὑπέσχε, supposuit, subijt, sustinuit, promisit,[13]. ὑπεξέσχε, profugit, subterfugit, se subduxit,[14]. ὑπερέσχον, superiecerunt,[12]. In imperatiuo, παράσχε, porrige,[7]. In subiunctiuo, μετάσχῃ, partem capiat,[6]. In infinitiuo, ἀντισχεῖν, reluctari, obsistere,[1]. ἀντιπαρασχεῖν, retribuere,[2]. παρασχεῖν, & Ionicè (182,6.) παρασχέμεν, porrexisse,[7]. περισχεῖν, circumsedisse, obsedisse,[8]. ὑποσχεῖν, sustinere, subire, poenas dare,[13]. In participio, διασχὼν, distans, procedens,[3]. παρασχὼν, qui praebuit, qui praestitit,[7]. ὑποσχὼν, subijciens,[13]. In plurali, κατασχόντες, appellentes, applicantes,[5]. ὑπερισχόντες, superiores,[8]. in foeminino singulari, περιέχουσα, περιεχούσης, vndique exorta[9]. in ...

9 ἐπανέρχομαι ex ἐπὶ & ἀνά.
10 ἐπεξέρχομαι ex ἐπὶ & ἐξ.
11 κατέρχομαι ex κατά.
12 μετέρχομαι ex μετά.
13 παρέρχομαι ex παρά.
14 παρεισέρχομαι ex παρὰ & εἰς.
15 παρεξέρχομαι.
16 περιέρχομαι.
17 προέρχομαι.
18 προαπέρχομαι ex πρὸ & ἀπό.
19 προδιέρχομαι ex πρὸ & διά.
20 προδιεξέρχομαι ex πρὸ διὰ & ἐξ.
21 προσέρχομαι.
22 προσδιέρχομαι ex πρὸς & διά.
23 συνέρχομαι seu ξυνέρχομαι ex σὺν siue ξύν.
24 συνανέρχομαι.
25 συνεξέρχομαι.
26 ὑπέρχομαι.
27 ὑπεξέρχομαι.

Εὑρίσκω ab εὑρέω.
1 ἐξανευρίσκω.
2 παρεξευρίσκω.
3 προευρίσκω.
4 προσευρίσκω.

Ἔχω à σχέω.
1 ἀντέχω.
2 ἀντιπαρέχω.
3 διέχω.
4 ἐπέχω.
5 κατέχω.
6 μετέχω.
7 παρέχω.
8 περιέχω.
9 προέχω.
10 προσέχω.

11 συνέχω.
12 ὑπερέχω.
13 ὑπέχω.
14 ὑπεξ.

plurali, συνεχοῦσαι λῃστεῖαι, assiduæ latronum infestationes[11]. In indicatiuo vocis mediæ, ἐπεῖχε, inhæsit[4]. προεῖχοντο, prætendebant[9]. In imperatiuo, περίεχον, & Ionicè (193, 29, & 383, 2.) περίσχεο, cōtine, defende, adiuua, curam suscipe[8]. In participio, ἐπισχόμενος, tenens, sustinens[4]. κατασχόμενος, tectus[5]. παρασχόμενος, qui præbuit, satis exercitatus[7]. περισχόμενος, amplectens[8]. προϊσχόμενος, prætendens[9].

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 συζεύγνυμι è σύν.
2 ὑποζεύγνυμι.

100 In indicatiuo vocis passiuæ, συνεζύγην, sum implicitus[1]. ὑπεζύγην, subij[2]. In participio, συζυγείς, έντος, coniunctus: συζυγέντες, coniuncti, cum vxore agentes[1].

Θάπτω à τάφω.
1 ἐνθάπτω.
2 συνθάπτω.

213 In Indicatiuo passiuo, συνετάφην, simul sum sepultus[2]. In Imperatiuo, συνταφῆθι, vnà sepeliaris[2]. In participio, ἐνταφείς, sepultus[1]. συνταφείς, consepultus[2].

Θνήσκω à θάνω.
1 ἀποθνήσκω.
2 δυσθν.
3 ἐκθν.
4 ἐναποθνήσκω.
5 ἐπαποθνήσκω.
6 καταθνήσκω.
7 προθνήσκω.
8 συναποθνήσκω.

102 In Indicatiuo, ἐξέθανον, ἐξέθανες, ἐξέθανε, emortuus sum exanimatus, sum, es, est[3]. ἐναπέθανε, vita functus est, occubuit[4]. συναπέθανον, vnà occisi sunt[8]. In infinitiuo, ἐκθανεῖν, emori[3]. In participio, δυσθανών, ægrè seu morte difficili mortuus[2]. ἐπαποθανών, decedens, deficiens[5]. (sunt qui pro eodem legant ἐπαποθανῶν, vt sit participium præsens ab ἐπαποθανέω ῶ, quorum vtrumque apertè mendosum est;) προθανών, qui obijt pro aliquo[7]. In futuro secundo vocis med. ἀποθανοῦμαι, moriar[1]. καταθανῇ, & poëticè (173, 14.) κατθανῇ, morieris[6]. συναποθανεῖσθε, simul moriemini[8]. In part. συναποθανούμενοι, commorientes, simul morituri[8].

Ἱκνοῦμαι ab ἵκομαι.
1 ἀφικνοῦμαι ex ἀπό.
2 ἐξικνέομαι οῦμαι.
3 ἐφικνοῦμαι ex ἐπί.
4 καθικνοῦμαι.

113 In indicatiuo medio, ἀφικόμην, & Ionicè (118, 30.) ἀπικόμην, perueni[1]. ἐξικόμην, perueni, consecutus sum[2]. καθίκετο, attigit, tetigit: καθίκοντο, attigerunt[4]. In infinitiuo, ἐφικέσθαι, consequi[3]. Pro simplici ἱκέσθαι, poëtæ dicunt εἰκέσθαι, venire. In participio, καθικόμενος, prosecutus[4].

ANNOTATIO.

[Legitur etiam apud Hesychium εἰκέσθαι, cum indicatiuo εἴκετο, & actiuo εἶκε, vēnit: sed tenui spiritu. alias solet huius verbi initium esse ι aspiratum: idque in præsenti quidem productum, at in aor. 2. medio correptum: indicatiuum tamen ἵκετο nunc correptum, vt Il. ψ, τὸ δ᾽ ἂψ ἵκεθ᾽ ἠέρα δῖον: nunc productum, vt Il. α, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος.]

Ἵπταμαι à πτῆμι.
1 ἀνίπταμαι.
2 ἐφίπτ.
3 καθίπτ.
4 μεθίπταμαι.
5 παρίπταμαι.
6 προσίπταμαι.
7 συμπαρίπταμαι.
8 ὑπερίπταμαι.

186 In indicatiuo vocis actiuæ, ἀνέπτην, subuolaui[1]. παρέπτην, præteruolaui, aduolaui[5]. ὑπερέπτης, superuolasti[8]. In infinitiuo, παραπτῆναι, præteruolare[5]. In indicatiuo vocis mediæ, συμπαρεπτάμην, simul volaui[7]. ἐπέπτατο, aduolauit[2]. προσέπτατο, & sine augmento πρόσπτατο, aduolauit[6]. & simplex ἔπτατο, volauit. In subiunctiuo, προσπτῆται, aduolet[6]. In participio, καταπτάμενος, deuolans, volatu delapsus[3]. μεταπτάμενος, transuolans[4]. παραπτάμενος, παραπταμένου, peruolans, peruolantis[5].

προ

ἐπαναπέτομαι, aduolans,⁶. & simplex πέταμαι, uolans.

132 In subiunctiuo medio, κέρωνται, misceant. — Κεράννυμι à κεράω.

134 Περιέκρυψεν, occultauit, à περικρύπτω. — Κρύπτω à κρύβω.

141 In Optatiuo, ἐκλάχοι, sortiatur,². In infinitiuo, ἀπολαχεῖν, diuisisse,¹. μεταλαχεῖν, adipisci,⁴. In participio, ἐπιλαχών, allectus per sortem,³. μεταλαχών, adeptus,⁴.

Λαγχάνω à λήχω.
1 ἀπολαγχάνω.
2 ἐκλαγχάνω.
3 ἐπιλαγχάνω.
4 μεταλαγχάνω.

138 In indicatiuo, ἐπέλαβε, deprehendit, sensit,¹. κατέλαβε, delegit, corripuit, & impersonaliter necesse fuit, necessitas coëgit, accidit,³. μετέλαβεν, assecutus est,⁴. προέλαβεν, & Atticè (172,35.) προὔλαβε, processit,⁵. προσέλαβε, subijt, assumpsit,⁷. ὑπέλαβε, subduxit,¹⁰. simplex ἔλαβεν, & sine augmēto λάβε, sumpsit, accepit. κατέλαβον, aduenerunt,³. In imperatiuo, ἐπίλαβε, siste,¹. σύλλαβε, auxiliare, esto socius,⁸. In Optatiuo, προκαταλάβοις, præmunieris,⁶. μεταλάβοι, sumpserit,⁴. In subiūctiuo, προλάβωσι, præsumpserint,⁵. In infinit. ἐπικαταλαβεῖν, opprimere,². καταλαβεῖν, adesse,³. μεταλαβεῖν, assumere,⁴. προλαβεῖν, anteuertere,⁵. προσλαβεῖν, sumere,⁷. In participio, ἐπιλαβών, excipiens: ἡ ἐπιλαβοῦσα, τῆς ἐπιλαβούσης, quæ oppressit, obstruens,¹. μεταλαβών, μεταλαβόντος, assecutus,⁴. συλλαβών, accipiens,⁸. ὑπολαβών, alterius loco respondens: ὑπολαβοῦσα, interfata,¹⁰. καταλαβόντες, ligantes, accipientes,³. προλαβόντες, maiores, antecessores,⁵. καταλαβόντα, quæ contigerunt,³. In Indicatiuo medio, ἐπελάβοντο, apprehenderunt, captarunt, amplexi sunt,¹. In imperatiuo, ἐπιλαβοῦ, reprehende,¹. In optatiuo, ἐπιλάβοιτο, reprehenderit,¹. In subiunct. simplex, λάβωμαι, nactus fuero: λάβηται, nactus fuerit. In infinitiuo, συλλαβέσθαι, & Atticè (401,23.) ξυλλαβέσθαι, suscipere,⁸. συνεπιλαβέσθαι, opitulari,⁹. In participio, ἐπιλαβόμενος, inuolans in, qui apprehendit: ἐπιλαβομένη, nacta,¹. συλλαβόμενος, qui comprehendit,⁸.

Λαμβάνω à λήβω.
1 ἐπιλαμβάνω.
2 ἐπικαταλαμβάνω.
3 καταλαμβάνω.
4 μεταλαμβάνω.
5 προλαμβάνω.
6 προκαταλαμβάνω.
7 προσλαμβάνω.
8 συλλαμβάνω siue ξυλλαμβάνω è σὺν siue ξύν.
9 συνεπιλαμβάνω.
10 ὑπολαμβάνω.

147 In indicatiuo, ἐξέλαθον, & poëticè (172,15.) ἐκλέλαθον, obliuisci fecerunt,¹. In indicatiuo, med. ἐπελάθοντο, hederāt, obliuioni,². In Optat. ἐκλάθοιτο, & poëticè (172,15.) ἐκλελάθοιτο, oblitus fuerit,¹. In subiunctiuo, ἐπιλάθηται, obliuiscatur,². vide 391,25.

Λανθάνω à λήθω.
1 ἐκλανθάνω.
2 ἐπιλανθάνω.

In indicatiuo, κατέμαθον, intellexi,². ἀπέμαθον, destiterunt,¹. In imperatiuo, κατάμαθε, consule,². In optatiuo, μεταμάθοις, te ad aliud discendum transtuleris,³. In infinitiuo, προμαθεῖν, prædoceri,⁴. συμμαθεῖν, condocefieri,⁵. In participio, καταμαθών, intelligens,². & simplex μαθών, discens, edoctus, gnarus, agnoscens, vide 391,25.

Μανθάνω à μαθέω.
1 ἀπομανθάνω.
2 καταμανθάνω.
3 μεταμανθάνω.
4 προμανθάνω.
5 συμμανθάνω.

148 In infinitiuo pass. προσμιγῆναι, coire, misceri, conuenire, à προσμίγνυμι. — Μίγνυμι à μίγω.

156 In indicat. vocis med. συναπώλετο, simul perijt,³. — Ὄλλυμι ab ὄλω.

1 ἀπόλλυμι.
2 διόλλυμι.
3 συναπόλλυμι.

In subiunctiuo, συναπόληται, *simul pereat*,[3]. In infinitiuo, ἀπολέσθαι, *mori*,[1]. διολέσθαι, *disperdi, disperire*,[2]. & simplex ὀλέσθαι, *periisse*.

Ορόω ab εἴδω seu ἴδω.
1 ἀφοράω ex ἀπό.
2 διοράω.
3 εἰσοράω siue ἐσοράω.

75 In indicatiuo, ἐνεῖδον, ἐνεῖδες, *vidi, vidisti*,[4]. ἐπεῖδον, *vidi*,[5]. κατεῖδον, *vidi, perspexi, conspexi*,[6] παρεῖδον, *contempsi*,[8]. περιεῖδον, *contempsi*,[9]. προεῖδον, *prauidi*,[10]. προσεῖδον, *vidi*,[11]. ὑπεῖδον, *suspicatus sum*,[14]. διεῖδε, *dispexi*,[2]. περιεῖδε, *permisit, conspexit*,[9]. In subiunct. προείδη, *prauideat*: προείδητε, *prauideatis* seu *prouideatis, prospiciatis*,[10].

ANNOTATIO.

[Quæ sunt etiam præsentis temporis. at sicut περιιδεῖν & ἀπιδών, penultima diphthongo, ita simplex εἰδῶμεν apud Hesychium legitur, aoristo itidem redditum θεασώμεθα *spectauerimus*, & μάθωμεν *didicerimus*. alias indicatiuè tantum εἶδον (poëticè interdum ἴδον) reliquis autẽ modis sublata præpositiua ἴδε *vide*, ἴδοιμι *viderim*, ἴδω *videro*, ἰδὼν *conspicatus*. eodemque modo in compositis, voce etiam media.] In infinitiuo, περιιδεῖν, *sinere*,[9]. In participio, ἀπιδών, *respiciens*,[1]. In indicatiuo medio, προείδοντο, *prauiderunt*,[10]. In participio, προειδόμενος, *prospiciens*,[10]. Sæpe è diphthongo ει tollitur præpositiua ε: vnde pro simplici εἶδε, dicitur Ionicè (17[illegible],30.) ἴδεσκε, *vidit*. In imperatiuo, ἔσιδε, *vide*,[3]. κάτιδε, *despice*,[6]. In Optatiuo, ἐπίδοιμι, *videam*,[5]. In subiunctiuo, ἐπίδω, *inspexero*,[5]. ἐσίδω, *videam*,[3]. περιίδῃς, *contempseris*,[9]. κατίδῃ, *perspexerit*,[6]. παρίδῃ, *contempserit*,[8]. προΐδωμεν, *prospiciamus, prauideamus*: προΐδωσι, *prospexerint*,[10]. κατίδωσι, *conspexerint*,[6]. In infinitiuo, ἐνιδεῖν, *inspicere, intueri*,[4]. ἐπιδεῖν: *vidisse*,[5]. κατιδεῖν, *perspicere*,[6]. μετιδεῖν, *contemnere, despicere*,[7]. περιιδεῖν, *contemnere, negligere, pro derelicto habere, expectare*,[9]. προιδεῖν, *prouidere, prospicere*,[10]. προσιδεῖν, *inspicere, aspicere*,[11]. ὑπεριδεῖν, *despicere*,[13]. In participio, ἀπιδών, όντος, *intuitus*: ἀπιδοῦσα, *intuita, respiciens*,[1]. ἐνιδών, *intuitus*,[4]. κατιδών, *conspiciens, intuens, conspicatus*,[6]. παριδών, *contemnens*,[8]. προιδών, προιδόντος, *qui prauidit, prouidens*,[10]. ὑπεριδών, *dissimulans, contemnens*: ὑπεριδόντες, *non habentes honorem, despicientes*,[13]. συνιδόντες, *docti*,[12]. In subiunctiuo vocis mediæ, ἐπιδώμεθα, *conspiciamus*,[5]. In infinit. προιδέσθαι, *prauidere, prospicere*,[10]. ὑπιδέσθαι, *subolere, suspicari*,[14].

4 ἐνοράω.
5 ἐφοράω ex ἐπί.
6 καθοράω è κατά.
7 μεθοράω è μετά.
8 παροράω.
9 περιοράω.
10 προοράω.
11 προσοράω.
12 συνοράω.
13 ὑπεροράω.
14 ὑφοράω ex ὑπό.

Πάσχω à πήθω.

175 In participio, προπαθών, όντος, *antè affectus*: προπαθόντες, *priùs, læsi*, à προπάσχω.

Πήγνυμι à πήγω.
1 ἀποπήγνυμι.
2 συμπήγνυμι è συν.

174 In infinitiuo passiuo, συμπαγῆναι, *concretũ esse*,[2]. & simplex παγῆναι, pro eodem. In participio, συμπαγείς, *compactus*,[2]. In futuro sec. eiusdem vocis, ἀποπαγήσομαι, *cõcrescam*. & simplex παγήσομαι, *figar, constituar*,[1].

Sed

ANNOTATIO.

[Sed παγλῶσαι, παγεὶς, & similia, verius à πήσσω quam à πήγω deducuntur, vt supra docui in pag. 429, 25.]

176 In indicatiuo, συνέπιον, *simul bibi*,[3]. κατέπιεν, *abforbuit*,[2]. In imperatiuo, συμπίετε, *simul bibite*,[3]. & simplex πίετε, *bibite*. In Subiunct. συμπίῃ, *combiberit*,[3]. πίωμεν, *bibamus*: πίετε. *sitis bibituri*. In infinitiuo, καταπιεῖν, *deglutire*,[2]. συμπιεῖν, *combibere*,[3]. In participio, ἐπιπιὼν, *qui bibit*,[1]. καταπιὼν, *qui deuorauit*,[2]. In futuro sec. med. καταπιοῦνται, *absorbebunt*,[2]. pro καταπίονται nam in simplici pro πιοῦμαι dicitur πίομαι: vnde in sec. persona πίῃ, *edes*: quæ & πίεσαι, vt φάγεσαι, *edes*, pro φάγῃ, 306, 25. sunt qui velint esse imperatiui modi: ego quomodo id fiat non video.

Πίνω à πίω.
1 ἐπιπίνω.
2 καταπίνω.
3 συμπίνω è σύν.

169 In indicatiuo, περικατέπεσεν, & poëticè (406, 5.) περικάππεσε, *decidit, delatus est in*[6]. προσέπεσε, *se coniecit, irrupit*,[8]. συνέπεσον, & Atticè (401, 23.) ξυνέπεσον, *conuenerunt*,[9]. In imperat. συμπεσέτω, *concidat*,[9]. ἀποπεσέτωσαν, *decidant*,[2]. In Optat. διαπέσοιμι, *spe frustrarer*,[3]. In subiunct. περιπέσω, *recidero seu recidam*,[5]. ὑπερπέσῃ, *illabatur*,[11]. & simplex πέσῃ, ac Ionicè (228, 33.) πέσῃσι, *ceciderit, moriatur in pugna*. In infin. παραπεσεῖν, *euenire, contingere*,[4]. περιπεσεῖν, *incidere in*,[5]. προσπεσεῖν, *irruere, se conijcere*,[8]. συμπεσεῖν, *competere, cõcurrere*,[9]. ἀποπεσεῖν, *se deijcere*,[12]. simplex πεσεῖν, & Ionicè (182, 6.) πεσέμεν, *cecidisse*. In particip. περιπεσὼν, περιπεσόντος, *qui decidit*,[5]. προσπεσὼν, προσπεσόντος, *qui irruit, adortus*,[8]. συμπεσὼν, & Attic. (401, 23.) ξυμπεσὼν, *cõtingens, incidens, congressus*,[9]. In fœminino ἀμφιπεσοῦσα *amplexa*,[1]. προεκπεσοῦσα, *antè emergens, prius euulgata*,[7]. In fut. sec. vocis med. συνεκπεσοῦμαι, *simul exidam*,[10]. προσπεσεῖται, *incidet*,[8].

Πίπτω à πεσέω.
1 ἀμφιπίπτω.
2 ἀποπίπτω.
3 διαπίπτω.
4 παραπίπτω.
5 περιπίπτω.
6 περικαταπίπτω.
7 προεκπίπτω.
8 προσπίπτω.
9 συμπ. vel ξυμπ.
10 συνεκπίπτω.
11 ὑπερπίπτω.
12 ἀποπίπτω.

177 Participium πλαγγὼν, *vagus*. [Quod tamen non est participium, sed nomen verbale, & quidem substantiuum, varias apud Hesych. significationes habẽs, *puppa cerea, globus, quasillus*: ideoque contra morem participiorũ flectitur per όνος: vt apud eundem Hesych. πλαγγόνες, κεκρύφαλοι, *reticula muliebria*. Etymol. quoque & Suidas pro substantiuo accipi testantur: at participium è πλάζω foret potius sine altero γ πλαγὼν, όντος.]

Πλάζω à πλάγω.

ANNOTATIO.

172 In participio medio, ἐκπυθόμενος, *percontatus*. Simplicis secunda persona subiunctiui medij πύθῃ, & Ionicè (186, 23.) πύθηαι, *audieris*.

Πυνθάνομαι à πύθομαι.
ἐκπυνθάνομαι.

193 In indicatiuo, εἰσερρύη, *influxit*,[1]. προσερρύη, *accessit, affluxit*,[5]. In subiunctiuo, καταρρυῇ, *defluxerit*,[2]. παραρρυῇ, *dilabatur, præterfluat*,[3]. παρεισρυῇ, *illabatur*,[4]. In infin. καταρρυῆναι, *defluere*,[2]. (legitur pro eodem καταρρυῆναι.

Ῥέω à ῥυέω seu ῥύημι, aut ῥύω.
1 εισρέω.
2 καταρρέω.

per

3 παραῤῥέω.
4 παρεισρέω.
5 προσρέω.
6 συγκαταῤῥέω ἐ σὺν καὶ κατά.

per vnicum ρ,† quod à καταρύω potest ductum videri,& καταρύω ex κατὰ & ἀρύω compositũ) εἰσῤῥυῆναι, influxisse,[1]. In part. εἰσρυεὶς, εἰσρυέντος, *illapsus*,[1]. καταῤῥυεὶς, & poëticè (406,5.) καῤῥυεὶς, *delapsus*,[2]. παραῤῥυεὶς, *praterfluens*,[3]. προσρυεῖσα, *affluens, accrescens*,[5]. συγκαταῤῥυεῖσα, *qua simul defluxit*,[6]. Hæc omnia vocis erunt actiuæ, si à ῥύημι duci intelligantur: & passiuæ, si à ῥυέω, ῶ. sic & futurum καταῤῥυήσεται, *defluet*, si ducatur quasi à καταῤῥύημι, erit primũ vocis mediæ: à καταῤῥυέω verò erit vel idem, vel secundum vocis passiuæ. si tamen quis passiua hæc esse contendat, malim à ῥοιάω formare: vide 399,35.

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἐκρήγνυμι.
3 καταῤῥήγνυμι.
4 παραῤῥήγνυμι.
5 περιῤῥήγνυμι.
6 ὑπεκρήγνυμι.

190 In indicatiuo passiuo, ἀνεῤῥάγη, *erupit*,[1]. κατεῤῥάγη, *discissus est, erupit*,[3]. In subiũct. simplex ῥαγῆ, *erumpat*. In infin. ἐκραγῆναι, *erumpere*,[2]. περιῤῥαγῆναι, *allidi vehemẽter & impingi*,[5]. & simplex ῥαγῆναι, *ruptum esse, rumpi*. In part. ἐκραγεὶς, *qui erupit*: ἡ ἐκραγεῖσα, *qua erupit*,[2]. καταῤῥαγεὶς, *erumpens, commissus*: ἡ καταῤῥαγεῖσα, τῆς καταῤῥαγείσης, *conserta erumpens*,[3]. παραῤῥαγεὶς, *disruptus*,[4]. περιῤῥαγεὶς, *ruptus, obruptus, disruptus*,[5]. ὑπεκραγεὶς, *erumpens*,[6]. & simplex ῥαγεὶς, *ruptus, fractus*: ῥαγεῖσα, *rupta*. In futuro secundo infinitiui passiui, ἀναῤῥαγήσεσθαι, *erupturum esse*,[1]. & simplex ῥαγήσεσθαι, *ruptum iri*. [*Hæc omnia potius à ῥήσσω quàm à ῥήγω deducenda esse, docui*, 429,15.]

Ῥίπτω à ῥίφω, 155,2.

In indicat. passiuo, ἐῤῥίφην, & poëticè (287,8.) ἐρίφην, *proiectus sum*. In subiunct. ῥιφῶ ῥιφῇς, *proiectus fuero, is*. part. ῥιφεὶς, ῥιφέντος, *iactus, iniectus*.

Σκάπτω à σκάφω.

199 In infinitiuo pas. κατασκαφῆναι, *dirui*, à κατασκάπτω.

Τέμνω à τμήγω.

223 In tertia plurali indicatiui passiui, à διατέμνω, διετμάγησαν, & Bœoticè (92,29.) διέτμαγεν, *dissecti sunt*.

ANNOTATIO. [ἐτμάγησαν æquè deduci potest à τμήσσω atq; à τμήγω.]

Τίκτω à τέκω.

215 Ab ἐντίκτω in infin. ἐντεκεῖν, *parere*: part. ἐντεκὼν, ἐντεκοῦσα, *pariens*.

Τρέχω à δραμέω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἀντεκτρέχω.
3 διατρέχω.
4 ἐκτρέχω.
5 ἐπιτρέχω.
6 ἐπεκτρέχω.
7 κατατρέχω.
8 παρατρέχω.
9 παρεκτρέχω.
10 περιτρέχω.
11 προτρέχω.

66 In Indicatiuo, ἀνέδραμον, *recurri, retrofugi, exilij*,[1]. ἐξέδραμον, *excurri*,[4]. ἐπέδραμον, *incurri*,[5]. κατέδραμον, *incursionibus infestaui seu infestarunt*,[7]. παρέδραμον, *preterij*,[8]. ἐξέδραμε, *excurrit*,[4]. ἐπέδραμε, *incursauit*,[5]. κατέδραμε, *incursionibus, infestauit*,[7]. παρέδραμε, *festinans pratergressus est*,[8]. περιέδραμε, *circumijt*,[10]. συνέδραμε, *concurrit*,[13]. In subiunct. ἐπιδράμω, *incurrero*,[5]. παραδράμῃ, *preueniat*,[8]. ὑπεκδράμῃ, *effugerit*,[16]. καταδράμωμεν, *decurramus*,[7]. παραδράμωμεν, *pratercurramus*,[8]. καταδράμωσι, *incursant*,[8]. ὑπεκδράμωσι, *preuaricentur, subterfugiant*,[16]. In infin. ἀναδραμεῖν, *sursum currere*,[1]. διαδραμεῖν, *percurrere*,[3]. ἐπιδραμεῖν, *incurrere, grassari*,[5]. ἐπικαταδραμεῖν, *po-*

pula

…lari, prædonũ more percursare,[6]. καταδραμεῖν, decurrere,[7] παραδραμεῖν, superare cursu,[8]. παρεκδραμεῖν, …ersum …currere,[9]. προσδραμεῖν, accurrere,[12]. συνδιαδραμεῖν, coire, …currere,[13]. In part. ἐκδραμὼν, excurrens, erumpens,[4]. …δραμὼν, grassatus, incursans,[5]. παραδραμὼν, qui præterijt, qui superauit,[8]. περιδραμὼν, circumcurrens,[10]. προσδραμὼν, accurrens,[12]. ὑποδραμὼν, præcurrens,[15]. ὑπεκδραμὼν, …terfugiens,[16]. ἀντεκδραμόντες, contra excurrentes,[2]. καταδραμόντες, decurrentes, peruagati, procursantes,[7]. In futuro secundo actiuo, περιδραμεῖτε, circumcurretis,[10]. In medio, ἀναδραμοῦμαι, recurram, sursum curram,[1]. ἐκδραμοῦμαι, excurram,[4]. ἐπιδραμοῦμαι, percurram,[5]. προσδραμοῦμαι, accurram,[12]. In infi. ἐπιδραμεῖσθαι, & Ion. (199,39) ἐπιδραμέεσθαι, percursurum esse,[5]. In participio, προδραμούμενος, præcursurus,[11]. [Sed ἔδραμον, δραμεῖν, δραμὼν, & similia simplicius à δρέμω deduci possunt, 178,8. præsertim cum ab eodem sit perf. med. δέδρομα, 197,22. Non nego tamẽ fut. 2. δραμῶ resolutum, in nouum transferri præsens, vt in aliis etiã fieri docui supra in pag. 36…,30. nam inde nascitur perf. δεδράμηκα & verbale δραμημα.]

12 περιτρέχω.
13 συντρέχω.
14 συνδιατρέχω.
15 ὑποτρέχω.
16 ὑπεκτρέχω.

ANNOTATIO.

Τρώγω à φάγω.
1 διατρώγω.
2 ἐντρώγω.
3 ἐπιτρώγω.
4 κατατρώγω.
5 περιτρώγω.
6 συντρώγω.

23… In indicatiuo, κατέφαγον, comedi, deuoraui,[4]. συνεφάγομεν, comedimus,[6]. In imperatiuo, κατάφαγε, deuora,[4]. In subiunct. προφάγῃ, antè ederit,[5]. συμφάγῃ, vnà ederit,[6]. καταφάγωσι, deuorauerint,[4]. In infin. διαφαγεῖν, …rodere, deuorare,[1]. ἐμφαγεῖν, comesse, vesci,[2]. καταφαγεῖν, comedere,[4]. In participio, ἐπιφαγὼν, qui cibum sumsit, pastus,[3]. In futuro secundo medio, καταφάγομαι, deuorabo,[4]. vt simplex, φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται, edam, es, et, pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖται, 309,23.

Τυγχάνω à τεύχω seu τυχέω.
1 ἀντιτυγχάνω.
2 ἀποτυγχάνω.
3 ἐκτυγχάνω.
4 ἐπιτυγχάνω.
5 κατατυγχάνω.
6 παρατυγχάνω.
7 περιτυγχάνω.

21… & 22…. In indicatiuo, ἐπέτυχον, ἐπέτυχες, ἐπέτυχε, nactus seu consecutus sum, es, est,[4]. προσέτυχον, conueni, obuius fui,[8]. In Optatiuo, ἀντιτύχοιμι, accipiã, cotrà sortiar,[1]. In subiunct. ἐπιτύχῃ, incidat,[4]. περιτύχῃ, contingeret,[7]. In infinitiuo, ἀποτυχεῖν, frustrari, aberrare,[2]. ἐπιτυχεῖν, adi…sci,[4]. κατατυχεῖν, assequi, sortiri,[5]. περιτυχεῖν, reperire, nancisci, incurrere,[7]. simplex, τυχεῖν, Ionicè (118,35.) τυκεῖν, & poëticè (172,15.) τετυκεῖν, præparare: sic τετύκοντο, præpararunt, pro ἐτύχοντο, in indicatiuo medio. In participio actiuo, ἀποτυχὼν, frustratus,[2]. ἐκτυχὼν, assecutus,[3]. [Verum. Sylburg. suspectum est particip. ἐκτυχὼν cum suo themate ἐκτυγχάνω.] ἐπιτυχὼν, nactus, humilis,[4]. κατατυχὼν, voti compos,[5]. περιτυχὼν, obuiam factus,[7]. προστυχὼν, quicunque obuius factus est: τὸ προστυχὸν, obuium quodque,[8]. ὑποτυχὼν, protinus & commodè appositéque respondens, qui tempestiuè subdidit, qui respondit,[9]. παρατυχὸν, oblatum,[6].

ANNOTATIO.

8 προστυγχάνω.
9 ὑποτυγχάνω.

227 In

Ὑπισχνοῦμαι ab ὑποσχέομαι.

227 In indicatiuo medio, καθυπέσχετο, *vouit*: in subiunctiuo, καθυπέσχῃ, *promittas*, à καθυπισχνοῦμαι.

Φέρω ab ἐνέγκω.
1 ἀναφέρω.
2 ἐκφ.
3 ἐπιφ.
4 ἐπαναφέρω.
5 μεταφ.
6 παραφ.
7 περιφ.
8 προφ.
9 προεισφέρω.
10 προσφ.
11 συμφ.
12 ὑπερφέρω.
13 ὑποφέρω.

82 In imperatiuo, ἐξένεγκε, *deprome*,[2]. παρένεγκε, *affer, transfer*,[6]. προσένεγκε, *offer*,[10]. In Optatiuo, συνενέγκοι, *conferat, vtile sit*,[11]. In infinit. ἀνενεγκεῖν, *reducere, referre*,[1]. ἐξενεγκεῖν, *exportasse*,[2]. ἐπενεγκεῖν, *inferre, inducere*,[3]. ἐπανενεγκεῖν, *referre, reijcere*,[4]. μετενεγκεῖν, *transferre*,[5]. περιενεγκεῖν, *circumducere, circumferre*,[7]. συνενεγκεῖν, *conducere, prodesse*,[11]. ὑπερενεγκεῖν, *transuehere, praualere*,[12]. ὑπενεγκεῖν, *sustinere*,[13]. In participio, ἐξενεγκὼν, *qui exportauit*,[2]. παρενεγκὼν, παρενεγκοῦσα, *superans, cùm superasset, exactus, exacta*: παρενεγκουσῶν ἡμερῶν, *exactis diebus*, genitiui pluralis fœminini,[6]. προενεγκὼν, *qui proposuit, qui allegauit*,[8]. προεισενεγκὼν, όντος, όντι, *qui antè contulit*: τοῖς προεισενεγκοῦσιν, *iis qui antè contulerunt*,[9]. ὑπερενεγκὼν, *antecellens*,[12].

Φθάνω à φθῆμι.
1 παραφθάνω.
2 προφθάνω.
3 ὑποφθάνω.

232 In Optat. actiuo, παραφθαίη, *superet, prauertat*,[1]. sunt qui legant pro eodem παραφθαίησι, cum paragoge syllabæ σι, quę in tertiis singularibus subiunctiuorum in ῃ est familiaris: in optatiuis nō item. In participio, ὑποφθὰς, *qui prauenit*,[3]. in voce media, ὑποφθάμενος, pro eodem. προφθάμενος, *anteuertens*,[2].

Χαίρω à χαρέω.
ANNOTATIO.

240 In indicatiuo medio, ἐχάροντο, & poëticè (172,15.) κεχάροντο, *lætati sunt*. [Notandum tamen ἐχάροντο non minus à χαίρω duduci posse (178,1.) quàm à χαρέω. χαρέω autem è χαρῶ, futuro verbi χαίρω, per dialysin natum, alia magis propria gignit tempora, vt κεχάρηκα apud Aristoph. & particip. κεχαρηὼς apud Homerum, Ionicè extrito κ: (135,35. & 237,10.) necnon poëticum futurum κεχαρησέμεν, factum è communi χαρήσειν, per anadiplasiasmum (172,14.) atque epectasin Ionicam, 182,7.]

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐγχάσκω ex ἐν.
2 ἐπεγχάσκω ex ἐπὶ & ἐν.
3 περιχάσκω.

239 In infinitiuo, ἐπεγχανεῖν, *inhiare, irridere, decachinari*,[2]. In participio, ἐγχανὼν, *inhians os, aperiens*,[1]. περιχανὼν, *obuians, deuorans, arrodens*,[3]. [Sed χανεῖν, χανὼν, & similia, nō opus est anomalως à χάσκω deducere, quum regulariter ab vsitato χαίνω formare liceat, 178,1.]

ATQVE Hactenus de aoristo secundo & futuro item secundo. Restant perfectum & plusquamperfectum vocis mediæ ex his quæ cum præsenti cognationem habent.

PER

PERFECTI AC PLVSQVAMPERFECTI VOCIS *mediæ thema quomodo inuestigandum.*

Perfectum & plusquamperfectum vocis mediæ cum quibus tēporibus cognationem habeant & quam.

CREBRO In vsu habētur hæc duo tempora. Ab iisdem temporibus vocis actiuæ nec augmento nec terminatione differunt. at characteristica semper est diuersa, nisi in iis quæ ducuntur a thematibus in φω aut χω, in quibus omnium eadem est cum præsenti characteristica: aliàs in voce actiua est semper aut φ, aut χ, aut κ: in media eadem quæ in præsenti: sed vt in aoristis secundis, ita hîc pro σσ & ζ, ponuntur γ & δ, & ex πτ, κτ, μν, λλ, abiicitur secunda, τ, ν, λ: & è verbis in έω & άω, ε & α euanescunt. Penultima non differt ab ea quam habuerit thema, nisi hic fuerit ο, aut οι, aut η. ο enim plerumque fit ex ε & in quinta coniugatione ex ει: οι ex ει: & η semper ex αι. Itaque horum thema facilè inueneris reiecto augmento & terminatione in thematis terminationem versa. nam penultima & characteristica nullum facessent negotium, nisi (vt dixi) penultima fuerit ο, aut οι, aut η, quæ mutandæ erunt in ε, ει, & αι: & pro Characteristicis σσ, ζ, π, κ, μ, λ, nonnunquam reponendæ erunt γ, δ, πτ, κτ, μν, λλ: aduertendum erit præterea num thema desinat in έω, aut άω, è quo abiectum sit ε aut α. Plurimis exemplis res illustretur. si offeratur vocabulum σέσηπα, id est, *putrui*, augmentum σε indicat esse perfectum; & characteristica π, vocis esse mediæ, abiecto igitur augmento σε, & terminatione α versa in ω, consurgit thema σήπω. Idem obseruandum in aliis terminationibus: vt ε in σέσηπε, *putrefactus est*: ὼς in participio masculino σεσηπὼς, id est, *qui putruit*: ῦα in fœminino, σεσηπῦα, *putrefacta*: atque in compositis: vt κατασέσηπα, *emarcui, computrui*, à κατασήπω. Pro participio μεμαρπὼς, *corripiēs, qui corripuit*: cùm non inuenias μάρπω, quære μάρπτω: & θήπω pro τεθηπότες, *perculsi*. [Verius tamen thema est θήπω, quod non Etymol. tātum agnoscit, sed etiam Hesychius, exponens θαυμάζω *miror*, & ἐπιθυμῶ *cupio*.] Rursus pro λελοιπὼς, ότος, *qui reliquit, qui vicit*, cùm non inueniatur λοίπω neque λοίπτω, quæratur λείπω. sic προλείπω pro προλέλοιπα, *dereliqui*: & προλελοιπὼς, ότος, *derelinquēs*: ἐκλείπω pro ἐκλελοιπὼς, *qui defecit, qui euanuit*: ἀπολείπω pro ἀπολελοιπότες, *desertores, victores.*

Characteristica.

Penultima,

ο, οι, η } ex { ε, ει, αι

Exempla perfectorum mediorū primæ coniugationis ad proprium thema reductorum.

ANNOTATIO.

π ex πτ.
οι ex ει.

EXEM

Exempla secunda.

EXEMPLA Secundæ coniugationis, ἀποπεφευγὼς, ότος, *absolutus*, ab ἀποφεύγω: διαπεφευγὼς, *detrectans*, à διαφεύγω: κατατέτηκα, *contabui, maceratus sum*, à κατατήκω: à προστήκω, προστέτηκα, *intabui, intabesco*: προστέτηκεν, *affixus est, coagmentatus est*: συντήκω, συντέτηκα, *tabefactus sum*: ἀπείκω, τὸ ἀπεικὸς, ότος, *indecens, absurdum*: ἐξείκω, ὁ ἐξεικὼς, ότος, *verisimilis*. [*Quod est etiam ab* ἐξίημι, *emitto*, 319, 26.] τήκω, τετηκὼς, *resolutus, liquefactus, mœstus*: τετηκυῖα, *resoluta*: κατατήκω, κατατετηκὼς, *tabefactus*: προστήκω, προστετηκὼς, *intabescens, affixus, deditúsque*: συντήκω, συντετηκὼς, *tabe & macie extenuatus, addictus & ita incumbens vt auelli nequeat*: τὸ συντετηκὸς, *liquefactum, colliquatum*.

Exempla tertia.

TERTIAE, A γήθω, γέγηθα, *gauisus sum, cepi voluptatem*: part. γεγηθὼς, ότος, *alacer, lætus, hilaris*: hinc aduerbium γεγηθότως, *læto & gestienti animo*: ab ἀμφιγήθω, ἀμφιγέγηθεν, *est circumoblectatus. valdè delectatus est*. [Porrò & γήθω barytonως, & γηθῶ perispωmenως dicitur: ab illo est γηθεῖν *gaudere* apud Hesychium: ab hoc, γηθῆσαι *gauisum esse* vel *gaudere*, & γηθήσειν *gauisurum esse*, apud Homerum. sic imperfectum ἐγήθεον apud Nonn. κρίζοντες ἀθρήσαντες ἐγήθεον αὖτις ἑταῖροι. ab eodem deduci γέγηθα potest, vt δέδουπα à δουπέω, 214, 1.] κεύθω, κέκευθα, *texi*: κέκευθε, *texit, occultauit*: πλήθω, πέπληθε, *repletus est*: καταβρίθω, καταβέβριθα, *sum onustus*: καταβεβρίθασι, *grauantur, onerantur*: πέρδω, πέπορδα, *pepedi*: πείθω, πεποιθὼς, ότος, *fretus, confisus*: hinc aduerbium πεποιθότως, *cum fiducia*. Ab ἔθω verso ε in ο, diceretur ὄθα, & aucto ο, ὦθα, & rursus cum altero augmento ἐώθα, *consueui*, Æolicum est: communiter dicimus εἴωθα, 286, 33.

ANNOTATIO.

ο } ex { ε
οι } ex { ει

Exempla quarta.

QVARTAE, A πρήσσω siue Atticè πράττω, πεπραγέναι, & Ion. (118, 26.) πεπρηγέναι, *egisse, actū esse*: πεπραγὼς, *affectus*: πλήσσω siue πλήττω, ὁ πεπληγὼς, ἡ πεπληγυῖα, *percussus, a, claudus, a*: καταπλήττω, καταπεπληγὼς, *exterritus*: κρώζω seu κρίζω, κεκριγότες, *incertè loquentes*: ἀνακράζω, ἀνακεκραγὼς, *exclamans*: ἐγκράζω, ἐγκεκραγότες, & sine augmento ἐγκραγότες, *inclamantes*: τρίζω, τετριγὼς, τετριγότες, & ectasi poëtica (150, 35.) τετριγῶτος, *tristem & exilem vocem emittens sicut vespertiliones ac pulli*: τὸ τετριγὸς, *stridulum resonans, stridens*: χάζω, κέχαδα, & pleonasmo τοῦ ν, κεχανδα, *sum capax*: χέζω, κέχοδα, *cacaui*: ἐγχέζω, ἐγκέχοδα, *idem*.

γ ex σσ siue ττ.

γ ex ζ.

δ ex ζ.

ε ex ο.

Exempla quintæ.

QVINTAE, A θάλλω, τέθηλα, 197, 28. hinc τεθήλασι, *pullularunt*: participium, τεθηλὼς, ότος, *florens, vernans*: τὰ τεθηλότα, *virentia*: μαίνω, μέμηνα, *insaniui*: μέμηνε, *furor, seu ardor tenet*: μεμηνὼς, *insanus, furens*: σαίρω, σέσηρα, *sum apertus; hio, rideo*. σέσηρε, *simulatè risit*: σεσήρασι, *riserunt*, obstu

ηλ- ex αλλ-.

η ex αι-

obstupuerunt: participium, σεσηρὼς, quod & σεσαρὼς, *læta-*
bundus, abundè hians: ἡ σεσαρυῖα, *hiulca*: ἀναφαίνω, ἀναπέ-
φηνα, *visus sum*: ἀμφιδαίω, ἀμφιδέδηε, *circumaccenditur,*
circumardet: ἀποκτείνω, ἀπέκτονα, *interfeci*: διαφθείρω, διέ-
φθορα, *accepi corruptionem*: παραφθείρω, παρέφθορα, *corru-*
ptus sum: in participio fœminino παρεφθορυῖα, *corrupta*:
ἐκμείρω, ἐκμέμορεν, & metathesi poëtica (299,44.) ἐξέμ-
μορε, *sortitus est*: ἐκ fit ἐξ ante vocalem, 249,25.

ο ex ε.

SEXTAE, A μηκάω, μέμηκε, *clamat, mugit*: particip.
μεμηκὼς, ἡ μεμηκυῖα, & Doricè (118,40.) μεμακυῖα, *mugiens,*
vociferans vt capra. A verbis in άω & έω euanescunt α
& ε: à χλιδάω, κεχλιδὼς, *deliciis abundans*: διαχλιδάω vel
διαχλιδέω, διακεχλιδὼς vel διακεχλιδὼς, *delicians, dif-*
fluens deliciis: ἀνωγέω, ἄνωγα, & sine augmento ἄνωγα,
iussi: τορέω, τέτορε, *perforauit*: ἀπηγωνέω & Atticè (350,36.)
ἀπηγώνω, ἀπηγέγωνε, *reclamauit*. [ἀπηγωνω tãtum abest vt
sit Atticum, vt ne in communi quidem idiomate vel
apud poëtas reperiatur: ideoque nulla eius apud Lexi-
cographos est mentio. simplex etiam non est vsitatum
nisi in quorundam deriuatorum formatione. ita enim
Etymol. scribit è φωνῶ (φ in γ verso) fieri γωνῶ, atque
inde γεγωνῶ per reduplicationem. Eustath. verò sic for-
mat: verbi γνώω perf. med. γέγνωα, per metathesin γέγωνα:
eo in præsens tralato, more veteribus vsitato, (379,5.)
fit γεγωνέω ῶ. cuius formationis apud Etymol. quoque
vestigia cernuntur. sed legitur apud eundem Etymol.
& tertia deriuatio, è Didymo petita, nimirum γεγωνεῖν
ortum esse à γωνία angulus, vt sit omnes angulos sua
voce replere: iuxta secundam vero deriuationem, γνωστὸν
(id est ἐξάκουστον) βοᾶν, ita vociferari vt exaudiatur atque
cognoscatur vox clamantis. atque hæc originatio me-
lius quadrat ad med. perf. γέγωνα. id enim nihil aliud
ferè est quam ἐγνώσθην, siue ἐξήκουσται καὶ ἔγνωσται ἡ φωνή μου,
exaudita & cognita est vox mea. vt Il. ω, κώκυσε γέγωνέ τε
πᾶν κατ' ἄστυ, *plorauit, atque auditus est per totam vrbem*.
Od. ζ, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, *quanto* (i. spatio) *exaudiri*
potest qui clamauit. sic Il. θ & ρ, ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δα-
ναοῖσι γεγωνὼς, *ita vociferatus est vt vox eius ad Danaos*
perlata sit & cognita. At Sophocl. Philoct. γέγωνέ μοι πᾶν
τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, *clarè mihi totum hoc eloquitor, vt co-*
gnoscam quis sis. Porro vt ex πέποιθα, perfecto medio
verbi πείθω, nascitur πεποιθέω, (379,5. & 8.) sic γεγωνέω
descendit è γέγωνα, perfecto medio verbi γνώω, καθ' ὑπερ-
θεσιν. atque inde est infin. γεγωνεῖν & Ionicè (182, 8.) γε-
γωνέμεν: item ἐγεγώνει, & plural. γεγώνευν pro ἐγεγώνειν, dem-

Exempla sextæ.

α euanescens ab άω & έω.

ANNOTATIO.

pto augmento, & ε Ionico ac Dorico more in ου verso: quæ omnia diuersis in locis exstant apud Homerum. apud Xenoph. quoque in Cyneg. γεγωνείτω *vociferetur, clara voce significet*. Ad hæc vt στερίσκω fit è στερέω, τελίσκω è τελέω sic γεγωνίσκω è γεγωνέω, apud Thucyd. ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων, *voce plurimum intensa vociferans, ita vt ab vniuerso agmine posset exaudiri*. Ex eodem præterito est nomen γεγωνὸς, *ita pronunciatus vt audiri & intelligi possit, clarus*: vt γεγωνος λόγος apud Philonem: & comparat. γεγωνότερον apud Etymol. & Suid. Itaque γέγωνα quidem ducitur vel è circumflexo γωνῶ, vel è Barytono γώνω: themata tamen illa non sunt vsitata, nec pro φωνῶ per antistœchon, nec pro γνώω per metathesin: multo minus γώνω Atticum est.] συγκρέω, συνέκρεε, *commisit, excitauit inter aliquos discordiam*, absq; reduplicatione, pro συγκέκραε. [Quod tamen verius est imperf. actiuum quàm perf. med. à συγκρέω, 199,34.] Quod autem ad anomala attinet, ea omnia, saltem simplicia, CLENARDI tractatus de Inuestigatione thematis complectitur: atq; ideo illinc petenda. Simplicibus cognitis, composita facillimè inuenientur. Sed in rudiorum gratiam nonnulla hîc enumeremus, veluti quum de aoristo secundo ageremus.

ANNOTATIO.

Præterita media ducta à thematibus obsoletis.

Ἄγνυμι ab ἄγω.

3 Ἀ κατάγνυμι, participium κατηγὼς, & cum altero augmento κατεαγὼς, *confractus*: vel fit per ectasin poëticam pro κατεαγὼς, de quo 333,36.

Βούλομαι à βουλέομαι.

35 Ἀ προβούλομαι, προβέβουλα, *malui*.

Γίνομαι à γένω.
1 παραγίνομαι.
2 περιγίνομαι.
3 προγίν.
4 συγγ.

10 In indicatiuo, παραγέγονα, *accessi*,[1]. περιγέγονεν, *integrum esset, superasset*,[2]. συγγέγονε, *congressus est, coïjt, compressit*,[4]. In participio, προγεγονὼς, *præteritus, priscus*: ἡ προγεγονυῖα, *prisca, prior*,[3].

Δείδω à δίω.

62 Περιδέδια, & ectasi poëtica περιδείδια, *pertimesco*, à περιδείδω: & à simplici δείδω plusquamperfectum ἐδεδοίκειν, *timebam*: vide 364,37.

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω.
1 ἀνέρχομαι.
2 διέρχομαι.
3 ἐπέρχομαι.
4 παρέρχομαι.
5 περιέρχομαι.
6 προέρχομαι.
7 προσέρχομαι.
8 συνέρχομαι.

79 In indicatiuo, διήλυθα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) διελήλυθα, *transegi, percurri*,[2]. sic συνελήλυθα, *conueni, vnà adij*,[8]. ἐπελήλυθε, *subijt*,[3]. περιελήλυθε, *peruasit*: περιεληλύθατε, *obsedistis*,[5]. προελήλυθε, *processit, prodijt, peruenit*,[6]. προσεληλύθατε *accessistis*,[7]. In Optat. περιεληλύθοι, *perueniſſet*,[5]. In infinitiuo, διεληλυθέναι, *confecisse*,[2]. παρεληλυθέναι, *vltrà sustinuisse*,[4]. In part. διεληλυθὼς, διεληλυθότος, *penetrans, consumptus*,[2]. προεληλυθὼς, ότος. *progressus*,[6]. συνεληλυθότες, *qui conuenerunt*,[8]. περιεληλυθὸς, *reuolutum*,[5]. Simplex ἐληλυθὼς, & Æolicè ἐληλουθὼς, *profectus, qui venit*: ἡ ἐληλυθυῖα, *aduenieus*. In plus-

quam

quamperfecto, ἀνεληλύθειν, *ascenderam*,[1]. προσεληλύθει, *accesserat*,[7]. In tertia plur. συνεληλύθεσαν, & Atticè (300,13.) συνεληλύθεσαν, *conuenerant*,[8].

146 Participium μεμηλὼς, ότος, & ectasi (309,16.) μεμηλὼς, ότος, *curans*, item *qui curæ est*, *gratus* : τὰ μεμηλότα, *de quibus cura est*.

Μέλω à μελέω.

156 Ab ἐξαπολλύω, ἐξώπωλα, & Attica reduplicatione ἐξαπόλωλα, *deperij* : ἐξαπολώλασιν, *interciderunt*. Simplicis participium, ὀλωλὼς, *perditus*.

Ὀλλύω ab ὄλλω.

75 & 159 In indicatiuo, διοιδα, *perspectum habeo*,[1]. ἔξοιδα *noui*,[2]. κάτοιδα, *noui scio*,[3]. σύνοιδα, *conscius sum*, *noui*,[5]. In secunda persona, ἐξοίδας, paragoge Æolica & syncope ἐξοισθα, *nosti*,[2]. sic κάτοισθα, *nosti*,[3]. διοιδε, *dignoscit*,[1]. πρόοιδε, *nouit egregiè seu valde bene*,[4]. Sunt etiam ὁράω præteritum medium ab ὄπτομαι, quod est ὄπα, & Attica reduplicatione ὄπωπα, *vidi* : ὄπωπε, *vidit*. hinc in plusquamperfecto Ionicè ὀπώπεε, crasi autem Attica ὀπώπη, *viderat*, 300,27. In participio, ὀπωπότες, *videntes*, *cognoscentes*.

Ὁράω ab εἴδω & ὄπτομαι.
1 διοράω.
2 ἐξοράω.
3 κατοράω.
4 προοράω.
5 συνοράω.

180 In participio προπεπονθὼς, & pleonasmo τοῦ θ, προπεπονθὼς, ότος, *antè affectus* : οἱ προπεπονθότες, *iam iniuria lacessiti* : ἡ προπεπονθυῖα, *prius affecta*,[2]. sic περιπεπονθὼς, *magno affectu complexus*,[3]. τὸ ἀντιπεπονθὸς, *æquale rependium, talio, lex talionis*,[1].

Πάσχω à πενθέω.
1 ἀντιπάσχω.
2 προπάσχω.
3 περιπάσχω.

174 In indicatiuo,† παραπέπηγα, *hæreo*,[2]. παραπεπήγασιν, *hærent, accrescunt*,[2]. συμπέπηγε, *compegit, coaluit*,[4]. In infinitiuo, καταπεπηγέναι, *defixum esse*,[1]. In participio, προπεπηγὼς, *antè concretus*,[3]. ἡ συμπεπηγυῖα, *in densitatem coiens*,[4].

Πήγνυμι à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 παραπήγνυμι.
3 προπ.
4 συμπ.

190 In indicatiuo,† ἀνέῤῥηγα, & verso η in ω (399,25.) ἀνέῤῥωγε, *rescissum est*,[1]. sic in infinitiuo, περιεῤῥωγέναι, *circumruptum esse*,[6]. In participio, ἀνεῤῥωγὼς, ότος, *apertus, hians, patens*,[1]. ἀπεῤῥωγὼς, ότος, *abruptus*,[2]. καταῤῥωγὼς, *diruptus*,[4]. τὰ κατεῤῥωγότα *rupti*,[4]. τὸ ἐκῤῥωγὸς, *rescissum*,[3]. τὸ παρεῤῥωγὸς, ότος, *fractum*,[5]. συνεῤῥωγὸς, *collisum*,[7]. In plusquamperfecto† συνεῤῥώγει, *conflatum fuerat*,[7]. [Sed hæc duo themata πήγω & ῥήγω sileri potuisse dictum est supra pag.429, v.25. in ora libri.]

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 ἀναῤῥήγνυμι.
2 ἀποῤῥήγνυμι.
3 ἐκρήγνυμι ...
4 κατα.
5 παρα.
6 περιῤῥήγνυμι.
7 συῤῥήγνυμι ...

86 Ab ἔργω mutato ε in ο, & deinde præposito ε Atticè (298,8.) fit præteritum medium ἔοργα, & ectasi poëtica ἔοργα, *feci*. Porrò in perfecto scribi solet ἔοργα, vt ἔολπα & ἔοικα : at in plusquamperfecto ἐώργειν, ἐώλπειν, ἐῴκειν, aucta secunda, non prima, vt Etymol. & Eustath. tradunt. itaque videndum ne apud Hesych. pro ἔοργε, πεποίηκε, scribendum sit ἔοργε, εἴργασται : præsertim cum

Ῥέζω ab ἔργω.

ANNOTATIO

accentus hoc ipsum arguat. nam Florentina Hesychij editio paroxytonως habet ἐώργειν.]

Τίκτω à τέκω.

215 In participio, ἐντετοκυῖα, *enixa, quæ peperit*, ab ἐντίκτω: & simplex, τετοκυῖα, *puerpera, enixa.*

Τρέχω à δρέμω.
1 ἀνατρέχω.
2 ἐπιτρ.
3 περιτρ.

68 & 66 In indicatiuo, ἀναδέδρομα, ἀναδέδρομας, ἀναδέδρομε, *percurri, isti, it*: ἀναδεδρόμαμεν & syncope † ἀναδέδρομεν, *sursum cucurrimus, recessimus*,[1]. [ἀναδέδραμεν Hesychio est tertia singularis aor. 2. actiui. exponit enim ἀνω ἔδραμεν, & εἰς τὸ πίσω ἔδραμε: poëtico anadiplasiasmo factū innuens ex ἀνέδραμε, vt ἐκλέλαθον iidem poetæ dicunt pro ἐξέλαθον, 172,14. ἔδραμε vero è δρέμω, vt δαρε è δέρω, 178,1.] ἐπιδέδρομα, *incurri*,[2]. ἐπιδέδρομεν, *incurrit*,[2]. περιδέδρομα, *circumcurri*,[4].

ANNOTATIO.

Φεύγω à φύγω.

236 In participio, ἐκπεφυγώς, *elapsus*, ab ἐκφεύγω.

ANNOTATIO. [Verum πεφυγώς & similia non est opus ex inusitato φύγω deducere, cum regulariter è recepto φεύγω formare possimus. 178,10.]

Χάσκω à χαίνω.
1 ἐπιχάσκω.
2 ἀποχάσκω.

239 In indicatiuo, ἐπικέχηνα, *inhiaui*,[1]. ἀποκέχηνε, *dehiscit, hiauit*,[2]. In participio, ἐπικεχηνώς, *inhians*,[1]. sic simplex, κεχηνώς, ότος, *hians, os aperiens*: κεχηνότες, *hiantes, stulti*. In plusquāperf. simplicis, ἐκεχήνει, & Atticè (300,11.) ἐκεχήνη, & sine augmento κεχήνη, *hiabat, intentus erat.* In tertia plurali, ἐκεχήνεσαν, & Atticè (300,13.) ἐκεχήνεσαν, *intenti erant.*

Atque hactenus de temporibus quæ in characteristica cum præsenti indicatiui, id est cum ipso themate, cognationem habent. Dicendum nunc de futuro, & de perfecto vocis actiuæ, ac de aliis quæ horum seruant figuratiuam.

FVTVRORVM ET AORISTORVM PRIORVM VOCIS ACTIVÆ & mediæ themata quomodo inuestiganda.

In his temporibus consideranda.
Characteristica.

MAXIMA Est horum duorum temporum affinitas in characteristica: qua sola à reliquis omnibus temporibus ferè dignoscuntur. In voce tamen passiua, secunda persona perfecti & plusquamperfecti indicatiui & imperatiui, atque totum paulopostfuturum, ab his characteristica non differunt, nisi in quinta coniugatione: sed ab illis augmento aut terminatione facilè distinguentur. Termina

Terminatio.

minatione quoque hæc duo tempora à sese discernuntur. nam aoristus primus habet ferè α post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ϱ, vbi futurum primum capit ε aut ο. imò terminatio vnius ab alterius terminatione semper est diuersa.

Penultima.

Penultimam à themate dissimilem nunquam habent, nisi in quibusdam quintæ coniugationis & sextæ. in hac enim, si hæc tempora ante charasteristicam σ, habuerint η aut ω, thema habet ε aut α pro η, & ο pro ω.

η ex ε aut α, ω ex ο.

In quinta verò si futurum habuerit α aut ε, thema sæpe habet αι pro α, si characteristica sit ν aut ϱ: & plerumque ει pro ε, præsertim si characteristica quoque sit ν aut ϱ.

α ex αι.
ε ex ει.

& quum aoristus primus habuerit α aut η puncto subscripto, in themate est αι. quidam scribunt per η monophthongum: hoc tamen fit ex α, si characteristica fuerit λ. Præterea ει interdum fit ex ε, præcipuè si figuratiua fuerit μ aut λ. In aliis penultimæ nulla est habenda ratio.

α & η ex αι.
ηλ- ex αλλ-
ει ex ε.

Augmentum.

Augmentum etiam hîc molestiam nullam exhibet, nisi in aoristo primo indicatiui: sed illius eadem est ratio quæ & in imperfecto & in aoristo secundo indicatiuorũ: de quibus antè pluribus egimus.

Characteristica ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ϱ.

Characteristicæ præcipua sit hîc consideratio: pro ψ, in themate est aut π, β, aut φ, aut πτ: & κ, γ, χ, κτ, σσ, siue ττ, aut ζ, pro ξ: τ, δ, θ, ζ, σσ, siue ττ, pro σ. Interdum characteristica σ erit abiicienda, & vocalis siue diphthongus præcedens retinenda pro characteristica: sed, vt diximus, pro η reponendum ε aut α, & ο pro ω. idem nonnunquam faciendum, cum ante figuratiuam σ ponitur ϱ aut λ, vt scilicet hæ abiecto σ, pro characteristicis retineantur: sed istud tantummodo in dictionibus quibusdam Æolicis habet locum. communiter enim in quinta coniugatione hæc duo tempora eandem habent cum ipso themate characteristicam, nempe λ, μ, ν, ϱ: verùm quum hîc sit vnicum λ, in themate ferè est duplex λλ: sic in themate plerumque est μν, quamuis hîc sit tantùm μ. Quod ad cætera attinet, si augmentum adsit, abiiciatur: deinde terminatio (id est, id omne quod ponitur post characteristicas ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ϱ) mutetur in ω, si sit vocis actiuæ: & in ομαι, aut etiam in ω, si fuerit mediæ. Exempla plurima quibus tyrones reddantur exercitatiores, in medium proferamus: ac primùm adducamus ea quorum characteristica est ψ.

ψ ex π.

HAEC Habent ψ ex π: in futuro actiuo, ἐφέψω ab ἐφέπω, quod componitur ex ἐπὶ & ἕπω, infinitiuus ἐφέψειν, *insecuturum esse*: in futuro medio ἐφέψεται, & ser-

uato ι præpositionis ἐπὶ (172,30.) ἐπιέψεται, *insequetur, incidet, deueniet*: περιέψεσθαι, *persecuturum esse*: à περιέπομαι. In aoristo primo indicatiui actiui, ἔλειψα, & poëticè (170,38.) λείψασκον, *reliqui*, à λείπω: ὑπεξέπεμψε, *clàm emisit*, ab ὑπεκπέμπω. in participio, πρέψας, *assimilatus, qui conuenit*, à πρέπω: διαπρέψας, *excellens, splendidus*: In indicatiuo medio, ἐρείψαντο, *corripuerunt*, augmento destituitur, ab ἐρείπομαι, seu ἐρείπτομαι, pro ἐρεπτόμαι.

ANNOTATIO. [ἐρείψαντο in corripiendi significatione non est ab ἐρείπομαι, quod significat *euertor prosternor*, sed ab ἐρέπτομαι, pleonasmo τοῦ ι, quem in composito ἀνηρείψαντο Eustathius agnoscit cum Etymologo. & sic infra 519,11. tradit ipse ANTESIGNANVS.] In participio, προτρεψάμενος, *exhortatus, hortatus*, à προτρέπομαι: ἀποπεμψάμενος, *qui repudiauit*, ab ἀποπέμπομαι.

ψ ex φ. Sequentia habent ψ ex φ: in indicatiui actiui aoristo, ἔρεψα, *texi, coronaui*: augmentum in eo desideratur. In infinitiuo, ἐπιστρέψαι, *conuocare*. In participio, στέψας, *qui coronauit*. In indicatiuo medio, ἐμέμψατο, *vituperauit*, à μέμφομαι.

ψ ex πτ. Hæc ex πτ: in futuro actiuo, ἀπολάψεις seu ἀπολέψεις, *linges, vorabis, diripies canum in morem*.

ANNOTATIO. [ἀπολάψεις quidem est à them. in πτω, à cuius simplici apud Hesych. extant λάπτει & λάπτοντες: ἀπολέψει vero à them. in πω, cuius primitiuum λέπω propriè significat *decortico, delibro*; apud Aristoph. & alios.] ὑποκύψειν, *demissis oculis visurum esse*. In medio, ἀποτύψονται, *desinent verberare*.

ANNOTATIO. In aor. primo, ab ἐξέρπτω, ἐξήρψεν, *edidit*. [Quod & ipsum est à them. in πω, ἐξέρπω, auctũ assumpto ι, 285,16. atque vt Psalmo 104 est, ἐξῆρψεν ἡ γῆ βατράχους, *protulit*, (seu *ex se proserpere fecit*) *terra ranas*: sic apud Hesych. ἀνεῖρπεν *ascendebat*, & ἀνεῖρψεν *ascendit*. necnon apud Theocr. εἵρπομες ἐκ πόλιος, *ibamus è ciuitate*. Imo & sequẽs κατέστραψε v. 40. poëticum est, vt & simplex στράπτω apud poëtas duntaxat reperitur: Apollon. Arg. 1, v. 544, de armis, στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ, *fulgebant sub sole*. in prosa vero ἀστράπτω dicitur, nimirum παρὰ τὰ ἄστρα: vnde Act. Apost. c. 9. περιήστραψεν αὐτὸν φῶς, *circumfulsit eum lux, seu lux tanquam fulguris eum circumdedit*.] ἐνσκήπτω, ἐνέσκηψεν, *immisit*: καταστράπτω, ἡ κατέστραψε, *fulgurauit*, impersonaliter: ἐπιρρίπτω, ἐπέρριψε, *superiecit*: καθάπτω, καθῆψεν, *annexuit*: συνάπτω, συνῆψε, *coniunxit, prælium conseruit cum*: ὑφάπτω, ὑφῆψαν, & Ionicè (118,30.) ὑπῆψαν, *succenderunt*. In subiunctiuo, ἰάψῃς, *miseris*. In infinit. διαμάψαι, *abstergere*

ANNOTATIO. [Quod verius est διαμάψαι, cuius

cuius simplex thema est κάσσω, 169,14. Imo & quod se-
quitur θύψαι, cum part. τεθυμμένον apud Hesychium, sunt
potius à τύφω, vt θρέψαι & τεθραμμένον à τρέφω, 304,1.]
έγχρίψαι, incidere: † θύψαι, succendisse, inflammasse: περιρ-
ρύψαι, detergere: ὑπερκύψαι, emergere, proferre caput. In
participio, ἡ ἐπιγνάμψασα, inflectens, intorquens. In indi-
catiuo medio, à συγκαλύπτομαι, συνεκαλυψάμην, me coope-
rui seu contexi: ab ἴπτομαι, ἴψω, & Ionicè (186,23.) ἴψαο,
nocuisti, læsisti: ἐνράπτομαι seu ἐρράπτομαι, ἐνεῤῥάψατο, in-
suit: ἐφάπτομαι, ἐφήψατο, attigit: ἀνερείπτομαι pro ἀνερέπτο-
μαι, ἀνηρείψαντο, corripuerunt: χερνίπτομαι, χερνίψαντο, manus
abluerunt, augmentum non habet. In imperatiuo, ἔφα-
ψαι, amplectere. In Optatiuo, ἅψαιο, tetigeris. In partici-
pio, χαλεψάμενος, iratus. Et hæc de ψ.
Ξ ex γ: in futuro actiuo, ἀνήξεις, mutabis, ab ἀνήχω. — ξ ex γ.
[Apud Hesych. quoque legitur ἀνήξεις, expositum κολυμ- — ANNOTATIO.
βήσεις, natabis. sed forsan geminato ν scribendum ἀννήξεις, vt
Æolica syncope sit pro ἀνανήξεις, (405,35.) ab ἀνανήχω, emer-
go vel supernato.] In medio, φεύξομαι, fugiam, à φεύ-
γομαι. In aoristo actiuo, à προσοίγω, προσέῳξα, adaperui:
vide 298,8. à καταλέγω, κατέλεξας, numerasti: λίγγω, ἔλιγξεν,
& sine augmento λίγξε, sonuit: ἐπεκλέγω, ἐπεξελέξαμεν,
sine augmento ἐπεκλέξαμεν, perlegimus: παρείργω, παρεῖρ-
ξαν, prohibuerunt: ψύγω, quod & ψύχω, ἔψυξαν, siccaue-
runt: καταστύγω, κατέστυξαν, timuerunt, oderunt: συμπνίγω,
συνέπνιξαν, simul suffocarunt. In imperatiuo, φλέξον, adole,
vre: κατάλεξον, dic, recense, refer. In Optat. καθείρξαιμι, in-
cluserim: στύξαιμι, odissem. [De hoc verbo vide in PRAXI.]
λήξαι, & Atticè siue Æol. (181,1.) λήξειε, desinat. In Opta-
tiuo, καταστύξαι, odio habere, auersari: λῆξαι, desinere: στέρξαι,
amauisse: σφίγξαι, constrinxisse: In participio, φλέξας, qui
comouissit: στύξασα & ἀποστύξασα, odio persecuta, à στύγω pro
στυγέω: ψύξας, qui exiccauit, à ψύγω vel ψύχω. In indi-
catiuo medio, à προσνάσσομαι, προσήξαντο, & detracto au-
gmento, προσάξαντο, antè congesserant. [προσάξαντο à — ANNOTATIO.
προσάγω significat adduxerant: at προσνάξαντο prius one-
rarant, est à προσνάττομαι, cuius simplex νάττω est onero.
vtrumque sine augmento.] ab ἐπιφθέγγομαι, ἐπεφθέγ-
ξαντο, responderunt. In Imperatiuo, θηξάσθω, acuatur. In
subiunctiuo, φθέγξηται, vocem edidisset. In participio,
ἀναλεξάμενος, deligens: ἐμφαρυγξάμενος, qui faucibus ru-
minauit, qui deuorauit. [Quod alij malunt ab ἐμφαρυ- — ANNOTATIO.
ζομαι, vt πλαγχθεὶς à πλάζομαι, epenthesi τοῦ γ.] συλλεξά-
μενοι, & Atticè (401,23.) ξυλλεξάμενοι, colligentes, à συλλέγο-
μαι, quod componitur ex σὺν (401,31.) & λέγομαι. Ex κ: — ξ ex κ.

in futuro indicatiui, ὑποείξομεν, *concedemus, condonabimus*, ab ὑποείκω. In aoristo primo, ab ἥκω, ἦξα, *veni* : περιέλκω, περιεῖλξε, *circumtraxit*: vide 286,16. In infinitiuo, κατερεῖξαι, *contundere*. In participio, ἐξίξας, *qui exijt*, ab ἐξίκω : sed potest referri ad ἐξικνοῦμαι, quod mutuatur tempora ab ἐξίκω seu ἐξίκομαι, vt simplex ἱκνοῦμαι ab ἵκομαι, 388,1. [*Sed Sylburgius scribendum arbitratur*, ἐξαΐξας *ab* ἐξαΐσσω *erumpo*.] à παρήκω, παρήξας, & Dor. (118,40.)

ANNOTATIO.

παράξας, *insiliens*. [Quod etiam potest simpliciter deduci à παράγω *prætereo*; si vero ι subscribas, est à παρᾴσσω, quod per synæresin è παραΐσσω factum est, scribiturque etiam παραίσσω, per diphthongum propriam, sublata diæresi. A priore ᾄσσω legitur apud Sophocl. in Aiace, ἦξεν, *impulit* : & in Trachin. ἐν ταχείαις ᾄσσεις, *cito abis* : sed ibi quidam codices à posteriore αἴσσω habent αἴσσεις, Scholiastes autem diphthongo soluta interpretatur ἀΐσσεις.] κρέκω, κρέξασα, *resonans*.

ξ ex χ.

Ex χ : à κατάρχω, κατῆρξα, *incepi* : ὑπάρχω, ὑπῆρξα, *extiti* : ἐπάρχω, ἐπῆρξε, *licuit*. In participio, ἀβράξας, *omnipotens deus, sonans*.

ANNOTATIO.

[Sed ἀβράξας in omnipotentis Dei significatione apud Basilidem (vt testatur Hieronymus) nomen verius esse videtur quàm participium. Pro ἄβραχε vero, quod Hesyc. exponit ἤχησε, *sonitum dedit*, crebrius legitur ἔβραχε, & sublato augmento βράχε, à βράχω, vt tradit Etymol.] In indicatiuo medio, à παραλέγομαι, παρελέξατο, *cocubuit*: ἀπάγχομαι, ἀπήγξατο, *sibi mortem laqueo consciuit*: κατάρχομαι, κατήρξατο, *increpauit, castigauit, incepit*. In Optat. ἀπαγξαίμην, *me strangularem* : εὐξαίμην, *optarem*. In infinitiuo, κατεύξασθαι, *precibus interpellasse*. In particip. κατευξάμενος, *qui peregit preces*: ἡ δεξαμενὴ, *comprehendens, humoris conceptaculum*.

ANNOTATIO.

[Sed paroxytonως δεξαμένη scribitur quum est participium, significans *quæ recepit*: cum vero substantiuè ponitur pro *cisterna* vel *simili aquæ conceptaculo*, solet ὀξύνεσθαι, vt εἰαμενὴ, & similia, discriminis scilicet gratia.]

ξ ex σ sine τ.

Ex σ sine τ : in futuro indicatiui, ἀΐξω, *irruam*: νύξω, *pungam*: μύξεις, *lugebis*: ἐπιμύξει, *sonabit*.

ANNOTATIO.

[μύξεις in *ægre ferendi* significatione, descendit à μύζω, à quo etiam verbale μυγμὸς, sicut νυγμὸς à νύζω : quum videlicet compressis labiis, sonus quidam partim intus mugit, partim per nares exit, ingeminans mutũ sonum τοῦ μ καὶ υ, vt Etymologus, Aristophanis Scholiastes, & alij tradunt. atque ex hac onomatopœia videntur apud Latinos orta Mussare, Mutire & Mugire. apud Homerũ vero inde compositum est ἐπιμύζω, Il.4, ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, *sic ait, illa vero, Minerua & Iun*

Iun

Iuno, *ad verba ipsius intra sese murmurarunt*, seu *mussarunt*: vel, *clausis labris interius ingeminantes mutum sonum τοῦ μ, significarunt illo murmure se dictis ipsius non acquiescere, se ægrè ferre.* sed est ab eodem futurum per σ, vt apud Plutarch. μύσας τῷ λογισμῷ, *secum mussans inter reputandum.* Præsenti vero Aristoph. vtitur in Thesmophor. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς, *quid mussas, mussandoque significas te ægrè ferre?* quum omnia probe sint facta. Apud Aristot. etiam delphines μύζουσι καὶ στένουσι, *mussant & gemunt.* At μύζειν καλάμους apud Xenoph. est *sugere arundines dulci succo refertas*: quod etiam circumflexè μυζεῖν dicitur ac μυζᾶν, & quidem sæpius. At μύσσω ξω significat *mungo.* vnde compos. in Epigr. τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν, *nares mungere.* Porrò ἔφρυξα quod de Aoristo subiungit v. 18. æquè à φρύγω est atque à φρύσσω: legitur autem illud φρύγειν apud Aristoph. & Athenæum, pro *torrere* seu *frigere.*] In aoristo, à φρύσσω, † ἔφρυξα, *concremaui*: ἀΐσσω, ἤϊξα, ἤϊξας, ἤϊξε, *impetum feci, rui, isti, it*: ἀνάσσω, ἄναξα, *regnaui*: εἰσαΐσσω, εἰσῆξα, *irrui*: ἐξοιμώττω siue ἐξοιμώζω, ἐξῴμωξα, *lamentatus sum.* [Notat tamen Frideric. Sylburg. οἰμώττειν falsum, verum est οἰμώζειν, ex οἴμοι factum, vt αἰάζειν ex αἴ: Aristoph. οἰμώζειν λέγωσοι. sic vero etiam cætera fletum vel sonitum exprimentia, per ζω efferuntur, ὀλολύζω, οἰμώζω, νύζω, τρύζω, σίζω, τρίζω, ἀλαλάζω, κλάζω, στενάζω.] ANNOTATIO.

καταρράσσω, κατέρραξας, *ad pauimentum impegisti, allisisti*: ἐλελίττω, ἐλέλιξε, *mouit, tremefecit.* [ἑλίσσω quidem etiam in prosa dicitur: apud Homerum vero & cæteros poëtas mutato in reduplicatione spiritu ἐλέλιξε, ἐλελικτο, ἐλελίχθη, ἐλελιξάμενος, non tantum ab ἑλίσσω vel reduplicato ἐλελίσσω, sed etiam ab ἐλελίζω: nam inde apud Nonn. est ἐλελίζεται αἴθοπι νώτῳ. Similis mutatio spiritus est etiam in ἀραίρηκε apud Herodot. pro ᾕρηκε ab αἱρέω: vbi itidem pro augmento est reduplicatio.] ANNOTATIO.

θώϋξε, *clamauit*: πλῆξε, *conterruit*: * τρόμαξεν, *intremuit*: hæc quatuor nouissima destituuntur incremento: itaque modò mutaueris ξε in σσω siue ττω, eorum habes thema. similium idem esto iudicium: à νύττω, ἔνυξε, *fodit, pupugit*: πατάσσω, ἐπάταξε, *percussit, infixit*: καταπλήττω, κατέπληξε, *perterruit*: παραπτάττω, παρέπταξεν, *admonuit*: καταλλάττω, κατήλλαξεν, *reconciliauit*: παραΐσσω, παρῇξεν, *accurrit, prorupit, comminus insiluit*: παραλλάττω, παρήλλαξε, *repetijt, reciprocauit*: κατορύττω, κατώρυξε, *defodit, obruit*: φρίξαν, *horruerunt*: ἀπαράσσω, [illegible] *fregerunt, colliserunt*: παραλλάττω, παρήλλαξε, [illegible]

* Quod alij malunt à τρομάζω.

seu præterijssent : συγκαθεῦται, συγκατώρυξαν, *vnà defoderunt seu sepelierunt*. In imperatiuo, † ἐγκατάναξον, *infunde*. [ἐγκατάναξον ab ἐγκαταναάσσω vbi inuenerit ignoro? apud Aristoph. vero legitur, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν, *multum mihi merum cum sonitu infunde* : & apud Eurip. μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; *non pulchrè tibi per guttur cum murmure descendit?* in quibus si syncope est, factum est ἐγκάναξον ex ἐγκανάχησον, & διεκάναξε ex διεκανάχησε, vt ἔδοξε & ἔτυξε alibi ex ἐδόκησε atque ἐτύχησε formari à quibusdam docui. Ita vt thema sit vel Barytonum ἐγκανάχω, vel Circumflexum ἐγκαναχῶ, à quo apud Theocr. Idyll. 9. ἐγκαναχήσατο κόχλῳ, *conchæ insonuit, vel ad concham sibi donatam læto cachinno risit.*] ῥάξον, *frange* : κηρυξάτω, *præco edicat* : κατασφάξατε, *interficite*: προσαραξάτωσαν, *occludant*. In Optatiuo Æolico (181,1.) παράξειε, *raptim proripuerit*. In infinitiuo, ἀλληλάξαι, *se*

ANNOTATIO. *mutuò pellere*. [Quod apud Hesych. est forsan Dorico more (397,7.) ab ἀλληλάζω : est sanè mox apud eundem ἀλληλίζειν & pass. ἀλληλίζεσθαι, se mutuis insidiis infestare. Imo & videtur ἐκβαβάξαι quoque à them. in ζω deducendum : nam βαβάζειν apud Hesych. est, quamquam in balbutiendi, & garriendi significatione. Itidem & ἐκφλύξαι est à them. in σσω & ζω : nam apud Hesych. & φλύζει legitur & φλύσσει, illud expositum ἀναζεῖ *effervet*, hoc vero ἐρυγγάνει *eructat*.] αἱμάξαι, *sanguinem elicere* : βράξαι, *deuorasse, comprehendisse, resonasse*: ἐκβαβάξαι, *emouisse, excutere* : † ἐκφλύξαι, *dicere, ebullire, eructare* : θράξαι, *molestare, turbare*: θρέξαι, *lac cogere* aut *coa-*

ANNOTATIO. *gulare*. [*θρέξαι pro cogere seu coagulare falsum est : nam ea significatione θρέψαι dicitur à τρέφω, vt testatur Hesychius, Eustathius, Etymologus : ac nominatim Etymol. affert istud hemistichium*, ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, dimidiam albi lactis partem cogens. *Habet tamen θρέψαι & aliam significationem, alendi, eamque vsitatiorem: vt*, τὴν μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσα. *at θρέξαι est* currere, *vnde apud Hesych. est particip.* θρέξαντες, *& apud Etymol. indic.* θρέξασκον, *Ionicè siue poëticè pro* ἔτρεχον, à τρέχω. 411,25.] θωρῆξαι, *armare* : θωύξαι, *clamare* : καθνύξαι, *compungere*: κατεάξαι, *confringere, deijcere* : κηρύξαι, *per præconem denuntiasse* : κράξαι, *suppliciter, obsecrare, efflagitare* : κτερεΐξαι, *sepelire*, potest etiam referri ad κτερίζω. [Sed

ANNOTATIO. diuisè scribendum κτερεΐξαι, vt Od. λ, σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι) idque non à them. in σσω, vt vult ANTESIGNANVS, sed in ζω, vt patet ex hoc Apollonij, νέκυν κτερέιζεν ὅμιλος, *defunctum funerabat*. est enim

hic

...nc ξ more Dorico pro σ, (397,7.) vt ſatis patet è verbali
ἀκτέριστος *infuneratus*, in Epigr. Sic à κτερίζω, quod eiuſ-
dem eſt originis & ſignificationis, agnoſcit Heſychius
& κτερίσαι & κτερίξαι: à quorum illo in Pandectis eſt
κτερισμής *libitinarius*, & apud Heſych. compoſ. ἀκτέριστος
infuneratus, inſepultus.] μαλάξαι, *mitigare, mollire*: μορύ-
ξαι, *contaminare, polluere*: νάξαι, *ſacrificare*: ῥάξαι, *elidere*:
ἁρπάξαι, & Ionice (118,26.) πρήξαι, *egiſſe*: συγκαταριθμῆξαι, *an-
numerare*: συῤῥάξαι, *confligere*: σφάξαι, *trucidaſſe*: à σφάττω
vel σφάζω. In partic. ἀίξας, ἀίξασα, *irruens*: ἀίξαντες, *ir-
ruentes*: ἀναφρίξας, αντος, *ſetis horrens*. [Porrò ſetis hor- ANNOTATIO.
rens eſt ἀναφρίξας: ἀναφράξας verò dicitur qui aperuit
quod fuit obſeptum: vtrumque à themate in σσω.] ἀπο-
φράξας, *obturans*: ἐνηλάξας, *valde percutiens*: καθαιμάξας,
qui cruentauit: κυκάξας, *perturbans*: καταστρίξας, *ſibilans,
ſtridens*: μεταΐξας, *inſecutus, feſtinans*: νύξας, νύξασα, *pun-
gens, fodicans*: ὀρύξας, *fodiens*: περιδονήξας, *agitans*: περιε-
λίξας, *inuoluens*: περιψήξας, *abſtergens*: περάξας, *ſurgens,
tranſiens*: σπαράξας, *detrahens*. [Quod fortaſſe potius eſt ANNOTATIO.
à them. in ξω more Dorico, 297,27.] ὑπαΐξας, *ſubrepens*:
ἐπαΐξαντες, *irrumpentes*: λοιμάξαντες, *peſte laborantes*,
περιδινήξαντες, *rotantes*. In indicatiuo medio, ἀνήξατο, *cum
tuſſi expuit*. [Quod ex Hippoc. citant v. L. ſed vereor ANNOTATIO.
ne mendosè pro ἀνεβήξατο, ab ἀναβήσσομαι, *tuſſio*.] ἐναπε-
μάξατο, *impreſſit*, ab ἐναπομάττομαι: ἐφράξαντο, & meta-
theſi ἐφάρξαντο, *obſtruebantur*, à φράττομαι. In infinitiuo,
ἀνεπαλάξασθαι, *percuſſiſſe, pulſaſſe*: ὀδάξασθαι, *mordicari, ſcalpi*.
[Quod tamen verius eſt à them. ὀδάξω, à quo apud ANNOTATIO.
Heſych. ὀδάξει *mordicat*, apud Hippocr. ὀδάξονται *mor-
dicantur*, apud Dioſc. ὀδαξέεσθαι *mordicari*: vel à puro
ὀδαξέω, à quo apud Dioſc. eſt particip. ὀδαξούμενος: ita vi-
delicet vt ἀλέξασθαι apud Hom. & Xenoph. eſt vel à Ba-
rytono ἀλέξω, vel à Circumflexo ἀλεξῶ.] περιπτύξασθαι, *cir-
cumplecti*. In participio, δραξάμενος, *pugillo concludens*:
παρασκευαξάμενος, *inſtructus*: περιπτυξάμενος, *amplexus*: τα-
ξάμενοι, *tributum imponentes*. Ex ζ: in futuro, πολεμίξο- ξ ex ζ.
μεν, *bellum geremus*. In infinitiuo, καταστάξειν, *deſtillaturum
eſſe*. In aoriſto indicatiui, ἐξενάριξεν, *interfecit, armis ſpo-
liauit*: ἐπαλάλαξε, *lætos clamores edidit*. [Ferri poteſt ἐπι- ANNOTATIO.
λάλαξε, ſicubi poëticè vel Ionicè ſine augmento ſit poſi-
tum pro ἐπηλάλαξε, ab ἐπαλαλάζω *acclamo*: à cuius ſim-
plici themate legimus apud Heſych. λάλαξε *vociferare*,
& λαλάξαντες *vociferati*. alias vitiatius eſt ἐπαλαλάξαι ab
ἐπαλαλάζω, cuius ſimplex ἀλαλάζω paſſim occurrit apud
hiſtoricos. atque ita mox ἠλάλαξαν & ἀνηλάλαξαν.

Por

Porrò v.3. ὑπάλυξε, & v.6. ὑπεξήλυξε, verius sunt à them.
in σκω, ὑπαλύσκω & ὑπεξαλύσκω, 169, 9.] μερμήριξε, *mente
versauit* : στήριξε, *defixit* : †ὑπάλυξεν, *effugit* : (in quinque
præcedentibus desideratur augmentum) ἐστυφέλιξε, *pul-
sauit, euertit, insectatus est*, à στυφελίζω : κατεπρήνιξε, *pro-
num præcipitauit* : à καταπρηνίζω : ὑπεξήλυξε, *clàm fugit,
effugit*, ab ὑπεξαλύζω : ἠλάλαξαν, *clamarunt*, ab ἀλαλάζω:
ἀνηλάλαξαν, *exclamarũt*, ab ἀναλαλάζω: ἀνεβορβόρυξαν, *ex-
clamarunt*, ab ἀναβορβορύζω. In Optatiuo Æolico, ῥέξειε,
fecerit : οἰμώξειαν, *fuerint lamentati*. In infinitiuo, ἀβρί-
ξαι, *à cibo sumpto dormire* : ἀποτριάξαι, vel ἀποτριάσαι, *tres*
ANNOTATIO. *ictus, infligere, vincere*. [Reperitur & τριάσσειν apud Ety-
mologum, & ἀποτριάζειν apud Æschyli Scholiasten. si
quis igitur à priore malit fut. in ξω, à posteriore futu-
rum in σω, per me licebit : vt scilicet à συρίζω est συρίσω,
συρισμὸς, & similia: à συρίττω autem συρίξω, συριγμὸς, &c.
si quis verò ab vtroque malit vtrumque deducere, tueri
se poterit exemplis quæ citantur, 168, 44. & 169, 5.]
ῥέξαι, *facere, & fac*, in aoristo primo imperatiui medij:
στηρίξαι, *stabilire*. In participio, ῥέξας, *qui fecit, operatus*.
Atque hæc de ξ.

σ ex δ. Σ ex δ : in futuro medio, μήσομαι, *moliar, faciam*:
ψεύσῃ, & Atticè (306, 37.) ψεύσει, *falles, mentieris* : προσ-
ANNOTATIO. ήσεται, *gratum erit, admittet*. [προσήσεται oblectabitur,
est à προσήδομαι : at προσήσεται *admittet*, à προσίεμαι : in
illa significatione datiuũ, in hac ascifcit accusatiuum.]
In aoristo indicatiui actiui, à καταδείδω, κατέδεισα, *timui*:
ψεύδω, ἔψευσας, *fefellisti* : ἐπερείδω, ἐπέρεισεν, *impegit*, au-
gmento destituitur : ὑποδείδω, ὑπέδεισαν, quod & poëti-
cè (297, 13.) ὑπέδδεισαν, *subueriti sunt, timuerunt*. In par-
ticipio, περιδείσας, *exterritus, timore correptus* : συναπερεί-
σας, *excutiens & impingens, infligensque*: ὑποδείσας & poë-
ticè (400, 11.) ὑποδδείσας, *subueritus*. In indicatiuo me-
dio, ab ἀπερείδω, ἀπηρεισάμην, *intendi, intendebam* : ψεύ-
δομαι, ἐψεύσω, *mentitus es* : ἐψεύσατο, *fefellit*: μήδομαι, ἐμή-
σατο, *adinuenit excogitauit* : ἐπερείδομαι, ἐπηρείσαντο, *irrum-*
ANNOTATIO. *pere tentarunt* : alias ἐπερείσαντο, ab ἐπερείδομαι. [*Sed ἐρεί-
δομαι non ponitur in eorum numero quorum initiale ε au-
getur assumpto ι, 286, 16. metuo igitur ne mendosum sit
ἐπηρείσαντο : ἐπερήσαντο vero, Ionicè pro ἐπηρέσαντο, est à πε-
ρέομαι*.] In Subiunctiuo, à καθεύδομαι, καθεύσωνται, & Io-
ANNOTATIO. nicè (118, 30.) κατεύσωνται, *obdormierint*. [In vulg. Lex.
citatur ex Herodoto κατεύξωνται pro *obdormierint* : id
vertit ANTESIGNANVS in κατεύσωνται, Ionicè (118, 34.)
ductũ volens à καθεύδω *dormio*. sed vereor ne non satis
bene

bene diuinarit: quum à καθεύδω & ſimplici εὕδω regularia futura non ſint in vſu, vt oſtendit Xenophontis illud οἴκοι καθευδήσειεν. opinor ergo in vulg. Lex. rectè eundem eſſe ſcriptum κατεύξωνται, ſed verius interpretãdum *deuouerint*, à κατεύχομαι: vt pag. 191. apud Herod. Euterpe, ἐπὴν κατεύξωνται, θύουσι τὴν βοῦν, *bouem, vbi deuouerint, mactant.* nam paulo ante dicit, κεφαλῇ ἐκείνου πολλὰ καταρησάμενοι, *capiti illius multa imprecati.*] Ex θ: in futuro actiuo, ἐπικεύσω, *celabo.* In infinitiuo, πείσειν, & Ionicè (182.6.) πισέειν, *perſuaſurum eſſe.* In indicatiuo medio, πείσῃ, & Atticè (306,37.) πείσει, *adducêris, credes.* In aor. indicatiui actiui, à καταπρήθω, κατέπρησα, *incendi*: πρήθω, ἔπρησε, quod & ſine incremento πρῆσεν, *incendit, perflauit.* [Porrò aoriſtũ ἔπρησε, futurum πρήσω, & ſimilia tempora, communia ſunt tribus thematibus, πρήω, πρήθω & πίμπρημι: quorum duo poſteriora deriuata ſunt è priore, ac illo magis vſitata. ſic ἔπλησε, πλήσω, & ſimilia, æquè ſunt à primitiuo πλάω, licet inuſitato, atque à deriuatis πλήθω & πίμπλημι.] ἐμπρήθω, ἐνέπρησεν, *incendit*: παραπείθω, παρέπεισε, *perſuaſit*: διαπέρθω, διεπέρσαμεν, *diruimus.* In Optatiuo Æolico, πείσειε, *perſuaſerit.* In infinitiuo, πέρσαι, *euertere, vaſtare*: πρῆσαι, *incendere.* In participio, παραπείσας, *perſuadens, perinouens, decipiens*: πέρσας, *populatus*: σήσας, *qui cribrauit.* In participio medio, πλησάμενος, *qui impleuit, implens.* Ex ζ: in futuro actiuo, κατακερτομήσω, *conuitijs inceſſam, obiurgabo.* In infinitiuo, κλήσειν, *interclusurum eſſe*: χέσειν, *cacaturum eſſe.* In indicatiuo medio, αὐγάσῃ, & Ionicè (186,23.) αὐγάσεαι, *reſpicies.* In infinitiuo, χέσεσθαι, & Doricè (170,6.) χεσεῖσθαι, *cacaturum eſſe.* Notanda ſunt futura Attica à polyſyllabis in ίζω, quæ σ deperdito efferuntur, ac terminatione cõueniunt cum futuris ſecundis eiuſdem modi ac vocis. huius generis multa enumerauimus pag. 304. & 305. quibus adde ſequẽtia: in indicatiuo actiuo, à λαρυγγίζω, λαρυγγιῶ, *vocem dilatabo*: ſic μεθηλικιῶ, *curabo*: οἰκιῶ, *condam*: προσκαθιεῖς, *obſidebis*: προσοχθιεῖς, *offendêris*: ἀποσπερματιεῖ, *ſemen edet, faciet liberos*: ὀπωριεῖ, *fructus colliget*: προσοχθιεῖ, *abhorrebit ab*: προσοχθιεῖτε, *offendimini.* In participio, ab ὀπωρίζω, ὀπωριῶν, οῦντος: in plurali, ὀπωριοῦντες, & Doricè (119,9.) ὀπωριεῦντες, *decerpentes.* In infinitiuo medio, ἀπαυθαδιεῖσθαι, *auſurum eſſe*, ab ἀπαυθαδίζομαι. Sed redeamus ad σ quod fit ex ζ. in aoriſto indicatiui actiui, ὀπάζω, ὤπασα, & ſine augmento ὄπασα, *tribui*: ὄπασε, *tribuit*: ξενίζω τὸ ξενίζω, ἐξένισα, *hoſpitio excepi*: ξηλιάζω, ἐξηλίασα, *crucifixi*: ἐρίζω, ἤρισα, *contendi, certaui.* [ἐξηλίασα non eſt

σ ex θ.

ANNOTATIO.

σ ex ζ.

Futura Attica à polyſyllabis in ιζω.

ANNOTATIO.

est è simplici themate ξηλιάζω, sed è cõposito ἐξηλιάζω, quod augeri non potuit, quia simplex ἡλιάζω, deriuatum ab ἥλιος, sortitum est initialem natura longam, 171,25. est autẽ ἐξηλιάζειν in Sole exiccare vel enecare, vt solent qui tolluntur in crucem. simplex ἡλιάζονται legitur apud Aristot. pro *apricantur, Soli se exponunt*: alterum compos. ἀνηλιάζοντες apud Athen. pro *insolantes, soli expo-nentes.*] αἱρετίζω, ᾑρέτισα, *elegi*: ἐκσαώζω τὸ ἐκσώζω, ἐξεσάωσα, *liberaui*: ἐξεσάωσε, *liberauit, seruauit, eripuit*: προσοχθίζω, προσώχθισα, *offensus sum* vel *eram, odi*: προσώχθισεν, *abominatus est, impegit, infensus fuit*: συσσώζω à σὺν & σώζω, συνέσωσα, *saluti fui, conseruaui*: ἐξοικίζω, ἐξῴκισα, *domo eieci*: εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, *Romam habitatum traduxit*: ἐπαγγελίζω, ἐπηγγέλισας, *immisisti*: ἐξιδίζω, Ι. ἐξίδισε, *cacauit*: οὐτάζω, οὔτασε, quod & per apocopen οὖτα, *vulnerauit*: πελάζω, † πέλασεν, *appulit, admouit*: πέλασαν, *admoue-runt*: πυκάζω, πύκασε, *texit, cooperuit*: σχάζω, σχάσε, *cohibuit, inhibuit*: κατεπαύζω, † ἐκόπασε, *cessauit, requieuit*: λακίζω, ἐλάκισε, *strepuit, crepuit*: ἀχλύζω, † ἤχλυσε, *tenebris obductus est*: ὀκλάζω, ὤκλασε, *procubuit*: ὀπάζω, ὤπασε, *dedit, donauit*: ἀναχαιτίζω, ἀνεχαίτισεν, *coma retraxit, vel erecta coma lasciuijt*: ἐκκνίζω, ἐξέκνισεν, *exscalpsit*: καταπειράζω vel καταπειράω, † κατεπείρασε, *tentauit*: προαιρεθίζω, [illegible], *poposcit, delegit*: ἀντερίζω, ἀντήρισε, *certauit, contentiosus est*: περιαρμόζω, περιήρμοσε, *circumaptauit*: συναρμόζω, συνήρμοσε, *coniunxit*: κατοικίζω, κατῴκισεν, *habitatum deduxit*: μετοικίζω, μετῴκισε, *migrare iussit*: ἐκκλαΐζω, ἐξέκλῃσαν, *ex-cluserunt*: περικαθίζω, περιεκάθισαν, *obsederunt*: συσκευάζω, à σὺν & σκευάζω, συνεσκεύασαν, *conueuerunt, collegerunt*: κατεθίζω, κατείθισαν, *consuefecerunt*, augetur per ε, 286,16.

In imperatiuo, ἀποβρόχθισον, *deuora*: ἐπιχώρισον, *subduc, minue*: * κάθρισον, *sede*: κάθισον, & Ionicè (118,30.) κάτισον, *colloca*: παραχώρασον, *retrocede*: χρῆσον, *da mutuo*, à χρήζω vel χρέω. In Optatiuo, χρήσαις, *mutuo dederis*: Æolica forma κομπάσδεις, *magnificè iactares*: προσεικάσειεν, *assimi-larit*. In subiunctiuo, † εὐεξανίσῃ, *bene vomitio succedat*. In infinitiuo, ἀθλάσαι, *praeclarè agere, extolli*: ἁλίσαι, *congre-gare*: † ἀχλῦσαι, *tenebris obduci*: ἀνακαινίσαι, *reualescere*: ἀπαυχενίσαι, *frenare, decollocare*: ἀποκαταμερίσαι, *obdormire*: † ἀποσκοτίσαι, *obumbrare*: ἀλυστάσαι, *morari*: διαστρατεύσαι, *dispergere*: διαπαίξαι, *ludere*: † δειλοκομπάσαι, *de*[illegible]*ere*.

* κάθρισον legitur expositum apud Hesychiũ expositũ κάθιστον: sed haud scio an restituendum eius loco sit κάθρυτον, per syncopẽ è καθίδρυσον, *colloca*.

ANNOTATIO. [Rectius ex Hesychio & Suida leges δειλοκομπάσαι, à δειλοκομπέω, iactantia mea terrorem incutio.] [illegible]ίσαι, *effugisse, decepisse*: ἐκκαυλίσαι, *radicitus* [illegible] *euellere*: [illegible]ίσαι, *elabi astutè è periculo* [illegible]

[illegible]

ἐρμάσαι, *fulcire.* [Verius ἐρμάσαι. ἔρμα. n. significat *fulcrum, stabilimentum, saburram.*] ἐξονομάσαι, *nominare:* ἐκμυσίσαι, *haustim epotare, & sine respiratione:* * σκιμαλίσαι, *medium digitum ostendere contractis reliquis:* ἐναγνίσαι, *mortuis immolare:* χλευάσαι, *deridere:* † καλαμήσασαι, *colligere spicas:* καταγιγαρτίσαι, *conterere acinos,* item *coire:* καταδημοσιεύσαι, *in populũ distribuere:* κατακερματίσαι, *scindere, comminuere :* καταλοχίσαι, *instruere aciem :* καταβαλεῖν, *deijcere, sternere:* κληρώσαι, *sortiri:* † κλάσαι, *frangere, fregisse:* κυβιστῆσαι, *euertere:* κυρτίσαι, *securi percutere :* μαλάξαι, *mitigare, mulcere:* † μηνίσαι, *irasci :* (μιᾶναι, *contingere, inquinare :* potest referri ad μιαίνω) οἰκίσαι, *condere, habitare fecisse :* παρατροχάσαι, *præcurrere :* περιτιλίσαι, *funditus euellere :* συγκροτῆσαι, *conspirare, litem componere periculo imminente :* συναρχαιρεσιάσαι, *ire ad comitia ad danda suffragia :* χάσαι, *subito in pulsu artus in pristinum statum reponere :* χρῆσαι, *rogare, efflagitare.* In participio, δανείσας, *mutuum dans :* † ἐπεγκλάσας, *oculis innuens :* καταρρυσάσας, & Ionicè (118,30.) καταρρυάσας, *adaptans :* ξυμποδίσας, *qui pedes colligauit:* ὀργίσας, *qui ad iram prouocauit:* † περιπαρσάσας, *inuoluens :* χέσας, *qui deiecit, qui cacauit:* † κατευορκήσαντες, *probi:* † προσπελάσαντες, *appropinquantes, propinqui, admoti, appulsi :* συγκλάσαντα, *confringens :* ὀκλάσαντα, *ingeniculans.* In indicatiuo medio, a μεταρρυθμίζομαι, μετερρυθμίσω, & Ionicè (186,23.) μεθηρμόσαο, *transmutasti, mutasti :* σεβάζομαι, σεβάσατο, *irreligiosum putauit & nefas, religiosè admiratus est:* φράζομαι, ἐφράσατο, *animaduertit:* ὁρίζομαι, ὁρίσατο, *statuit, æstimauit :* ὀδύζομαι, * ὀδύσαντο, *irati sunt, succensuerunt,* augmento destituuntur) καταγωνίζομαι, κατηγωνίσαντο, *expugnarunt:* συμπορίζομαι, συνεπορίσαντο, *compararunt.* In Imperatiuo, κέασαι, *scindito.* In infinitiuo, † ἀκέσασθαι, *expiare :* † ἀναμνηστεύσασθαι, *lucrari:* (αὐδάσασθαι, *loqui,* potest referri ad αὐδάομαι) † δηρίσασθαι, *pugnare:* ἐπισφραγίσασθαι, *consignare:* ἀπαρχίσασθαι, *primitias facere :* † μηχανήσασθαι, *molitum esse & machinatum.* [ἀνάσασθαι τὴν ἁμαρτάδα citant vulg. Lex. ex Herodoti lib. 1. pro *expiare scelus.* sed malè : scribendum enim ἀκέσασθαι, ab ἀκέομαι, vt apud Platonem est θυσίαις ἀκεῖσθαι ἀδικήματα. *sacrificiis expiare delictum :* sed propriè mederi significat, 216,30. ἀναμυρίσασθαι esset *vnguentis se perungere :* nam simplex μυρίζειν significat *vnguentis delibuere,* a μύρον *vnguentum.* at ἀναμηρύσασθαι. quod Suidas exp. ἀνατεῖναι *extendere,* est à puro them. ἀναμηρύομαι : vnde apud Plutar. ἀναμηρύεται τὴν πλεκτάνην, *cirrum reduxit siue retraxit,* vt stamina fuso circumacto solet. ἐκμηρύσασθαι vide

ANNOTATIO.

*Scribendum σκιμαλίσαι ex Hesychio & Suida : nã in σκιμαλίστε apud Aristoph. ε est augmentum.

* ὀδύσαντο cum scriptura Eustathius deduxit à them. ὀδύσσω, ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι, irascor.

ANNOTATIO de ἀνάσασθαι ἁμαρτάδα, ἀκέσασθαι ἀδικήματα.

videtur è δηρίζω poſſe deduci, vt cognatum ἐρίσασθαι ab ἐρίζω: purum tamen δηρίω agnoſcit Euſtathius quoque, deriuatum inde tradens aor. 1. paſſ. δηριθῆναι. Itidemque Etymologus annotat, vt è κόνις ſit primum Barytonως κονίω, deinde circumflexè κονιῶ: ſic è δῆρις δηρίω & δηριῶ, vnde apud Homer. δηριόωντο *contendebant*, pro ἐδηριῶντο, 452,18. Heſychius affert etiam δηρίττειν pro ἐρίζειν, *contendere*: vt quemadmodum συρίζω dicitur & συρίττω, ſic δηρίζω & δηρίττω, 169,5. μητίσασθαι æquè à puro them. eſt atque ab impuro in ζω: præſertim cum puri tantum meminerit Euſtathius: atque vt paulo ante barytonum δηρίω parit circumflexum δηριῶ, ſic è μητίω naſcitur μητιῶ, à quo particip. μητιόωσι *conſultantibus*, & paſſ. μητιάασθε *conſultate*. Etymol. quoque, ἀπὸ τοῦ μῆνις (inquit) μηνίω, ὡς μῆτις μητίω.] ὀργάσασθαι, *commiſcere, contemperare*: διαξιφίσασθαι, *digladiari, gladio decertare*. In participio, ἀπαυθαδισάμενος, *minimè aſſentiens*: ἐπηλυγισάμενος, *obtenebrans*: ἐποικτισάμενος, *miſerabiliter queſtus*: κατοικτισάμενος, *miſerans*: *περιθεμνισάμενος, *amplexus*: χασάμενος, *continens*: ἐπαυθαδισάμενοι, *in eadem pertinacia perdurantes*: ὑπαυθαδισάμενοι, *qui arroganter egerunt*.

** Pro Heſychiano περιθεμνισάμενος legēdum fortaſſe περιτεμνισάμενος, luco & veſtibulo ante circumducto.*

DE FVTVRIS ET AORISTIS HIC AB ANTESIGNANO POSITIS

Frid. Sylburgij cenſio.

MVLTIS futuris & aoriſtis hic impura tribuuntur themata pro puris. tale eſt ἐξίδισε 526,14. vt ſatis arguit infin. ſimpl. ἰδίειν *ſudare*, apud Hippocr. & compoſ. aduerb. ἀνιδιτὶ *citra ſudorē*, apud Plat. Sic μηνίσαι 527,11. eſt à them. μηνίω, vt patet ex imperfecto ἐμήνιε apud Homerum & Syneſium, necnon è verbali μήνιμα apud eundem Homerum, Thuc. & alios. Similiter κλάσαι 527,9. à κλάω, (217,16.) quum κλάζειν ſit *clangere*: quod ipſum intelligendū eſt etiam de compoſ. ἐπεγκλάσαι 527,18. & συγκλάσαντα ibid. v. 23. verum autē thema eſſe κλάω cum aliunde patet, tum ex indicatiuo κλῶμεν *frangimus*, apud Paulum 1. Cor. 10. item è participio paſſ. κλώμενος apud eundem Paulum, Theophraſtum & Dioſc. Tale videtur eſſe κηλακιάσαι 527,5. Sed & ἤχλυσε 526,19. & ἀχλύσαι ibid. v. 38. huius eſſe generis docet partic. ἐπαχλύουσα caligans, in Argon. Apollonij. Interim & à puris & ab impuris deſcendunt nonnulla, velut ἐπείρασε v. 23. πέλασε ibid. v. 16. cū cōpoſ. προσπελάσαντες 527,22. An vero eiuſdē generis ſit περιπειρᾶσαι ibid. 21. non ſatis cōſtat. purum ſanè thema Suidas agnoſcit, afferens inde

parti

particip. ἀπειρωμένος, & compos. διαπειραθεὶς, συμπειραθέντες & συνεσπειραμενοι: quibus adde ἀπείραμαι apud Hesych. & Ionicum perf. ἐσπείρηνται apud Aratum, à quo Ionicum itidem verbale ἀπείρημα apud Dionysium & Nicandrum. Dubium est etiam ἐκόπασε 526,18. quod in vtriusque testamenti Bibliis legitur, agnosciturque etiam ab Hesychio & Suida. Videndum tamen ne sit à puro themate, vt affine ἐκοπίασαν in Ps. 125. nam præsens eius est ὁ κοπιᾷ, *non laborant, non fatigant se labore*, Lucæ 12. & Matt.6. At ὀργάσαι & med. ὀργάσασθαι (528,15.) tum demum sunt à them. in ζω, cum habent actiuam significationem, incitandi, præparandi, subigendi: at *turgere seu prurire desiderio*, pure dicitur ὀργάω. In quibusdam etiã penultima est vitiosa. nam pro εὐεμέση 526,36. scribendum εὐέμηση, ab εὐεμέω, deriuato ex adiect. εὐεμής: vel diuisè εὖ ἐμέση, quòd simplex ἐμέω breuem characteristicam retineat in futuro, vt ostendit Attic. perf. ἐμήμεκας *vomuisti*, & aor. comp. ἀπήμεσε *euomuit*, vtrumque apud Lucianum. sic κατευορκήσαντες scribēdum 527, 22. à κατευορκέω, cuius simplex εὐορκέω, deriuatum ex εὔορκος, & ipsum breuem præsentis characteristicam in futuro auget temporaliter, 216,16. Veruntamē hic ὁ πο-σχεδονται quædam. nam σκαθεδικίσαι 526,43. apud Suidam quidem & Etymologum scribitur per ι, à them. in ζω, (vt etiam cognatum διακαθεδικισαι apud Hesych. & decompos. διεκαθεδικίσαι apud Suid.) apud Hesych. vero per η σκαθεδικῆσαι, à them. in έω. Sic & pro ἐπισκοτίσαι, quod interpretatur obūbrare, 526,40. reperitur ἐπισκοτῆσαι, ab ἐπισκοτέω. à simplici vero σκοτίζειν apud Theophylact. est τὰ ἐσκοτισμένα φωτίζει, obtenebrata illuminat.

Notio.

NOTABIS, Multa horum & similium quæ ante characteristicam σ habent α, posse etiam referri ad themata finita in άω vel άομαι, atque vtraque themata (in αζω scilicet & άω) in Lexicis plerumque inueniri. Sciendum præterea, poëtas metri gratia duplicare huiusmodi σ: quod eodem prorsus pacto in rimando themate erit excutiendum, ac si vnicum & simplex adesset tantummodo. In sequentibus fit ex ζ: in aoristo indicatiui actiui, à δαμάζω, ἐδάμασσε, *domui*: ἐδάμασσε, *domuit, imperio subiecit*: δάμασσαν, *domuerunt*: pro ἐδάμασαν, ἐδάμασαν: σκεδάζω, ἐσκέδασσε, pro ἐσκέδασε, *dissipauit, dispersit*: ἐπέλασσεν, *admonuit*: μύζω τὸ μυῶ, μύσσαν, quod & μύσαν, *conclusi sunt* vel *clauserunt*. In imperatiuo, πελάσσετε, *admonete*, pro πελάσατε: vel erit præsens factum à futuro, vt ἄξετε, (332,28.) ῥάσσατε, *aspergite*,

σσ ex ζ.

rigate, perfundite. In subiunctiuo, πελάσῃ, *appulsus sit.* In infinitiuo, ἀνακεάσαι, *diuidere*: κνίσαι, *scalpere, pungere, molestare.* In participio, ἀμφικεάσας, & poëticè ἀμφικεάσσας, *circumscindens, diuidens*: κεάσσας, *partitus.* In indicatiuo medio, δοάσσατο, *visum est, putauit*: item *statuit, constituit, ratum habuit*: συμφράσσατο, *agitauerat, simul cogitauerat.* In infinitiuo, ἀναχάσσασθαι, *retrocedere*: συμφράσσασθαι, *consilium dare.* In participio, ὀδυσσάμενος, *lugens, iratus, odio habens*: τοῦ ὀδυσσαμένου & Ionicè (121,39.) ὀδυσσαμένοιο: χασσάμενος, *deuitans, recedens.*

σ ex σσ siue ττ.

* *Nec ἀναΐσσας nec ἀναΐσσας inuenio: sed ἀναΐξας ab ἀναΐσσω, & sublata diaeresi ἀναΐξας ab ἀναΐσσω: de quibus in p. 520, v. 7.*

Σ In paucissimis fit ex σσ siue ττ: vt in his, in aoristo indicatiui actiui, à πλάττω, ἔπλασα, *obleui formaui, finxi*: διερέττω, διήρεσα, *traieci.* In infinitiuo, ἀποβλίσαι, *exprimere.* In participio, *ἀναΐσας, quod & poëticè ἀναΐσσας, *exortus*: crebriùs vsurpatur ἀναΐξας. In imperatiuo medio, λίσαι, *supplica, ora.* In participio, πλασσάμενος, & poëticè πλασσάμενος, *formans, componens, fingens.*

σ abiectum ex ασ- & αοσ-

Saepenumero, vt in ductis à thematibus sextæ coniugationis, figuratiua σ erit abiicienda, & vocalis præcedēs remanet characteristica: vt α in his, in futuro primo medio ἰάσομαι, quod & Ionicè ἰήσομαι, *sanabo.* In participio, ἰασόμενος, *curaturus.* In aoristo primo indicatiui vocis actiuæ, à κατεράω, κατήρεσε, *deglutijt*: περάω, πέρασαν, *deportarunt vt venderent.* In imperatiuo, πέρασον, *traijce*: πόρπασον, *astringe*: φύρασον, *misceto, macera.*

Annotatio. [πόρπασον potest ab impuro them. in ζω deduci: cum à puro apud Eurip. sit πόρπημαι: & apud Plutarch. atque Antiph. particip. comp. ἐμπεπορπημένος: necnon ἐνεπεπορπέατο Ionicè apud Herodot. pro ἐνεπεπόρπηντο. at προσπορπατὸς apud Æschyl. Doricè pro προσπορπητὸς, 118,40. quem Dorismum si quis in πόρπασον quoque statuere velit, nō refragabor: præsertim cum sic v. 44. sequatur ἐμηχανάσατο pro communi ἐμηχανήσατο.] In Subiunctiuo, περάσῃ, & Ionicè (228,33.) περάσησι, *venderet.* In infinitiuo, ἀναδράσαι, *reficere*: ἐρᾶσαι, * *inanire*: κνισᾶσαι, *adolere*: μοιράσαι, *distribuere*: φάσαι, *interficere.* In participio, ἐξωμιάσας, *humeris tenus nudatus.* [Sed tollendum α penultimum, ac thema statuendum ἐξωμίζω, vt apud Aristoph. Concion. ἐξωμισμέναις τὸν ἕτερον βραχίονα, *altero brachio ad humerum vsque nudato siue exerto.* sic enim ibi & textus habet, & Schol. & Suidas: nec alterum α ferre metrum posset.] In indicatiuo medio, ab ἀράομαι, ἠρασάμην, *deuoui*: πειράομαι, ἐπειράσω, *tentasti*: καταράομαι, κατηράσω, *execratus es*: μηχανάομαι, τὸ ἐμηχανάσατο, *machinatus est, rationē inuenit*: πελάζομαι, ἐπελάσατο, *distra*

* *Fortasse scribendū κνισᾶσαι, à κνισάω: vel κνισάσαι Dori. ū est pro κνισῆσαι, vt τιμᾶσαι pro τιμῆσαι, 118,40.*

Annotatio.

distraxit : προαιλιάομαι, προηλιασάμεθα, *causas antè, attulimus* : πάομαι, ἐπάπαλε, *gustarunt*, potest etiam referri ad πατέομαι, vt sit dictum per syncopen (365,10.) pro ἐπαπάσατο. In imperat. μεταμφιάσαι, *mutato vestes*. In subiunctiuo, ὑπερεκκρεμάσωμαι, *suspendero* : (vel refer ad ὑπερεκκρεμάννυμαι) συνεπισπάσησθε, *attrahatis*.

RVRSVS Et in his σ sæpe geminatum inuenitur: vt in indicatiuo actiuo, à νάω τὸ ναίω, νάσσα, *habitaui* : καταναίω τὸ κατοικίζω, κατένασσα, *deduxi, habitare feci* : κατένασσε, *habitare fecit, deduxit, collocauit* τελάω, ἐτέλασσε, *tolerauit*. In indicatiuo medio, à καταναίομαι, κατενασσάμην, *habitaui* : κατενάσσατο, *habitauit* : ἐνάσσατο, quod & detracto augmento νάσσατο, *habitauit*, item *migrauit* : ἀπονάομαι, ἀπενάσσατο, *eiecit, migrare fecit*, item *commigrauit* : ἐράομαι, ἐράσσατο, pro ἠράσατο, *amauit*. In infinitiuo, πάσσασθαι, quod & πάσασθαι, *gustare, comedere, saturari*, item *possidere*, tum α in πα producitur natura. In participio, πασσάμενος, *qui gustauit*.

σ geminatum à thematibus in άω vel έομαι.

IN Sequentibus abiecto σ, characteristica remanet ε: in futuro indicatiui actiui, καδδέξεσθαι, *sufficiet*. In aoristo eiusdem, ab ἐπιζέω, ἐπέζεσεν, *inferbuit, increuit* : προσεπαινέω, προσεπῄνεσεν, *approbauit* : παραζέω, παρέζεσαν, *exarserunt* : ποθέω, πόθεσαν, *desiderarunt*. In imperatiuo, σύζεσον, *conferuefacito* : συναναζέσον, *fac simul feruere*. In subiunctiuo, τελέσῃ, *perficiat*. In infinitiuo, ἐπιτελέσαι, *perficere*. In indicatiuo medio, à προκαλέομαι, προεκαλέσατο, *prius vocauit*. Et hîc quoque σ non rarò geminatur: in indicatiui futuro medio, à λοέομαι, λοέσσεται, *lauabitur*. In aor. indic. actiui, à παραινέω παρῄνεσσα, *admonui, admoneo* : νείκεσσεν, *increpauit* : τρέσσαν, *tremuerunt, exterriti sunt, fugerunt*. In participio, λοέσσας, *qui lauit*. In indicatiuo medio, ab ἀποδέομαι, ἀπεδέσσω, & Ionicè (186,23.) ἀπεδέσσαο, *impertiuisti, deligasti*. [Sed rectius in deligandi quidem significatione ab ἀποδέω dici posset ἀπεδέσσαο poëticè, vt προσκαλέσσατο à προσκαλέω: (in prosa enim vsitatius est ἀπέδησας, à quo participium ἀποδήσας legitur apud Dioscor.) at pro *impertisti* rectius diceretur ἀπεδάσσαο, ab ἀποδάζομαι, de quo in pag. 376.] In infinitiuo, κοτέσσασθαι, *irasci* : dicitur & κοτέσασθαι, geminato τ. In participio, κοτεσσάμενος, *iratus*. Sæpius ante σ inuenitur κ: quod vnà cum σ, ac tota terminatione, si mutaueris in άω siue άομαι, aut in έω siue έομαι, ferè vocabuli thema effeceris, modò & augmentum quoque, si quod adsit, exemeris. atque huiusmodi tempora in vsu versantur frequentissimo. In rudiorum itaq; gratiam hîc quædam

σ geminatum à thematibus in άω vel έομαι.

σ abiectum ex ἐσ- & εσ-

σ geminatum à thematibus in άω vel έομαι.

ANNOTATIO

De futuris & aoristis quæ ante σ habent κ.

enumeremus : & priori loco ponamus ea quæ referuntur ad themata in άω ; si vocis sint actiuæ : & in άομαι, si mediæ. In futuro actiuo, à πεξάω, πεξήσω, *accedam*: πεξήσει, *veniet* : πειρήσω, *tentabo, nitar* : * πειρήσομεν, *tentabimus, penetrabimus* : καταχρήσει, *satis erit*, melius referetur ad impersonale καταχρῆ, vt ἀποχρήσει ad ἀπόχρη, 353, 6. In infinitiuo, † πεξήσειν, *accessurum, descensurum esse*. In indicatiuo medio, κτήσομαι, *acquiram* : λοχήσομαι, *insidiis petam*: ἐπιβοήσομαι, & crasi οη in ω (208, 26.) ἐπιβώσομαι, *acclamabo* : πειρήσῃ, & Ionicè (186, 23.) πειρήσεαι, *experiêris* : ἀπαλήσεται, *aberrauit* : καταμωκήσεται, *deridebit* : ὀνησόμεθα, *vtilitatem capiemus*, refertur & ad † ὄνεομαι, atque ad ὄνημι siue ὄνημαι, vt multa etiam alia ad άω, & έω, & ημι : siue ad άομαι, έομαι, αμαι, εμαι : ὀνήσεσθε, *fructum capietis*. [ὄνεομαι Ionicum potius est thema, Commune ὀνάομαι, vt satis ostendunt ὄναξ & ὀνίναξ, quæ inde manarunt vt ἵσταξ è στάω. qua de re plura supra pag. 366, 44. ὀνήμενοι quoque dictum videtur vt θήμενοι, σήμενοι: licet Hesych. passiue interpretetur ὠφεληθῆναι, adiutum esse. alias ὀνημένη particip. est fœmin. ab antiquo ὄνημαι, è quo compos. ἀπόνητο apud Hom.] μωμήσονται, *vituperabunt, reprehendent*. In participio, καταμωκησόμενος, *qui deridebit*: χρησόμενος, *petiturus oraculum*. In aor. indicatiui act. ab ἐρευνάω, ἠρεύνησα, *scrutatus sum* : μειδάω, μείδησε, *subrisit* : πέρησε, *peruenit, accessit* : ἀκισσάω, ἐκίσσησε, *concepit* : κομιάω, ἐκόμισε, *coniam aluit* : ἀλοιάω, ἠλοίησεν, *verberauit* : ὁρμάω, ὥρμησεν, *impetum fecit* : ὥρμησαν ; *se proripuerunt, concurrerunt* : διαπηδάω, διεπήδησε, *prosiliit, exiliit* : μεταπηδάω, μετεπήδησε, *resiliit* : περιψάω, περιέψησεν, *abstersit* : περισιλάω, περισείλησε, *stercore perfudit* : ἀπαλοιάω, ἀπηλοίησεν, *amputauit* : καταντάω, κατήντησε, *peruenit, retorsit* : παραγγελάω, παρήγγελσε, *denuntiauit, certiorem fecit* : σπαταλάω, ἐσπατάλησατε, *lasciuiistis* : διαπεράω, διεπέρησαν, * *traiecerunt*: καταλοάω, κατηλόησαν, *iugularunt* : ἐφορμάω, ἐφώρμησαν, *mouerunt*. In imperatiuo, κατατρύφησον, *deliciare*. In Optatiuo Æolico, κυβιστήσειε, *se præcipitauerit* seu *præcipitare possit* : παλ. σειε, *periisset* seu *abscessisset*. In subiunctiuo, καταρτήσω, *restituam* : κατατρυφήσω, *eluxurier, delicier* : μακροθυμήσῃς, *sileas, longanimus sis* : νεμεσήσητε, *succenseatis*. In infin. ἐπιβουλεῦσαι, *insidiari* : ἐφορμῆσαι & Ionicè (118, 30.) ἐπορμῆσαι, *immisisse* : αὐχῆσαι, *gloriari* : καταχνῆσαι, *in tenues partes secare* : ὀπτῆσαι, *decoquere* : περιελκῆσαι, *in manus trahere* : * περῆσαι, *peruenire, peruenisse* : προτιμῆσαι, *prætulisse* : συλῆσαι, *spoliare*. [A συλάω pariter & συλέω potest deduci. etsi enim illud est vsitatius, tamen à posteriore

cita

ησ- ex α-

* Ionicum est πειρήσομεν vt superius πειρήσω & quod sequitur πειρήσειν.

ησ- ex α- & ex ε-

ANNOTATIO.

* Sed hoc est Ionicũ.

* Sed περῆσαι, est Ionicum.

ANNOTATIO.

citatur ex Isocr. συλέμβοος, pro quo Theocr. Dor. 119,10.
συλέυμβοος dicit.] συμφυσῆσαι, *unà spirare, unà flare*:
συμψῆσαι, *complanare & adæquare arenam* : σωτεοχῆσαι,
obuiare, accumulare. [Apud Hesychium, Etym. & Suid.
est σωτεοχάσαι, ab impuro σωτεοχάζω. itaque σωτεοχῆ-
σαι foret Ionicum.] τελευτῆσαι, *exitum habere, vitam*
finire. In participio, ἀναπνήσας, *cum anhelitu effundens*:
ἐπιμειδήσας, *arridens*: καταψήσας, *demulcens*: ὀπλήσας, *assans,*
coquens: παρορμήσας, *qui induxit*: συγκυκήσας, *committens,*
componens, commiscens: συμψήσας, *vorticibus contorquens,*
complanans : τολμήσας, *animi fidens*: * προξήσαντες, *transmissi*:
προσυνοικήσασα, *priùs nupta*. [Quod verius est à thema-
te in έω.] In indic. medio ab ἐπικτάομαι, ἐπεκτήσω, *adeptus*
es, insuper acquisiuisti: βιάομαι, † βιήσατο, quòd & ἐβιάσατο,
coëgit : ἐξιάομαι. † ἐξιήσατο, *sanauit*, † πειρήσατο, *explorauit*:
τεχνήσατο, *composuit*: φιτύσατο, *produxit, peperit* : θοινήσατο,
& cum augmento ἐθοινήσατο, *cœnauit, comedit* : παλαμάο-
μαι, ἐπαλαμήσατο, *excogitauit, molitus est* : περιλιχμάομαι,
περιελιχμήσατο, *linxit* : προσκτάομαι, προσεκτήσατο, *insuper*
acquisiuit seu parauit, protulit : τιμήσαντο, *honorarunt*: πει-
ράομαι, ἐπειρήσαντο, *experti sunt*. In imperatiuo, πείρησαι,
experire : πειρήσασθε, *experimini*. In Optatiuo, περιτιμησαί-
ατο, *pluris æstimauerint* : θοινήσαιτο, *voraret* : καταχρήσαιτο,
compararuerit. In subiunctiuo, καταχτήσῃ, *asciueris*. In in-
finitiuo, ἠπήσασθαι, *sarcire* : κτήσασθαι, *acquirere, suscipere*:
μηχανήσασθαι, *machinari* : μωμήσασθαι, *æmulari*: προσχρήσασθαι,
adhibere, opera uti: χρήσασθαι, *usum esse*: τιμήσασθαι, *honorare*:
μασήσασθαι, & syncope (365,8.) μάσασθαι, *mandere, edere*. In
participio, λοχησάμενος, λοχησαμένη, *insidiatus insidiata*:
ἐκπιησάμενος, *qui succum expressit* : μυκησάμενος, *reboans*:
παραχρησάμενος, *contemnens*. Ex ε in futuro actiuo ἀοζή-
σω, *ministrabo*: sunt qui scribant ἀοζήσω, ab ἀοζέω. [Verius
est ἀοζήσω per ζῆτα : nam coquos dictos volunt ἀόζους
quasi πολυόζους, vt qui multos ὄζους (id est *ramos*) inge-
rant foco : nec alphabetica tantum series hanc scriptu-
ram postulat apud Hesych. sed probat etiam simplex
ὀζεία, quod idem exp. θεραπεία, *famulatus, cultus*.] ἐξοὐ-
θερώσω, *ingenuum reddam*: κυνοκρατήσω, *percutiam seu ver-*
berabo vt canem : λιθουργήσει, *in lapidem vertet*. In parti-
cipio, ὀτλήσοντες, *toleraturi*. In indicatiuo medio, κιχήσο-
μαι, *reperiam, consequar*: μεδήσομαι, *curabo, mihi cura erit*:
* πατήσομαι, *feriam, percutiam*: περιελησόμεθα, *circumligati*
erimus. In participio, οὐρησόμενος, *urinam redditurus*. In
indicatiui actiui aoristo, ab ὁμολογέω, ὡμολόγησα, *promisi*:
ὡμολόγησε, *promisit, spopondit* : καταχηλέω, κατεχήλησα. *per-*

ANNOTATIO.

* προξήσαντες *est etiã Ionicũ. ut etiã v. 15.* πειρήσατο, *adde* βιήσα-
το, & ἐξιήσατο *v. 14. cõmuniter enim hæc α præs. retinent in 1. futuro & tempori-*
bus inde formatis.

ης - ex ε-

ANNOTATIO.

* *In Indice scriptum* πατήσομαι, *cuius the-*
ma natũ est è πατέω. πατήσομαι *esset cal-*
cabo, *à* πατέω calco.

*καζαναρκέω, κατενάρκησα, onerosus fui: προσκυνέω, προσεκυνήσα, adoraui: ἐξανθέω, ἐξήνθησα, ἐξήνθησας, ἐξήνθησεν, effloruì, isti, it: κατοικέω, κατῴκησα, ας, εν, habitaui, isti, it: ἰαχέω, ἰάχησας, clamasti, locutus es: ὀνέω (quod & ὄνημι ac ὠνέω) ὤνησας, iuuisti: ὤνησε, iuuit, profuit: ὤνησαν, iuuerũt. [Legitur apud Hesych. quoque ὠνεῖν non tantum pro vendere, sed etiã pro frui: eiusque verbale ὤνησις, etiam cum tertia significatione. exponit enim nõ modo venditio, emptio; & vtilitas, salus: verum etiam vituperatio. alias in emendi quidem significatione per ω scribitur ὠνεῖσθαι, ὤνησις, & similia: at per omicron in fruendi signif. ὄνασθαι, in signif. vituperandi ὄνοσθαι: de quibus etiã supra.] παρενοχλέω, παρηνώχλησας, inquietasti: ζαμβρήσε, magna vi egit: *πελέκησε, dolauit, securi poliuit seu aptauit: ποίησε, fecit: ἀσεβέω, ἠσέβησεν, impius fuit: ὀκνέω, ὤκνησε, grauatus est, piger fuit: ὁμηρέω, ὡμήρησε, contigit, concurrit, obuiauit: ἐπινέω (quod & ἐπινήθω) ἐπένησε, filauit, fatum dedit: καταχορδέω, κατεχόρδησεν, occidit. [Scribendum καταχορδέω & κατεχόρδησεν ex Suida: pro quo apud Herodot. est καταχορδεύω. nam vt apud Suidam furiosus quidam ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησε, sic Cleomenes apud Herodotum 226. τὴν γαστέρα καταχορδεύει, ventrem discindit.] ἀντιφωνέω, ἀντιφώνησε, respondit: ἀποκακέω, ἀπεκάκησε, defecit: ἐγκλαβέω, †ἐνεκλάβησε, buccellam deuorauit seu deglutijt: ἐπαπειλέω, ἐπηπείλησε, comminatus est: καταλογέω, κατηλόγησε, neglexit, prætermisit: κατοικέω, κατῴκησε, commigrauit: παροινέω, παρῴνησεν, ebrius fuit: ἰθυδρομέω, ἰθυδρομήσαμεν, recto cursu cõtendimus: οἰκοδομέω, ᾠκοδομήσαμεν, ædificauimus, extruximus: συνομολογέω, siue Atticè (401, 23.) ξυνομολογέω, ξυνωμολογήσαμεν, inter nos conuenit: ἀβακέω, ἀβάκησαν, ignorarunt, nescierunt: ἀβολέω, ἀβόλησαν, occurrerunt: †ἀβρέκησαν, sonuerũt. [Pro ἀβρέκησαν alibi inuenies ἀράβησαν: vt & pro Hesychiano ἄβρεχε alibi reperitur ἔβραχε.] ἀεργέω, ἠέργησαν, otiosi fuerunt: ὁμιλέω, ὡμίλησαν, attigerunt: ὁμολογέω, ὡμολόγησαν, deditionem fecerunt: ὀχθέω, ὤχθησαν: commoti sunt, grauati animoq́; suspensi fuere: ἐπιρροθέω, ἐπερρόθησαν, infremuerũt: παρανέω, παρένησαν, coaceruarũt. In imperatiuo, ἐπομώρησον, age familiariter cum eo: προσκύνησον, adora, syncope πρόσκυσον: κατελεήσατε, miseremini. In Optatiuo Æolico, ἐπαθρήσειεν, inspiceret, cerneret. In subiunctiuo, ὀκνήσῃς, graueris: ὁδηγήσῃ, dux viæ fuerit, deduxerit. In infinitiuo, ἀβροτῆσαι, noctu occurrisse: ἀδαξῆσαι, prurire, dolere: ἀκανθοφυῆσαι, spinosum fieri: ἀλλοτριοπῆσαι, mutare: ἀνακῆσαι, quieuisse: ἀναλῆσαι, nutrire: ἀποσποδῆσαι, in cinerem redigere, è medio tollere: ἁρματροφῆσαι, equos

*καζαναρκέω Ionicũ mulsi magis est quàm cõmune: malim igitur καζαναρκάω, à cuius simplici apud Arist. & Athen. est infin. ναρκᾶν, & particip. ναρκῶντες apud Greg.

Annotatio.

*Verius est à themate in άω, vt ostendit πελεκᾶται apud Theophrast. vt etiã sequentia.

διαπλασφῆσαι 535, 3.
διαπλῆται v. 5.
ἐκπωρῆται v. 7.
ἐκτρυπῆται v. 14.
Vtrunque vero, έ & ά habent διαμφοδήσαι v. 2.
ἐξοδῆται v. 15.
ὑπεμνηθῆσαι v. 28.
ὀπτρεῖς v. 42.
λοχήσατο, 536, 25.
ἐξίπεχ᾽ ταῦτο v. 39.
σκαριφᾶσθαι 537, 5.
ὁμοτράμβροι v. 8.

Annotatio.

equos iugales nutrire : βαρυσταθμῆσαι, pondus seu grauitatem addere: † διαμφοδῆσαι, deuiare: διαπαρεισικῆσαι, traducere, culpare: διαζεμῆσαι, diuidere : † διασκαριφῆσαι, vnguibus terram scalpere, quod auium est proprium: † διαχωρῆσαι, cacare, excernere stercora : διημερεῦσαι, totum diem aliquid facere : διλογῆσαι, bis idem dicere: εἰκοτολογῆσαι, ex coniecturis dicere: † ἐκκωφῆσαι, obtundere, & obsurdescere. [Hoc tamen obseruandum est, ἐκκωφῆσαι actiuum descendere à them. in άω : neutrum vero, à them. in έω: vt apud Synes. ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, exsurdescebat sceleratus. Iones tamen hoc quoque pro actiuo vtuntur, vt ὁρμέω pro ὁρμάω, per dialysin : atque inde videtur esse ἐκκεκωφέαται apud Herodot. pro ἐκκεκώφωνται.] ἐκδικτυῆσαι, è retib. elabi, periculum effugere: † ἐκτρυπῆσαι, erumpere : ἐξαθυμῆσαι, exanimari : ἐξειλῆσαι, effugere: † ἐξοδῆσαι, deuiare : ἐπικυκλῆσαι, inuoluere : θαλαττοπορῆσαι, nauigare per mare, transfretare : θυροκοπῆσαι, fores pulsare: ἰαλεμῆσαι, complorare, lamentari : κοπετοποιῆσαι & ξυλοκοπῆσαι, ligna scindere: σκηνοποιῆσαι, scenas struere: καταβοσκῆσαι, depascere: καταθλῆσαι, vincere: † καταλοχῆσαι, instruere aciem: λακπατῆσαι, calcibus petere: νηῆσαι & syncope νῆσαι, struere, aceruare, aggerere. [Imo contra ex νῆσαι per epenthesin factum νηῆσαι, vt supra docui in pag. 477.] ὀγκολογῆσαι, cum fastu dicere : οἰκῆσαι, habitare: ὀλισθῆσαι, labi: οὐρῆσαι, mingere: πιλῆσαι, congerere, constipare: πολυστωμῆσαι, multa loqui: περιῳδῆσαι, incantamentis & magica arte circumuenire & obtundere : στρεψοδικῆσαι, dolis & varietate dicendi iura fallere, & causas inuertere : † ὑπομηλαφῆσαι, contrectare. In participio, ἀναθαρσήσας, animum recipiens : ἀναθορυβήσας, tumultuans: διαπονήσας, qui elaborauit: δειλινήσας, tentatus, vel qui ad crepusculum durauit: ἐνανθρωπήσας, qui humanam carnem assumpsit : ἐξαπονήσας, qui elaborauit. [Verum is qui elaborauit, dicitur ἐκπονήσας & διαπονήσας. at ἐξαπονοήσας esset qui planè despondit animum: nam ἀπονοεῖν est animum abiicere.] καλλιτεχνήσας, qui excoluit, qui optimè fabricauit: καταῤῥωδήσας, metuens, formidans, perterritus: σκατοῤῥωδήσας, territus. [Verius est κατοῤῥωδήσας : nisi fortè comica scurrilitate σκατοῤῥωδῆσαι dictum quis velit quasi stercoreo (id est, putido & inani) timore percelli.] λευκογραφήσας, albo colore depingens: ὁδηγήσας, ασα, τὸ ὁδηγῆσαν, deducens : † οἰστρήσας, furens: ὀλισθήσας, lapsus: ὀτλήσας, tolerans, passus: ὀχθήσας, indignabundus: παρασπονδήσας, fœdifragus: παραφωνήσας, interclamans : πελινήσας, circundans : πελεμοθήσας, qui cepit. [πελεμοθήσας nullibi reperio. apud

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

Hesych. vero in expositione verbi περικωδωνίσαι, pro περιεγμυθῆσαι scribendũ περιβομβῆσαι *circumsonare, bombis circumdare.*] περιᾳδήσας, *incantans* : πιθήσας, *credens, fretus, persuasus*: σκιαμαχήσας, *crebris ictib. aërem inanem feriens*: περασδήσας, *qui alligauit* : συνειλήσας, *qui congregauit, qui coëgit* : τυμβωρυχήσας, *qui suffodit sepulchrum*: ἀναξιοπαθήσας, *qui ægrè* seu *indignè tulit* : ἀποκηδήσαντες, *securi, otiosi, negligentes* : διατρέσαντες, *perterriti* : ἰσοδρομήσαντες, *pari concursu currentes* : προσυναλογήσαντες, *præterea cogitantes*: στρατάρχήσαντες, *duces exercitus*: συγκρατήσαντες, *conspirantes*, vulgò**complices*: συμφρονήσαντες, *prudentes* : τριγονήσαντες, *quæ tertium partum ediderunt*. In indicatiuo med. ab ἀναριθμέομαι, ἀνηριθμησάμην, *enumeraui* : παραιτέομαι, παρῃτησάμην, *oraui*: παρῃτήσατο, *precibus impetrauit, purgauit* : προνοέομαι, προενοησάμην, & Attica crasi (311,16.) πρὐνοησάμην, *præcogitaui, præuidi* : πρὐνοήσω, *præuidisti* : ἀρνέομαι, ἠρνήσω, *negasti* : ἀχέομαι, & cum reduplicatione poëtica ἀκαχέομαι, ἀκαχήσατο, *tristatus est* : ἐγκαναχέομαι, ἐγκαναχήσατο, *insonuit* seu *cachinnatus est.*

* *Complices siue cõiurati verius dicuntur* συγκρατήσαντες: *nam* συγκρατεῖν *est* continere, tueri.

ANNOTATIO. [Sed scribendum ἐγκαναχίσατο, per χ. Etymologus enim hoc verbum cum primitiuo suo καναχὴ factum vult ἀπὸ τοῦ κενὸν ἀχεῖν. Sed dicitur etiam καναχίσαι à them. καναχίζω, vnde imperf. κανάχιζε apud Hom. & Hesiod. sine augmento.] θηέομαι τὸ θεάομαι, θηήσατο, *admiratus est*: μυθέομαι, μυθήσατο, *dixit* : λοχέομαι quòd & λοχάομαι, ἐλοχήσατο, *ex insidijs cepit*.

ANNOTATIO. [λοχέομαι Ionicum est, commune λοχάομαι. Sic pro ἐκτεχνέομαι v. 39. in communi sermone dicitur ἐκτεχνάομαι, quod confirmat cognatum περιτεχνᾶσθαι apud Suidam, & simplex τεχνᾶσθαι apud Thuc. Sed & σκαριφήσασθαι 537,5. & ὀσμησάμενοι ibid. v. 8. præsentis characteristicam habent α, nõ ε, vt arguit σκαριφᾶσθαι apud Hesych, & ὀσμώμενος apud Polluc.] μέομαι, ἐμήσατο, *cogitauit, in animo voluebat* : (sunt qui ducant ab ἐμέομαι, tum erit sine augmento.)

ANNOTATIO. [Nec μέομαι nec ἐμέομαι reperio in hac significatione. rectius igitur ἐμήσατο deduces ab impuro them. μήδομαι, quo Hom. aliquoties vtitur, vt Il. β, ἃ μήδετο ἔργα, *quas moliebatur res.*] διαδηλέω, διεδηλήσαντο, *læserunt*: ἐμφορέομαι, ἐνεφορήσαντο, *se ingurgitarunt* : † ἐκτεχνέομαι, ἐξετεχνήσαντο, *commenti sunt*: συνωνέομαι, συνωνήσαντο, & Atticè (298,20.) συνεωνήσαντο, *coëmerunt*. In Optat. παραμυθησαίμην, *suaserim*. In subiunctiuo, καθομολογήσηται, *desponderit*. In infinitiuo, ἐφηδιηγήσασθαι, *enarrare*.

ANNOTATIO. [Monstrosum verbum (inquit Sylburg.) est ἐφηδιηγήσασθαι : pro quo scribendum vel ἐπιδιηγήσασθαι, vt inde sit ἐπιδιήγησις *repetita narratio* apud

Quin

Quintil. lib.4. c.2. vel est vitiosa compositio indicatiui ...ον dixit, & infin. *διηγήσασθαι narrasse.*] ἠπατοσκοπήσασθαι, *exta consulere:* * *μεβιωνήσασθαι, auertere malum augurium:* παρηφορήσασθαι, *congerere, colligere:* προσλιμυγήσασθαι, *alloqui:* ...καταφήσασθαι, *perfunctoriè quippiam agere, scarificare, id est, per superficiem scindere.* In participio, ἐσοικησάμενος, *habitans:* ψευδομαρτυρησάμενος, *qui adhibuit falsos testes:* κοσμησάμενος, *stans in acie, ordinans:* ...όσμησάμενοι, *qui olfecerunt, qui senserunt:* προσαπληρωσάμενος, *qui minas addidit:* ὑποκυησαμένη, *pragnans* [In quibusdam ex verbis quæ ε thematis in ης mutant pro η reperies ι: Sic enim pro διαπαρθενικήσῃ pag.535. v.2. Etymol.& Hesych. habent διαπαρθενίσῃ: & κατελοχήσῃ ibid.20. verius est κατελοχίσῃ, vt ostendit κατελόχισε apud Plutarchum: Similiter pro ἐνεκοχλάσησε, (quod 537. v. 24. adducitur ex Hesychio) Eustath. habet ἐνεκοχλάσισε ab ἐγκοχλασίζω, veluti κόχλασον *ingero in os:* Etymologus autem alij, (vt notat Hesych.) ἐνεκολήβασε ab ἐγκοληβάζω cuius simplex κοληβάζει legitur apud eundem Hesychium pro *deglutit, comedit.*] Quæ ante σ habent ω, ferè omnia referenda ad themata in όω ῶ, siue όομαι οῦμαι, nam ω fit ex ο: & σ abiiciendum, veluti & augmentum, si adsit: deinde terminatio in thematis terminationem mutanda: vt in his, in futuro indicatiui actiui, ἐπιθολώσει, *turbabit:* ...κοπρώσομεν, *stercore linemus* seu *perfundemus.* In infin. χολώσειν, & Ionicè (182,6.) χολωσέμεν, *succensurum esse.* In part. ναυσθλώσων, *laturus, gestaturus.* In indicatiuo med. ἐκναυσθλώσεται, *naufragio exponetur:* χώσεται, *irascetur:* ὀγκωσόμεθα, *inflabimur, turgescemus.* In aoristo indicatiui act. ab ἀιστόω, ἤϊστωσα, *euerti:* ἐρριζόω ex ἐν & ῥιζόω, ἐνερρίζωσα, *infixi, infrixi:* ἀπηχθώσεν, *inuisum reddidit:* ἐγγυώσεν, *appropinquauit, ferit, coëgit:* μόνωσε, *redegit ad vnitatem:* ξυνώσε, *reddidit, respondit:* παχνόω, ἐπάχνωσε, *contristauit:* σπαργανόω, ἐσπαργάνωσεν, *innoluit fasciis:* ὀρφόω τὸ ὀρφανίζω, ὠρφωσεν, *orbauit:* ἐγκορπόω, ἐνεκόρπωσε, *fibula innexuit, illigauit:* καταιθαλόω, κατεθάλωσε, *combussit:* συνοικειόω, συνῳκείωσε, *conciliauit, colligauit, coniunxit:* ἁπλόω, ἥπλωσαν, *explicarunt:* ὁρκόω, ὥρκωσαν, *ad iusiurandum adegerũt:* διαβιόω, * διεβίωσαν, *ad extremum vixerunt:* ἐκθειόω, ἐξεθείωσαν, *consecrarunt:* καταποντόω, κατεπόντωσαν, *submerserunt:* παρεξηλόω, παρεξήλωσαν, *irritauerunt, prouocauerunt.* In imperatiuo, κλοίωσον, *circunda, appende pro collari:* κοίνωσον, *communica, imperti:* περιχαράκωσον, *vallo cinge.* In subiunct. ἐπανδρώσῃ, *viris impleuerit.* In infin. ἀμβλῶσαι, *abortire, abortiuum parere*, ab ἀμβλόω, quod & ἀμβλίσκω, & ἀμ-

* *Rectius apud Suidam est μεβιανίσαι, id à verbo μεβιανίζομαι.*

ANNOTATIO.

ωσ- ex ο.

* *διεβίωσαν est etiam aor. 2. verbi in μι, ut ἔγνωσαν, 358,41.*

βλώσκω : ἀποκυπαρῶσαι, *occidere*: ἀπομαστιγῶσαι, *flagris cædere* : ἀποματαιῶσαι, *vilipendere*. [Apud Hesych. est ἀποματαιάσαι, expositum itidem ἐξευτελίσαι : necnon ἐμματαιάζων, *inani sermone immorans*, ματαιολογῶν. alibi vero sine α penultimo ἀποματαΐσαι, vt apud Herodot. & Stobæum, ἐπάρας τὸ σκέλος, ἀπεματάισε, *sublato crure, ventris emisit crepitum*. & in serie τοῦ μ habet idem Hesych. ματαιᾶν & ματᾶν, necnon ματαΐσαι, exponens μωραίνειν, ματαΐζειν, stolidos ineptosque gestus edere.] ἀποσιμῶσαι, *in editiorem locum pertrahere, item nudum obuertere podicem* : ἀποχαλιδῶσαι, *plagas erigere & furcis illis venaticis fulcire* : ἀποχῶσαι, *aggere munijsse* : ἀφιματῶσαι, *exuere vestes* : διασηκῶσαι, *ferre, contrectare, pondus æstimare manu* : ἐκμαλθακῶσαι, *mollem & dissolutum reddere*: ἐκμορφῶσαι, *exprimere* : * ἐμμειδιῶσαι, *subridere*: ἐξαρθρῶσαι, *deartuare, artus loco mouere* : ἐξινῶσαι, *purgationibus euacuare* : ἐπιζυγῶσαι, *claudere*: εὐσαρκῶσαι, *plenum corpus reddere* : θηγῶσαι, *acuere, nitidum reddere, ignire* : θυρῶσαι, *firmare, ianuis* seu *foribus munire* : καρπῶσαι, *sacrificare*: καταθολῶσαι, *turbidum reddere* : καταμουσῶσαι, *numeris & modis exornare, & venustius reddere* : καταποντῶσαι, *demersisse, in mare demergere* : κεδρῶσαι, *cedro condire* : κημῶσαι, *concludere, camo frenare* : λεπυχρῶσαι, *deglubere, glumas excutere, excorticare* : μοτῶσαι, *immisso penicullo lineamentóve curare* : μουσῶσαι, *numeris & modis exornare, venustius reddere* : νεοχμῶσαι, *noua moliri*: ὀμματῶσαι, *oculatum reddere* : πακτῶσαι, *obserare*: παρακτῶσαι, *introducere* : περιχειλῶσαι, *labia obducere* : πιλῶσαι, *condensare*: † πολλαπλασιῶσαι, *multiplicare* : προσεκπυρῶσαι, *accendere*: προσηλῶσαι, *affigere*: προσαναπληρῶσαι, *adimplere* : στενυγρῶσαι, *stipare, siccare, humidorum meatus contrahere* : στωμιῶσαι, *salibus & conuitiis incessere* : συνιδρῶσαι, *consudare*: χαλιδῶσαι, & ἀποχαλιδῶσαι, *plagas erigere, & furcis illis venaticis fulcire* : τεκμηριῶσαι, *indicare, attestari* : τριχῶσαι, *pilosum reddere* : ψῶσαι, *calefacere*. [Hesych. affert ψῶσαι pro θάλψαι, *fouere* : Suidas autem particip. ψῶσαν pro θάλψασαν ex Herodoto: quod & Corinthus Ionicæ dialecto in hac significatione scribit esse familiare. alias ψῶν, è quo particip. ψώσαν factum est per contractionẽ, significat *tergere, radere, complanare, tenuare, tangere*. vide not. in pag. 539, v. 28. Part. θαμβώσας, quod sequitur, citant vulg. Lex. è Luciano: sed metuo ne mendosè pro θαμβήσας, à θαμβέω. nam θαμβῶσαι, sicubi reperitur, actiuè potius significat *obstupefacere*, vt οἰστρῶσαι, δειματῶσαι, & similia.] In particip. † θαμβώσας, *stupefactus*:

ANNOTATIO. | *Verius est ἐμμελδιάσαι, & πολλαπλασιάσαι v. 29. illud à puro them. in άω, hoc autẽ ab impuro in άζω. | ANNOTATIO.

θυρά-

μώσας, *qui fabricauit portas* : ἱκανώσας, αὐτὸν αὐλὴν, *qui*
idoneum fecit : καταβιώσας, *vita defunctus*: καταμώσας, *in-*
quirens. [καταμώσας legitur in Hippocrateo Galeni Le- ANNOTATIO.
xico pro *Inquirendi gratia demittens.* Simplex eius the-
ma præteritur à cæteris Lexicographis, at legitur apud
Etymol. in μῶμος. nam verbi μῶ futurum esse dicit μώ-
σω : vnde fieri μῶμος, vt sit, *qui in omnibus quærit quod*
carpat. Ab eodem est verbale μῶσις apud Phurnutum,
vbi τὰς μούσας denominatas tradit ἀπὸ τῆς μώσεως, ὅ ἐστι
ζητήσεως, *ab inquisitione* seu *indagatione* : quasi ζητούσας,
quærentes indagantes. Alias μάω legitur in hac significa-
tione, atque inde τὰς μαίας volunt dictas. & vt ζώω poë-
tice fit è ζάω, sic μώω è μάω: vnde apud Epicharmum est,
μὴ τὰ μαλακὰ μώεο, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχῃς, *ne quære mollia, ne*
fortè consequaris dura: est enim μώεο vt μνώεο & χώεο, 438,
44. Apud Hesych. legitur etiam μῶται, expositum ζητεῖ
quærit, & τεχνάζεται *machinatur* : itidemque μῶσθαι apud
Suidam, quod verbum dicit esse Laconicum pro ζητεῖν
quærere, & πολυπραγμονεῖν *curiosius inquirere* : per syn-
copen ex μώεται & μώεσθαι, vt λοῦται & λοῦσθαι supra per
syncopen è λούεται & λούεσθαι deduci à quibusdam anno-
taui μώμεθα vero apud eundem Hesych. vel per synco-
pen è μωόμεθα, vel per crasin è μαόμεθα factum dici po-
test. Adhæc vt μοῦσα è μάουσα, sic μῶσα è μάουσα per crasin
ortum videri potest : licet hoc posterius tribuatur Do-
rico idiomati, vt & μοῖσα, 119, 6. & 16. Hæc de verbo μῶ
libuit obiter annotare. è quibus conijcere licet, vt μῶσαι
fit à μῶ, sic paulo antè Hesychianũ ψῶσαι è ψῶ deduci
posse : ac vt μῶ non tantum ex μάω contractum est, sed
etiam ex μόω, ita ψῶ è ψάω pariter & ψόω natum videri:
nisi fortè contra Grammaticorum opinionem (166, 28.)
ex poëtico ψώω formatum malis infinit. illum ψῶσαι.]
περιχειλώσας, *labra* seu *margines obducens* : πιλώσας, *qui*
constipauit : προεκνιτρώσας, *qui nitro priùs perfricuit* : προ-
πλώσας, *naui progressus*: πληρώσας, *imponens, decipiens*: πα-
ρομαρτήσαντες, *declinantes à via* : περιφώσαντες, *operientes,*
operculis tegentes. [περιφώσαντες legitur apud Suidam ANNOTATIO.
quoque sic expositum : sed haud scio an mendosè pro
περιφιμώσαντες : vt περιφιμῶσαι χύτραν eo in loco sit ol-
lam panno circumligato ita communire, vt os vrina-
torum circumposito φιμῷ, vel deducendum est hoc
particip. ab impuro them. περιφάζω *circumtorreo*, à cuius
simplici est aor. 1. act. φῶσαι apud Hesychium, & parti-
cip. pass. πεφοσμένος apud Antelig. pag. 559. ex Etymolo-
go.] σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, *vuam passam facientes*:
ἀπὸ

σημειώσαντες, τῶ ἀποσημειωσάντων, *dantes ſignum.* In indicat. med. à λυτρόομαι, ἐλυτρώσω, *liberaſti*: καταπρηνώομαι, καταπρηνώσω, & Ionicè (186,23.) καταπρηνώσαο, *præcipitaſti, peſſum dediſti*: ἀγκρώσατο, *neglexit*: μαιώσατο, *obſtetricata eſt*: ὑπερχώσατο, *vehementer iratus eſt.* In infin. ἀνδρώσασθαι, *viret*: ἀποστεφανώσασθαι, *deponere coronam, corona priuare*: ἐσωματώσασθαι, * *introducere*: μετασημειώσασθαι, *inſignire, obſignare*: ναυθλώσασθαι, *nauem conducere*, item *nauem conſcendere*: προπώσασθαι, *religare ad ſcalmum.* In part. ἀποκορσωσάμενος, *tonſus*: μιτωσαμένη, *texens, orſa.* Occurrunt nonnulla habentia ω ante σ, quæ ad poëtica in όω vel ωμι referuntur: vt ἔπλωσε, *nauigauit*, ad πλόω ſiue πλῶμι ἐξέπλωσα, ἐξέπλωσας, *enauigaui, iſti*, ad ἐκπλόω ſiue ἔκπλωμι, aut ἐκπίπλωμι. ſic infinitiui ἐκπλῶναι, *enauigare*: ἐκπλῶσαι, *enauigauiſſe, elapſum eſſe.* & participia πλώσας, αντος, *nauigans, traijciens*: πλώσαντες, *nauigantes, curſum tenentes*: ἀναπλώσας, *nauigans, ſubuectus*: καταπλώσας, *inuectus.* Pauca occurrunt habentia ι ante σ, quæ abiecto σ, debeant referri ad thema in ιω: vt participium προσκυλίσας, *qui aduoluit*, ad προσκυλίω. nam ferè omnia referuntur ad themata in ίζω aut ίζομαι, vt multis exemplis antea demonſtrauimus. Hæc ad ύω: in indicatiuo med. προσυπεδύσατο, *exuam vltrà*, ad προσυποδύομαι. In aoriſto indicatiui actiui, à κύω, κῦσα, *oſculatus ſum*: κῦσε, *baſiolum dedit*: ἀπανύω, * ἀπήνυσα, *reduxit*: προφύω, προέφυσας, *progeneraſti*: ἐπερύω, ἐπέρυσεν, *attraxit*: ἴθυσε, *rectà perrexit* ſeu *ferebatur*: ἵδρυσε, *locauit*: καθίδρυσε, *conſtruxit*: ἀφύω, ἤφυσεν, *hauſit*: κατερύω, κατείρυσε, *deduxit*, augetur per ει, 286,15. ἴθυσαν, *rectà progreſſi ſunt*: προερύω, προείρυσαν, & detracto augmento, ac σ poëticè geminato, προέρυσσαν, *protraxerũt*: προσφύω, προσέφυσαν, *adhæſerunt.* [Quod in neutra ſignificatione verius eſt aor.2. 413,9. nam aor.1. actiuè ſolet vſurpari: quomodo ἔστησαν in aor.1. ſignificat ſtatuerunt, poſuerunt: at in 2. ſteterunt.] παρερύω, παρείρυσαν, *prætenderunt*: ὑπεξερύω, ὑπεξείρυσαν, *ſubtraxerunt.* In imperat. κατίσχυσον, *robora*: κύσσον, *da oſculum, oſculare*: παραβύσον, *inſere, inculca, adijce.* In Opt. Æolico, ἰθύσειεν, *inuaderet, deſtinaret.* In ſubiunct. κατισχύσητε, *contendatis.* In infin. ἀναφρύσαι, *reficere*: ἀποδύσαι, *exuere*: ἄφυσαι & poëticè ἀφύσσαι, *haurire, refundere*: δῦσαι, *ſubire, ingredi*: * ἐμβρύσαι, *imponere.* In part. ἀνύσας, *properans*: περιξύσας, *qui circumlacerauit*: τανύσας, *augens, multiplicans*: ἀπορύσαντες, *deliberantes.* In indic. med. ad ῥύομαι, ἐρρύσατο, & ſine augmẽto, ῥύσατο, *ſeruauit.* In part. θυσάμενος, *mactãs.*

Hæc

* *Pro Heſychiano* ἐσωματώσασθαι *ſcribẽdum fortaſſis* ἐσομματώσασθαι, *in conſpectum & veluti in oculos* (ἐς τὰ ὄμματα) *introducere.*

σ *abiectum ex* ισ-

σ *abiectum ex* υσ-

* ἀπήνυσα, *ſi mendo caret, ſignificat magna curriculi contentione abduxi vel reduxi*: *at* ἀπηύρησα, *hauſi de*: *vtrumque vel à puro them. vel ab impuro in* ύτω.

ANNOTATIO.

* ἐμβρύσαι *legitur apud Etymologũ quidem*: *ſed, vt cõijcere licet, malè, pro* ἐμβῦσαι, *quod eſt* inſercire. *nam factum dicit* ἀπὸ τοῦ ἐνδύσαι, (*ſic enim legendũ opinor pro* ἐνδῦσαι) *τροπῇ τοῦ* δ *εἰς* β.

Hæc ad αἴω & αἴομαι: in aoristo indicatiui, παίω ἔπαισε, *σ abiectum ex αισ-* percussit. In infin. ῥαῖσαι, *perdere, destruere*. In infin. medio, ἀπαίσασθαι, *perire, senescere*. Ad αύω aut αύομαι: in fut. *σ abiectum ex αυσ-* med. παραναπαύσωμαι, *requiescant*. In indicatiui aor. actiuo, ad αὔω, ἤϋσα, ας, ε, (& soluta diphthongo ἤϋσα, ας, ἤϋσε) *clamaui, isti, it*, augmentum cadit in ipsam penultimam: παύω, ἔπαυσε, *liberauit*: ἐπαύσατε, *abrogastis*: ἔπαυσαν, & detracto incremento παῦσαν, *finem fecerunt*. In subiúnct. παύσῃ, *sedarit*. In infin. διαναῦσαι, *traijcere*: παῦσαι, & Doricè per apocopen, παῦ, *cessare*. In imper. med. παύσασθε, *finem facite*. In infin. παύσασθαι, *finem imponere*. Ad είω aut είομαι: in aoristo indicatiui, ad κλείω, *σ reiectum ex εισ.* ἔκλεισαν, & verso ε in η, & rursus soluta diphthongo η in ηι, ἐκλήϊσαν, *clauserunt*. In infin. πεῖσαι, *rigare*, quod & πίσαι, à πίω. In indicatiuo medio, ad σείομαι, ἐσείσατο, & detracto augmento, σείσατο, *quassauit, commotus est*: ἀποσείομαι, ἀπεσείσατο, *excussit, sustulit*. Ad δύω aut δύομαι: *σ reiectum ex δυσ.* in aor. indicatiui, ad δύω, ἔδυσεν, *vssit*: διαπαρθενεύω, διεπαρθένευσε, *stuprauit*: ἐκδύω ἐξένδυσε, *declinauit, se subduxit* vel, *ignotum & peregrinum se fecit*, & tum ducetur à themate simplici ξενδύω) καταλεύω κατέλευσαν, *lapidibus obruerunt*. In imper. καταχελδύσον, *silentium impera*. In infin. ἐκλυπεῦσαι, *elaborare, perficere*: περιπλεῦσαι, *decorticare*. [περιπλεῦσαι significat *circumnauigare*, à περι- *Annotatio.* πλέω, 309,17. pro *decorticare* vero legitur quidem περιπλεῦσαι apud Theophr. Hist. plant. lib. 9. c. 5. sed eruditi legendum censent περιφλοῖσαι, cum hac significatione apud Diosc. extet περιφλοίζεσθαι, φλεύειν autem duntaxat in fluendi siue abundandi significato citetur à quibusdam, pro φλεῖν siue φλύειν.] πρωρατεῦσαι, *proretam esse*, id est, *proræ directorem, hominibus ad proram imperare*: πρωτοτοκεῦσαι, *facere*, seu *parere primogenitum*: συνεφηβεῦσαι, *vnà adolescere*. In part. μεγδύσας, *inuidus*. [μεγδύσας, quod è Libanij Declam. citatur pro *inuidens*, *Annotatio.* falsum est, falsum etiam thema. nam inuidendi signif. μεγαίρειν dicitur, cuius particip. aor. 1. μεγήρας apud Hesych. legitur. natus est error è vitiosa coniunctione vocum separandarum, vt in sequ. οἰνοσηλδύσαντες, ἀποκεκτίλαι, & similibus. Sic enim habet Libanius, (ea declamatione qua fingit quænam dixerit Andromache interempto Hectore) οἵας με γεύσας ὁ δαίμων εὐδαιμονίας ἀπεστέρησεν; hoc sensu, vt Erasmus quoque rectè vertit, *Quanta me felicitate, cuius gustum modo dederat, fortuna spoliauit?* à γεύω *gustandum præbeo*: vt apud Plutarch. Numa, δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας, *seruis præbuit gustũ*

hono

honoris liberalis. Ibidem non est dubium quin diuisè scribendum sit οἱ νοσηλεύσαντες, à verbo νοσηλεύω, quod significat *ægris subseruio, ægrotis necessaria officia præsto.*] † οἱ νοσηλεύσαντες, *qui vinum administrarunt.* In infinitiuo med. μεταβουλεύσασθαι, *mutare consilium* aut *sententiam.* In part. παρεγχειρευσάμενος, *deducens* : συμπραγματευσάμενος. *qui vnà molitus est & laborauit* : ὑπομνηστευσάμενος, *qui desponsauit.* Ad ευω: in aoristo ad ὀρεύω, ὤρευσεν, *impetū fecit*: ὤρευσαν, *irruerunt*: ἐγκρεύω, ἐνέκρευσαν, *offenderunt.*

σ reiectum ex ευσ-

Est etiam interdum abiiciendum σ ex his temporibus, cum inuenitur post ρ aut post λ remanentibus ρ & λ pro thematis characteristicis : sed pro vnico λ, geminū nonnunquam reponendum : quod habet tantummodo locum in verbis quibusdam Æolico more coniugatis. vide 167,5.17. & 333,9. atq; 403,26. in quibus locis quædam horum exempla adducuntur: quibus adiice sequētia : in indicatiui aoristo actiuo, à κέλλω, κέλσαι, *appuli, ad portū veni, cucurri* : ὀρόρω, ὤρορσεν, *incitauit, iniecit*: ἐπόρω, ἐπῆρσεν, *adaptauit*: ἐπόρω, ἐπῶρσα, *incitaui* : ἐπῶρσε, *misit ad, incitauit in* : κείρω, κέρσεν, *incidit* : κέλλω, ἔκελσεν, *appulit*: ἐπικέλλω, ἐπέκελσεν, *idem.* In imperat. ἔπορσον, *incita in* : ὄρσατε, *excitate.* In subiunct. ὄρσῃς, *excites, moueas*: ὄρσωμεν, *excitemus.* In infin. à κείρω, κέρσαι, *totondisse* : κέλλω, κέλσαι, *appulisse, propinquasse.* In part. ἐπικέρσας, *incidens, nactus* : ἄρσας, *componens, aptans,* & in voce med. ἀρσάμενος, *idem.* Atque hæc de ψ, ξ & σ dicta sufficiant ; pergamus ad immutabiles, λ, μ, ν, ρ.

σ reiectum ex λσ- & ex ρσ-

De aoristis primis & futuris primis quæ habent λ pro characteristica.

De penultima η & ει ante λ.

ηλ- ex αλλ-

QVAE In his temporibus habent λ pro characteristica, in themate habent duplex λλ : & cum in aoristo primo ante λ est η aut ει, in themate est α pro η, & ε pro ει. Itaque vt horum habeas thema, abiecto augmento, si quod adsit, & verso η, quod præcedit λ, in α, & ει in ε, muta λ vnà cum tota terminatione in λλω aut λλομαι. Proferamus primùm exempla eorum quæ ante λ habent η ex α ; in aoristo indicatiui act. à σφάλλω, σφῆλα, pro ἔσφηλα, *fefelli* : ἰάλλω, ἴηλα, *misi, emisi, extendi, inclusi*: ἀγάλλω, ἤγηλα, *ornaui* : πάλλω, πῆλε, *vibrauit*, pro ἔπηλε: ἐπιπάλλω, ἐπίπηλε, *immisit, extendit*: θάλλω, ἔθηλε, *floruit*: σφάλλω, ἔσφηλε, *fefellit* : ἀνασφάλλω, ἀνέσφηλε, *reuixit, reualuit*: ἀποθάλλω, ἀπέθηλε, *defloruit* : διασφάλλω, διέσφηλε, *fefellit*: παρασφάλλω, παρέσφηλεν, *auertit.* In Opt. Æol. ἀποσφήλειεν, *aberrauerit.* In subiunct. ἀγήλω, *ornauerim*: ἰήλω, *immisero.* In infin. ἀγῆλαι, *ornasse, sacrasse, ad armentū egisse*: ψῆλαι, *cecinisse.* In part. ἀγήλας, *qui ornauit*: πήλας, *vibrās*: ἀναπήλας, *qui vibrauit* : σφήλας, *decipiens, malè meritus*:

ψῆλας, *qui cecinit* : κωπήλαυτες, *remigantes.* [Pro κωπή-
λαυτες legendum vel κωπηλατοῦντες tempore præsenti, ANNOTATIO.
vel κωπηλατήσαντες aor. 1. à κωπηλατέω : nam κωπάλλω
monstrosum est.] In indicatiuo med. ab ἅλλομαι, ἡλά-
μην, *salij* : ἥλετο, *saltauit, salijt* : ἥλαντο, *exilierunt* : ἀφή-
λατο, *desilijt* : ἐσήλατο, *insilijt* : καθήλατο, *desiluit, desultauit.*
In infin. καθήλασθαι, & Ionicè (118,30.) κατάλασθαι, *desilire,*
remanente α inuariato. sic in part. ἐφαλλόμενος, *assiliens,*
pro ἐφηλάμενος. In iis quæ habent σ ante λ, detracto au- σ͂λ- ex ελλ-
gmento, muta σ͂λ- & sequentem terminationem in έλλω
aut έλλομαι. & eorum habebis thema : vt sequentibus
exemplis fiet manifestum : in indicatiui aoristo, à διασ-
τέλλω, διέστειλα, διέστειλας, *diduxi, isti* : ἐπιτέλλω, ἐπέτειλα, *præcepi:*
ἀνατέλλω, ἀνέτειλε, *produxit* : συστέλλω, συνέστειλε, *contraxit,*
repulit : ἐπιστέλλω, ἐπέστειλε, *misit* : ἐξαποστέλλω, ἐξαπέστειλεν, *emi-*
sit : εἰσαγγέλλω, εἰσήγγειλε, *detulit* : παραγγέλλω, παρήγγειλε,
connocauit, edicto præcepit : παρηγγείλαμεν, *ediximus, condi-*
ximus, cōstituimus : ἐξοκέλλω, ἐξώκειλε, *deuenit* seu *prouectus*
est, pertraxit : προσοκέλλω, προσώκειλεν, *impegit, offendit,*
applicuit : ἐποκέλλω, ἐπώκειλαν, *impegerunt* : ἀποστέλλω, ἀπε-
στείλατε, *remisistis.* In imperat. διάστειλον, *constitue* : ἐπαγ-
γείλατε, *indicite* : παραγγείλατε, *edicite, pro potestate impe-*
rate. In Opt. Æol. ὀφέλλειεν, *auxerit, augeret* : regulariter
diceretur ὀφείλειε, sed Æolicè (vt sæpe aliàs) pro sub-
iunctiua vocali ponitur consonans 401,13. In subiunct.
στείλῃς, *miseris.* In infinitiuo, ἐσαγγεῖλαι, *nuntiũ interuenire.*
In Part. διαστείλας, *soluens* : ἐκπαραγγείλας, *qui indixit, qui*
nuntiauit : ἐξοκείλας, αὐτὸς, *qui impegit* : εὐστείλας, *præparãs,*
instruens : περιστείλας, *obuoluens, componens, ornans* : ὑπερ-
τείλας, *supereminens, superoriens* : ἀποκείλαντες, *declinantes* :
ἐποκείλαντες, *qui impegerunt* : ὀκείλαντες, *appellentes ad lit-*
tus : συστείλαντες, *conglobantes.* In indicatiuo medio, ab
ἀγγέλλομαι, ἠγγειλάμην, *nuntiaui* : διαστέλλομαι, διεστειλάμην,
iussi : διεστείλατο, *iussit* : ὑποστέλλομαι, ὑπεστειλάμην, *suffugi:*
στέλλομαι, ἐστείλατο, *parauit, iter confecit* : ἐστείλαντο, & detra-
cto incremento στείλαντο, *contraxerunt* : ἐντέλλομαι, ἐνετεί-
λατο, *mandauit.* In participio, ἀμφιστειλάμενος, *colligatus:*
μεταστειλάμενος, *accersens, accersendum curans* : ὑποστειλά-
μενος, *veritus, metuens.* In iis quæ ante λ aliam habent
vocalem quàm η aut σ, eadem est in ipso themate : vt
futurum προσαποβαλεῖς, *insuper perdes, insuper amittes*, à
προσαποβάλλω. aoristus infinitiui actiui, ἀποκεκίλαι, *ex-*
coriare, euellere, ab ἀποκεκίλλω. [Sed apud Hesych. re- ANNOTATIO.
ctius diuisè legitur ἄποκ' ἐκτίλαι, deglubere.] περιτῖλαι,
decerpsisse, à περιτίλλω. Et hæc de λ.

De iis quæ habent μ pro Characteristica.

μ ex {μν. μ.

QVVM In his temporibus Characteristica est μ, in themate nonnunquam est μν, sed sæpius ipsum μ. Penultimam à themate diuersam non habent, nisi in aoristo primo sit ει, pro quo in themate est ε: vt à νέμω, ἔνειμα, *tribui*: ἔνειμεν, & sine augmento νεῖμε, *tribuit*: ἐπινέμω, ἐπένειμε, *partitus apposuit*: προσνέμω, προσένειμεν, *adiecit, contulit*: νέμω, ἔνειμαν, quod & detracto incremento νεῖμαν, *distribuerunt*. In particip. νείμας, νείμαντες, *tribuens*. In indicatiuo med. à δέμομαι, ἐδείματο, *ædificauit* seu *ædificabat*: ἐδείμαντο, *construxerunt*: ἀναδέμομαι, ἀνεδείματο, & sine augmento ἀναδείματο, *reædificauit*. In infinit. κατανείμασθαι, *possidere & frui*. Si alia sit penultima quàm ει, eadam est in themate: vt futurum ἀμεῖς inuenies, ab ἄμω.

De ν & ρ.
De penultima.
ε ex ει & ε.
ει ex ε & ει.
α & η siue η ex αι.

CHARACTERISTICAE ν & ρ à themate non variant: neque etiam vocalis præcedens ν aut ρ, nisi fuerit ε, aut α, aut η siue η, aut ει: quòd ε futuri fiat interdum ex ει: & ει aoristi aliquando ex ε: α verò & η siue η, semper ex αι. η tamen siue η non habet locum nisi in aoristo.

ε futuri ex ει.

ε futuri ex ει: vt in indicatiuo, περῶ, *transfigam*, à πείρω, siue à πέρω. nam vtrumque inuenitur. In part. διαπερῶν, *traiecturus, transiturus*, à διαπείρω. In infinitiuo med. παρατενεῖσθαι, *dilaturum esse, protracturum esse*, à παρατείνομαι.

ει aoristi ex ε.

ει aoristi ex ε thematis: vt in indicatiuo, ab ὑπομένω, ὑπέμεινα, *sustinui*: παραμένω, παρέμεινε, *permansit*: δέρω, ἔδειραν, *corium detraxerunt*. In imperat. ἐπαναμένω, ἐπανάμεινον, *expecta*: παραμένω, παραμείνατε, *manete*. In part. πέρω seu πείρω, πείρας, *figens*.

ει aoristi ex ει.

Est & hîc ει ex ει thematis: vt in indicatiuo, ab ἀείρω, ἤειρα, quod & remoto augmento ἄειρα, *extuli, erexi*: ἤειρεν, *extulit*: est etiam ἤειρε, *nexuit*, ab εἴρω: vnde εἶρεν, & cum augmento poëtico (298,15.) ἔειρεν: & rursus verso augmento syllabico ε in tẽporale η, 290,13. ἤειρεν: ἐγείρω, ἤγειρα, *excitaui*: παρασπείρω, παρέσπειρα, *interserui*: οἰκτείρω, ᾤκτειρε, *miseratus est*: κτείνω, ἔκτειναν, & syncope ἔκταν, *occiderunt, interfecerunt*: sic ἔκτας pro ἔκτεινας, *interfecisti*: vel est dictum pro ἔκτης: vide 232,15. In infin. ἐπικεῖραι, *attondisse, accidisse*. In part. ἀείρας, & syncope αἴρας, *tollens*: (tamen sunt qui malint referre αἴρας ad αἴρω) ἀναπείρας, *suffigens*: κτείνας, κτείνασα, *interimens, occidens*: περικείρας, *circumtondens*: ἐμπείρας, *infigens*. In indicatiuo med. à διατείνομαι, διετεινάμην, *asserui, asseueraui*: εἰσαγείρομαι siue ἐσαγείρομαι, ἐσαγείρατο, *congregatus est*. In infin. κείρασθαι, *tonderi*.

α futuri & aoristi ex αι.

α in vtroque tempore ex αι: vt in futuro indicat. à κυδαίνω, κυδανῶ, *decorabo*: ξανῶ, *carpam, lacerabo*: ποιμανῶ, *pascam*: ψαρῶ, *attingam*: χωλανεῖς, *claudicabis*: διαμιερανεῖς, & Ionice (179,15. & 411,7.) διαμιε-

τετρανεῖς, *perforabis, perforares, possis perforare* : περανεῖ,
proderit, erit copia vel facultas : χαροῦσι, *gaudebunt*. In in-
dicatiuo med. πημανοῦμαι, *lædam* seu *lædar*. In part. πη-
μανούμενος, *læsurus*. Hæc possunt & futura secunda cen-
seri. In indicatiui aoristo act. à περαίνω, ἐπέρανα, ἐπέρανας,
ἐπέρανεν, *effeci, isti, it* : σημαίνω, ἐσήμανα: *indicatiui* : ἐναίρω,
ἤναρα, *interfeci*. [ἐνήρε est vt ἠνάλωσε. (339,25.) augmento ANNOTATIO.
in præpositionem translato : nam regulariter vt ἀνήλωσε
dicit Xenophon, sic Hesiod. ἐνήρατο & κατενήρατο : com-
positoq; κατήναρες vtitur Callimachus hymno in Apol-
linem, τὸν μὲν σὺ κατήναρες, *quem tu interemisti*. In ἠνάριζε
& ἠνάριξε apud Suid. diuersa est ratio : nam ἐναρίζω de-
riuatum à nomine ἔναρα, rectè augetur initio, more ver-
borum è nominibus descendentium, vt docui supra
pag. 289.] ἐνήρεν, *interfecit* : εὐφραίνω, εὔφρανας, *lætificasti*,
lætũ reddidisti : ἀμφικαίνω, ἀμφέκανεν, *inglutiuit, absorpsit*.
[ἀμφέκανε significaret *circumquaque occidit*: at in deglu- ANNOTATIO.
tiendi signif. dicitur ἀμφέχανε, ab ἀμφιχαίνω : necnon
περιέχανε, à περιχαίνω : quæ propriè sonant *circumhiare,*
rictu diducto circundare, atque ita deglutire.] συγκραδαί-
νω, συνεκράδανε, *concussit, vibrantem motum ciuit*. Hæc
quæ sunt tertiæ personæ numeri singularis, possunt &
aoristi secundi iudicari. In Optatiuo Æolico, ὀργάνειας,
turbaris, irasci feceris. In subiunct. ῥάνωσι, *spargant* : nihil
refert priorísne an posterioris aoristi esse dixeris. In
infin. δρᾶναι, *facere* : (vel est aoristi sec. à δρῆμι, pro δρῆ-
ναι, η in α Doricè mutato) ἐπικρᾶναι, *capite annuisse*:
λεῦναι, *delere*: πεπᾶναι, *maturare, excoxisse*: ὑφᾶναι, *texuisse*:
διᾶραι, *aperire*: ἐπᾶραι, *erexisse, sursum tulisse*: συνᾶραι, *cõ-*
ferre: φᾶραι, *texere, nectere* : penacutum inuenitur φάραι:
sed malim penanflexum. In participio, εὐφράνας, *afficiẽs*
lætitia : καταξαίνας, *concerpens, lacerans* : περάνας, *efficiens*:
πετράνας, & Ionicè (411,7.) τετραίνας, *qui perforauit* : διά-
ρας, *diducẽs*: ἐπάρας, *attollens*: συνεξάρας, *qui simul extulit*:
ὑπεράρας, *qui superauit*. In infin. medio, συνάρασθαι, & At-
ticè (401, 23.) ξυνάρασθαι, *cum aliis suscipere, coniungere,*
componere : sunt qui ξυνάρασθαι ad ξυναίρομαι referant. In
part. ἐπαράμενος, *qui sustulit*. η siue (vt ferè scriptum in- *η siue ῃ ex αι.*
uenitur) ῃ pro α ex αι : quod Attic. est proprium, 177,5.
in indicatiuo, à κραίνω, ἔκρηνα, & poëticè pleonasmo τοῦ η,
ἐκρήηνα, *perfeci*: ἐκρήηνεν, *impleuit*: vel ducetur à κραιαίνω
mutato vtroque αι in η: (sunt qui scribant ἐκρήαινεν, absq;
diphthongo: & alij ἐκρήηνε cũ duplici diphthõgo) idem
iudiciũ de imperatiuo κρήηνον, & cũ ἐπὶ, ἐπικρήηνον, *perfice*:
ἐξυφαίνω, ἐξύφηνα, *telam absolui, contexui* : ἐξιδιαίνω, ἐξιδί-

να, *certaui, contendi*: ἐχαλέπηνα, *grauis & molestus fui, difficilem me præbui*: ἀσθμαίνω, ἤσθμηνα, *anhelaui*: αὐαίνω, ηὔηνα, *arefeci*: μεγαίρω, ἐμέγηρα, *inuidi*: ἐμέγηρεν, *inuidit*: ἐξαίρω, ἐξῆρα, *sustuli*: ἐπαίρω, ἐπῆρα, *idem*: ὀνομαίνω, ὠνόμηνεν, & detracto incremēto ὀνόμηνε, *nominauit, appellauit*: περσαίνω, πέρσηνε, pro ἐπέρσηνε, *siccauit*: πεςαίνω, & Ion. 411,7. τετραίνω, τέτρηνε, *terebrauit*: (sunt qui scribāt τέτηνε, sine ρ, à τεταίνω.)

ANNOTATIO. [τέτηνε pro τέτρηνε non video quomodo possit excusari: nam primitiuum eius est τράω, & cognatum τίτρημι: quamobrem apud Hesychium quoque, Suidam, Etymologum, & alios, non sine ρ scripta reperiuntur: at τιταίνειν cum significat *tendere*, nascitur è τείνω vel τάω: quū vero pro *vlcisci* ponitur, oritur à τίω, à quo etiam τίνυμι.] ἐπισημαίνω, ἐπεσήμηνε, *significauit*: ἐχθαίρω, ἤχθηρεν, *odit, oderat*: περικαθαίρω, περιεκάθηρε, *circūputauit*: ὑπεραίρω, ὑπερῆρε, *superauit*: μενεαίνω, μενεήναμεν, *irati sumus*, pro ἐμενεήναμεν: λειαίνω, ἐλείηναν, & λείηναν, *explanarunt*. In imperat. παράφηνον, *illumina*: σήμηνον, *significa*. In Optat. Æolico, ἐχθήρειε, *fastidiret, fugeret*: πημήνειαν, *læserint*. In subiunct. ἐχθήρω, *odio habeam*: τεκμήρω, *indicauerim*: ἐξονομήνῃς, *nominatim indixeris*: κοιλήνῃς, *cauaueris, locum dederis*: σημήνῃ, *signum dederit*: φλεγμήνῃ, *intumescat, & inflammetur*: ἐξυφήνωσι, *telam absoluerint*: φήνωσιν, *ostenderint*. In infin. ἀποφλεγμῆναι, *tumorem deposuisse*: ἐκφῆναι, *apparuisse*: θερμῆναι, *calefacere*: καθῆραι, *purgare*: παραφῆναι, *demonstrare*: σημῆναι, *significare, signum esse*: φλεγμῆναι, *intumuisse*: φορῆναι, *tulisse*. In part. ἐπήρας, *attollens*: ἐπιλειήνας, *leuigans, poliens, mitigans*: θυμήνας, θυμήνασα, *iratus, a*: θυμήνασαι, *iratæ*: τεκτήναντες, *struentes*. In indic. med. ab ἐπιμαίνομαι, ἐπεμηνάμην, *insaniui*: ἐπεμήνατο, *furore in aliquem correptus est, furiosè adamauit*: λυμαίνομαι, ἐλυμήνατο, *nocuit, læsit, corrupit*: τεκταίνομαι, ἐτεκτήνατο, *fabrefecit*: ἀποφαίνομαι, ἀπεφήνατο, *enuntiauit*: τεκμαίρομαι, τεκμήραντο, pro ἐτεκμήραντο, *coniecturam fecerunt*. In infin. ἐπισημήνασθαι, *signo notare, insignire*: κατασημήνασθαι, *insignire, obsignare*. In part. καθηράμενος, *piatus, purgatus*: χηράμενοι, *qui abduxerunt*: ὑδρηναμένη, *lota, humectata*.

Notio de penultima η ex α futuri, aut η ex αι præsentis.

Penultima aoristi primi, vt Grammatici volunt, pendet à futuri potiùs quàm à præsentis penultima. ideo cùm ea omnia quæ in aoristo habent η ante ν & ρ, in futuro scribantur per α, & in præsenti per αι, iuxta illorum sententiam η proueniens ex α futuri monophthōgum est: si ducatur ex αι præsentis, habebit punctum subscriptū. nam α migrat in η, & αι in ῃ: nuda scilicet vocalis in nudam vocalem, & diphthongus in diph

diphthongum. ne igitur mireris, si hæc & huiusmodi nunc per η, nũc per ῃ scripta inuenias. cæterùm thematis illorum inuestigãdi ratio manet semper eadem. Quod autem attinet ad ea quæ ante ν aut ρ nullam harum ε, ει, α, η, siue ῃ, habent pro penultima, tum eandem habent cum themate penultimã: vt in futuro actiuo à πορσυνέω, πορσυνῶ, *præstabo, efficiam*: οἰόνω, οἰονεῖς, *existimabis, videbitur tibi*. In part. μηκυνῶν, & Ion. (179,14.) μηκυνέων, *producturus*. In aor. indicatiui, ὄρινας pro ὤρινας, *commouisti, turbasti*: κλίνω, ἔκλιναν, *inclinati sunt, terga dederũt*. In imperat. ἀγάθυνον, *bene fac*. In infin. ἀνακλῖναι, *aperuisse*: περιφρῦσαι, *amplecti*. [Procul dubio scribendum περιφῦσαι, aor. 2. inusitati them. περίφυμι, à quo particip. περιφὺς, complexus, & velut à natura circumfusus.] In part. εὐκρίνας, & poëticè soluta diphthongo ἐϋκρίνας, *deligens, habito delectu*: διασύρας, *distrahens, obtrectans*. In indic. medio, à διαμαρτύρομαι, διεμαρτυράμην, διεμαρτύρω, *testificatus sum, testificatus es*. In Optat. ὑποκριναίμην, ὑποκρίναιο, ὑποκρίναιτο, *responderem, es, et*. In part. μυνάμενος, *causam prætexens*. Atque hoc quidem pacto regulariter rimanda sunt themata in futuris & aoristis primis vocis actiuæ & mediæ. De iis autem quæ ab obsoletis deducuntur, loquemur in sequentibus, vbi de perfecto regulari, ac temporibus quæ cum eo cognationem habent, egerimus. Ad hæc igitur transeamus.

ANNOTATIO.

PERFECTI ET PLVSQVAMPERF. VOCIS ACT. ET PASS. ITEM *primi aor. primique fut. ac paulo post fut. vocis pass. thema quomodo inuestigandum.*

QVOTAECVMQVE Coniugationis sit verbum, eædem semper manent in his temporibus terminationes: quas memoria firma teneat oportet, qui exactam thematum inueniendorum rationem sibi volet comparare. eæ commodè petentur, vel ex coniugatione verbi τύπτω, vel ex tribus illis figuris quæ pag. 162. & 163. describuntur, quibus tota terminationis verborum Barytonorum ratio continetur. Augmentum considerandum in perfecto, plusquamperfecto & paulopost futuro omnium modorum & participiorum, & in aoristo priore indicatiui: alibi nequaquam. In aoristo eadem est augmenti conside-

Terminatio.

Augmentum

ratio quæ & in imperfecto, de quo pag. 467. atq; eadem etiam in reliquis temporibus, nisi cum ante augmentum syllabicum ε, repetitur prima litera thematis, vel tenues π, κ, τ, pro aspiratis φ, χ, θ: aut cum fit eiusmodi repetitio præfixo insuper altero ε: aut etiam quũ

Attica reduplicatio. Atticè ante augmentum temporale η aut ω, repetuntur duæ priores literæ thematis inchoati ab α, aut ab ε, aut ab ο: vel pro α & ε repetitur ipsum η, & ω, pro ο. Verùm huiusmodi augmẽta siue repetitiones in rimando themate difficultatẽ penè nullam inferre possunt, nisi fortè in verbis compositis & in medio auctis, vbi ε ponitur ante consonantem repetitam cum altero ε: tum abiecta reduplicatione, ε ita erit cum præcedenti præpositione tractandum, vt in imperfectis compositorum quæ habent ε augmẽtum syllabicum in medio: de quibus 474. repetitio verò primæ consonantis cum ε, quæ aliud ε prȩfixum non habet, abiiciatur solùm tam è compositis quàm è simplicibus: & nulla præterea suscipiatur de augmento cura. Aliquando tamen ει ante λ aut μ, ponitur pro reduplicationibus λε & με. itaq; tum ει eodem modo erit abiiciendum: vide 298, 23. In reduplicatione Attica tollantur illæ duȩ literæ repetitæ: si sequatur ω, mutetur in ο: si η, mutetur in α vel ε, in eam videlicet quæ repetita fuerit. si in ipsa repetitione sit ω, mutetur quoque in ο, veluti & ω quod ponitur post reduplicationem. sic η, nunc in α, nunc in ε: vide 297, 23. & 300, 19. Quod ad

Penultima ο ex ε. penultimam attinet, hæc omnia tempora illam ferè eãdem habent cum ipso themate, nisi cum ante Characteristicas φ & χ ponitur ο, quod interdũ fit ex ε, 307, 8.

α ex { αι, ει, ε α quoque interdum fit ex αι, interdum ex ει, & nonnunquam ex ε. nempe à verbis quintæ coniug. (175, 7.) & ab iis quæ ante α habent ρ coniunctum cum altera consonante, fit ex ε, etiam in reliquis coniugationibus, 307, 13.

η ex α vel ε: ω ex ο. η ferè fit ex α vel ex ε: & ω ex ο. Characteristicæ maxima

Characteristica. est in his temporibus diuersitas. præcipua igitur sit illius cura & consideratio. In voce actiua tres tantùm inueniuntur, φ, χ, & κ: in voce passiua eædem, & præterea μ, ψ, π, γ, ξ, λ, μ, ν, ρ & σ: atque omnes vocales, & omnes diphthongi: & denique apud Poëtas τ, δ, θ,

φ, μ, ψ, π. pro σ. ex his φ, μ, ψ & π, quandam inter se affinitatem gerunt. semper enim thema finitum in πω, aut βω, aut φω, aut πτω, siue in πομαι, βομαι, φομαι, πτομαι, demonstrant. sic χ, γ, ξ, & κ positum ante τ, ostendunt

χ, γ, ξ, κ ante τ. thema in κω, γω, χω, κτω, σσω siue ττω, & ζω, siue in κομαι, γομαι, χομαι, κτομαι, σσομαι siue ττομαι, & ζομαι:

λ in

λ in λλομαι: με in μθμαι, aut μνομαι: ν in νομαι: ϱ in ϱθμαι: κ & σ reliquos omnes thematum exitus designāt. Sed has omnes characteristicas in tres classes distribuamus: prima que constituatur ex φ, μ, ψ, π: altera ex χ, γ, ξ, & κ posito ante τ: tertia ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex λ, μ, ν, & ϱ. Quum igitur ante horum temporum, de quibus nunc sermo habetur, terminationes inueneris φ, aut μ, aut ψ, aut π, eas detracto incremento, muta identidem nunc in π, nunc in β, nunc in φ, & nunc in πτ: & terminationem sequentem muta item nunc in ω, nunc in ομαι: præterea si penultima sit ο, aut α præcedente ϱ cum altera consonante, interdum mutanda erit in ε. Exemplis res illustretur. Hæc referantur ad themata in πω aut πομαι: in perfecto passiuo, παραλέλειπται, *omissum est*, ad παραλείπομαι, ἐπιτετράφαται, *commissi sunt & crediti* (Ionicum est, 290, 15.) ad ἐπιτρέπομαι. Participium, τὸ ἐγκαταλελειμμένον, *pro derelicto habitum*, ad ἐγκαταλείπομαι: παρατετραμμένος, *digressus*, ad παρατρέπομαι. In indicat. act. à τρέπω. Attici pro τέτρεφα dicunt τέτροφα, *verti*: τέτροφας, *vertisti, transtulisti, & assumpsisti*. sic ab ἐντρέφω, ἐντέτροφεν & poëticè (249, 27.) ἐντέτροφεν, *enutriuit*: περιτρέφω, περιτέτροφα, *circumalui & circumalo*: περιτέτροφεν, *circumaluit*. Hæc ad βω aut βομαι: participium διατετριφὼς, *qui contriuit*, ad διατρίβω. In infin. pass. κατατετρῖφθαι, *tædio affectum esse, defatigari*, ad κατατρίβω. Particip. pass. τεθλιμμένος, τεθλιμμένη, *pressus, pressa*, ad θλίβω. Et hæc ducuntur à φω aut φομαι: in part. pass. à γράφομαι, γεγραμμένος, *pictus, scriptus, accusatus*: ἐπιγράφομαι, ἐπιγεγραμμένος, *suprascriptus*: παραγράφομαι, παραγεγραμμένος, *ascriptitius*: συγγράφομαι, συγγεγραμμένοι, *conscripti*: καταστέφομαι, κατεστεμμένος, *coronatus*: τρέφομαι, τετραμμένος, *vergēs, spectans, incumbens, mutatus, translatus*. [τετραμμένος *versus, vergens*, non est à them. in φω, sed à them. in πω, τρέπω *verto*. τρέφω autē significat *alo*, & facit part. τεθραμμένος, vt fusius infra.] διαστρέφομαι, διεστραμμένα, *distorta & obliqua*: & διεστραμμένοι, *strabi; quibus acies oculorum est peruersa*: συστρέφομαι, συνεστραμμένος, *contortus, intortus*: hinc aduerbium συνεστραμμένως, *obliquè, contortè*: ἐκστρέφομαι, ἐξεστραμμένος, *inuersus*: hinc aduerbium ἐξεστραμμένως, *transuersè*: καταστρέφομαι, κατεστραμμένος, *subactus, & qui subegit*: hinc aduerbium κατεστραμμένως, *aduersè*: καταστρέφομαι, in plusquamperfecto κατέστραπτο, *subactus erat*: tertia pluralis Ionica (190, 15.) * κατεστρέφατο, *subacti sunt*. Hæc à πω vel πτομαι: in infinitiuo actiuo, à συνεπικύπτω, συνεπικε-

λ, μν, ν, ϱ.

Referenda ad themata in πω aut πομαι.

Referenda ad themata in βω aut βομαι.

Ad φω aut φομαι.

ANNOTATIO.

* *Vsitatius est κατεστράφατο, vt simplex ἐστράφατο, 307, 31.*

Ad πω aut πτομαι.

κυφέναι, ſimul incumbere. In part. à προσκύπτω, προσκεκυφὼς, *inclinatus, aurem admouens:* ἐγκύπτω, ἐγκεκυφότες, *obſtipo capite, proni, cernui.* In indic. paſſ. à σκέπτομαι, ἔσκεμμαι, *cõſideratus ſum:* ἅπτομαι, ἧμμαι, *accẽſus ſum:* κόπτομαι, κέκομμαι, *ſciſſus ſum:* διακόπτομαι, διακέκοπται, *interſciſſum eſt, reprobatum eſt:* ἅπτομαι, ἧπται, *tactus eſt:* ἀνάπτομαι, ἀνῆπται, *dicatus eſt :* ἐφάπτομαι, ἐφῆπται, *exarſit, incumbit, imminet.* in pluſquamperf. ἐφῆπτο, *attigerat.* In imperat. à ῥίπτομαι, ἐρρίφθω, *tranſeat, eſto ita:* ἐρρίφθων, *proiecti ſunto,* in duali. In infin. ab ἅπτομαι, ἧφθαι, *attigiſſe :* κόπτομαι, κεκόφθαι, *ſciſſum eſſe.* In part. κεκομμένος, *cæſus :* ἐκκόπτομαι, ἐκκεκομμένος, *qui inter aleas bona ſua profudit :* ἐκκεκομμένη τὸν ὀφθαλμὸν, *oculo capta altero:* παρακεκομμένος, *delirus, inſanus:* τεθρυμμένος, *delicatus:* *τεθυελλαμμένον, *turbatum à procella:* (ſunt qui referant ad θυελλαίνω) κλέπτομαι, κεκλαμμένον, *furto ſubreptũ :* vide 307, 11. ἐγκλέπτομαι, ἐγκεκλαμμένος, *ſurreptus:* ῥάπτομαι, ἐρραμμένος, *cõſutus:* ἀναρράπτομαι, ἀνερραμμένος, *conſutus:* σκέπτομαι, ἐσκεμμένον, *animaduerſum, conſideratũ:* περισκέπτομαι, περιεσκεμμένος, *cõſideratus, circumſpectus:* hinc aduerb. περιεσκεμμένως, *cautè, præmeditatè:* σκάπτομαι, ἐσκαμμένα, *foſſæ, ſcrobes :* κατασκάπτομαι, κατεσκαμμένος, *dirutus:* ἀποσκολύπτομαι, ἀπεσκολυμμένος, *denudatus, excoriatus :* συσκολύπτομαι, συνεσκολυμμένος, *contectus :* ἅπτομαι, ἡμμένος, *accenſus, & qui tetigit:* ἐνάπτομαι, ἐνημμένος, *indutus:* συνάπτομαι, συνημμένος, *coniunctus, inditus:* hinc aduerbium συνημμένως, *continenter:* ἀφάπτομαι, ἀφημμένος, *accenſus, ardens :* dicitur & Ionicè (118, 30. & 172, 15.) ἀπαμμένος, *ligatus :* ſic ab ἐφάπτομαι, ἐπαμμένος, pro ἐφημμένος, *innexus :* à κάμπτομαι pro κεκαμμένος dicitur ob euphoniam κεκαμμένος, *flexus, criſpus :* ſic ab ἐπικάμπτομαι, ἐπικεκαμμένος, *arcuatus.*

** Apud Varinum eſt τεθυελλαμένον: ſed cum ἀπὸ τῆς θυέλλης deriuatum tradat, nõ eſt dubium quin ſcribẽdum ſit τεθυελλαμμένον, à them. nõ in πτω, ſed in νω, θυελλαίνω, vt μεμαραμμένον à μαραίνω, 139, 11.*

De aoriſtis primis & futuris pr. quæ ante θ habent φ.

In Aoriſto primo & fut. primo vocis paſſ. terminatio ſemper incipit à θ: vt θην, θης, θη, &c. θήσομαι, θήσῃ, θήσεται, &c. ante quod θ, omnia quæ habent Characteriſticam φ, ducuntur à thematibus in βομαι, vel πομαι, vel φομαι, vel πτομαι. itaq; vt in his inuenias thema, detrahe augmentum, ſi quod adſit, & muta φθ ac ſequẽtem terminationem identidem in βομαι, πομαι, φομαι, πτομαι: nam ab horum aliquo deducitur : vt à τρίβομαι, part. τριφθεὶς, *colliſus.* A μεταπέμπομαι, indicat. μετεπέμφθην, *ſum accerſitus :* κατερείπομαι, κατηρείφθην, *euerſus ſum & dirutus :* περιλάμπομαι, περιελάμφθημεν, & ſine augmento περιλαμφθῆμεν, *illuminati ſumus.* [In proſa rectius vno λ ſcribetur περιελάμφθημεν, à περιλάμπω *colluſtro:* in carmine vero ſi occurrat περιελλάμφθημεν, põt ab eodẽ περιλάμπω dedu

Referenda ad βομαι.

Ad πομαι.

ANNOTATIO.

deductum censeri, λ metri causa geminato, vt in ἔλλαχε, ἔλλαβε, ἔλλιπε, & similibus. περιελλάμπω sanè non reperio.] περιέπομαι, περιείφθησαν, & sine augmento περιέφθησαν, circumuenti sunt. In Optat. à τέρπομαι, τερφθείην, oblecter. In infin. à τράπομαι, τραφθῆναι, diuertere. In part. à θάλπομαι, θαλφθεὶς, calefactus, feruefactus: περιέπομαι, περιεφθεὶς, circumuentus, assecutus: τράπομαι, τραφθεὶς, versus, animo immutatus: προσκαταλείπομαι, τὰ προσκαταλειφθέντα, insuper relicta, reliquiæ. A φομαι: in indicat. à μέμφομαι, ἐμέμφθη, incusauit: καταστρέφομαι, κατεστρέφθησαν, prostrati sunt: sunt qui pro eodem legant κατεστράφθησαν. [Sed legendum est vel κατεστρέφθησαν, aor. 1. vel κατεστράφησαν. Aor. secundus.] In infinit. στρεφθῆναι, diuertere, deflectere. In part. μεμφθεὶς, succensens: μεταστρεφθεὶς, dans terga: στρεφθεὶς, tortus, in fugam versus. A πτομαι: in indic. ab ἀνάπτομαι, ἀνήφθην, accensus sum: συνάπτομαι, συνήφθην, congressus sum. In imperat. περιαστράφθητε, illuminamini. In part. ἁφθεὶς, accensus: ἀναφθεὶς & ἐξαφθεὶς, idem: συγχριμφθεὶς, collisus, offensus: προσαφθεῖσα, succensa, admota. In paulò pòst futuro, καταλελείψεται, relinquetur, à καταλείπομαι. Et hæc de characteristicis φ, μ, ψ, π.

Ad φομαι.

ANNOTATIO.

Ad πτομαι.

IN Altero Characteristicarum ordine, detracto augmento, & penultimarũ ο & α habita ratione, vt habeas thema, mutentur characteristicæ χ, γ, ξ, & κ præcedens τ, atque terminatio quæ huiusmodi Characteristicas sequitur, identidem in κω, γω, χω, κτω, σσω, siue ττω, & ζω: vel in κομαι, γομαι, &c. In κω quidem aut κομαι, veluti patet ex sequentibus: in perfecto passiuo à προσείκομαι, προσεῖγμαι, & (soluta diphthongo, mutatoque augmenti gratia ε in η) προσήιγμαι, προσήιξαι, προσήικται), similis sum, es, est. In participio perfecti passiui, πεπλεγμένος, implicatus, iunctus, à πλέκομαι: συμπεπλεγμένον, copulatum, coniunctum: vnde aduerbium συμπεπλεγμένως, coniunctim, vnà, simul: à συμπλέκομαι: ἐελμένος, pro ἠελμένος, fectus: ἐελγμένοι κύαμοι, fressa faba, ab ἐείκομαι. [Vel rectiùs diphthongo ἐρείκομαι, vt tradit Etymologus, at participium Atticum ἐρηριγμένος suam habet ratione, 297, 31.] In aoristo indicat. eiusdem vocis à πέκομαι, ἐπέχθην, tonsus sum, ἐπέχθη, tonsus est. In participio περιπλεχθεὶς, amplexus, à περιπλέκομαι. In γω aut γομαι: in indicatiui perfecto actiuo, συνῆχας, collegisti, à συνάγω, καταλέλεχεν, & Atticè (307, 28.) καταλέλοχε, recẽsuit, à καταλέγω. In indic. pass. ab εἴργομαι, εἶργμαι, vinctus sum: tertia plur. Ionica 190, 15. εἰρέχαται), (quod & ἔρχαται, ab ἔργομαι) pro εἰργμένοι εἰσὶ, compressi vel clausi sunt: προάγομαι, προῆγμαι, prouectus sum:

De Characteristicis χ, γ, ξ, & κ posito ante τ.

Referenda ad themata in κω aut κομαι.

ANNOTATIO.

Ad γω aut γομαι.

συνάγομαι, συνῆκται, inductum est : ἐπείγομαι, ἤπειγμαι, *acceleratus sum* : διαλέγομαι, διαλέλεγμαι, & Atticè (307,28.) διείλεγμαι, *collocutus sum*. In infi. à προάγομαι, προῆχθαι, *ornatũ esse, prouectũ esse*. In part. ab εἴργομαι, εἰργμένος, *vinct⁹* : οἱ εἰργμένοι, *vincti & ergastularij serui* : ἀπείργομαι τὸ ἀπείργομαι, ἀπειργμένος, *coërcitus, praeclusus*, augmẽto destituitur: θήγομαι, τεθηγμένος, τεθηγμένη, *acutus, acuta* : φρύγομαι, πεφρυγμένος, *tostus* : ἐπείγομαι, ἠπειγμένος, *qui festinauit* : hinc aduerbium ἠπειγμένως, *festinanter* : ἐκλέγομαι, ἐκλελεγμένος, quod & Atticè (307,28.) ἐξειλεγμένος, *egregius, electus* : sic κατειλεγμένος, *relatus*, pro καταλελεγμένος, à καταλέγομαι: παραθήγομαι, παρατεθηγμένος, *exacutus* : ἐξάγομαι, ἐξηγμένος, *qui in certamen venit* : ἐπάγομαι, ἐπηγμένος, vnde aduerbiũ * ἐπηγμένως, *seriò, diligenter* : περιάγομαι, περιηγμένος, *circumactus* : προάγομαι, προηγμένος, *deductus* : τὰ προηγμένα, *quae primum locum obtinent, primi motus* : ὑπάγομαι, ὑπηγμένος, quod & sine augmento, ὑπαγμένος, *subiectus, minister, seruus* : ἀποπροάγομαι, ἀποπροηγμένον, *reiectum, reiectaneum* : ἀποψήγομαι, ἀπεψηγμένον, *abrasum*. [Quod tamen est à them. in χω, ἀποψήχω, vt cum aliunde tum ex Hesychio patet, apud quem solius ψύχειν fit mentio.] παράγομαι, παρηγμένον, quod & sine augmento παραγμένον, *deriuatum*, & substantiuè *deriuatio*. In aoristo indic. ab ἐπείγομαι, ἐπείχθην, *properaui* : οἴγομαι, ᾤχθην, & soluta diphthongo ὠΐχθην, *apertus sum* : προάγομαι, προήχθην, *processi, prouectus sum* : προήχθη, *prouectus est* : προήχθησαν, *prouecti sunt* : συγκαθείργομαι, siue συγκαθείργνυμαι, συγκατείρχθη, *simul inclusus est, in eandem caueam est coniectus* : φλέγομαι, ἐφλέχθη, *flagrauit* : ἀναφλέγομαι, ἀνεφλέχθη, *conflagrauit* : παραφθέγγομαι, * παρεφθέγχθη, *submurmurauit, inconcinnè, respondit* : ἐξάγομαι, ἐξήχθη, *excitatus est* : προσκαταλέγομαι, προσκατελέχθησαν, & sine augmento προσκαταλέχθησαν, *ascripti sunt* : συνάγομαι, συνήχθησαν, *consenserunt, conuenerunt*. In imperat. εἰρχθήτω, *inter custodias teneatur*. In infin. ἀναφλεχθῆναι, *excandescere* : εἰρχθῆναι, *inter custodias teneri* : εἰσαχθῆναι, *accusari, citari* : ἐπειχθῆναι, *festinare* : προσαχθῆναι, *adduci* : συναχθῆναι, *consuetudinem agere cum* : φλεχθῆναι, *arsisse, comburi*. In part. ἀπαχθεὶς, *abactus* : εἰρχθεὶς, *in carcerem coniectus, vinctus*, vt serui ergastularij : οἰχθεὶς, *apertus* : προαχθεὶς, *prouectus* : προσαχθεὶς, *qui assensus est adductus* : στερχθεὶς, *dilectus* : ὑπαχθεὶς, *delatus* : ὑπαχθέντες, *decepti* : φλεχθεὶς, *combustus* : καταφλεχθεὶς, *flagrans* : ψεχθεὶς, *vituperatus* : οἱ ἐπεισαχθέντες, *asciti* : αἱ παραχθεῖσαι, *producta*. In part. futuro, ὑπαχθησόμενος, *subiturus*, ab ὑπάγομαι, mutan

* *Pro diligenter, serio, rectius* ἠπειγμένως *dicitur, vt Hesych. habet, ab* ἐπείγομαι festino, *cuius actiu.* ἐπείγω vrgeo, incito.

ANNOTATIO.

* *In Indice scribit* παρεφθέγχθη, *vt* ἠλέγχθη *dicitur ab* ἐλέγχω. *ferri tamen & haec scriptura videtur posse, vt* κατηνέχθη *dicitur à* κατενέγκω. *in perfecto sanè, extrito priore* γ *reperies* ἐληλεγμένος *apud Lucianum, atq; inde verbale* ἐλεγμός: *itidemque* φθέγμα *à* φθέγγομαι, ἀπόφθεγμα *ab* ἀποφθέγγομαι.

tan

tando ſcilicet χθιζόμενος in χθομαι. nam θιζόμενος habetur pro terminatione. In χω aut χομαι: in indicat. actiui perfecto, ab ὑπάρχω, ὑπῆρχα, *extiti*: βρύχω, βέβρυχε, *fremuit*: κατάρχω, κατῆρχε, *cœpit*, & *incipiebat*, vt ſit imperfectum: τρήχω, τέτρηχεν, *horret*. In particip. ἰαχὼς, ἰαχυῖα, *reſonans*.

Ad χω aut χομαι.

ANNOTATIO.

[Quod duplex habet thema, & impurũ ἰάχω, & purum ἰαχέω: at βέβρυχε verſu 3. præcedente triplex. nec enim ſolum à βρύχω vel βρυχάω deduci poteſt, ſed etiam à βρύκω. propriè tamẽ βρύχειν eſt *frendere, collidere dentes*.] ἀμφιαχυῖα, *circunreſonans*, vel *clamans*. hæc poſſunt cenſeri præteriti perf. vocis medię. ſic part. ἡ λελοχυῖα, *enixa*, à λέχομαι, vocis eſt actiuæ Atticè, 297, 17. & mediæ communiter, 197, 21. In perfecto indicatiui paſſ. ab εὔχομαι, εὔγμαι, *dedicatus ſum*: σμήχομαι, ἔσμηγμαι, *exterſus ſum*: ἄρχομαι, ἦργμαι, *orſus ſum*: ἐλέγχομαι, ἤλεγκται, & Attica reduplicatione (297, 13.) ἐλήλεγκται, *redargutus eſt*: παραδέχομαι, παραδεδέγμεθα, *excepimus*. In particip. ab ἄρχομαι, ἠργμένος, *orſus*: καταψύχομαι, κατεψυγμένος, ἡ κατεψυγμένη, *rigens, frigidus, a*: παραδέχομαι, παραδεδεγμένος, *qui excepit*: ὑποβρέχομαι, ὑποβεβρεγμένοι, *irrigati, appoti*: ὑπάρχομαι, ὑπηργμένος, *qui fuit*: τὰ ὑπηργμένα, *quæ ſunt ſuppeditata, quæ quis accepit*: προϋπάρχομαι, τὰ προϋπηργμένα, *res iam partæ*. In pluſquamperfecto eiuſdẽ vocis, ab ὑποδέχομαι, ὑπεδέξο, *ſuſceperas* ſeu *ſuſcepiſti, excepiſti*: ὑπέδεκτο, *ſuſcepit, accepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 301, 6. ſic à καταλέχομαι, κατέλεκτο, *dormitum iuerat, dormiuerat* ſeu *dormiuit*, pro κατελέλεκτο: & à ſimplici λέχομαι, ἔλεκτο, quod & omni augmẽto detracto, λέκτο, pro ἐλέλεκτο, *cubuerat*: item *recenſuerat*, à λέγομαι. In aoriſti eiuſdem vocis ſubiunctiuo, à παραδέχομαι, παραδεχθῇ, *recipiatur*. In participio, διασμηχθεὶς, *deterſus, perpurgatus*: ἐρεχθεὶς, *ſuffocatus, necatus*, ſyncope ἐρχθεὶς, ἐντος: τὸν ἐρχθέντα, *in aqua ſuffocatum*.

ANNOTATIO.

[Particip. ἐρχθέντα, quod apud Heſych. & Suid. legitur, non eſt opus per ſyncopen deducere ab ἐρέχομαι, quod non extat, cum regulare thema ſit ἔργω *arceo, prohibeo*: & ἐρχθεὶς ſit, *cui prohibitum eſt ſpirare, cui ſpiritus eſt interclusus*, vel aquis ſcilicet vel laqueo. ἐρέχθειν vero eſt *cædere, quaſſare*, apud Heſych. & alios.] προαποσμηχθεὶς, *præpurgatus*: σπερχθεὶς, *incitatus, turbatus*: ψυχθεὶς, *refrigeratus, qui refrixit*. In σσω ſiue ττω, aut σσομαι ſiue ττομαι.

Ad σσω ſiue Atticè ad ττω, aut ad σσομαι ſiue ττομαι.

In perfecto indicatiui actiui, à διορύττω, διώρυχε, *perfodit*. In infin. à πράττω, πεπραχέναι, *egiſſe*: καταπλήσσω, καταπεπληχέναι, *perterreri*: μεταλλάττω, μετηλλαχέναι, *commutaſſe*: & participium, μετηλλαχὼς, *defunctus*. In perfecto indic. paſſiui, ab εἱλίσσομαι, εἵλιγμαι, *circumuolutus ſum*: σάττομαι, σέ-

σέσαγμαι, *instratus sum*: ταράττομαι, τετάραγμαι, *turbatus sum*: πράττομαι, πέπρακται, *actum est*: τάττομαι, τετάχαται, *instructi sunt*, tertia pluralis Ionica, 190, 15. pro τεταγμένοι εἰσί. In imperat. à παλάσσομαι, πεπάλαχθε, *sortimini*. In particip. ab ἑλίττομαι, εἱλιγμένος, *qui flexuosis orbibus est*: παλάσσομαι, πεπαλασμένος, *fœdatus*: πλήττομαι, πεπληγμένος, *qui accepit calamitatem*: σάττομαι, σεσαγμένος, *instratus, refertus, onustus*: ταράττομαι, τεταραγμένος, *turbatus, confusus*: hinc aduerbiũ τεταραγμένως, *confusè, inordinatè*: τάττομαι, τεταγμένος, *ordinatus, status*: τεταγμένοι, *stationes agẽtes*: hinc aduerbium τεταγμένως, *ordine, ritè, destinatis* seu *ordinatis temporibus*: χαράττομαι, κεχαραγμένος, *serratus, infensus*: φοινίσσομαι, πεφοινιγμένος, *colore rubens puniceo*: φράττομαι, πεφραγμένος, & metathesi πεφαργμένος, *obstructus*: φυλάττομαι, πεφυλαγμένος, *diligenter & cautè obseruans, cautus & circumspectus*: hinc aduerbium πεφυλαγμένως, *cautè, prouidè, obseruanter & circumspectè*: ἀποτάττομαι, ἀποτεταγμένος, *despõsus, destinatus*: συντάττομαι, οἱ συντεταγμένοι, *in ordinem redacti*: προτάττομαι, προτεταγμένοι, *milites qui in fronte collocati sunt*: προστάττομαι, προστεταγμένος, *præfectus, cui mandatum est*: ὑποτάττομαι, ὑποτεταγμένοι, *subditi*: ἐκπλήττομαι, ἐκπεπληγμένος, *animo perculsus, insanus*: καταπλήττομαι, καταπεπληγμένος, *attonitus, timore perculsus*: παραπλήττομαι, παραπεπληγμένος, *furibundus*: περιχαράττομαι, περικεχαραγμένος, *serratus, disruptus*: συμφράττομαι, συμπεφραγμένον, *conseptum, obturatum*: διαλλάττομαι, τὰ διηλλαγμένα, *varia*: ἐξαλλάττομαι, ἐξηλλαγμένον, *peregrinum, inusitatum, inauditum*: παραλλάττομαι, παρηλλαγμένος, *alienus*: τὸ παρηλλαγμένον, *peregrinum, inusitatum & inauditum*. In plusquamperfecto, à καταπλήττομαι, κατεπεπλήκει, *perculsus erat*: νάσσομαι, ἐνένακτο, & Ionicè (301, 6.) νένακτο, *implebatur*: κατειλίσσομαι, κατειλίχατο, *induti* seu *inuoluti erant*, Ionicum est (190, 15.) pro κατειλιγμένοι ἦσαν: sic ab ὀρύττομαι, ὀρύχατο, *fossi erant, cadebantur, mactabantur*, pro ὠρυγμένοι ἦσαν: ἐπιτάττομαι, *ἐπετετάχατο, *annumerati erant. recensebantur*, pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν: παρατάττομαι, παρατετάχατο, *locati fuerant, in acie erãt*, pro παρατεταγμένοι ἦσαν: προστάττομαι, προσετετάχατο, *ordinati* seu *attributi erant*, pro προστεταγμένοι ἦσαν. In aoristo priore, ab ἐλελίττομαι, ἐλελίχθην, ἐλελίχθης, ἐλελίχθη, *tremefactus sum, es, est*: πράττομαι, ἐπράχθην, & Ionicè (118, 26.) ἐπρήχθην, *factus sum*: ἀΐσσομαι, ἠΐχθην, *excurri*: προστάττομαι, προσετάχθην, *imperiũ accepi, sub imperium redactus sum*: κηρύσσομαι, ἐκηρύχθη, *præconio iussus est*. In subiunctiuo, à καταλλάττομαι, καταλλαχθῇ, *reconcilietur*. In infi

** Malim ἐπιτετάχατο, sine augmento plusquãperfecti vt versu seq. παρατετάχατο: geminato scilicet Ionismo.*

infinitiuo, θωρηχθῆναι, *armari* : λαπαχθῆναι, *euacuari:* ταχθῆναι, *constitutum esse* : τριαχθῆναι, *ter vinci.* In part. καταρραχθεὶς, *ruptus, allisus, & vehementer incumbens* : ἡ καταρραχθεῖσα, τῆς καταρραχθείσης, *rupta, ruptæ* : † νειχθεὶς, *reuersus* : ἀνανειχθεὶς, *ad se reuersus.* [ἀνανειχθεὶς legitur in vulg. Lexicis: cui simplex fingit νειχθεὶς, à them. νείσομαι. perperam: νείσομαι enim futurum habet νείσομαι, 168, 25. vel potius è futuro transiit in præsens, vt δύσετο, βήσετο, & similia. pro ἀνανειχθεὶς ergo legendum ἀνενειχθεὶς ab Ionico & poëtico ἀνενείκω: cõmuniter enim dicitur ἀνενεχθεὶς ab ἀνενέγκω siue ἀναφέρω *refero, restituo.* simpl. ἐνειχθεὶς & ἐνεχθεὶς, 412, 39.] παραταχθεὶς, *consociatus & instructus*: πληχθεὶς, *percussus*: πλυχθεὶς, *plicatus* : σαχθεὶς, *constipatus* : συνραχθεὶς, *collisus* : ταραχθεὶς, *consternatus* : φραχθεὶς, *septus* : θωρηχθέντες, *inebriati* : καταλλαχθεῖσα, *reconciliata*: προσταχθὲν, *quod iussum est.* In part. futuro, παταχθησόμενος, *feriendus.* In ζω aut ζομαι: in perfecto passiuo, à στηρίζομαι, ἐστήριγμαι, *stabilitus sum*: ἐστήρικτο, *hæret, fixus est.* In participio, à κατασίζομαι, κατεστιγμένα, *punctis distincta.* In plusquamperfecto, à στάζομαι, ἔστακτο, *stillabatur.* In aor. primo, à πελεμίζομαι, πελεμίχθη, pro ἐπελεμίχθη, *reiectus est & repulsus* : ἐμπαίζομαι, ἐνεπαίχθη, *illusus est* : & in aoristo primo actiuo, ἐνέπαιξεν, *illusit, percussit.* In particip. ab ἐνσταλάζομαι, ἐνσταλαχθεὶς, *instillatus:* πρηνίζομαι, πρηνιχθεὶς, quod & πρανιχθεὶς, *præcipitatus:* ῥέζομαι, ῥεχθεὶς, *factus* : ῥεχθὲν, *factum* : στίζομαι, στιχθεὶς, *notatus.* Et hæc de χ, γ, ξ, κ posito ante τ. Pergamus ad tertiam Characteristicarum classem.

ANNOTATIO.

Ad ζω aut ζομαι.

De characteristicis κ, σ : τ, δ, θ : λ, μ, ν, ρ: α, ε, η, ι, ο, υ, ω : αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.

TERTIVM Characteristicarum ordinem constituimus ex κ, σ, ex vocalibus ac diphthongis, atque ex immutabilibus λ, μ, ν, ρ. Ac duæ quidem, κ videlicet & σ, incertam satis indicant thematis figuratiuam (respondẽt enim omnibus quatuor postremarum coniugationum Characteristicis) at vocales præter η & ω, & diphthongi, & immutabiles ν & ρ, cum sunt in his temporibus characteristicæ, eædem sunt & in ipso themate. pro η verò thema habet α vel ε : & si ita ponitur post μ, η nonnunquam erit abiiciendum, remanebítque pro thematis characteristica ipsum μ aut μν. & pro ω, in themate est ο. pro λ ferè thema habet non vnicum sed duplex λ. Cæterùm litera quæ ponitur ante figuratiuas κ & σ, plerumque momenti plurimum habet ad certam thematis figuratiuam indicandam. nam ικ- & ισ-, ferè ad themata in ίζω vel ίζομαι referũtur : ακ- & ασ- ad άζω vel άζομαι, aut ad άω vel άομαι : εκ- & εσ- ad έω vel

η ex α aut ε.

μη ex μ aut μν.

ω ex ο.

λ ex λλ.

Penultima [illegible] ra posita ante κ aut σ. ικ- & ισ- ex ιζ. ακ- & ασ- ex [illegible] aut ά-

εκ- & εσ- ex έ-
ηκ- & ησ- ex έ- aut ά-
ωκ- & ωσ- ex ό-
ευκ- & ευσ- ex εύ-
λκ- & λσ- ex λλ- siue λ.
αλκ- & αλσ- ex έλλ-
μηκ- & μησ- ex μ-
αγκ- & ανσ- ex αιν-
υγκ- & υνσ- ex υν-
αρκ- & αρσ- ex αιρ- vel ειρ- vel ερ-
ρκ- & ρσ- ex ρ.

vel έομαι: ηκ- & ησ- ad έω vel έομαι, aut ad άω vel άομαι: ωκ- & ωσ- ad όω vel όομαι: ευκ- & ευσ- ad εύω seu εύομαι: λκ- & λσ- ad λλω vel λλομαι, aut (sed rarissimè) ad λω siue λομαι: interdum αλκ- & αλσ- referuntur ad έλλω siue έλλομαι: μηκ- & μησ- ad μω seu μομαι: αγκ- & ανσ-, & in genere αν-, ad αίνω vel αινομαι: sic υγκ- & υνσ-, & in genere υν-, ad ύνω vel ύνομαι: αρκ- & αρσ- ad αίρω vel αίρομαι, aut ad είρω vel είρομαι, aut etiam ad έρω vel έρομαι, & in genere ρκ- & ρσ- ad ρω vel ρομαι. Aliæ literæ haud crebrò positæ inueniuntur ante κ & σ: ideò raro negotium poterunt facessere. tunc autem percurrendæ erunt omnes quatuor postremarum coniugationum Characteristicæ, donec thema quæsitum inueniatur. Notabis in his temporibus κ referri ad themata finita in ω, & σ ad finita in ομαι. Sequentibus exemplis quæ hoc loco diximus illustrabuntur.

Relata ad δω.

Hæc referuntur ad δω: in participio, ἐνηρεικώς, ἐνηρεικυῖα, ἐνηρεικός, *inhærens*: τὰ ἐνηρεικότα, *quæ inhærent*, ad ἐνερείδω: ad κατέδω, κατηκώς, & Atticè (377,27.) κατεδηδοκώς, *qui deuorauit*: (vnde passiuum † κατεδηδεσμένος, *comesus, deuoratus*: sic à περιέδομαι, τὰ περιεδηδεσμένα, *corrosa*) & ad ἐξέδω, perfectum indicatiui act. ἐξεδήδοκα, *exedi*.

Ad δομαι.

Hæc ad δομαι: in perfecto pass. ᾖσμαι, *decantatus sum*, ad ᾄδομαι. In infinit. κατεψεῦσθαι, *falsa esse*, ad καταψεύδομαι. In particip. ἐψευσμένος, *frustratus, falsus*, ad ψεύδομαι: ἡσμένος, & sine augmento, ac retracto accentu, spirituq; mutato, ἄσμενος, *gauisus, libens*, ad ἥδομαι.

ANNOTATIO. [In ἄσμενος si augmentum velis abiectum esse, non erit deducendum ab ἥδω, sed ab ἁνδάνω siue ἅδω, de quo supra dixi pag. 336,1. si nolis, ab ἥδω formandum erit per systolen initialis η. id enim cum natura sit longum, incrementum recipere non potest, sed duntaxat decrementum.] κατεσπουσμένος, *festinatus*, vnde aduerbium κατεσπουσμένως, *festinatò*, ad κατασπούδομαι. In plusquamperfecto, ad ἐρείδομαι, ἤρειστο, & Attica reduplicatione (297,23,39. & 300,19.) ἠρήρειστο, *inhæserat*. In aoristo primo, ad συνήδομαι, συνήσθην, *congratulatus sum, vnà lætatus sum*: ψεύδομαι, ἐψεύσθην, *sum falsus*: ἐψεύσθημεν, *falsi sumus, nos fefellit opinio*: ἐψεύσθησαν, *falsi sunt*. In Optatiuo, ψευσθείην, *fallar*. In subiunct. ψευσθῶ, ψευσθῇς, *deceptus fuerim, is*. In infinit. ψευσθῆναι, *falli, carere, priuari*. In particip. ψευσθείς, ψευσθεῖσα, *falsus, a, illusus, a*: ad ᾄδομαι, ᾀσθείς, *cantatus*.

Ad θω.

Ad θω: in perfecto indicatiui actiui, νένηκα, *neui*, ad νήθω: sunt qui malint referre ad νέω. In infinitiuo, ἠληκέναι, & Atticè (297,33.) ἀληλεκέναι, *moluisse*, ad ἀλήθω.

Ad θομαι.

Ad θομαι: in perfecto indicati-

cati

catiui paſſ. κέκλωσμαι, *fatatus ſum*, ad κλώθομαι. In infini-
tiuo, πέρθαι pro πεπέρθαι, *vaſtatum eſſe*, ad πέρθομαι. In
participio, ad κλώθομαι, κεκλωσμένος, *fatatus, fato deſti-
natus*: κεκλωσμένον, *fatatum*: νήθομαι, νενησμένος, (quod &
pro νενημένος à νέω) *cumulatus, plenus*: ἐπινήθομαι, ἐπινε-
νησμένα, *profata, agglomerata*: πρήθομαι, πεπρησμένος, *incen-
ſus, craſſus*: ἐμπρήθομαι, ἐμπεπρησμένος, *incraſſatus*: σήθομαι,
σεσησμένος, *cribratus, cribro excuſſus*: ἀλήθομαι, ἠλησμένος,
quod & Atticè (297,33.) ἀληλεσμένος, *ſubactus, molitus*:
legitur pro eodem, * ἠλεσμένος, ſed locus videtur cor-
ruptus. In aoriſto priore indicatiui, ad πλάθομαι, ἐπλά-
θην, *propinquaui*. [ἐπλάθην & particip. fœm. πλαθεῖσα
in appropinquandi ſignificatione proferuntur ex Euri-
pide: apud Heſych. verò pro πλαθεὶς, quod itidem ex-
ponit προσπελαθεὶς, ſine σ legendum eſſe πλαθεὶς, arguit
& ſeries alphabetica, & fœmininũ πλαθεῖσα, quod ſub-
ſequitur. Illa ſunt ex impuris thematibus πλάθω & πλά-
ζω, per ſyncopen è πελάθω & πελάζω factis: hæc autem
è puro πελάω, vt κραθεὶς è κεράω, per eandem ſyncopen.
alias ἐπλάσθην, πλασθεὶς, & ſimilia, ſunt etiam à πλάσσω
fingo, cuius ambiguitatis vitandæ gratia, ſine σ proferri
ſolet quæ appropinquandi ſignificationem habent. A
ſyncopato compoſito προσπλάζω legitur imperf. προσ-
έπλαζε apud Hom. Od. λ: & verbale πρόσπλαστος, ad quẽ
appropinquare licet, apud Æſchilum è quo compoſ.
ἀπρόσπλαστος, (Doricè pro ἀπρόσπλαστος, 249,35.) *ad quem
non licet accedere, inacceſſus*. apud Heſych. legitur etiam
ſimplex πλαστὰ, expoſitum προσπελαστά. alias ſignificat
etiam ficta, à πλάσσω.] πλήθομαι, ἐπλήσθην, *plenus ſum*:
πρήθομαι, ἐπρήσθην, *crematus ſum*: ἐμπρήθομαι, ἐνεπρήσθην,
incenſus ſum: πείθομαι, ἐπείσθης, *perſuaſus es, credidiſti*. In
imperatiuo, πείσθητι, *crede pare*. In Opt. καταχνησθείην, *ti-
tillationem paterer*. In ſubiunct. πεισθῇς, *parueris*. In infin.
πεισθῆναι, *adductum eſſe*. In participio, ἐμπρησθεὶς, *incenſus*:
καταχνησθεὶς, *ſcalptus*: πεισθεὶς, *obſequens*: πλησθεὶς, *repletus*:
πυσθεὶς, *putrefactus*: συμπεισθεὶς, *conſentiens, in ſententiam
alicuius veniens*: ὑπερπλησθεὶς, *ſupra modum plenus*: πλα-
σθεῖσα, *admota, propinqua facta*. In fut. priore indicatiui,
πεισθήσομαι, *parebo*, ad πείθομαι. In infin. πεισθήσεσθαι, *per-
ſuaſum iri*. Ad σσομαι ſiue ττομαι: in part. perfecti paſſ.
ad πτίσσομαι, ἐπτισμένος, *piſtus*: καταπλάττομαι, καταπε-
πλασμένον, *cantus tibiarum*: * πράττομαι, πεπραμένος pro
πεπρασμένος, *venditus*: προσπλάττομαι, προσπεπλασμένος,
adhærens. In participio aoriſti primi, μεταπλασθεὶς, *tranſ-
mutatus*: μεταπλασθὲν, *tranſmutatum*. Ad ζω: in perfecto
indi

*ἠλεσμένος cur reÿ-
ciendũ ſit non video,
cum deriuatum ſit
ab ἀλέω, vt τετελεσ-
μένος à τελέω, 214,
26. atque adeo ab eo-
dem ſunt ἀλέσας, ἀ-
λεσθεὶς, & ἀλεστέον
apud Dioſcor.*

ANNOTATIO.

Ad σσομαι ſiue ττομαι.
*πεπραμένος non eſt
à πράτια per elliſione
τοῦ σ, ſed è περάω per
ſyncopen τοῦ ε, vt ſu-
pra docui pag. [illegible]*

Ad ζω. indicatiui act. ad ἀσπίζω, ἤσπικα, *tutatus sum*: παραπλώζω, παραπέπλωκε, *preteruectus est*: potest referri ad poëticũ παραπλώω, vel ad παραπίπλωμι. In particip. ad φροντίζω, πεφροντικὼς, *solicitus, curans*: παρακμάζω, παρηκμακὼς, *qui defloruit, qui tempus legitimum superauit*: παρηκμακότες, *ætate prouecti*: ἀπεθίζω, ἀπεθικὼς, *qui desuefecit*, augetur per ς, 286, 16. & 22.

Ad ζομαι. Ad ζομαι: in perfecto indicatiui pass. ad καζακνίζομαι, καζακέκνισμαι, *pruritu libidinis vexor*: ὑπεργάζομαι, ὑπείργασμαι, *feci*, augetur per ς, 286, 16, 22. sic κατεργάζομαι, κατείργασται, *perfectum est*: ἁρμόζομαι, ἅρμοσται, pro ἥρμοσται, *adaptatum est*: πολίζομαι, πεπόλισται, *constructa est*: scilicet ciuitas: ἀνδραποδίζομαι, ἠνδραπόδισται, *mancipatus est*: μεταχειρίζομαι, μεταχεχείρισται, *tractauit, functus est*: περισαλπίζομαι, περισεσάλπισται, *tubarum clangore fuit excitatus*: συναρμόζομαι, συνήρμοσται, *coagmentatum est*: ὁρίζομαι, ὥρισται, *definitus est & certus*: διονομάζομαι, διωνόμασται, *denominatus est*: οἰκίζομαι, ᾤκισται, *situm est*: προαγωνίζομαι, προηγώνισθε, *prius pugnastis*: In tertia plur. Ionica (190, 15. & 18.) ad ἀγωνίζομαι, ἀγωνίδαται, *decertati sunt*: χωρίζομαι, κεχωρίδαται, *discrepant, seiuncti* aut *separati sunt*: φράζομαι, πεφράδαται, *dicta sunt*: σκευάζομαι, ἐσκευάδαται, *instructi sunt*: ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐρράδαται, *aspersi sunt*: ὀνομάζομαι, ὠνομάδαται, *nominati sunt*: ἀχέζομαι, ἠχέδαται, & cum Attica reduplicatione (297, 23.) ἀκηχέδαται, & rursus deperdito augmento, seruata tamen reduplicatione, ἀκαχέδαται, *tristantur*.

ANNOTATIO. [ἀκηχέδαται & (deposito augmento, vel etiam Doricè, si α producatur) ἀκαχέδαται Eustathius ex ἀχέω facta scribit. communiter enim ex ἀχέω fieri ἤχηνται, repetitis duabus initialibus præsentis ἀκήχηνται, Ionicè ἀκηχέαται, 190, 15. interposito δ, ἀκηχέδαται. quomodo etiam ἐληλέδαται reperitur in quibusdam Homeri codicibus pro ἐληλάαται siue ἐλήλανται, ab ἐλάω τὸ ἐλαύνω: necnon ἐσταλάδατο pro ἐστάλατο, siue ἐσταλμένοι ἦσαν, à στέλλω, preter δ inserto etiã α, 190, 27] In imperat. ad πειράζομαι vel πειράομαι, πεπειράσθω, *periculum fiat*: ὁρίζομαι, ὡρίσθω, *finem faciat*. In infin. ad περιπειράζομαι, περιπεπειράσθαι pro περιπεπειρᾶσθαι, *implicari*.

ANNOTATIO. [Rectius scribi περιπειρᾶσθαι, tempore præsenti, per contractionem è περιπειράεσθαι, cùm interpretatio docet, tum cõfirmant ea quæ annotaui in pag. 528, 529.] λῃζομαι, λελῃσθαι, *prædatum esse*: ἀπαγχονίζομαι, ἀπηγχονίσθαι, *præfocari*. In part. ad ἐνσκιάζομαι, * ἐνεσκιασμένον, *adumbratum*, pro ἐξεσκιασμένον. ἐλλυχνιάζομαι, ἐλλυχνιασμένος, *accensus*, pro ἐλελυχνιασμένος, siue Atticè (298, 23.) ἐνελυχνιασμένος: συνκλείζομαι, συνκεκλεισμένος, & poëticè soluta diphthongo, detra

* Forsan sine κ legendum est ἐσκιασμένον, à simplici σκιάζω.

detracto augmēto,& abiecto σ, εὔκλιμένος, *bene structus.*
[Rectius proparoxytonως & dialelymenως εὔκλιμένος. ANNOTATIO.
dicitur enim κλίμενος vt φθίμενος, & similia, vel Æolicè
pro ἐκλισμένος, vel per syncopen pro κλιζόμενος, vt alibi
(præsenti itidem tempore) εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. vbi
vero εὖ cōiungatur & disiungatur, docui supra 296,15.]
ἐξηλιάζομαι, ἐξηλιασμένος, *à sole adustus* : ἠλυγίζομαι, ἠλυ-
γισμένος, *obscuratus, obtenebratus*: ἱματίζομαι, ἱματισμένος,
indutus : κατδουλίζομαι, κατδουλισμένος, *in seruitutem re-*
dactus : κατεργάζομαι, κατεργασμένος pro κατειργασμένος,
confectus, exercitatus : προεργάζομαι, προειργασμένος, *priùs*
gestus : τὰ προειργασμένα, *res priùs gestæ*: καυτηριάζομαι, κε-
καυτηριασμένος, quod & sine augmento καυτηριασμένος,
& καυτηρισμένος à καυτηρίζομαι, *notatus canterio, inustus*:
* περιπλύζομαι siue περιπλύσσομαι, περιπλυσμένος, *purus, per-* * *Verum thema est*
purgatus, pro περιπεπλυσμένος, siue περιπεπλυσμένος : σκεδά- περιπλύσσομαι : περι-
ζομαι, σκεδασμένος, pro ἐσκεδασμένος, *palatus, dispersus*: πλύζομαι *autē, quod*
βρίζομαι, βεβρισμένος, *obrutus*. [Sed βεβρισμένος verius *hic profertur, non*
est à βρίθω seu pass. βρίθομαι : vtrumq; enim neutraliter *inuenio.*
vsurpatur. nam sicut Philo dicit, ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ANNOTATIO.
ἔβριθε, sic Chrysostomus cum Homero, καρπῷ βριθομένη,
fructus pondere deorsum vergens.] κάζομαι, κεκασμένος,
instructus : * κλάζομαι, κεκλασμένος, *fractus, mollis, lan-* * κεκλασμένος *purū*
guidus : κομίζομαι, κεκομισμένος, *qui importauit, & impor-* *habet thema*, κλάω,
tatus : μυρίζομαι, μεμυρισμένος, *vnctus, vnguentis deli-* *vt supra etiā monui.*
butus : νάζομαι, quod & νάσσομαι, νενασμένος, *aggregatus.*
[Reperio quidem νάσσομαι: at νάζομαι non item. Sed νε- ANNOTATIO.
νασμένος est etiam à puro them. νάω, à quo itidem sunt
aor. illa νάσσα, νασσάμην, νάσθην, Ionica & poëtica incre-
mēti detractione: at verbale νασμὸς pro *imbre* seu *fluxu*,
est ab altero νάω *fluo*.] νομίζομαι, νενομισμένα, *instituta*:
πειράζομαι, πεπειρασμένος, *expertus* : (legitur & πεπειραμέ-
νος, *tantatus*, absq; σ, sed tum potiùs ducitur à πειράομαι)
πελεκίζομαι, πεπελεκισμένος, *securi percussus* : ποδίζομαι,
πεποδισμένος, *pedibus vinctus*: πολίζομαι, πεπολισμένη, *con-*
dita: πρίζομαι vel πρίομαι, πεπρισμένος, *serratus*: φράζομαι,
πεφρασμένος, & Doricè (190,36.) πεφραδμένος, *dictus, ap-*
paratus : sic προφράζομαι, προπεφραδμένος, *prædictus,*
prænuntiatus: φροντίζομαι, πεφροντισμένος, *accuratus.* hinc
aduerbium πεφροντισμένως, *attentè, diligenter, sedulò*: φω-
ζομαι, πεφωσμένος, πεφωσμένη, *accensus, a* : σοφίζομαι, σεσο-
φισμένος, *eruditus, callidus, versutus*, hinc aduerb. σεσοφισ-
μένως, *scitè*: χαρίζομαι, κεχαρισμένος, *iucūdus, gratus*, hinc
aduerb. κεχαρισμένως, *cum gratia, ad gratiam* : ῥυθμίζομαι,
ἐρρυθμισμένος, *numerosus*: σκευάζομαι, ἐσκευασμένος, *paratus*:

σρουθίζομαι, ἐσρουθισμένα, *lanariæ herbæ radice curata* : συμβιάζομαι, συμβεβιασμένα, *ſimul per vim occupata* : ἐγγυμνάζομαι, ἐγγεγυμνασμένος, *exercitatus, probatus* : ἐπιδικάζομαι, ἐπιδεδικασμένος, *qui hæreditatem iure obtinet, & iudicio euictam & quæſitam* : συγκλῄζομαι τὸ συγκλείομαι, συγκεκλῃσμένος, *concluſus* : συγκορδυλίζομαι, συγκεκορδυλισμένος, *coaceruatus, mixtus* : προχειρίζομαι, προκεχειρισμένος, *omnibus obuius, proiectus* : καταπιέζομαι, καταπεπιεσμένος, *iacens* : ἐπιτειχίζομαι, ἐπιτετειχισμένον, *quod contra aliquos munitum eſt ad bellum inferendum* : † περιπτίζομαι, quod & περιπτίσσομαι, περιεπτισμένος, *purus* & quaſi *decorticatus* : ἐνσκευάζομαι, ἐνεσκευασμένος, *paratus* : παρασκευάζομαι, παρεσκευασμένος, *idem* : κατασπουδάζομαι, κατεσπουδασμένον, *ambitioſum, ingenti ſtudio factum* : ἀποσχοινίζομαι, ἀπεσχοινισμένος, *fune ſeiunctus ab omnibus* : ἀποψηφίζομαι, ἀπεψηφισμένος, *cõmuni decreto damnatus* : ὑποψωνίζομαι, ὑπεψωνισμένη, *propinqua partui* : ἐξετάζομαι, ἐξητασμένος, *qui eſt ſpectata virtute* : καταναρίζομαι, κατηναρισμένα, *occiſa, perdita, ſpoliata* : προετοιμάζομαι, προητοιμασμένος, *præparatus* : ἐξεργάζομαι, ἐξειργασμένος, *elaboratus*, augetur per ι : ſic κατειργασμένος, κατειργασμένη, *cultus, culta, ſubactus, a*, à κατεργάζομαι : & συνειργασμένος, *cultus, elaboratus*, à συνεργάζομαι : ἀνθίζομαι, ἠνθισμένος, *tinctus* : διανθίζομαι, διηνθισμένος, *floribus diſtinctus* : ἐξανθίζομαι, ἐξηνθισμένος, *floribus exornatus* : ἐξανδραποδίζομαι, ἐξηνδραποδισμένος, *obnoxius, mancipatus* : καταρτίζομαι, κατηρτισμένος, *compoſitus, perfectus* : κατηρτισμένοι, *conſerti, inſtructi* : κατηρτισμένα, *abſoluta* : συναπαρτίζομαι, συναπηρτισμένος, *perfectus impletus* : συναρμόζομαι, συνηρμοσμένος, *coaptatus* : κατασφαλίζομαι, κατησφαλισμένοι, *communiti* : ὁπλίζομαι, ὡπλισμένος, *armatus*, hinc aduerbium ὡπλισμένως, *armatè, cum armis* : ὀργάζομαι, ὠργασμένος, *ſubactus, mollitus, paratus* : ἐξοστεΐζομαι, ἐξωστεϊσμένος, *luxatus* : οἰκίζομαι, ᾠκισμένη, *condita* : κατοικίζομαι, κατῳκισμένος, *habitans* : μετοικίζομαι, μετῳκισμένος, *tranſlatus*. In pluſquamperfecto, à κάζομαι, ἐκεκάσμην, *inſtructus eram* : ἐκέκασο, *inſtructus erat* : ὁρίζομαι, ὥριστο, *definitus erat* : κατεργάζομαι, κατείργαστο, pro κατείργαστο, *ſubactus erat* : προεργάζομαι, προείργαστο, *prius geſtum erat* : παρασκευάζομαι, παρεσκευάδατο, *inſtructi erant, ſe apparauerant*, pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, 190, 15. & 19. In aor. primo indicatiui, ad ῥάζομαι τὸ ῥαίνομαι, ἐῤῥάσθην, *aſperſus ſum* : καθαρίζομαι, ἐκαθαρίσθην, ἐκαθαρίσθης, ἐκαθαρίσθη, *purgatus ſum, es, eſt* : μετοικίζομαι, μετῳκίσθης, *abiiſti, te habitatũ tranſtuliſti* : * ἐλύζομαι, quod & ἐλύσσομαι & ἐλύομαι, ἐλύσθη, *inuolu*

* *Purũ* ἐλύω *agnoſcit*

holutus est; pro ἠλύθη: κατεργάζομαι, κατεργάθη, pro κατεργάθη, cõsummauit: λιάζομαι, λιάθη, pro ἐλιάθη, discessit & disparuit: πελάζομαι, πελάθη pro ἐπελάθη, appropinquauit: ὑπαιθαλιάζομαι, ὑπαιθαλιάθη, pro ὑπηθαλιάθη, in obliquum declinauit seu in anteriorem partem. [ὑπαιθαλιάθη coniunctè scriptum legitur apud Etymologum quoque: non est tamen compositum ex ὑπὸ & αἰθαλιάζομαι, vt innuit ANTESIGNANVS, dum sine augmento positũ vult pro ὑπηθαλιάθη: sed ex ὕπαιθα & λιάζομαι, vt patet ex hoc Il. φ, ὕπαιθα ἢ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε. quo in loco vt dirempta sunt ὕπαιθα & λιασθεὶς, sic apud Eustathium & alios diuisè scriptum ὕπαιθα λιάθη: & apud Homerũ alibi, ὕπαιθα ῥέων: & Apollon. κοίλη ὕπαιθα νάπη.] βράζομαι, ἐβράσθη, efferbuit, tempestate est eiectus: πειράζομαι: ἐπειράθη, tentatus est: ἐπειράθησαν, tentati sunt: ἐνθρονίζομαι, ἐνεθρονίσθη, sedit in solio: κατασφραγίζομαι, κατεσφραγίσθη, obsignatus est: συγκαταψηφίζομαι, συγκατεψηφίσθη, cooptatus est in numerum, annumeratus est suffragiis, siue calculis additus est: παρονομάζομαι, παρωνομάσθη, cognominatus est: προσοχθίζομαι, προσωχθίσθη, offensus est: προσσυνάζομαι, προσσυνάσθη, & Atticè (287,1.) προσηνωάσθη, acquieuit: κατοικίζομαι, κατοικίσθησαν, pro κατῳκίσθησαν, incoluerunt: σεβάζομαι, σεβάσθησαν, pro ἐσεβάσθησαν, coluerunt: λυγίζομαι, ἐλυγίσθησαν, versati sunt: πιέζομαι, ἐπιέσθησαν, pressi sunt: φανίζομαι, ἐφανίσθησαν, apparuerunt. [φανίζω legitur etiam in vulg. Lex. pro manifesto, φαίνω: sed ἀμαρτύρως: apud Hesych. verò φαντίζοιτο, φαίνοιτο: & paulo ante φαντάζει, φαίνει, quod est vsitatius: at ἠφανίσθησαν est à them. ἀφανίζω, quod significat è conspectu tollo: deriu. ex adiect. ἀφανὴς, non apparens, è conspectu sublatus.] προσορμίζομαι, προσωρμίσθησαν, applicuerunt in portum: καταδυνάζομαι, καταδυνάσθησαν, & Bœoticè (192,29.) κατεδύνασθεν, cubuerunt. In imp. καθαρίσθητι, mundus esto: σεβάσθητι, venerare: ἐπεργασθήτω, operetur. In Optat. χασθείην, impellerer: χασθείη, impelleretur: παραποδισθείη, impediretur. In subiunct. ὀργισθῇς, irascaris. In infinit. ἐξανθρωπισθῆναι, ex humana forma mutari: ἐξωκεανισθῆναι, in Oceanum egressum fuisse: καρπασθῆναι, dispergi: πειρασθῆναι, tentari: πελασθῆναι, propinquare: περιφλοισθῆναι, detrahi corticem, cortice nudari: σχισθῆναι, scissum esse. In particip. βρασθεὶς, feruefactus: ἐλυσθεὶς, ἐντὸς,* inuolutus, tectus, sunt qui referant ad ἐλύσομαι: ἐμπυλιασθεὶς, coagulatus: ἐμπυλιασθὲν, coagulatum: ἐξοδιασθεὶς, ab eunte illatus: ἐπαναγκασθεὶς, coactus: ἱππασθεὶς, equitandi artem edoctus: ἰσχισθεὶς, diuulsus, diuisus. [ἰσχισθεὶς legitur etiam in vulg.

Etymologus, Suidas, Eustathius: ἐλύσθειν apud Hesych. legitur. tertium ἐλύζω nescio vnde sit petitum.

ANNOTATIO.

ANNOTATIO.

*Habet purũ thema in ίω. ... purum in ύσω vt dictum pag. præcedenti.

ANNOTATIO.

Lex. sed procul dubio mendosè pro χισθεὶς *fissus*, à χίζω *findo*. καθελκυσθεὶς quod sequitur, & ἐμπλυσθήσομαι v. 22. verius sunt à puris thematibus καθελκύω, (288, 15.) & ἐμπλύω. verius etiam esse περιπειραθεὶς è puro, quam περιπειρασθεὶς ex impuro, patet ex iis quæ in pag. 528. annotaui.] καθελκυσθεὶς, *detractus*: καταχλυσθεὶς, *ablutus*: καταμαλθακισθεὶς, *fractus animo, mollitie affectus*: κατοικισθεὶς, *incolens*: λιασθεὶς, *separatus, egressus*: λοχισθεὶς, *insidiis exceptus*: μετεωρισθεὶς, *euectus, suspensus*: νοτισθεὶς, *madefactus*: ξενισθεὶς, *muneratus, donatus muneribus hospitio susceptus*: ὀπισθεὶς, *à tergo ligat⁹*: πλαγιασθεὶς, *tẽtatus*: * περιπλυθεὶς, *pistus*: † περιπειρασθεὶς, *innolutus, implicitus*. sunt qui legant sine σ, περιπειραθεὶς: πρισθεὶς, *sectus, districtus*, potest referri ad πρίομαι: πτισθεὶς, *pistus*: (vel refer ad πτίσσομαι) πυκασθεὶς, *coopertus*: πολλαπλασιασθεὶς, *multiplicatus*: συμβιβασθεὶς, *compactus, connexus*: συνεξαιθριασθεὶς, *sub dio vnà positus*: χαλασθεὶς, *missus, immissus*: ὑποφρασθεὶς, *animaduertens*: χειμασθεὶς, *tempestate iactatus*: χρονισθεὶς, *dilatus, cui tempus interiectũ est*: ψεκασθεὶς, *leuiter irroratus*: οἰκισθέντες, *qui sedes collocarunt*: ἐσοικισθέντες, *coloni, immigrantes*: τὰ χρησθέντα, *res commodatæ, pecuniæ mutuæ*, item *edita oracula*. In futuro priore indicatiui, † ἐμπλυσθήσομαι, *conspuar*, referri etiam potest ad ἐμπλύομαι: καθεσθήσομαι, *sedebo*: προκαθεσθήσῃ, *præsidebis*: ἐνυπνιασθήσονται, *somniabunt*. In participio, κατοικισθησόμενος, *qui habitatum ibit*, σθησόμενος mutandum in ζομαι. Ad λλω: in perfecto actiui indicatiui, ἀνατέταλκεν, *exortus est*, ad ἀνατέλλω: interdũ enim hîc penultima α prouenit ex ε.

> * περιπλυσθεὶς habet vsitatum thema in ύω

> Ad λλω.

> Ad λλομαι.

Ad λλομαι: in perfecto indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἤγγελμαι, *nuntiatus sum*: ἐντέλλομαι, ἐντέταλμαι, *iussus sum*: ἐντέταλται, *præceptũ est*: ἐπιστέλλομαι, ἐπέσταλμαι, *missus sum*: ποικίλλομαι, πεποίκιλται, *euariauit*. In infinitiuo, ad συστέλλομαι, συνεστάλθαι, *pauore contrahi*. In participio, ad περιείλλομαι, περιειλμένος, *innolutus, indutus*: περιτίλλομαι, περιτετιλμένος, *vulsus*: σκύλλομαι, ἐσκυλμένος, *diuulsus, diuexatus*: σφάλλομαι, ἐσφαλμένα, *errata*: περικάλλομαι, περικεκαλμένος, * *qui habet nasum aquilinum*, item *curuatus, inflexus, aduncus*: καταστωμύλλομαι, κατεστωμυλμένος, *garrulus*: ἐπαγγέλλομαι, ἐπηγγελμένος, *qui promisit*, aut *promissus est*: τὰ ἐπηγγελμένα, *promissa, minæ*. In sequentibus α positum ante λ fit ex ε: στέλλομαι, ἐσταλμένος, *indutus*: ἀναστέλλομαι, ἀνασταλμένος pro ἀνεσταλμένος, *sublatus*: διαστέλλομαι, τὰ διεσταλμένα, *iussa*: προστέλλομαι, προσεσταλμένος, *qui compositus est ad frugalitatem*: συστέλλομαι, συνεσταλμένος, *contractus, timidus*: hinc aduerb. συνεσταλμένως, *parce*:

> * Ea significatione diceretur potius περικεκαμμένος, à περικάμπτω, *in orbem curuo*.

ἐντέλλομαι, τὰ ἐντεταλμένα, mandata. In plusquamperfecto, ad τέλλομαι τὸ στέλλομαι, ἐτετάλμην, iussus eram: ἐτέταλτο, iussum erat: ἐξεφάλλομαι, ἐξεφήλατο, & poëticè (370,41.) * ἐξέπαλτο, exilijt. In aoristo primo indicatiui passiui, ad ἀγγέλλομαι, ἠγγέλθην, nuntiatus sum: ἀναγγέλλομαι, ἀνηγγέλθη, allatus est nuntius: ἐξαγγέλλομαι, ἐξηγγέλθη, idem. In infinitiuo, ad τίλλομαι, τιλθῆναι, velli seu depilatum esse. In participio, ἐσαγγέλλομαι, ἐσαγγελθεὶς, έντος, in genitiuo plur. ἐσαγγελθέντων, nuntiis aduenientibus, nuntiis acceptis.

* ἐξέπαλτο est etiam ab ἐκπάλλομαι, ut monui pag. 371,3.

Ad μα: in perfecto actiuo, βεβρέμηκα, strepui, ad βρέμω. Ad μομαι in perfecto indicatiui passiui, ad προσνέμομαι, προσνενέμησθε, ascripti estis. In aoristo primo, ad νέμομαι, ἐνεμήθην, tributus sum. Imperat. νεμηθήτω, distribuatur. participium, νεμηθεὶς, tributus: προσνεμηθεὶς, ascriptus, ad προσνέμομαι.

Ad μα. Ad μομαι.

Ad νω eadem manente penultima, & ν deperdito: in perfecto actiuo, ad κλίνω, κέκλικεν, inclinauit. Ad νομαι: in perf. indicatiui passiui, ad κλίνομαι, κέκλιμαι, inflexus sum, inclinatus sum: κατακλίνομαι, κατακέκλιται, stratus est: παρακλίνομαι, παρακέκλιται, adiacet: καταπλύνομαι, καταπέπλυται, obsorbuit. In partic. ad κλίνομαι, κεκλιμένος, innixus: παρακλίνομαι, παρακεκλιμένος, sua sponte incitatus: κρίνομαι, κεκριμένος, qui causam dixit, iudicatus, electus: παρακρίνομαι, παρακεκριμένος, dispositus: πλύνομαι, πεπλυμένος, electus, lotus. In aor. pr. indicatiui, ad κατακλίνομαι, κατεκλίθην, decubui in lecto: συγκρίνομαι, συνεκρίθη, concretus est: συνεκρίθησαν, contracti sunt: ὑποκλίνομαι, ὑπεκλίθη, & poëticè (3-8,13.) ὑπεκλίνθη, subnixus est: διακρίνομαι, διεκρίθησαν, & Bœoticè (.88,15.) διέκριθεν, diremti sunt. In Opt. διακριθείητε, & syncope, ac poëticè seruato ν (3 [illegible] 14. & 36.) διακρινθεῖτε, separemini. In subiunctiuo, πλυθῇ, lotus sit. In infinit. κριθῆναι, iudicari, sententiam pronuntiari: ἀποκριθῆναι, secerni, respondere: ἐγκριθῆναι, & poëticè (149,17.) ἐγκρινθῆναι, ascribi: διακρίνομαι, διακριθῆναι, & poëticè (308,18.) διακρινθῆναι, & Dor. (182,6.) διακρινθήμεναι, disiungi. In part. κλιθεὶς, discumbens: κατακλιθεὶς, idem: συγκατακλιθέντες, vnà cubantes: ὑποκλιθεὶς, & poëticè (308,13.) ὑποκλινθεὶς, ὑποκλινθέντος, suppositus: κριθεὶς, iudicatus: προκριθεὶς, qui præstare iudicatur, antepositus: συγκριθεὶς, concretus: διακριθεὶς, & poëticè (3 [illegible] 8,15.) διακρινθεὶς, έντος, in duali διακρινθέντε, separati, diuisi: πλυθεὶς, πλυθέντος, πλυθὲν, lotus, lota, lotum: καταπλυθεὶς, ablutus.

Ad νω eadem penultima, & absque ν.

Ad νω aut νομαι deperdito ν, & penultima α proueniente ex ε: in participio perfecti actiui, ad κτείνω, ἀπεκτακὼς ὄντος, qui occidit: τείνω, τεταχὼς, qui tetendit: προτείνω, προτεταχὼς, instans, vrgens, contendens. In perfecto

Ad [illegible]

indicatiui pass. ad παρατείνομαι, παρατέταται, *exporrectus est* : ἐκτείνομαι, ἐκτέταται, *exporrectus* seu *extensus est*: ἀποτείνομαι, ἀποτέταται, *idem*: tertia pluralis, ἀποτέτανται, *exporrecti sunt*. (hoc loco ν nō ad characteristicam, sed ad terminationem spectat. illud enim assumunt & alia verba, quæcumq; in tertia singulari habent ται purum: :vide (189,8.) In part. ad τείνομαι, τεταμένος, *porrectus, tensus, pertinens*: ἀποτείνομαι, ἀποτεταμένος, *dependens*: διατείνομαι, διατεταμένος, *distentus*, hinc aduerbium διατεταμένως, *intentis viribus* : ἐντείνομαι, ἐντεταμένος, *intentus*, hinc aduerbium ἐντεταμένως, *intensè, constanter* : συντείνομαι, συντεταμένος, συντεταμένη, *intentus, intenta* : συντεταμένῃ γνώμῃ, *intento animo*: hinc aduerbium συντεταμένως, *summopere, magnopere*. In aor. indicatiui, ad παρεκτείνομαι, παρεξετάθης, *distentus es* ; παρατείνομαι, παρετάθη, *productus est, extēsus est*: κατακτείνομαι, κατεκτάθησαν, & Bœoticè (188,15.) κατέκταθεν, *occisi sunt*. In Subiūct. ad τείνομαι, ταθῶσιν, *tendantur* : ἐπιτείνομαι, ἐπιταθῶσιν, *amplientur*. In part. ταθεὶς, *tensus* : ἀμφιταθεὶς, *circumextensus* : ἀποταθεὶς, *productus, porrectus* : ἐκταθεὶς, *extensus*. Ad ύνομαι, in per-

Ad ὑόμαι ex υσ- ωσ- ωθ- & ωθ-

fecto indicatiui pass. ad ἡδυνόμαι, ἥδυνται, *edulcatus est*: κατοιχνόμαι, κατῴχνται, *erubuit*, quod & poëticè κατῴχυται, vnde formatur regulariter (189,8.) tertia pluralis κατῴχυνται, *erubuerunt* : atque ita fit vt hîc & in quibusdam aliis eadem sit vox pro tertia singulari ac tertia plurali ; vt λαμπρύνομαι, λελάμπρυνται, *resplenduit & resplenduerunt*.

ANNOTATIO. [κατῴχυται mihi non licuit inuenire : nec video qua ratione possit defendi, quum elisionem τοῦ ν admittant disyllaba tantum, 175,20. Non minus suspectum est quod scribit, in aliis etiam eandem vocem (nimirum υνται) esse pro tertia singulari ac tertia plurali. etiam si enim λελάμπρυνται occurrit alicubi pro *resplenduerunt*, vt ipse tradit: tamē illud Attico duntaxat more fieri cēsco, vt de κεκράανται monui 191,16. apud Aristoph. sanè in tertia singulari legitur de Pluto, ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, *oculis instructus est, nitidusq; factus pupillis*, id est, oculi eius & pupillæ visum receperunt.] In partic. ad πληθυνόμαι, πεπληθυμμένος, *qui increuit*, seu potiùs Attico more (307,3.) πεπληθυσμένος: vix enim hîc inuenias μ pro ν ante μ, at σ sæpissimè: vt ἡδυνόμαι, ἡδυσμένος, *voluptuosus, iucundus, suauis* : συνηδυνόμαι, συνηδυσμένος, *conditus, delicatus, suauis*: λεπτυνόμαι, λελεπτυσμένος, *attenuatus*: μολυνόμαι, μεμολυσμένος, *conspurcatus, contaminatus, inquinatus* : παχυνόμαι, πεπαχυσμένος, *addensatus, spissatus*. In aor. priore indic. ad φαιδρυνόμαι,

ἐφαι

ἐφαιδρυώθην, nitidus factus ſum, alacer factus ſum: ἀδρυώο-
μαι, ἠδρυώθην, magnificatus ſum: δὐθυώομαι, δὐθυώθη, dam-
natus eſt, conuictus eſt: ἀγαθυώομαι, ἠγαθυώθη, gauiſus eſt:
ἱδρυώομαι, ἱδρυώθησαν, collocati ſunt. In Optat. αἰσχυνθείην,
verear: παροξυνθείης, impulſus fueris: πληθυνθείη, multi-
plicetur. In infinitiuo, λαμπρυνθῆναι, illuſtrari: πληθυνθῆ-
ναι, multiplicari, plures fieri. In participio, ἀγαθυνθεὶς, ga-
uiſus: ἱδρυνθεὶς, ἐντ☉, ſitus: ἱδρυνθέντες, qui ſedes poſuerunt:
λεπτυνθεὶς, extenuatus: παροξυνθεὶς, irritatus: παχυνθεὶς,
corpulentus, ſpiſſatus: σεμνυνθεὶς, iactabundus, exultans.
In futuro priore indicatiui, καταπραϋνθήσομαι, placabor.
In participio, ἐκμηκυνθησόμενοι, protrahendi. Ad αἴνομαι:
in perfecto indicat. paſſ. ad φαίνομαι, πέφασμαι, apparui,
Atticũ eſt (307, 3.) ſed ab omnibus receptum: imò com-
mune πέφαμμαι vix in vſu habetur: idem eſto de reli-
quis iudiciũ & in indicatiuis & in participiis. κραίνομαι,
κέκρανται, & pleonaſmo τȣ̃ α, κεκράανται, * perfectus ſeu
abſolutus eſt, poteſt quoq; cenſeri Ionicè (291, 20.) tertiæ
pluralis. In infinitiuo, ad πεπαίνομαι, πεπάνθαι, excoctum
eſſe, pro πεπεπάνθαι: συνυφαίνομαι, συνυφάνθαι, contextum
eſſe. In participio, ad ὑφαίνομαι, ὑφασμέν☉, textus: ἐνυ-
φαίνομαι, ἐνυφασμέν☉, intertextus: παρυφαίνομαι, παρυ-
φασμένος, obtentus, prætextus: συνυφαίνομαι, συνυφασμένος,
vnà textus: λυμαίνομαι, λελυμασμέν☉, qui labefactauit:
μωραίνομαι, μεμωραμμένος, ſeu potiùs μεμωρασμένος, ſtupi-
dus: περαίνομαι, πεπερασμένος, finitus, à ſuis finibus exactus:
πεπερασμένον, concluſum: σημαίνομαι, σεσημασμέν☉, obſigna-
tus: ἐπισεσημασμένα, inſignita: κατασεσημασμένος, obſignatus,
clauſus: παρασεσημασμέν☉, adulteratus: φαίνομαι, πεφασ-
μέν☉, manifeſtatus, hinc aduerbium πεφασμένως, palàm,
apertè. In pluſquamperfecti tertia ſingulari, † ἐπέφαντο,
& poëticè abiecto ν, ἐπέφατο, à qua tertia pluralis ἐπέ-
φαντο, apparebant, pro πεφασμένοι ἦσαν. In aoriſto primo
indicatiui, ad ἰαίνομαι, ἰάνθην, florui, exhilaratus ſum:
ἰάνθη, floruit, exhilaratus eſt, lætatus eſt: πικραίνομαι, ἐπι-
κράνθην, & deperdito ν, ἐπικράθην, * amarus factus ſum:
κατεξαίνομαι, κατεξάνθην, concerptus ſeu laceratus ſum:
αὐαίνομαι, αὐάνθη pro ηὐάνθη, arefactus eſt: πημαίνομαι, πη-
μάνθη, pro ἐπημάνθη, læſus eſt: μαραίνομαι, ἐμαράνθη, marcuit,
reſedit, euanuit: ἀπομαραίνομαι, ἀπεμαράνθη, emarcuit: ἀπο-
γλυκαίνομαι, ἀπεγλυκάνθη, dulcis euaſit: διαπεραίνομαι, διε-
περάνθη, traductum eſt, exactum eſt: ἐκφαίνομαι, ἐξεφάνθη,
& pleonaſmo τȣ̃ α, ἐξεφαάνθη, emerſit, extitit: ſic à φαί-
νομαι, φάανθεν, prò φάνθεν, & iſtud Bœoticè (192, 29.) pro
ἐφάνθησαν, apparuerunt: vide 413, 17. μωραίνομαι, ἐμωρά-

Ad αἴνομαι.

* κεκράανται, ἐν υ. 31.

ἐπέφαντο, eſſe tantum tertiæ ſingularis, patet ex iis quæ annotaui in pag. præcedentem.

* ἐπικράθην deperdito ν neſcio quomodo poſſit conſiſtere, ſi deductum velis e πικραίνω.

θησαν, *stulti facti sunt.* In subiunctiuo, μωρανθῇ, *infatuatus fuerit*: ἀναγλυκανθῶσι, *dulcedinem ceperint*: πεπανθῶσι, *maturuerint.* In infinitiuo, μαρανθῆναι, *tapefactum esse*: ὀσφρανθῆναι, *olfacere*: πημανθῆναι, *oblaesum esse*: περιστανθῆναι, *resiccari*: ὑφανθῆναι, *texi.* In participio, αὐανθεὶς, *arefactus*: διαθερμανθεὶς, *calefactus*: διαξανθεὶς, θεῖσα, θὲν, *carptus, criminatus, a, um*: διαπεξανθεὶς, διαπεξανθεῖσα, *explicatus, a*: ἐνυφανθεὶς, *intertextus, intextus*: ἐξυγρανθεὶς, *humefactus*: εὐφρανθεὶς, *oblectatus*: θερμανθεὶς, *calefactus*: καταξανθεὶς, *concerptus*: λευκανθεὶς, *dealbatus*: μωρανθεὶς, *infatuatus*: ξηρανθεὶς, *siccatus*: ὀσφρανθεὶς, *qui olfecit odoratus*: πεπανθεὶς, *maturus*: *πορφυρανθεὶς, *qui florem purpureum habet*: προρραντισθεὶς, *prius aspersus*: συνεκλειανθεὶς, *contritus, simul tritus*: φανθεὶς, *qui apparuit, noctu visus*: χλιανθεὶς, *tepefactus*: χρανθεὶς, *pollutus*: †χροανθεὶς, *nitidus, lucidus*: κρανθεῖσα, quod & κραθεῖσα, *victrix, regnans.* [Vel potius *tẽperata, mista*, per syncopen à κεράω, 345, 7.] μελανθὲν, *nigrescens*: τὸ συμπεραν θὲν, *conclusum, conclusio.*

Ad ερμαι, eadem manente penultima. in infinitiuo passiuo, ad ὄρω, ὄρθαι, *motum* seu *concitatum esse*, pro ὦρθαι siue ὀρῶρθαι, per Atticam reduplicationem, qua hoc verbum gaudet: vnde in præterito medio ὄρωρα, ὄρωρας, ὄρωρε, *concitatus sum, veri, isti, it*: in plusquamperfecto, ὀρώρει, pro ὠρώρει, *excitabatur*, 300, 19. in subiunctiuo, ὀρώρῃ, *moueatur*, pro ὄρωρα. per metathesin dicitur ὤρωρα, *impuli, agitaui, impulsus sum*: sic pro ἄρηρα, ab ἄρω, 379, 19. inuenitur ἤρηρα, *accomodaui*: ἤρηρε, *congruit, aptauit, ligauit.* In participio, ad φύρομαι, πεφυρμένος, *permixtus, perfusus, accensus*, συμφύρομαι, συμπεφυρμένος, *commixtus, confusus*: ἀναστύρομαι, ἀναστυρμένος, *impudens, obscœnus.* In particip. aor. primi, ad ὀλοφύρομαι, ὀλοφυρθεὶς, *tadio affectus, lugens.* Ad ειρομαι, cum penultima est ε: in participio perfecti passiui, ad ἀείρομαι, ἠερμένος, *sublatus.* In plusquamperfecto, ad ἀγείρομαι, tertia plural. Ionica (197, 15.) cum Attica reduplicatione (297, 8.) ἀγηγέρατο, *congregati erant.* In aoristo primo indicatiui, ad παραείρομαι, παρηέρθη, *suspensum est*: ἀναείρομαι, ἀνηέρθησαν, *suscitati sunt.* Ad ειρομαι, cum penultima est α: in infinitiui perfecto pass. ad σπείρομαι, ἐσπάρθαι, *satum esse*: συμπείρομαι siue συμπέρομαι, συμπεπάρθαι, *confixum esse, transfixum esse.* In part. ad κείρομαι, κεκαρμένος, *tonsus, crinitus*: πείρομαι seu πέρομαι, *πεπαρμένος, *transfixus, traiectus, punctus*: ἐμπείρομαι seu ἐμπέρομαι. ἐμπεπαρμένος, *infixus, immixtus*: ἀποφθείρομαι, ἀπεφθαρμένος, *moriens*: καταφθείρομαι, κατεφθαρμένος, *corrupti*: συμμείρομαι, συμμεί-

μαι

* πορφυρανθεὶς, & c. 15. χροανθεὶς, non dubito quin deprauata sint ex πορφυρανθὴς & χροανθὴς, ac nõ participia, sed nomina, cõposita ex πορφύρα, χρόα, & ἄνθος: id quod & versio prioris indicat, & neutrũ χροανθὲς apud Hesychiũ. Vt igitur πορφυρανθὴς dicitur cui purpureus est flos, sic χροανθὴς cui flos est coloratus, Hesychio luminosus.

Ad ερμαι cum eadem penultima.

Ad ειρομαι ex ερ-

Ad ειρομαι ex αρ-

* πέρομαι pro πείρομαι non inuenio.

μαρμένα, *fato connexa*, Atticum est (298,23.) pro συμμε-
μαρμένα. Interdum quæ habent α ante ρ, referuntur ad
ρω siue ἔρομαι, aut ad αἴρω siue αἴρομαι: vt perfectum in- *Ad ἔρομαι ex ἀρ-*
dicatiui pass. δέδαρμαι, *excoriatus sum*, ad δέρομαι. In *Ad αἴρομαι ex ἀρ-*
infinit. καθάρθαι, pro κεκαθάρθαι, *purum factum esse*, ad
καθαίρομαι. In particip. κεχαρμένος, *gauisus, se oblectans*,
ad χαίρομαι, θυμαρμένον pro τεθυμαρμένον, *gratum*, ad θυ-
μαίρομαι. [Legitur apud Hesych. quoque paroxytonως ANNOTATIO.
θυμαρμένον: malim tamen pro paroxytonως θυμάρμενον, vt
non sit participium è θυμαίρω, quod non reperitur, sed
nomen, significans τὸ θυμῷ ἄρμενον, *animo aptum*, id est
acceptū, gratum, quod etiam θυμαρὲς, ab eadem origine,
θυμῆς scilicet, & ἄρω τὸ ἁρμόζω.] sic ad ἐπαίρομαι, ἐπηρ-
μένος siue ἐπηρμένος, *elatus*, vbi augmentum mutauit α
in η monophthongum, vel αι in ῃ puncto subscripto.
[Etymologus in his ῃ diphthongum statuit, ad diffe- ANNOTATIO.
rentiam. nam ἦρτο, σὺν τῷ ι, esse ab αἴρω: ἤρθη vero sine ι,
ab ἀείρω & quemadmodum idem annotat, imperf. ᾐρό-
μην, quum est ab αἴρομαι τὸ κουφίζομαι, habere ι: quum
vero est ab ἔρομαι τὸ ἐρωτῶ, sine ι scribi: sic ἦρμαι est ab
αἴρω, at ἦρμαι ab ἄρω.] vide 546,38. eodem modo in plus-
quamperfecto, ad ὑπεραίρομαι, ὑπερῆρτο, *subleuarat*, vel
superlatus erat. Ad ἄω aut ἄομαι penultima manente α: *Ad ἄω aut ἄομαι ex ἀκ- & ἀσ-*
in perf. indicat. act. ad σπάω, ἔσπακα, *attraxi*. In particip.
ad φωράω, πεφωρακὼς, *in furto deprehendēs*, vel *suspicatus*:
συνοράω, συνορακὼς, & Atticè (298,7.) συνεωρακὼς, *con-
templatus*. In plusquamperfecto, ad ὁράω, ἑωράκειν, *vide-
ram*, 298,7. In perf. indicat. pass. ad θεάομαι, τεθέασαι, *spe-
culatus es*. In infin. ad πάομαι, πεπᾶσθαι, *parasse*: θράομαι, *ἐφεστιασμένος legi-
τεθρᾶσθαι, *coiuisse*: παροράομαι, παρεωρᾶσθαι, & Atticè (298,7.) *tur apud Hesych. pro*
παρεωρᾶσθαι, *neglectum esse*: συνοράομαι, συνεορᾶσθαι, *conspectū* conuiuio exceptus
esse. In particip. ad ἐφεστιάομαι, ἐφεστιασμένος, * *conuiuatus*: atque exhilaratus:
θλάομαι, τεθλασμένος, *fressus*: φυράομαι, πεφυραμένος, *per- apud eundem tamē,*
mixtus, conspersus, subactus, pro πεφυρασμένος, non ad- *& alibi, sine σ repe-*
uocato σ, quamuis α non fuerit mutatū in η: vide 311,24. *riuntur*, ἑστιάθη, ἑστια-
[Vt hic θεὶς, ἑστίαμα, ἑστιάτωρ,
sic & similia.
προξηραμένος, *antè siccatus*. sic à προξηράομαι, προξηραμένος
προξηραμένος affertur, à puro them. προξηράομαι, ANNOTATIO.
apud Theoph. De caus. pl. lib.2.c.13. legitur, τῷ ξηρᾶσθαι
διαχάσκει, *arescendo* (vel *dum siccatur*) *dehiscit*. at προξη-
ραμένος est à προξηραίνω, vt νέκυς ᾐσχυμμένος, *cadauer
fœdatum*, apud Hom. Il. σ, ab αἰσχύνω.] καταράομαι, κα-
τηραμένος, *maledictus*: παροράομαι, παρεωραμένος, & Atti-
cè (298,7.) παρεωραμένος, *despectus, contemptus, omissus*:
ἀπολάομαι, ἀπολελαμέναι, *cōmunes*, quasi *in populum distri-
butis, vulgatæq́*. [ἀπολελαμέναι legitur apud Hesychium, ANNOTATIO.

ſequente κοιναὶ, quod ANTESIGNANVS cum vulg. Lex. à λαὸς deriuatum iudicans, interpretatur *communes vulgatá q́ue*. ſed cum Heſychius apud Hippocratem legi ſubiungat, arbitror ſublata diſtinctione, & κοιναὶ in κοιλίαι verſo, legendum eſſe ἀπολελαμμένῃ κοιλίῃ, vt nuda Hippocratis verba ſint, quemadmodum apud eundem Heſych. & Suidam paſſim nuda autorum verba ſine expoſitione citantur. legitur enim ἀπολελαμμένῃ κοιλίῃ apud Hippocr. γυναικείων lib. 1. vt κοιλίης ἀπολελαμμένης Prorrheticῶn 1. ab Ionico ſcilicet themate ἀπολάμβω, pro ἀπολαμβάνω, (ſic apud Herodot. 218. καταλαμψόμενον τὰ πράγματα, pro καταληψόμενον, *occupaturum*) *intercipio, inhibeo, aſtringo*: ſicut Erotianus quoque interpretatur ἀπειλημμένῃ, ἐστεγνωμένῃ.] & in aor. priore indicatiui, à πειράομαι, ἐπειράθην, *expertus ſum, tentaui*: ſic perfectum πεπείραμαι. pro eodem: ἐφοράομαι, ἐφωράθησαν, *viſi ſunt, conſpecti ſunt.* [Et etiam *deprehenſi ſunt* à ſimplici them. φωράω.] In imperatiuo, πειράθητι, *fac periculum.* In ſubiunct. πειραθῶ, *nitar*: ἰαθῇ, *ſanetur, ſaluus ſit.* ὀραθῇ, *conſpiciatur.* In partic. ἀλοαθεὶς, *tritus*: ἀλοαθέντα σπέρματα, *tritura excuſſa ſemina*: * θυμιαθεὶς, ſeu θυμιαθεὶς, *ſuffitus.* ὀραθεὶς, *viſus*: πειραθεὶς, *tentatus, expertus*: φυραθεὶς, *maceratus*: φωραθεὶς, *deprehenſus, fraudis compertus.* Quædam verò aſſumunt σ ante θ: vt in eodem aor. indic. à νάομαι, τὸ ναίομαι, ἐνάσθην, quod & ſine augmento νάσθην, *habitaui*: νάσθη, *habitauit*: ἐράομαι, ἠράσθην, quod & ſine augmento ἐράσθην, *amaui, amore captus ſum*, vel *fui*: ἠράσθη, *cupiuit*: ἀπονάομαι, ἀπενάσθην, *habitaui*: κατασπάομαι, κατεσπάσθην, κατεσπάσθης, κατεσπάσθη, *reuulſus ſum, es, eſt*: θηράομαι, † ἐθηράσθη, *captus eſt*: πιάομαι, ἐπιάσθη, *prehenſus eſt.* [Quod verius eſt ab impuro them. πιάζομαι, quod etiã Heſych. agnoſcit.] θλάομαι, ἐθλάσθησαν, *ſunt caſtrati aut colliſi.* In infinit. ἐρασθῆναι, *adamaſſe*: σπασθῆναι, *conuulſum eſſe.* In part. ἐρασθεὶς, *auidus*: ἐρασθεῖσα, *amore incenſa*: θηρασθεὶς, *captus* vel *perſuaſus*: κλασθεὶς, *fractus*: περισπασθεὶς, *occupatus, diſtentus.* In fut. indicatiui, ἐρασθήσομαι, *amabo.* quædam ex iis quæ ſumunt σ, poſſunt etiam referri ad themata in άζομαι. Ad άω aut άομαι, cum penultima ſiue Characteriſtica eſt η: in perfecto indicat. vocis actiuæ, ad ἀγαπάω, ἠγάπηκα, *dilexi*: ὁρμάω, ὥρμηκα, *in animo habeo*: παρηβάω ſiue * παρηβέω, παρηβήκατε, *ætate proceſſiſtis.* In partic. ad ἡβάω, ἡβηκὼς, *adultus*: ἀφηβηκὼς, & Ionicè (118, 30.) ἀπηβηκὼς, *pubertate egreſſus*: παρηβηκὼς, *ætatem tranſgreſſus puberem*: συζάω, συνεζηκὼς, *qui familiaritatem habuit cum, qui conſueuit*: κνάω,

** In θυμιασθεὶς, & v. 30. in ἐθηράσθη, & v. 36. in particip. θηρασθεὶς, ſuſpectũ eſt σ ante θ. veriora enim ſunt θυμιαθεὶς, ἐθηράθη & θηραθεὶς, vt patet è verbalibus θυμίαμα & θήραμα, θυμιατικὸς & θηρατικός. ac fieri poteſt vt in exẽplaribus vel impreſſis vel manuſcriptis θε perperam pro σθε ſit habitum: qualem lapſum eſſe facillimum, clarius in maiore characterum genere perſpicere poteris, in θ & ρ aliisq́ue vocalibus vno ductu connexis.*

Ad άω aut άομαι ex ηκ- & ησ-

** παρηβέω Ionicum eſt, vt ἐρωτέω & φοιτέω apud Herodotũ. cõmuniter enim hæc in άω deſinunt.*

ηύδη

ηὐδηκὼς, qui dixit: ἀπαυδάω, ἀπηυδηκὼς, *enectus*: ὁρμάω, ὡρ-
μηκότες, *qui animum appulerunt*: τλάω, τετληκὼς, & Ioni-
cè (237,12.) τετληὼς, ότος, *tolerans*: τετληότι θυμῷ, *patienti*
animo: πτάω τὸ πτήσσω, πεπτηὼς, πεπτηυῖα, *trepidus*, *trepida*:
cum κατὰ, καταπεπτηὼς, καταπεπτηυῖα, *exterritus*, *a*: ἐμμάω, τὸ
* ἐμμεμάομαι. ἐμμεμαηκὼς, & Ionicè ἐμμεμαὼς, ἐμμεμαυῖα,
incitatus, *incitata*, vt simplex μεμαὼς, μεμαυῖα, 236,8.
simplicis nominatiuus plur. μεμαότες, & poëticè 237,20.
μεμαῶτες, *prompti*. & tertia pluralis indicatiui, μεμάασιν,
expetiuerunt: pro secunda verò μεμάατε, inuenitur μέ-
ματε. *vobis præsens est animus*. In perfecto indicat. pass.
ad πειράομαι, πεπείρημαι, *sum exercitatus*: πεπείρηται, *com-*
prehensus est. [Sed hæc sunt Ionica: vt & πειρητήριον,
πειρητήειν, & similia. communiter enim πειράομαι in fu-
turo & temporibus inde formatis α suum retinet.] ἀκο-
νάομαι, ἠκόνημαι, *sum acutus*: ἀρτάομαι, ἤρτημαι, *appensus*
sum: ὁρμάομαι, ὥρμημαι, *elaboraui*: χράομαι, κέχρημαι, *mu-*
tuatus sum: πετάομαι, *πεπέτησαι, *volasti*: ποτάομαι, πεπό-
τηται, *volauit*: μεμηχάνηται, *solerti ingenio adhibitus est*,
machinatus est: καταχέχρηται, *abusus est*: συναρτάομαι, συ-
νήρτηται, *connexus est*: λελώβηνται, *mutilati sunt*: διαπα-
τάομαι, διηπάτηνται, *decepti sunt*: ποτάομαι, πεπότηνται, &
Ionicè (190,15. & 35.) πεποτήαται, *volarunt*. In infin. †πε-
πειρηκέναι, *expertum esse*: ἐξαπειρηκέναι, *tentare*, *periculum face-*
re, augmento destituitur. [Ab ἐκπειράομαι sine augméto
diceretur ἐκπειρηκέναι, & similiter ἐξαποπειρηκέναι à decompo-
sito ἐξαποπειράομαι. quamobrem aliud thema quæren-
dum est infinitiuo ἐξαπειρηκέναι, nimirum ἐξαπαγορεύω,
quod perf. mutuatur ab inusitato ἐξαπερέω, 354,21. signi-
ficant autem ista *non tentare*, *periculum facere*, sed *pror-*
sus, *despondere animum*, *animum planè abijcere*: interdum
etiam *penitus interdicere vel negare*.] ὁρμάομαι, ὡρμηκέναι,
elaborare: ἐξεγγυάομαι, ἐξηγγυηκέναι, *vades dedisse vt quis*
vadimonio obstrictus dimittatur: συναρτάομαι, συνηρτηκέναι,
adhærere. In part. ὀπτημένος, pro ὠπτημένος, *assus*: δμάο-
μαι, δεδμημένος, *domitus*, *subactus*, *cōfectus*: (item *erectus*,
extructus, per syncopen, pro δεδεμημένος à δέμομαι, vi-
de 368,28.) κεχρημένος, *mutuatus*, *indigens*, item *oraculo*
prædictus: διακεχρημένος, *particulatim elocatus*: λελω-
βημένος, *deprauatus*, *truncatus*: μεμελετημένος, *cura habi-*
tus: μεμηχανημένος, *arte cōpositus*: *πεπειρημένος, *expertus*:
πεπερημένος, *traiectus & venditus*: πεπλανημένος, *vitiosus*,
errabundus: πεποτημένος, *volans*: πεφυσημένος, *inflatus*:
τετρυγημένος, *vindemiatus*: τὰ τετολμημένα, *ausa facinora*:
ἐμβεβροντημένος, *attonitus*, *stupefactus*: ἐσχεδιασμένος. in-

*ἐμμεμάομαι, *quod expositionis loco subiungit varbo* ἐμμάω, *est illo minus vsitatũ. vsurpantur enim* μαιμᾶν *&* μαιμάουσιν, *apud Hesych. etiam* μεμάασιν.

ANNOTATIO.

* πεπέτησαι *est Ionicum α cōmunis lingua in η verso. &* v.23. πεπειρηκέναι.

ANNOTATIO.

*πεπειρημένος *&* πεπειρημένος *sunt Ionica verso α communi in η.*

temperans, qui ordinato victu non vtitur: προσεσυλημένος, *spoliatus, surreptus:* ἀποτετιμημένον, *pignori acceptum à marito,* vel *à marito datum pro dote accepta.* in aor. prim. ἀποτιμηθὲν, *idem:* τὸ προτετολμημένον, *audaciæ exemplum, audacter factum:* ὁρμάομαι, ὡρμημένος, *incitatus, præcipitatus:* ἀπαρτάομαι, ἀπηρτημένος, *suspensus, discretus, remotus:* ἐπαρτάομαι, ἐπηρτημένος, *impendens:* προσαρτάομαι, προσηρτημένον, *cōiunctum, appensum:* ἐξεγγυάομαι, ἐξηγγυημένος, *dimissus,* qui vulgò *elargitus* dicitur. In plusquamperfecto, ad ποτάομαι, πεπότητο, *volauerat,* seu *volauit,* pro ἐπεπότητο, 300,16. ἐκδιαιτάομαι, ἐξεδεδιῄτητο, *transgressus erat,* augetur vtrinque, vide 343,44. παραρτάομαι, παρήρτητο, *appensus erat:* καταχρεάομαι, κατεκεχρέωντο, *profudissent.* In aoristo priore indic. ad κυάομαι, ἐκυήθην, *partus sum:* ἃ ἐκυήθη, *quæ parta sunt,* πειράομαι, ἐπειρήθην, **expertus sum:* ἀλοάομαι, ἠλοήθην, *contusus sum:* ὁρμάομαι, ὡρμήθην, *paraui:* ὡρμήθη, *parauit, instituit:* ἠπιάομαι, †ἠπιήθη, *mitigatus est:* ἀπολωβάομαι, ἀπελωβήθη, *cōtumeliam accepit:* παρακοιμάομαι, παρεκοιμήθη, *concubuit:* προσδοκάομαι, προσεδοκήθη, *speratū est.* [Vt hic προσεδοκήθη, ita supra προσδοκώμενος, 447, 42. frequentius tamen in his & cognatis est προς: cum προσδοκᾶν (& vt apud Hesych. est) προσδοκάζειν sit obseruare, insidiis excipere.] πλανάομαι, ἐπλανήθημεν, *errauimus:* ἐπλανήθησαν, *errauerunt.* In imper. κολλήθητι, *adiunge te.* In Opt. συνευνηθείην, *somnum vnà caperem:* ἀσηθείη, *molestia afficiatur:* πειρηθείημεν, & syncope (308,31.) † πειρηθεῖμεν, *experiamur.* In infin. εὐνηθῆναι, *dormire, cubare, & concumbere, viro succumbere:* κοιμηθῆναι, *cubare, sopiri* seu *sopitum esse, dormire:* παρακοιμηθῆναι, *concumbere:* κυδηθῆναι, *glorificari, decoratum esse:* *πειρηθῆναι, *lacessere:* πλανηθῆναι, *obire & lustrare, errare:* προσκολληθῆναι, *agglutinari:* συνευνηθῆναι, *concumbere:* τρυγηθῆναι, *vimdemiari, decerpi.* In partic. ἀληθεὶς, έντος, *errans:* ἀσηθεὶς, *tristatus, dolore affectus:* γοηθεὶς, *defletus:* ἐντρυφηθεὶς, *ludificatus:* ἐπιμασηθεὶς, *insuper mansus, pòst manducatus:* λωβηθεὶς, *læsus:* μεμηχανηθεὶς, *excogitatus:* ὀπτηθεὶς, *coctus, tostus:* πλανηθεὶς, *errans, vagatus:* πλανηθέντες, *errantes:* ποτηθεὶς, *volatu raptus:* σιγηθεὶς, *silentio præteritus:* συνευνηθεὶς, *qui concubuit, qui congressus coiuit:* συμψηθεὶς, *contritus, vulneratus:* ὑποδμηθεὶς, *subactus:* ὑποδμηθεῖσα, *subacta:* ὁρμηθεὶς, ὁρμηθεῖσα, *citatus, citata:* εὐνηθεῖσα, *concumbens, compressa:* ἀσβολωθὲν, *fuligine tinctum, alitum:* μεσεγγυηθὲν, *apud sequestrem depositum.* In fut. pr. indicatiui, προσκολληθήσεται, *adhærebit.* In paulò pòst fut. ad φάομαι, πεφήσομαι, *interficiar:* πεφήσῃ, & Ionicè (186,23.) πεφήσεαι, *interficieris.*

* ἐπειρήθην & ἠπιήθη *Ionica sunt verso α in η.*

ANNOTATIO.

* *Est etiam Ionicum.* † *superius* πειρηθείημεν.

Ad

Ad ἔομαι ex ἔω

ANNOTATIO.

Ad ἔω ex ἔη

ANNOTATIO.

ἔομαι, cùm penultima est ε: in infin. perf. pass. τε-
τελέσθαι, perfectum esse. In part. ἀποτετελεσμένος, absolutus:
ἀπεξέομαι, ἀπεξεσμένος, politus: συγξέομαι, συνεξεσμένα, ex-
polita. In aor. pr. indic. ad συναντέομαι, συναντέσθην pro
συνηντέθην vel συνηντήθην, occurri, obuiaui. [Suspectum
est συναντέθην. apud Homerum est συναντέσθην, aor. 2.
medij, personæ tertiæ dualis: Il. η, ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναν-
τέσθην παρὰ φηγῷ, porro illi duo alter alteri occurrebant
apud fagum: à Barytono συναντομαι, inquit Eustath. sed
addit, non extra analogiam fuisse si dixisset ἀλλήλοισι συ-
ναντήσθην, veluti à circumflexo συναντῶ ἤσω. Tunc autē
eiusdem quidem numeri esset ac personæ, sed temp.
plusquamperf. passiui: at συναντέτην est aor. 2. act. à Ba-
rytono συναντω, vel Circumflexo συναντῶ, 213, 37. pro
quo prosa συνηντησάτην diceret, aor. 1. vt Etymologus
quoq; tradit pro poëticis συνήντετο & ἀπήντετο in prosa
dici συνήντησε & ἀπήντησε.] ἀποξέομαι, ἀπεξέσθης, abrasus
es: συντελέομαι, συνετελέσθη. perfectus est. In imperat. κα-
ταιδέσθητι, reuerere. In partic. ζεσθεὶς, feruescens seu ferue-
factus: ξεσθεὶς, rasus. Ad ἔω aut ἔομαι, cum penult. est η:
in perfecto act. ad κοσέω, ᾔθηκα, colaui: δὲ τωλόηκα, securiis
venit is nauigaui: ναυηγέω, Doricè (118, 40.) ναυαγέω, νεναυη-
γήκασι, naufragium fecerunt. [ναυηγεῖν Ionicum esse cen-
setur, vt etiam ναυηγὸς, ναυηγία & ναυήγιον, cum ναυαγεῖν,
ναυαγία, ναυάγιον & ναυαγὸς legātur apud Demosthenem,
Lucianum, Xenophontem, & alios: dicit tamen Poly-
bius, πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι, non ναυαγοῦσι, & ipse in naufra-
gij significatione. quum vero nauis ductor ac rector si-
gnificatur, communiter quidem ναυηγὸς dicitur, vt στρα-
τηγὸς, Doricè vero ναυαγός: itidemque in deriuatis.] τε-
θάῤῥηκα, ausus sum: τεθαῤῥήκασι, confisi fuerunt: δεδυστύχηκα,
infelix fui: διαπεφώνηκεν, extremam vocem edidit, expi-
rauit: ἀσκέω, ἤσκηκα, exercui: οἰδέω, ᾤδηκα, intumui: ᾠδή-
κασιν & Doricè (119, 45. & 175, 24.) ᾠδήκαντι, intumuerunt:
ᾤκηκεν, habitauit: παρῳκοδομήκασι, iuxtà ædificauerunt:
παροινέω, πεπαρῴνηκα, debacchatus sum: παρακολουθέω, πα-
ρηκολούθηκας, vsque secutus es: παραμελέω, παρημέληκας, ne-
glexisti. In part. ἐξανθηκὼς, pro ἐξηνθηκὼς, scatens: κα-
τωρθηκὼς, pro κατηὀρθωκὼς, solicitus: παρωλισθηκὸς, pro πα-
ρωλισθηκὸς, prolapsum: ὑπωλισθηκὼς, pro ὑπωλισθηκὼς, lu-
bricus: πεπονηκὸς, vitiosum: τεθαῤῥηκὼς, ausus, hinc τεθαῤ-
ῥηκότως, audacter, audenti animo & cum fiducia: τὸ συγκε-
χωρηκὸς, concessum: ἐσκιατραφηκὼς, in vmbra nutritus:
ἀθλέω, ἠθληκὼς, qui certauit: ἀσθενέω, ἠσθενηκὼς, languens:
ἐξασθενέω, προεξησθενηκὼς, prius iam debilitatus: ἀπαιγο-

ἀπο-

ἀπηλγηκὼς, *qui dedoluit* siue *perdoluit*, *quiq; eò duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris sensum obsurduerit* : παραφυλαθέω, παρηφυλαθηκὼς, *assectator assiduus* : συνολισθέω, συνωλισθηκὼς, *qui confluxit, qui coijt* : συνοικέω, συνῳκηκυῖα, *quæ cohabitauit* : καφέω, κεκαφηὼς, *spirans, qui expirauit*, & Ionicè (235,35. & 237,10.) pro κεκαφηκώς : sic ad πέω, πεπηὼς, ότος, *mœrens* : πεπηότες, *mœrentes, tristes*. In plusquamperfecto, ad αἰτέω, ᾐτήκειν, *poposceram* : ὁμολογέω, ὡμολογήκει, *conuenerat* : παρηβέω, siue παρηβάω, παρηβήκει, & Ionicè (300,27.) παρηβήκεε, *senuerat*, seu *senuit* : sic ad καταῤῥωδέω, καταῤῥωδήκεε, *perterritus erat* : κληρουχέω, ἐκεκληρουχήκεσαν, *obtinuerant, in sortē acceperant*, vide 300,13.

Ad ἔομαι *ex* η- *aut* ησ-

In perfecto pass. ad μεταποιέομαι, μεταπεποίημαι, *acquisiui* : σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγράφημαι, *adumbratus sum* : σκευωρέομαι, ἐσκευώρημαι, *fictus sum* : ἡγέομαι, ἥγημαι, *existimaui* seu *existimo* : ξυρέομαι vel ξυράομαι, ἐξύρημαι, *rasus sum* : ἀναιρέομαι, ἀνῄρημαι, *sublatus sum* : προαιρέομαι, προῄρημαι, *statui, volo* : προῄρησαι, *elegisti* : οἴκηται, *sita est* : νενομοθέτηται, *sancitum est, legibus comparatum est* : πεπίληται, *stipatus est* : τεθρύλληται, *diuulgatum est* seu *celebratum est* : * ἐκκεκώφηται, *obsurduit* : καταργέομαι, κατήργηται, *liberatus est* : ὁμολογέομαι, ὡμολόγηται, *confessum est* : καθομιλέομαι, καθωμίληται, *in adagium exiuit* : διαιρέομαι, διῄρηται, & sine augmento, cum Attica reduplicatione, διαραίρηται, *distributus est*, vide 355,30. πεπήνατε, *tristati estis* : κατείκηνται, *incolunt* : †συντέτρηνται, *perforati sunt simul* : κεκίνηνται, & Ionicè (190,15.) κεκινέαται, *moti sunt* : sic μεμετρέαται, *mensurati sunt* : νενέαται, & νέαται, *habitantur* : συννενέαται, *positi sunt, coaceruati sunt*, sunt qui legant cum simplici ν, συνενέαται. [Sed rectius gemino ν scribitur συννενέαται, cum à simplici νέω non sit ἐνέαται sed νενέαται. significat autem νέαται non tam *habitantur*, (vt ANTESIG. interpretatur) quàm *structi sunt*, à νέω *struo aceruo aggero*.] ὑμνέαται, *celebrati sunt*. In infin. ad διαιρέομαι, διῃρῆσθαι, *diuidi* : αἰωρέομαι, ἠωρῆσθαι, *attolli, suspendi*. In part. ad ἀπηχέομαι, ἀπηχημένος, *reiectus* : ἐκπεφυλλοφορημένος, *condemnatus* : †ἐκπορπημένος, *fibulatus* : ἐκπεπληγμένος, *stupens, attonitus* : ἐσκιαγραφημένον, *adumbratū, vmbratili pictura descriptum* : †ἐξεμπεπολημένοι, *diuenditi* : ἠθημένος, *stillans, colatus* : κατευφημημένοι, *laudati* : κατηγορημένα, *obiecta crimini* : κατηχημένος, & præsens κατηχούμενος, *institutus, initiatus* : κατῳκημένος, *habitans, stationem habens* : οἰκημένη, *sita* : οἰκοφθορημένος, *domo carens* : ποιημένος, vel (accentu in antepenultima, vt sit veluti nomen factum ex participio) ποιήμενος, *factus* seu *factiuus* : ποιήμενον, *facti*

Margin notes:

* ἐκκεκώφηται : & κεκώφηται

συντέτρηνται *v. 26.*

ἐκπορπημένος *v. 37.*

ἐξεμπεπολημένοι *v. 39.*

λελογχημένος *573, 25.*

τετρημένος, & διαλελαβημένος *v. 29. 30.*

Ionicè quidem habet thema in έω, *communiter vero in* άω.

ANNOTATIO.

factiuum : περιποιημένον, *arte singulari & industria factũ*: πτοημένος seu πτοιημένος, *stupefactus, gaudens, attonitus, admirans*: † ὑπεξαιρημένος, *sublatus*. [Scribendum potius ὑπαραιρημένος, vt pag. præced. v. 24. διαραίρηται, & supra ἀπαραίρημαι, 355, 35. quæ Ionica sunt, augmentique loco habent Atticam reduplicationẽ duarum præsentis initialium, 297, 25. communis enim lingua in his pro αρ ponit η, ἥρητο dicens pro Ionico ἀραίρητο. ὑπαραιρημένος, igitur erit pro communi ὑφῃρημένος, ab ὑφαιρέω *subripio, subtraho*. ὑπεξαιρέω autem non reperitur: & si vel maximè inueniretur, ὑπὲρ in eo non significaret *sub*, sed *super vltra*, vt cum ex aliis patet, tum ex ὑπεξαίρω *extollo super*.] hæc præcedentia *augmento destituuntur: λελιημένος, *charus, ardens, incitatus, cupiens*, sunt qui non ad λίομαι, sed ad λιλέομαι referant, vt sit dictum pro λελιλημένος, abiecto ob euphoniam tertio λ: sunt qui putent deduci à λιλαίομαι, quod quomodo fieri possit, non satis video. [λελιημένος sic format Etymologus: è λῶ, quod est θέλω καὶ προθυμοῦμαι, fit λιλῶ, cuius perf. λελίληκα, pass. λελίλημαι, part. λελιλημένος, eiecto λ λελιημένος innuit tamen etiam simpliciter deriuari posse à λιάω, quod è λίω sit deriuatum. λιλαίω autem, quod præsenti & imperf. passiuo vsitatum est poëtis è λιλῶ factum est, vt Eustath. γαίω è γῶ, καίω è κῶ, μαίω è μῶ promanasse tradit.] † λελοχημένος, *intus latens*, potest etiam referri ad λοχάομαι: μεμιμημένος, *imitatione factus & effictus*: μεμορημένον, *factum, paratũ*: τεθλιμμένος, *tristatus, cruciatus*: ὦ τεθλιμμένως, *afflictè*: τετραγῳδημένον, *tragicis fabulis persimile*: † τετρημένος, *cruciatus, confossus*: συγκεκροτημένος, *conflatus, in procinctu existẽs*: † διαλελωβημένος, *corruptus*: ἀπομεμιμημένος, *ab exemplari effictus formatusq́;*: ἀπονενοημένος, *arrogans, insipiens*: τὸ περινενοημένον, *alta mente excogitatum*: ἀναπεπτοημένος, *stupefactus*: ἐπεποιημένος, *accersitus*: *συμπεπεδημένος, *compeditus*: διαπεφορημένος, *dispersus & diuulsus*: συμπεφορημένος, *comportatus*: κατατεθαμβημένος, *perhorrescens*: κατατεθαμβημένη, *admirata*: ζωγρέομαι, ἐζωγρημένος, *viuus captus*: ὑποξυρέομαι siue ὑποξυρέομαι, ὑπεξυρημένος, *subrasus*: σκιαγραφέομαι, ἐσκιαγραφημένον, *adumbratum*: ἐσκιατραφημένος, *in vmbra enutritus*: καταρραθυμέομαι, κατερραθυμημένα, *per socordiam perdita*: καταρρινέομαι, κατερρινημένον, *limatum, expolitum*: ἀποψωλέομαι, ἀπεψωλημένος, *recutitus, circumcisus, sine præputio*: παρασπονδέομαι, παρεσπονδημένος, *qui per fidem violatur, & qui fiducia fœderis violatus est*: ἐλεέομαι vel ἐλεάομαι, ἠλεημένος, *misericordiam consecutus*: διαγνωσέομαι,

ANNOTATIO.

** Excipe ἐκπεφυλλοφορημένος pag. præced. v. 36. & ἐσκιαγραφημένον ibid. v. 38 quæ habent augmentum suum.*

ANNOTATIO.

** συμπεπεδημένος thema habet vtrũque ἔω scilicet & ἄω.* Nicãdri *enim scholiastes* πεδῶσι (*quod poëticè factum est è* πεδόω., 451, 21.) *exponit per* πέδησι, *velut notius. attamen Homerus quoque* πεδάα *&* πεδάασκον *mavel luit quæ supra recensentur*, 451, 2.

διαγνων

διηγνοημένον, ignoratum: ἐνασελγέομαι, τὰ ἐνησελγημένα, *contumelia:* ἐξασκέομαι, ἐξησκημένον, *elaboratam:* καθαθλέομαι, κατηθλημένος, *exercitatus:* καταμελέομαι, κατημελημένος, *neglectus*, hinc aduerbium κατημελημένως, *neglectim:* παρημελημένος, & παρημελημένως, *idem:* καθομολογέομαι, καθωμολογημένη, *desponsa:* διαιρέομαι, διῃρημένος, *distinctus. diuisus*, hinc aduerbium διῃρημένως, *diuisim distincte:* ἐφῃρημένος, *in alterius locum electus:* περιῃρημένος, *sublatus:* συνῃρημένος, *concinnatus:* τὸ συνῃρημένον, *contractum congregatum*, hinc aduerbium συνῃρημένως, *contracte:* ὑφῃρημένος, *qui subduxit:* ἐξαυλέομαι, ἐξηυλημένος, *extritus, euanidus*, quasi *extibiatus:* παρεξηυλημένος, *euanidus*, & quasi *extibiatus:* οἰκοδομέομαι, ᾠκοδομημένος, *conditus, congruentatus:* ᾠδημένος, *inflatus:* παροινέομαι, πεπαρῳνημένος, *ludibrio habitus*, augetur vtrinque: sic ἐμπεπορημένος, *qui iniuriam passus est:* συνωνέομαι, συνεωνημένος, *qui coëmit.* vide 298,7. & 11. ἀφαιρέομαι, ἀφῃρημένοι, & Ionice (118,30.) atque Attica reduplicatione (297, 23. & 355,30.) ἀπαραιρημένοι, *fraudati:* sunt qui legant* ἀπαιρεσμένοι. In plusquamperfecto, ad αἰολέομαι, αἰόλητο, pro ᾐόλητο, & verso ᾳ in ε ἐόλητο, *agitatum erat.* κατοίκητο, *habitabat*, pro κατῴκητο: ἀπονέομαι, ἀπόνητο, *cum eo bene actum est.* [Quod imperfectum quoq; censeri potest ab ἀπόνημαι, vt Od. λ, ἦγε μὲ, οὐδ' ἀπόνητο, *ducebat quidē, sed non iuuabatur inde:* & Od. ρ, θρέψε μὲ, οὐδ' ἀπόνητο, *aluit quidē, sed sine fructu.* alibi vero, (vt hoc etiam obiter moneam) in vno eodemque versu, ὤνητο quidem *iuuandi*, ὤνατο autem *vituperandi* significatione posuit, Il. ρ, ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καί μ' ὑπέμεινε, *à sua iuuentute adiutus est*, (seu *à sua iuuentute fructum percepit, sua ei iuuentus profuit*) *quum me vituperauit & sustinuit.* vbi Eustath. annotat voluisse illum non modo παρηχῆσαι, sed illa ipsa παρηχήσει differentiam istorum verborum ostendere. veteres enim in vtilitatis significatione ὤνητο dixisse, (vt etiam ὀνήμενος Od. β) in vituperio autem ὤνατο, ambo ab eodē inusitato them. ὄνημι: posteros autem Homeri ὤνατο & comp. ἀπώνατο vsurpasse pro ἀφελήθη.] † ὁρμίσομαι, ὡρμίσατο, & Ionice (19 . 15.) ὁρμίσαντο, *profecti sunt:* sic à παρηγορέομαι, † παρηγόρεντο, *feliciauit*, pluralis pro singulari, & plusquamperfectum pro perfecto. [Sed nullum est augmentum: nam præsens quoque παρηγορέω dicitur, vt κατηγορέω, συνηγορέω, & similia, quæ Eustathius non ad ἀγορέω refert, quod non reperitur, sed ad ἀγορεύω, α in η verso. iisdemque etiam παρηγορέομαι, quod statuit Apollonius. inspectum est etiam quod hoc ipsum παρ-

* ἀπαιρεσμένοι *scripturam habet vitiosam. veram esse* ἀπαραιρημένοι, *patet ex iis quæ annotaui in præced. pag. v. 3.*
ANNOTATIO.

† ὁρμίσομαι, *&* πτέρομαι 170, 3. *nō sunt recepta in cōmuni sermone, sed* ὁρμάομαι *&* πτοέομαι *ὤμαι. nam* ὁρμώμενος *&* πτοούμενος *apud Herodotum Ionicā habent resolutionem* τῶ *...έω, 452, 21.*
ANNOTATIO.

ϑρέατο ab codẽ Antes. & vulg. Lex. redditur *sollicitauit*, cũ sit potius *sollicitauerãt* vel *sollicitabant, hortabantur.*] πειρέομαι τὸ πειρῶμαι, ἐπεπειρέατο, *experti fuerant*. In aoristo priore indicatiui, ad πατέομαι, ἐπατήθην, *conculcatus sum* : πλεονεκτέομαι, ἐπλεονεκτήθην, *læsus sum* : ἀπιστέομαι, ἠπιστήθην, *diffidi*, item *sciui, compertus sum*, ab ἐπίσταμαι, (327,2.) quasi ab ἐπιστέω, ὠνέομαι, ἐωνήθην, ἐωνήθης, ἐωνήθη, *comparatus* seu *emptus sum, es, est*: vide 298,7.& 11. εὐνομήθη, *bonis legibus præditus est* : κατηχήθη, *auditum est*: κατηχήθησαν, *audiuerũt*: ἀσκέομαι, ἠσκήθην, *exercitatus sum*: ὁμολογέομαι, ὡμολογήθη, *conuenit, receptũ est*: ἀμφιπονέομαι, ἀμφεπονήθη, *consumpsit, depastus est* : ἐκμισέομαι, ἐξεμισήθη, *exosus fuit* : καταπατέομαι, κατεπατήθη, *conculcatus est*: περιηχήθημεν, *audiuimus, ad nos perlatum est*: κατηρηθήτε, & sine augmento καθαρηθήτε, *euacuati estis* : οἰκοφθορήθησαν, *rem domesticam absumpserunt* : ὀρχιθλιβέομαι, ὠρχιθλιβήθησαν, *sunt castrati* aut *collisi* : ἐξαπορέομαι, ἐξηπορήθησαν, *animo defecerunt*. In subiunctiuo, ἐλεηθῶσι, *misericordiam consequantur*. In infinitiuo, ἐξαπορηθῆναι, *vinci tædio, desperare*: * θοινηθῆναι, *vorari* : θορυβηθῆναι, *turbatum esse* : παροικηθῆναι, *accolere*: * συνωνηθῆναι, *magno æstimari res venales* : στερηθῆναι, & Ionicè (182,6.) στερηθέμεν, ac per syncopen στερθέμεν, *priuari*. In participio, ἀορτηθεὶς, έντος, *pendens & affixus* : ἀναπτοηθεὶς, *stupefactus* : ἐπιφορηθεὶς, *congestus*: ζωγρηθεὶς, *viuus captus*: θορυβηθεὶς, *turbatus* : κακοτροφηθεὶς, *malè alitus* : καλινδηθεὶς, *volutatus*: καταληθεὶς, έντος, *receptus, qui se recepit*: κληρονομηθεὶς, *hæres inscriptus* : κυηθεὶς, *conceptus, genitus* : μεσολαβηθεὶς, *interceptus, in medio fortunæ cursu præreptus* : μισηθεὶς, *inuisus* : οἰστρηθεὶς, *furore percitus* : οἰστρηθέντες, *instimulati* : ὁμολογηθεὶς, *promissus*: ὀξυθυμηθεὶς, *iratus*: πελεκηθεὶς, *asciatus, dolatus*: περιειληθεὶς, *inuolutus & indutus* : πολεμηθεὶς, *bello implicitus* : περιωρηθεὶς, *maturè satus*: στρατηγηθεὶς, *subditus ductori exercitus*: συνειληθεὶς, συνειληθεῖσα, *coactus, a*: ταλαιπωρηθεὶς, *fessus* : φθονηθεὶς, *fraudatus*: φιληθεὶς, *adamatus*: περιδινηθέντες, *obuersantes, circumcurrentes* : περιοικοδομηθέντες, *obstructo ædificio clausi* : ἐπιγαμηθεῖσα, είσης, *secunda vxor* : παραγαμηθεῖσα, *contra leges data*: πιληθεῖσα, *pressa, coagulata* : κατηγορηθὲν, *reprehensione non carens* : περιηγηθὲν, *circumscriptum* : πισσοκωνηθὲν, *offensa*, vel *pice oblita*. In futuro primo indicatiui, ἐποχηθήσεται, *inuehetur*. Ad όω aut όομαι, cum penultima est ω : in participio perfecti actiui, ἀνεβεβιωκὼς, & sine augmento ἀναβιωκὼς, *qui reuixit*: περιβεβιωκὼς, *superuiuens*. In plusquamperfecto, ad ἀπωμαιόω, ἀπωμαιώκει, *consumptum est, obriguit, obduruit*. In

** θοινηθῆναι & συνωνηθῆναι, non sunt à them. in [illegible] cubi leguntur, [illegible] cam [illegible] sed à them. in [illegible]*

Ad ω ex [illegible]

ANNOTATIO.

[In consumendi significatione rectius dicitur ἀπηναλώκει, *absumpserat*, ab ἀπαναλίσκω, 338,9. ἀπηναιώκει verius est *efferauerat*, ab ἀπηναιός, quod Hesychio significat *inhumanus, crudelis*, vt primitiuum eius ἀπηνής: ambo ex ἀπὸ & αἶνος: quamobrem etiam augmentum non cadit in præpositionem, vt supra docui pagina 289.]

Ad όομαι ex ω- & ωσ-

** Citatur etiā aspiratè ἑσσοῦσθαι & ἑσσωθέντες ex Herodoto: in prosa vero non ἡσσόω dicitur, sed ἡσσάω, & Atticè ἡττάω, quorū tamen passiua duntaxat forma recepta est.*

In perfecto indicatiui passiui, ad* ἑσσόω, τὸ ἡσσόω, ἕσσωμαι, *victus sum*: δηϊόομαι, δεδῄωμαι, *spoliatus sum*: στεφανόομαι, ἐστεφάνωμαι, *coronatus sum*: ἐστεφάνωται, *coronatum est*: ζημιόομαι, ἐζημίωμαι, *mulctatus sum*: ἑνόομαι, ἥνωμαι, *unitus sum*: αἱματόομαι, ἡμάτωμαι, *cruentatus sum*: ἡλίωται, *soli expositum est*: ἰώται, *ærugine vitiatum est*: μεμούσωται, *sonitum edit* aut *edidit*, *concentu resonat*: τετρόπωται, *ad scalmum religatus est*: ἐπτέρωται, *alatus est*: ἐκκεκώφωται, *surdus factus est*. συνενόομαι, συνήνωται, *iunctus est, unitus est*: προσοικειόομαι, προσῳκείωται, *accommodatum est*: περιστεφανόομαι, περιεστεφάνωνται, *quasi corona cingunt*. In imper. πεφίμωσο, *obtumesce*. In infinit. ἱερῶσθαι, *sacratum esse, sacra facere*: προσηλῶσθαι, *affigi, suspendi*: βεβλασῶσθαι, *urgeri, torqueri*.

ANNOTATIO.

[Ita legitur in vulg. Lex. sed perperam procul dubio pro βεβλαισῶσθαι, vt apud Aristot. ἐβλαίσωται *intortum* seu *inflexum est*, à βλαισὸς *valgus, cui crura sic intorta sunt, vt genua coëant, tibiæ verò cum pedibus extrorsum tendant.*] κεκωμῶσθαι, *alto sopore opprimi*: μεμονῶσθαι, *destitutum esse, derelictum esse*: σφαιρόομαι, ἐσφαιρῶσθαι, *rotundum* seu *obtusum esse*: ἐνσκιρρόομαι, ἐνεσκιρρῶσθαι, *incrustari, indurari*: καταγυιόομαι, κατεγυιῶσθαι, *dissolutū & infirmum esse*: ἀγριόομαι, ἠγριῶσθαι, *efferatum esse*: ἀπηγριῶσθαι, *exasperari, agrestem esse*: ἑνόομαι, ἡνῶσθαι, *uniri*.

** εἱλκόομαι falsum, verum thema est ἑλκόομαι, ab ἕλκος de εἱλκωμένος vero dictum est supra in paginam 269.*

** Datiu. ἐμφαλκωμένοις apud Suid. præsentis potius quā præteriti formā habet.*

In part. * εἱλκόομαι, εἱλκωμένος, *exulceratus*: potest & referri ad ἑλκόομαι, quòd augeatur per ι, vt ἕλκω, 286,18. * ἐμφαλκωμένος, *amplexus*: si antepenultima acuatur, ἐμφαλκώμενος, erit participiū præsens ab ἐμφαλκάομαι, ῶμαι: ἐξινωμένος, *purgatus*.

ANNOTATIO.

[ἐξινωμένος *euacuatus*, & ὑπερινωμένος *supra modum euacuatus*, legūtur apud Pollucem lib.4. c. 25. vna cum verbo ἐξινῶσαι *euacuare, expurgare*: vt hæc participia tertiæ coniugationis esse satis liqueat. Apud Hesych. verò tempore præsenti, coniugatione secunda, legitur ἐξινώμενον, quod itidem præsenti exp. ἐκκενούμενον, ab ἐξινάομαι: & ὑπερινώμενος apud Erotianum ex Hippocr. pro ὑπερκαθαιρόμενος: eodemque modo simplex ἰνᾶσθαι citat idem Hesychius pro κενοῦσθαι *vacuari*, & particip. ἰνώμενος pro κενούμενος: Sed prima coniugatione apud Galenum in Lexico Hippocrateo reperies ἰνεῖ, κενοῖ: & pass. ἰνεῖται, κενοῦται. E quorum duobus

duobus posterioribus apud Hesych.est particip. ἰνηθεῖσαι
vacuata, purgata : & verbalia ἰνηθμὸς atque ἴνησις, *vacua-
tio, purgatio*, apud Hippocratem : & compos. ὑπερίνησις
nimia euacuatio apud Galenum, cùm αἱ ἶνες (id est, *fi-
bræ venæq;*) nimium, euacuantur.] καλκωμένος, *rubigine
obsitus* : καθυπνωμένος, & Ionicè (118,30.) κατυπνωμένος,
sopitus, somnum capiens : νεωμένη, *nouata*, scilicet terra, id
est, *veruactum, nouale* seu *noualis ager*. [νεωμένη potest
etiam præsentis esse temporis, à νεόομαι, cùm apud ANNOTATIO.
Theophr. legamus νεᾶν *nouare*, scilicet Tellurem, indeq;
sit verbale νεατὸς *nouatus, renouatus*.] ὀδοντωμένον, *den-
tatum* : οἰνωμένος, *inebriatus, vinolentus* : οἰνωμένοι, *vino
temulenti, ebrij* : προσηλωμένος, *affixus, incumbens* : in præ-
cedentibus participiis augmentum desideratur. βεβορ-
βορωμένος, *inquinatus* : βεβωμένα, *celebrata* : γεγηρανωμένος,
senio confectus : γεγαυρωμένος, *elatus*. [βεβωμένα potest ANNOTATIO.
etiam per Ionicam contractionem duci è βεβοημένα, vt
νενωμένος è νενοημένος : de quo cōtractionis genere supra
dixi pag. 373, 34. Item verius est γεγηραιωμένος, à γηραιὸς
vetulus, senex : nisi malis (vt apud Hesych. est) γεγηρα-
νωμένος, *exolutus viribus*, ἠτονηκώς. Et v. sequ. verius est
γεγαυρωμένος, à γαῦρος *superbus, ferox*.] γεγανωμένος,
delectatus : γεγονατωμένος, *geniculatus* : γεγωνιωμένος, *an-
gulosus* : δεδῃωμένος, *depopulatus, spoliatus* : κεκαρωμένος,
soporatus, honoribus nimiis mente externatus ac stupens :
κεκολοβωμένος, *mutilatus* : κεκορυμβωμένος, & systole poë-
tica κεκορυμβομένος, *fastigiatus* : κεχερσωμένος, & χερσω-
μένος, *incultus & squalens* : λελιμνωμένος, *aqua stagnante
repletus* : λελογχωμένος, *ferratus, hastatus* : λελυθρωμένος,
cruentatus : λελυκωμένος, *à lupo deuoratus* : μεμιλτωμένος,
miniatus, minio infectus : μεμονωμένος, *solus, factus, desti-
tutus* : μεμορφωμένος, *informatus* : μεμωρωμένα, *infatuata* :
νενεκρωμένος, *mortuus, emortuus* : πεπηρωμένος, *incolumitate
orbatus* : πεποιωμένον, *qualitate aliqua præditum* : πεπορ-
ρωμένος, *obcæcatus* : σεσαρωμένος, *scopis mundatus* : σεσοβω-
μένοι, *parum inducti, turbati, inordinati*. [Procul dubio
scribendum πεπωρωμένος, à πωρὸς *cæcus* : alias πεπωρω- ANNOTATIO.
μένος significat etiam *induratus, qui occalluit*, à πῶρος
callus, lapidosa duricies. at πεπτερωμένος esset *prora in-
structus*. Et pro σεσοβωμένοι rectius apud Hesych. est σεσο-
βημένοι, sine expositione. nam σεσοβημένοι, quod apud
eum sequitur, non exponit vocem præcedentem, sed à
sequētibus exponitur, vt satis patet è Suida, apud quem
σεσοβημένος cum iisdem interpretamentis legitur, nulla
τοῦ σεσοβωμένος facta mentione. σοβεῖν certè *abigere* est.

summouere & concitare : σιμῦν verò (deriuatum à σιμὸς *simus*) *simum ac repandum efficere, retundere*: eodemque modo affertur compos. ἀποσεσιμωμένος pro *repandus*.] πεταλασσωμένος, *aqua marina dilutus*, aut *conditus*, aut *factus* : πεθυμωμένος, & θυμωθεὶς, *indignatus, iratus* : πεποιχωμένος, *pilosus* : διαβεβοστρυχωμένος, *qui cirros gestat, ac componit capillum* : περιβεβροχωμένος, *aolaqueatus* : ἐγκεκαλλωπισμένος, *nimis accuratè ornatus*: ἐγκεκαλλωπισμένα, *ambitiosè ornata*: εἰσκεκαλλωπισμένος, *arrogans, mollis* : ἐγκεχαλινωμένος, *frenatus*: καταπεπελματωμένα, *pictaciis consuta*: τὰ ἀποσεσημειωμένα, *regesta*: ἐπισεσυρωμένος, *lascinus* : περισεσιαλωμένος, *inclusus* : ἐντετευτλανωμένη, *cum betis cocta*: περιτεταργανωμένη, *allaqueata, coniuncta* : ζημιόομαι, ἐζημιωμένοι, *mulctati, puniti* : ξυλόομαι, ἐξυλωμένος, *ligno stratus*: ῥακόομαι, ἐῤῥακωμένος, *pannosus, laceratus* : ἐῤῥικνωμένα, *distorta, contracta* : ἐῤῥυτιδωμένος, *rugatus* : ἐσταχυωμένος, *spicatus* : ἐσφηκωμένα, *constricta*: ἐψιλωμένος, *nudus & deplumis* : διαπεπλεκόομαι siue διαπλεκόομαι, διεπεπλεκωμένη siue διεπεπλεκωμένη, *subagitata* : ἑνόομαι, ἡνωμένος, *unitus, continuus*: συνηνωμένος, *iunctus, unitus* : ἠρυθροδανωμένος, & sine augmento ἐρυθροδανωμένος, *rubricatus, rubia radice tinctus*: ἀνεμόομαι, ἠνεμωμένος, *uentis agitatus*: ἀπηκριβόομαι, ἀπηκριβωμένον, *exquisitè compositũ, ad amussim factum*, hinc aduerb. ἀπηκριβωμένως, *bona fide, citra ullum figmentum* : διηκριβωμένος, *exactus* : hinc διηκριβωμένως, *exactè* : ἐξερημόομαι, ἐξηρημωμένος, *destructus, desolatus, deuastatus* : ἐξημαξωμένος, quod & sine augmento ἐξαμαξωμένος, *de curru delapsus*, metaphoricè *qui de sententia* aut *spe decidit*: ἀνατολόομαι, ἀνητολωμένος, *explicatus*. Sequentia habent ω ex ο in augmento, ὠργυωμένος, *hapansus extensus* : ὠγκωμένος, *elatus*: ὠροφωμένη, *tecta, habens culmen*: ὠστρακωμένη, *putamine oui obtecta* : ὠφρυωμένος, *elatus, superciliosus* : κατωφρυωμένος, *superciliosus, in seueritatem* vel *fastum fastidiúmque compositus* : ἐξωσιωμένον, *dicatum consecratum*: καθωσιωμένος, *consecratus, & sceleris purus*: οἰνόομαι, ὠνωμένος, *vino refertus* : κατωνωμένος, *inebriatus, vinolentus*. In plusquamperfecto, ad πολεμόομαι, ἐπεπολέμωτο, *hostis erat* : πεπρόομαι, ἐπεπρώτο, & syncope (374,24.) ἐπέπρωτο, *fatatum erat* : χολόομαι, ἐκεχόλωντο, & Ionicè (190,15. & 35. & 300,16.) κεχολώατο, *irati erant, irascebantur*. In aoristo primo indicatiui, ad γανόομαι, ἐγανώθην, *gauisus sum* : περαιόομαι, ἐπεραιώθην, *transuectus sum, transmisi*: ἐπεραιώθησαν, *transfretarunt*: στομόομαι, ἐστομώθην, *apertus sum*: ἐστομώθη, *aperiebatur* : ἀνδρόομαι, ἠνδρώθην, *ad virilem ætatem perueni*:

ἐπιπρο-

ἐπικρατιωόομαι, ἐπεκρατιώθην, praualui : ἐπαλαιώθη, antiquatum est: ἐνυδρώθη, in hydropen incidit: κατευοδώθη, prosperum factum est: καλχνώθη, exiccatus est, attenuatus est: βόομαι, ἐτεβώθη, celebratus est, habitus est, interponitur σ. λιμνόομαι, ἐλιμνώθη, in lacum redundauit: πιςόομαι, ἐπιςώθη, persuasus est, certus factus est : συςαυρόομαι, συνεςαυρώθη, simul est crucifixus : ἐξαγγελιόομαι, ἐξηγγελιώθη, afferatus est: θανατόομαι, ἐθανατώθητε, mortificati estis : δεικόομαι, ἐδεικώθησαν, supplicio affecti aut necati sunt. [Sine diphthongo scribendum ἐδικώθησαν, à δίκη ius, vt ἐλιμνώθησαν à λίμνη palus. Et sic apud Ciceronem est, Verr. 7. ἐδικώθησαν, inquit : hoc est, vt Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt. Sed annotat Lambinus, se in duobus libris manuscriptis reperisse ἐδικαιώθησαν, quod verius esse iudico, præsertim cum id Etymologus & Suidas in hac significatione vsurpatum fuisse probet idoneis exemplis. ita vt δικαιοῦσθαι inter alia sit *iustis affici pœnis*, vel *pœnis expensis iniusto fieri iustum*, vt expiari apud Latinos. sic enim Cic. dicit, *tua scelera in nostros milites expiauerunt.*] In imperatiuo, φιμώθητι, *obmutesce*: πωρωθήτω, *temperetur, consolidetur*. In Opt. λυσσωθείης, *insanias, rabie percellaris* : χαραδρωθείη, *lacunosus esset* : κυκλωθείεν pro κυκλωθείησαν, *circumueniantur*, vide 308, 31. & 33. In Subiunct. ἀμβλωθῇ, *abortiatur* : ἀνθρακωθῇ, *redigatur in carbones*: γλοιωθῇ, *pinguiter lentescat* : ἐπικυλινδρωθῇ, *cylindro superinuoluto coërceatur* : κρειττωθῇ, *exuperantior fuerit*: ὀρθωθῇ, *rectè cederet* : πισσωθῇ, *pice linatur* seu *crustetur*: τακερωθῇ, *eliquescat* : ξυλωθῆτε, *ligni habeamini, liceat vobis*: ἀχυρωθῶσι, *paleis fuerint aspersi* : ἀνδρεωθῶσι.* & Ionicè (322, 44.) ἀνδρεωθέωσι, *in virilem ætatem adolesceret*. In infin. κηρωθῆναι, *vertigine capi*: μουσωθῆναι, *à musis erudiri*: ῥιζωθῆναι, *radices capere* : στειρωθῆναι, *sterilitatem pati*, *liberis priuari*: τυφλωθῆναι, *excæcari*. In part. ἀνδρωθεὶς, *vir factus* : ἀνεμωθεὶς, *vento inflatus* : γυιωθεὶς, *mutilatus* : ἡλιωθεὶς, *insolatus*: ἐκτειχωθεὶς, *corruptus, compressus*. [Quod legitur etiam in vulg. Lex. cum his expositionibus, sed è deprauato magis deprauatum, nimirũ ex ἐκτειχωθεὶς, quod apud Suidam legitur, sed malè pro ἐκτρυχωθεὶς, vt non solum veteris codicis autoritas, sed ipsa etiam interpretatio arguit. exponit enim ἐκπιασθεὶς *elisus*, ἐκφθαρεὶς corruptela velut extritus, ab ἐκτρυχόω *extero*. Si quis tamen ἐκτοιχωθεὶς omnino retinendum iudicet, significabit potius eum qui elisus est vt paries, vel cuius parietes sunt elisi, à τοῖχος, *paries*.] ἐκτειχωθεὶς, *emuritus*: λαγχωθεὶς, **oppressus*: ἐνσκιρωθεὶς, *induratus, infixus*:

ANNOTATIO.

* Communiter ἀνδρωθῶσι dicitur, à quo participium ἀνδρωθεὶς v. 33.] Ionicè ἀνδρωθέωσι, ab ἀνδρόομαι ὦμαι, non ἀνδρεωθέωσι ab ἀνδρεόομαι, quod non reperitur.

ANNOTATIO.

* De ἐναγκωθεὶς valde dubito.

ἡλιωθεὶς, *Sole æstuans*: οἱ ἡλιωθέντες, *Sole æstuantes*: θαυμαστωθεὶς, *summa admiratione habitus*: κακωθεὶς, *mala perpessus*: καταχυρωθεὶς, *damnatus*: καταξιωθεὶς, *dignus habitus*: καταστρεβλωθεὶς, *contortus*: καυσωθεὶς, *æstuans, sudans*: κεραυνωθεὶς, *ictus fulmine*: κεπφωθεὶς, *elatus, inescatus, ridiculus*: κοινωθεὶς, κοινωθεῖσα, *communis, copulatus, mixtus*: κυματωθεὶς, *restagnans*: μαστιγωθεὶς, *cæsus*, aliàs μαστιγωθεὶς,

* *Insertio σ procul dubio mendosa est, de cuiusmodi mendo p. 567. in ora libri.*

assumpto σ: *μεταρσιωθεὶς, μεταρσιωθεῖσα, μεταρσιωθὲν, *in aërem sublatus, a, um*: μονωθεὶς, & Ionicè μουνωθεὶς, *solus derelictus*: ἡ μονωθεῖσα, *vacans*: νεκρωθεὶς, *neci datus*: παλαιωθεὶς, *inueteratus*: πορθμωθεὶς, *transmissus, qui transfretauit*: πιστωθεὶς, *is cui fides facta est, qui iam fidē rei accepit*: προεκνιτρωθεὶς, *nitro antè perfrictus*: προτελειωθεὶς, *adultus*: πυρωθεὶς, *candens, qui ignem sensit*: ῥιζωθεὶς, *terræ inhærescens, radicibus adhærens*: σκιῤῥωθεὶς, *induratus, qui fecit callum*: ταφιδωθεὶς, *passus*: συσταυρωθεὶς, *vnà crucifixus*: τεφρωθεὶς, *qui in cinerem abijt*: φαντασιωθεὶς, *qui videre visus est*: φιμωθεὶς, *obturatus*: χαραδρωθεὶς, *lacunosus factus*: οἰνωθέντες, *inebriati*: οἰνωθὲν ὕδωρ, *aqua in vinum versa*: τυρωθέντες, *coagulati*: παχυνωθεῖσα, *contristata*. In fut. pr. indic. πεσιαμωθήσομαι, *radar*: χερσωθήσομαι, *desolabor*: παλαιωθήσονται, *inueterascent*. In infin. χερσωθήσεσθαι, *desolatum iri*. In paulopostfut. ad χολόομαι, κεχολώσεται, *irascetur, iniquo animo feret*. Ad ὕω: in perfecto indic. act.

Ad ὕω ex vn-

ἀναβέβρυκεν, *emanauit*: παραδέδυκε, *subdolè irrepsit*, potest & referri ad παραδύω & ad παραδύμι: προσπέφυκα, *adhæreo, adnascor*: προσπεφύκασιν, *adhæserunt*: συμπέφυκεν, *coaluit*: ἀνερύω, ἀνείρυκα, *sursum traxi, sustuli*, augetur per ε, 286, 16. ἐμύω ἀπὸ ἠμύω, ἤμυκεν. & Attica reduplicatione (397, 23.) ἐμήμυκεν, & cum præpositione ὑπὸ, ὑπεμνήμυκεν, *est tristatus vel deiectus, deflexit*: inuenitur & ὑπεμνήμυκε, cum pleonasmo τοῦ ν.

ANNOTATIO.

[ἐμύω nescio vbi legerit. Eustathius & Etymologus nullam eius faciunt mentionem. è μύω deriuant ἠμύω, cuius perfectum ἤμυκα, Atticè ἐμήμυκα, correpta præsentis initiali, quia huiusmodi reduplicationes Atticę à breui solent incipere, vt etiam in Ionico ἐληλέραται ab ἐλαύνω. pleonasmum verò τοῦ ν in ὑπεμνήμυκε apud Hom. Il. χ, agnoscunt iidem Grammatici, Etymologus & Eustathius.] In infinit. διανύω, διηνυκέναι, *peregisse*. In part. τεθυκὼς, *qui sacrificauit, qui mactauit*: ἀναπεφυκυῖα, *existere faciens*: ἐκπεφυκότες, *enati*: προπεφυκὼς, *antè natus*: προσπεφυκὼς, ότος, *coalitus*, hinc aduerb. προσπεφυκότως, *cohærendo strictè, totis viribus*: συμπεφυκὼς, ότος, quod & Ionicè (215, 35.) συμπεφυὼς, ῶτος, *obseptus, consitus concretus*: συμπεφυκότες, *obsepti, concreti, obducti*, obcæ

abcæcati: συμπεφυκῦα, coagmentata: τὸ συμπεφυκὸς, compressum quod coaluit: αἱ συνυποπεφυκῦαι, & Ion. (235,35.) συνυποπεφυῦαι, deinde per syncopen & remoto augmẽto συνυφῦαι, *compages adhærentes. Ad ύομαι: in perfecto indicatiui pass. ad πνύομαι τὸ πινύομαι, πέπνυμαι, πέπνυσαι, πέπνυται, sapiens sum, es, est, spiro, as, at: συνεκλέλυ[τ]ο, simul solutus est. In Opt. λύμην, λῦο, λῦτο, redimerer: poëticũ est pro λελυμένος εἴην. In infin. ἐκμεμηνῦσθαι, enuntiari, exprimi: ἱδρῦσθαι, collocatum esse: διαλελῦσθαι, decidere, transigere: κατερύομαι, κατειρῦσθαι, deduci, in mare seu portum trahi, augetur per ει, 286,16. & 21. si antepenultima acuatur, κατείρυσθαι, erit præsens à κατείρυμαι, quartæ coniug. verborum in μι In particip. καθιδρυμένος, situs, collocatus: ἐγκαθιδρυμένος, suum habens domicilium, situm & collocatum: πεπνυμένος, prudens: τεθυμένος, mactatus: παραλελυμένος, dissolutus, resolutus. In aor. pr. indicat. ἐπανύομαι, ἐπινύσθην, perfectus sum. [Quod potest etiam ab impuro ἐπανύστω deduci: præsertim cùm à puro themate sint ἀνήνυτος, δυσήνυτος, & cætera quæ σ non habent: ἀνυστὸς autem, ἀνυστικὸς, & similia, potius ab impuro.] ὕσθη, pluuiam recepit: τανύομαι, ἐτανύσθη, exporrectus est. In infin. ὑπερμεθυσθῆναι, admodum esse temulentum: ὑσθῆναι, pluuia humectari. In part. καταλυσθεὶς, limo obductus: ξυσθεὶς, rasus, in ramenta redactus: παραβυσθεὶς, infertus: τανυσθεὶς, extensus, ὑσθεὶς, pluuia perfusus. Et hæc quidem habent σ ante θ, at sequentia non item: in indic. θύομαι, ἐτύθην, ob euphoniam pro ἐθύθην, immolatus sum: ἐτύθη, immolatus est: τυθῆναι, sacrificatum esse seu immolatum: συλλύομαι, συνελύθη, reconciliatus est: ἐρητύομαι, ἐρήτυθεν, Bœot. (192,29.) pro ἠρητύθησαν, inhibiti sunt: sic λύθεν, soluti sunt, pro ἐλύθησαν, à λύομαι. In part. ἐκλυθεὶς, exolutus: ἱδρυθεὶς, εῖσα, ἐν, collocatus, a, um. Ad αἴω aut αἴομαι: in perf. ind. act. ἐπεισαΐω, ἐπεισπέπαικεν, irrupit. In partic. ὑπερπαΐω, τὰ ὑπερπεπαικότα, excedentia. In indicat. pass. κναίομαι, κέκναισμαι, excitatus sum. In part. διακναίομαι, διακεκναισμένος, maceratus, tabefactus, corruptus. In plusquamperf. καταδαίομαι κατεδέδαιστο, dissectus est, diuisus est. In part. aor. primi, ῥαίομαι vel ῥαίζομαι, ῥαισθεῖσα, euersa. [Falsum thema est ῥαίζομαι, verum ῥαίομαι, vt ostendunt act. imperf. ἔρραιε, & Subiunct. præs. ῥαίησι (438,7.) apud Homerum.* at ῥαίζομαι apud Hesych. & alios est reualesco seu conualesco.] Ad αύω aut αύομαι: in perf. act. παραπολαύω, παραπολέλαυκεν, est fruitus præter destinatum institutum, luit. In perf. pass. πέπαυμαι, desit. In infi. πεπαῦσθαι, cessare, remedium quærere. In part. τεθραυσμένος, fractus, vulne-

Ad ύομαι ex υ- & υσ-

* Ad stabiliendum participiũ συνυφῦαι non modo verbũ maiè huc quadrãs comminiscitur, sed portentosas etiam syncopas adhibet: expositio tamen quæ in vulg. Lex. tribuitur huic voci, non participiũ esse, sed nomẽ arguit: quoniam ergo interpretãtur compages adhærentes, [illegible] esse scribẽdum [illegible] φυαί, vt sit nomen substantiuum ex adiectiuo συνυφὴς contextus.

Ad αἴω.

Ad αἴομαι.

ANNOTATIO.

Ad αύω.

Ad αύομαι.

ratus. In aor. pr. indic. ἐψαύσθη, *contristatus est.* In part. *Ad εἴομαι.* ψαυσθεὶς, *compactus, contactus.* Ad εἴομαι: in perf. pass. σέσεισμαι, *sum emotus, tremisco.* In part. κεκλεισμένος, quod

ANNOTATIO. & κεκλεισμένος, *clausus.* [κεκλειμένος è Demosthene citatur: sed cùm apud eundem, & alibi passim, cum σ legatur κεκλεισμένος, suspecta redditur in priore τῦ σ omissio: imo κεκλειμένος sine σ, videtur potius ad poëticum κλείω referendum esse, quod significat *celebro*: vt, quemadmodum eius verbale κλειτὸς, sic etiam participium κεκλειμένος sine σ proferatur, cùm ab altero κλείω, quod est *claudo,* nascatur κλειστὸς & κεκλεισμένος.] περικεκλεισμένος, *cinctus, vndique clausus.* In aor. pr. indic. ἐκλείσθην, *inclusus sum*: κατακλείομαι, κατεκλείσθης, & Dor. κατεκλάσθης, *inclusus eras,* vide 167, 30. κατεκλείσθησαν, *conclusi sunt*: περιεπανασείομαι, περιεπανεσείσθη, *palàm agitatus est, seu agitabatur.* In part. σεισθεὶς, *motus*: ἐπανασεισθεὶς, *vi-*

Ad δύω. *bratus.* Ad δύω aut δύομαι: in perf. act. πεπίστευκα, *credidi.*

Ad δύομαι. In perf. pass. βεβούλευμαι, *deliberaui.* In part. † κεισιβδηλευμένος, *iners, piger*: προχευμένος, *ante conceptus.* [κει-

ANNOTATIO. σιβδηλευμένος legitur apud Hesychium quoque: forsan comica allusione ad κεκιβδηλευμένος: vt *deses* pariter & *adulterinus* significetur isto vocabulo: nam κεῖσθαι *iacere* est, & κιβδηλεύειν *adulterare.* προχευμένος inuenire non potui, nec video qua ratione possit consistere. forsan deprauatum est è προοχευμένος, quod Ionica augmenti neglectione fit è προοχεύω *prius ineo.* Sin retracto accẽtu scriptũ occurrat προχεύμενος, Dorico more (119, 16) factum est è προχεύμενος *præventurus*, cuius thema est προχέω seu προχέω, 381, 13. at προχεύμενος præsentis esset temporis, Doricè itidẽ & poëticè contra regulã (212, 26) contractum è προχεόμενος, (vt καταχεύμενος apud Nonnum è καταχεόμενος descendens) cuius actiuum thema est προχέω *affundo.*] μεθερμηνευμένα, *translata*: hæc tria postrema carent augmento: βεβουλευμένος, *de industria consultans*: παρακεκινδυνευμένος, *arduus, ex periculo petitus*: μεμνηστευμένη, *vxor petita*: καταδεσκελετεύομαι, κατεσκελετευμένος, *attonitus, attenuatus*: καταβεβλακευμένος & κατεβλακευμένος, *supinus, iners,* vide 338, 21. καθαμαξεύομαι, καθημαξευμένος, *tritus*: καθημαξευμένα, & Ion. (118, 30.) κατημαξευμένα, *vulgaria, trita, conculcata*: περιοδεύομαι, περιωδευμένος, *perlustratus.* In aor. pr. indic. μαντεύομαι, ἐμαντεύθη, *oraculum redditum est*: ἀγγελεύομαι, ἠγγελεύθησαν, *renuntiati sunt.* In Subiunct. πορευθῶμεν, *proficiscamur.* In part. καμινευθεὶς, *excoctus in fornace*: μοιχευθεὶς, ἡ μοιχευθεῖσα, *adulteratus, a*: πορευθεὶς, *profectus*:

φαρμα

φαρμακευθεὶς, *cui data est potio venenata* : χορευθεὶς, *sub specie saltationis expressus* : σαλευθέντες, *mobiles* : νυμφευθεῖσα, *quæ nupsit*: καταγευσθεὶς, *gustu victus*, assumit σ ante θ, pro καταγευθεὶς: sic κελευσθεὶς pro κελευθεὶς, *iussus*. In fut. primo indic. περισσευθήσεται, *abundantior reddetur*. Ad έω aut έομαι: in perf. act. ἄκουκα, pro ἤκουκα, *audiui*. In part. προσκεκρουκὼς, quod & sine augmento προσκρουκὼς, *qui inimicus est factus, offensus*. In perfecto pass. παρακέκρουσται cum σ, *decepit, seduxit*: παρακέκρουται sine σ, *deceptus seu circumuentus est* : tertia plur. Ion. (190,15.) παρακεκρόαται, *insanierūt* seu *insaniebāt*. In part. λελουμένος, *lotus*. In aoristo primo infinitiui, παρακρουσθῆναι, *falli, decipi*. In part. παρακρουσθεὶς, *deceptus* : ἀκουσθὲν, *auditum*.

Ad έω.

Ad έομαι.

ATQVE Hæc de Characteristicis perfecti ac temporum quæ cum eo cognationem habent, quomodóque eorum thema regulariter sit inuestigandum, dicta sufficiant. De anomalis siue iis quæ ducuntur à thematibus obsoletis, hîc aliud consilium non habeo, quàm id quod dedimus cum de aoristo sec. ageremus, 498,5. Et hîc igitur eadem methodo, qua illic, & horum temporum, atque vnà cum his (veluti antè polliciti sumus) futurorum quoque prim. atque aoristorum item primorum vocis act. ac med. à thematibus obsoletis ductorum, plurima exempla proferamus : & ad quæ recepta themata sint referenda, demonstremus.

De iis quæ ducuntur à thematibus obsoletis.

3 In aor. pr. indic. act. συνῆξαν, siue Atticè (401,23.) ξυνῆξαν, & solutione η, in εα, ξυνέαξαν, *confregerunt*: sic in infin. ξυνεάξαι, *confregisse*,[2]. In imperat. κάταξον, *frange*,[1]. In Opt. Æol. κατάξειε, *fregerit*. In subiūct. κατάξῃ, *frangat*. 76 & 77, & 88 atque 189. In futuro primo act. tanquā ab εἴρω, siue ab eo cōpositis, κατερῶ, quod & Ion. (179,15.) κατερέω, *accusabo* : κατεροῦσιν, *edisserent*,[7]. προερῶ & προερέω, *prædicam*,[9]. συνερῶ, *patrocinabor*,[11]. προσεροῦμεν, *dicemus*,[10]. ἀπεροῦσι, *lassabuntur, recusabunt*,[3]. In infin. κατερεῖν, & Ionicè (179,15.) κατερέειν, *dicturum esse*,[7]. προσερεῖν, *laudare*,[10]. & simplex ἐρεῖν, *dicturum esse*. In part. προερῶν, οῦντος, & Ionicè προερέων, έοντος, *prædicturus*: προερέοντες, *edicturi*,[9]. προσερῶν, & Ionicè προσερέων, *consulturus*,[10]. συνερῶν, *patrocinaturus*,[11]. παρεξεροῦσα & παρεξερέουσα, *temerè effutiens*,[8]. Aoristus primus veluti & secundus (499,1.) sumitur tanquam ab ἔπω, quod augetur per ε (286,16. & 23.) & præsentis non futuri characteristicam seruat, 302,6. vt in indicatiuo, ἐξεῖπα, ἐξεῖπας, ἐξεῖπε, *dixi, isti, it* : ἐξεῖπε, potest censeri aoristi secundi ab ἐξεῖπον, vnde imperatiuus ἔξειπε, *dic, euulga*:

Tempora ducta è cōpositis ab ἄγνυμι quasi ab ἄγω.

1 κατάγνυμι.
2 συνάγνυμι.

Ducta è compositis ab ἀγορεύω, tanquā ab εἴρω, ἔπω, ἐρέω, ῥέω.

1 ἀναγορεύω.
2 ἀντιπροσαγορεύω.
3 ἀπαγορεύω.
4 διαγορεύω.
5 ἐξαγορεύω.
6 ἐπαγορεύω.
7 καταγορεύω.
8 παρεξαγορεύω.
9 προαγορεύω.
10 προσαγορεύω.
11 συναγορεύω.

infinit. ἐξειπεῖν, *efferre, reuelare* : partic. ἐξειπὼν, *elocutus, dicens, in medium efferens* : & ab vtro vis aoristo, in subiunct. ἐξείπω, *edixero*,[5]. sic διεῖπε, *vulgauit, gubernauit*: refertur ad διεῖπα vel ad διειπον : ab hoc imperatiuus διειπε, *enarra* : à διεῖπα verò Indicatiuus med. διειπάμην, *lingua nuncupaui*, & participiũ διειπάμενος, *nuncupans*,[4].

ANNOTATIO. [διεῖπε cùm diuulgandi significationem habet, non malè refertur ad διαγορεύω : quum vero significat *administrare*, rectius à regulari διέπω formatur, vt ostendit non modo Homericum hemistichium, χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, verum etiam istud Aristot. ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός : eiusque simplex non est tenuatum ἔπω, sed aspiratum ἕπω, vt satis arguunt cognata ἐφέπω & μεθέπω.]

Participium act. ἐπείπας, *qui insuper dixit*, referendum ad aorst. prim. ἐπεῖπα : at ἐπειπὼν, *subdens*, & infinitiuus ἐπειπεῖν, *postea dicere*, ad secundum ἐπεῖπον,[6]. κατεῖπαι, *detulisse*, ad primum κατεῖπα, non ad secundum κατεῖπον. Quando tamẽ terminatio vtriusque aoristi est eadem, vt in toto Subiunctiuo, & in tertia persona sing. indicatiui, malim referre tempora ducta ab hoc verbo ad aoristum secund. quàm ad primum, quòd secundus in crebriori vsu versetur. Perfectũ mutuatur ab ἐρέω, quod etiam augetur per ει, 286, 16. & 19. in indicatiuo act. ἀπείρηκα, *defessus sum*: ἀπειρήκασι, *interdixerunt*,[3]. διείρηκε, *disseruit, dixit*,[4]. προσείρηκεν, *allocutus est, appellauit, dixit*,[10]. In infinit. ἀπειρηκέναι, *despondisse animos*,[3]. In participio, ἀπειρηκὼς, ότος, *fessus*,[3]. κατειρηκὼς, *denuntians*,[7]. συνειρηκότες, *patrocinati*,[11]. In indicatiuo passiuo, ἐξείρημαι, *dictus sum*,[5]. ἀπείρηται, *interdictum est*,[3]. διείρηται, *disputatum est, renunciatum est*,[4]. In particip. ἀπειρημένος, *interdictus, vetitus*: τὰ ἀπειρημένα, *prohibita*,[3]. διειρημένος, *dictus*,[4]. ἀνειρημένα, *dicta iussa*,[1]. In plusquamperfecto, ἀπείρητο, *interdictum erat*,[3]. ἐξείρητο, *dictum fuerat*,[5]. In paulopostfut. κατειρήσεται, *dicetur, exponetur*,[7]. Aoristus primus pass. accipitur tanquam à ῥέω : in indicatiuo, ἀντιπροσερρήθη, *respondit, contrà salutatus est*,[2]. προσερρήθη, *salutatus est, appellatus est*,[10]. In infinit. ἀπορρηθῆναι, *abdicari*,[3]. In participio, ἀναρρηθεὶς, *dictus, creatus*,[1]. προρρηθεὶς, *prædictus, antè dictus*,[9]. προσρηθεὶς, *salutatus*,[10]. ἀπορρηθὲν, *vetitum*,[3].

Ἄγω 332, 12.
1 ἐπανάγω.
2 εἰσάγω.
3 κατάγω.
4 προσάγω.

In Perfecto act. ἐπαναγήοχα, *reuocaui*,[1]. καταγήοχα, *deduxi*,[3]. προσαγήοχα, *adduxi* : προσαγηόχασιν, *adduxerunt*,[4]. In infinitiuo, συναγηοχέναι, *coëgisse, congregasse*,[5]. In participio, ἐπαναγηοχὼς, *qui reuocauit*,[1]. εἰσαγηοχὼς, & correpta antepenultima εἰσαγοχὼς, *introducẽs*,[2]. In plusquam

quamperfecto, συναγηόχει, *comportauerat, aggregauerat*,[5]. — 5 συνάγω.

5 In aor. pr. indicat. pass. ἠνέθην, *laudatus sum*: & in actiuo, ἤνεσα, *laudaui*. — Αἰνέω *ab* αἴνημι.

6 In aor. primo indicatiui pass. παρῃρέθησαν, *sublati sunt*,[3]. simplex ᾑρέθη, *creatus est, delectus est*. In Subiunct. ἀφαιρεθῶ. & Ionicè (118,30. & 322,44.) ἀπαιρεθέω, *exuerer, priuarer*,[1]. In infinit. καθαιρεθῆναι, *euerti*,[2]. περιαιρεθῆναι, *excutere, deijcere*,[4]. ὑπεξαιρεθῆναι, *in locum substitui*,[5]. In participio, καθαιρεθείς, *euersus*,[2]. simplex αἱρεθείς, & in perfecto ᾑρημένος, *electus*.

Αἱρέομαι *ab* αἵρημι.
1 ἀφαιρέομαι.
2 καθαιρ.
3 παραιρ.
4 περιαιρέομαι.
5 ὑπεξαιρέομαι.

8 In participio fut. ἐπαλεξήσων, *adiuturus*, ab ἐπαλέξω. — Ἀλέξω *ab* ἀλεξέω.

9 In aoristo primo indicatiui act. παρανάλωσε, *consumpsit*, augmento destituitur,[4]. In partic. καταναλώσαντες, *qui consumpserunt*,[3]. In perfecto participij act. ἀνηλωκώς, *qui consumpsit*, & sine augmēto ἀναλωκώς, *idem*,[1]. sic simplex ἁλωκώς, quod & ἡλωκώς: ἡλωκότες, *damnati*: & in indicatiuo ἅλωκα, *captus sum*, pro ἥλωκα. In indicat. pass. προπανάλωται, *interijt*, sine augmento,[6]. In particip. ἐξανηλωμένος, *exhaustus*,[2]. simplex ἡλωμένος, *captus*. In aoristo pr. infinitiui eiusdem vocis, προαναλωθῆναι, *priùs absumi*,[5]. In part. ἐξαναλωθέντες, ἐξαναλωθέντων, *exhausti*,[2].

Ἁλίσκομαι *ab* ἁλόω.
1 ἀναλίσκομαι.
2 ἐξαναλίσκομαι.
3 καταναλίσκομαι.
4 παραναλίσκομαι.
5 προαναλίσκομαι.
6 προπαναλίσκομαι.

11 In participio perfecti passiui, προημαρτημένα, *præterita, peccata*, à προαμαρτάνομαι. — Ἁμαρτάνομαι *ab* ἁμαρτέομαι.

22 In aor. pr. subiunctiui medij, ἐξαρέσηται, *prorsus pacauerit*, ab ἐξαρέσκομαι: simplicis aoristus prim. infinitiui act. ἀρέσαι, *placere, conuenire*: participium aoristi primi pass. ἀρεσθείς, *delectatus, qui probauit*. — Ἀρέσκομαι *ab* ἀρέομαι.

24 In aor. pr. infinit. act. ἐπαυξῆσαι, *adaugere, amplificare*,[2]. In part. perfecti pass. συνηυξημένος, *simul auctus*: συνηυξημένα, *quæ simul creuerunt*,[3]. In aor. pr. indicatiui pass. ἀνηυξήθη, *auctus est*,[1]. συνηυξήθη, *unà auctus est*,[3]. In subiunct. συναυξηθῇ, *coaluerit*,[3]. In infinit. συναυξηθῆναι, *unà creuisse*,[3].

Αὐξάνω *vel* αὔξω *ab* αὐξέω.
1 ἀναυξάνω.
2 ἐπαυξάνω.
3 συναυξάνω.

25 In aor. primo indicatiui pass. συνηχθέσθην, *contristatus sum*: συνηχθέσθησαν, *contristati sunt*, à συνάχθομαι. In part. ὑπεραχθεσθείς, *permolestè ferens*, ab ὑπεράχθομαι. — Ἄχθομαι *ab* ἀχθέομαι.

27 In fut. indicatiui act. ἐπιβήσομεν, *imponemus*,[7]. In infin. ἐπιβήσειν, & Ionicè (182,6.) ἐπιβησέμεν, *ascensurum esse*,[7]. In indicatiuo medio, προβήσομαι, *procedam, euadam*,[12]. ἐπεμβάτη, pro ἐπεμβήσῃ, *ibis*,[8]. In infin. καταβήσεσθαι, *deflexurum esse*,[9]. In aor. primo indic. act. ἐπέβησε, *fecit inire*,[7]. & simplex βῆσε pro ἔβησεν, *imposuit*. In imperat. ἐπίβησον, *fac ut assequatur*,[7]. In particip. εἰσβήσαντες, *imponens*,[7]. In indicat. medio, ἐπιβησάμην, *ingressus sum*,[7]: ἐπεβήσατο, *ingressus est*,[7]. κατεβήσατο, *descendit*,[9].

Βαίνω *à* βάω.
1 ἀγχιβαίνω.
2 ἀμφιβαίνω.
3 ἀναβαίνω.
4 διαβαίνω.
5 εἰσβαίνω.
6 ἐμβαίνω.
7 ἐπιβαίνω.
8 ἐπεμβαίνω.

9 καταβαίνω.
10 παραβαίνω.
11 παρεκβαίνω.
12 προβαίνω.
13 προσβαίνω.
14 συμβαίνω.
15 ὑπερβαίνω.
16 ὑποβαίνω.

προσεβήσατο, *adijt*,[13]. In particip. ἀναβησάμενος, *qui traduxit, qui in nauem posuit*,[3]. In perfecto indicat. act. ἀμφιβέβηκα, ἀμφιβέβηκας, ἀμφιβέβηκε, *circuiui, lustraui, isti, it*,[2]. προβέβηκας, *processisti* : προβέβηκε, *præfuit*,[12]. ἀγχιβέβηκεν, & Doricè ἀγχιβέβακε, *propiùs accessit*,[1]. συμβέβηκε, *contigit, accidit, accidēs est*,[14]. ὑπερβέβηκεν, *excessit, præstat*,[15]. ὑποβέβηκε, *subest*,[16]. In particip. διαβεβηκὼς, *diuaricatus*: οἱ διαβεβηκότες, *qui tibias vehementer diductas habent, varici*,[4]. ἐμβεβηκὼς, & Ion. (236,9.) ἐμβεβαὼς, *ingressus*,[6]. ἐπιβεβηκὼς, *qui conscendit, insidens* : οἱ ἐπιβεβηκότες, *insidentes, vecti*,[7]. ἐπεμβεβηκὼς, & Ionicè (172,15. & 235,35.) ἐπεμβεβαὼς, & crasi ἐπεμβὼς, *ingressus, inscendens*,[8]. παρεκβεβηκὼς, *deductus de mente*,[11]. προβεβηκὼς, *progressus, transgressus, ætate prouectus* : προβεβηκότες, *prouecti*,[12]. συμβεβηκὼς, ότος, *accidens, quod contigit*. τὰ συμβεβηκότα, *euenta, rerum attributa*, hinc aduerbium συμβεβηκότως, *per accidens*,[14]. ὑποβεβηκὼς, ότος, vnde aduerbium ὑποβεβηκότως, *penitus*,[16]. In plusquamperf. ἐμβεβάσαν, *ingressi erant*, pro ἐνεβεβήκεισαν, vt simplex βέβασαν, (357,17.)[6]. In infin. perfecti pass. παραβεβάσθαι, *præuaricatum esse, violatum esse*,[10]. In particip. παραβεβασμένος, *violatus*, retinet α & assumit σ. At in aoristo primo σ abiicitur, παρεβάτην, *præterij*. In particip. παραβαθεὶς, *violatus*,[10].

ANNOTATIO. [A παραβαίνω (vel potius παραβίβημι) regulare particip. perfecti pass. est παραβεβαμένος, 238,1. itaque pro παραβεβασμένος violatus, non dubito quin scribendum sit παραβεβιασμένος, à παραβιάζομαι violo, per vim transuersum ago.]

Βάλλω à βλέω.
1 διαβάλλω.
2 ἐπιβάλλω.
3 καταβάλλω.
4 παραβάλλω.
5 παρεμβάλλω.
6 περιβάλλω.
7 προβάλλω.
8 προσβάλλω.
9 προσδιαβάλλω.
10 συμβάλλω siue ξυμβάλλω.
11 ὑπερβάλλω.

34 In perfecto indicatiui act. ἐπιβέβληκεν, *incubuit*,[2]. In infin. ἐπιβεβληκέναι, *incubuisse*,[2]. In particip. συμβεβληκότες, *compressi*,[10]. In indicat. pass. περιβέβλημαι, *indui*,[6]. καταβέβληται, *decidit*,[3]. In infin. προβεβλῆσθαι, *causari, excusare*,[7]. In particip. διαβεβλημένος, *traductus, suspectus, condemnatus*,[1]. παραβεβλημένος, *obiectus*,[4]. περιβεβλημένος, *munitus, succinctus, circumamictus*: hinc aduerbiū περιβεβλημένως, *ambitu quodam*,[6]. προβεβλημένος, *dubius, propositus, obiectus, defensor*,[7]. προσβεβλημένος, *dimicans pro* : τὸ προσβεβλημένον, *propositiuum*,[8]. συμβεβλημένος, & sine augmento ac retracto accentu, συμβλήμενος, *obuius factus*,[10]. potest & censeri præsentis temporis à σύμβλημαι, vide 233,23. ὑπερβεβλημένη, *quæ superauit omnes* : aduerbium ὑπερβεβλημένως, *plus quàm oportet*,[11]. παρεμβεβλημένον, *intercalare*, id est, *quod interseritur*, aut *interponitur*,[5]. In plusquamperfecto, συνεβέβλητο, & absque vllo augmento σύμβλητο, quod & Atticè (401,23.) ξύμβλητο, *occur*

occurrebat congressus est : σύμβλωντο, *occurrebant*,[10]. In aor. priore indicatiui, προεβλήθην, *habui ius patronatus*,[7]. ἐπεβλήθη ζημίη, *mulcta iniuncta est*,[2]. In Optat. προσδιαβληθείη, *in inuidiam adduceretur*, [9]. In infin. παραβληθῆναι, *comparari*,[4]. συμβληθῆναι, *idem*.[10]. In particip. διαβληθεὶς, έντος, *delatus*,[1]. ἐπιβληθεὶς, *iniectus*,[2]. καταβληθεὶς, *fundatus*,[3]. προβληθεὶς, *nominatus, qui habuit ius patronatus*,[7]. Futurum actiuum regulare est: vt καταβαλῶ, *deijciam, notabo*,[3]. παρεμβαλοῦσι, *figent tentoria*,[5].

37 In perfecto indicat. pass. ὑποβέβρωται, *subrosus est*,[7]. In infin. διαβεβρῶσθαι, *contabuisse exesum esse*,[2]. In part. καταβεβρωμένος, *comestus, absumptus*,[4]. περιβεβρωμένος, *exesus, erosus*,[5]. In aor. primo subiunctiui pass. καταβρωθῇ, *deuoretur*,[4]. In particip. ἀποβρωθεὶς, *exesus, erosus*,[1]. ἐπιβρωθεὶς, *postea in cibos sumptus*,[3]. προβρωθεὶς, *in cibo præsumptus*,[6]. καταβρωθεὶς, *derosus*, & in particip. act. καταβρώξας, *qui deuorauit*,[4]. Doricum est, 167, 27.

Βρώσκω à βρόω seu βρώω.
1 ἀποβρώσκω.
2 διαβρ.
3 ἐπιβρ.
4 καταβρώσκω.
5 περιβρώσκω.
6 προβρώσκω.
7 ὑποβρώσκω.

43 In aoristo primo indicat. act. κατεγήρασε, *consenuit*: κατεγήρασαν, *consenuerunt*, à καταγηράσκω.

Γηράσκω à γηράω.

41 In participij act. perfecto, ἐκγεγαὼς, ῶτος, ἡ ἐκγεγαυῖα, *progenitus, progenita*,[1]. Ionicum est (236, 9.) pro ἐκγεγονώς. Legitur & in indicatiuo eadem ferè forma τὼ ἐκγεγάτην, *enati sunt duo* : per crasim ex ἐκγεγαάτην, & istud pro ἐκγεγόνατον, quasi ab ἐκγάω. [In perfecto quidem dicitur ἐκγέγατον, vt ἐγγέγαον ab ἐγγίνομαι, apud Etym. ἄμφω δ' ἐγγέγαον φαεσιμβρότου ἠελίοιο. ast ἐκγεγάτην apud Apollonium plusquamperf. temporis est, ab ἐκγίνομαι *enascor, exorior*, idque ex ἐκγεγαάτην factum, non per crasin, vt ANTESIGN. placet, sed per syncopen, vt satis patet ex correptione τοῦ α, quod, si crasis esset, producendum foret. Rectius autem hęc ex Ionico præterito γέγαα quàm (vt Etymol. vult) è medio γέγονα per syncopen formari, perspicuum est ex infinitiuo ἐκγεγάμεν, quem Hesych. citat pro ἐκγεγονέναι, *enatum seu exortum esse*. is enim non ex ἐκγεγονέναι, sed ex ἐκγεγαέναι formari potest. nam inde Dorica epenthesi fit ἐκγεγαέμεναι, 182, 9. syncope ἐκγεγάμεναι, Ionica apocope ἐκγεγάμεν, 182, 10. Similis syncope est in ἐμβέβασαν 586, 18.] Perfectum pass. sumitur quasi à γένομαι, ab eo cōpositis: in infinit. περιγεγενῆσθαι, *euasisse*,[3]. In particip. περιγεγενημένος, *qui superior euasit*,[3]. προγεγενημένος, *priùs factus, prior, superior* : προγεγενημένοι, *qui priùs fuerunt, antiqui*: τὰ προγεγενημένα, *res gestæ hactenus*,[4]. προσγεγενημένος, *qui accessit*,[5]. In aoristo primo participij pass. τὰ παραγενηθέντα, *præternata*,[2]. quasi à παραγενάομαι.

Γίνομαι à γάω, γένομαι, ac γενάομαι.
1 ἐκγίνομαι.

ANNOTATIO.

2 παραγίνομαι.
3 περιγίνομαι.
4 προγίνομαι.
5 προσγίνομαι.

44 In

Γινώσκω à γνόω.
1 ἀπογινώσκω.
2 διαγινώσκω.
3 καταγινώσκω.
4 μεταγινώσκω.
5 παραναγινώσκω.
6 προγινώσκω.
7 προκαταγινώσκω.
8 συγγινώσκω.

44 In fut. primo indicatiui medij, συγγνώσομαι, συγγνώσῃ, συγγνώσεται, *ignoſcam, ignoſces, ignoſcet*, ⁸. In perfecto indicatiui act. διέγνωκα, *dijudicaui, decreui*. In aoriſto ſec. dicitur διέγνων, pro eodem, ². In partic. ἀπεγνωκὼς, *diffiſus*, ¹. μετεγνωκὼς, *pœnitentia ductus*, ⁴. In perfecto participij paſſ. ἀπεγνωσμένος, *expers, deſperatus*, ¹. aſſumit σ, 220,2. κατεγνωσμένος, *damnatus, reprehenſus*, ³. προκατεγνωσμένος, προκατεγνωσμένη, *precondemnatus,a*, ⁷. παραναγνωσμένος, *recitatus*, ⁵. In aor. primo indicatiui paſſ. μετεγνώσθη, *de ſententia deductus eſt*, ⁴. In infin. προγνωσθῆναι, *præcognoſci*, ⁶. ſimplex in fut. primo indicatiui paſſ. γνωσθήσομαι, ſecunda perſona Attica (306,33. & 37.) γνωσθήσῃ, *noſcêris, notus, eris*.

Δαίω à δάζω
ἀναδαίω.

47 In aor. primo infinitiui med. ἀναδάσασθαι, *diuidere*: participium, ἀναδασάμενος, *partitus, diuidens*. In aor. primo participij paſſ. ἀναδαεθεῖσα, *excitata*. ſimplicis futurum prim. medium, δάσομαι, *intelligam*, quaſi à δαίω.

ANNOTATIO. [ἀναδαεθεῖσα procul dubio corruptum eſt ex ἀναδοθεῖσα, quod aliquanto poſt ſequitur, pág. ſeq. v. 15.]

Δάκνω à δήκω
ἀναδάκνω.

57 In aoriſto primo partic. paſſ. ἀναδηχθεὶς, *remorſus*. ſimplicis futurum prim. med. δήξομαι, *morſum infigam*.

Δείκνυμι à δείκω.
1 διαδείκνυμι.
2 ἐπιδείκνυμι.

54 In aor. primo indicatiui act. διέδειξεν, & deperdita ſubiunctiua vocali διέδεξε, *indicauit, cordi fuit, audiuit, accepit*, ¹. ſimplex ἔδειξεν, & ſine augmẽto δεῖξεν, *oſtendit*. In perf. part. paſſ. ἐπιδεδειγμένος, *qui ſpecimen præbuit*, ².

Δέομαι à δέεομαι.
1 ἐνδέομαι.
2 ἐπιδέομαι.
3 καταδ.
4 προσδ.

51 In fut. priore indicat. medij, ἐνδεήσομαι, *indigebo*, ¹. In aoriſto priore indicatiui paſſiui, ἐπιδεήθης, *indiguiſti, tibi defuit*, ².

ANNOTATIO. [Quod legitur etiam in Indice: ſed vſitatius ἐπεδεήθης, cum augmento, in carmine quoque.] In Optatiuo, καταδεηθείη, *precetur, precari queat*, ³. In participio, προσδεηθεὶς, *indigens*, ⁴.

Δέω, vide 363,2.
1 ἐπιδέω.
2 καταδέω.
3 προσδέω.
4 ὑποδέω.

In aor. primo indicatiui, κατέδησαν, *deligarunt*, ². In ſubiunctiuo act. καταδήσωσι, *coniunxerint, conuicerint*, ². In perf. indicatiui paſſ. †προσδέδεται, *alligatus eſt*, ³. In part. ἐπιδεδεμένος, *obligatus*, ¹. καταδεδεμένος, *velatus*, ². ὑποδεδεμένος, *calceatus, adhærens*: hinc aduerb. ὑποδεδεμένως, *calceatè, cũ calceis*, ⁴. προσδεδεμένοι, *addicti, alligati*, ³. In aor. primo partic. paſſ. προσδεθεὶς, *alligatus*, ³.

ANNOTATIO. [δέδεμαι cum ſuo comitatu rectius ad δίδημι refertur, 238, 1.]

Διδάσκω à διδάχω.

59 In aoriſto primo indicatiui medij, προεδιδάξατο, & contractione Attica (311,15.) προὐδιδάξατο, *antè docuit*, à προδιδάσκομαι.

Δίδωμι à δόω.
1 ἀναδίδωμι.
2 ἀποδίδωμι.

65 In fut. primo indicatiui act. ἐπιδώσω, *addam*: ἐπιδώσει, *proficiet*, ⁶. ἐνδώσετε, *remittetis*: ἐνδώσουσι, *remittent*, ⁵. διαδώσουσι, *tradent*, ³. In infi. ſimplex δώσειν, & Dor. 182, 8. δωσεῖ

δωσέμεναι, *daturum esse.* In aor. primo indicatiui, ἀνέδωκα, *profudi*,[1]. (futuri Characteristica non seruatur, 302,6.) ἐνέδωκεν, *est conuersus, se dedidit*,[5]. ἐξέδωκε, *prodidit*,[4]. ἐπέδωκε, *creuit*,[6]. μετέδωκε, *distribuit, largitus est*,[7]. προέδωκεν, & sine augmento προδῶκε, *prolixè dedit*,[9]. συνεξέδωκεν, *in matrimoniũ dedit*,[11]. διέδωκαν, *transfuderunt*,[3]. ἐπέδωκαν, *contulerunt*,[6]. In perf. indicatiui act. ἐπιδέδωκεν, *increbruit*,[6]. In part. ἐκδεδωκὼς, *locans*,[4]. ἐπιδεδωκὼς, *qui creuit, qui processit*,[6]. παραδεδωκὼς, *exponens*,[8]. In perfecto indicatiui pass. ἀποδέδοται, *licet*,[2]. penultima corripitur, vide 238,1. In particip. παραδεδομένος, *traditus*,[8]. προδεδομένος, *prius datus*,[10]. In aor. primo indicatiui pass. παρεδόθης, *incidisti*,[8]. ἀνεδόθη, *effusus est*,[1]. διεδόθη, *euulgatus est, volitauit*,[3]. In infinit. ἀναδοθῆναι, *scatere*,[1]. In particip. ἀναδοθεὶς, ἀναδοθεῖσα, *excitatus, excitata*,[1]. διαδοθεὶς, *dissipatus, euulgatus*,[3]. eiusdem formæ est νοοθεὶς, έντος, *animatus*: οἱ νοοθέντες, *animati*, à νόωμι. [Legitur etiam in vulg. Lex. νοοθέντες *animati*: sed suspectũ. verius est νοωθέντες, à νοόω: id autem à νόος mens, vt θοόω à θοός.] In futuro primo indicatiui pass. ἀποδοθήσεται, *concedetur*,[2]. In particip. ἀποδοθησόμενος, ἀποδοθησομένη, *precarius, precaria*,[2].

3 διαδίδωμι.
4 ἐκδίδωμι.
5 ἐνδίδωμι.
6 ἐπιδίδωμι.
7 μεταδίδωμι.
8 παραδίδωμι.
9 περιδίδωμι.
10 προδίδωμι.
11 συνεκδίδωμι.

ANNOTATIO.

64 In aor. primo indicatiui act. μετέδοξα, *consilium mutaui.* μετέδοξε, *mutato consilio visum est, consilium mutatum est*,[2]. In subiunct. μεταδόξῃ, *pœnituerit capti consilij.* In particip. καταδόξας, *ratus*,[1]. μεταδόξας, *qui mutauit consilium*,[2]. In perf. participij pass. μεταδεδογμένος, *qui est mutata opinione & consilio*,[2]. In plusquamperfecto pass. προδεδόκτο, *constitutum fuerat*,[3].

Δοκέω à δόκω.
1 καταδοκέω.
2 μεταδοκέω.
3 προδοκέω.

96 In fut. indic. medij, ἀπέσομαι, *abero*,[1]. διέσομαι, διέσῃ, *perseuerabo, abis*,[2]. ἐπέσομαι, & poëticè (317,6.) ἐπέσσομαι, *superero*,[4]. μετέσομαι, & μετέσσομαι, *interero*: μετέσσεται, *intercedet*,[5]. παρέσομαι, & παρέσσομαι, *adero*: παρέσσεται, *aderit, dabitur*, & syncope (315,40.) παρέσται, *præstò aderit*,[6]. περιέσομαι, *superior ero*: περιέσεται, quod & περιέσται, *superior erit, erit superstes, aderit*,[7]. ἐξέσται, *licebit*,[3]. ἐπέσται, *aderit*,[4]. προσέσται, *addetur*: προσέσονται, *addentur, accedent*,[8]. simplex ἔσονται, & Doricè (317,6.) ἐσσοῦνται, *erunt.* In infin. παρέσεσθαι, *præsto futurum esse*,[6]. περιέσεσθαι, *victurum esse, superiorem fore*,[7]. In part. ἐπεσόμενος, *futurus*,[4]. παρεσόμενος, *instans, impendens, assuturus*,[6]. περιεσόμενος, *superaturus*,[7]. συνεσόμενος, *coiturus, victurus cũm*,[9]. In plusquamperf. pass. παρήμην, *aderam*,[6]. à simplici ἤμην in plurali ἤμεθα, *fuimus, fuissemus*: ἦσθε, *fuistis, eratis*: dicitur & ἦσε pro eodẽ, sed est imperfectum pro ἦτε, vt ἦσον, pro ἦτον, 316,35.

Εἰμὶ ab ἔω.
1 ἄπειμι.
2 δίειμι.
3 ἔξειμι.
4 ἔπειμι.
5 μέτειμι.
6 πάρειμι.
7 περίειμι.
8 πρόσειμι.
9 σύνειμι.

Εἶμι ab ἔω & εἴω.
1 ἄνειμι.
2 ἀντέπειμι.
3 ἀντεπέξειμι.

97 In fut.indic.medij, ἐπείσομαι, vadam,[8]. vide 318,22. In aor.pr.indicatiui act. μετῆσαν, adibant,[12]. ἐπανῆσαν, redibant,[9]. vt simplex ἦσαν, 318, 2. quod & soluta diphthongo ἤισαν, ibant: vnde προσήισαν, accesserunt: sunt qui per metathesin legant προσίησαν, tendebant, adierunt,[18].

ANNOTATIO. [Nec compos. προσίησαν, nec simplex ἵησαν, apud vllum è Græcis Lexicographis inuenire potui, aut consentaneam eius tuendi rationem excogitare. quapropter vitiosa transpositione deprauatũ opinor è προσήισαν, quod posuit versu præcedente. & quod sequitur μετεῖκε dicitur etiam Ionicè (118, 31.) pro μεθεῖκε, à μεθίημι dimitto, remitto, omitto.]

4 ἀντιπρόσειμι.
5 ἄπειμι.
6 εἴσειμι seu ἔσειμι.
7 ἔξειμι.
8 ἔπειμι.
9 ἐπάνειμι.
10 ἐπέξειμι.

ὑπεξῄεσαν, se subduxerunt,[22]. In infin. ἀνεῖναι, in sublime ac sursum tendere,[1]. In præterito perf. act. † μετεῖκε, prateriȷt,[12]. in voce verò media dicitur μετήιεν, adiȷt, vt simplex ἤια, ἤιας, ἤιε, per solutionem diphthongi pro ᾖα, ᾔας, ᾔει, 317,40. vnde etiã ἀπήια, abij,[5]. περιήια, perueni: περιήιε, peruenturum erat, peruenisset,[15]. προσήιεν, obuenit,[18]. παρήιε, prateriȷt,[13]. παρεξήιεν, idem,[14]. κατήιεν & κατεῖεν, descendit seu descendebat,[11]. [κατήιε

ANNOTATIO. Ionicum est, κατῄει commune. nam è simplici ᾔει (quod Hesych. etiam agnoscit, exponens ἐπορεύετο, proficiscebatur) per ectasin fit ἤιε, Ionica diælysi ἤιε. sunt autem hæc, vt ANTESIGN. quoque notauit, non modo perf. medij, sed etiam imperf. vel aor. 2. actiui. prima perfecti medij legitur apud Herodot. pag. 10. οὐκ ἂν ἤια ἐς ἄεθλον τοιόνδε, non adierim tale certamen: prima aor. 2. act. apud Nonn. 184. ὑμῖν ὅτι ταῦτα δίηιον, quia vobis hæc percurri, id est, dixi.] Istud potest censeri aoristi secundi, 319, 11.

11 κάτειμι.
12 μέτειμι.
13 πάρειμι.
14 παρέξειμι.
15 περίειμι.
16 πρόειμι.
17 προάνειμι.
18 πρόσειμι.
19 σύνειμι.
20 συνέξειμι.
21 ὑπάπειμι.
22 ὑπέξειμι.

In plusquamperf. ἀπήειν, abieram,[5]. εἰσήειν, intraueram,[6]. ἐπήειν, ἐπήεις, ἐπήει, adieram, as, at,[8]. περιήειν, circumibam, itẽ circumibat, pro περιήει.[15]. sic προσήειν, adibam. & idem quod προσήει, adibat, accedebat,[18]. ἀντεπεξήει, contrà exiuerat,[3]. εἰσήει, in memoriam veniebat, subibat, intrà cessebat seu incessit,[6]. ἐπήει adibat,[8]. μετήει, descendebat,[12]. κατήει, idem: κατήειμεν, descendebamus seu descendimus: κατήεσαν, descendebant seu descenderunt,[11]. παρήει, accedebat, superabat,[13]. προήει, progrediebatur, procedebat,[16]. προανήει, antè ascendebat,[17]. συνεξήει, simul exibat,[20]. & simplex ᾔει, ibat. ἀπήειμεν, & syncope (365,24.) ἀπῆμεν, regrediebamur: tertia pluralis Attica (318,1. & 300,13.) ἀντῄεσαν, in occursum iêre vel ierant,[2]. ἀντεπεξήεσαν, è conuerso exierant,[3]. ἀντιπροήεσαν, obuiam prodierant,[4]. ἐπήεσαν, obierunt,[8]. ἐπεξήεσαν, irruerunt,[10]. προσήεσαν, accedebant,[18]. συνήεσαν, reconciliabantur,[19]. συνεξήεσαν, simul exierũt,[20]. ὑπαπήεσαν, paulatim abibãt,[21]. Aor.2. sumitur

ab

ab εἴω,318,3. vnde † ἔσιον,ingressus sum,[6]. ἔξιον,exiui,[7].

78 In aor.primo indicat. κατήλασε,*duxit in minuta*,[6]. παρήλασε,*currum egit, prodire fecit*,[7]. In infin. ἐπελάσαι,*intulisse*,[5]. κατελάσαι,*coire*. προεξελάσαι, *antè equitare*,[9]. In part. ἀντεξελάσας,*repellens*,[1]. ἀντεπεξελάσαντες,*contrà equitantes,in occursum progressi*,[2]. In perfecto indicatiui act. ἀπήλακα, & cum Attica reduplicatione (297,23.) ἀπελήλακα,*ablegaui*,[3]. ἐξελήλακα,*expuli*,[4]. In part.ἐξεληλακὼς,*qui eiecit*,[4]. In plusquamperfecto παρεξεληλάκει, Ionicè (301,2.) παρεξεληλάκεε, *præterierat*,[8]. In perfecto participij pass. ἀπεληλαμένος, *submotus, pulsus*,[3]. ἐξεληλαμένος, *eiectus*: ἐξεληλαμένα ποιήματα, *ductilia opera*,[4]. In aor.primo infin.pass.συνελαθῆναι,*compulsos esse*,[10]. In part.ἐξελαθεὶς,*exactus,expulsus*,[4]. συνελαθεὶς,*cōpulsus*,[10].

Ἐλαύνω ab ἐλάω.
1 ἀντεξελαύνω.
2 ἀντεπεξελαύνω.
3 ἀπελαύνω.
4 ἐξελ.
5 ἐπελ.
6 κατελαύνω.
7 παρελαύνω.
8 παρεξελαύνω.
9 προεξελαύνω.
10 συνελαύνω.

98 In aor. pr.infinitiui act. ἐφέσαι, & poëticè (172,29.) ἐπιέσαι, *induere*: sic in infinit. medio, ἐπιέσασθαι,*idem*,[3]. In aor.pr.indicat.medij περιέσατο, & poët. detracto augmento & geminato σ, περιέσσατο, *indutus est*,[5]. sic in infin. περιέσασθαι,*induere*: & simplex in fut. indicat. act. ἑσσεῖ,pro ἑσεῖ,*induet*: & in plusquamperf.pass. ἕσσο pro εἷσο vel ἕσο, *indutus eras* vel *esses*. In perf.part.pass. εὐειμένος, *bene vestitus*,[2]. [Sed rectius diuisè scribitur εὖ εἱμένος, & in margine εὖ ἐννύω, vt supra docui in pag. 296,15.] ἐφειμένος, & poëticè (172,29.) ἐπιειμένος,*indutus*,[3]. καθειμένος, & poëticè καταειμένος, *tectus,densus*,[4]. περιεσμένοι,*induti*,[5]. augmento destituitur.

Ἐννύω vel ἕννυμι ab ἕω.
1 ἀμφιεννύω.
2 εὐεννύω.
3 ἐφεννύω.
4 καθεννύω.
5 περιεννύω.

ANNOTATIO.

87 In fut.indicatiui medij,ἀντερήσομαι, *vicissim percontabor*. simplicis perfectum passiuum sine augmento ἔρημαι, *volo interrogare*.

Ἔρομαι ab ἐρέομαι
ἀντέρομαι.

79 In fut.indicatiui med.ἀπελεύσομαι,*abibo*,[2]. ἐπελεύσομαι,*accedam*,[4]. μετελεύσομαι,*adibo*,[5]. παρελεύσομαι *præteribo, superabo*: παρελεύσῃ, & Ionicè (186,23.) παρελεύσεαι, *superabis*: παρελεύσονται,*transibunt*,[6]. προελεύσομαι, *præcedam*,[7]. ἐξελεύσεται,*exibit,educetur*,[3]. In infin. προσελεύσεσθαι,*aditurum esse*,[8]. ἀνελευσόμενος,*ascensurus*,[1].

Ἔρχομαι ab ἐλεύθω.
1 ἀνέρχομαι.
2 ἀπέρχ. 3 ἐξέρχ.
4 ἐπέρχ. 5 μετέρχ.
6 παρέρ. 7 προέρ.
8 προσέρχομαι.

91 & 92. In fut.primo infinitiui act. συνεξευρήσειν,*vnà excogitaturum, simul inuenturum esse*,[4]. In aor. primo med. ἐφευρήσατο,& syncope (365,11.) ἐφεύρατο,*consecutus est,accepit,reperit*,[2]. pro simplici εὑράμην,ω,ατο, inuenitur Attico & Æolico more (286,35. & 120,33.) ηὑράμην, ηὕρω,ηὕρατο,*inueni,isti,it*. In perfecto participij pass. ἐξευρημένος,*qui compertum habet*,[1]. παρευρημένος, *fictus, adinuentus*: τὸ παρευρημένον,*excogitata cauillatio*,[3]. In aor. primo subiunctiui pass. παρευρεθῇ,*compertum fuerit*,[3].

Εὑρίσκω ab εὑρέω & εὕρημι.
1 ἐξευρίσκω.
2 ἐφευρίσκω.
3 παρευρίσκω.
4 συνεξευρίσκω.

210 & 211 In futuro indicatiui act.κατασχήσει,*possidebit*: Ἔχω à χέω & χῆμι.

κατα

1 συνέχω.
2 ἐξέχω.
3 κατέχω.
4 παρέχω.
5 προκατέχω.
6 προσέχω.
7 συνέχω.
8 ὑπέχω.

καθέξουσιν, *appellent, occupabunt*,3. In infin. καθέξειν, *occupaturum esse*,3. simplex ἕξειν, 381,13. & Doricè (182,7.) ἑξέμεναι, *habiturum esse*. In perfecto indicatiui act. ἐξέσχηκα, *excellui*,2. προσεσχήκει, *astitit*,6. ὑπέσχησε, *subijt*,8. In pass. κατέσχημαι, *detentus sum*,3. παρέσχησαι, *fecisti*,4. In part. κατεσχημένος, *detentus*,3. παρεσχημένος, *qui præbuit*,4. In aor. pr. indicatiui pass. tanquam à σχέω: συνεσχέθησαν, *hæserunt*,1. In Subiunct. συσχεθῇ, *cohibeatur*,7. In infin. συσχεθῆναι, & simplex σχεθῆναι, *cohiberi*. In particip. κατασχεθεὶς, *coërcitus*,3. προκατασχεθεὶς, *antè coërcitus*,5.

Ἕψω ab ἑψέω
ἐναφέψω.

95 In aoristo primo participij act. ἐναφεψήσας, *qui incoxit*. In pass. ἐναφεψηθεὶς, & in perfecto sine augmēto ἐναφεψημένος, quod & Ionicè (118,30.) ἐναπεψημένος, *in aliquo coctus*.

Ζεύγνυμι à ζεύγω.
1 διαζεύγνυμι.
2 ἐνζεύγ.
3 ἐπιζεύγ.
4 καταζεύγνυμι.
5 παραζεύγνυμι.
6 παραδιαζεύγ.
7 προσζεύγνυμι.
8 συζεύγνυμι.
9 συγκαταζεύγ.
10 ὑποζεύγνυμι.

100 In aor. primo indicat. act. παρέζευξα, *admiscui*,5. προσέζευξεν, *adiunxit*,7. συνέζευξε, *copulauit*,8. In infin. καταζεῦξαι, *castra ponere*,4. συγκαταζεῦξαι, *connubio iungere*,9. In part. παραζεύξας, *admiscens*,5. ὑποζεύξας, *qui iunxit*: in medio, ὑποζευξάμενος, *idem*,10. In perfecto pass. συνέζευκται, *coniunctus est*,8. συγκατέζευκται, pro συγκατέζευκται, *conflictatus est & vexatus*,9. ὑπέζευκται, *iunctus est*,10. κατέζευχθε, *obstricti estis*,4. In part. διεζευγμένον, *disiunctum*,1. ἐπεζευγμένος, quod & sine augmento ἐπιζευγμένος, *connexus*,3. παραδιεζευγμένον, *vitiosè distinctum*,6. συνεζευγμένον, *coniugatum*,8. simplex ἐζευγμένος, & sine augmento ζευγμένος, *iunctus*. In aor. primo, συνεζεύχθη, *coniunctus est*,8. In particip. ἐνζευχθεὶς, & poëticè (249,27.) ἐνιζευχθεὶς, *iunctus*,2.

Ζωννύω à ζόω.
1 ἀποζωννύω.
2 διαζωννύω.
3 περιζωννύω.
4 ὑποζωννύω.

101 In aoristo primo med. περιεζώσατο, *præcinctus est*: περιεζώσαντο, *accincti sunt*,3. In imperat. περίζωσαι, *præcingere*,3. In perfecto participij act. ὑπεζωκὼς, *succingens*,4. In infin. pass. περιεζῶσθαι, *cinctum esse*,3. In particip. ἀπεζωσμένος, *exauthoratus*,1. διεζωσμένοι, *brachati*,2. περιεζωσμένοι, *præcincti*,3. In aor. primo infinitiui pass. ἀποζωσθῆναι, *recinctum esse*,1.

Ἵημι ab ἕω.
1 ἀνίημι.
2 ἀνενίημι.
3 ἀνεφίημι.
4 ἀφίημι.
5 ἀποπροΐημι.
6 ἐνίημι.
7 ἐξίημι.
8 ἐφίημι.
9 ἐναφίημι.

99 In fut. primo indicatiui act. μεθήσω, *dimittam*,15. παρήσω, *admittam, sinam*,16. συνήσω, *intelligam*,20. ἐφήσεις, *immittes, vrgebis*,8. ἐξανήσει, *dimittet*,11. ὑπερήσει, *superabit*,21. simplex ἥσει, *mittet*. παρήσομεν, *sinemus, permittemus*,16. In infin. ἀφήσειν, *proiecturum esse, soluturum* seu *nauigaturum esse*,4. μεθήσειν, *relicturum esse*,15. παρήσειν, *dimissurum esse*,16. In indicatiuo, med. ἐφήσομαι, *iubebo, imponam*,8. παρήσομαι, *omittam*,16. προήσομαι, *profundam, proijciam*: προήσεται, *proferet, emittet*,18. In Optat. ἀφησοίην, *dimitterem*,4. In infin. προήσεσθαι, *permissurū esse*,18.

In

In particip. ὑφησόμενος, *submissurus, cessurus*,[22]. In aor. pr. indicatiui act. ἐφῆκα, *immisi*,[8]. futuri characteristica non seruatur, 302, 6. ὑφῆκας, *desiisti*,[22]. ἀνῆκε, *compulit*,[1]. ἀφῆκε, *liberauit*,[4]. ἐναφῆκεν, & Ionicè (118, 30.) ἐναπῆκεν, *inseruit, immisit*,[9]. ἐφῆκεν, *immisit*,[8]. καθῆκε, quod & Ionicè (118, 30.) κατῆκε, *misit, deiecit, demisit*: sic καθῆκαν & κατῆκαν, *demiserunt*,[13]. παρεξῆκε, *supersedit*,[17]. ὑφῆκε, *submisit*,[22]. ἀποπροῆκεν, & poëticè (298, 16.) ἀποπροέηκε, *dimisit*,[5]. sic ἀνέηκεν, *emisit, edidit*,[1]. ἐφέηκεν, *impulit*,[8]. ἐπιπροέηκε, *transmisit, immisit*,[12]. προσέηκεν, *admisit*,[19]. καθυφήκαμεν, *subtraximus*,[14]. παρήκαμεν, *dimisimus*,[16]. In indicatiuo med. ἀνενήκατο, *sustulit*,[2]. [At in tollendi significatione verius dicitur ἀνενείκατο, ab Ionico ἀνενείκω pro communi ἀνενέγκω siue ἀναφέρω, *subueho, in altum fero, item refero.* ἀνενίημι vero, à quo ἀνενήκατο deducit, sicubi reperitur, significat potius *rursum immitto*, vel *sursum immitto.*] προήκατο, *dimisit, prodidit*: προήκαντο, *prodiderunt*,[18]. In infin. προήκασθαι, *proiecisse*,[18]. In perfecto indicatiui, act. παρεῖκε, *deduxit*,[16]. In Optat. παρείκοι, *occasio data fuerit*,[16]. In subiunct. παρείκῃ, *promptum fuerit*. In plusquamperfecto, παρείκει, *dimiserat*,[16]. In indic. pass. παρεῖμαι, *dissolutus sum*: item *admisi*,[16]. προεῖμαι, *proiectus sum, permissus sum*,[18]. ἀνεῖται, *dissolutus est, remissum* seu *permissum est*,[1]. ἀφεῖται, *licitum est, permissum est*,[4]. ἐφεῖται, *idem*,[8]. παρεῖται, *dimissum est, neglectum est*: παρεῖνται, *permiserunt, admiserunt*,[16]. προεῖνται, *perierunt, amissi sunt*,[18]. In infin. ἀνεῖσθαι, *solutum esse, laxatum esse & apertũ*,[1]. ἀφεῖσθαι, *absolui*,[4]. καθεῖσθαι, *dimitti, indi, irrumpere*,[13]. προεῖσθαι, *proiectum esse, neglexisse*,[18]. In part. ἀνειμένος, *licenter agens, vagabundus*: ἀνειμένα, *attributa*,[1]. ἐμπαρειμένος, *fractus, debilitatus*,[10]. ἐξειμένος, *permissus*,[11]. ἐφειμένος, & poëticè (172, 29.) ἐπιειμένος, *immissus*,[8]. μεθειμένος, *prætermissus*,[15]. παρειμένος, *dimissus*,[16]. προειμένος, *amissus*: τὰ προειμένα, *amissa*,[18]. ὑφειμένα, *concessa, permissa*, id est, *cui concessum est*,[22]. ὑπανειμένος, *remissus*: hinc aduerbium ὑπανειμένως, *remissè*,[23]. In plusquamperfecto, καθεῖτο, *submissum seu longum habebat*,[13]. παρεῖτο, *prætererat, neglectũ erat*,[16]. In aor. pr. ἀφείθην, *mihi permissum est*, dicitur & ἠφείθην, 313, 12. & sine augmento ἀφέθην: ἀφέθη, *defecit*,[4]. In subiunct. ἀφεθῇ, *repudietur*,[4]. παρεθῇ, *abiectus fuerit*,[16]. ἀνεθῶσι, *restringantur*,[1]. In infinitiuo, ἐνεθῆναι, & ectasi ἐνιεθῆναι, *immissum esse*,[6].

113 In perfecto part. pass. καθηγμένος, *deueniens*,[1]. In plusquamperf. προαφίκτο, *prius abierat*,[2]. simplex ἵκτο, *venerat* seu *venit*, vt sit aoristi sec. per syncopen, pro ἵκετο.

10 ἐμπαρίημι.
11 ἐξανίημι.
12 ἐπιπροίημι.
13 καθίημι.
14 καθυφίημι.
15 μεθίημι.
16 παρίημι.
17 παρεξίημι.
18 προΐημι.
19 προσίημι.

ANNOTATIO.

20 συνίημι.
21 ὑπεξίημι.
22 ὑφίημι.
23 ὑπανίημι.

Ἱκνοῦμαι ab ἵκω.
1 καθικνοῦμαι.
2 προαφικνοῦμαι.

Ἵπλαμαι à πλάω
ἐφίπλαμαι.
Ἵστημι à στάω.
1 ἀνίστημι.
2 ἀνθίστημι.
3 ἀντανίστημι.
4 ἀφίστημι.
5 ἀποκαθίστημι.
6 διΐστημι.
7 διασυνίστημι.
8 ἐνίστημι.
9 ἐξίστημι.
10 ἐφίστημι.
11 ἐπανίστημι.
12 ἐπισυνίστημι.
13 καθίστημι.
14 μεθίστημι.
15 παρίστημι.
16 παρακαθίστημι.
17 περιίστημι.
18 προΐστημι.
19 προσίστημι.
20 προσαφίστημι.
21 συνίστημι siue ξυνίστημι.
22 συνεφίστημι.
23 ὑπανίστημι.
24 ὑπερανίστημι.
25 ὑφίστημι.
26 ὑποκαθίστημι.

184 In futuro medio, ἐπιπλήσομαι, *aduolabo*. Infinitiuus, ἐπιπλήσεσθαι, *aduolaturum esse*.

206 In fut. primo indicatiui act. ἐπιστήσω, *locabo*,[10]. καταστήσει, *præficiet*: καταστήσομεν, *præficiemus, delegabimus*,[13]. In indicatiuo med. ἀποστήσομαι, *deficiam*,[4]. περιστήσομαι, *fugiam*,[17]. καταστήσεται, *redigetur*,[13]. περιστήσεται, *perueniet*,[17]. simplex στήσεται, *quiescet*: καταστησόμεθα, *recidemus*,[13]. ὑποστησόμεθα, *proponemus*,[25]. Infin. παραστήσεσθαι, *subiturum esse*,[15]. Partic. p. ἐνστησόμενος, & poëticè (249,27.) ἐνιστησόμενος, *qui imminebit*,[8]. In aoristo primo indicatiui act. ἐξέστησεν, *eripuit*,[9]. ἐπέστησε, *locauit, præfecit*,[10]. κατέστησε, *constituit*,[13]. παρέστησεν, *ostendit*,[15]. παρακατέστησεν, *adhibuit*,[16]. περιέστησε, *cinxit, obsedit, circumegit*,[17]. ὑπέστησε, *produxit, supposuit*,[25]. ἐπέστησαν, *præfecerunt, inhibuerunt*,[10]. κατέστησαν, *iusserunt, redegerunt*,[13]. συνέστησαν, *conscribebant, decuriabant*,[21]. Imp. παράστησον, *produc, expedi*,[15]. Opt. καταστήσαιμι, *cooptarim*,[13]. παραστήσαιμι, *ob oculos exhibeam*,[15]. simplex στήσαιμι, στήσαις, *sistam, sistas*. ἀναστήσαι, & Atticè siue Æolicè (181,1.) ἀναστήσειε, *submoueret*,[1]. Subiunct. παραστήσῃ, *sistat*,[15]. μεταστήσωσι, *moueantur*,[14]. Infin. ἀναστῆσαι, *efficere, erigere*,[1]. ἀνταναστῆσαι, *excitare contra*,[3]. ἀποστῆσαι, *auertere, restituere*,[4]. διασυστῆσαι, *constituere, instituere*,[7]. ἐπιστῆσαι, *præficere, cōsiderare*,[10]. καταστῆσαι, *redigere, efficere*,[13]. μεταστῆσαι, *mutare*,[14]. παραστῆσαι, *exhibere, probare*,[15]. περιστῆσαι, *adduxisse*,[17]. προστῆσαι, *prostituere*,[18]. προσαποστῆσαι, *ultrà sollicitare, trahere ad defectionem*,[20]. συστῆσαι, *confirmare, coniungere, cōparasse*,[21]. simplex στῆσαι, *statuere, sistere*. Part. ἀναστήσας, *euertens*,[1]. διαστήσας, *dirimens*,[6]. ἐνστήσας, & poëticè (249,27.) ἐνιστήσας, *animo incumbens*,[8]. ἐπιστήσας, *quum adhibuisset, qui adhibuit, qui collocauit*,[10]. καταστήσας, *compellens*,[13]. παραστήσας, *sistens, ostendens*,[15]. παρακαταστήσας, *iuxta collocans*,[16]. περιστήσας, *redigens, cingens*,[17]. συστήσας *adiungens, corrugans, contrahens, conglobans*,[21]. ὑποστήσας, *substituens, proponens*,[25]. simplex στήσας, *statuens*: στήσαντες *statuentes*. In indicatiuo med. παρεστήσατο, *ad deditionem compulit*,[15]. συνεστήσατο, *formauit*,[21]. ὑπεστήσατο, *constituit*,[25]. ἐνεστησάμεθα, *instituimus*,[8]. παρεστήσαντο, *subegerunt*,[15]. περιεστήσαντο, & sine augmento περιστήσαντο, *sistebant*,[17]. προεστήσαντο, *præposuerunt*,[18]. συνεστήσαντο, *constituerunt, conflarunt, suscitarunt, sollicitauerunt*,[21]. Imper. κατάστησαι, *constitue*,[13]. Subiunct. διαστησώμεθα, *diuiserimus*,[6]. παραστησώμεθα, *statuamus, subigamus*,[15]. Infin. ἐνστήσασθαι, *instituisse*,[8]. καταστήσασθαι, *confirmare, constituere*,[13] συστήσασθαι, *fingere, formare, constituisse*,[21]. Particip. καταστησάμενος, *iniens, constituens*,[13].

παρα

παραστησάμενος, *recuperans, cōsistens*,[15]. προστησάμενος, *prætendens, plus tribuens*: item *qui præfecit*,[18]. ὑποστησάμενος, *qui instituit, qui supposuit*,[25]. In perf. indicatiui act. ἀνθέστηκα, *restiti*,[2]. διέστηκα, *disto, diducor, sum discretus*,[6]. προέστηκας, *præsides, praes*,[18]. διέστηκε, *differt, dissidet, distat*,[6]. ἐνέστηκε, *cōtrouersum manet, commissum est, instat, vrget*,[8]. καθέστηκε, *fuit, est, constat*,[13]. μεθέστηκε, *demigrauit, immutatus est*,[14]. παρέστηκε, *venit in mentē, astat, admotus est*,[15]. περιέστηκε, *cessit, euasit, euenit*,[17]. συνέστηκε, *constat*,[21]. ὑφέστηκεν, *in rerum naturam extitit*,[25]. Infin. ἐξεστηκέναι, quod & ἐξεστακέναι, *dementatum esse*,[9]. συνεστηκέναι, *consistere* seu *constare*,[21]. ὑφεστηκέναι, *in rerum naturam existere*,[25]. Part. ἀφεστηκὼς, *absistēs, auulsus, disiunctus, qui abstinuit*,[4]. ἐνεστηκὼς, *adhuc vigens, nondū finitus*,[8]. ἐξεστηκὼς, *digressus, deductus de mente, pauens*,[9]. ἐφεστηκὼς, *imminens, aduentans*: ἐφεστηκότες, *præfecti*,[10]. καθεστηκὼς, & Ionicè (118,30.) κατεστηκὼς, *qui est*,[13]. μεθεστηκὼς, *qui demigrauit*,[14]. παρεστηκὼς, παρεστηκυῖα, *astans*,[15]. προεστηκὼς, *præfectus, superpositus*,[18]. προσεστηκὼς, *adiūctus*,[19]. συνεστηκὼς, & Att. (401,23.) ξυνεστηκὼς, *constans, cōpactus*,[21]. ὑπερανεστηκὼς, *sublatus*,[24]. ὑποκαθεστηκὼς, *sublectus*,[26]. simplex ἑστηκὼς, *stans*, ἀνεστηκότες, *erecti*,[1]. ἀνθεστηκότες, *aduersarij*,[2]. περιεστηκότες, *qui circumsteterunt*,[17]. προεστηκότες, *præfecti*,[18]. ἐνεστηκυῖα δίκη, *contestata lis*,[8]. καθεστηκυῖα, *constituta*,[13]. μεθεστηκυῖα, *quæ defecit*,[14]. συνεστηκυῖα, *communi consensu comparata*,[21]. simplex ἑστηκυῖα, *stans*: ἑστηκυῖα ἡλικία, *matura ætas*, ἀφεστηκότα, *remota*,[4]. καθεστηκὸς, *constitutum, fixum*: καθεστηκότα, *composita, pacata, tranquilla*,[13]. τὰ ξυνεστηκότα, *excrementa alui compactiora*,[21]. ὑπερανεστηκότα, *præ cæteris eminentia*,[24]. ὑφεστηκὸς, *quod subsistit, quod in rerum naturam cadit*,[25]. Est & alia horum participiorum forma, de qua 235,34. & 236,2. ἐφεστὼς, ῶτος, *imminens, præfectus, præses*,[10]. ἐπισυνεστὼς, *pòst concretus*,[12]. ὁ & τὸ καθεστὼς, τοῦ καθεστῶτος, *constitutus* & *constitutum*,[13]. παρεστὼς, *qui præstò est*,[15]. προεστὼς, *antè stans, præses eminentissimus, præfectus*,[18]. ἀνθεστῶτες, *qui non cedunt*,[2]. ἐφεστῶτες, *principes*,[10]. καθεστῶτες, *constituti*,[13]. παρεστῶτες, *qui astabant*,[15]. προεστῶτες, *præfecti*, τοῖς προεστῶσιν, *antè stantibus*,[18]. συνεφεστῶτες, *præpositi*,[22]. ἀνεστῶσα, *insurgens*, τὰς ἀνεστώσας, *insurgentes*,[1]. ἐνεστῶσα, ἐνεστώσης, *inita, conflata, &c*,[8]. καθεστῶσα, καθεστώσης, *cōfirmata, &c*,[13]. προεστῶσα, *quæ præest*, τὴν προεστῶσαν,[18]. ὑφεστῶσα, *subsistens*,[25]. τὰ ἀφεστῶτα, *abscedentia, diffluentia*,[4]. διεστῶσα, *dissidentia*,[6]. μεθεστῶτα, *quæ transmutarunt*,[14]. συνεστῶτα, *conuenientia*,[21]. Rursus poëtæ huiusmodi participia contracta efferunt per epenthesim τοῦ ε, 237,20.

vt ἐπεστὼς, ῶτος, *stans, qui astitit*, Ionico more (118,30.) π non mutatum fuit in φ,[10]. ἐπανεστὼς, *qui insurrexit*,[11]. κατεστὼς, ῶτος, pro καθεστὼς, *constitutus, versatus*: κατεστῶτες, *constituti*: αἱ κατεστῶσαι, *dispositæ*,[13]. ἐφεστῶτες, *præpositi*,[10]. παρεστῶτες, *astantes*: παρεστῶτα, *assistentia*,[15]. προεστῶτες, *principes, primores*,[18]. In plusquamperfecto, ἀνεστήκειν, ἀνεστήκεις, ἀνεστήκει, *surrexeram, as, at*, seu *surrexi, isti, it*,[1]. ἐφεστήκειν, *præfueram* seu *præfui*,[10]. περιεστήκει, *cess,erat*,[17]. μεθεστήκει, & Ionicè (118,30. & 300,27.) μετεστήκεε, *retro abierat* seu *abiit*,[14]. sic προεστήκεεν, *præsidebat*,[18]. hoc plusquamperfectum sæpe per ει auctum inuenitur, quasi sit vocis med. ab ἑστήκω (286,26.) vt ἀφειστήκει, *desiit*,[4]. διειστήκει, *in seditione erat*,[6]. προειστήκει, *præerat*,[18]. συνειστήκει, *exortū est, exarsit*,[21]. προειστήκεσαν, quod & Att. (300, 13.) προεστήκεσαν, *præfuerunt, præcipui authores extiterūt*,[18]. sic καθειστήκεσαν, *constituti erant*,[13]. παρειστήκεσαν, *astiterant* seu *astiterunt*,[15]. In perfecto passiuo, καθέστανται, & Ionicè (118,30. & 190,15.) κατεστέαται, *constituti sunt*,[13]. In aoristo primo indicat. pass. ἀποκατεστάθην, *restitutus sum*,[5]. ἐπεστάθην, ἐπεστάθης, *incubui, isti*,[10]. κατεστάθησαν, & Bœoticè (192,29.) κατέσταθεν, *constituti sunt*,[13]. In subiunctiuo, καταστάθῶσι, *constituti fuerint*,[13]. simplex σταθῶσι, *steterint*: & in singulari, σταθῇ, *consistat*. In infinitiuo, κατασταθῆναι, *constitutum esse*,[13]. simplex σταθῆναι, *stare*. In participio, ἀποσταθεὶς, *longè stans*,[4]. ἐπισταθεὶς, *insistens*: ἐπισταθέντες, *insistentes*,[10]. κατασταθεὶς, *constitutus*,[13]. συσταθεὶς, *constitutus, concretus, commendatus*: συσταθέντες, *commendati*: ἡ συσταθεῖσα, *conspirans* seu *conflata*: τὰ συσταθέντα, *constituta*,[21]. ὑποσταθεὶς, *subsistens*,[25]. simplex σταθεὶς, *positus, erectus, stans*. In futuro primo indicatiui, κατασταθήσομαι, *constituar*: κατασταθήσεται, *constituetur*,[13]. simplex σταθήσεται, *statuetur, stabit*: σταθήσονται, *statuentur, stabunt*.

Καίω à καίω.
1 ἐγκαίω.
2 ἐκκαίω.
3 ἐπικαίω.
4 κατακαίω.
5 περικαίω.
6 συγκαίω.
7 ὑποκαίω.
8 χαλκοκαίω.

118 In aor. primo imperat. actiui, κατάκαυσον, *deure*,[4]. In infinitiuo, κατακαῦσαι, *comburere*,[4]. ὑποκαῦσαι, *succendere*,[7]. In participio, κατακαύσας, *comburens*,[4]. simplex καύσας, *incendens*. In participio med. ἐγκαυσάμενος, ἐγκαυσαμένη, *inurens*,[1]. Simplicis καίω, aor. primus actiuus est etiam ἔκηα siue ἔκηα, vt dictum est 302,13. Hinc κατέκηα, *combussi*: in subiunct. κατακήωμεν, & poëticè (306,15.) κατακήομεν, *comburamus*,[4]. In infin. κατακῆαι & Ionicè κατακηέμεν, *cremare*. Rursus pro ἔκηα legitur etiam ἔκεια, & sine augmento κεῖα, *incendi, vssi, adoleui*: & in imperatiuo κεῖον, *vre*, quasi à κείω, siue à κέω, cum pleonasmo τοῦ ι. In perf. participij pass. ἐγκεκαυμένος, *inustus, depictus*,[1]. ἐπικεκαυμένοι, *adusti*,[3]. κατακεκαυμένος, *deustus*,[4].

περι

περικεκαυμένος, *ambuſtus*,[5]. χαληκεκαυμένος, *as combuſtum*,[8]. [Quod legitur etiam in vulg. Lex. & quidem è Galeno citatum. quam compoſitionem tueri videntur ἰλυσπᾶσθαι, παμφαίνειν, χερνίπτεσθαι, & ſimilia: præſertim cùm apud Lyſiam quoque legatur, ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος, *manus lauit è ſacro malluuio.* Quia tamen raræ ſunt iſtius modi compoſitiones, è nominibus & verbis integris, vereor ne occaſionem huic compoſitioni dederit compendium ſcripturæ non intellectum, nimirum ο dextro conſonantis humero impoſitum pro ος. vt enim paſſim in veteribus libris occurrit κείμενο, πρὸ, & ſimilia, pro κείμενος, πρός: ita ſuſpicor χαληὸ κεκαυμένος in veteri codice ſcriptum fuiſſe, ab iis autem qui compendium iſtud ignorarunt, vitioſa compoſitione verſum fuiſſe in χαληκεκαυμένος. auget verò hanc ſuſpicionem, quod actiui χαληκαίω, aut aliorum inde formatorum temporum nulla proferuntur exempla.] Simplex, κεκαυμένος, *crematus, inceſus, aduſtus*: τὰ κεκαυμένα, *ambuſta, combuſtiones*. In participio aor. primi paſſ. κατακαυθεὶς, *concrematus, combuſtus*,[4]. συγκαυθεὶς, *exuſtus*,[6]. ſimplex καυθεὶς, *vſtus*. In futuro priore indicatiui paſſ. ἐκκαυθήσεται, *exuretur*,[2]. κατακαυθήσομαι, *deurar*,[4]. ſimplex καυθήσομαι, *vrar, comburar*. In futuro ſecũdo eiuſdem vocis ac modi, κατακαήσομαι, *exurar*,[4]. regulare eſt.

ANNOTATIO.

128 In aor. primo infinitiui act. ἐπικλῆσαι, *vocare*,[1]. In particip. συγκλήσαντες, *conuocantes*,[6]. In perfecto indicatiui paſſ. ἐπικέκλημαι, *inuocaui*, 1. παρακέκληται, *exhortatus eſt*: part. παρακεκλημένος, *rogatus*,[3]. huc referri poteſt θεοκλήμενος, *à Deo vocatus*. [Homer. Od. ο, Θεοκλύμενος legitur, idque proprium vatis nomen, per appoſitum, ὡς τὰ ἐκ θεῶν κλύων, inquit Euſtath.] In aor. pr. indicatiui paſſ. παρεκλήθη, *miſertus eſt*,[3]. προσεκλήθη, *adhæſit*,[5]. In partic. ἐπικληθεὶς, *cognominatus*,[1]. κατακληθεὶς, *euocatus*,[2]. παρακληθεὶς, παρακληθεῖσα, *exoratus, exorata*,[3]. προκληθεὶς, *prouocatus*,[4]. προσκληθεὶς, *citatus*,[5]. In paulò poſt futuro infinitiui, προσκεκλήσεσθαι, *aduocatum iri*,[5]. ſimplex κεκλήσεσθαι, & in fut. primo κληθήσεσθαι, *vocatũ iri*.

Καλέω à κλέω.
1 ἐπικαλέω.
2 κατακαλέω.
3 παρακαλέω.

ANNOTATIO.

4 προκαλέω.
5 προσκαλέω.
6 συγκαλέω.

122 In aor. pr. infinitiui act. κατακεράσαι, *temperare*,[2]. In part. μετακεράσας, *qui transfudit*,[3]. In indicat. med. συνεκεράσατο, *contemperauit*: συνεκεράσαντο, & ſine augmento συγκεράσαντο, *contraxerunt*,[4]. In part. perfecti paſſ. συγκεκραμένος, *coniunctus, commixtus, confuſus*,[4]. In aor. pr. indicatiui paſſ. συνανεκράθη, *mixtus eſt, in vnitate perſonæ coagmentatus eſt*,[5]. In part. ἀνακραθεὶς, *permixtus*,[1]. συνανακραθεὶς, *admixtus, commixtus*: συνανα-

Κεράννυμι à κεράω, ſeu κράω.
1 ἀνακεράννυμι
2 κατακεράννυμι.
3 μετακεράννυμι.
4 συγκεράννυμι.
5 συνανακεράννυ[illegible].

κραθεῖσα, *mixta, temperata*,[5]. Simplicis fut. pri. indic. κραθήσομαι, *temperabor, præditus ero*: κραθήσεται, *præditus erit.*

Κλαίω à κλαύω.
1 μετακλ.
2 προκλ.

127 In participio aoristi primi actiui, προκλαύσαντες, *priùs deflentes*,[2]. In futuro primo indicatiui medij, μετακλαύσονται, *deplorabunt*,[1].

Κορέννυμι à κορέω.

131 In aoristo primo infinitiui actiui, καταχορέσαι, *satiare*, à καταχορέννυμι.

Λαγχάνω à κληρόομαι
1 προσλαγχάνω.
2 συλλαγχάνω.

130 In aoristo primo indicatiui pass. προσεκληρώθησαν, *sortitò adiuncti sunt*,[1]. In infinitiuo, συγκεκληρωθῆναι, *sortitum esse*, poëticum est (172,16.) pro συγκληρωθῆναι, vel pro perfecto συγκεκληρῶσθαι,[2].

Λαμβάνω à λήβω.
1 ἀναλαμβάνω.
2 ἀπολαμβάνω.
3 διαλαμβάνω.
4 ἐγκαταλαμβάνω.
5 ἐπιλαμβάνω.
6 καταλαμβάνω.
7 παραλαμβάνω.
8 περιλαμβάνω.
9 περικαταλαμβάνω
10 προλαμβάνω.
11 προκαταλαμβάνω
12 προσλαμβάνω.
13 συλλαμβάνω ex σύν.
14 ὑπολαμβάνω.

138 In fut. primo infinitiui med. συλλήψεσθαι, *adiutorem fore, auxilio futurum*,[13]. In perf. indicatiui act. διείληφα, *diuisi, intercepi*,[3]. Atticum est (298, 23.) pro διαλέληφα: sic ὑπείληφα, *arbitratus sum, opinor*, pro ὑπολέληφα,[14]. προείληφεν, *occupauit*,[10]. κατείληφε, *deprehendit, corripuit*, quod & καταλελάβηκε, tanquã à καταλαβέω,[6]. sic simplex λελάβηκε, *cepit, occupauit*, quasi à λαβέω. In infin. ὑπειληφέναι, *opinari*,[14]. simplex εἰληφέναι, *assecutum esse*. In particip. ἀνειληφὼς, *contractus*,[1]. ἀπειληφότες, *consecuti*,[2]. κατειληφὼς, *deprehensus*,[6]. παρειληφὼς, *qui assumpsit*,[7]. προειληφὼς, *qui anticipauit, præmeditatus*,[10]. In plusquamperfecto, προκατειλήφει, *occupauerat*,[11]. διειλήφεσαν, *moderabantur*,[3]. vide 300,13. In perfecto indic. pass. περιείλημμαι, *circumuentus sum*,[8]. προκατείλημμαι, *anteuerti*,[11]. ἀνείληπται, *contractum est*,[1]. In infin. κατειλῆφθαι, *intercipi, præoccupari*,[6]. περιειλῆφθαι, *vndique comprehensum esse*,[8]. In part. διειλημμένος, *interceptus, distinctus*,[3]. ἐγκατειλημμένος, *conclusus*,[4]. ἐπειλημμένος, *apprehensus*: ἐπειλημμένοι, *correpti*,[5]. κατειλημμένος, *deprehensus, interceptus, adactus, impressus, constitutus, vestitus*[6]. περιειλημμένος, *vndique comprehensus, obuelatus*, προειλημμένοι, *præoccupati*,[10]. προσειλημμένος, *assumptus, comprehensus*,[12]. ὑπειλημμένος, *præsumptus*,[14]. In aor. primo indicatiui pass. παρελήφθην, παρελήφθης, παρελήφθη, *adhibitus sum, es, est*,[7]. In infin. συλληφθῆναι, *conceptum esse*,[13]. In part. περικαταληφθεὶς, *deprehensus*: περικαταληφθέντες, *deprehensi*,[9]. καταληφθεὶς, *deprehensus*,[6]. inuenitur & pro eodẽ Ion. καταλαμφθεὶς, quasi à καταλάμβομαι: sic in futuro primo participij medij καταλαμψόμενος, pro καταληψόμενος, *suscepturus*,[6]. atque simplex in Optatiuo aoristi primi passiui, λαμφθείη, *deprehendatur*, & in infinit. λαμφθῆναι, *comprehensum esse*, quasi à λάμβομαι.

Λανθάνω à λήθω.
ἐκλανθάνω.

140 In futuro primo indicatiui med. ἐκλήσῃ, & Attice (305,37.) ἐκλήσει, *obliuisceris*. In perfecto indicatiui pass

passiui, ἐπιλέλησμαι : & in aoristo primo, ἐπελήσθην, *sum datus obliuioni.*

146 In futuro pr. indicatiui act. μεταμελήσει, *pœnitebit.* sic μελλήσει, *futurus erit*, à μέλλω, sed tanquam à μελλέω. In infin. μεταμελήσειν, *pœnitentiam acturum.* In participio medio, τὸ μεταμελησόμενον, *pœnitentia, cuius pœnitebit.* In aor. pr. indicatiui act. μετεμέλησε, *pœnituit.* In Optat. Æolico, μεταμελήσειε, *pœniteret.* In subiunctiuo, μεταμεμελήτῃ, *pœniteat.* In perf. indicatiui act. pro μεμέληκα, μεμέληκας, μεμέληκε, legitur μέμβλωκα, μέμβλωκας, μέμβλωκε, *curaui, isti, it*, facta videlicet syncope, & pleonasmo τοῦ β ad euphoniam, quòd μ ante λ nunquam ponatur (7,9.) & denique η Attico more (400,31.) in ω mutato. Dicitur etiam μέμβλωκε, pro μεμόληκε, id est, *transiit*, iisdem figuris à μολέω : cum παρὰ, παραμέμβλωκε, quod & poëtica forma (173,14.) παρμέμβλωκε, *permansit* seu *permanet, adest, cupit.*

Μέλω à μελέω. μεταμέλω, & impersonaliter μεταμέλει.

148 In futuro primo indicatiui act. συμμίξεις, *vtêris familiariter, communicabis*: συμμίξομεν, *prœliũ conseremus cum*,[5]. In aoristo pr. συνέμιξα, *egi cum, communicaui*,[5]. προσέμιξε, *promouit, congressus est*: προσέμιξαν, *conflixêre*,[4]. In infin. προσμίξαι, *ad manus venire, accessisse, coniungere se cum*,[4]. συμμίξαι, *concurrere, commiscere*,[5]. In participio, καταμίξας, *miscens*,[2]. παραμίξας, *admiscens*,[3]. προσμίξας, *congressus, qui accessit* : προσμίξαντες, *admouentes* : ἡ προσμίξασα, *quæ adhæsit*,[4]. συμμίξαντες, *propiùs accedẽtes ad*,[5]. In perfecto part. pass. ἐγκαταμεμιγμένον, *admixtum*,[1].

Μίγνυμι à μίγω.
1 ἐγκαταμίγνυμι.
2 καταμίγνυμι.
3 παραμίγνυμι.
4 προσμίγνυμι.
5 συμμίγνυμι.

149 In fut. participij act. ὑπομνήσουσα, *admonitura*,[6]. In indicatiuo medio, ἀπομνήσομαι, *recordabor, reddam, rependam*,[1]. ἐπιμνήσομαι, *mentionem faciam*,[3]. In aor. pr. indicatiui act. ὑπέμνησα, *memoraui* : ὑπέμνησεν, *impressit memoriam*,[6]. In infinitiuo, ὑπομνῆσαι, *commonefacere*,[6]. In indicat. medio, ἀπεμνήσαντο, *rependerunt, retulerunt*,[1]. In imperatiuo, ἀπόμνησαι, *repende*,[1]. In infinitiuo, ἐπιμνήσασθαι, *meminisse*,[3]. In part. προμνησαμένη, *pronuba*,[5]. [Sed προμνησαμένη, cum significat *pronubam*, non referendum est ad defectiuum thema προμιμνήσκομαι, vt vult ANTESIGNANVS, sed ad regulare προμνάομαι, cuius simplici non Homerus tantum est vsus, sed etiam Lucianus & Herodianus. vt enim ille dicit γάμον μνᾶσθαι *nuptias ambire*, ita hic μνᾶται τὴν ἀρχὴν *ambit imperium.*] In perfecto indicatiui pass. ἐπιμέμνημαι, *insuper memini*,[3]. παραμέμνημαι, *memoro, facio* seu *feci mentionem*,[4]. simplex μέμνημαι, *memini*, vide 286,9. hinc μέμνησθε, *memoria tenetis*: μέμνηνται, *commemorant* : in plusquamperfecto ἐμε-

Μιμνήσκω à μνάω.
1 ἀπομιμνήσκω.
2 διαμιμνήσκω.
3 ἐπιμιμνήσκω.
4 παραμιμνήσκω.
5 προμιμνήσκω.
6 ὑπομιμνήσκω.

ANNOTATIO.

μνῆντο, *meminerant*: in imperatiuo, μέμνησο, *memento*, pro quo etiam legitur μέμνηθι: in Optat. μεμνήμην, μεμνῇο, μεμνῇτο, *memor essem* seu *meminissem, es, et*, vide 215,1. pro μεμνῇτο legitur Doricè apud Pindarum † μεμνᾴατο, apud Cratem μεμνοῖτο, apud Xenophontem μεμνῷτο, & apud Homerum μεμνέωτο, *memor esset* seu *promptus fuisset*: in subiunct. μεμνώμεθα, *memoremus*: in infin. μεμνῆσθαι, *meminisse*: διαμεμνῆσθαι, *memoria tenere*,[2]. In part. μεμνημένος, *memor, memoria tenens*: ἐπιμεμνημένοι, *allegantes*,[3]. In aoristo pr. indicatiui, ἐπεμνήσθην, *verba feci, memoraui, memini*: ἐπεμνήσθη, *meminit*,[3]. vide 307,37. In subiunctiuo, simplex μνησθῶμεν, *memoremus*. In infinit. ἐπιμνησθῆναι, *meminisse, reminisci*,[3]. In participio, ἐπιμνησθεὶς, *reminiscens*,[3]. ὑπομνησθεὶς, *submonitus*,[6]. In futuro primo indicatiui pass. ἐπιμνησθήσομαι, *commemorabo*,[3].

ANNOTATIO. [Si μεμνᾴατο, quod Etymologus quoque Δωρικώτερον esse dicit apud Pindarũ, est tertiæ singularis, epenthesin habet τοῦ α, pro μεμνᾶτο. nam Ionicè est tertiæ pluralis, vt μνησαίατο pro μνήσαιντο, 349,31. De μεμνέωτο vero Eustathius aliter quoque sentit. scribit enim illud fieri vel ex μεμνέοιτο, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel è μεμνῷτο epenthesi τοῦ ε, vt χρεώμενος aliquanto post pro χρώμενος. simplicius dixisse Sophoclem, ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. E quibus coniicere licet, μεμνῷτο & μεμνοῖτο, cum resolutis μεμνέωτο & μεμνέοιτο, nõ tam perfecti esse temporis quam præsentis, à μεμνήομαι & μεμνέομαι, quæ per Ionicam reduplicationem (328, 32.) facta sint è μνάομαι & Ionico μνέομαι siue μνέωμαι. Vtitur autem illo μεμνέωτο Homerus Il. ψ, ὡς μεμνέωτο δρόμους, καὶ ἀληθείην ἀποείποι, *vt memori mente cursum notaret, & veritatem diceret*. Herodianus (vt testatur Suidas) in libro De Homerico accentu, properispωmenωs legit μεμνῇτο, vt apud Aristoph. quoq; in Pluto, ἵνα τὸν ἐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου, id μιμνήσκοιτο, *memor esset*. idque regulare est plusquamperf. Optat. (208,1.) à μνάομαι siue μιμνήσκομαι.]

Μόργνυμι à μόργω.

150 In aor. pr. indicatiui medij, ἀπεμόρξατο, quod & sine augmento ἀπομόρξατο, *abstersit*. ἀπεμόρξαντο, *abserserunt*, ab ἀπομόργνυμαι.

Νέω à νεύω.
1 ἀνανέω.
2 ἐπινέω.
3 κατανέω.

151 In futuro pr. indicatiui act. ἐπινεύσω, *annuam*,[2]. In indicatiuo medio, ἀνανεύσομαι, *renuam*,[1]. κατανεύσομαι, *annuã*,[3]. In aor. primo indic. act. κατένευσεν, *annuit*,[3]. simplex ἔνευσεν, *annuit*, item *natauit*: ἔνευσαν, *natarint*, pro ἔνησαν: nam in hac significatione facit in futuro νήσω: vide 305,29.

ANNOTATIO. [Futuro νεύσω & temporibus indepromanantibus non video cur in hac nuendi significaione

quæ

quærendum ſit anomalum thema νέω, cum regulare νήχω vſitatiſſimum ſit in proſa pariter & carmine. nam vt Ariſtotelis, Alexandri, Polybij, & aliorum ſileam teſtimonia, non tantum Heſiodus dicit, νήχουσιν ἔραζε, ſed etiam Theophraſtus νήχει εἰς βυθόν. & νέω non ſignificat *nuo*, ſed *eo, nato, neo, glomero, aceruo*: in quibus ſignificationibus propemodum omnibus ε præſentis in futuro mutat in η: in *natandi* tamen ſignificatu facit etiam νεῦσαι, aſſumpto υ ad ε præſentis, 304,17. vnde verbalia νεῦσις *natatio*, νηκτικὸς & νηκτὸς *natatilis*, νηκτὴρ *natator*, & ſimilia, ſed νῆσος, νῆσσα, νήχομαι, & cætera, æquè ad νάω referri poſſunt, atque ad νέω, quum huius quoque futurum in fluendi ſignificato ſit νήσω.]

In Futuro pr. indicatiui act. ἐποζέσει, *olebit, computreſcet*,[1]. ſimplicis futurum eſt ὀζέσω & ὀζήσω. In aoriſto primo, ἐπώζεσε, *computruit*,[1]. προσώζεσαν, *oluerunt, computruerunt*,[2].

Ὄζω ab ὀζέω, 305, 29
1 ἐπόζω.
2 προσόζω.

155 In perfecto indicatiui act. παρῴχηκε, *præterijt*. In particip. παρῳχηκὼς, *præteritus*: & in paſſiuo παρῳχημένος, παρῳχημένη, *idem*.

Οἴχομαι ab οἰχέομαι.
παροίχομαι.

156 Ab ὄλω: in futuro pr. indicatiui act. ἐξολῶ, *perdam*: ἐξολεῖ, *perdet*,[3]. In infin. ἀπολεῖν, *euerſurum eſſe*,[1]. ἐξολεῖν, *diſperditurũ eſſe*,[3]. hinc ἀπολεῖν, κἀξολεῖν, pro καὶ ἐξολεῖν, *perditurum & euerſurum*. In indic. medio, ἀπολοῦμαι, *peribo*, ἀπολῇ, & Att. (306,37.) ἀπολεῖ, *peribis*,[1]. ſimplex ὀλοῦμαι, ὀλῇ, ὀλεῖται, *peribo, peribis, peribit*. In infin. ἀπολεῖσθαι, *eſſe periturum*,[1]. διολεῖσθαι, & in aor. ſecundo διολέσθαι, *diſperdi, diſperire*,[2]. In participio, ἀπολούμενος, *perdendus*,[1]. Ab ὀλέω, futurum medium in ſimplici, ὀλέσομαι, ὀλέσῃ, & poëticè geminato σ, ὀλέσσομαι, ὀλέσσῃ, *perdam, perdes*. In aor. primo iudicatiui act. ἀπώλεσα, *perdidi*,[1]. ſimplex ὤλεσα, *idem*: προσαπώλεσαν, & ſine augmẽto προσαπόλεσαν, *amiſerunt*,[4]. In Optat. Æolico, ἐξολέσειε, *perdat*,[3]. In ſubiunctiuo, προσαπολέσῃ, *perderet*,[4]. In infin. διολέσαι, *perdere, euertere*,[2]. In perfecto indic. act. ἐξώλεκα, & cum Attica reduplicatione, 297,23. ἐξολώλεκα, *perdidi*,[3]. ſimplex ὀλώλεκα, *idem*. Particip. ἐξολωλεκὼς, *qui profligauit & euertit*.

Ὀλλύω ſiue ὄλλυμι ab ὄλω & ὀλέω.
1 ἀπολλύω.
2 διολλύω.
3 ἐξολλύω.
4 προσαπολλύω.

158 In aor. primo indicatiui act. συνωμόσαμεν, *iureiurando promiſimus*: συνώμοσαν, *ſimul iurauerunt, conſpirarunt*,[4]. ἐπώμοσαν, *iuſiurandum interpoſuerunt*,[3]. In infin. ἀπομόσαι, *abiurare*,[1]. In part. συνομόσαντες, *coniurati*,[4]. In indicatiuo med. διωμοσάμην, διωμόσω, διωμόσατο, *iureiurando affirmaui, iſti, it*,[2]. In infin. ἀπομόσασθαι, *abdicare*,[1]. διομόσασθαι, *iureiurando affirmare*,[2]. ἐπομόσασθαι, *idem*,[3]. In part. ἐπομοσάμενος, *adiurans, iureiurando affirmans*,[3]. In

Ὄμνυμι ab ὀμόω.
1 ἀπόμνυμι.
2 διόμνυμι.
3 ἐπόμνυμι.
4 συνόμνυμι.

particip. perfecti act. συνωμοκότες, *collecti, iusiurandi participes, coniurati*, [4]. simplex ὠμοκότες, & cum Attica reduplicatione (297,23.) ὀμωμοκότες, *iudices, quasi iurati*. In plusquãperf. simplex ὠμωμόκει, *iurauerat*: vide 300,19.

Ομόργνυμι ab ὀμόργω.

157 In fut. primo indicatiui medij, ἐξομόρξομαι, *extergam*, ab ἐξομόργνυμαι Participium aoristi primi pass. ἀπομορχθεὶς, *expressus*, ab ἀπομόργνυμαι.

Ορέω ab εἴδω & ὄπτομαι.
1 διοράω.
2 ἐξοράω.
3 ἐφοράω.
4 καθοράω.
5 περιοράω.
6 προοράω.
7 προκαθοράω.
8 προσοράω.
9 συνοράω.
10 ὑπεροράω.

75, & 159. Ab εἰδέω: in perfecto infinitiui act. διειδέναι, *pernouisse, perspexisse*, [1]. per syncopen pro διειδηκέναι, vide 377,29. sic ἐξειδέναι, *scire, animaduertere*, [2]. προειδέναι, *expertum esse*, [6]. προσειδέναι, *agnoscere*, [8]. συνειδέναι, *conscium esse*: τὸ συνειδέναι, *conscientia*, [9]. In part. κατειδὼς, *qui nouit, qui perspexit*, [4]. προειδὼς, προειδυῖα, *expertus, experta*, [6]. συνειδὼς, συνειδότος, *conscius*, [9]. simplex εἰδὼς, pro quo abiecto ε reperitur ἰδὼς, *qui nouit*. In plusquamperfecto, προῄδειν, *prauideram* seu *prauidi, pranotaui, pradixi*, [6]. vide 377,33. Ab ὄπτομαι in futuro med. ἐπόψομαι, *videbo, inspiciam*, [3]. κατόψομαι, κατόψει (306,34.) κατόψεται, *videbo, is, it, aspiciam, es, et*, [4]. προσόψει, *aspicies*, [8]. ὑπερόψει, *despicies*, [10]. περιόψεται, *negliget, permittet, patietur*. In infin. περιόψεσθαι, *neglecturum esse*. In part. περιοψόμενος, *neglecturus*, [5]. προκατοψόμενος, *exploraturus*, [7]. simplex ὀψόμενος, *spectaturus*. In plusquamperfecto act. simplex ὤψειν, *videram*. In perfecto indicatiui pass. συνῶπται, *cognitum est, visum est, exploratum est, intellectum est*, [9]. In infinitiuo, περιῶφθαι, *neglectum esse*, [5]. In partic. περιωμμένος, *neglectus*, [5]. simplex ὠμμένος, *visus*. In aor. primo indicatiui pass. συνώφθη, *conspectus est, deprehensus est*, [9]. ὑπερώφθη, *contemptui fuit*, [10]. simplex ὤφθην, ὤφθης, ὤφθη, *conspectus* seu *visus sum, es, est*: ὤφθησαν, *conspecti sunt, visi sunt*. In subiũct. ὀφθῇ, *visus sit*: ὀφθῶσι, & Ionicè (322,45.) ὀφθέωσι, *cernantur*, In infinit. ὀφθῆναι, *videri*: συνοφθῆναι, *conspectum esse*, [9]. In part. ὀφθεὶς, *qui apparuit, conspectus*.

Πάσχω à πείθομαι seu πήθομαι.

164, & 175. In futuro primo indicat. medij, προπείσομαι, *prior accipiam detrimentum*, à προπάσχω. simplicis infinitiuus, πείσεσθαι, *passurum esse*. Participium, πεισόμενος, & πησόμενος, *passurus*.

Πεταννύω à πετάω. καταπεταννύω.

170 In aoristo primo indicatiui act. κατεπέτασε, *cooperuit*: simplex ἐπέτασεν, & poëticè geminato σ, ἐπέτασσεν, *aperuit*. Participium, πετάσας, *extendens*. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπετάσθη, *volauit*. In participio, καταπετασθεὶς, *extentus*: καταπετασθὲν, *extentum*.

Πέσσω à πέπτω.
1 καταπέσσω.
2. περιπέσσω.

168 In aor. primo infinitiui act. καταπέψαι, *cõcoquere*, [1]. In aor. primo part. pass. περιπεφθεὶς, *deceptus*, [2]. simplex πεφθεὶς, & in perfecto πεπεμμένος, *coctus*. In aoristo pri. sub

subiunctiui, πεφθῇ, *coctus sit*. In fut. pri. indicatiui pass. πεφθήσομαι, *concoquar*: πεφθήσῃ, & Ionicè (186,23.) πεφθήσεαι, *coquêris*. † *occidêris*.

174 In aoristo primo indicatiui act. συνέπηξε, *compulit in unum & admiscuit*,[3]. simplex ἔπηξεν, & sine augmẽto πῆξε. *struxit, ædificauit*. In infinitiuo, καταπῆξαι, *defigere*,[1]. simplex πῆξαι, *construere, vel construe*, vt sit imperatiui medij, aut infinitiuus pro imperatiuo. In participio, καταπήξαντες, *defigentes*,[1]. In indicatiuo medio, παρεπήξατο, *constituit*,[2].

Πήγνυμι à πήγω.
1 καταπήγνυμι.
2 παραπήγνυμι.
3 συμπήγνυμι.

181 In perf. indicatiui pass. προπέποται, *præbibitus est*, id est, *proditus est*,[3]. In infin. καταπεπόσθαι, *deuorari*,[2]. In aor. primo indicatiui, κατεπόθην, *sum absorptus*: κατεπόθη, quod & κατεπώθη, *potu haustus est, absorptus est*: κατεπόθησαν, *absorpti sunt*,[2]. In subiunct. καταποθῇ, *deglutiatur*,[2]. In infin. καταποθῆναι, *absorberi*,[2]. simplex ποθῆναι, *potari*. In particip. καταποθεὶς, *absorptus, inundatus, consumptus*,[2]. simplex ποθεὶς, *epotus, haustus*: ποθὲν, *bibitum*: ἐκποθὲν, & ectasi ἐκπωθὲν, *exorptum*,[1]. συμποθὲν, *absorptum, deglutitũ*,[4]. In fut. primo indic. pass. καταποθήσεται, *absorbebitur*,[2].

Πίνω à πόω.
1 ἐκπίνω.
2 καταπίνω.
3 προπίνω.
4 συμπίνω.

In perf. indicatiui act. ἐκπέπτωκεν, *est deiectus, & decidit*,[4]. συμπέπτωκε, *contigit*,[6]. In part. ἀναπεπτωκὼς, *qui recidit, lapsus*,[1]. καταπεπτωκὼς, *tabefactus*,[2]. παραπεπτωκὼς, *subiectus*,[3]. ἐκπεπτωκὼς, *collapsus*,[4]. προσαναπεπτωκὼς, *collapsus*: ἡ προσπεπτωκυῖα, *extabefacta & iam rugosa*: τὸ προπεπτωκὸς, *quod collapsum est & concidit*,[5]. συμπεπτωκὼς, *compressus, contractus*: ἡ συμπεπτωκυῖα, *compressa*: τὸ συμπεπτωκὸς, *quod collapsum est & exaruit*,[6].

Πίπτω à πτόω, 395,30.
1 ἀναπίπτω.
2 καταπίπτω.
3 παραπ.
4 ἐκπ.
5 προσαπίπτω.
6 συμπίπτω.

177 In fut. pri. indic. med. παραπλάγξομαι, *aberrabo*,[3]. simplex πλάγξομαι, *errabo*. In aoristo primo indicatiui act. παρέπλαγξε, *seduxit, abduxit ab*,[3]. In aor. pr. indicatiui pass. ἀπεπλάγχθην, ἀπεπλάγχθης, *aberraui, aberrasti*,[1]. παρεπλάγχθην, *aberraui*,[3]. simplex ἐπλάγχθην, ἐπλάγχθης, ἐπλάγχθη, & sine augmento πλάγχθην, πλάγχθης, πλάγχθη, *erraui, isti, it*. In part. παλιμπλαγχθεὶς, *iterum oberrans*,[2]. simplex πλαγχθεὶς, *errans, vagatus, percussus*: inuenitur & regulare πλαχθεὶς absque γ, à πλάζω, μ. ξω.

Πλάζω à πλάγξω.
1 ἀποπλάζω.
2 παλιμπλάζω.
3 παραπλάζω.

178 In fut. primo indic. medij, παραπλεύσομαι, *præteruehar*,[1]. simplex πλεύσομαι, *nauigabo*: πλεύσῃ, & Ionicè (186,23.) πλεύσεαι, *nauigabis*: dicitur & Dorica forma (170,6.) πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, *nauigabo, is, it*: πλευσούμεθα, *nauigabimus*: πλευσεῖσθε, *nauigabitis*. In infi. πλεύσεσθαι, *nauigaturum esse*. In aor. primo indic. act. παρέπλευσαν, *præternauigarũt*,[1]. In part. παραπλεύσας *præteruectus*,[1]. συμπλεύσας, *vnà nauigans, consentiens*,[2].

Πλέω à πλεύω.
1 παραπλέω.
2 συμπλέω.

179 In

Πνέω à πνεύω.
ἐμπνέω.

179 In fut. primo indic. medij, ἐμπνεύσομαι, *inspirabo*: simplex, πνεύσομαι, quod & Doricè (170,6.) πνευσοῦμαι, πνευσῇ, πνευσεῖται, *spirabo, is, it*. In aor. primo indic. act. ἐνέπνευσα, *inspiraui*: simplex, ἔπνευσα, *spiraui*. In part. medio, ἐμπνευσάμενος, *qui inspirauit & animum addidit*.

Πανθάνομαι à πεύθομαι.

172 In futuro primo indicatiui medij, ἐκπεύσομαι, ἐκπεύσῃ, *audiam, audies*, ab ἐκπυνθάνομαι.

Ῥέω à ῥυέω & ῥεύω.
1 ἐκρέω.
2 καταρρέω.
3 παραρρέω.
4 συρρέω.

193, & 188. In aor. primo indic. act. ἐξερρύησα, *effluxi*,[1]. In partic. τὸ καταρρεῦσαν, *defluens*,[2]. tanquam à καταρρεύω. In perfecto indicatiui act. συνερρύηκε, *confluxit*,[4]. In infinitiuo, παρερρυηκέναι, *præterfluxisse*,[3]. In part. ἐξερρυηκὼς, ότος, *effluens, effusus*: ἐξερρυηκότα γράμματα, *literæ exolescentes*, quasi *defluentes*,[1]. κατερρυηκὼς, *qui defluxit*,[2].

Ῥέζω ab ἔργω.

86 In participio aor. primi act. ἀπέρξας, *qui confecit*, ab ἀπορρέζω: περιέρξαντες, *circumstantes*, à περιρρέζω. [περιέρξαντες *circumstantes* non est referendum ad περιρρέζω,

ANNOTATIO.

quod longè diuersum significat Hesychio, sed ad regulare περιέργω circumcludo.]

Ῥήγνυμι à ῥήγω.
1 διαρρήγνυμι.
2 καταρρήγνυμι.

190 In aor. pr. indicatiui act. κατέρρηξεν, *impulit*,[2]. simplex ἔρρηξε, *rupit*. In partic. perfecti act. διερρηχὼς, *qui dirupit*,[1]. In pass. ἡ κατερρηγμένη, *fragilis*,[2].

Ῥώννυμι à ῥόω siue ῥώω.
1 ἀναρρώννυμι.
2 ἐπιρρώννυμι.
3 καταρρώννυμι.

192 In aor. primo indicatiui act. ἀνέρρωσε, *conualuit*,[1]. ἐπέρρωσαν, *animum addiderunt*,[2]. In infin. ἐπιρρῶσαι, *confirmare*,[2]. In indicatiuo med. ἐπερρώσαντο, & in tmesi, ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο, *vibrarunt autem*,[2]. In particip. perf. pass. κατερρωμένος, *constipatus, firmus factus*,[3]. In plusquamperfecto pass. ἐπέρρωντο, *animo erant confirmati*. In aoristo primo indicatiui pass. ἐπερρώσθη, *conualuit, meliùs habuit, corroboratus est*: ἐπερρώσθησαν, *animo sunt cõfirmati*,[2]. sunt qui legant absque σ. sic in partic. ἐπιρρωσθεὶς, & ἐπιρρωθεὶς, *corroboratus, animo erectus*,[2]. ἀναρρωσθέντες, *reualescentes*,[1].

Σβέννυμι à σβέω.

197 In aoristo primo participij act. καταβέσας, *qui extinxit*, à κατασβέννυμι. In aoristo primo subiunctiui pass. ἐγκατασβεσθῇ, *extinguatur*, ab ἐγκατασβέννυμι. In participio, ἐνσβεσθεὶς, *extinctus*; ab ἐνσβέννυμαι.

Σεύω à σύω.
1 ἀποσεύω.
2 ἐκσεύω.
3 ἐπισεύω.

209 In perfecto indicatiui pass. ἐπέσσυμαι, *impellor*, pro ἐπισέσυμαι,[3]. vide 300,11. sic in particip. ἐπεσσυμένος, *concitatus*,[3]. In plusquamperfecto ἀπέσσυτο, *exilijt, emicuit*,[1]. ἐξέσσυτο, & in tmesi ἐκ δ' ἔσσυτο, pro ἐξέσσυτο δὲ, *exiuerat* siue *exibat autem*,[2]. In aoristo primo ἐξεσσύθην, *erupi*,[2]. ἀπεσσύθησαν, & Bœoticè (192, 29.) ἀπέσσυθεν, *eruperunt*: simplex ἔσσυθεν, & sine augmẽto σύθεν, *impetum fecerunt*. In imperatiuo, σῦθι, per syncopen pro σύθητι, *festina*: vel est aoristi secundi actiui, tanquam à σῦμι.

200 In perfecto indicatiui act. κατέσκληκα, *morbo vel fame contabui, macie confectus sum*,[2]. simplex ἔσκληκα, & Ionicè (237,10.) ἔσκληα, *exarui*: συνέσκληκεν, *impegit*,[3]. In participio, ἐξεσκληκὼς, *induratus*,[1]. In plusquamperfecto, κατεσκλήκει, *contabuerat*,[2]. simplex ἐσκλήκει, *obriguerat*.

Σκέλλω à σκλέω.
1 ἐκσκέλλω.
2 καταςκέλλω.
3 συσκέλλω.

204 In fut. primo infinitiui act. καταπείσειν, *libaturum esse*, à καταςπένδω. In partic. aoristi primi, ἐπισπείσας, *libans, sumptis libamentis*, ab ἐπισπένδω.

Σπένδω à σπείδω.

207 In aor. primo indicatiui act. κατεστόρεσε, *constrauit*: κατεστόρεσαν, *strauerunt*, à καταστορεννύω.

Στορεννύω à στορέω.

208 In fut. primo indicatiui act. ὑποστρώσω, *substernam, subijciam*,[3]. In participio perfecti pass. προϋπεστρωμένος, *priùs substratus*,[2]. ὑπεστρωμένος, ὑπεστρωμένη, *substratus, substrata*,[3]. In plusquamperfecto pass. κατέστρωντο, *prostrati sunt* seu *erant*,[1].

Στρώννυμι à στρόω.
1 καταστρώννυμι.
2 προϋποστρώννυμι.
3 ὑποστρώννυμι.

222 In perfecto participij act. διατετμηκὼς, *qui discidit*,[3]. si in hoc & sequentibus syncopen agnoscas, regularia erunt: vide 365,23. In perfecto indicatiui pass. κατατέτμηται, distinctus est,[6]. In part. διατετμημένος, *incisus*,[3]. ἐκτετμημένοι, *castrati, spadones*,[4]. ἐντετμημένος, *incisus*,[5]. κατατετμημένος, *idem*,[6]. simplex τετμημένος, *sectus*: τὰ τετμημένα, *segmina*. In plusquamperfecto ἀπετετμήκει, vel cum augmento perfecti (300,16.) ἀπετέτμητο, *detruncatus erat*,[2]. In aoristo primo indicatiui, ἀπετμήθη, *amputatus est*,[2]. In imperatiuo, περιτμήθητι, *circumcisionem accipe*,[7]. In Optat. διατμηθείην, *dissectus* seu *concisus fuerim*,[3]. ἀποτμηθείης, *præcidaris*,[2]. In infin. περιτμηθῆναι, *circumcidi*,[7]. simplex τμηθῆναι, *secari, vastari*. In particip. ἀνατμηθεὶς, *sectione apertus*,[1]. ἀποτμηθεὶς, *truncatus*,[2]. κατατμηθεὶς, *concisus, excisus*,[6].

Τέμνω à τμέω.
1 ἀνατέμνω.
2 ἀποτέμνω.
3 διατέμνω.
4 ἐκτέμνω.
5 ἐντέμνω.
6 κατατέμνω.
7 περιτέμνω.

105 In futuro primo indicatiui act. προσθήσω, *adijciam*: προσθήσεις, *admonebis, adijcies*,[11]. ἀναθήσει, *imponet*,[1]. παραθήσομεν, *apponemus*,[8]. In infi. καθήσειν, *soluturum esse*,[6]. In part. ἐπιθήσων, *exacturus*,[5]. In indicatiuo med. διαθήσομαι, *disponam, condam*,[3]. ἐπιθήσομαι, *imponam*,[5]. ὑποθήσομαι, *consiliũ dabo, admonebo*,[14]. συγκαταθήσῃ, *consenties, inibis*,[13]. In infin. καταθήσεσθαι, *collocaturum esse*,[6]. In aor. primo indicatiui act. κατέθηκα, *posui*,[6]. futuri characteristica non seruatur, 3-2,6. μετέθηκας, *vertisti, mutasti*,[14]. ἀνέθηκε, *fixit, dicauit, retulit*,[1]. ἐνέθηκεν, *animauit, affectu imbuit*,[3]. ἐπέθηκε, *misit*,[5]. κατέθηκε, *deposuit*,[6]. περιέθηκε, *tribuit, statuit*,[9]. ὑπέθηκε, *credidit, submisit*,[14]. διέθηκαν, *tractarunt*,[3]. κατέθηκαν, *induderunt*,[6]. In indicat. med. συνεθήκατο, *contraxit, iniuit*,[12]. ὑπεθήκατο, *instruxit*,[14]. In perf. indicatiui act. προστέθεικεν, *attribuit*,[11].

Τίθημι à θέω.
1 ἀνατίθημι.
2 ἀποτίθημι.
3 διατίθημι.
4 ἐντίθημι.
5 ἐπιτίθημι.
6 κατατίθημι.
7 μετατίθημι.
8 παρατίθημι.
9 περιτίθημι.
10 προσυποτίθημι.
11 προστίθημι.
12 συντίθημι.
13 συγκατατίθημι.
14 ὑποτίθημι.

penul

penultima ſcribitur per ει pro η, Bœotico more: vide 238, 5. In part. προστεθεικὼς, ότος, *tribuens*: προστεθεικότες ἐσμὲν, *tribuimus*,[9]. ſimplex τεθεικὼς, *qui poſuit*. In indicatiuo paſſ. ἐπιτέθειται, *incidit in*,[5]. In part. ἀποτεθειμένα, *repoſita*,[2]. συντεθειμένος, συντεθειμένη, *conſtitutus, conſtituta*,[12]. συγκατατεθειμένος, *qui conſenſit*,[13]. In aor. primo indicatiui paſſ. διετέθη, *redditus eſt, mulctatus eſt*,[3]. vide 238, 9. προσετέθη, *datũ eſt & aſcriptum*,[11]. διετέθησαν, *affecti ſunt*,[3]. προσετέθησαν, *acceſſerunt*,[11]. In Opt. διατεθείη, *afficiatur, diſponatur*,[3]. ἀποτεθεῖεν, *referrentur*,[2]. pro ἀποτεθείησαν, 308, 31. & 37. ſic ſimplex τεθεῖεν, *ponerentur*, pro τεθείησαν. In ſubiunct. ſimplex τεθῇ, *ponatur*: τεθῶσι, *poſiti fuerint*. Infinitiuus, τεθῆναι, *poni, poſitum eſſe*: σφιτεθῆναι, *conditam eſſe legem*, quaſi σφι ſiue σφίσι τεθῆναι, *ſibi impoſitum eſſe*.

ANNOTATIO. [Diuiſè ſcribendum σφι τεθῆναι. eſt enim ibi σφι per apocopen aut ſyncopen pro σφισὶ ſeu σφισι. cumque iſta particula ſit enclitica, præcedenti verius annectitur quã ſequenti, vt apud Herodot. 124. καί σφι ἔδοξε, *ac viſum ipſis eſt*: & 66. οὔ σφι ἔξεστι, *non licet ipſis*. atque adeo illa ipſa pag. 66. legitur, τὸν νόμον τόνδε σφι τεθῆναι, *hanc legem ipſis poſitam eſſe*: & pauló ante, ὥστε σφι νενομοθέτηται, *ita ipſis lege impoſitum eſt*. Diſſimilia ſunt apud Heſych. σφεδανος & σφισιμαχος. at σφεζόμενοι apud eundem eſt pro ἐφεζόμενοι, *inſidentes*.] In partic. τεθεὶς, *poſitus*: ἀνατεθεὶς, *impoſitus*: ἀνατεθεῖσα, ἀνατεθείσης, *repoſita, æ*,[1]. διατεθεὶς, *affectus, diſpoſitus, coſtitutus*,[3]. ἐκτεθεὶς, *expoſitus*,[4]. μετατεθεὶς, *tranſmutatus, defunctus*,[7]. προστεθεὶς, *additus, appoſitus, adnatus, accreſcens*,[11]. συντεθεὶς, *compoſitus*,[12]. τὰ προσκατατεθέντα, *quæ inhærent*,[8]. τὰ προϋποτεθέντα, *ſuppoſita* ſeu *præſuppoſita, prima fundamenta*,[10]. In futuro primo indicatiui, προστεθήσομαι, *adijciar*,[11]. ἀνατεθήσεται, *reponetur, ſuſpendetur, dicabitur*,[1].

Τίκω à τέκω. ἀποτίκτω

215 In futuro primo indic. medij, ἀποτέξομαι, *enitar, fœtum edam*: infinitiuus, ἀποτέξεσθαι, *enixuram eſſe*.

Τίνω ſiue τινύω à τίω.

221 In aor. pr. indicatiui act. ἐξέτισε, *pœnas dependit*. In indicatiuo med. ἐξετίσατο, & ſine augmento ἐκτίσατο, *pœnas pependit*. In Optatiuo, ἐκτίσαιτο, *pœnas ſumpſiſſet*, ab ἐκτίνω ſiue ἐκτινύω.

Τιτρώσκω à τρόω. καταιτρώσκω.

224 In fut. pr. indicatiui act. καταιτρώσω, *vulnerabo*. In participio aoriſti pr. καταιτρώσας, *qui ſauciauit*. In perfecto indicat. paſſ. καταιτέτρωμαι, & ſimplex τέτρωμαι, *vulneratus ſum*. participium, τετρωμένος, *vulneratus, læſus*. paulopoſtfuturum, τετρώσομαι, *ſauciabor*.

Τρέφω à θρέπω. ἀνατρέφω.

109 In aoriſto primo indicatiui actiui, ἀνέθρεψα, *educaui*,[5]. ſimplex ἔθρεψα, & ſine augmento θρέψα, *nutriui*.

In

In infinitiuo, ἐπιθρέψαι, *aluisse, educauisse*,[3]. συνεκθρέψαι, *simul educasse*,[5]. In participio medio, ἀναθρεψάμενος, *qui educauit*,[1]. In perfecto indicatiui passiui ἐκτέθραπται,[2]. & simplex τέθραπται, *educatus est*: vide 307,13. In participio ἐκτεθραμμένος, *educatus, adultus*,[2]. (si scribatur ἐκτετραμμένος per τ, ducetur ab ἐκτρέπομαι, *inuertor*: vnde ἐκτετραμμένη πολιτεία, *mutata respublica*) συνεκτεθραμμένα, *simul enutrita*,[5]. simplex τεθραμμένος, *educatus*: τὸ τεθραμμένον, *educatio*. In aor. primo indicatiui ἐθρέφθην, & sine augmento θρέφθην, *nutritus sum*: cur non dicatur ἐθράφθην, vide 308,11. infinitiuus, θρεφθῆναι, *educatum esse*. futurum indicatiui medij, θρέψομαι, *nutriar*: θρεψόμεθα, *nutriemur, alimentum capiemus*: θρέψονται, *nutrientur*.

ἐκτρέφω.
1. ἀνατρέφω.
2. ἐκτρέφω.
3. ἐπιτρέφω.
4. συντρέφω.
5. συνεκτρέφω.

110 & 66 In fut. indicatiui act. ἐπιθρέξω, *curram*,[2]. In infinit. ἀποθρέξειν, *recursurum esse*,[1]. In aor. pr. infinitiui act. καταθρέξαι, *percurrere*,[3]. In participio, ἐπιθρέξας, *percurrens*,[2]. παραθρέξας, *qui prætercurrit*,[4]. Perfectum sumitur à δραμέω: vnde in plusquamperfecto κατεδεδραμήκεισαν, & Atticè (300,13. & 16.) καταδεδραμήκεσαν, *incursionibus vastarant* seu *vastarunt*,[3].

Τρέχω à θρέχω: & à δραμέω.
1. ἀποτρέχω.
2. ἐπιτρ.
3. κατατρ.
4. παρατρέχω.

219 & 225 A τεύχω, vt in fut. pr. infinitiui medij, ἐντεύξεσθαι, *vsurum esse*,[2]. simplex τεύξεσθαι, *fruiturum esse, fore*. In part. ἐντευξόμενος, *vsurus, consuetudinem habiturus*,[2]. In perf. infinitiui pass. προτετεῦχθαι, & abiecto ε ex ευ, προτετύχθαι, *priùs fuisse, obuiam fieri*,[4]. In part ἀποτετευγμένος, *frustratus, cui malè successit*: τὸ ἀποτετευγμένον, *quod voto non respondit*,[1]. ἐπιτετευγμένος, *obnoxius*,[3]. A τυχέω, vt in perfecto indicatiui act. ἐπιτετύχηκε, *nactus est*,[3]. In infinit. συμπροστετυχέναι, *cohærere*, per syncopen pro συμπροστετυχηκέναι,[6]. nisi mauis deducere tanquam à συμπροστύχω. In particip. προστετυχηκὼς, *qui interfuit*,[5].

Τυγχάνω à τεύχω & à τυχέω.
1. ἀποτυγχάνω.
2. ἐντυγχάνω.
3. ἐπιτυγχάνω.
4. προτυγχάνω.
5. προστυγχάνω.
6. συμπροστυγχ.

IN Futuro primo indicatiui act. ἐπιφαύσει, *illucescet*,[2]. In aor. pr. διέφαυσεν, *diluxit*,[1]. simplex ἔφαυσεν, *exortus est, illuxit*. In subiunctiuo, διαφαύσῃ, *illuxerit*,[2].

Φαύσκω à φαύω, vide 346,39.
1. διαφαύσκω.
2. ἐπιφαύσκω.

154 & 82, 83, 84. Futurum pr. sumitur tanquam ab οἴω: vt in indicatiuo act. ἀνοίσω, *referam*,[1]. ἀποίσω, *auferam*,[2]. διοίσω, *differam*,[3]. ἐξοίσω, *efferam*: ἐξοίσει, *efferet, deferet*: ἐξοίσομεν, *efferemus*,[5]. ἐποίσει, *iniiciet*,[6]. ἐπανοίσω, *sursum feram, efferam*,[7]. παρεισοίσω, *abrogabo*,[11]. προσοίσω, *afferam, admouebo*: προσοίσεις, *admouebis*, (legitur & προσοίσῃς, *admoueas*, vt sit aor. primi subiunctiui: sic in subiunctiuo medio, προσοίσησθε, *suscipiatis*) προσοίσετε, *offeretis*,[14]. συνοίσει & Atticè (401, 23.) ξυνοίσει, *conferet, erit vtile*,[15]. ὑποίσω, *subueham*,[17]. In infin. ἐξοίσειν, *patefacturũ esse*,[5]. κατοίσειν, *allaturum esse*,[8]. συνοίσειν, *quadraturum esse, profutu*

Φέρω ab οἴω & ἐνέγκω, ἐνείκω, & ἐνέχω.
1. ἀναφέρω.
2. ἀποφέρω.
3. διαφέρω.
4. εἰσφέρω siue ἐσφέρω.
5. ἐκφέρω.
6. ἐπιφέρω.
7. ἐπαναφέρω.
8. καταφέρω.

9 μεταφέρω.
10 παραφέρω.
11 παρεισφέρω.
12 περιφέρω.
13 προφέρω.
14 προσφέρω.
15 συμφέρω.
16 συνεισφέρω.
17 ὑπερφέρω.
18 ὑποφέρω.

futurum esse,[15]. In part. τὸ συνοῖσον, *quod conferet, vtilitas*,[15]. In indicatiuo pass. συνοισθήσομαι, *conferar, coniungar*,[15]. In medio, διοίσομαι, *exportabor* : διοίσεται, *exportabitur*,[3]. ἐξοίσονται, *efferent, se recipient*,[5]. προσοίσομαι, *capiam cibum*,[14]. συνοίσομαι, *congrediar* : συνοίσεται, & Atticè (401,23.) ξυνοίσεται, *continget, vertetur in vtilitatem, conferet*: συνοισόμεθα, *concurremus, congrediemur, præliabimur*,[15]. In Optatiuo, προσοίσοιτο, *accipiat*,[14]. In infinit. συνοίσεσθαι, *actū iri*,[15]. In part. προσοισόμενος, *conflicturus*,[14]. συνοισόμενος, *occursurus*,[15]. Aoristus pr. vocis actiuæ & mediæ, veluti & secundus, sumitur ab ἐνέγκω : sed futuri Characteristica hîc non seruatur, quin potiùs præsentis, 302,6. vt in indicatiuo act. εἰσήνεγκα, *intuli*,[4]. ἐξήνεγκα, *protuli, extuli*,[5]. κατήνεγκα, *detuli*: κατήνεγκε, *demisit, intulit, abstulit* : κατήνεγκαν, *detulerunt, accusarunt*,[8]. μετήνεγκε, *diuertit*,[9]. περιήνεγκε, *suscepit*,[12]. προσήνεγκε, *contulit, obtulit* : προσηνέγκατε, *obtulistis*,[14]. συνήνεγκε, *conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit*,[15]. συνεισήνεγκε, *contulit*: συνεισήνεγκαν, *contribuerunt*,[16]. ἐσήνεγκαν, *retulerunt*,[14]. In imperatiuo, εἰσένεγκον, εἰσενεγκάτω, *infer, inferat* seu *intrò ferat*,[4]. (est etiam εἰσένεγκον, aorist. secundus indicatiui sine augmento, pro εἰσήνεγκον, *induxi* : vnde & infinitiuus εἰσενεγκεῖν, *inducere*) περιενέγκατε, *traducite*,[12]. In Subiunct. διενέγκῃ, *deportaret*,[3]. προσενέγκῃ, *offerat* : προσενέγκωμεν, *offeramus*,[14]. possunt etiam censeri aoristi secundi. nam in hoc verbo, veluti in ἔπω τὸ ἀγορεύω, (584, 18.) vterque aoristus eandem habet vocem in toto subiunctiuo atque in tertia persona singulari indicatiui act. In infinitiuo, ἀπενέγκαι, *auferre*,[2]. συνεισενέγκαι, *simul conferre*,[16]. In part. διενέγκας, & in aoristo secun. διενεγκὼν, *præstans, eximius*,[3]. ἐξενέγκας, αὐτὸς, *efferens, qui extulit*,[5]. παρεισενέγκαντες, *conferentes, adhibentes*,[11]. προσενέγκας, *qui obtulit*,[14]. συνενέγκας, *qui comportauit*,[15]. In Subiunct. med. ἐξενέγκωμαι, *exportauero*,[5]. In infinit. ἀπενέγκασθαι, *referre, reportare*,[2]. προενέγκασθαι, *proferre*,[13]. προσενέγκασθαι, *adhibere*,[14]. In participio, ἀπενεγκάμενος, *qui abstulit*,[2]. ἐξενεγκάμενος, *qui transportauit*,[5]. ἐπενεγκάμενος, *importans*,[6]. προσενεγκάμενος, *qui attulit, qui sumpsit, qui cibauit, qui cibum sumpsit*,[14]. Apud poëtas in his aoristis pro γ ponitur ι: aut si mauis, hæc tempora sumuntur ab ἐνείκω, seruata quoque præsentis Characteristica : vt in indicatiuo act. ἐξήνεικεν, & deposito augmento ἐξένεικεν, *extulit, porrexit*,[5]. ὑπήνεικαν, *subduxerunt*,[18]. In Optatiuo, simplex
* [illegible] Varinus ἐνείκαι, & pleonasmo τὲ κ* ἐνείκαι, *ferat*. In infinit.

ἐξενεί

ἐξενεῖναι, *efferre, extulisse*,[5]. In participio, ἀνενείκας, *referēs*: ἀνενείκαντες ἄνω, *tollentes*,[1]. ἐξενείκας, *qui extulit*,[5]. ἐπενείκας, *qui intulit*,[6]. In infinit. medio, ἐσενείκασθαι, *intulisse*,[4]. ἐξενείκασθαι, *transtulisse, expilasse*,[5]. In participio, ἀνενεικάμενος, *victus*,[1]. Perfectum & tempora ab eo formata mutuatur ab ἐνέγκω: vt in indicatiuo, ἐξενήνοχα, *extuli*,[5]. Atticè vocis est actiuæ, (297,17.) communiter verò est vocis mediæ, (412,37.) semper autem inest reduplicatio Attica: vide 413,33. sic μετενήνοχα, *transtuli*,[9]. συνενήνοχα, *profui*,[15]. προενήνοχε, *protulit, produxit*,[13]. προσενήνοχεν, *obtulit*,[14]. In participio, ἐξενηνοχὼς, *qui extulit*,[5]. In particip. pass. παρεισενηνεγμένος, *abrogatus*,[11]. προσενηνεγμένος, *qui se gessit*,[14]. συνενηνεγμένος, *ingressus*,[15]. vide 307,8.

affert è Theocrito, cū isto hemistichio, καὶ ἀπίτυς ὄχνας ἐνενείκαι. sed mendosè. omnes enim Theocriti editiones quas quidem ego viderim, etiam Romana, habēt ἐνείκαι, Idyllio α. nec video cur hic cum Antesignano confugiendum sit ad pleonasmum.

In aoristo primo indicatiui pass. περιηνέχθην, *euagatus sum*,[12]. διηνέχθη, *perlatus est*,[1]. ἀπηνέχθη, & sine augmento ἀπενέχθη, *delatus est*,[2]. κατηνέχθη, *decidit, delapsus est, delatus est*: κατηνέχθησαν, *delati sunt*,[8]. προσηνέχθη, *accessit, oblatus est*: προσηνέχθησαν, *admoti fuerunt*,[14]. συνηνέχθη, *euēnit, contigit*,[15]. παρηνέχθημεν, *aberrauimus*,[10]. In subiunct. περιενεχθῇς, *alucineris*,[12]. In infinit. ἀπενεχθῆναι, *deferri*,[2]. συνενεχθῆναι, *contigisse*,[15]. quod & συνεενεχθῆναι: vide 414,13. In participio, ἐξενεχθεὶς, ἐξενεχθέντος, *delatus, euectus*,[5]. ἐπενεχθεὶς, ἐπενεχθεῖσα, *obiectus, obiecta*,[6]. μετενεχθεὶς, *translatus*,[9]. παρενεχθεὶς, *allatus*,[10]. προσενεχθεὶς, *oblatus, deuoratus*,[14]. συνενεχθεὶς, *collatus, coportatus, contingens*,[15]. ὑπερενεχθέντες, *qui superarunt*,[17]. κατενεχθεῖσαι, *delatæ, euersæ*,[8].

In Aoristo pr. indicatiui act. κατέφησεν, *affirmauit*,[1]. In Optatiuo simplex φήσαι, Atticè siue Æolicè (181,1.) φήσειε, *dixerit*. In infinit. καταφῆσαι, *affirmare*,[1]. In perfecto indicatiui pass. πέφαται, *dicitur* seu *dictus est*: †προπέφανται, *prædicta sunt*,[2]. item *manifesta sunt*, à προφαίνομαι: atque ab hoc, potest censeri & tertiȩ singularis & tertiȩ pluralis: vide 564,25. In imperatiuo, πεφάσθω, *sit assertum, dictum sit.*

Φημὶ à φάω, 328,1.
1 *κατάφημι.*
2 *πρόφημι.*

231 In fut. indicatiui act. προφθήσει, *præueniet*,[3]. In aor. pr. προέφθασεν, *anteuertit, præuenit, occupauit*,[3]. περιεφθάσαν, *circumuenti sunt*,[2]. In imperat. πρόφθασον, *præueni*,[3]. In participio, παραφθάσας, & poëticè geminato σ, παραφθάσσας, *præueniens*,[1]. προφθάσας, *qui anteuertit*,[3].

Φθάνω à φθάω.
1 *παραφθάνω.*
2 *περιφθάνω.*
3 *προφθάνω.*

ANNOTATIO.

[Verum προπέφανται, cum descendit e προφαίνω, esse tantum tertiȩ singularis, non itē pluralis, satis euidenter cognoscitur ex iis quæ annotaui supra in p. 564. & 565.]

233 In aor. pr. imperatiui act. ἀπόφθισον, & simplex φθίσον, *perde*. In Optat. Æolico ἀποφθίσειε, *perdiderit*,[1].

Φθίνω à φθίω.
1 *ἀποφθίνω.*

2 καταφθίνω.

In infinit. ἀποφθῖσαι, *perdere*,[1]. In plusquamperfecto, ἀπέφθιτο, *interijt*,[1]. κατέφθιτο; *perijt*,[2].

Φωγνύω à φώγω.

238 In aor. pr. participij pass. πεφωχθεὶς, *antè tostus*, à πεφωγνύω.

Χέω à χεύω, & à χύω.
1 ἀναχέω.
2 ἀποχέω.
3 διαχέω.
4 ἐγχέω.
5 ἐπιχέω.
6 καταχέω.
7 παρεγχέω.
8 περιχέω.
9 συγχέω.

245 & 241 A χεύω: vt in aor. pr. indicatiui act. ἔχευα, quod & ἔχεα, *infudi*, *libaui*,[4]. futuri characteristica abiicitur, atque υ apud Oratores ex diphthongo ευ: à poëtis verò non rarò seruatur ευ, κατέχευα & κατέχεα, *defudi*: κατέχευας, *infudisti*: κατέχευεν & κατέχεεν, *effudit*: κατέχευαν, *deiecerunt*,[6]. ἐπέχευε, *superfudit*, *offudit*,[5]. συνεχέαμεν, *confudimus*,[9]. διέχευαν, *diffuderunt*,[3]. In infinit. συγχέαι, *turbare*, *confudisse*,[9]. In partic. ἀποχέας, *qui defudit*,[2]. περιχέας, & poëticè περιχεύας, *circumfundens*, *perfundens*,[8]. συγχέας, *qui confudit*,[9]. simplex χέας, *qui fudit*. In infinit. medio, χέασθαι, *fundere*. In particip. χεάμενος, *fundens*. A χύω: vt in perfecto participij pass. διακεχυμένος, *solutus*, *diffusus*: διακεχυμένοι, *effusi*, *soluti*, *molliter educati*,[3]. περικεχυμένοι, *imminentes*, & *effusi*,[8]. συγκεχυμένος, *confusus*: hinc aduerbium συγκεχυμένως, *confusè*, *promiscuè*,[9]. In aor. pr. Optatiui pass. διαχυθεῖεν, *exhilararentur*,[3]. pro διαχυθείησαν, 308,33. In participio, ἀναχυθεὶς, *redundans*,[1]. ἀποχυθεὶς, *effusus*,[2]. διαχυθεὶς, *exporrectus*, *exhilaratus*,[3]. ἐπιχυθεὶς, *infusus*,[5]. παρεγχυθεὶς, *affusus*,[7]. περιχυθεὶς, *circumfusus*,[8]. inuenitur etiam παραχεθεὶς, *adfusus*, à παραχέω, sed tanquam à παράχημι. nam à χέω regularis aoristus pri. indicatiui esset ἐχύθην, vel ἐχέθην: at à χῆμι fit ἐχέθην, *fusus sum*: vide 381,24.

Χρὴ à χρῆμι siue χράω.

242 In aor. pr. indicatiui act. ἀντέχρησε, *suffecit*, *satisfuit*, ab ἀντίχρη: ἐξέχρησε, *suffecit abundè*, ab ἐκχρη. [ἀντέχρησε non tantum impersonaliter significat *vicissim suffecit*, verum etiam personaliter *vicissim vtendum dedit*, ab ἀντιχράω, à quo est ἀντίχρησις apud Armenopulum, cum debitor creditori pignus tamdiu dat vtendũ donec creditum restituat, vt domũ aut fundum pro pecunia.]

ANNOTATIO.

Χρώννυμι à χρόω.
1 ἐπιχρώννυμι.
2 καταχρώννυμι.

243 In aor. pr. infinit. act. καταχρῶσαι, *tingere*, *fucare*,[2]. In perf. participij pass. ἐπικεχρωσμένος, *per summa coloratus*,[1]. καταχεχρωσμένος, *tinctus*,[2].

Χώννυμι à χόω.
1 ἀναχώννυμι.
2 ἐπιχ.
3 καταχ.
4 προσχώννυμι.
5 προσχ.
6 συγχ.

246 In aor. pr. indicatiui act. συνέχωσαν, *obruerunt*,[6]. In infin. ἐπιχῶσαι, *aggerem cumulare*,[2]. In partic. προσχώσας, *aggerens*,[4]. προσχώσας, *qui aggessit*, *qui exaggerauit*,[5]. ἀναχώσαντες, *qui aggesserunt*,[1]. συγχώσαντες, *qui obstruxerunt*, *obruentes*, *obturantes*,[6]. In perf. infinitiui pass. προσκεχῶσθαι, & poëticè sine reduplicatione προσχῶσθαι, *exaggeratum esse*,[4]. simplex κεχῶσθαι, *exaggeratũ esse*. In aor. pr. part. pass. ἀναχωσθεὶς, *ingestus*, *aggestus*,[1]. καταχωσθεὶς, *obrutus*,[3].

248 In fut. pr. indicatiui act. ἀπώσω, *prohibebo*,[2]. In medio, ἀπωσόμεθα, *reiiciemus*,[2]. In aor. pr. infinitiui act. ἀνῶσαι, *reuerti, referri*,[1]. In particip. ἀπώσας, *repellens*,[2]. διώσας, *emeritus, rude donatus*,[3]. παρώσας, *dimittens, negligens*,[4]. In indicatiuo medio, ἀπεώσαντο, *recusarunt, repulerunt*,[2]. augetur Atticè 298,8. In infinit. διώσασθαι, *per interstitiũ vi impellere & propellere*,[3]. παρώσασθαι, *reiicere, differre*: inuenitur & cũ augmento Attico παρεώσασθαι,[4]. In partic. ἀπωσάμενος, *qui repudiauit*,[2]. παρωσάμενος, *expellens*,[4]. In perf. indicatiui pass. ἀπέωσται, *repulsus est*,[2]. προσεώσμεθα, *sumus abiecti*,[5]. augentur Atticè. sic participium παρεωσμένος, *proiectus, repudiatus*,[4]. at ἀπωσμένος, *exagitatus, qui repulsam accepit*,[2]. est sine augmẽto. In aor. pr. subiunctiui pass. προσωσθῶμεν, *repulsam accipiamus*,[5]. In particip. ἀπωσθεὶς, *depulsus*,[2]. προσωσθεὶς, *reiectus, exclusus*,[5].

Ωθέω *ab* ὤθω.
1 ἀνωθέω.
2 ἀπωθέω.
3 διωθέω.
4 παρωθέω.
5 προσωθέω.

SED Modus tandem aliquis imponatur huiusmodi pręceptis, ac congeriei vocabulorum siue anomalorum, siue à thematibus obsoletis deductorum, siue quorum thema ob dialectum, aut licentiam poëticam, aut ob tropum siue figuram aliquã, aut ob aliam quamcunque literarum mutationem, est rudioribus inuentu difficile. Si quis enim hæc omnia vnum in locum coaceruata habere desiderat, profectò *Plus* (vt cum Ouidio loquar) *quàm quod fieri res sinit, ille petit*. poterunt tamen (vt opinor) ea quę hoc libello ac toto volumine suis locis sparsim adducuntur (quæ omnia optimo, ni fallor, ordine in Indices operi præfixos relata sunt) ita sedulis adolescentibus satisfacere, vt nihil, aut certè parum, futurum sit in thematis inuestigandi ratione obscurum aut difficile, quod horum adminiculo, quasi lumine, non possit elucere.

ET DE ETYMOLOGIA HACTENVS.

DE SYNTAXI, TERTIA GRAMMATICES PARTE, IOANNE VARENNIO *Mathliniensi autore, adiectis vbi is ieiunior visus est, tum ex veteribus tum ex recentioribus Grammaticis notis & appendicibus.*

DE singulis orationis partibus hactenus dictum est: Restat vt de coniunctis præcipiatur: igitur ex his partibus conficiendæ orationis ratio συντάξις est. Est enim hæc partium orationis coherēs inter se dispositio, & veluti structura quædam, ad representandum certam aliquem animi sensum: Sed cum Quintiliani Consilium (vt Græcè discant pueri priusquam sciant Latinè) iamdudum explosum esse videam. Nec Græcæ litteraturæ parere studia nisi Latinis admodum promotis: Hac in parte Varennij sequutus sententiam, ita hanc partem persequar, vt ea quæ cum Latinis habet hæc lingua communia, aut omnino prætereantur, vt potè suo loco à Grammaticis Latinis discussa, aut leui tantum brachio attingantur. Qui verò fusiorem hac de re disputationem vehementius flagitet, Apollonium, Theodorum Gazam, Lascarim, qui eam partem sic posteritati tradiderūt absolutam, vt illis quoque ad percipiendam eam linguam sufficiat, qui Latinè ignorant, diligentius legant & cōsulant: IOANNIS itaque VARENNII libellum huic loco aptissimum cēsui: vbi vero breuior, aut quam oportet obscurior est Varennius, ex aliis vel vetustioribus vel nostri temporis Grammaticis vt è re visum, accesserūt ad Scholij instar appendices, vel illustrationes.

PORRO quæ Syntaxin aggressuris εἰσαγωγῆς ratio tradi solet, eam fusè pertractat Apollonius, lib. 1. c. 1. 2. 3. Nobis igitur hoc tantum dicendū, constructione mutari nonnumquam syllabicas vocum affectiones, & in contextu earum ab Etymologiæ præceptis aliquantum aberrari.

1 Nam & quantitates, mutat interdum vocum constructio: adeo vt syllabæ finales, natura per se breues fiant longæ: contra, natura sua longæ, breues reddantur.

2 Deinde accentum quoque mutat constructio, cùm in aliis Oxytonis, tum potissimum in Enclyticis.

3 Tertiò litteram sæpè pro litteris substituit Syntaxis.

4 Quartò aliquam vel asciscit vel abucit: cuius postremi generis est multiplex per apostrophen siue crasis siue synaliphe, alio loco fusius explicanda.

DE

VNIVER·GRA
GRÆCA. P. I.


colorchecker CLASSIC
calibrite
mm